

The Flesh And The Devil

Contents

The Flesh And The Devil	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	15
3. Chương 3	25
4. Chương 4	36
5. Chương 5	47
6. Chương 6	58
7. Chương 7	71
8. Chương 8	82
9. Chương 9	95
10. Chương 10	107
11. Chương 11	121
12. Chương 12	132
13. Chương 13	143
14. Chương 14	157
15. Chương 15	171
16. Chương 16	185
17. Chương 17	199
18. Chương 18	211
19. Chương 19	223
20. Chương 20	236

The Flesh And The Devil

Giới thiệu

Thể loại: Lãng mạn Chuyển ngữ và chỉnh sửa: anna88 (Pandora_88) Check chính tả: mkhoi1983 Nàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-flesh-and-the-devil>

1. Chương 1

Em yêu hỡi,
Thiên thần yêu bằng tình yêu thánh thiện,
Nhưng kẻ phàm phu lại mê đắm bóng hồng trần.
Báu vật nào chẳng đáng được khát khao,
Nên anh quyết đoạt lấy em, dành làm gia bảo.
Tự ngàn xưa, anh hùng lụy mỹ sắc,
Lệ sầu thương, giai nhân làm nghiêng ngã thành trì.
Bởi anh cũng là một gã nam nhi,
Sao thoát khỏi nhượng lòng trước tình em dịu ngọt.
Đừng xa lánh hay hững hờ khiến trách,
Chỉ bởi khát khao, khiến anh táo bạo khôn lường.
Anh sẽ là kẻ khờ của trần gian,
Nếu anh để vụt khỏi tầm tay kho vàng ngọc
(nishan chuyển dịch, sen đặt lời)

Chàng nghĩ rằng là tạo vật mỹ miều nhất chàng từng gặp trên đời.

Cái nhìn thoáng đầu tiên xuống bậc tam cấp ngập nắng chỉ vì thắc mắc, xem xe của ai đã lái vào trong sân bên dưới khuôn viên của lâu đài, chống lại điều lệ hai mươi lăm năm rằng không một ai ngoại trừ nhà vua – mà cũng không biết bao giờ ngài đến - được lái xe bên trong khu vực của tòa nhà mệnh mông này. Rồi chàng lưu ý đến người kỵ sỹ tiền vệ trong bộ y phục đỏ và càng thấy hứng thú hơn. Hiện thời đang có sắc lệnh hiện hành bất cứ vị khách nào đến từ chỗ vua Felipe sẽ được tiếp kiến bằng nghi thức vua chúa, thế nên thuộc hạ của Eugenio tuyệt đối không ra ngoài hộ tống bất cứ nhân vật nào địa vị kém quan trọng.

Sự việc này thật mỉa mai, chàng thầm nghĩ, nếu nhà vua chọn thời điểm này để phá vỡ thời gian dài im hơi lặng tiếng; thời điểm khi Eugenio đang bận bịu sáng tạo kiệt tác trong âm mưu bẻ gãy tất cả ý đồ và ước muốn của tất cả các vị ân nhân của hoàng tộc.

Nhưng cỗ xe đã lăn bánh đến ngay chân bậc tam cấp là xe Eugenio de Castaneda, niềm khoa trương của hần ta. Người gác canh toan quay đi cảm thấy một chút thú vị, chuyển trở về hào nhoáng lần này xem ra lại là một cuộc truy lùng vô vọng nữa – có gì khác hơn các lần trước đâu? Khi cánh cửa đóng ấn huy hiệu mở ra và đích thân Eugenio nhảy xuống một cách mạnh mẽ khác thường, nụ cười rộng miệng háo hức nở ra trên khuôn mặt lớn đỏ ửng. Người đàn ông đứng sững lại, trông có vẻ chăm chú, người bạn đồng đội lưu ý đến nét mặt khó hiểu của chàng cũng dừng ngay lại.

Xuyên qua lớp màn mờ ảo của đám mây bụi đang lắng xuống, từ phía trên cao bên trên đầu của 25 người đang lục tục xuống ngựa, người đàn ông nhìn Eugenio dìu một thiếu nữ bước xuống xe. Bộ áo váy phồng vụng về lỗi thời được dùng trong mọi dịp long trọng ngớ ngẩn, đang đong đưa như chuông khi nàng thận trọng bước xuống đất. Từ trong lòng xe một cô gái Moorish đáng người gầy gò, môi dày, rõ ràng là một người hầu, nhô người ra giữ lấy chiếc váy cứng còng của cô chủ. Thiếu nữ đáng điệu cứng nhắc, hẳn nhiên đã quên mình là trung tâm điểm của bao nhiêu chú ý âu lo, tính cách chắc cũng giống như các tiểu thư con nhà gia giáo biết ngoan ngoãn phục tùng: một con búp bê không sinh khí, đầy kiêu căng ngạo mạn. Tương tự như đám tiểu thư đó, kiểu cách trang phục của nàng cũng nói lên thân phận kín cổng cao tường, thân hình đóng khung trong bộ áo bằng hàng thêu dày, tóc được uốn thành những lọn cứng đờ giả tạo viền lấy gương mặt như hàng lớp gông xiềng đang chất nặng trên đầu. Cũng giống như họ, là làn da mịn màng như màu phấn nhạt. Mắt nàng nhìn xuống như e ngại hơi ấm của mặt trời đang thoáng dần.

Nàng gỡ tay mình ra khỏi nắm tay như gọng kềm của Eugenio de Castaneda và ngược mặt lên nhìn chung quanh, chỉ một thoáng thôi rồi lại nhìn xuống, nhưng tia nhìn đầu tiên đầy ấn tượng đã vô tình khiến chàng rung động từng đường gân sói thật. Nàng chắc chỉ độ mười bảy hay mười tám tuổi, có lẽ hơi trẻ để làm một cô dâu theo như thông lệ, nhưng chắc cũng không đến đây để làm người bầu bạn cho các tiểu thư quyền quý – Eugenio sẽ không bao giờ phí hoài nhân cách tốt ít ỏi của mình cho nhân vật không quan trọng. Cuối cùng thì hẳn đã thành công đem về một nàng dâu cho castillo (lâu đài) – cô dâu của riêng hắn ta - một nữ công tước phu nhân mới tinh khôi.

Người đứng kế bên chàng thở mạnh, chàng thấy ánh mắt anh ta cũng dán vào nàng, điều này khiến lòng chàng dâng lên một nỗi khó chịu không duyên cớ.

Chàng nói với người kế bên “Ta đi chứ, sắp đến giờ ăn tối rồi,” anh chàng kia cầu nhàu miến cưỡng tán thành.

Họ cùng nhau đi dọc theo hàng cột ẩn mình trong bóng râm tiến đến cửa chính, nhìn xuyên qua giữa những chiếc bóng của hàng cột xuống khung cảnh ngập nắng bên dưới lúc vượt qua hết cột này đến cột kia, họ thấy một người phụ nữ nữa đang trèo ra khỏi xe. Người này lớn tuổi, họ cũng không thấy rõ mặt, xuống đứng bên cạnh người thiếu nữ khi nàng đang lạnh lùng lắng nghe lời chúc mừng của Eugenio. Trước lời căn dặn của người đồng hành, nàng nói điều gì đó nhưng nét mặt không lộ vẻ tươi cười. Thành linh người phụ nữ kia cao giọng.

“Tất cả đều tuyệt quá, Juana – nghĩ xem mọi thứ ở đây rồi sẽ thuộc về chồng cháu!”

Người gác đầu tiên không quay đầu nhìn lại, nhưng lúc vượt lên đi đằng trước chàng cảm thấy thú vị, ngón tay siết chặt lấy chuôi kiếm. Môi khẽ nhếch lên, bao năm qua chàng đã tập luyện cho mình biết cách phải tự chủ bản thân, không chế tình cảm của mình. Không cần phải băn khoăn bối rối, lại càng không cần phải vội vã. Bây giờ Eugenio đã đem nàng về đây, bất cứ giá nào hắn cũng không cho nàng rời khỏi chỗ này, thật đơn giản để sách hoạch kế sách phục vụ cho ý đồ riêng của chàng, đồng thời cũng là vì de Castaneda. Chàng có thể ra tay bất cứ khi nào chàng muốn, làm những gì chàng thích. Điều này sẽ không phá hỏng mối hôn nhân này bởi vì Eugenio sẽ chu toàn mọi chuyện không để cho bất cứ điều gì ngăn trở kế sách vừa đơn giản vừa khó khăn của mình để lừa dối nhà vua.

Chàng lấy làm phân vân không biết Eugenio có nhận ra là hắn đang đùa với lửa hay không khi đem một người con gái như thế vào trong trò chơi của mình. Trò chơi cần có một con búp bê ngoan ngoãn, không có đầu óc, không biết gì ngoài việc tuyệt đối tuân thủ cha hay chồng mình. Được thôi sớm muộn gì chàng cũng biết. Chàng sẽ đợi thêm một chút nữa, đợi cho đến khi chàng đánh ra con bài thứ nhất.

Juana de Arrelanos chỉ nghe loáng thoáng những tràng từ ngữ dài dằng dặc của Eugenio de Castaneda. Ba ngày ngồi trong cỗ xe kín bưng với hắn và cô Beatriz đã gây cho nàng ác cảm lạnh lùng với giọng nói của hắn. Không thể tưởng được là ngày đầu tiên nàng đã bị thu hút bởi giọng nói ấy, giọng nói du dương phần nào bù trừ cho nét mặt không thiện cảm của hắn. Khi gặp hắn lần đầu nàng không biết nguyên nhân nào khiến ta đến viếng thăm cha nàng, và nàng cũng không hề hình dung đến ngày phải cố gắng giả vờ bàng quan nghe hắn huyền thuyên trong khi tiếng nói ấy cứ quấy rầy, dằng dặc, khoan vào người nàng không ngừng như chim hét mổ vào vỏ ốc sên.

Ngày đầu tiên ở Zuccaro nàng nghĩ hắn là một trong những người bạn bè làm ăn buôn bán của cha nàng đến thương lượng những quyền lợi về len hay đất đai chăn nuôi. Trong những năm vừa qua loại người như thế này ngày càng nhiều. Thuế má càng ngày càng soi mòn lợi tức của cha nàng, buộc ông ấy phải tập tành buôn bán thay vì trao đặc quyền sử dụng đất đai cho tá điền. Những nhà quý tộc Navarre cao ngạo hơn - những người từng đối đầu với Miguel de Arrelanos vì đã cưới được bà vợ quý phái giàu có người Áo, người có thể khoe khoang là dòng dõi của bà không kém cạnh gì hoàng tộc Hapsburgs – đã nhanh chóng ngã ra hết, nhưng Juana chẳng tiếc nuôi gì họ. Những người bạn lâu đời nhất, như de Nuevas chẳng hạn, vẫn giữ quan hệ chặt chẽ, đối với nàng chỉ bao nhiêu đấy là quá đủ. Eugenio de Castaneda đến với một lá thư giới thiệu từ Conde de Maranon. Điều này thì lạ, bởi vì Conde là người đã rút lui ra khỏi quan hệ với Miguel trước hơn ai hết. Nhưng nàng chỉ đơn giản cho rằng đó là chuyện liên quan đến làm ăn buôn bán mà nàng không mấy am tường, cho dù khi cha nàng có đề cập đến trước mặt nàng đi chăng nữa.

Thoạt đầu de Castaneda xuất hiện như một người đàn ông nhỏ thó, đáng đáp rất bình thường. Nhưng giờ

đầy nhìn kỹ hơn nàng biết mình đã lầm. Hắn đã hơn 40 nhưng không cao hơn Juana là bao, thân hình đầy đà cứng cáp; mái tóc sớm điểm sương được cắt cao hơn so với trào lưu, gò má phính và sống mũi vuông vức làm cho hắn trông giống một đứa bé con. Thế nên khó có ai thấy được những mưu mô tính toán ẩn sâu trong đôi mắt xanh thẳm đầy vẻ thơ ngây, vàng trán nhô ra bướng bỉnh, nụ cười rộng miệng của con cá sấu đang rình mồi. Cha nàng không hề nhận thức được những vấn đề như thế này nơi người bạn vui vẻ trực tính. Nhưng giờ đây khi nhìn bộ dạng của hắn tay chống nạnh, chân dạng ra, nàng thấy ngay được vẻ vênh vang tự đắc đang lóe lên trong thâm tâm người đàn ông nhỏ con này – hắn đang hả hê vì đem được nàng đến đây. Hồi tưởng lại hết những nỗ lực của nàng nhằm ngăn cản giây phút này, đôi môi nàng thỉnh thoảng run rẩy. Giá mà Jaime đã trung thành với nàng...

“Sau chuyến đi dài chác cháu đã mệt lắm rồi, giọng hắn ta nhuốm đầy thú vị. “Cháu trông xanh xao... ta thật sợ suýt để cho nàng dâu của cháu ta đứng trong trời nắng nôi như thế này. Tại sao ư, vì cháu sẽ trở thành vị nữ chủ nhân của cả tòa lâu đài này mau lắm thôi. Vào đây, phu nhân của ta sẽ cho mang thức ăn đồ uống cho cháu và cô của cháu giải khát.”

Juana ngheh cảm lên, vẻ ngạo mạn.

“Phu quân tương lai của cháu không muốn tiếp đón cháu sao?”

Nàng nghĩ de Castaneda sẽ bối rối, nhưng tiếng tắc lưỡi lo lắng của bác Tia Beatriz phá vỡ bầu không khí im lặng; Juana nhận ra mình đã thất cách khi tỏ ra lưu ý đến người đàn ông mà nàng phải vượt qua những hai địa phận đến đây để thành thân. Rồi vị chủ nhà nhe răng cười, gỡ cầm ra điều phân vân.

“Có chút ít thay đổi ở đây! Cháu muốn gặp cháu ta bây giờ à? Nhưng một tuần trước đó cháu chống đối quyết liệt đến nỗi không muốn để mắt tới cậu ấy mà – cháu thà là bỏ trốn với đứa con trai của tên nông dân nào đó hơn là muốn lấy cháu ta. Giờ thì sao? Bây giờ cháu đã thấy hết mọi thứ ở đây có phải ý nghĩ về cậu ấy cảm dỗ cháu lắm không?”

Gò má Juana nóng bừng, nhưng nàng lơ đi bàn tay múp míp đang chỉ về phía tòa nhà khổng lồ, u ám vây quanh họ.

“Hoàn toàn ngược lại señor. Tôi muốn yêu cầu anh ấy để tôi thoát khỏi hôn ước này. Tôi không thể tin rằng anh ấy mong muốn kết hôn với tôi khi hiểu được rằng tôi chẳng có chút nào tự nguyện.

“Juana!” Bác nàng kêu lên lo sợ. “Cha của cháu đã hứa rằng...”

“Cha cháu hứa kết ước chứ không phải cháu! Nếu ngài công tước de Valenzuela nhất quyết muốn cưới cháu thì cháu đành chịu không còn cách nào khác, nhưng nếu anh ấy nỡ lòng thương thả cháu đi, cháu sẽ không phá vỡ lời cam kết - bốn phận duy nhất của cháu là tuân theo ý nguyện của cha mình, và cháu đã thực hiện rồi. Giọng nàng cay đắng hơn. “Bằng cách đã đến đây, không phải sao?”

“Juana!” Dona (phu nhân) Beatriz de Ayala quá kinh hoàng trước lời lẽ chân tình giả ý của cháu mình. Bà toan nói thêm điều gì đấy nhưng nghe có tiếng chân đi tới nên đành khép miệng lại.

Hình như đang có cả đạo quân mặc sắc phục đang bước xuống tam cấp. Dẫn đầu đoàn người là một người đàn ông tóc bạc cầm thanh trượng của quân gia. Không một ai nhận ra vẻ hối hả của ông ta, nhưng thái độ háo hức của ông ta khi dừng lại vài bước trước mặt nàng, đầu nhô ra khỏi đôi vai gù già nua y hệt như một con rùa hiếu kỳ khiến cho thái độ như thế bằng quan của ông ta có vẻ gì đấy dối trá. Ông ta đang vội vã ra mắt vị nữ công tước mới đây mà, Juana khinh miệt nghĩ thầm. Nàng đã từng ném qua một hay hai lần cái thân phận nô lệ mới mẻ, đáng ghét này trong suốt chuyến hành trình. Nó cứ như những sợi tơ nhện quý quai đám người này đang đan kết nhằm cuốn lấy nàng rồi xa Jaime.

De Castaneda đang chăm chú nhìn nàng khi nàng đứng nghe bản diễn văn người quân gia chúc tụng nàng đại diện cho toàn thể mọi người ở đây. Juana ráng tạo cho mình nét mặt trống rỗng trước cái nhìn sấm soi của hắn. Nàng thật đại dốt phá hỏng kế hoạch của mình, nhưng thật không sao chịu đựng nổi cái vẻ quả quyết tự mãn của hắn rằng hôn nhân của nàng vô phương thay đổi; nhưng lời đã nói như tên đã bắn ra không còn cách gì lấy lại.

Nàng gạt đầu tỏ ý tiếp nhận với ông cụ quân gia Histangua, lòng phân vân không biết mình sẽ phải chịu đựng bao nhiêu cuộc đón tiếp vô ích kiểu này; rồi đưa tay cho de Castaneda, ngón tay đặt hờ trên cổ tay áo

viên ren của hần. Dona Beatriz liếc về phía cô cháu gái tỏ ý hài lòng về nghi thức đúng đắn, thâm tâm bà cảm kích cháu mình khi nàng không tỏ ra miễn cưỡng khi chạm vào tay người đàn ông không cùng huyết thống.

Họ đi chậm rãi ngang qua dàn chào của gia nhân, de Castaneda nói “cháu đã đánh giá thấp sắc đẹp của mình nếu nghĩ rằng cậu ấy sẽ để cháu đi sau khi gặp cháu, senorita Juana, đó là chưa kể đến sự nhiệt tình của cháu ta. Thân phận cao quý không nhất thiết làm cho người ta trở thành thái giám, khi Bartolomé là một người đàn ông cũng giống như bao đàn ông khác.”

Rèm mi dài của nàng mấp máy, nhưng Juana không để lộ ra phản ứng nào. Nàng bước từ tốn, mắt nhìn xuống, cố không để chân lộ ra khỏi áo khi đi ngang nội viên mênh mông, tay vẫn đặt nhẹ trên áo de Castaneda. Một đôi lần nàng kín đáo liếc nhìn khung cảnh rực rỡ huy hoàng đến choáng váng xung quanh, lòng vừa ghê tởm vừa say mê vẻ thâm u hùng tráng của mặt tiền nhà xây bằng đá hoa cương.

“Đây là vật thưởng thí của Đức Vua,” de Castaneda nói khi bắt gặp tia nhìn trộm của nàng, “cho thân phụ của Bartolomé, khi Ngài tấn phong cho ông ấy đến bậc công tước. Thật là ấn tượng, phải không?”

Một lần nữa nàng không muốn trả lời, nhưng thâm tâm hưởng ứng lời hần nói. Thật là buồn cười, không một ai lại đi tìm nàng làm vợ cho vị chủ nhân của toàn thể nơi chốn này. Nhà cha nàng chỉ bằng một góc cái vuông sân đang vây chung quanh nàng. Lúc vừa mới đến đây từ cửa sổ xe nàng đã thấy lâu đài Benaventes vươn dài suốt qua đỉnh những dãy đồi thấp. Tháp thoảng từ xa, tòa nhà đẹp mơ màng như trong truyện thần thoại. Nổi lên trên nền tối của cây cối là kiến trúc màu hoàng kim dịu dịu và màu lam thật nhạt. Nhưng giờ đây ngay trong chốn này nàng chỉ cảm nhận được sức mạnh không gì lay chuyển được của những bức tường đá dày và cảm giác bất hạnh vùi dập.

Nàng khép mắt lại khi đi dưới bóng tối của hàng cột trong sân và khi băng qua ngưỡng cửa mở rộng, như thể làm như thế sẽ che chở cho nàng thoát khỏi thế lực xấu xa vô hình nào đó, trong khi từ phía sau những lời khấn nguyện lạ lùng của bác nàng vẫn đều đặn vang lên. Juana không buồn chú ý, nếu kế hoạch của nàng thất bại nàng vẫn có đủ thời gian để chiêm nghiệm tỉ mỉ kích thước căn nhà giam của mình. Phải, nàng sẽ có cả đời dài nghiên cứu mọi góc ngách trong đó.

“Tôi ghét hết tất cả,” có tiếng kêu nào đó thành linh vang dội trong tâm trí nàng, tâm trạng của một đứa bé đang sợ hãi. “Tôi muốn về nhà.”

Nhưng Zuccaro đâu còn là nơi cho nàng có thể nương náu, và nàng cũng chẳng còn mục đích nào để quay về cho dù là trở về như thân phận của đứa bé con của những tháng ngày thơ ấu cũ. Hành động táo bạo của nàng đã tước mất sự che chở của người cha. Miguel sẽ không bao giờ chứa chấp nàng vì tội dám gạt bỏ người chồng mà ông hết sức trọng vọng, cái tội mà ông gọi là trò đùa thơ dại ấu trĩ.

Trước đây cha của Juana rất yêu thương nuông chiều cô trưởng nữ. Đôi khi ông tỏ ra cáu bẳn hay lớn tiếng nạt nộ, nhưng cuối cùng ông cũng bị nàng khuyến dụ xuôi theo ý cô con gái. Việc mà nàng bất chấp ý của ông cũng hết sức thường tình, nhưng Juana không hề ngờ rằng chuyện nàng muốn kết hôn cùng Jaime đã thiêu hủy sạch lòng yêu chiều của Miguel đối với cô con gái cưng.

Đột nhiên hình bóng Jaime de Nueva như ủa về trong tâm trí Juana, dường như nàng thấy được chàng hiện hiện trước mắt mình – hình bóng của người con trai ngày ấy đã ngỏ lời yêu nàng.

“Nếu em muốn ngắt đóa hoa đó, làm ơn cho anh xin nhé.” Lúc ấy chàng đứng bên cạnh nàng trên hàng hiên trông ra khu vườn, nhìn nàng đang ngượng ngùng đùa nghịch với nụ hoa trúc đào trên một nhánh cây rủ xuống kế bên.

Còn nàng thì đang thăm quan sát người con trai, lòng nhói đau với cảm giác yêu đương chàng. Tiếng chàng đột ngột cất lên khiến nàng giật mình, tay nàng vô tình ngắt đứt cánh hoa.

“Màu của hoa không hợp với màu áo em.”

Nàng khẽ sát đóa hoa vào nền lụa màu xanh lông chim công, giả vờ như co người lại. Chàng bật cười, rồi bỗng chốc nét mặt trở nên nghiêm trọng.

“Đôi khi sự tương phản mạnh mẽ lại tốt hơn sự hài hòa toàn hảo. Juana –” chàng nói một cách vội vã, gương mặt với làn da trơn màu olive đỏ bừng. “Anh không có quyền nói với em những lời này khi chưa thưa

chuyện cùng ba em, nhưng anh không đợi nổi nữa. Em làm vợ anh nhé?”

Trong giây phút ấy niềm hân hoan đã choáng ngợp tâm hồn họ, nó đến quá đột ngột khiến họ dù chưa được phép cha mẹ hai bên đã đề cập đến hôn sự. Hai gia đình họ là láng giềng thân, là bạn bè lâu đời. Chuyện yêu đương của họ là điều mặc nhiên. Mọi người đều vui mừng đón đợi kết quả này, không ai ngạc nhiên trước sự việc quá đột ngột. Nhưng kể từ ngày kẻ xa lạ từ Conde (bá tước) de Maranon đến gặp cha nàng, không hiểu tại sao Miguel không còn thời gian tiếp chuyện cùng Jaime nữa. Rồi ngày đã biến thành tuần: thoát đầu de Castaneda đến thăm cha nàng hàng ngày, rồi dần dà trở thành khách thường xuyên tại Zuccaro. Juana lúc đó đang đắm mình trong yêu đương chưa hề biết đến sự xuất hiện của hân mang ý nghĩa đặc biệt gì, cho đến khi mọi chuyện trở nên quá muộn màng.

Giờ đây nàng phải đau đớn quay về thực tại bên cạnh người đàn ông đang soi mói nhìn nàng một cách ham hố, đôi mắt sáng quắc không hề chớp lấy một lần y như mắt con cóc.

“Một nữ công tước tương lai, nhưng trông ảm đạm quá! Như vậy là thiếu lễ độ đấy, senorita. Ít ra cháu cũng nên tỏ ra vui mừng một chút trước vận may của mình chứ.”

“Tôi không hề nghĩ như vậy.” Nàng trả lời một cách kiên quyết.

“Cháu vẫn tiếc rẻ tên nông dân đó sao? Rồi cháu sẽ quên hẳn nhanh thôi, không cần phải sợ - lòng cao thượng của cháu sẽ làm cháu lãng quên nếu sự quyến rũ của chồng cháu không đủ khả năng làm nổi chuyện này.”

Cái ý tưởng đó làm hân thú vị lắm thì phải.

“Tôi không gạt bỏ hy vọng của tôi quá dễ dàng như vậy đâu, thưa ngài de Castaneda.”

Nàng đã nhận ra họ đã đến trước hai cánh cửa được chạm khảm tỉ mỉ bằng thứ gỗ sáng mờ mờ. Thấy họ đến, hai người hầu túc trực hai bên tiến lên mở cửa ra. De Castaneda vẫy tay ra hiệu cho nàng vào trong. Tuân lời Juana bước vào căn phòng lạ, bỗng thở hắt ra giật mình khi thấy vật gì đẩy như một bó lụa sắc sỡ bất thành linh nhào về phía nàng.

Trong một thoáng nàng nghĩ người nào đấy đã ném một con búp bê rớt ngay chân nàng, nhưng Juana chợt nhận ra đó là một người lùn. Người đàn ông tí hon này đã nhào lộn ra chào hỏi nàng, những động tác xoay tròn tương phản với bộ triều phục của ông ta. Nửa thân trên nặng nề trông như một quả bóng vù màu mè khi ông ta lộn hết vòng này đến vòng khác. Chân tay thì ngắn ngủn, đầu thì nặng nề ông ta trang phục thật xa hoa trong bộ y phục cung đình rườm rà nhưng lạ. Nét mặt người này là một sự kết hợp đầy tương phản giữa hai vẻ lão ấu - một đôi mắt nâu ngầy ngỗ nằm cách xa nhau không một chút nào tương xứng với bộ ria mép cong trên khuôn mặt hân dấu ấn cần cỗi của năm tháng.

Nhìn xuống ông ta, Juana không tài nào cười nổi. Người lùn này, chiều cao chỉ bằng nửa thân người Juana, số phận ông ta nào có khác chi nàng, cũng chỉ là một món đồ chơi trong lúc ngẫu hứng của người nào đó.

Dường như bằng trực giác ông ta cảm nhận được nỗi thống khổ đang dày vò trong thâm tâm Juana, ông ta không tỏ vẻ thất vọng khi đã thất bại làm cho nàng cười. Thay vì thế, lại nghiêng mình chào nàng, thân hình méo mó cổ tỏ ra hết sức nhã nhặn, rồi chạy vụt về theo lối cũ. De Castaneda nhìn theo người lùn, môi hân nở nụ cười thích chí.

“Pedro là tên hề phụ nhân ta rất yêu thích,” hân nói một cách lơ đãng. “Giờ thì mời quý bà quý cô ăn uống - đồ ăn thức uống đã sẵn sàng, còn có rất nhiều rượu ngon nữa. Luisa hãy cho mọi người lui xuống, chúng tôi cần nói chuyện riêng với nhau.”

Juana thoáng nghĩ hân đã búng tay gọi một gia nhân nào đó cho đến khi nàng nghe thấy tiếng trả lời đằng cuối căn phòng thì mới biết là mình đoán lầm. Từ trong một nhóm người đang đứng yên lặng nhìn họ, một phụ nữ bước ra tiến về phía de Castaneda, điệu bộ bà ta cứng còng như một con rối. Đôi mắt sâu vô hồn, mái tóc xám bạc quần lộn cầu kỳ nổi bật trên nền da màu olive, bị vắn quá chặt trên khuôn mặt góc cạnh đến độ trông như màu ngà cũ. Bà ta trông mỏng manh bạc nhược, thần sắc mỗi mảy. Đường như gã đàn ông bên cạnh Juana đã rút đi hết sinh khí mà đáng lẽ nên được chia sẻ đồng đều giữa hai con người họ.

“Phu nhân của ta.” De Castaneda giới thiệu một cách chiếu lệ, “Luisa de Castaneda và Benaventes. Luisa thân mến, đây là cô dâu tương lai của Bartolomé, cuối cùng thì cô ấy cũng tới đây. Phu nhân nghĩ cậu ấy có hài lòng không?”

Dona Luisa lẩm bẩm điều gì đó nghe không rõ, bà ta đưa bàn tay xương xẩu chạm vào những ngón tay của Juana.

Juana nhún chào, nhưng vừa trỗi dậy nàng vội vã nói ngay. “Rốt cuộc thì sao, thưa ngài? Ba tuần chắc chắn không phải là trở ngại to tát để thảo ra một hôn ước phải không?”

Bác Beatriz liên tục tặc lưỡi nhắc khéo, nhưng Juana vẫn kiên quyết nhìn thẳng vào mắt de Castaneda không hề né tránh. Cuối cùng hấn phá lên cười, giơ hai tay ra vẽ dấu hàng nhưng ánh mắt vẫn động lại nét thú vị.

“Ta là người thiếu kiên nhẫn, señorita (cô). Điều đó đâu có gì đáng ngạc nhiên, phải không? Đứa cháu trai duy nhất của ta đã hai mươi hai tuổi còn chưa kết hôn, bây giờ tìm được viên ngọc quý cho cậu ấy, ta phải nhanh chóng phô bày ra chứ.”

Mắt hấn lướt khắp người nàng một cách chế giễu. Ánh mắt đó trở nên đanh lại khi Dona Luisa chạm vào tay hấn.

“Ba tuần ư? Nhưng lúc ông biên thư cho tôi, ông bảo tôi rằng...”

“Tôi sẽ giải thích sau, Luisa, giờ thì đừng làm phiền tôi. Tiểu thư Juana và người bác tốt lành của cháu ấy vừa trải qua chuyến hành trình dài tẻ nhạt, tiểu thư còn chưa hoàn toàn khôi phục tinh thần trước sự việc không vui xảy ra trước khi đến đây. Ta hy vọng bầu không khí ở đây sẽ có ích cho tiểu thư cũng như giúp cho tâm trí cháu ấy mở ra một đường hướng mới.”

Juana sưng người như vừa đón một đòn chí mạng. Ba ngày vừa qua là ba ngày đầy ắp những lời mỉa mai chế giễu như thế; de Castaneda dường như rất hứng thú với sự thất bại của nàng, hấn ta không từ bỏ bất cứ dịp nào để nhắc nhở ám chỉ đến chuyện ấy. Nàng đắm đắm nhìn hấn không nao núng, mắt bùng lửa giận, nửa tuyệt vọng nửa chống kháng, cố không để lộ ra đau khổ trên mặt. Nàng nghe được Dona Luisa nói điều gì đấy hình như là “Cô ấy có biết là...?” nhưng de Castaneda lắc đầu, cắt ngang câu hỏi còn chưa thành hình. Người hầu dâng rượu lên cho nàng, nhưng nàng khoát tay từ chối. Về uy quyền trong cử chỉ nhẹ nhàng của Juana không thoát khỏi cặp mắt de Castaneda, nụ cười của hấn rộng mở hơn.

“Nếu tôi chưa được phép gặp công tước cháu của ngài, señor, tôi xin được đi nghỉ.”

Nàng nhìn từ hấn sang người cận thân cuối cùng rời khỏi phòng; họ đủ tinh tế nên không nhìn thẳng vào nàng, nhưng nàng có thể thấy vẻ tò mò không cách gì giấu giếm ở họ. Không một ai có thể bỏ qua điều quan trọng phi thường như thế này. Juana cảm thấy vừa nhẹ nhõm vừa thất vọng. Nàng đã chắc chắn biết bao nhiêu rằng không một chú rể tương lai nào dù có lạnh nhạt đến đâu lại ngơ đi việc gặp gỡ cô dâu của mình.

“Anh ấy không ở đây hay sao?”

De Castaneda cười ha hả. “Không, cậu ấy không ở đây! Ta hứa với cháu, cháu sẽ gặp cậu ấy sớm thôi, nhưng không phải là hôm nay – có lẽ là ngày mai, khi cậu ấy bình tĩnh hơn. Chuyện cháu tới đây đã làm cậu ấy hơi kích động. Đứa trẻ này sức khỏe mạnh mẽ, như ta đã nói với cha cháu, những kích động quá lớn sẽ gây xúc động mạnh mẽ cho cậu ấy. Nếu cứ để yên mình nó, nó sẽ phóng tới gặp cháu ngay khi cháu vừa xuống xe. Ta không nghĩ điều đó sẽ làm cậu ấy chiếm được lòng ưu ái của cháu nhiều hơn.”

“Anh ta cần lòng ưu ái của tôi sao? Tôi cứ nghĩ anh ta chỉ cần một người vợ thôi chứ.”

“Ta mong rằng cháu sẽ cho cậu ấy cả hai. Cháu không nên quyến luyến những mơ mộng lãng mạn quá lâu, phải không, Luisa? Những thứ đó chỉ dành cho bọn ngu ngốc thôi, còn cháu, ta bảo đảm, không phải là hạng người như vậy.”

“Ngài đã quá khen, señor.” Juana lạnh lùng rũ mắt xuống.

“Ngài de Castaneda,” bà Beatriz vội xen vào. “Như ngài đã nói cháu tôi mệt rồi. Ngài nên cho phép...”

“Không sao đâu, senora, cháu và tôi hiểu nhau mà, phải không cháu? Hiếm có thiếu nữ nào dám cả gan nói ra ý nghĩ của mình. Tôi lại thích như thế. Xin phu nhân đừng vì tôi mà bắt cháu phải cẩn thận lời ăn tiếng nói.”

Hắn vừa nói vừa thích chí nhìn gương mặt đầy cảm hận của Juana, trong khoảnh khắc căn phòng lạnh lẽo dường như sôi sục; rồi đôi vai Juana hơi xuôi xuống. Nàng thầm nghĩ dù có thách thức, hoặc giả ra mặt chống đối quyết liệt cũng hoàn toàn vô hiệu đối với gã đàn ông mặt lúc nào cũng tươi cười như hắn. Nếu công tước de Valenzuela sử dụng người chú để ngăn không cho nàng tiếp cận anh ta thì dù Juana có lực tung cả lâu đài lên cũng vô dụng. Nàng sẽ không tài nào biết được anh ta ra sao cho dù họ có mặt đối mặt.

Lần đầu tiên, sự nhận biết này khơi gợi trong nàng cảm giác lạ lùng. Trong tình cảnh rối ren gây nên bởi kế hoạch bỏ trốn sớm thất bại, nỗi đau lòng tuyệt vọng về Jaime, nàng chưa hề lưu tâm đến những yếu tố thực dụng về mối hôn nhân mà cha nàng đã ép uống con gái mình. Điều hiển nhiên nàng thấy được là mình bị ép gả quá vội vã, phải lấy người đàn ông mình chưa từng gặp qua và cũng không hề yêu đương, người đàn ông này lại không phải là Jaime de Nueva. Giờ đây nàng cảm thấy lạ rằng Miguel chưa bao giờ cho nàng thấy bức họa chân dung nào của vị công tước nhằm lôi kéo thiện cảm của nàng, bởi lẽ trước lúc Juana trốn chạy cha nàng đã dùng hết lời ngon tiếng ngọt dỗ dành nàng ưng thuận đám cưới này. Những bức họa của nàng, nàng biết, đã được gửi tới Andalusia trước như một món quà tặng cho đối tượng cầu thân vĩ đại của nàng, nhưng diện mạo của nhân vật này lại chưa bao giờ được nhắc đến – ngay cả de Castaneda cũng chỉ sử dụng lời lẽ giả biện danh thếp của mình để ca ngợi quyền lực và địa vị cao trọng của người cháu trai.

Dona Luisa nói với Juana, “Có lẽ cháu và bác của cháu nên về nghỉ ngơi ở tư thất của cháu. Nếu cháu muốn, thức ăn sẽ được dọn ở đây, như thế thì khỏi cần phải xuống đây dùng bữa tối.”

De Castaneda nở nụ cười hài lòng. “À phu nhân chu đáo lắm, Luisa! Chúng ta phải đối xử tử tế với các vị khách của mình phải không nào. Không nên làm các vị ấy phải bận tâm đến công việc tối nay. Quý vị - và Bartolomé - ngày mai gặp nhau sẽ thuận tiện hơn.”

Juana định lên tiếng phản đối, nhưng cảm thấy quá đuối kiệt quệ. Từ cơ thể cho đến tâm trí đã phản kháng quá lâu, thế nên sự đầu hàng tuyệt đối này ít nhiều đã đem đến cho nàng phần nào thanh thản. Nàng chỉ còn biết gật đầu, dường như chuyển hành trình dài căng thẳng, sự mệt nhọc, và tất cả niềm đau nàng cố biến thành nỗi cảm giận giờ đây như dâng lên cuốn hút lấy nàng khiến thân hình nàng gằn như chao đi.

“Phu nhân thật tử tế quá.” Nàng nghe mình thì thầm, và lơ mơ nhận ra giọng nói của de Castaneda trơn mượt vì đắc thắng.

“Tuyệt quá! Tất cả nghỉ ngơi nhé. Phu nhân của tôi,” hắn ra vẻ lễ độ, “sẽ tháp tùng mọi người phải không Luisa?”

“Lâu đài Benaventes,” Dona Luisa giải thích bằng giọng không âm sắc, “thật sự rất nhỏ. Tòa nguyện đường ở trung tâm chiếm cứ phần lớn tòa nhà – nó gần như là một vương cung thánh đường nhỏ - và tư thất của các các giáo sỹ và các kẻ hầu cận của họ được xây theo ý chỉ của Đức Vua Carlos đệ ngũ. Lâu đài dựng lên với dụng ý như một cung điện hoàng gia và được sử dụng trong một thời gian ngắn bởi con trai và cháu trai của Đức Vua, nhưng vị Quốc Vương hiện thời đã ban nó cho vị công tước de Valenzuela đời thứ nhất, người đã qua đời thật bi thảm ít lâu sau sự ra đời của con trai mình Bartolomé. Phu quân của ta là người thống lĩnh sự vụ cho công tước cho đến khi cháu ấy đến tuổi có thể đảm đương.” Bà nói thêm bằng âm điệu kỳ quặc.

“Nhà Vua có ngự giá đến đây không?” Ánh mắt của Tia Beatriz lấp lánh đầy háo hức. “Tôi không bao giờ ngờ được gia đình của phu nhân lại được ưu ái đến thế - tôi nghĩ, khi ngài de Castaneda nói với anh tôi rằng phu nhân chưa đến Madrid...”

Dona Luisa lắc đầu. “Không phải là chúng tôi bị thất sủng, thưa phu nhân. Chúng tôi nhận nhiều ân sủng từ Hoàng Thượng. Nhưng Ngài không ngự giá đến đây, chỉ từ khi - từ khi em tôi qua đời; nơi này lại xa xôi, và chúng tôi cũng đều già cả rồi, không có gì để có thể lôi cuốn Ngài đến chỗ này. Dù có lẽ,” mắt bà liếc xéo Juana rồi lại hướng đến nơi khác, “chuyện kết hôn của cháu biết đâu sẽ gợi ý cho Ngài đến?”

Juana không buồn chú tâm đến lời bà ta nói; bản năng ngấm ngấm nào đó nhắc nhở nàng những lời nói này là một sự cảnh giác hơn là chế giễu, nhưng nàng đang quá đờ đẫn mệt mỏi nên không tài nào phân định

được ản ý của chúng. Thay vì thế nàng bước đi lặng lẽ, gần như không nghe nổi điều gì trong khi bác nàng không ngớt tán dương ca tụng vẻ trắng lợt huy hoàng của lâu đài. Dona Luisa chỉ gật gù hờ hững.

“Thật không phải dễ cai quản mọi hoạt động ở đây.” Bà ta lại nói bằng giọng điệu nhạt nhẽo, “nhưng giáo đường cần được chăm nom. Sau này, cháu gái của phu nhân sẽ học hỏi làm sao cang đáng mọi chuyện, nhưng hiện tại chồng tôi vẫn ủy thác tôi tiếp tục nhiệm vụ.”

Chồng bà ta, Juana đột nhiên nghĩ đến từ này, một điều là chồng bà ta hai điều cũng là chồng bà ta. Eugenio de Castaneda dường như đang qua mặt cháu trai mình, điều khiển giám sát, và định đoạt mọi sự vụ còn chuyên chế hơn bất cứ một tổng quản nào khác. Dona Luisa hiếm khi đề cập đến bản thân công tước. Chẳng lẽ chàng trai trẻ này chẳng màng đến những gì mình sở hữu sao? Nàng phân vân không hiểu, hay là anh ta chỉ là một con búp bê nhu nhược, bị bác mình điều khiển?

Họ đã đến ngay chân thang trong đại sảnh đường cao vợi vợi. Một cầu thang khổng lồ, với hàng lan can bằng sắt uốn cầu kỳ đến độ trông như ren, uốn vòng lên cao thăm thẳm. Phòng được lát bằng những bức tranh treo tường sống động giống y như cảnh thật ngoài đời, miêu tả những cảnh tuần đạo của vô số các vị thánh với mục đích soi đường mở lối cho cả người lên thang lẫn xuống thang. Các họa tiết sinh động đến độ khiến nàng buồn nôn. Tất cả chuyện xưa tích cũ được minh họa vô cùng hiện thực không hề mang màu sắc thần thánh hóa. Nào là thánh Caterina, thánh Lorenzo, thánh Iago...

“Ông nội tôi đã cho họa như thế.” Dona Luisa lên tiếng làm Juana chột giật mình.

“Chúng trông... bắt mắt lắm.”

“Cháu thật tế nhị nên không khen chúng đẹp.” Bà thấp giọng. “Mấy bức tranh này làm tôi kinh hãi dù Bartolomé rất thích.”

Juana thoáng rùng mình, nhưng trước khi nàng kịp đưa ra nhận xét bác nàng đã xen vào cắt ngang câu chuyện. Bà nheo mắt nhìn các tấm tranh vì bị cận thị, rồi lơ đi.

“Phu nhân nói là ông nội của phu nhân, phải không thưa phu nhân? Tôi cứ nghĩ Benaventes thuộc về họ hàng bên chồng của phu nhân, dù bây giờ tôi mới nghĩ ra chuyện đó, ngài ấy chưa bao giờ nói thế cả...” Giọng bà nhỏ hẳn lại khi thấy người phụ nữ kia môi mím chặt dường như đang đau đớn.

“Eugenio thích nghĩ như thế, tôi biết, còn tôi... tôi không để ý đến thiên hạ nghĩ ra sao. Thật ra, cha của Bartolomé là em trai tôi – sau khi Estebán qua đời cũng chẳng còn ai lo cho đứa cháu này, thế nên Eugenio và tôi tới đây.” Giọng nói mỗi một của bà đột nhiên hẳn rõ hơn khi bà nói đến câu, “Mẹ của cậu ấy... đã vào tu viện, để thống hối.”

Juana hơi phân vân không biết thống hối cho tội lỗi gì, nhưng nàng hiểu phụ nữ quý tộc sống đời ẩn dật cách biệt với thế giới bên ngoài chỉ khi họ cảm thấy đã chu toàn các bổn phận thế tục. Có lẽ nữ công tước de Valenzuela là một con chiên ngoan đạo hiếm có chẳng. Ý nghĩ đó cũng nhanh chóng bị lãng quên khi nàng theo Dona Luisa leo lên thang, mắt nàng vô tình lại dôi đến các bức họa trên tường. Những lời ám chỉ của Dona Luisa đang đảo lộn trong tâm trí nàng cùng với hình ảnh những thi thể bị lột da, những thân xác bị hành hạ tra tấn và tóc tai cháy rùng rục, những đôi mắt trợn trừng đau đớn, trong khi miệng vẫn khép kín đầy vẻ thánh thiện thật tương xứng với nỗi khổ ải thiêng liêng họ đang gánh vác. Tay nàng bỗng dưng như bị nung nóng, khiến nàng vội vã giật mạnh bao tay, cố kéo chúng ra khỏi bàn tay đang trở nên ẩm ướt khó chịu. Nhưng khi Dona cất tiếng, những ngón tay nàng dường như bất động.

“Chồng tôi có nhấn trong thư ông ấy viết cho tôi rằng cháu phải ở tư thất của nữ công tước ngay từ lúc đầu, senorita de Arrelanos. Ông ấy nói cháu sẽ được đính hôn trong thời gian rất ngắn nên không đáng...”

Juana bất chợt sững người khiến bà ta ngưng bật.

“Tôi không biết tại sao lại nhanh đến thế. Bác có biết không, bác Tia?”

“Bác – à – không, bác không biết, nhưng có gì khác biệt đâu hả cháu? Cháu được hứa gả cho công tước sớm hay muộn gì thì cũng vậy thôi, và ba cháu...”

“Ngài de Castaneda quả thật có người ủng hộ vô cùng nhiệt tình là bác đây, bác Tia.” Juana thì thầm một cách gay gắt. “Cháu nghe được giọng ông ta khi bác nói đấy.”

“Juana!”

“Không sao cả!” Ánh mắt sẫm giờ đây nung nấu căm hờn, cơn giận ào lên như thác lũ cuốn sạch mọi lo âu trước đó. Nàng nói qua vai một cách khinh miệt. “Thế tên họ đức lang quân tốt lành của tôi là gì? Chuyện nhỏ như vậy mà không một ai muốn cho tôi biết hay sao.”

Cơn thịnh nộ thôi thúc nàng đi vùn vụt, khi nàng bước tới đoạn thang đầu tiên một giọng nói cất lên khiến nàng giật bắn mình, toàn thân nổi gai như vừa bị xát bằng nước đá lạnh buốt.

“Tên ông ấy là Salvador Felipe Ingigo Bartolomé de Benaventes y Rioja, công tước de Valenzuela.”

-o0o-

Đầu nàng vụt ngẩng lên nhanh đến nỗi cần cổ căng ra đau nhói khi thấy một người đàn ông bước ra từ trong bóng tối. Chàng thận trọng nói thêm “Thưa cô”, nhưng có điều gì đấy trong giọng điệu đều đặn nhún nhường của chàng khiến tim nàng như thắt nghẹn. Trong một thoáng nàng nghĩ danh xưng ấy là một lời giới thiệu trịnh trọng, nhưng khi nhìn thoáng qua phù hiệu trên bờ vai rộng, nàng thầm nghĩ, anh ta chỉ là một kẻ hầu cận.

Lòng nàng nhẹ nhõm đến nỗi chính nàng phải ngạc nhiên: nàng không ngờ là mình sợ gặp người chồng tương lai đến thế. Nhận thức được điều ấy chứng tỏ là nàng thừa nhận mình không thể trốn thoát được mối hôn nhân này. Giờ đây nàng thấy nỗi bất hạnh của mình đang tùy thuộc vào người đàn ông đối diện. Nàng nghênh cằm, kiêu kỳ lướt mắt khắp người chàng, tỏ ý khinh miệt đã nhận ra sự hiện diện của chàng cũng như là cách ngoảnh lời cảm ơn.

Trong thoáng chốc nàng hoảng sợ thầm nghĩ rằng chắc hẳn sẽ không tránh lối khi nàng bước lên. Chàng là một người cao lớn, cao đến nỗi nếu không ngửa đầu ra đằng sau nàng không thể nhìn cao hơn phù hiệu trên vai chàng, nàng bất chợt cảm thấy nhỏ bé, yếu đuối bên cạnh người đàn ông này. Lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy hoang mang không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra nếu mệnh lệnh ngầm của nàng không được người khác tuân phục. Nàng ngước mắt ra hiệu cho anh chàng hầu cận tránh đường.

Mắt nàng xoe tròn, nửa ngờ vực, rồi như đờ đẫn vì bị thôi miên. Nàng vô tình lùi lại một bước lòng kinh hoàng khi khoảng cách giữa họ quá gần. Mỗi người đàn ông trong bộ sắc phục đen nhếch lên, đầu cúi xuống thoáng vẻ châm biếm. Dù hiểu rõ phản ứng của Juana chàng vẫn không ngừng nhìn đắm đắm vào nàng.

Nàng thoáng bức bối rằng có người áp đảo mình bằng chính sự hiện diện của anh ta - bờ vai rộng, dáng dấp to lớn, cao ngạo rắn rỏi. Bức bối vì bị khống chế bởi cảm giác bối rối đến ngột ngạt. Ghê rợn là sự nhận xét đầu tiên của nàng về con người này. Ghê rợn, thêm vào nét mê hoặc khiến cho vẻ xấu xí của chàng gần như quyến rũ. Làn da chàng ánh lên sắc vàng kỳ dị, khuôn mặt hội tụ những đường nét vuông vắn, sắc cạnh, khắc nghiệt, những gò cao và những trũng sâu lạ kỳ. Một khuôn mặt không hề mang tính cách nhân nhượng khoan hòa. Mí mắt nặng nề được viền bằng hàng mi vàng rậm, ánh mắt vô cảm như một hồ băng, điềm tĩnh thận trọng. Mái tóc là một sự tương phản mãnh liệt với nét mặt khe khắt, đỏ rực, dày và mượt, phủ dài đến vai như một chiếc bờm rực lửa. Nhưng điều làm nàng vô tình chú ý nhất là vết sẹo cong lõm chồm cắt ngang gò má phải thành một đường nhăn nhúm và làm thành lằn gợn lên góc môi trên. Vết sẹo đó khoắc lên gương mặt áp đảo, châm biếm của chàng nét vẽ như một tấm mặt nạ - một cái mặt nạ mà có người nào đó đã muốn nghiền nát.

Juana đưa tay lên làm cử chỉ chống đỡ nhưng kiềm lại được khi nàng nhận ra vết sẹo, rồi nàng mắt nàng hạ xuống. Gò má nàng bừng lên vì giận khi nàng nhận ra cái kiêu ngạo đang bị kẻ lạ mặt nhìn chăm chú như thế nào. Hẳn chỉ là một tên hầu, nàng thầm lập lại với chính mình, một kẻ đáng bị phạt roi vì dám tự ý nói chuyện với nàng.

“Senor (ông, anh) Tristán!”

Vẻ háo hức trong giọng nói khê của Dona Luisa khiến Juana quay ngoắt lại nhìn người phụ nữ lớn tuổi. Khuôn mặt hốc hác của Dona Luisa thỉnh thoảng nở một nụ cười, đôi mắt trũng xuống của bà ta ánh lên ý tưởng nào đó. Juana chợt nghĩ ra vị nữ gia chủ chắc hẳn đã từng qua một thời kỳ xuân sắc. Giờ đây bà ta vội vã tiến đến bậc thang, tất cả mọi chú ý của bà ta đều dồn vào tên khổng lồ trong bộ sắc phục đen đang đợi ở đó.

“Sao anh không chăm sóc cho... công tước? Tôi nghĩ...”

Chàng nghiêng mình cúi chào, thái độ cố ý khiến cách chào của chàng đầy vẻ mỉa mai. “Tôi đang trên đường đến cho ngài de Castaneda biết là công tước sẽ ở trong phòng tối nay, thưa phu nhân. Hiện bây giờ bác sỹ đang ở với cậu ấy.”

“Cậu ấy bệnh à? Tôi không biết là bác sỹ đã được mời đến.”

“Không, không phải bệnh, nhưng tính khí của cậu ấy thay đổi từ khi nghe được tin vui,” cặp mắt lạnh lùng của chàng liếc nhanh về phía Juana. “Cậu ấy cần dùng thuốc để đem đến khỏi phải thức giấc.”

“Vậy cậu ấy sẽ không xuống dùng cơm tối phải không?” Juana cảm thấy lòng chùng xuống khi tia hy vọng cuối cùng đã biến mất, nhưng giọng nói nàng vẫn lạnh nhạt hờ hững. Dona Luisa lên tiếng trả lời.

“À không, Barotolomé ăn trong phòng cậu ấy,... sớm hơn mọi người, khẩu vị của những người trẻ không cần lệ thuộc vào giờ giấc ăn định.”

Hai mươi hai tuổi rồi mà vẫn được nuông chiều như thế dường như đối với Juana là chiều quá độ, nhưng nàng vẫn không nói năng gì. Gật đầu cộc lốc nàng toan đi tiếp, nhưng tiếng nói của người hầu vang lên khiến nàng dừng lại. “Cô làm rớt chiếc bao tay, thưa cô.”

Nàng liếc xuống, kêu khẽ một cách bực bội. Chiếc bao tay da mềm màu xanh chắc bị tuột khỏi tay lúc nàng đang thất kinh nhìn thấy vết sẹo của chàng. Nhưng trước khi nàng di động, chàng thông thả cúi xuống đưa một tay với những ngón dài nhạt lên trao cho nàng.

“Đây, thưa cô.” Giọng của chàng không một chút âm sắc.

Nàng chỉ còn việc đưa tay ra lấy, và tỏ lời cảm ơn, nhưng miệng không nói nên lời. Thình lình một mối ác cảm dâng lên xiết chặt lấy nàng, tiếng nàng run lên vì giận.

“Tôi đâu có nhờ anh giúp. Cứ giữ lấy đi, và luôn chiếc này nữa.”

Nàng lóng ngóng giật mạnh chiếc bao tay bên kia ra quăng xuống đất. “Tôi không muốn làm bẩn tay mình với mấy thứ này.”

Juana ương bướng cảm thấy một niềm thú vị nhỏ làm cho nhân vật tóc đỏ cao ngạo phải cúi đầu trước nàng lần thứ hai, nhưng cảm giác uy quyền ngọt ngào biến mất nhanh chóng khi Tia Beatriz kinh hoàng nắm chặt lấy tay Juana kéo nàng đi, kịch liệt phản đối cách hành xử của cô cháu gái bằng giọng nói nhỏ đầy vẻ khó chịu. Juana gần như không nghe được lời bà nói, tiếng tim đập lồng lên làm tai nàng như ù đi vì cơn giận sầm sét.

“... sao cháu dám ăn nói hoang đường như thế chứ. Cha cháu sẽ xấu hổ vì cháu nếu ông ấy biết được chuyện này.”

Cha đã xấu hổ rồi còn gì, nàng cay đắng nghĩ thầm và lặng yên không nói năng gì.

“Ít ra cháu nên cư xử cho xứng đáng với ngôi bậc mới của cháu chứ. Người đàn ông tội nghiệp đó chỉ là một trong những kẻ hầu cận của chồng cháu.”

Juana yên lặng. Nàng run rẩy, tìm hiểu; nàng lúc nào cũng ghê tởm sự dị dạng và gò má sẹo của người đàn ông đó cùng với thần thái quyền uy đầy xác xược của chàng, khiến nàng không chỉ khó chịu mà còn bị bối rối nhiều loạn, như thể nàng đang bị đe dọa. Nàng liếc lại phía sau để tự trấn tĩnh, hẳn chỉ là một người đàn ông thôi, nàng gay gắt tự nhắc móc mình, không phải là quỷ sứ đâu; đó chẳng qua là trí tưởng tượng quá độ khiến nàng cảm thấy như mình đang bị quan sát.

Người đàn ông tóc đỏ vẫn đứng bên hàng lan can phía đầu thang; chàng vươn thẳng người, tay cầm chiếc bao tay kia. Rồi nhìn chăm chăm vào mắt nàng buộc nàng nhìn đáp lại, chàng giơ bao tay lên cổ tình áp vào miệng mình chỗ bị sẹo.

Cử chỉ đó đã biến sự sỉ nhục của nàng thành nỗi ưu ái, một lợi thế cho chàng, nàng cảm thấy hơi thở mình như bị tắc nghẽn nơi cổ khi nàng quay đầu đi. Tất cả nỗi đau đớn tuyệt vọng đã mất hút trong cơn giận dữ đến không ngờ. Juana quay sang người bác, nàng chỉ nghe được lời bà xin lỗi Dona Luisa vì thái độ căm kính thiếu suy nghĩ của nàng.

“Tôi cũng không hiểu điều gì đã ám ảnh cháu nó, senora, tôi cam đoan với phu nhân là cháu sẽ không...”

“Không có vấn đề gì đâu, tôi hứa với phu nhân.” Khuôn mặt Dona Luisa chợt sáng lên, giọng bà mơ hồ.

“Cháu của phu nhân bị bối rối thì cũng tự nhiên thôi – tính mau mắn của chồng tôi có thể làm cháu lo âu. Senor Tristán sẽ thông cảm mà.” Bà nói thêm, miệng nở nụ cười yếu ớt.

“Senor Tristán – đang giữ chức vụ gì? Anh ấy đang phục vụ cho công tước à?”

Dona Luisa thoáng ngập ngừng, đoạn nói, “Phải, anh ấy là người tùy tùng – được quý trọng nhất của công tước. Cách đây một năm anh ấy được vinh dự ban tặng danh hiệu Tùng Sự cho công tước.”

Juana cố giữ lòng không nao núng. Nhiệm vụ trước mắt nàng đã đủ gian nan rồi, nàng thầm nghĩ, không cần phải bận tâm về sự hiện diện của anh ta nữa. Nếu anh ta cố nán lại trong lần gặp gỡ đầu tiên của họ, Juana ngẫm tính toán, nàng sẽ yêu cầu anh ta rời khỏi trước khi nàng nói được dù là một từ với người chồng tương lai của mình.

“Anh ấy không phải là –” Dona Beatriz rõ ràng bị bối rối, nhưng vẫn tò mò hỏi “– người nước này phải không?”

Những từ ngữ ấy dường như kéo Dona Luisa trở về thực tại, bà chỉ lắc đầu không giải thích gì thêm. Trong yên lặng ngượng ngùng họ xuôi xuống một hành lang dài được tô vẽ và xuyên qua một khách sảnh hình tròn, tiến vào một hành lang khác mát mẻ, sàn được trang trí kiểu mosaic lấp lánh, một bên tường lát những hàng cửa cao được chạm khảm, mặt bên kia là những cửa sổ hình vòng cung. Vào đến đây Dona Luisa dừng lại, bà hướng về phía Juana nói nhưng mắt không nhìn nàng.

“Cháu không phản đối ở tư thất của nữ công tước chứ?”

Juana ấn móng tay xoáy vào lòng bàn tay. Cố hết sức để giữ tư thái điềm tĩnh, nàng trả lời cứng cỏi. “Chắc chắn chỗ này sẽ làm cháu tự hào với địa vị cao quý sắp tới.”

Vừa buột miệng nói ra nàng chợt hối hận ngay. Mặt Dona Luisa run lên vì nỗi lo âu nào đấy như một đám mây đang tan ra, khiến nàng cảm thấy mình đang phá vỡ đi thể quân bằng của một vật rất mong manh mà chỉ cần một rung động nhỏ cũng khiến nó vỡ tan tành. Thấy thế Juana vội vã nói thêm cố làm dịu đi tình thế, “À mà phòng riêng của công tước ở đâu?”

Đôi môi run rẩy đã dịu lại, nhưng người phụ nữ lớn tuổi vẫn ngập ngừng. “Ở phía đối diện của lâu đài. Cậu ấy ở xa như thế tiện hơn. Cậu - cậu ấy có sở thích riêng.”

“Thì ra như vậy.”

Cầm Juana hơi nghênh lên. Ngay trong cái tỉnh lị vắng vẻ Zuccaro nàng đã từng nghe những lời đồn đại về những ông chồng lấy vợ như họ mua thể đánh bài, những người vợ đó không có giá trị nào đối với bản thân họ nhưng cần thiết cho thể lực của họ, rồi sau đó họ lại đi tìm thú vui ở nơi khác. Tuy nhiên cho đến bây giờ hình ảnh này lại không tương xứng với những tin tức nàng lượm lặt được; chắc chắn một người thanh niên trẻ sống đời ẩn dật, tâm trí lại nhu nhược không thể nào lại là một lãng tử phóng đảng trụy lạc?

Nàng đảo mắt nghi ngờ, e dè nhìn quanh, ngắm khuôn cửa được tấn cột hai bên, mỗi bên cửa chạm hình quái vật sư tử đầu chim, cánh xoải rộng và vòng cổ mạ vàng đang ngự trị một cách khoa trương bên trên. Quá nhiều xa hoa tráng lệ được tập trung vào cái lăng tẩm này. Quá nhiều biểu tượng giàu sang – nhưng không có phần nào trong số đó được dành ra để mua sắm cho ngài công tước Valenzuela một cô dâu đầy thiện chí hơn sao?

-o0o-

“Bà nghĩ về con bé đó như thế nào?”

Giọng của Eugenio de Castaneda vang lên chậm rãi đều đặn. Hắn không nhìn vào vợ mình khi bà bước vào phòng, nhưng bà biết hắn đã nôn nóng tới đây đợi bà: điều đó và những ngón tay ngấn ngùn mấp mấp đang bồn chồn cầm ly rượu đã tố cáo sự dối trá ẩn đằng sau câu hỏi nghe như hờ hững bình thường.

“Rất đẹp.” Bà trả lời bằng giọng yếu ớt.

“Và là thứ chó cái ngang ngạnh búng bình nữa chứ, nếu tôi không lầm.” De Castaneda cau mày ưu tư, những đường rãnh đầy cấu kính quanh miệng và mắt đột nhiên hằn sâu hơn. “Bà có biết là nó đã rắp tâm bỏ trốn với con trai của một tên hàng xóm gần đây hơn là muốn đến đây không? Rồi bây giờ nó đang ra về như ban ân huệ cho chúng ta tới đây lấy Bartolomé!”

“Không phải thế sao?”

“Tôi bây giờ nó còn chưa biết, một phu nhân cao quý bé bỏng kiêu ngạo.” Hấn làm thinh như không nhận ra vẻ khô khan trong giọng nói của bà. “Tôi cho là tôi may mắn khi tình cờ gặp được cha nó – ngoài miền đó ở Navarre, họ chỉ biết chút ít hay hoàn toàn không biết gì về chính trị và những lời đồn đại trong triều đình. Có kẻ còn huênh hoang nói với tôi rằng hấn không màng tới ai đang ngồi trên ngai vàng miễn là hấn được ung dung tự tại chăm lo cho bầy ngựa và cừu! Những kẻ như thế sẽ đem của cải lại cho mình đây, Luisa.” Mặt hấn sáng lên được vẻ phấn khích. “Tôi đã bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng – tôi cứ nghĩ toàn thể Tây Ban Nha phải biết đến cái đạo luật chết tiệt của Đức Vua chứ, nhưng cha của con bé đó chưa bao giờ nghe đến chuyện đó. Hấn cũng không biết đến sự hiện diện của Bartolomé, rồi còn sững sờ khi nghe là công tước không được lưu lại trong triều.”

“Eugenio, ông chưa giải thích...”

“Suyt, suyt...” Cặp mắt nhỏ của De Castaneda loé lên vừa thú vị vừa xảo quyệt. “Bà quên là tôi đã đem được con bé đó về đây sao! Đương nhiên là tôi không giải thích, ngoại trừ việc viện dẫn lý do về kiểu sống của thằng bé. Tôi nói nó có bệnh.”

“Nhưng con bé...”

“Tôi sẽ ráng lo để đám cưới được tiến hành mau chóng, chạm mặt với Bartolomé sẽ làm cho nó hết kên kiệu nhanh thôi. Rồi nó sẽ sanh cho thằng đó một đứa con trai...” Hấn ngưng bật, lấy móng ngón tay cái gõ gõ vào răng một cách trầm ngâm.

Thân hình Dona Luisa dường như hơi thót lại. “Ông đoán quyết là chuyện sẽ xảy ra như thế. Trước đây ông đã từng sai lầm rồi.”

Hấn vội nhìn lên, mặt đỏ bừng. “Bà mới là người không nên nhắc lại cho tôi nghe điều đó! Năm đứa nghịch tử yếu mạng. Nhưng con bé xuất thân từ gia đình có khả năng sinh sản dồi dào, tôi chắc chắn điều đó. Hai đứa em trai, bốn em gái. Mình cứ đợi xem.”

Bà vợ của hấn dường như rút vào trong thế giới riêng của mình khi nhìn thấy nét mặt say mê của hấn. Bằng vào nét mặt ấy bà biết hấn đang bày binh bố trận, bà từng thấy niềm hân hoan ánh lên trong đôi mắt thu hẹp ấy trước khi họ rời lãnh địa nhỏ nhoi của mình đến Andalusia; trước lần cuối cùng đó, lần sắp thai chót tệt hại nhất đã cướp đi không những đứa con trai của họ mà còn làm cho bà tuyệt đường sinh sản. Bà nghĩ mình đã dò ra chút ít tông tích về cái chết đột ngột của em trai bà Estebán, nhưng bà vẫn tự nhủ rằng mình lầm lẫn. Bằng giọng nói khê khàng xa vắng bà hỏi. “Nhưng còn Bartolomé thì sao? Có lẽ nó sẽ...”

“Nó đang nôn nóng cưới vợ, có Chúa mới biết! Để bảo đảm mọi chuyện xảy ra suông sẻ cho nó, tôi đã thuê ông bác sỹ đó - người từng cứu vị hoàng tử quá cố khỏi bệnh toát mồ hôi. Ông ta có thể đoán chắc thằng bé sẽ khỏi hay không.”

“Trước đó ông có thể mời ông ấy mà. Sao ông không làm?”

“Cái gì, để đánh động bọn mật thám của Nhà Vua à? Ồ có một tên trong nhà đấy, tôi chắc như thế - bọn người của Olivares mọc lên như nấm độc khi hấn còn sống, và vẫn tiếp tục dò thám cho những kẻ nổi nghiệp hấn ta. Nếu tôi gọi bác sỹ, Nhà Vua sẽ hay tin trong vòng ba ngày là có chuyện gì đó đang xảy ra, và mình lại phải đối phó với thói tọc mạch của ngài công tước de Medina de las Torres, quý tha ma bất linh hồn gã. Ngoài ra, cần làm gì, khi lúc ấy không có cô dâu cho đám cưới? Mình không thể gây dư luận đàm tiếu, nhất là sau vụ làm ăn đó với Conde de Maranon.”

Hấn đang nhìn bà tỏ ý chờ đợi, và bà biết bà phải hỏi câu hấn muốn nghe. Che giấu nỗi ghét bỏ trong lòng, bà hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra. Ông biên cho tôi là chắc chắn sẽ bó buộc được con gái của ông ta mà. Khi ông về đây thì tôi đoán cô ấy là người tôi đang đợi.”

“Phải, và còn há hốc miệng ra nhìn con bé Arrelanos đó nữa!” Hấn cay nghiệt trả lời. “Tôi suýt chút nữa là gặp tai họa – gã Conde cứng đầu hơn tôi nghĩ; hấn viết thư cho bạn bè hấn tiết lộ đôi phần sự thật.Ồ, không phải là điều xấu nhất!” Hấn nhả răng cười ác độc. “Không ai có thể đoán biết việc đó cả. Nhưng không ai thấy Bartolomé lộ diện ở Madrid, và tên của nó không được nhắc đến trong triều – và hấn bắt đầu tra hỏi tôi. Luật pháp không quy định rằng các thành viên quý tộc phải được phép Vua mới được kết hôn sao? Đám cưới con gái ông ấy có được chúc tụng ở Madrid không? Sự việc đơn giản hơn, vào lúc cuối, thà là tìm một cô dâu khác còn hơn là sáng tạo những câu trả lời làm vừa lòng hấn. Con bé Arrelanos là con gái người hàng xóm kế bên nhà hấn – không giàu lắm, cũng không nhu mì dễ bảo, nhưng được cái là đẹp.”

Hấn đưa mắt nhìn bà vợ một cách khiêu khích, dường như thách thức bà lên tiếng chỉ trích, sau một lát bà nói bằng giọng căng thẳng. “Nhưng giả sử ông bác sỹ này khám thấy Bartolomé sức khỏe không đủ - rằng nó không thể...”

“Điều đó không hệ trọng, khi mà con bé đó đã bị trói buộc để lấy nó.” Hấn so hai bả vai nung núc thịt. “Nhà Vua thì quá ngu ngốc, mình có thể gạt vấn đề phép hôn phối sang một bên, con bé đó có thể gán cho Bartolomé con của bất cứ tên đàn ông nào nó muốn. Phần tôi, tôi không quan tâm đến nó là con của tên nào miễn là có một đứa bé ra đời.”

Hấn ngược lên nhìn nhanh và phá lên cười thô bạo khi thấy nét mặt của bà. “Làm gì mà bà nhìn tôi nghiêm trọng quá, tôi chỉ nói đùa thôi! Bartolomé mạnh mẽ sức khỏe đầy đủ mà, tôi bảo đảm. Nhưng bà có hiểu có người thừa kế cho lãnh địa và chức tước của nó hệ trọng đến thế nào không, nếu không Torres sẽ tìm cách đưa mọi thứ về lại cho Nhà Vua – và tôi sẽ mất chức tổng quản ở đây.”

Bà gạt đầu và hấn vỗ vỗ lên tay bà, mắt hấn nhìn bà đầy gian trá. Luisa quá câu nệ, nên hấn đang suy tính: hấn sẽ dần dần tới một mình. Đứa con gái trên lầu tạo cho hấn cảm giác vừa khó chịu vừa hứng thú, đầu lúc nào cũng ngẩng cao kiêu hãnh và luôn giả vờ lạnh nhạt để chống đối hấn. Hấn muốn thấy vẻ điềm tĩnh của nàng tan nát thành từng mảnh vụn, khí chất của nàng bị bẻ gãy. Nhưng cũng không cần phải nghiêm khắc như thế, bởi vì giờ đây nàng đang phục vụ cho dự tính của hấn có thể xảy ra bất cứ khi nào. Một khi hấn để nàng kết hôn xong – nhưng chỉ cho mục đích tiêu khiển thôi...

Hấn quyết định, sẽ suy nghĩ vấn đề này kỹ lưỡng hơn. Thật đáng tiếc nếu sơ suất mạo hiểm con bài ách trong trò chơi thứ yếu khi trận chính đang hứa hẹn khả quan. Nhưng miễn là hấn chọn những quân bài thận trọng thích đáng...

Hấn nhận ra bà vợ đang chăm chú nhìn hấn một cách kỳ lạ, hấn mau chóng đưa ý nghĩ của hấn trở về thực tại, đoạn chăm chú nhìn bà ra vẻ chất vấn khiến bà đỏ mặt nhìn sang hướng khác. Đó là mảnh khốe vẫn luôn luôn hữu dụng cho hấn.

“Đến cuối cùng thì hình như ông đã thành công tìm cho vợ cho cháu.” Bà thì thầm.

“Tôi đã chuẩn bị dàn xếp tạm thời hôn lễ để khỏi bị trễ nãi. Thằng bé sẽ mừng quỳnh lên khi nghe được tin này!” Giờ đây de Castaneda nhả mặt, giả làm hề. “Nó không chịu nổi lần thất bại vừa qua một cách qua loa đâu. Ngày mai chúng nó sẽ gặp nhau, và mình sẽ tổ chức lễ đính hôn ngày kế đó.”

“Nếu như – nó không thích con bé đó thì sao?” Giọng bà như không còn hơi sức.

“Phu nhân thân mến, bà đã thấy con bé rồi! Nó sẽ phủ phục dưới chân con bé cho mà xem! Dưới váy con bé thì đúng hơn,” hấn khề khàng sửa lại, nhưng lại lên giọng nói tiếp. “Bartolomé mà từ chối ngủ chung với một sinh vật yếu điệu thanh tú như thế thì mới là ngược đời.”

“Nếu như cô ấy không... thích... nó thì sao?”

Hấn ngoác miệng cười hung ác. “À chuyện đó thì tôi đã khiến cho cha nó viết giấy chứng nhận cho phép mỗi hôn nhân này tiến hành, vậy thì con bé đó làm được gì nào? Nó đã chọc cha nó nổi giận khi trốn nhà đi, và tôi đã thuyết phục được ông ta trao cho tôi quyền bảo hộ nó cũng như cho nó đến ở chỗ khác cho đến ngày thành hôn. Ông ta làm vậy để tỏ thái độ bất mãn với con mình. Bà đã đánh giá thấp tôi đấy, Luisa – tôi luôn luôn có được cái tôi muốn, và tôi muốn mỗi hôn nhân này.”

Mắt hấn bừng sáng khi cười với bà, rồi hấn dốc hết chỗ rượu còn lại vào miệng và đặt cái ly trống vào tay bà. Trong khoảnh khắc đó gò má tròn của hấn ửng lên, nét mặt thách thức, hấn làm cho Dona Luisa nhớ

lại chàng thanh niên trẻ đầy háo hức tham vọng bà từng kết hôn.

Bà quay đi vội vã đặt chiếc ly trên cái bàn kế bên rồi nói với hắn. “Ông nghĩ ông có thể thực hiện điều đó thiếu sự ưng thuận của Đức Vua sao?”

“Tôi sẽ không làm chuyện đó với sự ưng thuận của Nhà Vua - sẽ không bao giờ trong khi vị Vua này còn tại thế! Dù bằng cách nào đi chăng nữa mình phải tìm cách xoay sở. Càng giữ bí mật lâu chừng nào, mình càng an toàn chừng đó.” Hắn day day bờ môi dưới. “Torres đang yên bình ở Madrid – tôi biết chắc điều đó khi trên đường từ Navarre về nhà nếu mình nhanh tay, đám cưới sẽ được cử hành trước khi hắn hay tin là tôi đã đi chuyển đó.” Hắn vỗ vỗ bờ vai gầy guộc của bà như thể bà là một chú chó. “Đừng sợ! Một trong những tài nghệ của tôi là biết cách giữ bí mật.”

Dona Luisa gạt đầu mắt vẫn không rời những ngón tay của bà đang cầm chặt lấy đế ly. Chúa hãy gia ân, bà thầm nghĩ, bà sẽ không bao giờ biết được tất cả bí mật ông ấy đang giấu bà – vì muốn được yên thân bà đã biết được quá nhiều rồi – và hãy để ông ấy không bao giờ khám phá ra được lá thư nặc danh bà đã gửi tới Madrid, tiết lộ với công tước de Medina de las Torres rằng một nàng dâu vừa được đem đến cho Valenzuela.

2. Chương 2

Juana bước vào tư thất của Duquesa một mình, và trong những khoảnh khắc đầu tiên đó là tất cả những gì nàng quan tâm đến; nếu nàng phải chịu đựng ánh mắt chỉ trích và cái miệng nói không ngừng nghỉ của bác Tia lâu thêm nữa, chắc nàng sẽ thét lên mất. Nhưng Dona Luisa, dường như tâm trí bà đang bận bịu vì chuyện nào đó, đã khéo léo giao Tia cho các thị nữ của bà chăm sóc còn mình thì rút lui về phòng.

Juana đưa tay lên xoa xoa thái dương làm dịu cơn nhức đầu do tóc vẫn quá chặt; vành khung giữ tóc thành những lọn xoắn có cảm giác như một vành đai sắt xiết ngang qua đỉnh đầu. Nàng đứng im, cố sắp xếp lại những ý nghĩ rối ren. Nhưng lúc nàng ngẩng đầu lên, tâm trí nàng vẫn trống rỗng, cảm giác kinh hoàng vẫn còn đó. Quá nhiều cảm xúc đã bị dồn ép vào tâm trí, và nàng cảm tưởng như mình bị ném xuống biển đang bủa sóng ầm ầm rồi dạt vào bến bờ xa lạ nào đó.

Nàng quan sát quanh mình, khoảng không cao vợi với mờ tối làm nàng cảm thấy mình nhỏ bé và vô nghĩa y như cảm giác nàng đối diện với người đàn ông tóc đỏ mặt sẹo. Người nàng co rút lại đầy cảm giận như muốn thoát ra khỏi những kỷ ức đen tối khi nàng bắt đầu thám hiểm phòng ốc của Duquesa de Valenzuela. Ngón tay nàng lướt trên những đóa hoa chạm nổi, trắng và hoàng kim, được sắp xếp cầu kỳ bên dưới lớp men của các bức tường gạch. Không khí mát mẻ ở đây gần như có thể trông thấy được qua làn sương mờ xanh giăng mắc trong không gian; vẻ hiu quạnh trong các căn phòng nói với nàng tư thất này nhiều năm qua không được sử dụng. Họ đã trưng bày hoa cỏ khắp nơi để cổ xua đi vẻ ảm đạm tịch liêu đó, nhưng cái đám hoa trắng tỏa hương thơm ấy trông giống như những cụm tuyết, mong manh tạm bợ quá; thế mà nàng cứ ngỡ mình sẽ thấy được căn phòng ngủ mạng nhện giăng mắc khắp nơi, đầy cảm giác trống vắng.

Đến ngạch cửa nàng dừng lại, hơi thở như bị tước đi bởi nét trắng lè xa hoa trước mắt: nào là những tấm trướng treo tường màu đỏ, hoàng kim, và trắng, các bức vách và trần được sơn bằng những màu sắc rực rỡ, toàn thể một bên tường được lát những phiến gương; hình ảnh phản chiếu trong đó như thể đang bơi trong dòng nước màu lục nhạt. Từ ngưỡng cửa nàng thấy bóng mình xanh xao nhợt nhạt, bất động như một con búp bê trong bộ áo xanh dương.

Có tiếng chân đang vội vã bước tới khiến nàng xoay lại, rồi một giọng nói cất lên, “senorita.”

“Michaela! Làm thế nào mà chị đến được chỗ này?” Nàng lao tới ôm chầm lấy cô hầu. “Tôi không biết chị ra sao khi chúng tôi rời khỏi cỗ xe đó?”

“Tôi không tin được bọn người đó với đám hành lý của cô, señorita, giá mà tôi chưa cho đồ dỡ xuống thì hay! Tôi nghĩ bọn người ở Zuccaro toàn là lũ lừa biếng! Cô đã chào hỏi hết mọi người rồi chứ?”

Đôi mắt sáng hiệu kỳ của cô gái Moorish đượm vẻ lo âu.

“Còn chưa. Tôi chưa được phép gặp công tước – hình như ý nghĩ gặp được tôi làm cho anh ta mừng rỡ đến độ kiệt sức hay sao ấy, nên ngày mai mới tỉnh dậy được. Họ nói đến lúc đó tôi mới có thể gặp anh ấy.”

“Vậy thì mọi chuyện đều tốt cả rồi, không phải sao? Không cần phải đối phó trở ngại nữa.”

Juana cười một cách miễn cưỡng. Michaela là người lọc lõi và thực tế, chị sẽ không bao giờ phí thời gian than thở vào những việc không thể sửa đổi nữa. Nếu ở vào cương vị của Juana, có lẽ chị sẽ tìm cách nguôi ngoai nỗi mất mát người đàn ông mình yêu thương bằng cách bắt đầu tìm kiếm một người khác chị có thể yêu được như người tình trong quá khứ. Chị từng là người hầu cận của nàng từ lúc Juana lên tám, khi Miguel đem về đứa bé gái gầy gò từ nhà cha nuôi của nó, người đang điều hành một hội chợ lưu động. Ý tưởng cứu thoát một đứa bé gái Moorish sắp lâm vào cảnh sa đọa đã khiến ông động lòng trắc ẩn, và Michaela cũng không muốn làm phiền cho ông biết rằng hành động cao thượng của ông đã quá trễ, những mấy tháng trường. Chị đã quên đi nhiều đời sống thê lương đó hơn là cô chủ nhỏ của chị từng biết, và giờ đây chị vừa thích thú vừa khó chịu thấy Juana xem vấn đề chồng con nhỏ nhoi này quá nghiêm trọng. Juana có được những thứ Michaela xem trọng hơn tất cả – giàu sang và y phục đẹp, và tự do của người phụ nữ đã lập gia đình thay vì đời sống ẩn dật như một nữ tu của những cô gái già – nếu chị không mặn nồng với chồng nữa, thì việc tìm một nhân tình cũng không khó khăn gì. Điều làm chị bức bối là Juana đã hy sinh tương lai tốt đẹp như thế cho hai người họ chỉ đơn giản vì cậu Jaime và gương mặt đẹp trai của cậu ta. Tác phong nhã nhặn mê hoặc được Juana thì chỉ gây cho Michaela cảm giác chán chường.

“Mỗi một giờ qua đi thì vị thế của tôi càng yếu hơn. Tôi muốn gặp anh ta ngay, giải thích cho anh ta biết – tôi may ra được phép về nhà trước khi hành lý được dỡ xuống. Còn bây giờ thì...” Juana mím môi nén giận.

“Giờ thì, senorita, cô không được khinh suất. Lên án người mà cô chưa từng gặp thì không công bằng cho lắm. Biết đâu ngài ấy cũng đẹp trai như cậu Jaime.”

Môi Juana cong lên. “Nếu điều đó đúng là như vậy, lẽ ra anh ta phải kết hôn lâu rồi. Và còn một chuyện nữa sao anh ta ở độc thân lâu thế? Cha tôi yên tâm cho rằng anh ta kết hôn trễ chỉ vì hay đau yếu, nhưng các hoàng tử con Vua cũng thế. Infante (con vua nhưng không phải là thái tử nối ngôi vua) kết hôn trong cùng năm ngài mất, đúng không? Ngài còn chưa tới mười lăm tuổi.”

“Rồi thì cô dâu của ngài đã vội vàng lấy ngay phụ thân của ngài.” Michaela mỉa mai kết luận, “và trở thành Hoàng Hậu của Tây Ban Nha dù rằng bà ấy không thể có được ông chồng trẻ. Cô nên học hỏi nơi bà ấy, senorita; Hoàng Hậu là người đàn bà khôn ngoan.”

“Chị nói năng y như ngài de Castaneda. Họ nghĩ là tôi sẽ đổi ý nếu cầm chân tôi được lâu hay sao, và cho tôi đồ chơi để đánh lạc hướng tôi? Hãy nhìn chỗ này xem! Có phải họ đang chơi trò đồng tình với nhau bằng cách giữ tôi ở đây không?”

“Senorita, bình tĩnh lại nào.” Mắt Michaela lóe lên nỗi lo âu thật lòng. “Cô đã không ngủ nghỉ được mấy từ lúc rời Navarre – tôi biết, tôi đã nghe cô khóc, nhưng thương tiếc cũng không ích gì! Cho dù cô ở nhà giây phút này, đối với cô cậu Jaime xem như đã mất rồi. Cô đã thề là không bao giờ tin tưởng cậu ấy hay bất cứ người đàn ông nào khi họ làm cô mất lòng tin, hãy nhớ lại đi. Vậy thì tại sao không ưng thuận hôn nhân tốt đẹp này với công tước? Cô muốn hành hạ cô đến chết hay sao.”

“Chị có thể nào lấy chồng nhưng yêu người khác không? Cho dù anh ta yêu chị ít hơn chị yêu anh ta?”

Michaela thoáng yên lặng, rồi chị nhún vai, “Kiểu yêu đương của tôi không trong sáng như cô, senorita. Tôi yêu khi nào tôi còn hứng thú với tình yêu đó – sau đó, tôi đi yêu người khác. Điều đó tự nhiên thôi.”

Mặt Juana tái nhợt. “Có phải chị đang nói Jaime – rằng cậu Jaime đã yêu người khác?”

“Không – tia nhìn của cô hầu hướng sang nơi khác – tôi chỉ muốn nói rằng cô không nên nghĩ nhiều những chuyện trong quá khứ nữa. Cậu Jaime yêu cô, mọi người đều biết, nhưng chỉ có người can đảm mới dám cướp cô dâu và kháng cự cả thế giới để cưới cô ta.”

“Phải, tôi không nên trách anh ấy trong việc đó.” Giọng Juana cay đắng. “Tôi biết tôi không nên đòi hỏi anh ấy làm như thế, nhưng còn cách nào khác để tôi ngăn cản... tất cả những chuyện này?” Nàng vung tay chỉ vòng quanh. “Tôi cứ đinh ninh là anh ấy sẽ tới – tôi đã đợi cả đêm, rồi sáng ra cha tôi tới phát hiện tôi

ở trong vườn.” Nàng rung mình. “Nếu như ba tôi đừng bắt tôi phải khai ra sự thật, rồi thuật lại với ngài de Castaneda, tôi nghĩ tôi còn có thể chịu đựng nổi ngay cả chuyện đó.”

“Ba cô đã kể lại với ông ta?” Michaela sửng sốt. “Kể hết tất cả?”

“Kể tất cả mọi chuyện xảy ra – nào là tôi đã bỏ trốn hơn là muốn kết hôn với cháu ông ta, rồi thất bại trước khi định trốn đi, nếu mà còn chuyện gì xấu xa nữa ông ta sẽ rất vui sướng dùng nó để mỉa mai tôi. Nhưng cho dù ông ta có nói như thế nào đi nữa cũng không thể ép buộc tôi lấy cháu ông ta trái với ý nguyện của tôi – tôi thà là kết thúc ngày tháng còn lại của mình như một nữ tu.” Nàng dứt lời một cách quyết liệt.

Michaela so vai im lặng, chị thật ngạc nhiên khi nhận ra tính khí bất ngờ của cô chủ. Trong suốt ba ngày qua Juana im lặng một cách ngạo mạn, người đông cứng lại vì đau buồn, điềm tĩnh đến lạ kỳ nhìn vào còn đáng lo hơn là khi nàng nổi giận; giờ đây, dường như sự tê liệt vì khủng hoảng đã phai nhạt. Chị bắt đầu an ủi cô chủ nhỏ như chị đã từng làm mỗi khi có tai họa lúc Juana còn nhỏ. Lần này cũng như ba năm về trước khi phu nhân de Arrelanos qua đời chị cũng không có thời gian để mà cười đùa xua đi đau thương của cô ấy nữa. Thật nhẹ nhàng từ tốn chị tháo dây thắt áo và giúp Juana cởi bỏ những lần váy lót tù túng, tháo kẹp và khung tóc ra khỏi mái tóc dài đen nhánh.

Juana thở dài khi luồng thân hình thon thả vào trong lần áo choàng lụa mềm mại. Da thịt nàng cảm giác bầm tím bởi chiếc áo yếm cứng còng và bộ y phục nặng nề nàng mặc suốt bao nhiêu giờ qua trong phạm vi tù túng ngột ngạt của cỗ xe. Khi Michaela bắt đầu lau rửa làn da nhợt nhạt bằng nước mát – tuy không được tuyệt lắm so với nước suối Navarre – đầu óc nàng trở nên thư giãn, thoát đầu tâm trí dường như dịu đi, rồi những cơn điên cuồng đảo lộn cũng ngưng dần.

Michaela lấy bàn chải tóc và bắt đầu chải cho xuống những lọn tóc đen thoáng ánh xanh, cong và dày. Dona Beatriz hay khó chịu vì tóc nàng thiếu vẻ mềm mại, nên thông thường tóc nàng được thoa nhiều dầu và chải cho đến khi bóng mượt, nhưng sáng nay de Castaneda ra lệnh khởi hành sớm nên nàng không đủ thời gian sửa soạn. Những nhát lược nhẹ nhàng làm nàng thoải mái không gì diễn tả được, ít lâu sau đó mắt Juana lim dim rồi rũ xuống, nổi căng thẳng phần nào thoảng dần.

“Chị tốt với tôi quá, Michaela,” cuối cùng nàng lên tiếng. “Cám ơn nhé.”

Nhát lược đang đưa đẩy bỗng ngập ngừng, rồi lại xuống sề như trước. “Không có chi, senorita. Nhiều hoa hồng quá...” Michaela hít hơi thưởng thức hương hoa. “Đâu đâu cũng có hương thơm – công tước chắc là người hào phóng lắm nên mới gửi nhiều hoa đến đây, phải không?”

“Tôi thà là anh ta ra mặt đón tiếp tôi – hay tốt hơn là cho phép tôi rời khỏi đây. Không cần phải vội vã đâu Michaela – mình sẽ không tham dự bữa ăn tối nay. Vợ của ông ta bảo rằng bà sẽ cho đem thức ăn lên cho mình.” Juana mở mắt trông thấy nét phản ứng trên gương mặt Michaela phản chiếu trong gương, nhẩn nha vì thất vọng. “Gì chứ, chị muốn xuống dưới đó sao? Tôi cứ nghĩ chị cũng chán ngán giống như tôi.”

Cô gái Moorish cau mặt. “Tôi thích đời sống gần gũi, senorita, nơi này có nhiều triển vọng hơn Zuccaro nếu không tôi đã chẳng sốt sắng tới đây. Nhưng tôi dám nói là cô có lý; chúng ta sẽ được ngưỡng mộ hơn nếu họ thấy mình tươi tỉnh sau khi nghỉ ngơi xong.”

“Chị muốn nói là làm người ta đau tim à?” Câu hỏi của Juana nghe ra nhẹ nhàng, nhưng sắc bén không ngờ.

Mắt họ giao nhau trong gương, cô gái Moorish nở nụ cười. “Nếu tôi có thể làm được. Tại sao không chứ? Trong một nơi rộng lớn thế này, đâu có khó gì để cô tìm được người cô ái mộ. Tôi không bao giờ hình dung được khung cảnh ở đây, ngay cả khi...” Chị đột nhiên dừng lại, đoạn nói thêm, “Chồng cô ắt hẳn là một nhân vật rất quan trọng.”

“Anh ta chưa phải là chồng tôi, đừng gọi như vậy! Nếu anh ta là người có tầm cỡ anh ta phải túc trực bên cạnh Đức Vua ở Madrid mới phải. Có phải anh ta bị lưu đây nên phải sống ở đây quanh năm suốt tháng không?”

“Tôi không biết rõ, senorita – Michaela trông có vẻ náo nức và hơi bí mật – “nhưng tôi không nghĩ đó là lý do ngài de Castaneda đã nói với cha cô. Ở dưới sân tôi nghe người ta nói...”

Chị dừng lại khi nghe có tiếng gõ cửa nhẹ nhưng kiên quyết. Juana sững người, cả hai cô gái cùng chăm chăm nhìn nhau bối rối.

“Không phải là bà Tia, Michaela khẳng định. “Bà ấy không gõ cửa đâu.”

“Có lẽ ngài công tước ban vinh dự cho mình bằng cách đến đây thăm viếng. Đâu ai biết được? Biết đâu lòng mong muốn của ngài đã thắng được bệnh tật.” Bàn tay Juana bóp chặt tay ghế đến độ các khớp xương trắng nhợt, cử chỉ này đã phản bội lại giọng nói khiêm nhã của nàng. “Đi ra xem ai đứng ngoài đó, Michaela, nhanh lên!

Tiếng gõ cửa lại vang lên, Michaela nhanh nhẩu vâng lời. Khi cô gái Moorish mở hé cửa Juana nghe chị thở hổn hển, rồi giọng nói khàn khàn của chị lẫn với giọng nói khê, dịu dàng sinh động như tiếng kim loại ngân. Trong một thoáng Michaela quay lại, để cửa mở ngỏ, nét mặt chị nửa háo hức nửa do dự.

“Có người mang tin từ chỗ công tước de Valenzuela, senorita, anh ta bảo rằng có tin khẩn cấp chỉ có thể nói riêng với cô. Tôi phải nói sao đây?”

Juana lưỡng lự, lòng hồi hộp. Có khi nào de Castaneda mách lại với cháu hăn về sự do dự kết hôn của nàng? Có khi nào Bartolomé tìm cách trấn an nàng, tha cho nàng một đêm mất ngủ, rằng anh ta thông cảm với nàng về cuộc hôn nhân miễn cưỡng này?

Dù thế nào đi nữa nàng cần phải biết. Miệng nàng thỉnh thoảng khô khốc vì lo sợ, nàng liếm môi, nôn nóng liếc bóng mình trong phiến gương dài. Tia Beatriz sẽ kinh hoàng nếu cô ấy biết được – nhưng may mắn, cô ấy sẽ không thể nào biết nàng đang trò chuyện riêng với một người đàn ông. Còn y phục của nàng, chiếc áo choàng màu hồng nhạt cài nút đến tận cổ, tay dài tha thướt, trong mọi phương diện còn đoan trang kín đáo hơn bộ áo nàng vừa thay ra. Nàng không biết là lần vải mềm mại ôm sát lấy dáng người, làm nổi bật những đường cong kiêu kỳ của thân hình thon mảnh, hay là màu sắc tươi sáng phản chiếu lên gò má xanh sao tôn nhan sắc nàng thêm vẻ thanh thoát sống động. Không còn thời gian để đắn đo nhiều nữa, nàng tự nhủ và hất tóc ra phía sau bằng những ngón tay run rẩy.

“Hãy nói là tôi sẽ gặp anh ta, đưa anh ta vào đây.”

Hàng mày đen của Michaela nhướn lên, “senorita, anh ta nói là chỉ mình cô thôi.”

“Vậy cứ để chúng tôi nói chuyện với nhau! Thiên hạ đều cho rằng tôi sắp trở thành công tước phu nhân trong nay mai mà – cho dù chuyện này bị mọi người biết đi chẳng nữa cũng chẳng ai dám chỉ trích tôi vì quá kiêu ngạo đâu. Còn nếu như tôi không có,” nàng liếc nhìn nói thêm “tôi không buồn quan tâm họ nghĩ gì về tôi.”

“Vậy thì theo ý cô, senorita.”

Michaela quay ra cửa, mở rộng cửa ra và lướt qua người đàn ông thì thảo đôi điều với anh ta.

Liếc nhìn cái bóng dáng đen trong gương Juana đứng lên vội vã quay mặt ra cửa. Giọng nàng cộc lốc, dường như từ ngữ duy nhất đó làm cổ họng nàng đau nhói. “Anh!”

Ánh mắt lạ lùng của Felipe Tristán chiếu khắp người nàng. “Nô bộc của bà, madam.”

“Ông làm gì ở đây? Tại sao ông...”

“Tôi là người đưa tin, madam, cho công tước. Tôi đã nói với người hầu của cô rồi.” Chàng vẫn đứng ngay ngưỡng cửa, đầu chàng gần chạm đà ngang cửa khung cửa, trong ánh nền mái tóc chàng ánh lên màu đồng đỏ tương phản trên nền tối phía sau. Giọng chàng bình thản trái ngược với nàng, đều đặn đơn điệu. Nàng vu vơ thăm nghĩ nếu nàng chưa từng nghe anh ta nói mà không thấy mặt anh ta trong những lúc đó, nàng sẽ không bao giờ lưu ý đến cái hay trong giọng nói này. Đường nét mạnh mẽ là dấu hiệu duy nhất của âm hưởng ngoại quốc, thêm vào nét kiêu hãnh dứt khoát trong âm điệu trôi chảy không tì vết của người Castilian. Nhưng lúc mắt nàng dời trở lại vết sẹo gồ ghề cắt ngang gò má chàng, ánh mắt ấy lóe lên sự ghê tởm.

“Không còn người nào khác đưa tin hay sao?”

“Hình như chỉ mình tôi có được đặc quyền này.” Nét mặt lạnh nhạt của chàng vẫn không thay đổi. “Vậy cô có vui lòng nghe tin nhắn này không?”

“Nói nhanh lên, rồi đi khỏi đây.”

Nàng đột nhiên ý thức được sự đại dột của mình khi cho chàng chuyện riêng với mình. Chàng vẫn đứng ngay bậc cửa quan sát nàng với ánh mắt lạnh lẽo chế giễu, nhưng vẻ điềm tĩnh toát ra từ thân hình to lớn của chàng khiến nàng e sợ. Trong suốt đời nàng chưa bao giờ nàng ở riêng rẽ với một người đàn ông không cùng quan hệ gia tộc; ngay cả khi nàng có dịp thì thầm đôi lời với Jaime cũng có người khác ở quanh quẩn gần đó. Lúc này khi chàng nghiêng mình chào một cách khinh mạn chằm biếm rồi đóng sập cửa lại, nàng có cảm giác sự hiện diện choáng ngợp của chàng trong phòng y như một lời đe dọa.

Chàng cất tiếng nói, nét mặt vô cảm khiến cho lời nói chàng gần như là sỉ nhục, “Công tước rất lấy buồn là không thể đích thân đến chào hỏi cô, nhưng tôi được ủy thác nhắn lại với cô rằng sự hiện diện của cô nơi đây làm cho ngài trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời. Ngài mong chờ đến lúc được trò chuyện cùng cô và nói với cô rằng ngài ước muốn...” cặp mi mắt nặng khê mấp máy – “cô trở thành vợ ngài; trong lúc này ngài mong rằng cô luôn nghĩ đến ngài.”

Rằng Juana va lập cập vào nhau, rồi nàng nghiêng chặt răng lại. “Tôi nghĩ đến ngài ấy từng giờ một. Chỉ có bao nhiêu đó thôi sao? Nếu vậy, anh có thể trở về cái nơi anh được nồng nhiệt đón tiếp.”

“Không, vẫn còn nữa, nhưng tôi cần cô cho phép để nói cho hết phần còn lại.”

“Anh được phép rồi đây, nếu làm thế mà anh có thể đi sớm hơn.”

Vừa nói nàng vừa quay ngoắt đi, nàng chợt kêu lên khi cổ tay nàng bị giữ chặt, những ngón tay dài bình thần xiết vào da thịt nàng cứng như thép khi nàng cố vùng tay thoát ra. Chàng bước ngang qua phòng êm và nhanh đến nỗi nàng vẫn chưa hay biết cử động của chàng. Rồi bàn tay nàng được nâng lên không cách gì lay chuyển được và một khoen tròn lạnh lẽo được luồn vào ngón tay giữa.

“Đây là vật cam kết cô đeo cho đến khi cô nhận chiếc nhẫn đính hôn của Benaventes.” Giọng Tristán điềm tĩnh không xao động, dường như không liên quan đến gọng kềm tàn nhẫn trên cổ tay nàng. “Nhìn vào đây.”

Juana chậm chạp miễn cưỡng tuân lời, ngược xuống khi chàng ấn tay nàng gần tới ánh nến để cho chiếc nhẫn lóe lên một cách hung ác. Chiếc nhẫn này là một dấu ấn của đàn ông, trông nặng nề cổ xưa được khắc thành một huy hiệu – không phải là dấu hiệu điều sư mà là những hình sư tử nối kết với nhau. Nàng không rời mắt khỏi chiếc nhẫn khi trả lời, nhưng giọng run lên.

“Tôi không cảm ơn anh đâu, senor, nếu đó là lý do anh nán lại đây. Ân huệ lớn nhất anh có thể làm cho tôi là buông tay tôi ra.”

Chàng vẫn giữ lấy tay nàng không chịu buông. “Tôi vẫn chưa nhận hết lời mà.”

Khi nàng cố kéo tay về chàng hạ người quỳ một chân, mái đầu tóc đỏ cúi xuống bàn tay đang bị giam giữ. Ngón tay nàng bị xoay lại không cách gì cưỡng lại được, rồi bất chợt nàng cảm thấy đôi môi seọ ấn nhanh và mạnh trên lòng bàn tay nàng trước khi nàng ráng giật tay ra.

“Sao anh dám làm thế chứ? Tôi sẽ bắt anh...”

“Đó là tin tôi muốn nhắn.” Câu trả lời thật khô khan. “Cho đến lúc nắm được tim ngài ấy, thay vì thế thì giờ đây cô giữ lấy cái này...” Môi chàng nhếch lên mỉa mai – “trong tay cô.”

Nàng vô tình chà hai bàn tay vào nhau liên tục, rồi chợt nhận ra mình đang cố xóa đi nụ hôn của chàng trên da mình. Sự động chạm vẫn còn vương vấn làm toàn thân nàng như bị thiêu đốt, đột nhiên nàng ao ước mãnh liệt gây tổn thương cho người đàn ông đã tạo cho nàng cảm giác xao động đến thế.

“Lời nhắn thì tao nhã, nhưng người đưa tin thì kinh tởm.” Nàng đánh giọng, gần như nói hực hơi. “Hãy nhắn cho chủ anh biết lần sau nhớ gửi người nào thuận mắt tôi hơn.”

Chàng trở dậy, đăm đăm nhìn nàng, nét mặt nhợt nhạt hiếm kỳ khiến vết seọ hằn rõ hơn. “Cô muốn nghe tôi khuyên không?” Khi chàng nói đôi mắt ánh lên vẻ cứng rắn lạnh nhạt, lạ lẫm. Chàng tiếp tục trước khi nàng định trả lời. “Đừng bày tỏ nỗi ghét bỏ của cô lộ liễu quá. Điều đó sẽ gây nguy hiểm cho cô.”

Nàng ngẩng phắt lên, nét mặt suy đoán lo lắng; nàng không thấu hiểu chàng muốn ám chỉ điều gì, nhưng giọng nói chàng như đang khêu khéo cảnh giác lạnh lẽo như một lưỡi kiếm đặt lên da thịt nàng. Run lên vì giận dữ, nàng phản bác, “tôi sẽ không che giấu ý định của tôi đâu, senor, cha tôi có thể từ bỏ tôi, nhưng tôi yêu hay hận thì đó là quyền của tôi!”

Chàng gật gù, dường như đang chịu đựng một đứa bé cứng đầu. “Thành thật không phải lúc nào cũng là điều hay đâu, madam. Cô nói đúng, nhưng tốt hơn trong vấn đề này cô nên cẩn thận lời ăn tiếng nói. Hãy nhớ lấy lời tôi: kết hôn một cách êm thấm khi cô bị bắt buộc phải làm thế, chuyện này sẽ có lợi cho cô. Rồi sau đó, nếu cô muốn cô sẽ có cơ hội tìm bạn...” Về chế giễu nhẹ nhàng khiến ẩn ý của chàng rõ như ban ngày – “cô thế nào cũng làm được mà, không ai nghi ngờ đâu.”

Mắt Juana rục lên. “Đó là phong tục của những nhân vật tai to mắt lớn hay sao, không yêu thương mà cũng kết hôn và sau đó thì lại ngoại tình? Cám ơn lời khuyên răn của anh, senor, nhưng nó thật vô dụng, tôi thà chết không lấy ai còn hơn là sống như thế.”

Đôi mắt xéch dường như chăm chú khi người đàn ông cúi xuống nhìn nàng, nhưng nàng đắm đắm nhìn vào gò má seọ như bị thôi miên. Vết thương đã cũ, chắc bị gây ra cách đây nhiều năm: một vết chém tàn hại chắc lúc ấy đã xé một bên mặt anh ta ra thành từng mảnh đầm máu. Anh ta may mắn là đã không bị mù...

“Cô không cần hỏi gì về chủ nhân của tôi sao?” Chàng hỏi một cách thản nhiên khi thấy nàng không nói nữa. “Thật là hiếm thấy có phụ nữ nào không hề tò mò về chồng mình.”

Gò má nàng bừng lên. “Cần phải hỏi sao? Đương nhiên chủ anh là người tôi mong muốn rồi, giá mà tôi tin được tên nô lệ ông ta nuôi để mua vui!”

“Cô gọi tôi sai rồi,” nét băng giá lóe lên giữa hai hàng mi vàng rậm. “Tôi phục vụ cho công tước là do tôi tình nguyện, tôi là một tùy tùng, không phải là nô lệ, ngài ấy không mua tư tưởng hay là lời lẽ của tôi.”

“Vậy thì cho tôi xin lỗi, senor!” Đầu ngẩng cao, Juana làm một cử chỉ như nhái lại kiểu nhún chào, chăm chăm nhìn chàng với vẻ ghê tởm không giấu giếm. “Tôi chưa từng biết là anh rất tài giỏi hành động theo ý riêng của mình – còn hay hơn cả...”

Nàng định nói rằng chàng còn có nhiều đặc quyền hơn nàng, hay bất cứ người phụ nữ nào bị ép hôn vội vã, nhưng chàng đã ngăn nàng lại, giọng nói đều đặn uốn lên châm biếm như làn roi vút.

“Sự lựa chọn của tôi cũng tương tự như cô trước đó – lựa sung túc thay vì danh dự, thà là đầy túi hơn là những ý tưởng rộng tuếch. Tôi được no cơm ấm áo dưới trướng của công tước, và tiền lương hậu hĩnh đổi lại việc chịu đựng ở bên cạnh ngài; giữa chúng ta không có nhiều lựa chọn đâu.”

Chàng liếc quanh căn phòng ngủ trống lẻ, rồi đảo tia nhìn đầy ý nghĩa đến khuôn mặt giận dữ của Juana. Trong khoảnh khắc nổi cảm hận khiến nàng ù tai chói mắt, rồi nàng nghe giọng mình vang lên nói những điều nàng chưa bao giờ mơ dám thốt ra. Đó là những thôi thúc khiến nàng hổ thẹn đến nỗi không dám thừa nhận ngay cả với bản thân mình.

“Anh nghĩ là tôi sẽ đến đây nếu tôi được lựa chọn sao? Tôi thấy buồn nôn khi nghe người ta cho rằng tôi vinh dự biết đường nào khi chủ của anh hạ cố kết hôn cùng tôi, tôi nguyện rửa ông ta vì những chuyện ông ta gây ra cho tôi cho dù ông ta có là Đức Vua đi nữa! Nếu ông ta không hỏi tới tôi, tôi đã lấy được người mình yêu. Tước vị của ông ta đã khơi dậy lòng tham vọng của cha tôi, nhưng tôi thì không! Còn nói đến gia tài sự sản của ông ta, tôi sẵn lòng bỏ trốn – để sống như một nông dân, nếu cần phải làm như vậy – miễn là tôi được ở cùng Jaime.” Mắt nàng rưng rưng cảm hận. “Nếu không phải vì chủ của anh, tôi sẽ không bao giờ biết được người đàn ông tôi yêu thương hết lòng đã quá hèn nhát không dám đón tôi đi khi tôi đã van xin cầu khẩn anh ấy.”

Nét mặt Felipe Tristán vẫn không đổi sắc ngoại trừ hàng chân mày châm biếm khẽ nhướn lên, khi nàng dứt lời mặt bừng đỏ hơi thở như không còn, “cô lầm rồi, madam, tôi thà là tán thành trí tuệ của cô hơn là khiển trách cô liên tục quá nhiều đến những chuyện trần tục tạm bợ. Nhưng giọng nói cao ngạo này sẽ không được ai nghe đâu khi cô là công tước phu nhân de Valenzuela.” Âm điệu trong giọng chàng khẽ đánh lại. “Cô phải học hiểu im lặng là vàng. Như vậy sẽ tốt hơn, tôi cam đoan điều đó.”

“Tôi thích lúc nào thì nói lúc đó.”

Chàng nhún vai, gương mặt lạnh lùng. Chàng đứng yên, tay khoanh lại chân dạng ra, nàng nhận ra chàng làm thế để cho mình trông bớt cao đi, và cũng để giảm đi phần nào nỗi bức bối nơi những nhân vật nhỏ nhắn chàng đang tiếp chuyện. Nhưng ngay khi nàng chợt nghĩ đến điều đó, chàng vươn thẳng người lên; trước khi nàng kịp thoái lui hai bàn tay nặng nề áp đảo đã ngự trị trên đôi vai nàng, và thân hình to lớn uy nghi đã sát gần nàng đến độ sững sốt. Nàng nghe chàng nói trên đầu mình. “Cô cần được dạy bảo để biết cách hành xử thận trọng.” Rồi chàng đưa một cánh tay ôm choàng lấy nàng, còn tay kia thì giữ cầm nàng như thể Juana là một cô nàng ngựa bướng bỉnh. Những ngón tay dài của chàng xòe rộng trên gò má nàng, táo bạo ve vuốt, khi đầu nàng bị kéo giật ra phía sau môi chàng đã tước đoạt hai cánh môi bên dưới trước khi nàng kịp thốt ra bất cứ lời nào.

Nàng cảm thấy làn seọ như một dấu sắt nung áp sát vào môi mình, khiến làn môi mềm đau nhói, nhưng sau khoảnh khắc đầu tiên cơn xúc động của đơn độc đã bị cuốn mất hút trong làn thủy triều đang dâng lên ào ạt – nàng cảm nhận được vẻ rắn rỏi của xương thịt, hơi nóng của thân thể, sức ép những hạt nút và khóa thắt lưng đang ấn sát qua làn lụa của tấm áo choàng đến bầm tím cả người. Cánh tay mạnh mẽ của chàng như muốn nghiền nát xương nàng, khi chàng ngược đầu lên nàng như nghẹn thở vì sợ hãi vì tuyệt vọng.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, mắt chàng dò chừng gương mặt nàng, rồi chàng thì thào, “Cái đó là cho công tước – còn cái này là cho tôi,” và chàng lại xiết chặt nàng hơn nữa.

Lần này vòng tay ôm đã đượm màu sắc mới; công kích, máu lạnh mạnh bạo đã thay ngôi đổi vị cho cuộc tiến chiếm khêu gợi nồng nàn, nhẹ nhàng thông thả; khéo léo đón nhận phản ứng nàng một cách từ tốn. Những ngón tay dài đan vào trong tóc nàng, giữ chặt miệng nàng vào miệng chàng, trong lúc ấy bờ môi chàng nắn nã trên bờ môi nàng mơn man trên chọc, vừa dỗ dành vừa đòi hỏi.

Dường như hàng ngàn năm đã trôi qua Juana bắt lực trong vòng tay chàng, lúc cuối cùng chàng rời nàng ra, thân hình Juana như chao đảo; nàng nhìn đắm đắm một cách không ngờ vào đôi bàn tay vừa nhấc lên như thể quần quanh cổ chàng. Hơi thở dồn dập náo động trong tai nàng, giọng nói Juana như vỡ ra. “Nếu anh không đi tôi sẽ cho anh ăn đòn!”

“Cô sẽ ra lệnh cho ai làm việc đó. Đáng hôn phu đáng yêu của cô à?”

Giọng nói đều đặn mang âm điệu lạ lùng, nhưng nàng không buồn lưu tâm đến nữa. Nàng nhìn khắp mọi nơi nhưng ngơ đi chàng, rồi khép mắt lại khi liếc thấy bóng chàng phản chiếu trong tấm gương dài, quá gần với hình ảnh đông cứng của nàng. Thở một hơi sâu, nàng hốt hển nói, “Vì Chúa hãy để tôi yên trước khi tôi nôn ra máu! Anh đã đưa tin xong rồi.” Nàng nghẹn ngào nói thêm, “tôi thà là ở chung với một con cóc.”

Trong một lúc lâu Tristán đứng bất động, nhìn xuống nàng bằng ánh mắt thôi miên lạnh lẽo; tia nhìn chăm chú, như đang mổ xẻ nghiên cứu Juana, dường như ý chí mãnh liệt toát ra từ người chàng đã thúc ép nàng ngược lên nhìn Tristan lần nữa. Chàng hít hơi vào, vết sẹo trên mặt khẽ động đậy trước khi chàng nghiêng mình trịnh trọng chào, “nô bộc của cô, madam,” đoạn bỏ ra ngoài.

-o0o-

Khi Michael trở lại vài phút sau đó, chị thấy cô chủ mình đang bám vào lưng ghế, đầu gục xuống như một cánh hoa tàn. Nàng trông tuyệt vọng thăm nào đến nỗi cô gái Moorish cảm thấy lương tâm mình bị cắn rứt trước khi chị thấy toàn thân Juana đang run lên, vừa vì giận dữ vừa vì đau buồn.

“Senorita?” Chị hỏi một cách e dè.

Juana trả lời đầu vẫn không ngược lên. “Nếu cái gã ghê rợn đó muốn đến gần tôi lần nữa – cho dù hấn viện dẫn bất cứ lý do nào – hãy từ chối cho tôi. Tôi không thể chịu đựng thái độ vô lễ của hấn nữa.”

“Ghê rợn? Người tùy tùng của công tước?” Michaela trông có vẻ tò mò suy đoán. “Tôi nghĩ anh ta – không đẹp trai, có lẽ, nhưng rất đàn ông đấy chứ. Bờ vai thể kia, còn mái tóc đó – giống như lửa vậy! Anh ta đã nói gì mà làm cô giận?”

Juana đứng thẳng lên, vô tình không nhận ra là cử chỉ của mình như có vẻ đề phòng, mắt nàng rực ánh hung quang. “Để...” Nàng chợt ngưng lại, cố ghìm xuống sự thôi thúc muốn nói ra tất cả mọi chuyện; nhưng trái với ý định của nàng, nàng thâm nghĩ, Tristán vừa mới dạy nàng bài học phải biết cân nhắc thận trọng mà. “À, dường như tôi hết hy vọng vì thái độ lạnh nhạt của công tước rồi, hoặc giả anh ta không buồn

quan tâm đến, nên chỉ giả vờ làm ra vẻ quan tâm.” Nàng chìa tay ra. “Anh ta nhờ cái gã hồi nãy gửi đến cái này.”

Michael nhìn dấu ấn với vẻ hứng thú. “Đây là một dấu ấn khác.” Chị nhanh chóng quan sát; “là sư tử chứ không phải là chim.”

“Có lẽ nó thuộc về mẹ của công tước. Nhưng nếu cái gã đó trở lại tôi sẽ không tiếp hân ta đâu, chị nghe chứ?”

Michaela nín cười trước giọng điệu ta thán của đứa trẻ từng được nuông chiều mà chị biết quá rõ; cô chủ của chị đã bình tĩnh lại, chị cười khúc khích lòng nhẹ nhõm.

“Gương mặt dữ dằn của anh ta làm cô sợ à, senorita? Bỏ qua điều đó tôi vẫn thích anh chàng này – tôi thích đàn ông mạnh mẽ. Nhưng anh ta đâu có nhìn đến tôi. Đừng sợ, tôi sẽ không để cho anh ta đến gần cô. Nhưng dường như anh ta là nhân vật quan trọng, tôi đoán thế qua lời thuật lại của bọn người trong castillo.”

Juana cắt lời chị. “Tôi không hứng thú với việc ngồi lê đôi mách.”

“Vậy thì theo ý cô, senorita. Nhưng người đó nói rằng cái vị tóc đỏ là tai mắt của công tước đấy, thân cận với ngài ấy hơn bất cứ ai – buổi tối anh ta còn ngủ ngay trong phòng ngủ của công tước – thế nên đoán được tính khí và ý định của ngài dễ dàng hơn mọi người khác.”

Mới Juana cong lên. “Công tước không biết tự mình nói à?”

“Một nhân vật cao trọng như thế không cần phải đích thân ra mặt nói! Khi cô là công tước phu nhân de Valenzuela, cô sẽ có cả tá người truyền đạt ý tưởng của cô cho thiên hạ bên ngoài, mỗi kẻ cho mỗi tâm trạng vui hay buồn của cô.” Giọng điệu trêu chọc của Michaela bỗng thay đổi khi chị nhìn thấy nét mặt của cô chủ. “Nào, lên giường thôi, khi thức ăn tối cô có thể ăn trên đó. Tôi sẽ đi nói với bà Tia cô quá mệt không muốn ai quấy rầy, nếu không bà ấy sẽ tới làm cho cô tối tăm mặt mũi luôn. Ồ, khi cô nói chuyện trong phòng với người tóc đỏ,” chị tình cờ nói thêm, “cái người tí hon đó đến nhấc thay cho Dona Luisa rằng – phu nhân nói cả nhà sẽ dự lễ mỗi buổi sáng vào lúc bảy giờ, cô nên xuống đó trước khi ăn sáng.”

Juana bực bội gật đầu, chống chọi với nỗi lo âu đột ngột đang đe dọa đánh gục nàng. “Được rồi. Nếu muốn gặp được công tước ngày mai tôi cần phải tập hợp tất cả lời cầu nguyện lại.”

-o0o-

Eugenio de Castaneda không nán lại sau bữa ăn tối, nhưng mau chóng quay lại căn phòng khách treo trướng lụa mà hân sử dụng như văn phòng, rồi vẫy ta ra hiệu cho thị vệ trưởng của hân. Riccadro Martinetti đã bày tỏ dấu hiệu quan tâm một cách đáng lưu ý đến senorita de Arrelanos, nên de Castaneda quyết định phải chứng thực điều này. Nếu cần phải chứng tỏ, tính nhạy cảm của chàng thanh niên trẻ người Ý sẽ có chỗ hữu dụng; như Luisa đã ngụ ý, tự tin quá sẽ không có lợi.

Cô gái đó là một tạo vật mong manh yếu đuối, hân thăm nghĩ, tay gõ dồn dập trên cạnh bàn viết. Thật đáng tiếc...

Hân có thể hình dung ra ý tưởng của hân phản ánh trên khuôn mặt tái, sắc cạnh của tên người Ý đó, ý nghĩ này làm hân mỉm cười; sự nuối tiếc lóe lên rồi tắt ngấm. Thật là gian nan tìm ra một cô dâu thích hợp cho Bartolomé, nhưng đứa con gái này – vừa nghèo vừa kiêu hãnh, xinh đẹp lại cộng thêm thân thể không mấy ai biết rõ, thật không gì tốt hơn cho mục đích của hân. Giờ thì hân đã có được chứng thư của cha nàng chấp thuận hôn sự, không có điều gì có thể ngăn cản được ý đồ đó; cho dù lúc nàng biết rõ được ngọn ngành những gì đang đón đợi mình, danh dự của một thiếu nữ sẽ khiến nàng im hơi lặng tiếng, như đã từng ngăn cản nàng chống kháng lại sự mỉa mai chế giễu của hân trong suốt chuyến hành trình vừa qua. Cặp mắt tí hí của hân lóe lên ánh thỏa mãn hung ác lúc hân nghe những lời tường thuật nhạt nhẽo của Martinetti.

“Thế ra người nghĩ cháu ta đáng được ganh tị à, ừm? Việc cô ta không có gia tài sự sản cũng không làm cho cậu ấy nhụt chí sao?”

“Không một người đàn ông giàu có nào như ngài ấy sẽ ngần ngại đâu, thưa ngài.”

Vì kế hoạch của ta người cũng không chần chừ, de Castaneda nghĩ ngợi một cách hòa hoãn, trong một thoáng ánh mắt họ giao trong cái nhìn đồng cảm. Có tiếng gõ cửa khiến de Castaneda nhìn lên cau có.

“Vào đi!

Giọng hần chất chứa vì cơn kích động đột ngột, cửa mở cho Tristán bước vào. Ánh nến chiếu thấp thoáng lên hình thù griffin (điểu sư) màu hoàng kim trên nền áo chên đen và tô mái tóc đỏ thành bóng lửa mờ mờ.

“Hoan nghênh Filipe, hoan nghênh. Cháu ta ngủ rồi à?”

Tristán gật đầu, “tôi có thư cho ngài, señor.”

Lão ta gần như giật lấy bức thư do Tristán đưa ra. “Từ...”

Câu hỏi bỏ dở dường như lơ lửng trong không khí, đầu Tristán hơi cúi xuống như thể gật đầu

De Castaneda quay qua Martinetti, hống hách búng tay. “Người có thể lui ra, Riccardo – có lẽ chúng ta sẽ bàn về việc đó ngày mai. Felipe, đợi đã.”

Tristán tránh đường khi người đàn ông Ý nhỏ thó gầy gò đi ngang qua, rồi đứng trong tư thế đợi, tay khoanh lại với sự kiên nhẫn đầy cẩn trọng theo thói quen xưa nay.

De Castaneda vẫy tay lơ đãng. “Ngồi xuống đi trong khi ta đọc cái này.” Hần quờ quạng trên dấu niêm phong, nôn nóng xé toạc tờ giấy; hần thở nặng nhọc y như người sắp chìm xuống nước. “Anh đã thấy cô dâu đó chưa? Một cô nàng xinh xắn dễ thương, ừm?”

“Quả thật vậy, thưa ngài.”

Câu trả lời của chàng không một chút xúc cảm lúc Tristan thả người xuống một cái ghế kế bên. Chàng đang quan sát de Castaneda thật chăm chú, đôi mắt xanh lục ánh lên như mắt mèo trong ánh sáng ấm áp dịu dịu.

Những ngón tay mập mạp xiết chặt trên tờ thư mở ngổ, vành miệng nung núc thịt lắm bầm khi hần đọc lướt qua tờ thư chữ viết ngoằn ngoèo, rồi một âm thanh thoát ra dường như tận đáy phổi hơn là từ cổ họng, giống như tiếng la hét của một đứa bé ương bướng. “Hắn ta đáng bị dày xuống hỏa ngục! Tất cả bọn bác sỹ đều khốn khiếp!”

Hần vo tròn lá thư, liệng mạnh xuống bàn, rồi rút khăn tay lau trán và những giọt nước mắt thịnh nộ. “Anh có biết thư nói gì không?”

“Tôi có thể đoán được, thưa ngài.” Giọng nói vô cảm nghe như lời trách khéo trước thái độ thô lỗ của người đàn ông lớn tuổi.

“Bao nhiêu hy vọng của ta gửi gắm vào người này, bác sỹ Sanchez. Ông ta lừng danh khắp Tây Ban Nha – Bất cứ thứ gì sai trái ông ta cũng chữa được, cả bệnh tật lẫn ma thuật, ông ta đều trị được hết. Nhưng bây giờ ông ta nói rằng đã hết hy vọng – tình trùng đó không sống được. Sẽ không bao giờ có con được. Ta có thể tự cứu ta bằng cách tìm cho ta một bà vợ.” De Castaneda chớp chớp mắt, giọng nói khàn đặc của hần ta chuyển sang âm điệu căm ghét. “Nhưng...”

Hần ta đột nhiên ngưng bật, cắn môi và nhìn Tristán ra vẻ trông chờ. Không có một câu hỏi nào được đặt ra, sau một lát hần nói tiếp giọng thù hận. “Cũng không phải là tai ương gì đâu, miễn là chúng ta cẩn trọng và giữ kín bí mật khỏi lộ ra bên ngoài.”

“Vậy cứ theo lời ngài, señor.”

Đôi mắt rử xuống của Tristán lóe lên ánh kỳ lạ, có thể là do ánh nến phản chiếu, nhưng giọng chàng không biểu lộ bất cứ điều gì.

De Castaneda nhìn chàng bén ngót, rồi lăm bắm tán thành. “Vậy anh sẽ tiễn bác sỹ Sanchez đi phải không? Cả cái lưỡi của ông ta nữa chứ? Ta sẽ đưa cho anh một ngàn quan trả công cho ông ta, ta cũng không muốn thấy người này nữa. Ta biết anh rất kín miệng, biết giữ bí mật.” Hần vuốt tóc ngược ra sau và giật khê vạt áo chên, lấy lại vẻ tự tin. “Hai mươi năm là một thời gian dài... ta không chờ đợi lâu như thế và làm lụng

vất vả đến thế để bảo đảm quyền kế thừa trực hệ để đến bây giờ phải bỏ cuộc, chỉ vì một lý do tầm thường nhỏ nhặt.”

Tristán nhướn mày. “Nhỏ nhặt sao, thưa ngài?” Chàng hỏi một cách khô khan.

“Chuyện đó không cần phải nói thêm nữa. Uống rượu đi, Felipe; chúng ta có chuyện phải bàn, ta và anh.”

Hắn rót rượu cho mình và chàng, de Castaneda cảm thấy thoải mái vì Tristán đang ngồi. Hắn ghét phải ngửa cổ ra để nói chuyện với người khác, dáng dấp ngạo mạn của Tristán khiến hắn nghi ngờ rằng đỉnh đầu hắn chỉ vừa chớm đến cằm người thuộc hạ. Giờ đây bản tính tự phụ của hắn được xoa dịu, hắn trao một ly rượu cho chàng và ngồi lên mép bàn tay đóng đưa chiếc ly của hắn, thay vì quay lại ngồi xuống ghế. Lần này người tùy tùng không cách gì nhìn hắn từ trên xuống được nữa.

“Nói cho ta biết... cặp mắt sáng quắc của hắn dò xét Tristán qua vành ly rượu “anh nghĩ cái tin này sẽ đem lại hậu quả gì cho chúng ta – cho tất cả mạng sống của mọi người ở đây, nếu không có một đứa con trai nối dõi và cả việc nhà Vua sẽ lấy lại quà tặng sang trọng này?”

Tristán nhún vai lạnh nhạt. “Biết vừa đủ. Công tước sẽ đến tuổi trưởng thành trong vòng ba năm, và không nên chết trước đó – nếu chẳng may cậu ấy mất, Don Gaspar de Benavenes vẫn là kẻ kế vị của cậu ta và sẽ nhận được tước vị, và bất cứ thứ gì thuộc về lãnh địa. Mọi thứ khác vẫn không có gì suy sụp.”

De Castaneda chậm rãi gật đầu, khuôn mặt nung núc thịt ánh lên vẻ khắc nghiệt và hung ác. “Đúng hết. Anh có hài lòng khi mọi việc nên như vậy sao? Ta thú thật là không thỏa mãn. Ta đã nai lưng làm việc vất vả để thay đổi cuộc diện này, bây giờ lại cam bại hạ phong như dễ dàng như vậy. Em họ của phu nhân ta sẽ trở thành công tước, trong khi Nhà Vua sẽ tước lại toàn bộ đất đai – không, không, ta không thể nào chịu đựng nổi!”

“Công tước hãy còn sống!” Tristán chỉ ra vấn đề. Chàng đặt ly rượu xuống bàn chưa hề uống lấy một ngụm, mắt chàng sáng rực như mắt rắn trên gương mặt lạnh lẽ.

“Hừm, chúng ta chỉ là người trần mắt thịt thôi! De Castaneda ngưng lại, cái nhìn xéo của hắn có vẻ lén lút ngấm ngấm. “Nếu duquesa có con mọi chuyện sẽ được giải quyết hết.”

“Đúng vậy, thưa ngài.”

Âm điệu khô khan trong giọng nói Tristán tương phản với sự cảnh giác ngọt lẻo trong mắt chàng, nhưng de Castaneda chỉ nghe thấy sự mỉa mai tinh tế không lưu ý đến cái quay đầu nhanh đầy chủ ý của chàng.

“Chuyện đó là dành cho bản báo cáo của bác sỹ!” Hắn bật ngón tay tanh tách. “Sẽ không khó để xoay sở.”

“Ngài định chờ cho phép lạ xảy ra sao, senhor?”

De Castaneda thở nặng nhọc, hắn tự nhắc nhở là hắn cần sự phụ giúp của anh ta; anh ta quá hữu dụng chưa cần phải thủ tiêu chỉ vì dễ thỏa mãn điều hắn muốn làm. Với giọng điệu cố tỏ ra ôn hòa, hắn nói, “ta không trông chờ Đấng Tối Cao phải bận tâm đến những chuyện vụn vặt khi chỉ cần một chút khéo léo của con người là có thể lo liệu được. Hãy nghỉ đi, Felipe.” Hắn háo hức chồm tới. “Don Gaspar vẫn ở Bồ Đào Nha khi chiến tranh ở đó vẫn còn tiếp diễn, và không một ai – trừ ngài Torres và vị quân vương chủ nhân của ông ta – sẽ vô cùng mừng rỡ hoan nghênh sự ra đời của người thừa kế mà không quan tâm kỹ càng đến huyết thống của đứa bé. Tất cả những gì mình cần là bảo đảm tiểu thư de Arrelanos nhanh chóng mang thai.”

“Vấn đề khó khăn đấy, thưa ngài,” Tristan nói một cách vô cảm.

“Ngược lại là khác, chuyện đó đơn giản thôi – không một ai sẽ từ chối lên giường với một tuyệt tác có một không hai ấy, lại còn được trả tiền làm chuyện đó nữa chứ.” De Castaneda dừng lại, đoạn tiếp tục. “Ta đã quá tuổi để bảo đảm việc xảy ra thành công nếu không ta sẽ tự mình đảm trách chuyện ấy rồi; ta biết tên thanh niên trẻ Riccardo sẽ lấy làm vạn hạnh nếu ta yêu cầu hắn. Nhưng nó là thanh niên mới lớn, thiếu kinh nghiệm.” Mắt hắn lướt qua thân hình vạm vỡ trong bộ y phục đen trước mặt với lòng ái mộ của một điêu khắc gia. “Ta trông cậy vào anh, Felipe, đi tìm một tên đàn ông ngủ với cô bé Arrelanos thay đấng phu quân của cô ta. Phải là một tên cường tráng để bẻ gãy tính ương bướng của cô nàng.”

Một lúc sau đôi mắt màu lục ngược lên vẻ đột ngột thẳng thốt. “Cô ấy có thể tổ giác ngài với gia đình cô ấy, thưa ngài.” Tristán điềm tĩnh nói.

“Tổ thế nào? Cô ta yên ổn ở lại đây đến chừng nào mình muốn – cô ta đang bắt hòa với người cha trước khi đến đây, và thứ gì cô ta viết cũng dễ dàng biến mất hay bị đốt. Ngoài ra, sau lần đầu tiên cô ta sẽ ngoan ngoãn để bảo, ta thề chắc, cô ta sẽ không dám hé môi kể cái chuyện nhục nhã đó với ai ở đây.”

“Tôi chắc là ngài nói đúng, señor.”

Tristán đứng lên, môi nở nụ cười nhẹ; gương mặt chàng đành lại, vùng da chung quanh vết sẹo tái nhợt như thể vết nơ là một lần dây cắt vào má chàng.

De Castaneda đưa tay nắm chặt cánh tay chàng. “Hãy nhớ, là sẽ có vàng tưởng thưởng để khuyến khích tên đó làm tới nếu cô nàng hồ ly đó gây náo loạn. Nhưng ta không cần phải nói với anh, ừm? Anh sẽ biết cách lo liệu dễ dàng thôi.” Giọng điệu hài hước giả tạo của hắn trở nên rắn lại. “Anh sẽ lo liệu được?”

Mái đầu đỏ khê cúi xuống. “Tôi thề sẽ phục vụ ngài.”

Tia nhìn như thú dữ sẵn mồi của người đàn ông già biến thành nụ cười rộng miệng, tròng cười làm rung chuyển thân hình béo núc của hắn ta. “Ta dám nói là anh sẽ thấy nhiệm vụ lần này dễ dàng nhất trong suốt đời anh đấy!” Hắn vỗ vỗ vào ngực người thuộc hạ một cách thân tình. “Chỉ nội đứa con gái đó thôi đã là phần thưởng hậu hĩnh rồi cho dù không cần tiền nong vẫn được mà, phải không? Ta có thể thấy được anh sẽ tìm ra cách tốt nhất, bầu bạn với cô ta, tìm cách nào đó làm cho cô ta thích anh đến độ cô ta không thể từ chối.” Hắn cắn môi dưới một cách trầm tư. “Chúng ta phải nghĩ ra cách đuổi đi bà bác của cô ta, nếu không bà ta sẽ phao tin ra ngoài.”

Nét mặt Tristán không đổi sắc như thể chàng nhận lệnh làm những chuyện tầm thường hàng ngày trong nhà. Anh cúi chào, “theo lệnh của ngài, tôi sẽ lo liệu để tiễn bác sỹ đi sớm.”

“Tốt, tốt. Ta biết là anh hiểu chuyện mà. De Castaneda cười sùng sục, hắn cố tình quăng chiếc ví một cách vụng về vào người thanh niên, chàng bắt lấy cái ví dễ dàng. “Đó là tiền công của tên đó – anh có thể xài như thế nào tùy ý anh.”

“Được, thưa ngài.”

Khi cánh cửa đóng lại phía sau người tùy tùng de Castaneda khê cười khoái trá, vò vò lá thư nhả nhúm. Không cần thiết phải chỉ ra cho Felipe, rằng kế hoạch của hắn cần cha của đứa bé phải đi châu âm phủ sau khi nó chào đời; anh ta sẽ nhận ra điều này mau chóng thôi.

3. Chương 3

Chọn y phục mặc vào buổi sáng để đi diện kiến đáng phu quân tương lai của nàng là cách bày tỏ lòng phản kháng vô vọng lần cuối cùng. Bộ áo của nàng – giản dị may bằng lụa taffeta đen không trang trí gì ngoại trừ được viền bằng một dải hẹp kết hạt đá đen tuyền chung quanh cổ và gấu áo – là bộ áo nàng mặc trong lúc cư tang mẹ, giờ đây đã chật chội. Michaela nó xếp vào hành lý chỉ vì biết cô chủ chị yêu thích chiếc áo khơi gợi cho nàng nhiều kỷ niệm. Juana cho rằng trang phục như thế thêm vào một chiếc khăn choàng ren đen trên mái tóc vẫn bóng mượt trông cũng đủ ảm đạm để làm nguôi lạnh niềm hứng thú của bất cứ tên đàn ông nào từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng nàng đã lầm: vẻ trang nghiêm của bộ áo còn tôn thêm sắc đẹp của nàng là khác. Nó ôm khít lấy thân hình nàng một cách tuyệt mỹ, sắc đen huyền anh ánh như than khiến làn da trơn tru màu mật ong thêm nổi trội. Mái tóc chải ra phía sau làm nổi bật những nét đẹp trên khuôn mặt – gò xương thanh tú, đôi mắt đen thuôn dài ương ngạnh bên dưới hàng mày cong, và hai cánh môi mọng. Dona Beatriz, tặc lưỡi tỏ ý không hài lòng khi chỉ thấy cháu mình cố tình phô bày vẻ tang tóc, nhưng Juana nghĩ nàng nhìn thấy vẻ xét đoán trong mắt Michaela khi tia nhìn của họ giao nhau trong gương.

Khi Dona Luisa de Castaneda và Benaventes dẫn đầu tiểu nhóm tùy tùng gồm các vị tu sỹ và các nữ hầu cận tiến vào phòng, Juana thấy bà ngần ngại thật rõ rệt và nhắm mắt lại như thể đang bị cơn đau hoành hành. Juana nhỏ nhẹ nhún chào, nàng chợt động lòng trắc ẩn với cái bóng phụ nữ dật dờ như hồn ma này, bất hạnh, không con cái. Bà ta đem luôn cả chú lùn của bà đi dự lễ. Khuôn mặt với bộ râu mép của Pedrino nhô ra từ sau khuỷu tay của bà. Juana hoang mang không biết sau này nàng cũng thăm đến độ phải cần những món đồ chơi biết đi ấy giúp mình khuây khỏa nếu nàng phải sống trong lớp vỏ giàu có như tòa lâu đài này không?

Thì thầm chào hỏi xong nàng nhập vào đoàn diễn hành nhỏ này, Michaela nói theo sau, trong lúc cô của nàng chiếm lấy người tháp tùng nàng tới qua, Riccardo Martinetti. Giọng nói nhảm chán của bà ta đuổi theo Juana xuống tận chỗ chiếc cầu thang khổng lồ. Nàng gần xuống gần tới hành lang khi có người bước vào bóng tối bên dưới làm nàng dừng ngay lại, đột ngột thở dốc.

“Senor Tristán!” Dona Luisa vội vã tiến về phía chàng, vải áo khua sột soạt theo bước chân bà đi. “Anh ra ngoài sớm quá – anh có muốn dự lễ cùng chúng tôi không?”

Người tùy tùng khẽ lắc đầu, vẻ mặt dịu dàng hiếm thấy khi anh nghiêng mình cúi chào. “Tôi đã phạm tội không thể tha thứ từ lâu lắm rồi, thưa phu nhân, và đã làm một chuyến giao dịch với Chúa. Tôi không muốn quấy rầy Ngài bằng hàng tràng cầu nguyện, Ngài cũng đừng làm tôi phải áy náy lương tâm.” Chàng liếc lên nhìn Juana trước khi nhẹ nhàng tiếp tục “tôi đến nhắn cho cô biết rằng công tước đã báo rằng ngài mong muốn được gặp cô dâu của ngài trong thư viện vào lúc trưa.”

“Cậu ấy... đỡ hơn rồi sao? Dona Luisa dường như mất bình tĩnh. “Tôi rất mừng.”

“Đến lúc đó tôi có thể nói chuyện với ngài không?”

Tristán lạnh lùng gật đầu. “Chuyện đó sẽ được sắp xếp, madam. Công tước cũng thiếu kiên nhẫn giống như cô vậy. Vì ao ước thấy được cô nên ngài ngã bệnh – vì thế nên phải vào giường nghỉ ngơi, chỗ đó không phải là nơi thích hợp để tiếp đón cô.”

Mắt Juana rục lên, nhưng trước khi nàng kịp trả lời Dona Luisa nở nụ cười yếu ớt chóng vánh và gõ quạt lên cánh tay chàng. “Suýt, señor! Anh làm cho khách của chúng ta ngượng rồi!”

“Xin lỗi phu nhân.” Giọng nói đang lễ độ chuyển thành châm biếm khiến Juana phát cáu.

Cánh quạt của Dona Luisa nấn ná thêm giây lát trên tay chàng trước khi bà rút tay về, một lát sau đoàn tùy tùng đi tiếp, chú lùn cúi chào và vung nón một vể phía người thị vệ theo kiểu chào thanh lịch trong cung đình. Khi Juana liếc ra sau người đàn ông đã bỏ đi, những dải chân dài lẹ làng không gây ra một tiếng động nào trên sàn đá ghép.

“Cháu không quan tâm đến señor Tristán sao?” Dona Luisa thấp giọng hỏi khiến Juana giật mình.

“Cháu hiếm khi gặp anh ta. Anh – anh ta đến gặp cháu tới qua mang tin của công tước chúc mừng cháu đến đây, chỉ có vậy thôi.”

“Từ cháu ta? Ta không hay là anh ấy được sai đến gặp cháu. Anh ấy nhắn tin gì với cháu vậy?”

“Chỉ là chào hỏi lịch sự thôi. Cháu không cần những điều này đâu.” Juana nghĩ đến chiếc nhẫn nàng bỏ trên lầu và lắc đầu xua đuổi ký ức đang ủa tới vội vã. “Cháu thấy anh ta ngạo mạn quá.”

“À, anh ta là như vậy đó. Anh ta là người ngoại quốc, cháu biết không, không được giáo dục bằng phong tục của chúng ta; đôi khi anh ta có vẻ hơi lạnh nhạt, nhưng đó chỉ là kiểu cách riêng của anh ta.”

Juana giơ tay lên chạm vào môi mình rồi hạ xuống ngay: Dona Luisa hình như không thấy cử chỉ của nàng. “Ta thì cho rằng anh ta quá siêng năng.” Bà thì thào.

“Người đó là một hầu cận có giá trị đối với chúng ta.”

Dona Luisa dẫn đường xuyên qua cửa chính và đi dọc theo hành lang, gió mát ban mai làm gò má nàng mát lạnh. Các bức tường sơn màu quả mơ dường như bừng lên trên bầu trời nắng ẻo lả, tương phản với những bóng râm bên trong hàng cột tạo thành những hình thù sắc tím, xám lông chim bồ câu, và đen. Khung cảnh tuyệt đẹp, Juana thầm nghĩ, nhưng lơ lửng bên trên lâu đài là bầu không gian nhuộm màu bất hạnh.

Tòa nguyện đường San Sebastian âm đạm u ám, vị tu sỹ trong chiếc áo thụng trắng và những giá nến cao trông giống như bóng ma dật dờ trong ánh sáng mờ ảo xuyên qua giữa những cột đá. Thoạt trông như có cả trăm người đang quỳ trên nền đá lạnh lẽo, nhưng thật ra không quá đông đến vậy. Tia mắt Juana đảo quanh không ngừng ngóng xem công tước de Valenzuela có mặt ở đây không, trước khi nàng nhận ra mình đang tìm kiếm mái đầu đỏ lẩn trong số những mái tóc sẫm. Nàng lập tức cúi chào, với vẻ có lỗi, ngần tâm trí không nghĩ ngợi đến điều gì khác ngoài lời ca tụng Chúa quen thuộc.

Cuối cùng khi nàng đứng lên thấy một bàn tay chìa ra giúp. Nàng thấy mình mặt đối mặt với gương mặt nhợt, xanh xao của Riccardo Martinetti.

“Cô de Arrelanos, cô ngủ ngon chứ?”

Anh ta trông trẻ hơn nàng từng nhớ, nhỏ con và gầy guộc. Vẻ quyền uy anh ta có được là nhờ vào con tuấn mã dũng mãnh và bộ sắc phục đỏ mà nàng nhớ được khi anh cưỡi ngựa hộ tống bên cạnh cỗ xe của nàng dẫn đầu phía trước đoàn hộ vệ của công tước. Giờ đây nhìn gần hơn, nàng nhận ra anh ta chắc không quá hai mươi tuổi. Nàng cười gượng gạo tán thành, rồi anh ta bước đến bên cạnh nàng như thể vô tình.

“Tôi không nghĩ cô sẽ ban cho chúng tôi diễm phúc được gặp cô sớm đến thế sau chuyến đi dài. Hôm qua cô hình như quá mệt mỏi thậm chí không muốn nhìn đến đất đai của công tước.”

“Hoặc có lẽ là tôi không cần thấy.” Dona Luis dừng lại bàn bạc với một trong nhóm người Dominican mặc đồ trắng trong bên trong chính điện của giáo đường, Tia Beatriz theo bên cạnh bà, Juana cũng đi về hướng hai người họ. “Nghe ra thì chói tai, thưa anh, nhưng tôi đã thấy đủ rồi. Vùng đất nào cũng giống nhau thôi, chẳng có làng mạc – thậm chí không có lấy một cái giếng; chỉ là những thứ hoang dã trống rỗng.”

Martinetti khẽ cau mặt. “Lãnh địa của công tước thuế khóa nặng nề, như mọi nơi khác; khắp mọi nơi trên đất nước của cô đều giống nhau. Các lãnh chúa và những nhà quý tộc không có đủ thóc lúa và hạt giống để trả lương cho người làm công trên đất của họ, vì vậy nông dân đã di tản lên thành thị; hàng trăm người sống chật vật bên lề triều đình, chỉ hy vọng kiếm được mỗi một escudo (đồng bảng Bồ Đào Nha). Tây Ban Nha đã không còn là quốc gia giàu nhất trên thế giới nữa, thưa cô, vì đất nước này chinh chiến triền miên. Các nhà quý tộc trong đó cũng không còn là những người giàu có lòng lầy một thời nữa, vì hiện thời họ chỉ sống dựa vào số vốn tích trữ được trong quá khứ, đối với họ điều gì thành thói quen thì được chú ý nhiều hơn là cái tốt.”

“Nhưng anh vẫn tiếp tục ở lại trong đất nước nghèo nàn của chúng tôi?”

Người Ý mỉm cười, gương mặt tái sáng lên, “nhưng sẽ trở nên thịnh vượng chẳng mấy chốc, thưa cô, khi nào nó còn phồn thịnh tôi vẫn còn lưu lại đây. Nhưng tôi không muốn nói với một vị tiểu thư tuyệt vời như cô những vấn đề tầm thường như là tiền bạc – đa số thiên hạ cảm thấy bị xúc phạm nếu bị nghĩ rằng họ chỉ biết chú tâm đến tiền bạc hay thậm chí nghĩ đến nó.”

“Nhưng cha tôi trở thành thương gia vì muốn thoát khỏi cảnh nghèo đói, và tôi biết rằng nhìn về phương diện nào đi nữa thì việc sống dựa vào vốn liếng thì thật là đại đột.” Juana liếc qua bờ vai mảnh khảnh của chàng trai đến bóng áo xám của Dona Luisa. “Anh nghĩ gì, signor (ông), về việc bán hàng cho người này trong khi món hàng đó đã được hứa bán cho người khác?”

“Việc đó quả là thiếu đạo đức nhưng là vụ buôn bán có lợi.” Martinetti chăm chú nhìn nàng. “Thời buổi này người ta vẫn còn sử dụng các mảnh khốe như vậy sao?”

Liếc về phía anh một cách dè chừng, Juana thấy anh ta đã hiểu được nàng muốn nói gì. “Phải.”

“Vậy thì tôi lấy làm tiếc cho cô, nhưng về phần mình tôi không hối hận về chuyến giao dịch mang cô tới Andalusia. Cô đang tìm ai vậy, senorita?”

Nàng vô tình không nhận ra là mình đang bắt đầu tìm kiếm ai đó, mặt nàng đỏ bừng. “Tìm một người tôi quen biết, signor. Thật là khó khi nhìn quanh anh chỉ thấy toàn người lạ.”

Anh ta gượng gạo gật đầu đồng ý, bồng mái đầu tóc đen cắt ngắn quay ngoắt đi. “Điều cô mong muốn đã ứng nghiệm rồi. Anh ta quay lại áo nâu. “Ngài de Castaneda đang đến kìa.”

Sáng nay de Castaneda mặc bộ áo đồ tươi và hoàng kim khiến làn da đỏ ửng của hắn trông bệnh hoạn, nhưng màu sắc chói lọi tạo cho thần thái hắn có vẻ vui tươi hơn. Đường như hắn đang trong tâm trạng vui vẻ lúc chào mọi người, khuôn mặt béo núc trông đầy thỏa mãn.

“Senorita Juana, cháu thật là đẹp! Luisa –” Gương mặt tươi cười đánh lại khi bà vợ hắn tiến lại gần – “Tôi đang đợi phu nhân. Tôi xuống đây để đưa cô cháu dâu tương lai xinh đẹp đi xem vài món quý giá của lâu đài – một màn mở đầu cho đôi tình nhân gặp gỡ nhau, hở?” Hắn vô tình huých khuỷu tay vào Martinetti, tách anh ta ra khỏi Juana, và ném cho người này tia nhìn độc ác. “Đi chỗ khác đi. Khi nào señorita cần tìm một người hào hoa, ta sẽ có sẵn một người cho cô ấy.”

Anh chàng người Ý cúi chào và lặng lẽ rút lui.

De Castaneda đang đóng vai một ông bác vui vẻ dễ dãi, hắn giục nhóm người trở về băng ngang qua nội viên. Khi bà vợ khẽ gọi tên hắn, trong một thoáng, hắn vờ như không nghe thấy. Đến khi bà đụng vào cánh tay hắn, hắn bước qua một bên đợi bà lên cùng. Khi trở lại gặp hắn, bà để cho mọi người vượt lên đi trước, hắn nóng nảy hỏi bà, “Chuyện gì thế?”

Những bắp thịt giật giật trong cần cổ nhẵn nhúm của Dona Luisa. “Chúng tôi gặp – Felipe trên đường đi dự lễ. Anh ấy nói cuộc gặp gỡ của họ được sắp xếp vào trưa nay.”

“Ừ, bộ có chuyện gì sao?” Hắn toan đi tiếp, nhưng bà chặn hắn lại.

“Tôi lo lắng, Eugenio. Ông đang làm gì vậy – chuyện đó không đúng, không công bằng cho cô gái đó. Tôi hiểu tôi đồng ý đó là điều duy nhất để giữ lại lãnh địa, nhưng giờ đây khi tôi thấy cô ấy, cô ấy quá – chúng ta nên gửi con bé về lại cho cha nó.” Bà đột nhiên làm quyết định. “Mọi chuyện dường như hợp lý khi ông giải thích cho tôi, nhưng tôi hoàn toàn không hiểu rõ vai trò của cô ấy trong đó phải ra sao. Chuyện đó thật là tàn nhẫn tội lỗi!” Con bé không hề biết chú rể sẽ là người như thế nào, và – Vả lại cô ấy lại quá xinh đẹp, bà nghĩ thêm, tôi ghét để đàn bà đẹp dưới mắt ông ấy. “Eugenio, ông phải xem xét lại.”

“Tôi đang làm cái gì! Chúng ta đang làm cái gì, Luisa yêu dấu của tôi; giờ đây bà không thể chối bỏ phần mình. Hay bà thà là trao trả lại tất cả mọi thứ chúng ta kiếm được vì một chút dấn đo đó? Cô gái đó sẽ không bị tổn hại gì, tôi hứa với bà – không bị tổn hại thật sự,” Hắn vội vã trả lời, “Cô ấy sẽ trở thành Duquesa nội trong tuần này, điều mà hầu hết phụ nữ sẵn sàng bán cả phẩm giá của mình để đổi lấy. Một chú rể không ai biết thì có vấn đề gì so với địa vị cao trọng như thế?”

“Tôi mong rằng ông sẽ không gây tổn thương cho cô ấy, thế thôi.” Giọng nói Dona Luisa nghe mỗi mệ. “Tôi biết ông nghĩ rằng nhà Vua đã gạt chúng ta bằng cách cấm tuyệt bất cứ hôn nhân nào, nhưng Ngài cũng có đủ lý do hợp lý mà, vả lại mình đã có những hai mươi năm ở chỗ này rồi. Tôi đã từng sống an phận khi mình còn ở Aragon.” Bà nói thêm, gần như không nhận ra được. “Tôi không thở nổi giữa đám đông ngột ngạt này nữa.”

“Khỉ thật, bà nói như thể mình sắp toi mạng rồi!” De Castaneda nắm lấy vai bà, bóp mạnh bờ vai xương xẩu mỏng manh. “Tôi còn muốn sống thêm nhiều năm nữa, tôi nói cho bà biết, và mỗi một năm tôi phải hưởng thụ đến tận cùng.”

“Senor, mọi người đang đợi ngài.”

Tiếng nói Juana vang lên từ cuối hàng cột, de Castaneda quay lại, mắt chớp chớp. Nàng tỏa sáng như ngọn lửa rực rỡ trong bộ y phục u ám đó bên cả rừng cột ngập nắng, hắn thắm tưởng tượng; Mồ hôi làm lòng bàn tay hắn ngứa ran, rồi hắn liếm môi. Chưa được đâu, hắn tự nhủ. Sau này hẵng, khi mọi chuyện đâu vào đấy... Hắn cúi chào nàng một cách trang trọng, nhe răng ra cười, rồi vội vàng tiến về phía nàng bỏ lại bà vợ lẻo đẻo theo sau.

-o0o-

Dù cố gắng, Juana cũng không cách nào ép mình lạnh nhạt hơn nữa trước bao nhiêu kỳ trân dị bảo chứa đựng trong tòa lâu đài Benaventes; ý nghĩ của nàng đang gắn chặt vào lần diện kiến lát nữa đây với công tước Bartolomé nên cũng chỉ ngó sơ sài. Nàng thờ ơ băng ngang qua tòa nhà mênh mông không buồn quan tâm đến sự giục giã của de Castaneda. Cứ thế mà vượt qua những hành lang dài, các phòng ốc và phòng tranh, nét mặt vẫn thản nhiên, bước chân vẫn nhịp nhàng không do dự. Không có gì có thể làm nàng ngạc

nhân, phân vân thậm chí ngay khi chạm mặt với những kẻ hầu cận đang cung kính cúi chào họ trên đường đi; dù bọn người đó dáng dấp trang nghiêm, thần sắc tái nhợt giống y như thể vô số những hồn ma bóng quế đang nghiêng mình thì lễ.

Chỉ khi liếc qua khuôn mặt căng thẳng và nghe tiếng chân bước thấp bước cao của cô nàng, Juana mới chợt nhớ ra thực tại.

“Tôi rất cảm kích lòng quan tâm của ngài, señor de Castaneda.” Nàng cất tiếng ngăn cản de Castaneda khi hắn dừng lại lấy hơi, “nhưng tôi e rằng cô tôi và tôi đã quá mệt không thể thưởng ngoạn thêm nữa. Bây giờ có lẽ chúng ta nên quay về và xem tiếp phần còn lại vào ngày khác?”

Lời nói nàng như một sự thách thức khôn khéo khiến de Castaneda nhướng mày.

“Được thôi, señorita, nếu cháu muốn vậy!” Đôi môi dày của hắn khẽ nhếch lên hiểm ác. “Ta yêu thích chốn này đến độ cứ tưởng người khác cũng có cùng cảm xúc mạnh mẽ giống như ta. Nhưng, chắc chắn, cháu còn bao nhiêu năm trước mặt để thông thả ngắm nghía từng ly từng tý trong đây.”

Juana cúi đầu, cổ không nao núng. Lời nhận xét của hắn lóe lên như một lần chớp soi rõ viễn cảnh nàng có thể đoán biết, nhưng cũng không vì thế mà nàng bớt đau thương hơn. Cố tỏ ra điềm tĩnh nàng bước tới trước bên cạnh de Castaneda, không hay biết gì đến ánh mắt hắn nhìn nàng, vừa ngưỡng mộ vừa lạ lẫm sao đó khiến cặp mắt sáng của hắn khi thì thu lại khi thì ra chiều suy đoán. Chỉ có Dona Luisa là người nhận ra vẻ mặt ấy, lòng bà chùng xuống: giờ bà đã hiểu không còn cách gì có thể thuyết phục chồng bà từ bỏ ý định của ông ấy nữa.

-o0o-

Dona Beatriz ngắm nghía cháu mình đoạn chớp mắt kín đáo ngăn giọt lệ chực rơi xuống. “Đấy! Như thế được lắm, cháu cưng, giá mà cháu thay ra cái áo đen kinh khiếp đó ra! Nhưng cô không thích chuyện này – lần gặp mặt riêng biệt này, cho dù ngài de Castaneda có nói thế nào đi nữa.” Giọng bà có vẻ bất chấp. “Khi cô còn trẻ các phụ nữ trẻ gia giáo đoạn chính không được phép ở riêng với bất cứ người đàn ông nào, cho dù người đó là cha của cô ta đi nữa.”

Juana đột nhiên vô tình nghĩ đến Felipe Tristán. “Ngay cả hôn phu của cô ấy cũng không được?”

“Nhất là hôn phu thì lại càng không được! Cô thấy lệ xưa không có gì sai trái cả, như cô đã nói từ nãy đến giờ. Công tước hay không công tước cũng vậy, chồng cháu cũng phải xử sự như người bình thường!”

“Anh ta chưa phải là chồng cháu.” Giọng Juana gần như nghẹn ngào, đoạn cố giữ bình tĩnh nàng nói thêm, “ngài de Castaneda đã hứa là công tước sẽ không gặp cháu một thân một mình đâu, cô Tia. Chúng cháu sẽ có người tháp tùng đầy đủ, ngài ấy đã nói vậy.”

“Cô vẫn nghĩ là cô nên đi chung với cháu,” cô nàng lập đi lập lại cả chục lần.

Juana không trả lời cô mình. Nàng không muốn tranh cãi về bất cứ điều gì giúp nàng tránh được Tia; thật không biết nói sao để dứt khỏi bà, và thậm chí không cần đến sự hiện diện rắc rối của bà khi nàng gặp công tước. Nắng đã lên cao, nàng vừa nghĩ ngợi vừa liếc ra ngoài cửa sổ; trời cũng sắp trưa rồi...

Tiếng chân hối hả bên ngoài báo cho nàng biết de Castaneda đang tới, lẫn trong âm thanh hắn nói là tiếng chuông đổ, chỉ còn mười lăm phút nữa là đúng giữa trưa. Juana bực bội phân vân không biết phải mất bao lâu mới đến được thư phòng của công tước – nàng đoán chắc là mười lăm phút – nụ cười chưa chất phảng phất trên môi khi nàng thấy de Castaneda vội vã bước vào phòng.

“Tôi đã sẵn sàng rồi, thưa ngài,” nàng nhẹ nhàng nói.

Hắn đứng chống nạnh ngay ngưỡng cửa một lát, mắt sáng lên hài lòng. “Cháu nhanh nhẹn lắm, señorita Juana – cháu nóng lòng gặp chồng mình, hở? Ta đích thân đến đưa cháu đi gặp chồng cháu đấy, bởi vì ta không nên bỏ lỡ lần gặp gỡ đầu tiên của các cháu.” Hắn đưa tay ra cho nàng, nói năng huyền thuyên trên đường họ tới nơi mà công tước đang hết sức mong ngóng cô dâu của ngài.

Dona Beatriz, nhìn theo khi họ đi ngang qua, bà thấy mình đang đè nén nỗi lo âu vừa đột ngột nhói lên. Cuối cùng, bà tự suy diễn rằng cháu bà còn trẻ người non dạ; nó nhất định sẽ học hỏi được cách dung hòa tới lúc trưởng thành, có ngày nó sẽ mau chóng nhận ra sự thật đã đưa giấc mơ lãng mạn của nó đến chỗ

thất bại. Mỗi tình ngần ngừ, đẩy tai họa với Jaime de Nueva rồi sẽ nhanh chóng bị lãng quên thôi – nhất định phải là như vậy.

Bà thở dài, làm dấu thánh, rồi lặng lẽ đi tới nhà nguyện gần đây cầu nguyện cho hạnh phúc của cháu mình trong lúc tiếng de Castaneda vang vọng trong hành lang thoáng dần.

Tòa thư viện khổng lồ nằm phía bên ngoài sân giữa của lâu đài, chuông đang đổ báo đến lúc chính Ngọ khi de Castaneda dừng bước trước hai cánh cổng cao mạ vàng. Tiếng kim khí vang lên lạnh lạnh như thể có vật nào đó bị khua hay bị ném xuống đất. Bước qua ngưỡng cửa, Juana quay qua người đi cùng nàng hấy hắt đang ngoác miệng cười.

“Chồng cháu nôn nóng rồi đấy! Vào đây, cuối cùng thì cháu sẽ được thỏa nguyện nhé.”

Nàng hạ mắt xuống dấu ánh mắt đang rực lên nổi căm phẫn. Trông nàng lúc này như hình ảnh một thiếu nữ kín đáo nhu mì đang bước qua cửa. Nhìn lên nàng chóa mắt kinh ngạc vì hàng hàng lớp lớp cửa sổ xây nổi ra bên ngoài lấy ánh sáng cho khắp sàn phòng ghép đá hoa màu xám, và những dãy sách trải dài suốt chiều dài căn phòng rộng đến độ những tấm thảm trải trên sàn trông giống như những cánh lá hoa súng nổi trong hồ. Nàng nhìn quanh tìm người trò chuyện nhưng không thấy một ai, rồi ánh mắt nàng bị thu hút bởi một bóng dáng tách biệt nơi nửa đường đổ xuống cuối phòng.

“Bác đã mang cho cháu món quà sinh nhật, Bartolomé – đây là cô dâu của cháu, señorita Juana de Arrelanos. Cha cô ấy đã chấp thuận cho cô ấy đính hôn với cháu.” De Castaneda cất tiếng nói bên cạnh nàng.

Công tước de Valenzuela ngược lên nhìn. Anh ta đang đứng bên cạnh một quả cầu vàng cao hơn cả mình. Tiếng động kim khí loảng xoảng là do bàn chân nóng nảy không ngừng đập vào quả cầu khiến nó quay tít. Anh ta bồi cho nó thêm một cú đá chót âm ỉ rồi quay lại.

“Thật vậy à bác? Bác chịu hứa cô ấy sẽ là của mình cháu không?”

“Cháu chỉ cần ưng thuận cưới cô ấy là được, như bác đã nói với cháu.” Giọng de Castaneda ôn hòa, nhưng hắt thoáng tránh ánh mắt của đứa cháu. “Bác không có thể làm gì hơn là yêu cầu cô ta trở thành người vợ thích hợp cho cháu; giờ thì cháu và tiểu thư đây phải đồng ý lẫn nhau.”

Ngài công tước phá lên cười, âm thanh vang lên lạnh lạnh trống rỗng như tiếng cười gờ ghệch của một đứa bé khi nghe người lớn đùa cợt. Máu trong người Juana chợt lạnh buốt. Nàng đã nghĩ đến kế sách là sử dụng lý lẽ, giải thích tao ngộ của mình hầu khơi gợi lòng cảm thông anh ta: thảo nào mà Eugenio de Castaneda không màng ra sức ngăn cản nàng khi hắt khám phá điều ấy. Nàng đứng bất động; mọi bản năng trong người trời dậy thôi thúc nàng quay về, nhưng chân nàng không tài nào nhúc nhích nổi. Cổ họng nàng đặc quánh, chất đắng.

“Chúng cháu sẽ làm tốt lắm!” Công tước đã rời khỏi quả cầu đang xoay tít và tiến về hướng họ, mắt nhìn nghiêng nàng. “Cô ấy phải lấy cháu, phải không? Bác đã nói là cô ấy phải gả vào gia đình q-quý tộc, cháu là quý tộc mà, phải không?”

Juana vội nhắm mắt, ngu ngơ cố xóa sạch đi thực tại rành rành trước mắt.

Bartolomé de Benaventes y Rioja, công tước de Valenzuela cao hơn nàng nửa cái đầu; tóc màu nâu sẫm, mắt xanh, mặt đối mặt anh ta trông nhỉnh hơn hai mươi tuổi. Nhưng nàng chưa từng chuẩn bị tinh thần đối diện với cặp mắt nửa ngày dại nửa giảo quyết này, thêm vào chiếc cằm dài, nặng nề, méo mó. Ngay cả những đường nét phẳng phiu bên dưới làn da sần sùi cũng toát lên thần sắc ngày ngo hơn là nét tươi tắn của tuổi trẻ. Không hiểu tại sao nàng lại nghĩ là kiểu cắt của mái tóc sẫm kia thật hoàn hảo – thưa, bù xù, nhưng được cắt khéo léo che đi chỗ xấu nhất của chiếc cằm kỳ quặc. Còn bộ áo chên và quần đi ngựa thanh lịch, màu xám bạc viền đỏ cặn rượu thì lại làm cho vẻ dị dạng càng thêm tồi tệ. Dường như không có ai lưu ý hay không hiểu được cái miệng, môi trễ xuống và hàm răng sạm đen, đang hé ra đang muốn nói điều gì, hay điều gì ẩn đằng sau ánh mắt đờ đẫn hiếm độc kia.

De Castaneda đang né tránh trả lời câu hỏi bằng cách thúc đứa cháu tiến tới. Mấy ngón tay bép múp của hắt xiết chặt cổ tay Juana, bắt nàng chìa bàn tay ra khi thấy cái thân hình kia đang lóng ngóng bước tới. Công tước vung về cúi xuống, rồi nàng cảm thấy cái miệng ướt át của anh ta ấn trên tay nàng.

“Giờ thì mình sẽ nói chuyện với nhau. Bác tôi phải đi khỏi đây, còn tôi sẽ – tán tỉnh cô.”

Anh ta nói nghe giống như một đứa bé đang tập dượt những điều người khác chỉ dẫn, nhưng de Castaneda chỉ cười khúc khích. “Ta đã nói với cháu rồi, phải không nào, senorita, là Bartolomé là người nôn nóng mà? Ta sẽ đi ra để cháu nghe cậu ấy nói.”

“Senor!”

Hắn dừng bước khi nghe nàng kêu thất thanh, đôi mày nhướng lên như mĩa mai.

“Tôi không thể ở riêng với cháu ngài được, cô tôi không cho phép làm chuyện này.” Juana khùng hoảng nghĩ, chưa bao giờ nàng cho rằng mình phải viện đến cái tên của cô Tia để bảo vệ lấy thân như thế này!”

De Castaneda ngoác miệng cười. “Cháu sẽ không ở đây một mình đâu, senorita.” Hắn búng tay. “Felipe!”

Từ cửa sổ tận đằng cuối một cái bóng bắt đầu di chuyển, Felipe Tristán bước tới bằng những sải chân dài, êm ru. Chàng vẫn mặc bộ sắc phục đen ngày hôm trước, con điều sư vàng sáng chói trên bờ vai rộng; mặt khác, chỉ có chiếc cổ vành (golilla) bằng lụa xám làm dịu đi vẻ nghiêm trang, mà dường như làm mái tóc đỏ nổi thêm hơn là làm lu mờ. Juana đột ngột thở dốc; dưới ánh nắng, đôi mắt xéch kỳ quặc sáng và trong như sắc ngọc lục bảo. Nàng đưa mắt nhìn sang hướng khác và thấy de Castaneda đang nhả cười với mình.

“Ta quên mất, cháu vẫn chưa gặp tùy tùng của cháu ta, anh ta sẽ phục vụ cháu hết lòng. Felipe Tristán. Felipe –” Hắn ta dường như đang thích chí thưởng thức nét mặt đầy ác cảm không che dấu của Juana – “đây là senorita Juana, cô dâu của cháu ta.”

Tristán cúi chào nhưng vẫn đứng yên, khi chàng cất tiếng giọng nói không biểu lộ cảm xúc nào. “Tôi đã gặp tiểu thư trước đó, khi tôi thấy cô ấy cùng với Dona Luisa đến dự lễ. Tôi đoán được cô ấy là ai. Tôi thật vinh dự, thưa cô.”

Juana không tỏ phản ứng gì. Cái cách xã giao trơn tru của anh ta chỉ là giả vờ, nàng thầm nghĩ, và nàng thoáng phân vân lo lắng tại sao de Castaneda dường như không thấy được điều này. Tristán đang cho mình cái quyền để bị sai khiến, như một mảnh chúa sơn lâm tuân lời một con khỉ, để chờ đợi niềm lạc thú lấy lòng hơn mục kích nỗi kinh hoàng của chủ nó trong giây phút nó nổi loạn. Có lẽ de Castaneda đã quá quen thuộc với lối phục tùng của anh ta nên không hề bận tâm tới, nhưng đối với nàng điều đó rõ ràng một cách đáng sợ.

De Castaneda vỗ vào cánh tay Tristán. “Vật lưu niệm, phải không Tristán?”

Giọng nói hân hoan ra vui vẻ, chỉ đến lúc ấy Juana mới nhận ra đôi bao tay màu xanh của nàng giắt trong những dải băng đen trên tay áo người cận vệ.

Đôi mắt xanh lục liếc thoáng nàng, và chiếc miệng sẹ hơi nhếch lên thành nụ cười châm biếm. “À, quà tặng của một vị tiểu thư, senor.”

De Castaneda phá lên cười ha hả. “Nói có Chúa, ta có thể sụp xuống thỉnh cầu với trời cao có được gương mặt như anh! Cuộc chinh phục này mới hay cũ đây? Anh đâu thường mang mấy thứ mà họ tặng anh?”

“Tôi đoán chắc là cô ấy chỉ mong đôi găng này làm tay tôi bị bỏng thôi, senor. Trong cơn giận dữ cô ấy ném chúng dưới chân tôi, giống như người ta ném găng tay thách đấu chứ đâu phải là vật dâng tặng.”

Juana ráng cất tiếng, nét mặt đầy căm ghét, nhưng lời nói của nàng tắt lịm khi bắt gặp tia nhìn thẳng thừng của Tristán; nàng muốn lảng mạ chàng, đánh chàng, nhưng không tài nào làm nổi.

Giọng nói hờn hờ của de Castaneda dường như đến từ nơi nào đó rất xa. “Gì chứ, cô ấy khinh bỉ anh à? Cô gái đó chỉ làm bộ làm tịch thôi, nhưng cho dù cô ấy không giả vờ, anh đâu phải cần tìm người giải khuây ở đâu xa.”

Tristán lắc đầu, ánh mắt chàng vẫn không rời khỏi Juana. “Tôi không tin cô ấy giả vờ, senor. Gương mặt của tôi không vừa với sở thích tao nhã của vị tiểu thư ấy.”

Trước khi nàng có thể phản bác, Juana nghe tiếng công tước. Hàng mày đang dần dần cau lại khi anh ta nhìn hết người này sang người khác, như thể thấy mình bị bỏ rơi, rồi anh ta vọt miệng nói. “Felipe ở đây

thì đâu còn riêng tư gì nữa, cháu ra lệnh cho anh ấy ở lại! Felipe, anh có nghe ta nói không?” Anh ta cao giọng la lên, và Tristán điềm tĩnh cúi đầu.

De Castaneda quay qua Juana, hấn dang ta ra. “Nào, senorita! Ai cũng biết cháu đoan trang rồi, nhưng cháu không cần e ngại ở lại đây! Anh chàng Felipe tốt bụng sẽ đợi quanh đây trong tầm nghe thôi, nếu cháu thấy lo lắng thì chỉ việc kêu lên, anh ta sẽ đến bảo vệ cho cháu, hửm?”

Còn ai vào đây, Juana hoang mang, nao núng nhớ lại chuyện xảy ra trước đó, sẽ bảo vệ cho nàng thoát khỏi tay Felipe tốt bụng đây? Bằng giọng lạnh lùng như băng đá nàng nói lớn, “Tôi không muốn sự giám sát của nam nô bộc, señor de Castaneda. Ngài cũng như tôi đều biết quy luật của chúng ta đòi hỏi rằng tôi nên có phụ nữ đi theo trong những lần trò chuyện kiểu này, tôi sẽ không bỏ qua điều này.”

“Chắc, chắc!” De Castaneda bặm môi mĩa mai trách móc. “Cháu đã lạm dụng lòng tử tế của ta rồi đây, senorita. Cứ chấp nhận như vậy đi, và nhớ rằng mấy cái điều luật vặt vãnh đó làm ra để những nhân vật lớn phá bỏ – không phải vậy sao, cháu trai?” Hấn đưa mắt nhìn công tước, anh ta vẫn hau háu dán mắt vào Juana không hay biết hấn đang nói năng gì. Bầu không khí trở nên lặng im đáng sợ trước khi hấn tiếp tục. “Bartolomé chỉ ao ước thân mật với cháu hơn trước lúc cháu hứa hôn thôi. Đây không phải là điều cháu muốn hay sao, khi cháu đã quá nôn nóng đến với nó.”

Nàng lặng câm nhìn lại hấn, hồi tưởng lại nỗi háo hức của nàng trước đó giờ đây như đờm vượng trong cổ, và thấy tia nhìn khoái trá lóe lên trong đôi mắt ti hí trước khi hấn cúi chào. Hấn hướng về phía cháu gạt đầu đoan khệnh khệnh bước ra khỏi phòng. Nàng quay lại khi hai cánh cửa đã đóng lại sau lưng hấn, thấy mình đang phải đương đầu với người mình sẽ gọi là chồng.

-o0o-

Anh ta đang há hốc miệng ra đăm đăm nhìn nàng, và bàn tay khẳng khiu cứ tự động co giật liên hồi khiến nàng muốn ngoảnh đi nhìn sang hướng khác. Trong lúc ấy nàng đã toan kêu cứu, tìm sự che chở nơi người đàn ông nàng ghét cay ghét đắng, nhưng công tước lên tiếng trước khi nàng kịp mở lời.

“Sen-senorita,” lời anh ta nẩy lên đượm vẻ phần khích. “Bác tôi bảo tôi có thể cưới cô, nếu tôi thích.”

Nàng cố giằng tay mình ra khỏi bàn tay ẩm ướt đang nắm chặt lấy cổ tay nàng nhưng chỉ là vô hiệu. “Nhưng ngài đâu cần phải làm vậy, thưa ngài,” nàng ráng lấy lại bình tĩnh. “Nếu ngài không thích tôi, ngài không cần phải lấy tôi.”

“K-không à? Nhưng bác tôi đã hứa rồi! Bartolomé cau có giận dữ. “Đó là sinh nhật tôi, và bác bảo rằng tôi sẽ có vợ trong buổi tiệc của tôi. Tại sao tôi không có được cô? Tôi đã trả tiền cho c-cha cô rồi.”

Đột nhiên Juana muốn phá lên cười. Đương nhiên rồi, tất cả tài sản này của công tước đâu có đủ để mua cho ngài một nàng dâu xứng đáng với thân phận mình, vì thế phải đi tìm một người cha hãnh diện nào đó sẵn sàng đổi lấy bất cứ thứ gì để cho con gái mình ngồi vào ghế công tước phu nhân. Và một cuộc dàn xếp thêm vào yếu tố danh giá nữa sẽ làm tắt ngấm bất cứ sự hồ nghi dai dẳng nào...

Nàng cộc cằn nói, “Ngài có thể chọn một người vợ khác thay vì...”

Anh ta lắc đầu quây quây, giật giật cánh tay nàng lắc nàng như một con búp bê. Bằng vào đôi vai cứng nhắc và chân tay khẳng khiu như que củi ấy nàng không nghĩ là anh ta lại mạnh đến như vậy.

“Không được đâu, vì cô đẹp mà. Tóc đẹp này, mặt đẹp này...” Anh ta đưa tay chạm vào đường ngực cong bằng sự tò mò của một tên khờ khạo. “Mềm ghê...”

Nàng giật bắn người ra khỏi bàn tay sờ mó của anh ta, một tiếng kêu khê khê không lời thoát ra khiến cổ họng nàng nhói đau. Cặp mắt xanh vẫn hướng về nàng một cách xảo quyệt.

“Tôi sẽ nói với bác tôi sẽ cưới cô. Tôi sẽ kết hôn, có một đứa con trai, cô trông khá m-mắn con đấy.” Lời vênh vang của anh ta nghe như có âm hưởng của người bác, nhưng rồi nét mặt anh ta tối sầm lại. “Tên cô là gì?”

“Juana.” Nàng nhận ra là anh ta đã quên mất tên mình.

“Juana.” Vành môi đỏ chậm chạp nở nụ cười. “Juana, Juana – bây giờ tôi nói tôi ư-ưng cô làm vợ tôi, vậy có nghĩa là tôi có thể hôn cô!”

Nàng đứng chết trân. Sờ mó bằng tay đã đủ gớm ghiếc rồi; nó nóng giãy ầm ướt và cái nắm tay mạnh bạo đó còn tàn nhẫn một cách vô tình nữa. Nhưng chỉ cần nghĩ đến khi bị hôn bởi cái miệng thười ra đó khiến nàng muốn thét lên. Nàng cảm thấy mình bị kéo giật vào người anh ta khi bàn tay như cái nèo đập lúa đập xuống vai nàng. Rồi hơi thở chua nồng nặc phủ chụp lấy nàng, và nàng bật kêu lớn. Từ cuối phòng, một tiếng nói đều đều cất lên.

“Ngài vội vã quá, công tước. Ngài quên tôi đã dạy ngài điều gì sao?”

Đôi mắt nhắm của công tước ngạc nhiên bật mở, và Juana vùng thoát ra. Đột nhiên nàng nghĩ chủ động đối phó với tên cận vệ còn quan trọng hơn là thoát ra khỏi chủ hân ta, nhưng từ đằng sau nàng nghe Bartolomé reo lên mừng rỡ.

“Felipe! Nhìn xem, ta sẽ cưới cô ấy, n-như bác Eugenio bảo đó!”

“Ngài sẽ làm thế à?”

Chiều cao của Tristán dường như làm cho nhân vật chàng phục vụ bé nhỏ hẳn lại, bờ vai vạm vỡ và đôi chân rắn rỏi làm người khác so với chàng như con búp bê vụng về; khi chàng bước tới ánh nắng soi trên thân hình chàng, biến sắc đỏ trên tóc chàng thành màu thuần đỏ và che khuất đi bên mặt có vết sẹo. Chàng đang ngắm Juana bằng vẻ lạ lẫm trộn lẫn giữa thù nghịch và cảnh giác một cách thú vị châm biếm.

Nàng chắc hẳn đã tỏ ra dấu hiệu khinh bỉ sao đó, vì Bartolomé liếc ngang nàng và cười khúc khích. “Đức Vua giữ tên lùn, còn ta thì g-giữ tên khổng lồ! Felipe bắt người ta phải làm cái gì ta bảo họ.”

Đâu có cần hoài nghi điều này, nàng tự nhủ, nhớ lại sức mạnh gần như là thù hằn trong bàn tay với các ngón dài như tay một học giả hơn là tay binh sỹ. Nàng vội nói, cổ nén cơn run rẩy đang dâng lên, “Tôi muốn về với cô tôi, senor,” đoạn quay ra cửa.

“Không, cô ấy chưa được đi! C-chặn cô ấy lại, Felipe!”

Tristán đưa tay cản đường Juana. Cử động trông thì bình thường, nhưng bên dưới tay áo đen nàng thấy được bắp thịt căng, cứng như sắt. “Cô cho phép, madam – ” có điều gì đó trong giọng nói không cảm xúc khiến nàng quắc mắt nhìn lên – “tôi lấy làm buồn là phải trái ý cô, nhưng nhiệm vụ trước hết của tôi là tuân lệnh chủ mình.”

Kế bên công tước cười rúc rích, và nàng giật tay ra khỏi Tristán như thể sự động chạm đã thiêu đốt nàng. Bằng giọng đượm vẻ tuyệt vọng nàng hỏi, “anh còn có chuyện gì nữa đây? Nếu công tước đã lựa chọn xong, đâu còn gì để nói nữa?”

Đôi mắt xanh lục biểu lộ sự thắc mắc một cách lạnh lùng khi ánh mắt ấy nhìn xuống nàng, và khi Tristán trả lời giọng chàng khê khàng đến độ chỉ vừa đủ cho nàng nghe. “Hãy biết khôn ngoan đúng lúc. Vở kịch này chỉ là cái giá nhỏ trả cho gia tài của Valenzuela; chắc chắn là cô có thể che dấu ý định như thế này một chút chút.” Rồi, chàng lại cao giọng, “công tước mời cô ở lại, madam.”

“Tôi phải làm gì đây? Trước đây tôi chưa bao giờ bị bày bán bao giờ cả.” Giọng nàng run rẩy, mắt nàng như rục cháy. “Vậy tôi có cần đi vòng vòng để biểu diễn bước đi của mình không, hay là nên đứng yên trong lúc bị xem xét không?”

Công tước tiến gần nàng hơn và đang mân mê một đường xếp trên tay áo nàng, hơi thở của anh ta ầm ướt trên bờ vai trần của nàng. Lời nàng nói chắc đã thu hút được sự chú ý của anh ta, bởi lẽ anh ta thình lình lên tiếng trả lời, “Yên nào! Thứ con gái rậm rật hay rắc rối lắm, Felipe nói như vậy đó.”

Juana ngược lên nhìn toan thốt ra lời khiển trách cay độc, nhưng khi bắt gặp ánh mắt vô cảm lạnh lẽo đó lời chưa nói ra đã tắt ngấm trên môi.

Tristán nói một cách chậm rãi và cố tình, “Công tước có thể dùng tôi như người đại diện cho ngài được chứ?”

Cặp mắt xanh đờ đẫn của công tước vẫn ngơ ngác không hiểu biết thuộc hạ mình nói gì, nhưng Bartolomé gật đầu, nghe lời chàng buông tay Juana. Nàng vô tình lùi lại một bước rồi dừng lại, rồi lòng kiêu hãnh khiến nàng đứng yên.

“Bác của ngài đã chọn một cô dâu xinh đẹp cho ngài – ” giọng nói bình thản nghe như lời sỉ nhục – “cô ấy sẽ chứng tỏ một cách thẳng thắn không cần đến những đồ trang điểm này cô ấy vẫn đẹp – ” ngón tay chàng lướt nhẹ trên tấm ren đen che tóc. “Có một số đàn bà phải đi vay mượn nhan sắc.”

Chàng đang cố tình khiêu khích nàng đây mà, Juana nghĩ thầm; chàng đợi nàng phản ứng trước mỗi một lời châm chích, nhưng nàng nghiêng chặt răng cương quyết lặng im.

“Công tước không cần tìm sức khỏe hay lòng trung thành đâu, mấy yếu tố đó không quan trọng lắm... vị tiểu thư tuyệt vời của ngài không mấy cần hai thứ đó. Nếu cô ấy trông mạnh khỏe và để con đều đều là được, không có người đàn ông nào đòi hỏi nhiều hơn nữa đâu.”

Công tước không tỏ ra phản ứng nào. Anh ta đang thở hồng hộc, miệng há hốc như thể đang xem một màn giải trí ngoài trời, thỉnh thoảng lại gật đầu khi nghe người khác nói. Còn Tristán thì chưa lúc nào rời mắt khỏi Juana.

“Còn nữa, ngài phải biết chắc là cô ấy có ăn nằm với ai trước khi đến với ngài không,” tiếng nói vẫn đều đều không cảm xúc, “bởi vì mấy loại váy phồng này che dấu được nhiều lắm; đã từng có người gần tới ngày ở cữ rồi mà còn được đưa đến chồng cô ta như gái còn trinh, trong lúc những người khác mang thai lại kiểm soát đối tượng nào giàu nhất gánh trách nhiệm đó.”

Juana nghẹn ngào nói. “Tại sao lại không được, señor? Con bò chữa phải có giá hơn các con khác chứ.”

“Người chăn nuôi giỏi giữ gìn gia súc để gây giống tốt, madam, người khôn ngoan cũng làm như vậy thôi. Công tước thứ lỗi cho, chỉ có người đại dột mới tin bằng mắt khi các giác quan khác còn tinh tường hơn là thị giác – ”

Trước lúc nàng đoán ra được ý định của chàng, nàng đã bị giữ lại nhẹ nhàng, hai cánh tay bị kẹp sát vào hông, trong khi đó cánh tay còn lại của chàng thám hiểm dọc theo thân hình Juana. Run lấy bầy vì bị xúc phạm, nàng cảm thấy cái vuốt ve tung hoành từ ngấn cổ trần xuống dần đến gò ngực, rồi cuộc truy lùng gợi cảm lại tàn nhẫn xuống sâu hơn trong những nếp váy. Nàng thét vang, sưng người phản đối sự động chạm nàng không bao giờ ngờ đến, mắt nhắm lại dưới tia nhìn không chút xót thương của chàng.

“Cô ấy có mang thai không, Felipe? Felipe?” Âm điệu trong giọng công tước nhuốm vẻ rầu rĩ.

“Còn chưa – cô ấy vừa chín tới cho ngài sử dụng đấy.” Tristán buông tay thả nàng ra. “Nhưng cô ấy sẽ học biết mau thôi. Tôi đoán chắc điều đó.”

Juana cúi đầu, nhìn đắm đắm xuống sàn nhà, người nàng như hơi lửa từ lần tiếp xúc đầy tính cách dọ dẫm, lăng mạ. Giọng nói vô cảm làm nguội lạnh da thịt như lên cơn sốt của nàng như bị áp vào lưỡi dao lạnh buốt. Chàng biết những gì chàng làm, nàng đột nhiên nghĩ ra; chàng đã cố tình sắp đặt tình cảnh này, và giờ thì chàng khinh miệt nàng vì chiến thắng lấy lòng đã khơi động được các giác quan của nàng, chỉ trừ thị giác. Nàng mơ màng nghe tiếng kêu la náo nức của Bartolomé, nghe được âm thanh của những từ ngữ nhưng không lĩnh hội được ý nghĩa nào của chúng.

“...đay cô ấy đi... của ta, Felipe...hãy bảo...”

“Từ tốn nào, thưa ngài.” Tristán chỉ đặt tay nhẹ nhàng lên chiếc vai cứng nhắc của Bartolomé nhưng đủ ngăn bước chân vụng về bước tới trước. “Vội vã không phải lúc nào cũng hay, ngài nhớ không? Khi cô ấy trở thành vợ của ngài, cô ấy sẽ sẵn sàng tùy nghi ngài sai bảo, nhưng cho đến lúc đó ngài nên xử sự nhẹ nhàng với cô ấy. Rồi ngài sẽ thấy nụ hôn của cô ấy càng ngọt ngào hơn suốt đời về sau.”

Juana ngược lên nhìn vào mắt chàng, ánh mắt nàng hằn sâu nỗi căm hận ngút ngàn. “Giờ thì cho tôi được phép rời khỏi đây, thưa ngài.” Nàng nói với công tước mắt vẫn không rời Tristán. “Vinh dự này làm cho tôi choáng ngợp.”

Bartolomé cau mày, lưỡng lự, nhưng trước khi anh ta kịp phản ứng nàng hạ người chào đúng theo nghi lễ cung đình, mái đầu tóc đen ngắng cao quyết liệt, nàng trang trọng nói, “Thật hân hạnh cho tôi được ngài

ban phép.”

Trong thâm tâm nàng thề rằng không một điều gì có thể xui khiến nàng chấp nhận bàn tay da vàng đang đưa ra đỡ nàng đứng dậy; đến mức độ này nàng thấy được người tùy tùng đã lần chiếm đặc quyền trong vai trò cận thần, ngay cả trong việc đưa tay giúp đỡ vừa rồi cũng nói lên điều đó. Lúc đứng lên, nàng nhìn chăm chăm trước mặt, Tristán cúi chào cẩn thận đứng theo nghi thức. Khi bước ra cửa nàng vẫn cảm nhận được sự hiện diện của chàng sau lưng đơn đả tiễn nàng ra ngoài như cung cách của một nô bộc. Chàng không tỏ ra ý định chạm vào nàng, nhưng lúc nàng vượt lên đi trước với thái độ lạnh lùng oai nghiêm của một infanta (công chúa), chàng vẫn nắm nàng bằng thái độ kiên định đã có phần suy suyễn.

-o0o-

Dona Beatriz không buồn nhìn đến người hầu đã đưa cháu bà từ chỗ công tước de Valenzuela trở về – trông thấy gương mặt tái xanh của đứa cháu gái bà ra hiệu cho người phụ nữ lui ra và vội vàng lao tới gặp nàng ngay đầu cầu thang, rồi bất giác tắc lưỡi đầy hoảng hốt. Juana trông giống như bóng ma u ám khi nàng bước tới đầu thang tối tăm, tay hầy còn run rẩy vì kinh hoàng, đôi mi dài mấp máy như cổ xua đi ký ức đã quá sức chịu đựng.

“Juana – cháu có sao không? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Bác Tia. Ôi, bác Tia! Juana nắm chặt lấy cổ tay bác nàng.

“Cháu cưng à, chuyện gì thế hở? Có điều gì không hay sao?”

“Cháu không nói được với bác – cháu không thể nói ngoài đây. Người ta sẽ nghe được.”

Juana bí mật liếc chung quanh. Bỗng dưng nàng cảm thấy toàn thể lâu đài như mọc đầy tai; những đôi tai của những tên gia nhân lén lút đã không còn dấu mặt nữa, nhưng hiện thân là những kẻ phiền nhiễu, thù địch sẵn sàng dò thám mách lại với nhau nỗi khổ sở đớn đau của nàng và với cả thiên hạ ngoài kia. Beatriz chớp mắt lo âu khi cảm nhận cái nắm tay bồn chồn gần như điên lên trên cổ tay mình, bà vỗ vỗ tay đứa cháu.

“Được rồi, hãy vào trong phòng ngủ của cháu rồi kể cho bác nghe.”

Juana im lặng gật đầu. Nàng bước một đoạn ngắn, tay vẫn níu lấy bác nàng, rồi bất chợt òa lên khóc như không thể kiềm chế bản thân mình được nữa, “bác Tia, cháu không thể – cháu sẽ vâng lời cha cháu bất cứ chuyện gì khác, nhưng cháu không cách nào ở lại đây và lấy người đàn ông đó. Cháu sẽ gửi thư đến Zuccaro, giải thích cho ba rõ. Cháu biết ba sẽ không chấp thuận hôn nhân này nếu ba biết được –”

Nàng kiềm mình lại khi khi tia nhìn vô hồn của nàng hướng về Beatriz, Juana không ngờ rằng ánh mắt chết cứng vì kinh hoàng của nàng đã báo động cho người phụ nữ già gấp trăm gấp ngàn lần điều nàng muốn nói. Thấy thế bác nàng tắc lưỡi xoa dịu, bà vỗ nhẹ nhẹ an ủi những ngón tay đang níu chặt của Juana.

“Nào, không cần phải sợ như vậy. Cháu phải giải thích với ngài de Castaneda – yêu cầu ngài ấy hoãn lại đám cưới cho đến khi cho ba cháu hay những – những gì mà cháu biết. Nếu mỗi hôn nhân này không thích hợp, chắc chắn sẽ có cách giải quyết mà...”

Giọng nói của hai người phụ nữ nhỏ dần khi Beatriz dìu cháu mình về lại tư thất Duquesa. Vì bảo đảm an toàn Eugenio de Castaneda đã đợi thêm một chút nữa trước khi ra khỏi chỗ nấp đằng sau lối đi có mái vòm dẫn đến cầu thang. Khi cửa đóng lại sau lưng hai người đàn bà, hẳn ta vội vã trực chỉ thư viện; không một nét tươi cười nào xuất hiện trên khuôn mặt đỏ ửng của hắn ta.

Lúc vào thư viện hắn thấy đứa cháu đã trở lại chơi với quả cầu vàng, tay đang đánh lia lia đẩy cho nó quay, rồi ngờ nghệch toét miệng cười thích chí ngắm quả cầu cho đến khi nó quay chậm lại. Felipe Tristán đang đi ngồi kế bên mắt đang trầm ngâm nhìn anh ta, nhưng khi de Castaneda bước vào chàng vươn người đứng dậy, trông to lớn trấn áp. Gã đàn ông già thoáng nghĩ rằng người thuộc hạ đang cố tình sử dụng khổ người áp đảo để làm hắn bối rối nao núng; đã nhiều lần hắn nhận ra phải ngược cổ lên để nhìn vào người hầu cận hắn bỏ tiền thuê về. Bị đánh động bởi ý nghĩ này hắn cộc cằn gay gắt ra lệnh, nhưng lúc nhìn thấy thái độ tuân lời lệ làng của người tùy tùng hắn tỏ vẻ hài lòng và gạt ý nghĩ lúc nãy sang một bên. Không sao, anh ta đã thuần rồi, chắc chắn là thế.

“Thưa ngài?” Tia nhìn trong đôi mắt màu xanh lục không đi đôi với với âm điệu cung kính, nhưng de Castaneda đã không lưu ý điều này.

“Anh không thể giải quyết chuyện đó khá hơn sao? Ta nghe đứa con gái đó với mẹ già nói chuyện vừa mới đây – nó nói đến chuyện viết thư cho người cha phiền toái của nó chặn đám cưới lại.”

Quai hàm Tristán đanh lại. “Không, cô ấy không làm được đâu,” chàng nhỏ nhẹ nói.

“Ta bảo anh là nó muốn ngăn đám cưới, đồ quỷ cái! Điều gì đã làm nó đến nông nổi đó, khiến nó cương quyết như thế?”

“Không có vấn đề gì cả, thưa ngài, tôi sẽ lo liệu chuyện đó.”

Vẻ cứng rắn trong giọng nói trầm tĩnh khiến de Castaneda ngược lên nhìn một cách sắc bén, rồi nét nghi vấn trên gương mặt hẳn nhường chỗ cho nụ cười rộng mở hân hoan. “Anh sẽ làm được, phải không? Anh muốn nói là –”

“Tôi cam đoan làm cho – cô ấy chấp thuận kết hôn.” Tristán nói một cách đều đặn, nhưng đôi môi bặm lại kia phẳng phất về chàm biếm. “Ít ra việc đó sẽ giúp mình có thêm ít thời gian; sau chuyện đó thì...” Chàng liếc đến cái dáng gù của Bartolomé, vẫn còn đang ngờ nghệch cười khúc khích. Trong giây lát thân hình trong bộ y phục đen thoắt căng thẳng, rồi trở lại y như cũ; gương mặt chàng vẫn động lại về bí ẩn lặng lẽ.

De Castaneda nhìn chàng như bị mê hoặc. “Anh có cần ta giúp đỡ trong... kế hoạch này không?”

“Rất cảm ơn ngài, señor –” Tristán lắc đầu – “nhưng tôi không cần.”

4. Chương 4

Khắp nơi trong Madrid và xa hơn thế nữa người ta đồn đại rằng công tước de Madina de las Torres là người thích sống đời ẩn dật. Họ kháo nhau rằng ông chỉ quan tâm đến các lãnh địa ông hiếm khi thăm viếng, và tòa thư viện của mình, nghe đồn là sánh ngang với thư viện của Nhà Vua. Điều mà cả thiên hạ đều biết là ông không bao giờ ra khỏi nhà mà không đem theo cả đoàn xe ngựa như đoàn diễu hành chở những bộ sách yêu quý của mình, và cùng với đám gia nhân để chăm sóc cho chúng. Thông thường thiên hạ cho là người nào tính tình quá khô khan và uyên bác thì thiếu tham vọng cần có để ngồi được chức vụ cao trong triều của Vua Felipe đệ tứ. Và bản thân Torres lại rất chuyên cần ấp ủ niềm tin này. Mặc dù những lời đồn đại không phơi bày được sự thật, ông ta là nhân vật thứ hai chỉ sau thủ tướng của Đức Vua, Don Luis de Haro, được Hoàng Thượng ân sủng.

Cho đến gần đây ông xem chuyện đó như là ngồi mát ăn bát vàng, chỉ là việc thăng cấp vật vãnh mà ông từng thỉnh cầu. Bất kỳ lúc nào Nhà Vua lạnh lùng phán “Giải quyết việc đó đi, Torres”, điều đó có thể hiểu là lời sai khiến – thay Nhà Vua xử lý công việc, đó là quan hệ thư từ với Eugenio de Castaneda liên quan đến hôn sự của cháu hắt, công tước de Valenzuela. Ông đã có chỉ dụ của Vua – là phủ quyết trong bất cứ tình trạng nào. Ở đây sự việc có chút kích thích người ta tò mò là bản thân Valenzuela chưa bao giờ vào dự triều, nhưng lúc ấy Torres đã mơ hồ đưa ra giả thiết rằng công tước chỉ là một đứa bé còn ẵm ngửa. Trẻ con không được hoan nghênh trong triều khi con cái Nhà Vua qua đời. Ướm hời Nhà Vua thì nhận được mệnh lệnh lạnh lùng là phải tham khảo với thư ký của Olivares và tuyệt đối giữ kín miệng nếu không thì phải chết. Torres, khi được cảnh giác, đã cho mời nhân vật được nhà Vua chỉ định và bắt đầu khai quật bí mật này.

Để gọi là bí mật thì nó đúng là bí mật. Dường như từ nhiều năm qua, nhà Vua đã đặt chuyện của Valenzuela cùng với tất cả mọi người liên quan trong vòng tay của nhân vật ngài ưu ái, conde-duque (bá tước kiêm công tước) de Olivares. Giấy tờ được trình cho Torres chỉ rõ rằng conde-duque, chưa bao giờ dù chỉ một lần cho phép bất cứ cơn phong ba bão tố nào, nếu không do tay ông gây lên, làm lung lay con thuyền quốc gia. Ông ta rất thận trọng hành xử; không một thành viên nào trong nhà công tước de Valenzuela được cho phép đến gần trong phạm vi hai mươi dặm của triều đình, và thông tin giữa người tổng quản trong nhà công

tước – senor de Castaneda – và conde-duque chỉ được cho phép ba lần một năm. Bất cứ thư từ nào của de Castaneda cũng không được lưu lại, nhưng những bản sao thư hồi âm của Olivares cho thấy rằng thư được viết rất tối nghĩa gần như không thể hiểu nổi.

Torres cảm nhận rõ rệt cơn phiền toái đang gia tăng. Làm thế nào mà đoán được vấn đề đó là gì? Trong cương vị của Olivares ông sẽ gửi mật thám tìm ra mọi chi tiết nhỏ nhất mọi diễn biến xảy ra trong Andalusia và tường trình lên hết. Nhưng ông lại cho rằng, có lẽ conde-duque đã biết họ sẽ tìm được điều gì ở đó; hay có thể ông ta không dám lưu giữ bằng chứng bọn mật thám kiếm ra...

Từ khi Olivares bị thất sủng rồi qua đời, viên thư ký cắt nghĩa một cách trôi chảy, mọi việc đã thay đổi. Nhà Vua, trong một lần quyết đoán hiếm hoi đã đích thân giải quyết chuyện riêng của ngài vào thời gian khi thư từ Andalusia được gửi đến hàng tuần. Ngài mở từng lá thư bằng bàn tay vương giả của mình, đọc thư, xé ra thành từng mảnh rồi sau đấy đốt đi. Những phong thư ấy dường như càng lúc càng làm tăng thêm cơn phiền muộn của Nhà Vua, và người thư ký tiết lộ rằng ngài đã cảm tạ Chúa khi nghe tin Hoàng Hậu Mariana mang thai ngay sau khi lá thư chót tới. Tin này đã đưa ý tưởng của ngài sang một chiều hướng mới.

Và bây giờ, Torres trầm ngâm nghĩ ngợi, một phong thư từ lâu đài Benaventes tố cáo âm mưu công tước de Valenzuela lấy người vô danh tiểu tốt nào đó trong tỉnh lỵ không màng đến phép Vua. Nội dung thư chất chứa đầy lòng trắc ẩn và nỗi đau khổ tinh thần; rõ ràng là do phụ nữ viết, dù thư không có chữ ký, và người viết hiển nhiên đã biết được phần lớn mưu đồ.

Torres đi tới đi lui trong phòng, khuôn mặt trông hòa nhã đành lại cương quyết. Câu chuyện có thể thật có thể không, nhưng thư không viết ra để mạo hiểm vô ích trước phán quyết rành rành của Đức Vua và của Olivares là cấm tuyệt hôn nhân của công tước bằng bất cứ giá nào. Thư đề ngày cách đây bốn hôm và thúc giục phải hành động gấp rút. Nếu hôn lễ đã được cử hành, ngay cả với quyền lực của Vua cũng không thể ngăn cản hôn sự ấy, và hậu quả giáng xuống đầu tất cả mọi người liên đới sẽ vượt quá tầm tay. Cái đầu của Torres sẽ không còn an toàn ở yên trên cổ nữa.

Ông ta rời Madrid đi Andalusia trong vòng một tiếng đồng hồ, lần này không một cuốn sách quý giá nào được đi chung.

-o0o-

Trời nóng như sắt nung, cơn gió lay động các tua kim tuyến viền chiếc dù che nắng trên đầu Juana như thể bị nhốt trong sân quá lâu không còn giữ mát nổi nữa. Giờ thì nàng hiểu tại sao người ta lại để nhiều vòi phun nước cả bên trong lẫn bên ngoài nhà và khắp nơi trong lâu đài, vì chỉ khi tiếp xúc ngay bên trên làn nước nàng mới cảm thấy mát.

Nàng chăm chú lắng nghe, cố lắng nghe tiếng nước reo át đi những tiếng cười nói của các bà các cô gần đó. Mọi phụ nữ quý tộc trong triều dường như đều hăm hở muốn tìm việc làm hay cơ hội thăng tiến nơi vị công tước phu nhân tương lai. Từ khi quyết định hôn nhân của công tước được công bố, nhất cử nhất động của nàng đều bị các người cầu cạnh hay các thị nữ lạ mặt theo sát nút.

Nàng nghĩ đến lá thư gửi cho cha nàng khi nàng ngồi uể oải dưới tàn dù bằng lụa xanh dương, vây quanh là các thị nữ. Nàng đã tốn nhiều công sức viết lá thư ấy: một bản tường thuật đơn giản không mấy may xúc động về tình trạng của công tước, bản chất nhu nhược và cách cư xử của anh ta. Miguel sẽ không có cơ để phàn nàn tính tình hay tính trẻ con của nàng. Nàng đã thề khi viết như thế, nhưng vẫn còn bối rối không biết phải gửi thư đi cách nào.

Tiếng trò chuyện vang dội đó đây, nhưng nàng không nghe được họ nói gì; những người phụ nữ kia trong các bộ y phục trang trọng, ầm ầm, tụ lại quanh nàng y như vô số những cánh hoa cứng đờ, dường như giả tạo so với cảm giác mát mẻ dưới bàn tay nàng. Ánh nắng lấp lánh trên mặt nước gợi cho nàng nhớ đến ánh mắt Felipe Tristán. Ánh mắt không hề lộ ra vẻ sáng chói sống động, nhưng lạnh lùng bí ẩn như làn nước kia...

Tay nàng xoắn chặt lại với nhau. Không được, nàng tự nhủ, hãy nghĩ đến điều gì khác đi. Đến cái gọi là tự do. Nàng đã trải qua hàng giờ nghỉ trưa, mất ngủ, ngạt thở khi nhớ lại hơi thở nồng nặc của vị phu quân tương lai, và đã phải xin phép ra bên ngoài cho thoáng. Nhưng thậm chí cả sự tự do ấy, họ bảo rằng, cũng

không thể ban phát cho bản thân của nhân vật đã trở nên quá quý giá. Thay vì để nàng mạo hiểm rừng núi ngoài kia, người ta để nàng ngồi đây như một con vật bị nhốt trong lồng với dù che trên đầu và cả tá người thấp tùng nói cười huyền thuyên không ngừng nghỉ, và còn bảo rằng nàng phải cảm kích muôn vàn trước đặc ân này. Nàng nóng lòng đứng lên, đi tới đi lui, dù chỉ để tạo ra luồng gió nhẹ bằng chính cử động của mình, nhưng lại bị vây chặt đến không trở dậy được.

Nàng lưu ý Michaela cũng thế, trông cạy đắng làm sao. Nỗi háo hức đầu tiên của người hầu gái khi vừa đến Andaluisa đã lụi tàn, và giờ đây khuôn mặt da sẫm đượm vẻ bất mãn khiến Juana không hiểu chị ấy có tiếc nuối những chuỗi ngày cũ tại Zuccaro hay không. Hình ảnh chị ấy bây giờ thật khác biệt với người con gái Moorish từng làm nàng khó hiểu trước khi đến nơi này, có phải nỗi khổ hạnh của nàng đã lập lại trên người Michaela hay không. Nàng sẽ tìm hiểu nguyên nhân khi họ có dịp ở riêng với nhau.

Đột nhiên có tiếng ồn ào sôi nổi vang lên khiến nàng ngược nhìn lên về hướng tu viện, nơi Eugenio de Castaneda đang bước về phía họ cùng với bà vợ và cả nửa tá người nữa. Chú lùn Pedrino đang nhào lộn nô đùa chung quanh họ, cảnh tượng ấy làm niềm thanh bình nhỏ nhoi nàng vừa tìm được đã trôi xa nhanh chóng làm sao. Nàng nắm chặt viên đá trên thành hồ rồi quăng mạnh xuống nước, một tiếng bồm tàn nhẫn vang lên.

“Senorita, cháu đang chán chường vì tâm trạng cô đơn à?” De Castaneda liếc vào xoáy nước đang lan ra. “Chúng ta sẽ cho cháu xem trò tiêu khiển hay hơn.”

“Ngài quá tốt bụng, senior, nhưng tâm trạng đơn độc của tôi khó lòng bào mòn lắm. Tôi có quá có nhiều người bầu bạn với tôi.”

“Ừm? Nơi này dường như sẽ yên tĩnh khi cháu thành hôn, ta hứa với cháu. Nhưng hiện tại—” hần cười với nàng – “chúng ta phải để cháu trông giống một cô dâu đang hân hoan chứ. Gương mặt nào nùng như thế không thích hợp trong lúc này.”

“Tôi không thể làm một cô dâu hân hoan được, hay là bất cứ cô dâu nào cả, cho đến khi tôi nghe ba tôi nói rằng ông ấy hãy còn muốn tôi kết hôn!” Nàng chăm chăm nhìn thẳng hần không hề nao núng khi tỏ rõ cho hần biết ý định của mình, thoáng phân vân không hiểu tại sao hần dường như không tỏ ra ngạc nhiên.

Hần nghe nàng nói, mặt ánh lên vẻ nham hiểm, miệng hần bĩu ra trầm ngâm, mắt lim dim. Rồi thỉnh thoảng hần quát tháo Dona Beatriz, “Bà đấy, senora, có phải bà đã bỏ qua cho cái đứa... cứng đầu này. Ta nghĩ bà phải biết cách trị nó tốt hơn chứ!”

Dona Beatriz hốt hoảng, nhưng bà trấn tĩnh lại được. “Trong chuyện này tôi tin tưởng cháu tôi đã làm đúng, senior. Nếu mọi điều nó nói là đúng.”

“Nếu! Bà có biết là nó sẽ nói bất cứ cái gì để bỏ chồng sau những chuyện mà nó đã cố làm trước đó.”

“Tôi biết rõ cháu tôi, thưa ngài, và tôi tin lời nó trong vấn đề này.”

“Vậy thì bà là đồ ngu,” de Castaneda thô bạo phản bác. “Nhưng điều đó không quan trọng, ta không đến đây để nói mấy chuyện vặt vãnh này. Giờ cháu đã nghỉ ngơi rồi, seniorita, chúng ta sẽ tiếp tục tham quan chứ.”

Nàng lắc đầu, không lên tiếng.

“Không à? Nhưng khung cảnh như thế sẽ thu hút nhân quan cháu đấy – thậm chí sẽ làm cháu khao khát đến mức nhất định phải có nó.” Cặp mắt nhỏ, sáng xoáy vào người nàng gay gắt.

“Tôi không tin tưởng nhân quan của riêng mình, thưa ngài.”

Juana cắn môi. Chắc là cái tên hầu cận tự phụ kia không chiếm lấy tâm trí nàng nhiều đến thế chứ? Nàng chợt nhận ra khi nàng nói những người phụ nữ quanh đó đã im hơi lặng tiếng và từ từ tản ra hết, sợ hãi vì đã mục kích cuộc đấu khẩu kịch liệt.

“Có cái này cho cô thưởng thức này, seniorita!”

Người tí hon thỉnh thoảng tung tăng đến trước mặt nàng, thọc tay vào ống tay áo lấy ra một bó hoa giấy đang rung rinh ngộ nghĩnh. Khi thấy những cánh hoa không mùi hương đang vấy vấy trước mặt, Juana cười khẽ

nghe như tiếng nấc; chú hề này còn biết quan tâm cho nàng, cổ trêu cho nàng cười, lòng tử tế nhỏ nhoi ấy gần như phá vỡ sự điềm tĩnh thận trọng của nàng.

“Cầm đi, senorita,” chú lùn vui vẻ thúc giục. “Cái này là dành cho cô đấy.”

Nàng nghe lời, vui mặt vào những cánh hoa rơi, nhưng một thoáng sau nàng sững người. Có vật gì cứng cào vào má nàng; có cái gì đó trắng trắng quẩn quanh một cuống hoa và được cài ở chỗ không thể phát hiện được trừ người đang cầm bó hoa sắc sỡ đó. Cái nhú mào vội vã làm văng trán nàng nhăn lại, nhưng chú lùn đã nhảy đi mất, ngân nga một khúc ballad bằng cái giọng vừa cao vừa khàn khàn của mình. Nàng vẫn còn nhìn đắm đắm vào đám hoa trong lòng mình chợt tiếng de Castaneda cất lên làm nàng giật bắn người.

“Có lẽ cháu thích Bartolomé đưa đi hơn là ta phải không?”

“Không!” Nàng biết hẳn chỉ nói thế để khiêu khích nàng, nhưng không ngăn kịp câu đáp vội vã. Nàng thấy khuôn mặt hẳn có vẻ thỏa mãn sao đó khi nàng đứng dậy, những ngón tay run rẩy bóp chặt lấy bó hoa. “Tôi cảm ơn ngài đã hết lòng quan tâm, nhưng tôi thà là tự tiêu khiển một mình, giờ thì tôi vào trong.”

Nàng quay gót bước đi, quá nhanh đến nỗi lúc đầu chỉ có Michaela theo kịp. Trong lúc vội vã nàng không thấy được nét dị hợm thoáng qua gương mặt de Castaneda lúc hắn dõi mắt nhìn nàng đi, nàng cũng không lưu ý được hẳn đã đột ngột chụp lấy tay cô Beatriz bằng thái độ xác xược khi nàng đã đi qua, rồi bắt đầu nói với cô ấy bằng giọng khê khàng, hăm dọa.

-o0o-

Lá thư không ghi địa chỉ, mở đầu một cách đột ngột như thể người viết không có thời gian để phí phạm trong những từ ngữ vô ích, và nhìn vào là biết thư được viết rất vội vã. Juana mỉm cười trước hàng chữ viết đẹp nắn nót: đại học Salamanca đã thay đổi lối viết nguệch ngoạc vầy đầy mực của Jaime. Thư này chắc chắn là do Jaime viết, nàng tự nhủ khi nhìn xuống tờ giấy. Đâu còn ai khác có thể xếp đặt một điều kỳ diệu như thế này chứ, sự giải thoát mà nàng đã từng thỉnh cầu với trời cao?

Nếu em có can đảm nhận lấy, sẽ có cách để thỏa mãn điều em ước muốn mà không bị gây tai tiếng: hãy đến cổng ở góc phía bắc trong nội viên của binh sỹ vào lúc nửa đêm, và có người sẽ ra gặp em.

Thư không có chữ ký, nhưng người gửi nhất định là Jaime. Bằng cách nào đó anh ấy chắc đã theo gót nàng đến đây, biết được cảnh ngộ của nàng và có ý định giải thoát cho nàng. Nhưng không bị gây tai tiếng – anh ấy đã tìm cách thuyết phục Miguel thay đổi cách suy nghĩ cho nàng rút lui khỏi hôn nhân này trong danh dự rồi sao?

“Có tin hay hả senorita?” Michaela thắc mắc.

Juana vội vò nát tờ giấy trong tay. “Không, không phải. Chỉ là món đồ chơi của chú lùn thôi – chỉ là bài đồng dao của trẻ con riddle-me-ree, hay tương tự như vậy. Tại sao chị lại hỏi?”

Michaela nhún vai. “Tôi chỉ mong nó làm cho tâm trạng cô khá hơn thôi,” chị nói nhanh hơn. “Chuyện trong quá khứ đã làm cô buồn kể từ khi cô biết phải thành hôn với công tước. Và cô còn tỏ ra khinh khi mấy người phụ nữ quý phái đó khi họ đến hầu hạ cô! Tôi nghĩ cái thứ ấy là thư tình của một tình nhân nào đó chắc sẽ làm cho cô vui trở lại.”

Đôi môi Juana thoáng nụ cười hồ nghi. “Có phải tôi rất gay gắt với condesa (bá tước phu nhân) de Araciél không?”

“Giống như cô thiếu tiền bà ấy! Thật như vậy đó! Lúc còn ở nhà tôi thấy cô đối xử lịch sự với mấy người mã phu hơn mà.”

“Vừa qua tôi thấy chị không vui lắm, Michaela – suy cho cùng chị có nhớ Zuccaro không?” Juana sờ bàn tay da ngăm của người hầu gái. “Hồi đầu khi ba tổng tôi đi chị háo hức đến đây lắm mà.”

Michaela cau mặt, bắt đầu quay đi trước khi cổ trán tỉnh rồi dừng lại. “Mọi chuyện vẫn tốt, chỉ là bây giờ tôi—”

“Chuyện gì thế? Mau kể cho tôi nghe đi.”

“Tôi thích một người–” chị hỏi hả nói – “nhưng anh ấy không đoái hoài tới tôi... tôi đã ráng giở đủ chiêu thức rồi, nhưng anh quá cao ngạo. Người ta nói tôi quá thấp hèn không xứng đáng được anh ấy yêu mến, rằng trong chuyện yêu đương anh ấy chỉ tìm người thân thể trên nô tì thôi, không có người nào trừ các tiểu thư quý phái mới làm anh ấy vừa lòng.”

“Vậy thì anh ta không đáng để chị chờ dài dẫu!” Juana bật cười, vì cái mưu kế tuyệt diệu đã lóe lên trong tâm trí nàng. “Nếu anh ta khó chịu chỉ vì chị nghèo thì dễ lắm thôi...” Nàng cắt ngang lời biện hộ nóng nảy về cách lựa chọn của chị ta, giọng nàng thoáng chút dẫu vết bốt đồng ngày trước. “Anh ta không dám từ chối chị nếu chị trang điểm đẹp đẽ giống như tôi, phải không?”

“Cô đang đùa sao, senorita.” Ánh mắt của cô hầu nửa ngờ vực nửa giận dữ.

“Không, tôi hứa với chị. Buổi tối chị có gặp anh ta không? Anh ta có đi đến phòng gia nhân sau khi ăn tối với các người khác không?”

“Đôi khi có, nhưng–”

“Vậy thì đơn giản thôi. Khi chị tới giúp tôi thay áo tối nay, chị phải mặc bộ áo tôi sẽ cho chị. Nếu như thế cũng không làm cho anh ta chú ý thì...” Nàng cố tình kéo dài câu nói, ngấm nét rạng rỡ bùng lên trên làn da nâu của cô gái Moorish.

“Cô nói thật chứ, senorita? Tôi có thể mượn một bộ của cô à?”

Chị chỉ làm bộ hỏi cho có lệ vì Michaela thường lợi dụng quần áo của cô chủ nhưng chưa bao giờ dám lấy những bộ đẹp sợ bị phát hiện. Giờ thì được toàn quyền, chị phải thỏa mãn lòng ham muốn của mình.

Juana mãi mê suy nghĩ kế hoạch riêng của mình và quan sát bộ áo bằng vải thô màu nâu đỏ viền ren đơn giản của Michaela, với chiếc váy may túm lại giản dị và những lần váy lót không được hồ cứng, nên không nhận ra nét thắc mắc ẩn dưới ánh mắt vờ như ngạc nhiên ngây thơ của cô hầu.

“Không, không phải là mượn – cái đó là quà tôi tặng cho chị. Nếu chị bắt được anh ta, chiếc áo đó sẽ là áo cưới: quà của tôi dành cho cô dâu.”

Món quà chia tay, nàng thầm nghĩ, nhưng Michaela bật cười hơn hở.

“Cô dâu! Tôi không dám hy vọng tới mức đó. Chỉ có các tiểu thư quý phái như cô mới có quyền nghĩ đến hôn nhân thôi.”

“Nhưng chúng tôi không được chọn người mình muốn lấy.” Juana vui vẻ nói khi nàng đứng lên, đút mảnh giấy gấp vào tay áo.

Đôi mắt Michaela chột ánh lên vẻ gì đó như có lỗi, rồi nhanh chóng biến mất. “Cô có nỡ bỏ bộ áo đỏ của cô không, senorita?” Giọng nói nồng nhiệt hơn hở ra điều thúc ép “Tôi lúc nào cũng thích màu đỏ.”

“Cứ lấy bất cứ cái nào chị muốn.”

Bộ áo cô hầu vừa thay ra cũng đơn giản, dù thiếu kinh nghiệm Juana cũng có thể tự lo liệu được. Tối nay nàng sẽ đi ngủ như thường lệ, rồi thức dậy thay áo lần nữa sau khi Michaela rút lui. Nàng chỉ nhớ được lẽ mờ vị trí của Patio of Warriors – bên trong khu vực bên ngoài lâu đài là một nơi nghiêm trang khắc khổ bao quanh với những pho tượng các chiến sỹ vĩ đại của Tây Ban Nha. Eugenio de Castaneda đã chỉ cho nàng thấy khu vực đó mỗi buổi sáng, nàng nghĩ mình có thể nhớ ra nó nằm ở chỗ nào.

Đột nhiên nàng ước phải chị nàng nhận lời mời của de Castaneda tiếp tục chuyến tham quan, giờ thì nàng cần vốn kiến thức đó của hắn. Nhưng cho dù nàng có trẻ, Jaime vẫn ở đó đợi nàng.

-o0o-

“Chuyện đó xong rồi chứ?” Câu hỏi cất lên hân học.

“Vâng, thưa ngài. Xe đã đi khỏi cách đây nửa giờ.”

Eugenio de Castaneda xoa tay. “Được lắm, xe không đi nhanh đâu, ta đã lo liệu việc ấy rồi, đến lúc暮 già đó gặp ông em của暮 ca cầm tầm phào, thì mọi chuyện ở đây đã đâu vào đấy. Ra ngoài đi–” hắn khoát

tay ra lệnh cho người quản gia đang lảng vảng quanh đó – “và xem coi hành lý của Dona Beatriz đã gửi đi sau khi mẹ ta đi chưa. Mẹ ta đi vội đến nỗi không có thời gian sắp xếp hành lý.”

Histangua cúi chào, thân hình già nua sững người tỏ ý trách móc. “Tôi sẽ lo liệu, señor,” ông bất mãn đáp lời.

-o0o-

Tâm trí Juana quá bận bịu nên không lưu ý đến sự vắng mặt của cô nàng trong bữa ăn tối qua. Nàng đơn giản cho rằng cô Tia đang ngồi đầu đó mà nàng không thấy được, rồi cũng không nghĩ ngợi gì hơn nữa. Nàng đang tập trung hỏi han ân cần condesa de Araciél và xin lỗi vì thái độ cộc lốc của nàng trước đó. Hành động của nàng khiến người phụ nữ gượng gạo mỉm cười và kiên quyết đề nghị được khuyên bảo trợ giúp nàng sau này. Thật khó mà lèo lái câu chuyện để tìm hiểu vị trí chính xác của Patio of Warriors, nhưng người phụ nữ già thỏa mãn với thái độ mới mẻ dễ dãi của Juana đã nhanh chóng bị nàng dỗ dành giải thích tất cả mọi điểm đặc trưng nổi bật nhất của lâu đài. Không một người nào trong hai người họ đề cập đến công tước.

Lúc ngồi trong sảnh đường, nghe lời nói chuyện chậm rãi của condesa de Araciél diễn đạt chăm chú xác đáng đường đi nước bước thì dường như rất dễ dàng. Nhưng giờ đây, trong bóng tối, những khoảng cách mà nàng tưởng tượng đã nhân lên nhiều lần; mỗi chỗ ngoặt lạ lại là một nguy cơ sai lạc khác, đầu nàng quay cuồng với bao phân vân và ước đoán khi nàng lên ra khỏi phòng ngủ.

Nàng và Michaela có cùng chiều cao, cả hai đều thanh mảnh nhỏ xương, xem ra chiếc áo vải của Michaela cũng đơn giản dễ sửa soạn. Nàng cũng có được giây phút thú vị trong lúc giúp Michaela tròng vào bộ áo xa hoa đến kỳ khôi bằng hàng thêu kim tuyến màu đỏ với váy lót dệt bằng sợi vàng, rồi ngắm chị ta vênh vang ra đi tìm tình yêu mới. Đối với một kẻ nô tì đời sao mà đơn giản, Juana thầm nghĩ với đôi chút ghen tị: khi chị ấy thích người đàn ông nào thì cứ thế tỏ rõ cho họ biết, rồi rủ anh ta tình tự với mình, dễ dàng và tự nhiên như hít thở, như ăn uống, như ngủ nghỉ. Còn đối với người giàu có thì hoang đường, hầu như là quái đản. Họ đặt ra những luật lệ để tước đi tự do của chính bản thân mình, tự do mà kẻ khốn khó hơn lại có được.

Tấm kính mờ tối phản chiếu hình ảnh một cô thôn nữ khi nàng lén ra cửa. Chiếc áo vải giản dị được thắt kín đáo bên ngoài áo chemise của nàng, bàn chân thon trong giày gót thấp, và mái tóc chải đến óng mượt bóng bèn cho buổi tối này được búi gọn sau gáy. Cho dù có người nào thấy nàng, Juana tự trấn tĩnh, họ cũng không thể nhận ra. Bóng dáng thấp hèn trong bộ áo vải nâu không thể nào là bà con thân thuộc gì với señorita de Arrelanos với ánh mắt buồn thẳm, dáng dấp uy nghi – đây chỉ là một cô gái nông dân đi gặp tình nhân trong tâm trạng vừa phấn khích, vừa vui mừng e sợ.

Nàng dừng lại, đưa tay lần đường gờ trên bờ tường bên cạnh. Nàng không dám mang đèn theo sợ bị phát hiện, và giờ đây cái bóng tối lù lù kia trông giống như một tường thành. Nàng chỉ trông mong có đèn được đốt lên dọc theo đường đi – có lẽ là nền thấp lên trong các đại sảnh hay đèn thấp cho gia nhân làm việc. Nàng không tin vào giác quan của mình để tìm đường trong một nơi rộng lớn đường này.

Tường thành lạnh lạnh dưới ngón tay nàng, Juana có cảm giác hơi lạnh đang len lỏi lên cánh tay mình. Hơi thở của nàng, tiếng sột soạt của bộ áo mượn nghe vang lộng khác thường. Bóng tối như đang đè nặng trên người nàng, chú ý đến từng cử động của nàng. Nhưng khi liếc xuống chiếc áo choàng xám khoác bên ngoài nàng nhận ra người ta khó thấy được nàng nếu không có đèn chiếu vào.

Nghĩ đến đây nàng thấy thoải mái một chút, nàng níu chặt lấy tấm áo choàng khi lần đường ra cầu thang, cố chống lại cơn sợ hãi đang dâng lên. Sợ nếu như nàng quên lời condesa nói, sợ nếu như nàng đi sai chỉ một bước, nàng sẽ phải lang thang mò mẫm đường trong lâu đài cho tới sáng, đến mãi lâu sau khi Jaime vì thất vọng đã bỏ đi. Nàng không dám nghĩ đến de Castaneda sẽ làm gì nàng sau đó, khi hắn lấy tư cách trừng trị hạnh kiểm nàng. Cố nàng như nghẹn lại, nhưng nàng cố gắng dần cơn sợ xuống. Thật là đại dột khi cứ nghĩ đến xui xẻo, nàng giận dữ tự nhủ, khi từng bước sắp tới sẽ đưa nàng đến với Jaime. Nàng thì thầm tên chàng như đọc thần chú, đưa tay bịt miệng, hốt hoảng kêu khê, rồi nhắm mắt lại như thể cố nhớ lại mọi chi tiết.

Không thể nào, nàng thầm nghĩ, mình lại có thể quên được – Jaime là người đẹp trai và tình tứ, người giải cứu nàng khỏi cái định mệnh không tài nào diễn tả được. Nàng phải để nét mặt Jaime trong tâm trí trên

đường đến tìm chàng.

Tiếng vang của nhịp tim hoảng sợ khiến nàng hạ tay xuống. Một toán binh sỹ có thể bắt gặp nàng trong khoảng thời gian đó, nàng khinh miệt tự nhủ; mắt lòa tai điếc như thế, nàng có thể bị bao vây mà không hề biết. Thở một hơi sâu nàng lại bước đến phía trước, tiến vào vùng tối thăm thăm, dang hai tay lần mò theo bờ thành.

Mắt đã dần quen với bóng tối, nhưng nàng lơ đi những hình thù của cái bóng xám xám khi tiến gần đến một khuôn cửa sổ hay một lối đi mở ngỏ, tất cả chỉ trông cậy vào tay và tai, y như người mù. Những cầu thang dường như lượn sâu đến vô cùng khi nàng lần xuống, chân nàng dò dẫm thận trọng từng bước một, mạch đập vang dội như sấm sét trong tai. Nàng chợt run rẩy như đang đợi một cơn đại hồng thủy sắp xảy ra. Rồi đứng trụ hết chân này đến chân kia, nàng đứng lặng yên, nghe ngóng. Có tiếng nói từ căn phòng bên dưới, tuy ở tuốt đằng xa nhưng đang từ từ tiến đến gần hơn, rồi đến ngay chân thang.

Juana nín thở, tay bám chặt vào lan can. Căn cứ vào giọng nói của họ thì có khoảng năm hay sáu cặp, họ rõ ràng đã ăn tối no nê xong. Nếu phòng ngủ của họ nằm trên lầu, họ không còn lối đi nào khác là phải đi ngang qua chỗ nàng, nếu có người nhận ra nàng, nàng xem như tiêu đời. Nàng căng thẳng đứng đợi, khó nhọc giữ cho người cân bằng giữa hai bậc thang, bắp chân căng cứng như nhối.

“Con bé đó khá đấy, anh phải thừa nhận thôi.” Người nào đó trong bọn họ nói, và người khác cười nheo nhỏ.

Giờ thì những cái bóng của họ đã hiện ra, dưới ánh đuốc bóng họ vươn dài như bóng yêu tinh, tiến về hướng cầu thang, ba đàn ông, hai phụ nữ. Chỉ trong chốc lát họ sẽ vượt qua lối đi có mái vòm và bắt đầu leo lên thang.

“Ồ, tôi cho anh đó, đối với nó là quá đẹp rồi, con bé đáng thương. Không có đàn bà con gái nào, dù tội lỗi đến đâu, đáng bị chịu người chồng như vậy – nhưng sau này ít ra còn có nhiều người sẵn sàng an ủi cô ta.”

Có tiếng cười rì rầm, Juana nín thở. Những cái bóng lắc lư nghiêng ngả. Một lát sau những đốm sáng lộ liễu nhạt dần, tiếp theo đó âm thanh tiếng cười nói cũng thoáng đi. Họ đã đi khuất. Nàng không thể tin nổi vận may của mình, nhưng họ đã đi – phòng của họ chắc nằm ở nơi khác trong lâu đài.

Nàng vẫn nín thở chờ cho đến khi xung quanh hoàn toàn tối và yên lặng trở lại, đến lúc ấy nàng mới nhận ra chân mình bị chuột rút đau nhói. Cố không co người lại, nàng bước đều về phía trước, ép chân tay nàng tuân theo sự điều khiển của lý trí. Khi nàng xuống được tới sàn, chuông nửa đêm bắt đầu gióng lên.

Một cách tuyệt vọng, liều lĩnh nàng bắt đầu chạy. An toàn giờ đây không quan trọng bằng gấp rút, phổi của nàng như bị hơi thở thiêu cháy. Nếu Jaime không đợi, nếu chàng bỏ đi trước lúc nàng tới, nàng sẽ mất hết. Giờ đây nàng không màng gì đến tiếng giày khua vang khi đi hối hả, nàng chạy băng qua lối đi và sân, nương theo bản năng vô hình chỉ đường cho mình. Ngoài trời vàng trắng lưới liềm mỏng mảnh soi vừa đủ sáng để nhìn gần chung quanh, rồi nấc lên một tiếng nhẹ nhõm nàng đã nhận ra những hình dáng khổng lồ với các vũ khí bằng đồng, được đặt cao trên các bờ tường trong sân. Toàn thể không gian to lớn trống trải, nhưng cảm giác thanh thoi quá lớn đến độ nàng có thể chạy xuyên qua đám đông mà không buồn quan tâm đến điều gì.

Góc phía bắc, hướng nào là hướng bắc? Có tất cả ba cửa cổng và một cửa thông vào lâu đài – nơi nàng vừa mới đi qua. Trong bóng tối tất cả cửa ngõ trông như vô hình. Nàng nuốt khan, thở hổn hển. Cổng trước mặt và về hướng trái dường như dẫn đến nhà để xe và chuồng ngựa, nhưng cái phía bên phải – chắc chắn Jaime sẽ gặp nàng ở đó, chỗ đó chỉ có một cánh cửa chắn giữa họ và thế giới bên ngoài.

Đột nhiên những bóng tối bên dưới cửa cổng không còn đe dọa nữa, vì hình như nàng thấy được có sự di chuyển ở đó, như thể có ai đấy đã bước sâu vào bóng đêm. Kêu lên một tiếng nhỏ chân thành cảm kích, Juana chạy bừa xuống các bậc thang vào trong bóng tối của lối đi che mái vòng cung, rồi thành linh dừng lại như thể vừa chạy xuyên vào bức tường trống rỗng.

Lối vào cổng vắng tên.

-o0o-

Trong một lúc lâu Juana chỉ có thể đứng đấy, ráng lấy hơi, trong lúc cảm giác buồn nôn choáng ngợp phủ chụp lấy nàng. Mồ hôi ứa ra trên thái dương và sau gáy dưới làn tóc dày, miệng nàng như có vị chua, lợm

giọng. Phải chi nàng can đảm hơn, hay nàng tạo điều kiện cho nàng có thêm thời gian – hay vội vã vượt qua đám cận thần ngồi lê đôi mách thay vì trốn trên thang như một kẻ hèn nhát –

Nàng nín thở. Cổng vào chạy hết bề sâu của tòa tháp bên trên, xây bằng đá hoa cương bề mặt nhẵn bóng – một cỗ xe và các con ngựa kéo có thể núp trước cổng bên dưới mái vòm hình cung lớn. Trong nỗi kinh hoàng tuyệt vọng nàng đã bỏ sót không nhìn ra một khung cửa cắt vào trong tòa tháp đá, ngay phía bên này cửa cổng khổng lồ trơn trượt. Cửa trông không đủ sâu cho một người nấp, nhưng lúc nàng lại gần hơn nàng thấy có ánh sáng yếu ớt chiếu ra bên dưới cửa. Nàng đưa tay sờ mặt gỗ trống xem xét đó đây, cánh cửa bỗng bật mở êm ru dưới ngón tay nàng.

“Jaime?” Chỉ là tiếng thì thào, nàng không dám lên tiếng gọi. “Jaime?”

Ánh sáng dường như rơi từ trên đỉnh một cầu thang hẹp chạy từ ngay bên trong cổng đến căn phòng phía trên cổng vào, trên mỗi bậc thang là một lần vàng nhạt càng xuống càng yếu dần cho tới chỗ nàng đang đứng thì hầu như tối đen như màn đêm phía sau. Nàng thận trọng bước tới một bước, nghe ngóng, nhưng không hề có âm thanh nào phát ra.

Giữ chặt áo choàng sát vào người nàng liều lĩnh tiến thêm vài bước nữa rồi dừng lại. Jaime sẽ không mạo hiểm đi tìm tòi bằng cách vào cửa và để đèn cháy sáng như thế. Chàng biết đường đi nước bước trong lâu đài còn ít hơn cả nàng, và chàng chắc sẽ đợi ở chỗ không có nguy cơ bị người khác bắt gặp và báo động. Tim đập thình thịch, nàng xoay người thoái lui, lòng đầy sợ hãi vì bị phát hiện, vì phải nếm trải đầy đủ mùi vị thất bại còn tươi rói. Chuyện đó sẽ sau này sẽ xảy ra, nhưng trước tiên nàng phải ra khỏi chỗ này.

Phía trước nàng cánh cửa đã đóng kín, chặn mất lối ra màn đêm bên ngoài. Trong khoảnh khắc Juana chỉ biết chết lặng ngó đăm đăm vào khe hở càng lúc càng hẹp dần cho đến khi đóng hẳn, tránh không quay về phía bóng dáng đang đợi nàng sau cánh cửa. Giờ cái bóng đó đang im lặng dang một cánh tay chắn lấy ngưỡng cửa, chăm chú ngắm nàng. Cuối cùng khi nàng xoay đầu, cái mà nàng thấy được là đường nét của bờ vai rộng, vạm vỡ, tấm áo chemise trắng bị phân thành từng ô bởi cái bóng của nàng tương phản trên nền gỗ tối, và đôi mắt màu lục tinh anh không lộ rõ trên khuôn mặt phủ đầy bóng tối của Tristán.

“Hoan nghênh cô đến chỗ ở của tôi, madam.” Giọng nói của chàng lạnh lùng, trầm tĩnh.

“Là anh?” Từ ngữ ấy gần như làm nàng nghẹn thở. “Anh làm gì ở đây?”

“Tôi đã nói với cô rồi, đây là chỗ của tôi. Cô đã cấm tôi không được gặp cô, vì thế tôi phải đem cô đến chỗ của tôi. Cô đã quá nôn nóng đến đây để thay đổi tình thế của mình,” chàng khô khan nói thêm, “nhưng cô không cần phải làm vậy. Tôi sẽ đợi mà.”

Mắt chàng chiếu lên người nàng, xét đoán dáng dấp thon thả đang căng thẳng cự tuyệt hoàn cảnh đang xảy ra trước mắt, đôi mắt đen xoè tròn hằn sâu nỗi kinh hoàng không nói nên lời. Mũ áo choàng đã tuột khỏi đầu nàng, và những dải tóc đen được vấn thành một búi sau gáy khiến nàng trông giống như hình ảnh Đức Mẹ đồng trinh đang kinh hãi.

“Tôi không hiểu anh nói gì, senor. Tôi đến đây để gặp một – một người bạn, nhưng hình như tôi đã quá trễ. Hãy cho tôi ra ngoài.” Nàng nói bằng giọng lạnh nhạt quen thuộc, đợi chàng tránh sang một bên.

Thay vì thế, chàng cố tình nói, “người bạn Pedrino rất vui khi trở thành sứ giả đưa tin cho tôi, mặc dù chú ấy không hề hay biết ý định của tôi khi tôi đưa hoa cho chú. Cô không trễ lắm đâu.”

“Anh... đã gửi lá thư đó?”

Chàng hơi cúi đầu.

“Vậy thì, Jaime –” Nàng ngưng bật, lắc đầu một cách bất lực.

Không có điều gì ngoài sự tưởng tượng của nàng đã liên kết tin nhắn đó với Jaime de Nueva, và giờ đây nàng phải đối diện hậu quả từ hành động liều lĩnh đại dốt của mình, là tránh cái bẫy sắp này nếu nó đúng là cái bẫy. Nàng đăm đăm nhìn trả lại người tùy tùng, nét mặt hằn lên cảm ghét.

Chàng vẫn cao hơn nàng dù nàng đang đứng cách chàng nhiều bậc thang, và sự hiện diện của chàng trông áp đảo hơn bao giờ hết trong khoảng không gian chật hẹp như thế này. Chàng vẫn đứng đấy bất động, thở êm ái như mèo, trong lúc hơi thở nàng dường như cào xước, xé rách xuyên suốt cơ thể nàng.

“Anh muốn gì ở tôi – tại sao anh mang tôi tới đây?”

“Cô không đoán được sao?”

Nàng vô tình lui lại một bước cao hơn. Giờ đây mắt nàng gần như đã ngang tầm với mắt chàng, và nàng thấy một tia nhìn bắn khoả lo lắng lóe lên trong đáy mắt ấy như lưỡi lửa lướt qua nhanh như chớp.

“Dù bất cứ nguyên nhân gì, anh phạm tội của anh rồi, señor. Tôi không ở lại đây đâu, và tôi đã không đến đây nếu biết được kẻ viết thư đó là ai—” Nàng ngừng bật khi chàng di chuyển, thông thả tiến một bước về phía nàng. “Nếu anh không giữ khoảng cách, tôi sẽ kêu cứu. Các gia nhân khác—”

“Vào giờ này các gia nhân khác đã lên giường cả rồi hay đang chèn chúc tụng hạnh phúc tương lai của Bartolomé. Ngoài ra, họ đều biết an toàn của cô thuộc về trách nhiệm của tôi – Eugenio đã bắt tôi là người chịu trách nhiệm duy nhất nếu có bất cứ điều gì làm cô khiếp sợ tối nay.”

“Bác tôi –” Juana lui thêm một bước nữa.

“Tôi không chắc bà ấy nghe được tiếng cô gọi.”

Nàng liếc nhanh chung quanh, cố chống lại nỗi hoang mang sợ hãi. Các bức tường hai bên bằng đá cứng, gần đến nỗi chúng chỉ vừa cách vai chàng một khoảng nhỏ, chặn mất lối thoát từ cả hai phía. Thở hắt ra nàng quay người chạy vụt lên thang về hướng ánh sáng, trong đầu chỉ có ý nghĩ duy nhất là phải tách ra khỏi chàng xa hơn. Có một ngọn đuốc đốt trên đầu thang trợ trợ. Qua khỏi chỗ đó nàng thấy một căn phòng hẹp và dài, trống trải và khắc khổ như tịnh thất của một nhà tu, chìm trong bóng tối nhưng có ánh trăng le lói xuyên qua các cửa sổ cao, hẹp. Trong giây phút chỉ từ ấy nàng ngập ngừng, bất động, và khi liếc về phía sau nàng thấy Felipe Tristán đứng sau nàng chỉ vài bước.

Khi chàng tiến đến gần nàng, ánh sáng tỏa ra từ ngọn đuốc soi vào bên má sọc một thoáng ngắn, hẳn rõ những đường nét khắc nghiệt trên mặt chàng, bề mặt nghiêm nghị bị hủy hoại vì đường sọc nhăn nhúm như cây ngang qua da thịt. Juana nghẹn ngào kêu lên kinh hãi. Và chàng đã nghe được tiếng kêu, vì có thoáng gì đó lay động trong đôi mắt xanh biếc như mắt mèo.

Vô tình nàng co rúm người lại, ấn lưng vào vách tường đá cứng. Chàng đứng sát nàng đến độ nàng thấy được ánh vàng và đồng lấp lánh trên vùng ngực sâu bên dưới làn áo chemise để ngỏ. Nàng vụt mắt ngó sang hướng khác, thà là nhìn vào bất cứ cái gì – bất cứ cái gì – còn hơn là hình dáng mạnh mẽ đang đe dọa che khuất tầm mắt nàng. Nền tường cứng làm lưng nàng thâm tím khi chàng đưa tay xiết lấy gáy nàng, vừa tàn nhẫn vừa dịu dàng.

“Nhìn vào tôi.” Giọng chàng đều đặn, không hề động lòng. “Tôi nói là nhìn vào tôi.”

Câu nhắc kiên quyết lạ lùng cũng giống như sức ép của ngón tay cái trên hàm của nàng khiến nàng thẳng thốt ngược mắt lên nhìn. Nàng nghe chàng nói một cách gay gắt. “Cô có còn chậm hiểu nếu biết tôi cũng là một người đàn ông chứ không phải đơn giản chỉ là một kẻ hầu cận?”

Nàng chỉ còn đủ thời gian bật lên tiếng kêu buốt xé trước khi vòng tay chàng giam cầm lấy nàng và môi chàng lần tìm môi nàng. Trong thoáng đầu tiên của nụ hôn nỗi ghê tởm hầu như làm nàng ngạt thở. Qua làn áo vải nàng cảm nhận được suốt chiều dài thân hình chàng cứng cáp áp vào nàng không chút thương xót, còn nàng thì chống đối như một nàng cọp cái cố thoát ra khỏi luồng cảm xúc. Nhưng thân hình mạnh mẽ đó đã khiến nàng bất lực, và nàng cảm thấy chàng luồn tay vào tóc mình đã bị chàng xoắn ra trước đó, quấn tóc vào cổ tay chàng giữ mặt nàng ngẩng lên chờ đợi nụ hôn của chàng. Đường sọc gồ ghề như dấu sắt nung ấn ngang qua hai cánh môi hé mở. Rồi chàng ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua mặt nàng.

“Đừng.” Nàng thì thầm, không biết mình đang phủ nhận điều gì, chỉ biết phản đối sự đòi hỏi trên mặt chàng. “Đừng, anh không nên.”

“Cô trinh nữ đáng thương.” Giọng chàng chậm biếm. “Thế cái gì làm cô ghê tởm? Có phải cái này không?”

Bàn tay kia chụp lấy tay nàng, ấn mạnh những ngón tay nàng vào bên má sần sùi. Bên dưới đầu ngón tay nàng là làn da đã cạo râu hơi nham nhám, rồi đến đường sọc nhăn cứng. Nàng cứ ngỡ vết sọc ấy sẽ lạnh như da rắn, nhưng nó lại ấm áp, là một đường lõm tàn nhẫn trên vùng da thịt bị tàn phá, dây băng bề ngang ngón tay thon mảnh của nàng. Nàng kêu lên phản đối khi bàn tay chàng vẫn thúc ép trên tay nàng,

lướt dọc theo vết sẹo tàn bạo đến miệng chàng, và môi chàng quết vào lòng bàn tay nàng ve vuốt một cách chế giễu. Kế đến nàng nghĩ là chàng đã nói, “Hay là cái này?” và tay nàng bị kéo vào người chàng, từ ngực xuống đến sườn, đến vùng bụng săn cứng thành những múi cứng như thép, rồi xuống sâu hơn nữa tới nguồn sinh lực đang tăng trưởng đến không ngờ khiến nàng sững sốt kêu lên đột ngột trước lúc nỗi hoang mang kinh sợ phủ chụp lấy nàng.

-o0o-

Nàng quất lia lịa vào người chàng, lao cả thân hình vào vòng tay như thanh chắn của chàng, bàn tay còn lại tự động giơ lên cào mắt chàng. Tristan giật ngược đầu nàng ra sau và cúi xuống chiếm đoạt miệng nàng lần nữa, cố tình tước đoạt hai cánh môi bên với sức công phá mãnh liệt hơn bất cứ luồng nhiệt nào. Nàng không lưu ý dây thắt áo choàng của mình đã bị tháo ra và áo choàng đã tuột xuống chân, không biết rằng chàng đã nhanh tay khéo léo tháo luôn chiếc áo vải nâu cho đến khi nàng có cảm giác bàn tay chàng đang thám hiểm đôi ngực trần mềm mại.

Trong một lúc lâu đôi mắt xanh lục đầy chế giễu gặp gỡ ánh mắt đen đong đầy thù hận, rồi rèm mi của Juana lay động và rũ xuống. Nàng run rẩy không cách gì điều khiển được khi chàng nhanh chóng giữ lấy tóc nàng, bàn tay còn lại di chuyển một cách điêu luyện khắp vùng ngực bỏ ngỏ cho đến lúc những tín hiệu của cơ thể nàng đã nhấn chìm nỗi ghê tởm trong tâm trí. Khi chàng nhắc bóng nàng lên tiếng kêu phản kháng của nàng chỉ là chuỗi từ ngữ rời rạc không rõ ràng. Chàng bế nàng qua cửa vào căn phòng tối bên trên. Lúc chàng đá cánh cửa đóng lại và bóng tối đã bao trùm lấy họ, chàng nói bằng giọng châm chích. “Trong bóng tối cô sẽ thấy tôi tuần tú hơn.”

Nhận biết mình đang ở đâu đã chấn động tất cả giác quan của nàng đến bực tỉnh. Trong cơn xao động khơi gợi bởi những cái ve vuốt của Tristan nàng đã quên mất ý định bỏ trốn lâu đài, quên Jaime, quên de Castaneda, và thậm chí quên luôn cả Bartolomé. Nàng căm ghét chàng, nhưng sự sợ hãi của chàng đã thấp lùn phản ứng lạ kỳ khiến nàng kinh hoàng, và nàng hiểu được chàng cũng biết được điều ấy. Khi chàng đặt nàng xuống nàng thét lên dữ dội, âm thanh vang dội bên ngót khắp các vách tường đá trống trải, ngay trong lúc đó Tristan giơ tay tát thẳng vào mặt nàng.

Cú đánh không mạnh, hầu như không đáng kể, nhưng làm nàng chao đảo suýt ngã. Tiếng hét ngưng bật, nàng cúi đầu, tay xoa xoa vào bên má vẫn còn nhói nhói. “Anh – anh dám –”

Juana không thấy được nét mặt chàng khi chàng nhìn xuống nàng, nhưng nhìn ra được một lần chớp bạc đồ dài qua tay chàng khi Tristan điềm tĩnh tháo dây thắt cổ tay áo. “Chúng ta hãy đối xử với nhau nhẹ nhàng, tôi cũng không cần phải làm cô đau.”

“Tôi ghét anh.”

Lời phản bác nhỏ rứt, run rẩy, và trong một thoáng những ngón tay đang cởi nút dây ngưng lại. Rồi chàng nói bằng giọng đều đặn tự bao giờ, “À, điều đó không quan trọng,” và tiếp tục với việc của mình không màng ngó lên.

Juana muốn giấu đi đôi mắt mình, nhưng không hiểu tại sao ánh mắt nàng như bị dán chặt, bị thôi miên: bộ sắc phục của người tùy tùng đã che phủ làn da rám nắng của một con mãnh sư. Ánh trắng động trên dáng dấp chàng như những giọt nước nhỏ li ti làm mái tóc màu đồng sẫm lại thành tím, soi rọi trên bờ vai xuôi xuống uyển chuyển, trên cánh tay đang chuyển động, trên bờ hông hẹp thuôn xuống bắp đùi dài rắn rỏi. Khi chàng xoay qua nàng, lời nói cất lên như một mệnh lệnh.

“Juana.”

“Đừng.” Nàng lắc đầu dữ dội, “Đừng, đừng, đừng mà...”

Lời nàng nói nghe sao khờ khạo như bản thân của chàng công tước, nàng nghĩ một cách rời rạc.

Tristan ôm chặt lấy nàng và lời nàng đứng dậy, nàng cảm thấy chàng kéo chiếc áo vải qua khỏi vai nàng, trút bỏ áo xống cho nàng không chút từ tâm như thể nàng là một con búp bê. Khi nàng cố che lại thân hình trống trải của mình, chàng cầm lấy tay nàng, tiến lại sát đến độ nàng cảm nhận được thân nhiệt nóng bỏng toát ra từ làn da trần của chàng, như thể chàng đang che chắn về e lệ của nàng bằng chính thân thể

chàng. Juana rùng mình khi cảm giác bàn tay chàng vẫn kiên quyết ngự trị trên hông nàng, rồi nàng ngước lên nhìn vào ánh mắt thấu suốt màu lục.

“Vẫn còn nhiều thời gian để ngắm cô,” giọng chàng mỉa mai, “nhưng giờ đây vuốt ve, nghe, và nếm đối với tôi là đủ thỏa mãn.”

Nàng né đầu sang một bên tránh miệng chàng khi chàng cúi người xuống nhưng chàng uốn thân hình nàng ra sau, thúc đẩy nàng ngã xuống giường với cả tràng dài ve vuốt như thói miên cho đến khi nàng tựa lưng hẳn xuống giường gối đầu trên làn tóc xõa tung. Đến lúc ấy chàng đưa tay ôm lấy mặt nàng, giam cầm khuôn mặt ấy cho nụ hôn sắp đến.

Nàng rên lên nhẹ nhẽo cố đẩy người chàng ra khi nàng cảm thấy cơ thể chàng phủ lên nàng, nhưng chỉ như là đẩy một tảng đá hơ nóng. Sức lực nàng đã không còn, không còn gì cả ngoài sức nặng kinh khủng bên trên người nàng, xương nàng như rạn vỡ, tóc cọ xát vào ngực nàng khi nàng cố chống trả thoát ra. Chàng muốn nghiền nàng đến chết hay sao, nàng điếng người thầm nghĩ. Nếu nàng không thoát ra được, chàng sẽ giết nàng mất thôi...

Nàng quá ngây thơ để biết phải chống đỡ thế nào khi chàng tách đùi nàng ra. và chỉ bằng động chạm dò dẫm đầu tiên đã khơi lên một tiếng kêu khê xuyên suốt cổ họng nàng, tiếng kêu không tài nào diễn tả được ý nghĩa của nó là gì. Chính là nó đấy, nàng nghĩ thầm, cái quyền năng ngạo mạn này đã tước đoạt thân thể phản bội tráo trở của nàng, cái cảm giác mà nàng ghét cay ghét đắng và sợ hãi cùng cực từ giây phút đầu tiên nàng nhìn Felipe Tristán.

Giờ đây thì cái quyền năng cứng cáp đó đã áp sát vào người nàng, đòi hỏi nàng nhượng bộ khiến nàng thở hắt ra kêu thét lên; rồi tiến vào bên trong nàng, buốt nhói không cách gì lay chuyển được. Nàng vẫy vùng bất lực, như một con chim trúng đạn, rồi run rẩy, ngực vẫn còn phập phồng.

“Làm ơn—” tiếng nói nàng rời rạc nghẹn ngào vì kinh hãi – “làm ơn, tôi không thể. Tôi không thể nào đâu!”

Nàng mở đôi mắt nhật nhòa thấy chàng đang nhìn nàng một cách điềm tĩnh, dường như tâm trí và tình cảm của chàng không hề dự phần trong cuộc chiếm đoạt không chút xót thương này. Rồi chàng nói bằng giọng chỉ vừa đủ nghe. “Cô không thể nào sao?” Và thân người chàng bắt đầu chuyển động.

Cơ thể nàng chấn động, co rút khi tiếp xúc với cơn đau như thể nàng vừa bị một nhát kiếm sắc nhọn xuyên thấu thân thể. Nàng không tài nào hiểu được sự chuyển động theo bản năng ấy đã đẩy nàng vào vòng tình tự của kẻ yêu nhau nhưng lại với người đàn ông nàng căm ghét, chỉ biết rằng cánh tay đang ôm nàng thật an toàn mạnh mẽ, đông đưa vỗ về như thể xoa dịu cơn đau của nàng.

Nhưng sự vỗ về ấy hoàn toàn không xoa dịu chút nào. Nó là lửa nóng, là băng tuyết, là thác lũ đang ào ạt cuốn qua thân xác nàng. Nàng thở gấp gấp bám vào bờ vai rộng như lo sợ vuột mất điểm tựa.

-o0o-

Thời gian tưởng chừng như vô tận mãi đến lúc nàng nhận ra mình đang ở đâu. Mặt nàng vùi vào vai của Tristán, và mùi vị muối trên da chàng vẫn còn vương vấn trên môi nàng. Vòng tay của nàng xiết chặt ngang qua lưng chàng, và chàng hồ hững lẩn theo những đường cong trên người Juana đầy sở hữu khiến nàng rùng mình. Chỉ khi động đậy nàng mới nhận ra phần còn lại của câu chuyện, và thành linh sững người lại trong vòng tay chàng, mọi bắp thịt căng ra kêu gào phản đối.

Chàng giữ lấy nàng không cần phải tốn sức, vẫn để nàng tự hành hạ bản thân cho đến lúc mệt rũ, rồi cất tiếng. “Cô chỉ phải cứu lấy lời thề của tôi nếu cô muốn bỏ đi. Tôi từng thề không để mất cô cho đến khi cô nhận lời lấy Bartolomé – bây giờ thì cô còn khước từ nữa không?”

Bầu không khí yên lặng đến đau đớn, nước mắt vô tình tràn xuống má Juana. “Ngài công tước quá danh giá nên không muốn hạ mình để hãm hiếp hay sao?” Nàng gặng hỏi, giọng vỡ òa trước khi môi Tristán đáp xuống môi nàng với nụ hôn ngắn ngủi, tan nát.

“Cô sĩ nhục tài năng của tôi,” chàng lên tiếng phản đối rồi lẩn khỏi người nàng.

Cảm giác mất mát lạ lùng bất chợt dâng lên dồn dập trong nàng, để giấu đi cảm giác vừa đến nàng giật lấy khăn trải giường, vây quanh người nàng trong lúc chàng mặc quần áo thật nhanh chóng như người vừa

hoàn tất một trọng trách và đang vội vã làm nốt chi tiết cuối cùng. Nàng đã nhận ra mình bị lừa. Chàng đã chiếm đoạt nàng một cách lạnh máu không hề có chút tình cảm nào, thậm chí cũng không phải vì thèm khát nhục dục, chỉ như là một kẻ sách trong một trận đấu mà chàng được thuê để thắng trận. Và chàng đã thắng. Nàng không còn lựa chọn nào khác là phải thành hôn với một tên ngốc mồm miệng rớt dãi mà bọn họ gọi là công tước, bởi lẽ không một người đàn ông nào khác chịu lấy nàng sau sự ô nhục như thế.

“Anh nói đúng.” Mắt nàng ráo hoảnh lúc nàng nhìn đắm đắm vào bóng tối. “Giờ thì tôi không dám gây sự với bất cứ người chồng nào nữa.”

Chàng cúi xuống nhặt chiếc áo chemise đã thay ra lúc nãy, trong một thoáng nàng nghĩ chàng không nghe được nàng nói gì. Chàng vươn thẳng người và quay sang nàng, không một cảm xúc nào tỏ lộ trên khuôn mặt như một chiếc mặt nạ được chạm khắc, chỉ có đôi mắt chàng lóe lên như sắc ngọc lục bảo nhạt. “Vậy thì tôi có thể lãnh được tiền công của mình rồi.” chàng chỉ nói bấy nhiêu. “Nào, cô mặc áo vào đi, giờ thì tôi có được đặc quyền hộ tống ngài công tước phu nhân về lại giường riêng của ngài.”

5. Chương 5

Juana chậm chạp thức giấc, không tài nào hiểu được cái giấc ngủ say bất thường này hay vì sao chân tay nàng lại quá nặng nề, thần trí nàng uể oải vằng vặc mơ màng. Nàng nghe được giọng của Michaela gọi nàng, và người nào đó đang lay vai nàng, nhưng mở mắt không nổi vì quá mệt mỏi.

“Senorita – seniorita, cô bệnh sao?”

Khi Juana cựa quậy để lay động bàn tay, một cơn đau buốt nhói làm nàng choàng tỉnh nhớ lại hết mọi chuyện đã xảy ra, và cùng lúc nàng hiểu được nguyên nhân vì sao có sự khác biệt ấy trong cơ thể nàng, cái cảm giác mê man rạo rực này. Nàng cũng biết, tại sao nàng lại miễn cưỡng gọi lại cảm giác đó, và tâm trí nàng co cụm lại khi nhớ lại những chuyện xảy ra đêm qua. Vô tình nàng đưa tay dụi mắt cố tình giấu đi nét mặt tránh sự soi mói của Michaela.

“Đâu có gì, tôi vẫn khỏe mà,” nàng trả lời, nhưng từ ngữ nghe mới mĩa mai làm sao. “Có chuyện gì thế, có chuyện gì không hay sao?”

“Chuyện lá thư, seniorita, cái mà cô viết cho cậu Jaime ngày hôm qua. Mất rồi.”

Juana chột sững người và nín thở khi cử động ấy làm nàng đau buốt. “Nhưng không thể nào – ” Nàng ngừng bật, những ngón tay gầy căng thẳng trên tấm trải giường. Nàng nghĩ về chuyến trở về tối qua, chỉ trước khi trời hừng sáng. Tristán đưa đường cho nàng, còn nàng lúc ấy đang mụ mị chao đảo, xuyên qua những lối đi nàng chưa từng biết. Đến cuối cùng chàng đã nhắc nàng lên và bế nàng đi tiếp, còn nàng thì quá rã rượi không thể cưỡng lại. Đầu ngã trên bờ vai rộng của chàng, nàng nằm bất động trong vòng tay Tristán cho đến khi chàng đưa nàng về phòng ngủ và đặt nàng xuống giường không nói một lời nào. Khi chàng băng qua phòng lần nữa nàng nghe chàng nói một cách chầm biếm. “Tôi sẽ lấy tấm khăn trải giường của tôi làm quà cưới cho cô trong đêm tân hôn,” và sau đó là có tiếng then cài nhẹ nhàng và cánh cửa đóng lại im lặng sau lưng chàng.

Nhưng trước lúc đó – tâm trí nàng cố dọ dẫm - trước khi chàng nói với chàng, còn có thêm một tiếng động khác nữa. Giờ thì nàng đã nhớ lại: có tiếng xé toạc khe khẽ lập đi lập lại chắc là tiếng của tấm giấy đã được niêm phong bị xé hết dọc tới ngang. Nàng chắc đã để lá thư trên bàn viết trong lúc đang phân vân tìm cách nào gửi thư đi không bị ngăn trở, và chàng đã nhất quyết không để nó thoát ra ngoài. Đôi môi sưng phồng nhếch lên nụ cười cay đắng.

“Giờ thì không quan trọng nữa, Michaela – tôi đổi ý rồi. Tối qua tôi thức cho đến nửa đêm, rồi quyết định rằng suy cho cùng tôi không muốn làm ba tôi thất vọng – tôi sẽ thành hôn với công tước.” Nàng dốc hết sức mình, chờ đợi những câu hỏi tới lũ lượt, nhưng ngạc nhiên khi thấy gương mặt đang lo lắng của Michaela đột ngột bừng sáng.

“Thật chứ, senorita? Tôi nghĩ là cô hành động khôn ngoan đấy! Tôi đã nói bấy lâu là cô sẽ không bao giờ tìm được một người chồng cao quý hơn, hay là người có nhà đẹp hơn, đất lớn hơn đâu. Rồi cô sẽ thấy, cô sẽ nhanh chóng quên đi cậu Jaime.”

Phải, như nàng đã từng quên khi nằm trên giường của Tristán, Juana thầm nghĩ, tức tối ghê tởm với chính mình. Nàng nói lớn, “tôi không muốn nói đến cậu Jaime nữa,” nhưng tia nhìn trong mắt nàng lại mâu thuẫn với giọng nói hờ hững.

Ánh mắt Michaela thoáng lên vẻ ranh mãnh, “Vậy thì theo ý cô, senorita – nhưng tôi không hiểu chuyện xảy ra đã khiến cô thay đổi ý kiến bất ngờ như vậy.”

“Chị tọc mạch quá!”

Juana gằn giọng, nhưng ánh mắt lừa dối của nàng đã xoá tan vẻ bạc nhược trước đó và đồng thời kích thích tính tò mò của Michaela. Chị đã thấy một mảng bầm tím chung quanh cổ tay của cô chủ khi nàng đưa tay về phía chị, và nhiều dấu vết khác nữa. Dường như công tước đã sử dụng biện pháp nhanh nhất, chắc chắn nhất để chiếm lấy cô dâu thiếu thiện chí của mình, chị thầm nghĩ. Thật là nhẹ nhõm, trong phương diện này, lòng ao ước của Juana trở về lại cái tỉnh lý hẻo lánh đã không còn đối lập với ước muốn của chị nữa, cái ước muốn được sống giữa bao nhiêu sôi động náo nhiệt của Valenzuela.

Khi chị toan nói tiếp, Juana lên tiếng, “Không có chuyện gì quan trọng với tôi – còn chị tới qua thì sao? Bộ áo đồ có làm nên việc gì không?”

Michaela bắt gặp tia nhìn hơi bồn chồn trong đôi mắt đen của cô chủ rồi bấu môi, lòng trắc ẩn ngần ngừ bị chìm mất trong cảm giác bất bình. “Không, senorita. Anh ấy không có ở đó!” Tính ngoa ngoắt lại trỗi dậy, giọng chị sôi lên căm phẫn. “Tôi có thể gặp với bất kỳ người nào thế chỗ anh ấy – toàn một lũ đầu óc chậm lụt – nhưng tôi đã đợi anh ấy trong chỗ của gia nhân đến nửa đêm, nhưng anh ấy không hề tới! Tới cuối cùng tôi hỏi người ta chuyện gì đã xảy đến với anh ấy, rồi họ cười ngạo tôi - bảo rằng anh ít khi đi lại giao thiệp với ai, rằng cái lần đó tôi gặp anh ấy trong chỗ họ là cơ hội rất hiếm hoi. Họ còn bảo là anh ấy được ngài de Castaneda ưu ái, nên sống giống như một cận thần hơn là người ăn kẻ ở.”

Thình lình một sự nghi ngờ mãnh liệt lóe lên trong đầu Juana. “Người đó là ai - người mà chị đang yêu đấy, Michaela?” Nàng hơi run giọng. “Nói cho tôi nghe tên anh ta đi.”

“Người có mái tóc đỏ, señor Felipe.”

Tiếng gõ cửa làm gián đoạn bầu không khí yên lặng sau đó, khi Michaela quay ra mở cửa, Juana bắt chéo tay ôm lấy ngực như thể đột ngột cảm thấy lạnh. Dù nàng đã có phần nghi ngờ, cái tên ấy giống như mũi tên xuyên qua ngực nàng. Khi Michaela quay lại nàng vẫn còn đau buốt vì kinh hoàng, phản ứng của nàng khiến Michaela giương to mắt.

“Condesa de Aracieli đã đến cùng với Dona Lucientes và cả nửa tá người nữa! Họ nói señor de Castaneda yêu cầu họ đến chăm nom tháp tùng cô để tương xứng với địa vị mới của cô.”

Trong một thoáng Juana nao núng. Nàng nghĩ, xem ra hẳn đã biết chuyện. Đây có thể chỉ là một trong nhiều thí dụ hẳn từ chối hay chấp nhận sự khước từ của nàng. Nàng sẽ bị lộ chân tướng, nếu chấp nhận vinh dự này quá đột ngột - hẳn thế nào cũng chất vấn tại sao nàng lại đổi ý, nàng thà là chết còn hơn nói với hẳn.

Vươn thẳng người lên, nàng nói, “tôi không cần ai chăm sóc khi tôi đã có bác Tia. Bảo với họ như vậy.”

Michaela tuân lệnh, nguẩy đầu xác xược, thái độ đó cho thấy chị rất thú vị chuyển lại cho mấy người phụ nữ kiêu kỳ kia câu trả lời như thế.

“Họ nói cô của cô bị đuổi về Zacarro rồi vì xúi giục cô khước từ thành hôn với công tước, làm trái với ý nguyện của ba cô. Họ bảo họ được tuyển chọn như những thị nữ thích hợp hơn, xứng đáng với địa vị cao quý của cô.”

“Vì xúi giục tôi?” Môi nàng trắng bệch, Juana phóng xuống giường, không màng tới cơn đau vì cử động mạnh. “Không thể tin được - gọi bác Tia, gọi cô ấy đi! Rồi đuổi mấy người đàn bà này đi cho tôi.” Mắt

nàng thoáng bắn khoắn lo lắng. “Nếu chuyện này là đúng, tôi yêu cầu được gặp senor de Castaneda – mau lên, tìm xem ông ta ở đâu.”

-o0o-

Sáng hôm đó Eugenio đã thức dậy sớm, khi hắn đang vội vã trên đường trở về sau khi dự lễ cho có lệ thì bắt gặp Juana trong hành lang dài. Nàng trông bé nhỏ mong mang tương phản với các mái vòm cao vút và trần nhà uốn vòng cung. Hình bóng nàng phản chiếu trên sàn nhà lấp lánh trông cũng giống như người thật của nàng trong bộ y phục màu khói nhang. Khi đến gần hơn hắn thấy gương mặt trái xoan của nàng đượm vẻ xanh xao, đôi mắt to xoe tròn, và môi đỏ như son. Mắt hắn nheo lại chăm chú nhìn nàng.

“Bây giờ cháu ra sao, senorita Juana, cháu ra ngoài vận động sớm thế à! Tối qua cháu không bị ác mộng chứ?”

Nàng nhói cả người nhưng không màng đến câu hỏi của hắn, chỉ nói vắn tắt. “Tôi đi tìm ngài, senor.”

“Tìm ta? Có chuyện gì quan trọng đến nỗi cháu đi lang thang trong castillo mà không có người tháp tùng?”

“Xem ra tôi cần phải làm thế, từ lúc tôi biết được cô tôi bị đuổi về Zuccaro tối qua - bị trục xuất, người ta bảo tôi như vậy, mà không có phép của tôi hay báo cho tôi biết, ngay cả cơ hội để chào từ biệt cũng không có. Tôi đến gặp ngài để tìm hiểu nguyên nhân.”

De Castaneda khẽ chắc lưỡi ra điều quan tâm. “Cháu thân mến, senorita, cháu đã bị sốt rồi - tối qua cháu đã mất ngủ nên vô cớ thấy khó chịu. Cháu không thể hiểu rằng - ”

“Tôi hiểu đủ để biết rằng cô tôi đã bị đuổi đi vô cớ. Ngài có giải thích gì, senor?”

“Cháu bận tâm quá nhiều đến vấn đề vượt quá phạm vi hiểu biết của cháu.” Ánh mắt de Castaneda đánh lại, mặc dù miệng vẫn tươi cười hoà nhã. “Ta không muốn thấy cháu bị cô mình ảnh hưởng, ta cũng đã viết thư kể cho ba cháu nghe điều đó. Bà ấy sẽ tiếp những ý tưởng không có trách nhiệm cho cháu nếu bà ấy lưu lại đây. Biết đâu bà ấy chỉ nhấn với ba cháu những điều dối trá không có ích lợi gì ngoài việc làm cho ông ấy lo lắng không cần thiết. Cho đến lúc cháu thành hôn - ” Hắn đang quan sát nàng, đợi nàng phản đối, khi thấy không có dấu hiệu gì, hắn ngọt ngào tiếp tục - “các vị phu nhân ta tuyển chọn sẽ hộ tống cho cháu, còn phu nhân của ta sẽ ở cương vị duena (bà, cô) của cháu. Sự hiện diện của cô cháu không cần thiết nữa.”

“Ngài đã đúng lúc biết được là cô ấy quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra cho tôi, phải không? Rằng cô ấy thà rằng thấy tôi có được hạnh phúc thay vì lấy người cháu quý phái của ngài?” Nàng giận điên lên, câu hỏi phóng ra như tên bắn bất chấp bản thân mình sẽ có hậu quả ra sao. “Trước đây thì tôi không có đủ năng lực thỏa mãn ngài, nhưng giờ thì tôi sẽ đáp ứng mục đích của ngài, vì giờ đây tôi không còn có ai giúp tôi nữa. Nhưng ngài có thể tiết kiệm sức lực của mình lại.” Nàng nói thêm giọng thoáng vẻ khinh miệt. “Tôi chắc chắn sẽ không nói với cô tôi nguyên nhân nào tôi bị bắt buộc phải thay đổi ý định và chịu ưng thuận hôn nhân này đâu. Tôi không tài nào mở miệng ra nói được.”

Trong một lúc de Castaneda chăm chăm nhìn nàng trong yên lặng, đoạn hắn mở to mắt và phá lên cười. Thân hình phì nộn của hắn rung lên khi hắn thở gấp, “Thế cháu đã thay đổi rồi à? Nhưng việc đó không còn quan trọng nữa, ta hứa với cháu! Ta đuổi bà ấy đi vì điều mà bà ấy viết cho cha cháu. Đùng bao giờ tin là sếp (để niêm thư) cứng, lưỡi dao cùn nhất vẫn còn sắc hơn.” Hắn trấn tĩnh lại một chút nhưng vẫn khúc khích cười thầm. “Bà ta viết mấy thứ chuyện bịa đặt che giấu sự thật - thậm chí đến cả ép buộc con gái nhà lành vào vòng hôn nhân, nhưng ta thề trước thánh giá là ta sẽ không làm chuyện như thế.” Hắn quệt ngón tay lên vết bầm trên mặt nàng, ngón tay cái của hắn phớt qua bờ môi dưới của nàng. “Phải không, senorita?”

Nàng hoảng sợ yếu ớt lắc đầu như thể khước từ hay né tránh cử chỉ mơn trớn, hắn ranh mãnh cười.

“À, tất nhiên rồi, người mà theo dệt chuyện hoang đường như vậy không thích hợp tháp tùng cho vị duquesa de Valenzuela tương lai. Không bao lâu nữa này cháu sẽ trở thành người quá cao trọng, không muốn nhớ đến cháu từng biết những người thấp hèn như vậy... khi cháu là vợ của Bartolomé, hửm?”

“Bao lâu?”

Câu hỏi cứng cỏi, de Castaneda lưu ý một cách hài lòng nàng chưa có đủ khả năng đối phó với sự châm chích của hắn. Mọi tính khí trẻ con trong nàng dường như đã bị đốt sạch sáng nay. Đáng tiếc là hắn không thể tin tưởng bản thân hắn, hắn thoáng nghĩ. Khi một người đàn ông có hai vợ và cả lô nhân tình, nhưng chỉ có được mấy đứa con chết yểu và hai đứa con gái ngoài giá thú để chứng tỏ khả năng ấy...

Nhưng hạt giống của Felipe sẽ đơm hoa kết quả, sẽ có những đứa con trai, hẳn thú vị nghĩ, nếu con bé đó đủ khỏe khoắn sung mãn để mang thai - mấy thằng nhãi ranh tóc đỏ cãi nhau chí chóe thế chỗ cho cái tên ngu độn, cháu trai của hắn, mà không phải sợ tâm thần hay thể xác bọn chúng bệnh hoạn. Còn nữa - sau khi con bé sinh một hay hai đứa con trai - tại sao không nhỉ? Nàng ta sẽ nhục nhã nhường bộ nếu hắn dọa tố giác nàng vì tội ngoại tình với Tristán, nhất là lúc Tristán sẽ không còn có mặt trên cõi đời này nữa. Một khi bông hoa đã bị con ong tổ đường đi lối về, bao nhiêu lần nữa cũng đâu có gì khác biệt.

Ý tưởng đó làm hắn thích thú đến mức hắn véo má nàng, khoái trá nhìn nàng co rút lại trước cử chỉ suồng sã của hắn. “Cho đến khi đám cưới của cháu? Bây giờ thì ít hơn một tuần - đúng ra là sáu ngày. Ta không chú tâm mấy đến cháu nài nữa rồi: ta biết rằng sự chậm trễ của cháu chẳng qua là nỗi sợ hãi của cô dâu trước khi về nhà chồng thôi. Mấy chuyện đó giờ đã là quá khứ rồi, cháu đang náo nức chờ đợi bao niềm vui sắp đến phải không?”

Juana ngẩng đầu kiêu hãnh, câu trả lời vẫn thoáng vẻ thách thức như trước, “tôi cảm ơn ngài, señor, nhưng quá vội vã đón nhận vinh dự to tát như thế thì quả là không thích đáng. Tôi thà là được chuẩn bị kỹ lưỡng hơn. Chúc ngài một ngày tốt lành.”

Nàng thi lễ một cách uy nghi như một nữ hoàng, lúc nàng trở dậy de Castaneda sung sướng cười ha hả. Hắn xoa tay nhìn nàng đi, rồi quay ngoắt lại vội vã trực chỉ hướng đối diện.

-o0o-

“Bác tôi nói đợi sáu ngày.” Công tước de Valenzuela đang nhíu mày khi anh ta cúi kính đá vào cái chân bàn gỗ ghép mỏng mảnh. “Sao phải đợi, Felipe? Ta muốn cô ấy ngay bây giờ.”

“Cô ấy cần phải có y phục mới cho tiệc cưới - ngài phải nhớ là cô ấy từ miền quê đến.” Ánh mắt màu ngọc lục bảo của Tristán dừng lại trên người anh ta đượm vẻ ghê tởm dừng đưng. “Bác của ngài đã hứa chuẩn bị áo cưới cho cô ấy - ngài ấy làm vậy là phải, không cần phải gấp gáp.”

Công tước không nghe lời chàng nói. Bàn tay xương xẩu của anh ta đang chà vào chiếc quần chên bằng nhung, mắt thu hẹp lại tâm thần ngây ngất. “Đẹp này... mềm mại này, đen này, nhỏ nhắn... cô ấy sẽ không chú ý đến bất cứ cái gì khi mà ta đã ngủ với cô ấy. Mấy đứa con gái thích thứ đó nhất, bác của ta nói vậy đó, biết đâu cô ấy cũng nóng lòng...”

“Không được đâu công tước. Tôi đã nói với ngài rồi, cô ấy còn non nớt trong chuyện yêu đương. Ngay lúc này tôi chỉ có thể nói chừng ấy thôi.” Tristán xen vào, miệng nhếch lên chế giễu. “Cô ấy chưa biết được ham muốn một người đàn ông là thế nào đâu, vì thế ngài phải kiên nhẫn với cô ấy trong đêm tân hôn. Nếu không cô ấy sẽ sợ ngài.”

Chàng nhìn đăm đăm ra ngoài khung cửa sổ chán song đến đỉnh đồi xa xa, nhưng trước mắt chàng chỉ hiện hiện hình ảnh Juana đầu cúi xuống và tay bám vào chàng khi nàng nằm sát vào chàng tối qua, dấp dấp bơ vơ van nài. Chàng cứ ngỡ mình sẽ có cảm giác chán ngán ghê tởm quen thuộc khi lên đến đỉnh cao chiếm hữu, cứ ngỡ rằng lại thêm một con ngựa cái Tây Ban Nha chín mùi nhục dục bên dưới lớp vỏ kiêu kỳ thanh nhã, mà bất cứ con ngựa đực nào cũng phủ được. Nhưng khi nghe tiếng thốn thức tuyệt vọng của cô ấy, lòng chàng dâng lên cảm giác ân hận hoàn toàn xa lạ với chàng, và thâm nguyên rửa sự cưỡng bách đã khiến chàng chiếm đoạt nàng quá hối hả, quá phũ phàng.

Nàng hãy còn là một xử nữ, chàng hồi tưởng lại một cách mỉa mai, gương mặt lạnh lùng đánh lại thật khó diễn tả. Thôi, như thế mưu đồ của Eugenio càng hoàn thành nhanh chóng hơn, tàn nhẫn hơn là hắn dự tính. Nhưng một khi cô gái ấy bị gả cho Bartolomé, bị an toàn ràng buộc vào castillo, hắn sẽ có chán vụn thời gian để bắt nàng khuất phục, làm nhụt đi lòng kiêu ngạo của nàng, và khiến nàng phải van xin như bao nhiêu kẻ khác.

Bartolomé đang giặt giặt tay áo của mình, và xoay lại nhìn xuống gương mặt ghê rợn mà anh ta biết quá rõ.

“S-sợ ta?” Bờ môi dưới đông đưa đang rung lên hờn dỗi. “Nhưng ta sẽ làm cô ấy vui mà, không phải sao?”

“Đến đúng thời gian mới được. Bây giờ cô ấy nhút nhát và sợ từng cái va chạm nhỏ nhất - giống như con bồ câu ngài bắt được lần trước đây, nhớ không?”

“Nó đâu cần phải sợ ta! Tại nó đập cánh quá - ta s-sẽ nhẹ tay lắm, nhưng - ”

“Tôi biết là ngài không có ý giết nó, nhưng ngài phải nhớ trong tay ngài con chim đó dễ bị gãy xương như thế nào khi ngài cư xử với vợ mình.” Tristán rời cửa sổ, đôi mắt xanh lục với cặp mí nặng đột nhiên nhìn một cách áp đảo đôi mắt xanh đang dao động. “Cô ấy còn khờ khạo, giống như một con chim thôi, quá kinh hoàng để hiểu rằng ngài không có ý hại cô ta. Ngài không muốn làm cô ấy tổn thương, phải không?”

Lời nói ra tuy nhẹ nhàng nhưng đầy cương quyết, tia nhìn của công tước dời sang hướng khác.

“Không, chỉ k-kích động cô ấy thôi - làm cho cô ấy yêu ta. Cô ấy phải cười với ta khi chúng ta kết hôn. Ta sẽ ra lệnh cho cô ấy làm như vậy.” Anh ta dứt lời, mặt mày sững sủa.

“Tổn công sức để chinh phục được nụ cười của cô ấy cũng đáng giá lắm.” Tristán trầm ngâm, dường như chàng đang tâm sự với chính mình. Khi chàng di động một tia nắng soi trên tóc chàng thấp ánh lửa rực rỡ trên màu tóc sóng động tương phản mạnh mẽ với gương mặt khắc nghiệt, kín đáo. Bartolomé nhìn chàng đắm đuối.

“C-chinh phục...?”

“Bằng quà tặng và tác phong nhã nhặn, bằng mọi cách ngài nghĩ ra được. Chỉ chịu khó một chút mà có được người vợ sẵn sàng tình nguyện thì cũng đáng.”

Khuyên răn một tên khùng như thế thật là nực cười, Tristán tự nhủ, nhưng không hiểu vì sao có động lực nào đó đã thôi thúc chàng thốt ra những từ ngữ ấy.

Công tước lóng ngóng thọc vào chân bàn lần nữa, tránh ánh mắt chàng. “Nhưng cô ấy phải ngủ với ta mặc kệ cô ấy muốn hay không. Sau đám cưới ta thích cái gì thì làm cái đó, còn cô ấy không - không được phản đối.”

Tristán lạnh lùng nhún vai. “Nếu ngài muốn ép buộc cô ấy thì cứ việc. Nhưng tại sao không tán tỉnh cô ấy? Có được một người kiêu hãnh như thế van xin ngài đến với cô ấy thì ngọt ngào biết mấy.”

Chàng ngưng lại khi thấy Bartolomé tỏ vẻ cân nhắc, nét quỷ quyết đậm đang dần lan tỏa trên khuôn mặt anh ta. “X-xin ta à - được đấy! Cô ấy sẽ say mê ta - cô ấy...”

Tristán tiếp tục quan sát anh ta thật chăm chú, nhưng không để tai tới cả tràng suy diễn thô tục không đầu vào đầu thốt ra từ miệng ngài công tước. Chàng tự hỏi cả ngàn lần có phải cái thú tính man rợ này là nguyên nhân nhược trí của công tước de Valenzuela hay là hậu quả của điều ấy. Hàng giờ hay hàng ngày liên sinh vật này bị cảm cảnh là người nhút nhát, thậm chí ngây ngô, khốn khổ trong cái vỏ bọc xấu xí và ngu dại của mình. Không hiểu vì lý do gì Tristán đã từng khám phá ra rằng - mặc dù người thông thái thì quy cho số phận, các nhà thiên văn thì cho là do vị trí của tinh tú, hay các tu sỹ thì nghĩ là do phép phù thủy - tâm trạng của công tước trở nên sôi nổi và kích động, tay thì vịn vịn ánh mắt bồn chồn. Rồi anh ta lại la hét ầm ĩ, đôi khi trở nên hung bạo. thỉnh thoảng lại lên những người bảo hộ mình đi chơi trốn trong những lối đi bí mật quanh co dày đặc ẩn thông khắp lâu đài. Có một lần Tristán nhớ lại, không ai tìm được anh ta trong suốt hai ngày kinh khủng đó. Vào những lần như thế nét đậm đang vừa hã hê độc ác vừa ngờ nghệch lại xuất hiện trên mặt anh ta, chỉ phớt ý nghĩ của anh ta từ lúc vừa mở mắt thức giấc cho đến lúc nào đó nó tự động nguôi đi, như thế nào thì cũng không một ai biết rõ. Anh ta càng lớn tuổi thì tính khí đó lại càng trở nên trầm trọng hơn và khó dỗ dành hơn.

“Ngài cần phải thu phục cô ấy trước.” Tristán cộc lốc nói, cắt ngang lời lẽ huyền thuyên của anh ta, như thể chỉ nói ngắn gọn như vậy mới khiến anh ta ngưng nói, ánh mắt chàng dừng trên khuôn mặt nhăn nhó, đỏ bừng.

Trong một thoáng ánh mắt xanh phùng lên lửa giận khi bị cắt ngang, rồi Bartolomé nhúu mày tỏ vẻ bối rối. “Làm cách nào, Felipe? Nói đi - ”

“Hầu hết con gái đều nông nổi, không biết chính bản thân họ nghĩ gì – ” Giờ đây giọng Tristán trở nên khô khan, vô cảm – “họ sẽ nhanh chóng đem lòng cảm mến trao cho người nào biết mưu chước thuyết phục họ. Ngài phải tấn công cô gái này dồn dập bằng thư tình, tặng những vật lưu niệm các món nữ trang nho nhỏ, viết thơ cho nàng, gửi hoa, nói với nàng rằng mọi lời lẽ và hành động của ngài đều là vì nàng, như bất cứ người nào cũng làm cho người yêu của mình. Rồi cô ấy sẽ tin thôi.”

Trong khoảnh khắc nét mặt Tristán bỗng trở nên vắng, rồi mặt chàng đành lại như thể bị vướng vào mạng ký ức tối đen.

Bartolomé chưa đủ khả năng lĩnh hội hết những lời lẽ này thì nói gì đến bất cứ ẩn ý tinh vi nào. “L-lưu niệm?” Tâm trí anh ta gắn chặt vào điều làm anh ta cảm thấy khó hiểu nhất.

“Tôi sẽ cho ngài biết ngài phải gửi cái gì.” Và đương nhiên là ngài phải chi trả rồi, về khinh mạn lướt nhanh trên mặt Tristán kết thúc thay cho lời nói. Lòng chàng dậy lên vừa phấn khích vừa tò mò, xem được cô nàng Juana de Arrelanos trưng diện bằng quà tặng chàng chọn cho công tước thì còn gì hả hê bằng.

“Thư từ à? Bartolomé hãy còn chau mày. “Tại sao ta phải biên thư khi cô ấy ở đây, ở trong nhà này?”

“Đó là phong tục những kẻ yêu đương thường làm. Ngài phải viết rằng mặc dù ngài chưa thể ở chung với cô ấy mọi giây mọi phút, nhưng tâm trí ngài luôn ở mãi bên cô ấy – lòng khát khao hình bóng của người ấy chỉ có thể làm dịu đi bằng cách trải lòng ngài trên giấy.” Giọng nói không âm sắc của chàng dường như đang mĩa mai những từ ngữ nồng nhiệt tha thiết. “Có cả hàng trăm cách ngài có thể sử dụng với cô ấy, rồi cô ấy sẽ thỏa mãn – cô ấy không thể lựa chọn đâu.”

“Anh cứ viết mấy thứ đó đi.” Thái độ hống hách của Bartolomé vô tình như một bản sao cái mệnh lệnh tự phụ của de Castaneda. Cả hai người đàn ông đều biết rằng cái người trẻ hơn kia không thể nặn ra nổi một chữ ký cho rõ ràng thì nói gì đến thư với từ. Tristán đang ngẫm nghĩ việc này sẽ đơn giản thôi, cứ sao chép lại những lá thư tình cũ chàng cất đã nhiều năm. Chàng giữ chúng như một lời nhắc nhở đến đoạn đời đen tối nhất trong đời mình. Đôi môi sọc khê nhếch lên. Những lời lẽ thành khẩn nồng nàn chàng viết khi xưa cho người phụ nữ chàng từng yêu giờ thì lại thích hợp để gửi đi dưới một cái tên khác, theo một cách thô thiển, để chiếm cảm tình của Juana de Arrelanos cho cái động vật ghê tởm này. Nàng sẽ nói gì nhỉ, chàng tự hỏi lòng và cảm thấy thú vị một cách tàn nhẫn, nếu nàng biết được những lá thư ấy từng bị ném vào mặt chàng một cách khinh bỉ cũng giống như đôi găng tay của nàng quăng dưới chân chàng?

-o0o-

Tiếng bước chân lạch cạch vang lên suốt lối đi phía sau chàng, nhưng Tristán không muốn quay lại xem ai đã vào, chỉ nhìn vào ánh mắt thoáng lên vẻ e dè nhút nhát của Bartolomé là đã quá đủ.

Chàng vội rời chỗ ngồi bên cạnh chiếc bàn bị công tước ngược đãi đứng dậy quay người lại, rồi cúi đầu chào vô cùng cung kính nhắc cho Eugenio biết đã đến lúc hẳn phải ngừng đầu lên nhìn mặt người hầu của mình.

“Felipe!” Tiếng gọi vô cùng mừng rỡ hơn hở, de Castaneda nắm chặt cánh tay Tristán và lắc lắc thân hình chàng, lơ đi cháu hấn đang có mặt ở đó. “Ta vừa gặp con bé ấy, nó bằng lòng rồi – ta thề là trong lúc đó ta cứ tưởng anh đã êm bùa con bé chứ!” Hấn cười ha hả. “Đơn giản quá hả? Nhưng điều hay nhất là nó không dám nói ra. Nó nói thẳng với ta là nó sẽ không bao giờ nói đến chuyện ấy! Anh chắc hẳn là có cách gì đặc biệt lắm – nào, nói cho ta nghe chuyện đó ra sao.”

“Senor.” Tristán liếc về phía Bartolomé như ngầm nhắc nhở.

De Castaneda liếc qua vai nhìn đứa cháu rồi hít hít mũi khinh thường. “Ồ, cái đó hả - không thành vấn đề.” Hấn lại hân hoan bắt tay chàng bằng cả hai tay. “Lát nữa đến chỗ của ta và kể hết cho ta nghe, nếu anh nghĩ nó sẽ phản đối. Ta sẽ trả công xứng đáng cho anh, đừng lo.”

Tristán đứng yên, tia mắt chàng dừng lại trên đỉnh đầu của de Castaneda với sự kiên nhẫn thoáng chút khinh thị. Chàng điềm tĩnh trả lời. “Sự việc cũng đơn giản khi điều ấy đã góp phần củng cố ý đồ của cô ta, senor. Cô ta lâm vào tình cảnh hoang mang hỗn độn vì tình yêu đã mất, nhưng cô ta sẽ không đến đây nếu không quyết tâm chịu đựng bất cứ thứ nhơ bẩn nào mà không có lợi cho cô ta đâu.”

Nói đến đây, hai cặp mắt nhanh chóng quan sát bóng dáng đang nóng nảy cựa quậy không ngừng của công tước.

De Castaneda khẽ cầu nhàu ghê tởm, đoạn lắc đầu. “Chuyện đó thì anh lắm rồi, ta chưa nói với anh à? Con bé đó ảo tưởng mình yêu đương với con trai của người láng giềng ở Navarre – rồi còn bày mưu cho hắn bỏ nhà đi với nó nữa trước lúc ta mang được nó về đây, nhưng có người đã phát hiện ra âm mưu và tố giác với ba nó. Ông ta không làm gì cả, chỉ chặn lại lá thư nhắn với người tình của nó gặp nhau ở chỗ hẹn. Và bây giờ thì nó tin là tình lang của nó – ” hắn tỏ ra nhạo báng khi nói đến chữ ấy – “là bất trung, và không còn hy vọng gì ở tên đó nữa. Dễ quá phải không? Ngày kể đó thì ta đem nó về đây.”

Gò má trũng sâu của Tristán khẽ máy động, nhưng de Castaneda không thấy. Tristán cất tiếng nói, dường như đang lựa lời vô cùng thận trọng, “tôi từng nghĩ cô ta bị chinh phục vì hy vọng có được danh tước.”

“Một kẻ gây bạo động như con bé đó hả? Không, không, không đâu! Ta chắc chắn nếu người đó không phải là người trong mộng của nó, nó sẽ không ưng thuận đâu cho dù anh ta có là Đức Vua đi chăng nữa. Nếu không bị ép buộc đời nào nó chịu chứ. Anh hành động giỏi hơn là suy nghĩ đấy, Felipe?”

Hắn gõ gõ vào ngực Tristán như vỗ về một con ngựa giống rồi chép môi hồi hã bỏ đi. Tristán nhìn hắn đi nét mặt không hề thay đổi, nhưng khi cửa đóng sập lại chàng nóng nẩy giật mạnh tay áo làm cho phẳng phiu lại.

-o0o-

Juana ở rất lâu trong nhà nguyện lớn mong tìm đôi chút tĩnh mịch cách biệt với thế giới bên ngoài. Vị condesa kiêu kỳ, người thị nữ nàng buộc phải chấp nhận, cứng rắn cho rằng lòng mộ đạo của nàng đã quá dư thừa thậm chí so với khuôn khổ cứng nhắc trong lâu đài, nhưng Juana vẫn cương quyết làm theo ý mình. Dona Luisa đề nghị rằng nàng nên dùng nhà nguyện riêng nhỏ xíu ngay bên ngoài phòng ngủ của nàng nhưng nàng cứ lơ đi. Không hiểu sao có điều gì đây trong căn phòng nhỏ đó làm nàng cảm thấy khó chịu, và nàng cảm thấy lòng thanh thản hơn khi viếng tòa nguyện lớn cho dù nơi này đông người hơn. Nàng cầu nguyện không phải vì niềm tin, như vị giáo sỹ giải tội khuyến khích, nhưng vì muốn tìm giải thoát. Muốn tìm phương cách nào đây tránh được sự xâm phạm lần thứ hai cho đến lúc này vẫn chưa xảy ra.

Vẻ lạnh nhạt của nàng giờ đây như lớp vỏ giòn tan đang có nguy cơ nứt ra bất cứ lúc nào Felipe Tristán đến gần. Nàng có thể chịu đựng tiếp kiến công tước hàng ngày không hề nao núng, nhưng mỗi khi người tùy tùng xuất hiện thâm tâm nàng nhận thức được nỗi lo sợ thật sự. Vì lý do nào nàng cũng không muốn nghĩ tới, chàng dường như đang tìm tiếp cận nàng vào ban ngày, dù chàng để nàng yên một mình khi đêm đến. Vào những dịp như thế nàng thấy miệng lưỡi sắc bén của mình đã biến đi đâu mất, và nàng thường khiển trách nhằm xua đuổi Tristán bằng cách công khai sỉ nhục chàng, điều mà nàng không dám làm với các tên côn đồ hay sát nhân, chỉ vì nàng sợ.

Giờ đây nàng đi nhanh vào một nhà nguyện bên hông giáo đường và quỳ xuống, ngón tay nàng lần dọc theo chuỗi tràng hạt trong lúc mắt nhìn chăm chú vào ánh nền tỏa sáng trước thánh tượng bằng đá, gương mặt thanh tú trở nên trầm tĩnh hơn khi nàng chú tâm vào nghi thức quen thuộc. Ánh nền lung linh soi rọi một dáng dấp vững chãi phản chiếu trong giềng mắt lớn sẫm màu.

Tiếng ai đó đang di chuyển khiến nàng chú ý, đồng thời cũng cảm thấy khó chịu khi giây phút cầu nguyện của mình bị gián đoạn. Rồi nàng nín thở, có tiếng nói nào đó vang lên trong tâm trí nàng, anh ta nói anh không từng đi nhà thờ, trong khoảnh khắc đó nàng nhận ra mình đang tìm kiếm sự ẩn tránh sự hiện diện của chàng bằng cách thường tới lui nhà nguyện này.

Felipe Tristán quỳ bên cạnh nàng, gần đến độ chỉ cần đưa tay ra là chạm vào nàng. Ánh nền lung linh bên trên soi trên những gò xương và trũng sâu kỳ lạ trên mặt chàng tạo cho chàng nét mặt như Mephistolean (một trong 7 hoàng tử của hỏa ngục) và ánh mắt màu lục sáng rực như vay mượn từ mắt mèo. Tay Juana nghiêng chặt lấy tràng hạt như thể vòng chuỗi ấy sẽ che chắn cho nàng, rồi cố gắng hết sức mình nàng cúi đầu tiếp tục cầu nguyện.

Ngay cả lúc mắt nàng đang rủ xuống, nàng vẫn cảm nhận được sự hiện diện của bản thân chàng, sự nhận thức thâm kín trong thâm tâm quấy nhiễu nàng một cách trầm trọng, ngược lại với ý chí của mình nàng lại bắt đầu hồi hã, thì thâm cầu nguyện nhanh không thể tưởng để mau đứng lên bỏ lại chàng lại đấy. Nhưng khi nàng trôi dạt chàng cũng làm theo và đi cùng với nàng ra khỏi nhà nguyện, xuôi xuống lối đi chính giữa hai hàng ghế và dọc theo hành lang. Chàng thu ngắn sải chân dài cho hợp với bước đi của nàng, thái độ

ra điều nhã nhặn không một chút lỗi lầm, không hề có cảm xúc mà nàng rất ghét. Ánh nắng và bóng râm ngăn hành lang dài thành từng ô vuông, từ trên cao làn gió nhẹ ầm ập đáp xuống mơn man.

“Lòng ngoan đạo của nữ công tước thật xứng đáng với ngài,” chàng lên tiếng, giọng điềm tĩnh mỉa mai khiến nàng suýt vấp ngã.

Lời chế giễu ấy đã trở nên quen thuộc, nhưng vẫn làm cho nàng ngược lên nhìn chàng giận dữ. Khuôn mặt châm biếm của chàng lặng lẽ, không một biểu hiện nào xuất hiện trên ấy ngoại trừ một tia sáng nhỏ ánh lên trong đôi mắt xé cho thấy chàng đang chế nhạo nàng.

Thâm tâm nàng đột nhiên dấy lên nỗi tuyệt vọng liều lĩnh, nàng bực bội quát lên, “tại sao anh đi theo tôi?” Chàng chìa ra một gói nhỏ được phong kín đưa cho nàng.

“Tôi qua tôi đã trải qua một đêm mất ngủ nghĩ tới cô, tôi có vài món quà lưu niệm này để chào đón cô khi cô thức giấc.”

Quanh miệng chàng hiện lên những đường ranh mãnh nàng không tài nào hiểu được. “Tôi phải tốn chút công sức đi tìm cô – cô thức dậy còn trước cả các người hầu của mình.”

“Anh nên nói là người hầu của công tước mới đúng. Tôi không có ai khác ngoài Michaela.”

“Cô không tử tế chút nào, vì kính mến cô nên tôi tự coi mình là người hầu của cô, madam.” Chàng vẽ vờ một kiểu chào cầu kỳ như bất kỳ quan viên nào, đường nét trên mặt chàng đượm vẻ châm biếm khi thấy gò má nàng đỏ bừng, khi nàng định quay đi chàng đưa tay cản lại.

“Cô quên quà của cô rồi.”

“Một cái nữa sao?”

Nàng cố tạo cho giọng mình mang âm điệu khinh miệt, ngơ đi sự đe dọa trong lời nói đơn điệu kia, và tránh bàn tay chàng bằng cử động nhanh như cắt. Đoạn nàng vội vã rời khỏi chàng, mỗi lúc một nhanh hơn, băng ngang qua những những lần nắng và những bóng râm trên đất hướng về nơi an toàn của castillo và của mọi người ở đấy.

Tristán lên ngang hàng với nàng chỉ bằng bốn bước chân, chàng đưa cánh tay dài ra ngăn đường nàng lúc chàng dựa bả vai rộng vào cột đá hoa cương và đứng đấy chặn không cho nàng đi tiếp. “Cầm lấy cái này đi.” Chàng chỉ nói bấy nhiêu.

Có điều gì đấy mạnh hơn ý chí của nàng bắt nàng phải tuân lời. Tay nàng tự động nhận lấy cái gói và bẻ dấu niêm trước khi nàng nhận ra mình đang làm gì, rồi nàng nhìn xuống vật đựng trong đấy: một tờ giấy, được viết tỉ mỉ bằng kiểu chữ như chữ của người có học, bao chung quanh một vật mềm lấp lánh.

“Chủ của anh đã thuê được một người thảo văn thư thật tài hoa.” Nàng thì thầm một cách khinh thị, và lòng bỗng nhói lên cảm giác phiền toái khi mái đầu đỏ điểm đậm cúi xuống đón nhận lời khen. Nàng bật lên tiếng kêu nhỏ khi thấy món đồ gói trong giấy. “Anh – ”

“Cái đó để cô mang trong ngày cưới.” Giọng Tristán không gợn chút âm điệu nào. “Tôi chỉ có thể cho người ta biết kích thước bàn tay của cô thôi.”

Môi nàng mím lại, vừa giận dữ vừa cảm thấy bất lực. Đôi găng tay tuyệt đẹp, giống như mọi món quà công tước gửi cho nàng - bằng da mềm màu ngọc trai thật nhạt, đầu các ngón nhọn và gấn tua bằng sợi bạc, găng tay được thiết kế cầu kỳ với hai màu san hô và bạc đính những hạt trai nhỏ li ti. Nhưng nàng chợt nhận ra cái ý tứ chế giễu ẩn đằng sau món quà, ý kiến này không thể nào xuất phát từ bộ óc chậm lụt của Bartolomé được.

“Nó không hợp với bộ y phục tôi định mặc,” nàng bướng bỉnh từ chối. “Cứ nhún với công tước như vậy rồi đem món quà này về đi.”

“Không đâu, tôi có nghe ngài ấy sẽ tặng luôn bộ áo cho hợp màu, đẹp hơn cái áo vải nâu lần trước. Hãy đợi đi – ” âm điệu chàng nói hẳn về thúc ép dù chàng không cao giọng. “Cô sẽ thấy rằng mọi điều sẽ y như cô mong muốn trong ngày cưới của cô.”

“Vậy giờ anh đi được chưa?”

Hàng mây cong khe giường lên, và đôi mắt màu lục lấp lánh trước khi chàng trả lời êm ái, vờ như hiểu lầm lời nàng nói. “Chưa, cho đến khi cô đọc lá thư trong tay cô. Tôi nghe rằng cô chưa đọc đã vứt bỏ mấy lá thư trước, còn tôi rất ghét người ta phí phạm công sức của người khác. Vì trách nhiệm tôi phải ở lại bên cô cho đến khi cô chịu đọc.”

Trong một thoáng nàng chăm chăm nhìn chàng bằng sự ghét bỏ không giấu giếm, rồi giận dữ giữ mạnh tờ giấy. Nàng không còn cách nào khác là phải nhận quà của công tước - những tặng vật được chọn rất khéo léo và chăm chút nhằm bày tỏ danh tánh của người tặng - một kiểu phô trương của cái thái quá khiến nàng kinh ngạc, như Tristán đã ngụ ý rất rõ ràng, như một cách chi trả đầy mỉa mai cho việc sử dụng nàng nàng nhờ vào tay Tristán, và cũng như là biểu hiện nói lên sự chấp nhận của nàng.

Quà là một chiếc khăn choàng vai bằng ren mỏng manh như tơ, chiếc quạt cầm tay được vẽ rất tinh xảo, quyển kinh thánh - rồi trong một lần là chú chó con nhút nhát đeo vòng cổ vàng, loại chó dùng để săn hươu nai đã khiến nàng quá đổi vui mừng. Nhưng nàng bước bình lờ đi hết những lá thư kèm theo vật tặng, và giờ đây nàng nhận ra rằng Tristán sẽ cố tình đọc lớn lên nếu nàng vẫn không chịu xem. Rồi giả vờ lạnh nhạt nàng cầm thư lên đọc lướt qua nhưng một lát sau nàng ngược lên nét mặt đầy hoài nghi.

“Ai đã viết thư này?”

“Là tôi, madam.”

“Ý tôi là, ai đã sáng tác? Ai chọn những từ ngữ đó?”

“Một tên ngốc nhiệt huyết nhiều hơn trí tuệ.” Gương mặt chàng không tỏ lộ điều gì khi nhìn xuống nàng. “Dường như khuôn mặt đàn bà vẫn có thể biến đàn ông thành những tên khờ khạo.”

Juana nhìn xuống tờ giấy lần nữa và cảm thấy rung động đến tận tâm can. Đây không chỉ đơn thuần là bản liệt kê những lời lẽ tán dương tao nhã nhưng là nỗi khát khao, thăng hoa những ý thơ miêu tả nhan sắc nàng lên đến tuyệt đỉnh, khiến gò má nàng nóng bừng. Không có đường nét nào của nàng mà ngòi bút của thi sỹ chưa chạm đến, và bài thơ làm nàng bối rối vì quá rung động vì chỉ bằng vào trí tưởng tượng mà người ấy có thể viết về nàng như thế.

Angels may love for virtue's sake, but man

Seeing an earthly treasure, must possess;

Yield to love's rites with woman's gentleness

And do not chide if famine makes him bold:

Only a miser makes no use of gold

Em yêu hỡi,

Thiên thần yêu bằng tình yêu thánh thiện,

Nhưng kẻ phàm phu lại mê đắm bóng hồng trần.

Báu vật nào chẳng đáng được khát khao,

Nên anh quyết đoạt lấy em, dành làm gia bảo.

Tự ngàn xưa, anh hùng lụy mỹ sắc,

Lệ sầu thương, giai nhân làm nghiêng ngã thành trì.

Bởi anh cũng là một gã nam nhi,

Sao thoát khỏi nhượng lòng trước tình em dịu ngọt.

Đừng xa lánh hay hững hờ khiển trách,

Chỉ bởi khát khao, khiến anh táo bạo khôn lường.

Anh sẽ là kẻ khờ của trần gian,

Nếu anh để vụn khỏi tầm tay kho vàng ngọc

(nishan chuyển dịch, sen đặt lời)

Toàn bộ bài thơ gợi lên những niềm vui yêu thương với chân tình rực rỡ sáng chói, so với những vần thơ này những bài thơ Jaime gửi cho nàng vụng về, tẻ nhạt làm sao. Chỉ vừa cách đây ba ngày, nàng cay đắng nhận ra, nàng còn chưa hiểu được đến nửa ý nghĩa của bài thơ ấy.

Nàng khàn giọng hỏi, “Còn những bài khác thì sao? Có phải cùng một thi sỹ viết các bài ấy không?”

Tristán vẫn đang chần lúi đi của nàng. Chàng thản nhiên nói. “Anh ta chỉ là một đứa con trai ngớ ngẩn thôi, không có tài ăn nói nhưng có chút tài viết lách. Điều đó và một khuôn mặt nguyên vẹn sẽ làm vui lòng sở thích nhất thời của một số phụ nữ.”

Những chữ cuối cùng của chàng đượm vẻ chua chát.

Trong giây lát Juana mở to mắt nhìn chàng, rồi bước vội tới trước như muốn vượt lên trước, nhưng chàng hạ tay xuống nhanh như cắt chắn ngang ngực nàng. Juana quắc mắt nhìn thẳng vào mắt chàng phản đối sự xúc phạm, mắt xoe tròn đăm đăm nhìn vào tia mắt khắc nghiệt như mắt rắn, rồi mi mắt nàng mấp máy và rũ xuống như chống đỡ ánh mắt kia. Khoảng không gian giữa hai người chìm xuống yên lặng trong thoáng giây, và bất chợt có tiếng bước chân lộp cộp vang lại từ xa xa khiến Tristán buông tay xuống.

“Senorita!”

Pedrino, chú lùn của Dona Luisa, đang hối hả tiến về hướng họ bằng những bước chân ngắn ngủn, khuôn mặt với chiếc mũi hếch mướt mồ hôi vì lo lắng. Juana lơ đãng nhận ra chú phải cúi đầu xuống để lau mặt vì cánh tay của chú ta chỉ vừa đủ dài để chạm đến lông mày.

“Họ đang tìm cô – cô phải đến Gallery of the Penitents ngay.” Chú ngừng nói, thở hổn hển. “Senor Eugenio bảo rằng lễ đính hôn của cô với công tước phải được cử hành ngay, ngay sau khi cô đến đó.”

Hơi thở của Juana như bị rút sạch trước lời nói như sét đánh. Trong một lúc trí óc nàng như ngưng hoạt động, nàng không thể nào thu thập được người tí hon đó đã nói những gì. Lời nói đó không có nghĩa lý gì cả. Nàng chỉ nhận thức nổi những vật nhỏ bé, vô nghĩa, giống như tia nhìn thương hại trong mắt của Pedrino khi chú ấy ngược lên nhìn nàng, gò má sọc của Tristán giật mạnh, và cảm giác nặng nề hoang mang sợ hãi đang dồn dập trong tim nàng.

“Tôi cứ nghĩ là lễ đính hôn sẽ được miễn đi vì thời gian quá gấp. Vậy thì chuyện gì đã xảy ra? Tôi không nghĩ là...”

Lời nàng tắt lịm và nàng chột rùng mình, cảm thấy lạnh như đang bị cầm. Trên đầu nàng Tristán cộc cằn thốt ra câu hỏi nào đó mà nàng không nghe được, và chú lùn quay đầu sang hướng chàng.

“Ngay lúc nửa đêm, Eugenio giống như người bị ma ám hay sao ấy.” Pedrino cúi kính. “Có một cỗ xe từ Madrid tới – ông bác quý hóa đang lo lắng hết sức, hình như ông ấy đâu có muốn bất cứ chuyến viếng thăm nào từ chỗ đó (Madrid) tới dù chỉ là một lần.”

“Người đó là ai?” Mắt Tristán lạnh lẽo ra chiều suy tính, y như hai viên ngọc lục bảo trên gương mặt nghiêm trang. “Anh có nghe Eugenio gọi ông ta là gì không?”

Chú lùn cau mặt, “Ngài công tước. Căn cứ vào dáng dấp của ông ấy thì như vị quan lại nào đó từ chỗ Nhà Vua tới – ông ấy bước đi như thể sợ mỗi bước đi đều có mùi hôi thối, ông ấy đeo huân chương Hiệp Sỹ.”

Tristán ngưng lại, nét mặt nhuốm vẻ thắc mắc, nhói lên như bị kim châm, rồi chàng nhìn xuống Juana và nói bằng giọng lạ lùng, cộc lốc, “Chuyện này thật vô phương cứu chữa, cô phải đi thôi. Có trì hoãn đi chăng nữa cũng không tránh khỏi Eugenio đâu.”

Cơn giận bùng lên ngút ngàn thay chỗ cho ánh mắt kinh hoàng khi nàng ngược lên nhìn chàng, mắt nàng rực lên căm ghét như trước đó. “Sách lược của anh đã đến hồi khai hoa kết quả rồi, señor. Tôi mong anh được tưởng thưởng hậu hĩnh với công sức đổ ra để dẫn đến kết cuộc này, vì anh đừng hòng mong ngóng sau này tôi sẽ chỉ trả bất cứ thứ gì cho anh. Tôi hứa chắc với anh như thế, tôi nhất định không buông cái gia tài này ra đâu.”

Nàng thấy đôi môi se mím lại một cách khó hiểu trước khi nàng quay qua chú lùn.

“Ông bạn Pedrino, chú phải dẫn đường cho tôi tới Gallery of the Penitents, tôi không biết chỗ đó.”

Chú lùn liếc hết người này sang người kia, rồi khoát tay chào một kiểu hoa mỹ khiến quan viên triều đình cũng phải ganh tị. “Cho tôi xin lỗi, *senorita*, vừa đi xa như thế tôi thật đã hết hơi rồi.” Khuôn mặt lạ lùng với hàm râu mép sáng lên ranh mãnh. “Nếu cô muốn một người hộ tống nhanh nhẹn, anh bạn tóc đỏ của tôi sẽ đáp ứng thích hợp hơn – chân anh ta dài hơn chân tôi.” Chú chỉ đỉnh đầu của mình chỉ áng chừng đến thắt lưng của Tristán, rồi cười khúc khích.

“Cả hai chúng tôi sẽ đưa cô đi,” Tristán xen vào khi thấy hai cánh môi Juana hé ra toan khước từ. “Pedrino nên được ghi công vì tìm được cô.”

Chú lùn khịt mũi. “Nói hay lắm! Tôi làm sao bắt kịp anh đây, núi Thái Sơn? Nãy giờ tôi đã vội vã lắm rồi.”

“Thì như thế này.”

Người tùy tùng cúi xuống và nhắc bổng người đàn ông tí hon, đặt lên vai chàng dễ dàng chắc chắn như người ta nâng một đứa bé lên cao qua khỏi đầu người khác trong đám đông để xem cảnh. Khi anh vượt người đứng dậy nụ cười ngắn ngủi đã tắt ngấm và gương mặt khắc nghiệt đánh lại khi chàng nói thêm. “Giờ thì đến chỗ đính hôn của cô, *madam*.”

-o0o-

Trong trí tưởng tượng của nàng, Juana thăm nghĩ sau đó, từ thuở thơ ấu mộng mơ cho đến những cơn ác mộng vừa mới chớm, nàng chưa bao giờ nghĩ đến ngày mình phải trải qua lễ đính hôn gấp rút đến độ hoang đường, điên cuồng như vậy. Vị giáo sỹ dường như đang lo lắng điều gì, nói như lẩm bẩm trong miệng và chưa hề ngước mắt lên khỏi quyển sách của ngài, và những gương mặt vây quanh nàng toàn là những kẻ xa lạ, trông méo mó, chế giễu làm sao. Bất cứ sự phản kháng nào nàng toan tính cũng sẽ bị thái độ khấn thiết của de Castaneda cuốn trôi đi mất, hần hối hả giục giã, không ngừng liếc qua vai như thể đang lo sợ bị phát hiện. Juana tuyệt vọng cho rằng toàn bộ cái nghi lễ này chỉ là một màn trình diễn cho vị khách đến từ Madrid. Nàng và Bartolomé, Juana thăm nghĩ, đang bị trưng ra như những con búp bê chờ đợi sự chấp thuận của kẻ lạ mặt cao quý nào đó. Nàng vừa nhận ra được sự hiện diện công tước, anh ta cũng chỉ là một bóng dáng như những bóng dáng khác trong quang cảnh phô trương hào nhoáng mà nàng đang bị vướng vào.

Thái độ khấn thiết của de Castaneda lan truyền mạnh mẽ đến độ nàng thấy mình thốt lên câu trả lời mà nàng từng thề sẽ chối bỏ, tự động đồng ý như một cái máy ngay trong lúc nàng ngạc nhiên với chính sự ưng thuận của mình. Mọi việc diễn ra như thể nàng đang theo dõi chính bản thân mình, ý chí của nàng chết lịm trong cơn tê liệt khủng khiếp và không cách nào trợ giúp nàng Juana kia, người đã nói “thưa vâng” trong khi tâm trí của nàng gào thét lên là “không muốn”. Chính trọng lượng của chiếc nhẫn đính hôn trên tay cuối cùng đã thức tỉnh nàng sau cơn bàng hoàng, và nàng nhận ra mình đang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang cười nhếch nhếch của Bartolomé qua đôi tay đang xiết chặt của họ.

“Giờ cô là của tôi.” Anh ta đang cười khúc khích, những ngón tay xương xẩu kia nắm chặt lấy tay nàng, đau nhói.

De Castaneda hồi hả tiến lên phía trước, xua vị tu sỹ sang chỗ khác y như hần ta đuổi gà, khuôn mặt nung núc hiện lên nụ cười thỏa mãn độc ác.

“Thôi, công việc thế là xong!” Hần cười tươi với cả hai người họ, và nàng mơ hồ thấy được mặt hần mướt mồ hôi, như thể hần đã cố gắng phi thường hoàn thành một việc nào đó. “Và bây giờ - bây giờ thì các cháu có thể tiếp kiến vị khách vừa tới, ngài công tước de Madina de las Torres. Từ Madrid ngài đã nôn nóng đến đây để ngăn cản đám cưới của các cháu, nhưng ta e là ngài đã đến quá trễ, phải không? Ngăn cản hôn nhân khi hai người đã hứa hôn với nhau là chống kháng lại giáo hội.”

Chỉ có áp lực tàn nhẫn của những ngón tay mạnh mẽ kia đã cứu Juana thoát khỏi cơn choáng váng đang phủ chụp lấy nàng. Và khi nàng mở mắt ra lần nữa nàng thấy Felipe Tristán đang đứng trong vị trí của Bartolomé, chàng cầm chặt tay nàng như đe dọa sẽ nghiền nát nó ra. Chàng khao khát thấy nàng đau đớn khổ sở đây mà, nàng thăm nghĩ, lòng cảm thấy chán nản ghê tởm. Nàng phong kín mình, quan sát mọi thay

đổi trong thâm tâm như một thực thể hoàn toàn tách biệt, đo lường nỗi đau của mình bằng đôi mắt lạnh lùng thản nhiên. Chính lòng quyết tâm lừa dối chàng đã tránh cho nàng khỏi phải rơi những giọt nước mắt nhục nhã, chính lòng quyết tâm này đã khiến nàng ngẩng đầu kiêu hãnh.

Nàng có thể được cứu khỏi tình cảnh này, nàng thầm nghĩ khi tiến lên phía trước, một bên tay là Tristán, bên kia là công tước. Nhân vật xa lạ từ Madrid không hiểu vì lý do gì sẽ có thể cứu nàng thoát khỏi hôn nhân này, là nguyên nhân nào không quan trọng, miễn là ông ấy quyết tâm. Nhưng bây giờ cơ hội ấy đã mất. Sự ràng buộc hứa hôn cũng mạnh mẽ như ràng buộc hôn nhân, và nàng đã bị gắn liền vĩnh viễn, bởi luật đời cũng như luật đạo, với Bartolomé de Benaventes y Rioja.

6. Chương 6

Bầu không khí giữa những người sống trong castillo đã thay đổi trong bữa ăn tối hôm đó. Mặt ngoài thì dường như là vì họ tham dự tiệc mừng đính hôn của công tước de Valenzuela nhưng thật ra chuyển viếng thăm đột ngột của nhân vật lớn tuổi, ít nói từ Madrid đã khơi lên sự cảnh giác cho toàn thể quần thần, và khiến cho không khí vui vẻ của buổi tiệc trở nên ngưng ngưng miễn cưỡng. Eugenio đang há hê miệng sau bộ mặt giả vờ khúm núm xun xoe trong khi ấy Dona Luisa dường như bất động hơn bao giờ. Bà ta nói như thêu thào, mắt thì liên tục đảo quanh lo lắng. Chỉ có Juana là người không mấy bận tâm đến sự hiện diện của Torres, nàng thầm nghĩ khi quan sát khách sảnh từ chỗ ngồi danh dự của cô dâu giữa hai vị công tước, rồi đến nàng, và sau đó có lẽ là Bartolomé. Nàng không quan tâm bởi lẽ nàng hãy còn quá mệt mỏi choáng váng vì thất vọng, đầu còn tâm trí nào mà lưu ý đến chuyện gì khác xảy ra chung quanh. Còn Bartolomé không lưu tâm đến ai vì hàng giờ qua anh ta chỉ nhớ được vài gương mặt, nếu có thêm một người nữa xuất hiện thì cũng chẳng quan trọng gì đối với anh ta.

Nàng ngồi thẳng băng cứng nhắc trong vị trí danh dự để không một ai nếu theo dõi nàng có thể đoán được nàng hãy còn quá bạc nhược, lúc này đây nàng chỉ ao ước được về ngủ. Bên trái của nàng, Torres và Bartolomé đang thận trọng rào đón lẫn nhau, còn bên phải thì Bartolomé đang ăn uống ngồm ngoàm, thiếu điều treo lên bàn cổ vờ hết các món ăn về chỗ anh ta. Thảo nào hàng ngày anh ta không được ra dùng bữa với mọi người khác - thử hỏi có bao nhiêu người thường xuyên chịu được cái cảnh này, và Juana chỉ lấy làm ngạc nhiên trước thái độ trầm tĩnh của gia nhân. Họ dường như không để ý đến bất cứ chuyện gì lạ lùng khi phục tùng một tên ngốc như thế. Còn những nhân vật quý phái đang làm vẻ vang cho triều đình của công tước khi đến phục dịch nơi đây - tại sao họ ở đây nhỉ?

“Hầu hết họ đều lười biếng chẳng chịu làm gì cả, senorita,” có tiếng nói cất lên bên cạnh nàng khiến nàng chợt nhận ra chắc nàng đã nói khá lớn. Nàng quay qua nhìn khuôn mặt trẻ xanh xao, chán đời của Riccardo Martinetti gần bên cạnh nàng, anh ta mỉm cười. “Còn nếu không thì vì họ quá nghèo không đủ khả năng chạy tiền ăn. Họ làm thế vì muốn tỏ lòng ngưỡng mộ nhân cách của người cư mang họ, phục vụ kiểu đó thì dễ dàng hơn là tự làm lụng kiếm miếng ăn.”

Nàng cười khẽ. “Anh nói nghe nghiêm trọng quá, signor.”

“Tôi cũng bao gồm mình trong số đó, senorita. Tại sao người ta phải làm lụng vất vả trong khi họ có thể sống nhờ vào tiền của kẻ khác, chỉ cần thiết thòi một chút danh dự là được? Những người cận thần như chúng tôi chọn cách giải quyết của người khôn ngoan.”

“Vậy thì anh đặt lợi lộc cao hơn danh dự rồi?” Nàng hỏi một cách chua chát.

Đôi mắt xám của anh ta lóe lên nụ cười bất ngờ. “Chủ yếu thì là vậy giống như đa số người khác, nhưng tôi...”

Anh ta ngưng bật, thấy thế nàng xoay đầu nhìn theo ánh mắt của anh, Juana thấy Bartolomé đang dán mắt vào họ. Công tước cau mày, bàn tay dính đầy mỡ vờ chan chất xuống bàn ra điều giận dữ. Trông thấy cử chỉ đó Martinetti cúi chào và rút lui vào bóng tối phía sau ghế Juana. Cái cau mày biến mất, rồi anh ta chồm về phía trước.

“Giờ cô là của tôi.” Anh ta vừa nhai vừa nói. “Juana của tôi.”

Hai cánh môi nàng mấp máy nhưng không thốt nổi nên lời. Trong giây phút ấy toàn thể nỗi kinh hoàng bị phản bội thành linh hiện lên mồn một trong đầu nàng. Tại sao nàng không thà là bị sỉ nhục giữa chốn công chúng, bị trừng phạt công khai trước khi nộp mình cam kết suốt quãng đời về sau với kẻ người không ra người ngợm không ra ngợm này. Khi nàng nhìn chăm chăm vào cặp mắt xanh ngây dại đang rực lên tia nhìn hau háu kia, nàng bất chợt nhận ra nàng không thể nào chịu đựng nổi nữa. Dù có phải chịu nhục đến đâu nàng cũng phải thú nhận hết tất cả sự thật với Torres, ngay bây giờ ngay chốn này, và mặc kệ de Castaneda xoay sở như thế nào để tìm về một con búp bê khác để uốn nắn hơn.

“À, cái thằng hăng máu!” De Castaneda cất tiếng khi nàng toan lấy hơi để nói. Hắn đưa mắt chăm chăm nhìn từ nàng qua Bartolomé, và điều gì đấy hằn lên trên mặt hắn nói với nàng rằng hắn đã đoán ra ý định của nàng. Hắn huých khuỷu tay vào hông Torres chế nhạo ra điều đồng cảm với cháu mình. “Xem kìa chưa gì mà cậu ấy thương vợ ra mặt luôn, phải thế không? Ngài thấy đấy, tách họ ra như thế có phải là tàn nhẫn không?” Hắn lên giọng đe dọa. “Này con trai à, bây giờ tiệc xong rồi cháu phải đưa vợ cháu ra khiêu vũ chứ. Cho các vị khách danh giá của chúng ta xem các cháu tâm đầu ý hợp đến đường nào.”

Bartolomé lắc đầu dữ dội. “Không muốn! Các món ngon hãy còn mà.” Anh ta vét lấy vét để, tìm thức ăn trong những cái tô bạc gần cận. “Nếu cô ấy muốn nhảy thì tự n-nhảy một mình đi. Cháu thà là nhìn thôi.”

“Cô ấy phải có người nhảy chung chứ. Đi nào, đó là vinh dự của cháu đấy.”

“Cháu không đi, cháu không đi! Cô ấy sẽ cười cháu - họ đều cười cháu chỉ trừ Felipe thôi, k-khi – khi cháu – cháu không nhảy với cô ấy đâu!” Anh ta giận dữ nhìn trừng trừng bác mình, miệng há ra thở hồng hộc, y như một con chó.

Juana thở phào nhẹ nhõm.

Trong một thoáng quai hàm béo núc của de Castaneda đánh lại, rồi hắn gật gù ráng nở nụ cười. “Vậy thì theo ý cháu đi, con trai, cháu đâu có cần phải hét đến thủng màng nhĩ người khác.” Hắn xoay người ra hiệu cho Tristán. “Felipe, anh muốn thế chỗ cho công tước không?”

Juana vụt xoay đầu nhìn người cận vệ. Chàng đang đứng trong tư thế đợi gần tường, đôi chân dài dẹt ra tay khoanh lại. Nghe tiếng de Castaneda, chàng rời chỗ đứng tiến lại chào, nét mặt không biểu lộ một điều gì. Chàng chỉ nói đơn giản “Tôi rất sẵn lòng, señor.”

Juana lơ đi bàn tay với các ngón dài đang đưa ra về hướng nàng, không một lời mời nào cất lên. Nàng giận dữ tuyên bố, “tôi sẽ không nhảy với người này, señor, xin ngài cho phép. Bước chân của chúng tôi quá khác biệt khó mà nhảy nhịp nhàng được.”

Nhưng người trả lời nàng là Tristán. “Chỉ cần một chút khéo léo là xóa được sự cách biệt thôi, madam. Cô cứ yên tâm, tôi biết làm cách nào để tự hòa hợp với bất cứ người bạn nhảy nào khó tính nhất.”

Mặt nàng đỏ bừng khi nghe de Castaneda giấu tiếng cười khúc khích. Ngược lên nhìn đắm đắm vào đôi mắt xanh lục nghiêm trang, không chút tì vết, tuyệt vọng quá hóa liều nàng phản bác dữ tợn.

“Tôi không tin được là anh có thể làm hài lòng tất cả mọi người bạn nhảy, señor.”

“Tôi được tán thưởng nhiều lắm đấy. Nhưng nếu cô muốn thoải mái hơn thì cứ nghĩ tôi như chủ của tôi và làm ơn bỏ qua khuyết điểm trong lúc tôi chỉ hết lòng muốn làm vừa ý cô.”

Đôi mí dài đã giúp Juana che dấu ánh mắt nàng, và ngay trong lúc đó khi bị kích thích quá mức chịu đựng, nàng suýt chút nữa đã quay qua tiết lộ hết mọi sự thật cùng Torres. Nhưng de Castaneda, lúc này đã tỉnh trí lại, và đang quan sát gương mặt nàng rồi nói một cách đầy ý nghĩa, “đừng làm chúng tôi phải van nài lâu quá, cho ta xin đi, señorita, nếu không ta phải bắt cháu ta gạt bỏ tính cả thẹn ra đây nhảy với cháu đấy. Cứ coi như Felipe là cái bóng của chồng cháu và làm ơn ra khiêu vũ cùng ta.”

Các nhạc công đã đàn tấu suốt bữa ăn tối giờ đây lại tấu lên một nhạc khúc mới, khi Juana đứng dậy nàng nghe được những âm điệu trang nghiêm của vũ điệu pavan lan truyền khắp cả sảnh đường. Đó là một vũ điệu trọng thể và còn là một hình thức hài hòa biểu tượng cho niềm hạnh phúc vừa đính hôn của nàng. Giai

điệu chậm rãi, trầm trầm nhưng Juana lại nghe ra như lời giễu cợt chói tai khi nàng đặt hờ ngón tay trên bàn tay chàng đang đưa ra và để chàng đưa nàng tiến về phía trước.

Torres theo dõi họ khi họ đi vào trong khoảng trống đằng trước chiếc bàn danh dự. Người thiếu nữ nhỏ nhắn, mong manh trong bộ y phục hoàng kim, với sắc đẹp hội tụ bằng các sắc màu tối bước đi song song với người thanh niên cao lớn, tóc đỏ rực trong bộ áo đen. Ông từ tốn hỏi de Castaneda “ngài thường cho phép gia nhân trong nhà hành xử tự do đến thế sao?”

Nụ cười của de Castaneda rộng mở, không giấu được nét mặt mình. “À, Felipe! Felipe không phải là kẻ hầu tằm thường, thưa ngài – khi có dịp tôi sẽ kể cho ngài chút ít những gì tôi biết về anh ấy – chàng thanh niên đó là một binh sỹ, và còn là một có học thức nữa. Tôi trao cho anh ấy quyền chăm sóc đặc biệt *senorita* de Arrelanos cho đến khi cô ấy yên ổn thành thân, trên thực tế cô ấy đánh giá cao lòng tận tụy phục vụ của anh ta. Đó là tại sao ngài thấy cô ấy thất vọng khi cháu tôi từ chối không khiêu vũ cùng với cô ấy.”

Hàng lông mày của Torres chỉ khẽ nhướn lên hồ nghi, tổ giác sự thật ông đã được nghe. Ông tập trung, kín đáo quan sát hai người trước mặt. Họ đứng lặng yên, tay họ không chạm nhau khi đợi tiếng nhạc, nhưng dường như có dòng chảy mãnh liệt vô hình giữa hai người họ, dồn dập như cuồng phong bão tố bên trong khuôn khổ thâm u của sảnh đường. Dù cho họ có đối lập đến đâu, dù cho hình thái của vũ điệu có chậm chạp trịnh trọng thế nào, sự chuyển động của hai thân thể đó đã khơi dậy những điều hoang dại, tăm tối, biến đổi hẳn những bước nhảy cứng nhắc của điệu pavan.

-o0o-

Khi nàng khiêu vũ, Juana cảm thấy mình như bị thôi thúc mạnh mẽ phải liếc qua người bên cạnh. Nàng muốn đổi mặt với chàng, thách thức vẻ mặt khinh miệt nàng biết chắc đang hiện lên trên gương mặt đó, khiêu khích nét đắc thắng đang lóe lên trong đôi mắt chàng. Anh ta nghĩ giờ đây anh ta đã thực hiện được mục đích của mình, nàng đoán biết thế, nhưng khi nàng tiết lộ với Torres thì –

Khi nàng ngược đôi mắt thách thức rực cháy lên nhìn chàng, nàng cảm thấy một luồng chấn động xuyên suốt thân thể mình. Trên gương mặt ấy không đọng lại bất cứ dấu vết nào nàng đoán mình sẽ thấy, khinh bỉ cũng không, đắc thắng cũng không. Chỉ có vẻ lạnh lẽo, gần như là đang thận trọng sẵn mỗi khi nàng trong khoảnh khắc trở nên bất động như bị điểm huyệt.

Chàng cất tiếng, giọng khẽ đến nỗi môi chỉ hơi mấp má, “cô không thích vũ điệu này hay là người thể thân?”

“Cả hai,” nàng nghiêng răng trả đũa.

Chàng khẽ lừ mắt, nhưng không đáp trả, tay chàng lướt nhẹ trên ngón tay nàng khi bước nhảy tách họ ra hai phía.

-o0o-

Bartolomé đang trở mắt theo dõi họ khiêu vũ, miệng há hốc lộ ra cả miếng kẹo chót còn chưa nhai trong miệng. De Castaneda nhìn đứa cháu, thái độ ghê tởm, rồi lại biểu diễn nụ cười thân thiện chú cháu trước mặt Torres.

“Cháu nó nóng ruột như thế cũng dễ hiểu thôi, phải không nào? Hôn sự của cậu ấy bị Hoàng Thượng gạt sang một bên đã lâu rồi, tôi cũng không còn cách nào khác là phải can thiệp vào khi thấy cháu nó khổ sở quá. Tôi thiết nghĩ chọn một thiếu nữ trẻ tươi tắn để làm vợ cháu tôi thì không phải là chuyện gì phi thường để thiên hạ có thể nói rằng tôi đả trách luôn phận sự của Nhà Vua – hay tôi nên nói là lấn quyền Vua. Hôn lễ sẽ được cử hành trong ngày gần đây, chúng tôi sẽ lấy làm vinh dự nếu được ngài tham dự lễ cưới và có lẽ đứng đại diện cho người cha đã quá cố của đứa trẻ này.”

“Tôi chắc chắn sẽ ở lại.” Lời nói mập mờ của Torres được trảng lên bên ngoài bằng giọng kiên quyết thật êm tai, và cặp mắt hiền hòa của Torres chứa đựng điều gì đấy khiến de Castaneda vội vàng xoay chiều câu chuyện trong khi mục đích tối hậu vẫn liên quan đến vấn đề của hắn.

“Chuyện mà ngài kể cho tôi về Đức Vua và Hoàng Hậu thì thật là một phép lạ bất ngờ!” Hắn cúi kính nói, giống như người đang rà lưỡi xem xét chiếc răng sâu của mình. “Điều đó xảy ra chỉ trong thời gian quá ngắn sau đám cưới của họ, như thế có thật không?”

“Đúng là như vậy. Tôi hàng ngày đều cầu nguyện Chúa ban một đứa con trai nữa - một hoàng tử thay thế cho Baltasar Carlos (thái tử mất lúc 16 tuổi) yêu dấu của chúng ta. Ngài đã biên thư cho Nhà Vua chia buồn nỗi đau mất con, tôi hãy còn nhớ.” Âm điệu của Torres vẫn hòa nhã, ông nhấp một ngụm rượu trước khi tiếp lời. “Tất cả giáo sỹ trong thành Madrid mỗi ngày đều cầu nguyện cho Hoàng Hậu, và tôi nghe rằng Don Juan José của Áo quốc hoàn toàn hệt hăng – ông ta từng nghĩ rằng chỉ cần mình cưới người em cùng cha khác mẹ, công chúa Margarita, là được công nhận như người thừa kế ngai vàng. Nhưng ngài có biết không Đức Vua anh minh của chúng ta sẽ không bao giờ để cho một đứa con hoang trở thành người kế vị.”

De Castaneda găm giữ điều gì đó không rõ nghĩa, rồi rùng mình như một con chó săn vừa leo ra khỏi suối giũ nước bám trên lông. “Anh minh, có lẽ thế, nhưng chắc chắn là hơi ngoan cổ đấy? Nhân vật cùng tên của Don Juan Jose, Don Juan de Austria, đã tỏ ra là người xứng đáng trị vì đất nước còn hơn cả người anh cùng cha khác mẹ của ông ấy.”

Tia mắt của Torres hướng về Bartolomé trong chốc lát, lúc này anh ta đang tựa cằm trên đôi tay khoanh lại và cau mày nhìn hai nhân vật đang khiêu vũ dưới kia. Thái độ của hai người đó toát lên vẻ gì đấy làm anh ta nổi giận, nhắc cho Torres nhớ lại loài chó xù lông khi đánh hơi được điều gì lạ mà mắt người không nhìn ra được. Ông ta nhẹ nhàng đáp lời de Castaneda, “À, thưa ngài, những người như thế hiếm khi xuất hiện lắm, tôi nghĩ rằng có đốt đuốc cũng không tìm được một nhân vật thứ hai như thế trong thời đại của mình.”

-o0o-

Đôi chân của Juana dường tự biết điều khiển. Nàng trình diễn điệu pavan nhưng không biết là mình đang bước theo điệu nhạc hay là đứng yên, lúc ấy nàng chỉ nhận thức được dấn dáp của người đàn ông bên cạnh nàng, đến thân thể uyển chuyển tỉ mỉ không hề vội vã của chàng. Nàng cứ ngỡ bước nhảy của chàng sẽ cứng cỏi, có lẽ vụng về, nhưng giờ đây nàng chợt thấy bức bối là chàng cũng điêu luyện trong lĩnh vực này. Đương nhiên rồi, chức vụ của chàng sẽ không bao giờ có chỗ cho bất cứ điều gì gọi là yếu đuối và bất tài.

Juana nhận ra sự chú ý của nàng đang như một thứ bùa mê vây quanh nàng, khiến nàng không thể lưu tâm đến bất cứ điều gì khác ngoại trừ chàng - sảnh đường rộng lớn dường như trống vắng chỉ còn hai người họ. Juana vội vã nhìn chăm chú vào những gương mặt đứng vòng quanh sàn nhảy trống trải, hắt đầu như thách thức sức thôi miên kia.

“Cô đang có ý định với vị khách quý phái của chúng ta.” Giọng nói của Tristán làm nàng thót người và suýt bước hụt một nhịp. “Cô tính nói với ông ta tất cả sự thật hay là thêm mắm thêm muối vào câu chuyện của cô?”

“Tôi không cần phải dối trá!” Nàng nói như khạc hết từ ngữ ra, quá giận nên quên mất là nàng phải chối bỏ những lời cáo buộc ấy.

“Không à? Vậy thì cô sẽ mạo hiểm mang thai con hoang của tôi không cần một con dê tế thần nào chịu trách nhiệm làm cha nó?”

Từng tiết điệu của bài nhạc dường như rung lên xuyên suốt tâm trí nàng giống như vật nào đó va vào nhau chát chúa không cách gì chịu nổi. Lúc lấy lại hơi, nàng thận trọng nói khẽ giống như chàng, “tôi thà là tự sát thay vì mang con của anh. Tôi không xem thanh danh là cao trọng nhất hay là sợ chết thay vì phải sống suốt đời với một tên ngu ngốc – hay thậm chí làm điểm cho một kẻ hèn. Tôi căm thù anh.” Nàng nghiêng rằng nói thêm khi hoàn toàn mất hết bình tĩnh. “Tôi sẽ mãi mãi căm thù anh vì cái điều anh gây ra cho tôi. Lẽ ra tôi có thể đi khỏi đây nguyên vẹn như lúc tôi tới nhưng tất cả là vì anh.”

“Nhưng bây giờ thì cô không thể,” Giọng nói sắc bén của chàng khiến nàng giật mình. “Tôi để cô hành xử theo ý cô muốn, madam, nhưng nếu cô muốn đạt được mục đích, hãy nhớ kể cho ông ta biết là ngay lúc này cô có thể đang mang con của tôi. Nếu cô không nói tôi sẽ nói, đến lúc ấy cô khó mà thuyết phục ông ta vì chưa bịa ra được chuyện nào hợp lý để giải thích lý do mang nghiệt chủng của một tên hèn.”

Juana giận điên lên mĩa mai. “Tôi lấy làm ngạc nhiên là anh tin tưởng vào ý kiến của tôi đến thế kể từ khi tôi bị lệ thuộc vào loại người giống như anh.”

“Đúng, tôi đã quên.” Âm điệu trong giọng nói chàng đều đặn một cách chính xác. “Nhưng thiếu kinh nghiệm đôi khi có thể bào chữa là do thiếu khôn ngoan - chắc chắn Bartolomé sẽ dạy cho cô cách phân biệt giữa

chủ và đầy tớ. Giờ đây cậu ấy đang van nài Eugenio để có cơ hội ở cùng cô đây.”

Đôi mắt đen của Juana hướng ngay tới chỗ bàn danh dự, nàng thấy Bartolomé đang nói một cách giận dữ với bác anh ta và giật tay áo lia lịa, rồi chỉ tay về hướng nàng. Chúa nhân từ ơi, nàng thầm nghĩ, có phải anh ta đang ghen không, giống như một đứa bé muốn giật lại món đồ chơi nó bỏ lẫn lóc mà giờ đây bị đứa khác lấy đi?

Những âm điệu chót đã kết thúc vũ điệu, nàng thầm cảm kích thoát nạn và nhún mình thật thấp trịnh trọng thi lễ, rồi để Tristán đưa nàng về lại chỗ ngồi. Lúc quay trở lại nàng không màng nhìn đến chàng. Torres bực bội rời xa chỗ ngồi của Bartolomé trong lúc anh ta nói chuyện với de Castaneda. Ông không hiểu người cận vệ đã nói gì khiến cô gái ấy có thái độ như thế. Còn de Castaneda thì cộc cằn ra lệnh ngăn gọn cho cháu mình giữ yên lặng và khoát tay cho anh ta đi khi Juana đang tiến lại gần họ.

Nàng ngồi xuống ghế và quờ quạng đưa tay với lấy ly rượu của nàng hầu như chưa uống một ngụm, nhưng trước lúc tay nàng chạm vào ly Tristán đã cúi chào, khum hai tay cầm ly rượu dâng lên cho nàng, cố tình chế giễu ra điều quy phục. Hành động đó nhắc cho nàng nhớ lại chức phận thấp kém của chàng ngay trong lúc chàng đưa ngón cái lướt nhẹ trên vành ly ngay chỗ môi nàng sẽ chạm đến, nhại lại cử chỉ của tình nhân đối với nhau.

“Cám ơn,” nàng nói nhỏ, môi mím lại.

Đôi mắt màu lục lóe lên khi chàng đứng dậy. “Phục vụ cho tiểu thư luôn luôn là vinh dự của tôi.” Chàng điềm tĩnh đáp lời rồi lại trở về chỗ cũ, đứng trong tư thế y như trước thật thần nhiên không hề mệt mỏi - phải, thần nhiên tuy nhiên lại toát ra vẻ đe dọa lạ kỳ.

Juana phân vân không hiểu từ chỗ đứng đó chàng có thể nghe được bao nhiêu câu chuyện đang diễn tiến ở chiếc bàn danh dự này.

“Cháu trông xanh xao lắm, cháu thân mến. Có phải chỗ đông người làm cháu cảm thấy mệt mỏi không?”

Nghe tiếng nói nàng vội ngược lên nhìn vào khuôn mặt bình đồ trông có vẻ đen tối ám muội của de Castaneda. Nàng chỉ muốn trả lời rằng người hầu của hân mới là người làm nàng khó chịu nhưng nàng không nói ra ý nghĩ nung nấu trong đầu. Thay vì thế lại nói trái với lòng, “tôi tiếp xúc với mọi người như thế đã đủ rồi, señor. Giờ tôi chỉ muốn được yên tĩnh thôi.” Nhìn quanh nàng ngạc nhiên sao không thấy bóng dáng Bartolomé đâu cả.

“Tất nhiên rồi. Không có người yêu bên cạnh thì đâu còn gì là lạc thú nữa, hửm?”

Trong một thoáng Juana cho rằng hân đang mỉa mai nàng vì mất đi tình yêu với Jaime, nhưng rồi nàng nhận ra hân đang hướng về chỗ ngồi của công tước. Khi nhìn theo hân nàng chợt thấy Dona Luisa đang ngồi bên kia căn phòng treo màn nhung đỏ. Người phụ nữ mỏng manh bạc nhược ấy cũng đôi mắt hướng về nàng, ánh mắt bà ta đầy hân học cảm ghét.

Thần kinh trong người nàng rung lên vì sửng sốt khi nàng chăm chăm nhìn xuyên qua khoảng không ngăn cách hai người họ, trong khoảnh khắc nàng như bị cuốn hút bởi tia nhìn ghét bỏ của người đàn bà kia. Rồi Dona Luisa dời mắt sang hướng khác, mắt bà rủ xuống trở lại hình ảnh người vợ hiền hoà, nhu nhược, với ánh mắt vô hồn cố hữu của Eugenio de Castaneda.

De Castaneda đang thúc giục nàng rời phòng tiệc trở về nghỉ ngơi trong chốc lát. Hân nói hân sẽ thay nàng cáo lỗi với công tước de Medina de las Torres. Nghe những từ ngữ ấy, lòng nàng phừng lên muốn chống đối, nhưng chỉ một cái liếc về phía đáng dấp đỉnh đặc, bất động nơi vách tường đã làm nàng nao núng, mất hết can đảm. De Castaneda, nhân cơ hội đó đã lập tức hành động. Hân huyền thuyên phân trần với Torres rằng cô dâu đang mệt mỏi, kiệt sức vì quá xúc động...

Nỗi tuyệt vọng phủ lấy Juana khi nàng tuân lời đứng lên, lòng thầm biết người đàn ông đang ngấm nàng đằng kia sẽ giải thích sự im lặng của nàng như là sự chiến bại cho Juana nhưng lại là chiến thắng cho chàng. Tâm trí đã quá mệt mỏi, kiệt quệ với bao ý nghĩ vô bổ, đột nhiên nàng mong muốn bằng mọi giá thoát ra khỏi vòng kiềm tỏa đầy phiền nhiễu của Tristán.

Nàng cảm thấy nhẹ nhõm trong lúc để Castaneda đưa nàng rời khỏi bàn tiệc, tuy nhiên vẫn nhận thức được tia nhìn xoáy vào người nàng trong đôi mắt xéch đó đến độ nàng không lưu ý được mình đang đi về hướng

nào. Condesa de Araciél tỏ ý muốn đi theo, nhưng de Castaneda ra hiệu cho bà trở về chỗ ngồi.

“Đôi khi nhiều người chen chúc tất bật quá cũng phiền phải không? Nào đi theo ta, senorita, ta sẽ chỉ cho cháu chỗ yên tĩnh để nghỉ ngơi trong chốc lát.”

Hắn dẫn nàng đi ra cửa gần đó và khép cánh cửa lại nhẹ nhàng sau lưng, cắt hẳn tiếng động ồn ào phát ra từ trong phòng. Vô tình nàng thấy người thanh thần hản: nàng ngây thơ nghĩ, anh ta đâu có nhìn xuyên qua cửa được. Giờ thì nàng nhận ra họ đang ở trong một căn phòng vuông phía bên ngoài thông ra hành lang chính, căn phòng lạnh lẽo có thấp đèn, nhưng may là trống trải.

“Đỡ hơn phải không nào?” Đôi mắt sáng quắc của de Castaneda chăm chăm nhìn mặt nàng. “Ta không nên hối thúc cháu nhảy chung với Felipe – nhưng cháu cũng không cần lo lắng vì gương mặt của anh ta, hản nói thêm một cách thú vị. Ta cũng muốn đuổi Felipe đi vì cháu ghét anh ta, nhưng Bartolomé sẽ nhớ anh ta lắm. Tuy nhiên, bớt tỏ ra thù hằn với anh ta sẽ có lợi cho cháu hơn. Felipe đã trải qua cuộc sống tồi tệ anh ta trở nên cứng rắn, người gan dạ nhất cũng khó mà đương đầu.”

“Tôi không cầu cạnh van xin ân huệ với người ăn kẻ ở.” Juan gần giọng vắn lại, hản nhún mảy vờ tỏ ra nể nang.

“Vậy thì cứ theo ý cháu, nhưng làm đồng minh với Felipe thì tốt hơn làm đối thủ của anh ta. Ta từng thấy nhiều người ngã gục trong tay Felipe đấy.” Hản vỗ vỗ vào bàn tay nàng ra điều thân tình chú bác khi mở cánh cửa chạm khung, “đây, chỗ này là phòng khách của phu nhân ta. Nếu cháu thích, cháu cứ nghỉ ở đây cho tới sáng cũng được, không ai sẽ vào đây làm phiền cháu đâu. Vào đi!” Hản gần giọng khi thấy nàng ngập ngừng nơi ngưỡng cửa tối đen. “Không ai sẽ ngạc nhiên khi cháu vắng mặt đâu.”

Thái độ của hản có vẻ gì đấy làm nàng chùn bước. Cái đầu nặng nề với vầng trán dô hản lên điều gì là lạ khiến nàng nghi hoặc, và thỉnh thoảng nàng cảm nhận được cảm giác ngọt ngào nguy hiểm. Rồi, trước khi nàng cất tiếng hản đẩy mạnh nàng tới trước và đóng sập cửa lại. Nàng quay ngoắt lại, lao tới chụp lấy tay cầm, nhưng ngay lúc đó đã nghe tiếng chìa khóa xoay trong ổ.

Juana lay tay cầm nhưng nó kẹt cứng. Nàng hầu như không thấy được nó vì ánh sáng trong phòng rất yếu. Juana chậm chạp quay lại nhìn xem luồng sáng phát ra từ đâu, và ngay lập tức nàng thấy ngọn đèn đang cháy ở nửa đường đổ lại trong căn phòng dài. Vùng sáng ánh đèn tỏa ra lẽ ra trông ấm áp lắm, nhưng đối với tâm trạng đang lo âu của nàng khoảng sáng ấy dường như khiến các vùng tối trong ở các góc tường rõ nét hơn. Chúng cứ chập chờn lấp lờ mỗi khi ngọn lửa lóe lên. Hơi thở, tiếng tim đập của nàng vang lộng trong tai khi nàng bước về phía trước. Mỗi tiếng sột soạt phát ra từ bộ y phục hoàng kim dường như nhân lên gấp trăm lần khi nàng dò dẫm từng bước một, như thể nàng đang bị đe dọa phải tiến vào trong vùng sáng ấy.

Có tiếng động vang lên đằng sau khiến người nàng đông cứng như một con thú bị săn đuổi. Tiếng xào xạc rất nhỏ, gần như không nghe được chắc có thể phát ra từ chiếc váy của nàng lướt qua đồ vật nào đó, nhưng chú ý kỹ thì tiếng ấy phát ra từ phía bên kia phòng. Rồi có mùi hôi xộc vào mũi nàng, cái mùi nồng đậm của thú lẩn trong hương hoa violet, ngay lập tức nàng biết ai đang đợi ở đó.

“Giờ cô là của tôi.” Lời nói ngọt ngào nhệch nhủ. Tâm trạng quá phấn khích khiến giọng Bartolomé trở nên khàn đục. “C-cô đâu của tôi.”

Anh ta vừa nói vừa tiến thêm một bước tới trước. Trong ánh sáng hiện ra hình dáng vụng về lóng ngóng, chiếc áo chen thêu mở phanh ra, tua áo lỏng thòng như râu của côn trùng, vài sợi dây còn đang thắt nút và vài sợi đứt lìa vì bị giật mạnh. Ánh đèn phản chiếu lấp lánh trong đôi mắt xanh ngây dại, chiếu lên đôi môi đỏ ửng đầm méo xệch đến độ thảm thương. Juana nín thở khi bắt gặp tia nhìn chăm chăm nóng rực. Anh ta trông điên dại lắm sao: không chỉ là ghê tởm hay ngu độn mà là điên dại. Nàng biết mình đã sa vào hiểm cảnh.

Nàng thụt lùi một bước, tìm bóng tối che chắn. Vừa lúc đó nàng nhận dưới ánh sáng bộ áo vàng phản chiếu lấp lánh và viền lấy thân hình nàng như vẽ lên bằng lửa rực rỡ. Nhưng chỉ một tia sáng yếu ớt nhất là đã đủ cho anh ta thấy nàng.

Anh ta cất tiếng, lăm nhăm nói gì đó mà nàng không hiểu được. Sự kích động đã ảnh hưởng đến cách nói năng của anh ta. Bartolomé không còn điều khiển được bản thân, cảm anh ta nhô ra, lưỡi thè dài, sưng

phòng. Tình cảnh đó khiến nàng đột nhiên nhớ lại là anh ta phải cố gắng lắm mới nói được, vô tình động lòng trắc ẩn nàng trân mình ráng nghe xem anh ta nói gì. Dần dần từng chút một nàng bắt đầu hiểu ra những âm thanh tối nghĩa, ngọng ngịu.

“...không đợi...cưới sớm, rồi cô phải...Cũng vậy thôi, bác Eugenio nói... cũng như vợ tôi.”

Anh ta cao giọng dứt lời một cách hung hăng. Juana nuốt khan, cổ họng nàng thành linh khô khốc.

“Bác của ngài nói rằng... đính hôn thì cũng tương tự, hợp lệ như đám cưới sao?”

Anh ta hăng hái gật đầu. “Của tôi rồi.”

“Không, không đúng! Chúng ta chỉ mới hứa hôn thôi, nhưng Giáo hội chưa ban phép cho mình – chúng ta không thể - ”

Nàng cũng lắp bắp nói y như anh ta, nàng thầm nghĩ khi nhìn thấy cái cau mày làm gương mặt tối tăm của anh ta trở nên rúm rỏ. Nàng từ từ nhích ra xa, cố giữ giọng bình tĩnh để làm dịu đi vẻ giận dữ bốc rở trong cặp mắt kia. “Bác của anh chắc lầm lẫn rồi. Mình ở riêng như thế này là không đúng. Tôi sẽ nhờ - ”

”Không! Bác nói đừng nghe lời cô!” Giờ Bartolomé thở mỗi lúc một nhanh. Anh ta lấy nuốt hơi thở hồng hộc như chó, nguẩy đầu thật mạnh tỏ ý không muốn hiểu lời nàng nói. “Cô là của tôi – cô dâu của tôi – tôi muốn – tôi muốn - ”

Anh ta lao tới với tốc độ kinh hoàng, dưới ánh đèn khuôn mặt Bartolomé biến dạng trông như một con vật đang nhô dãi, rồi Juana cảm thấy bàn tay trơ xương chụp lấy vai nàng. Hơi thở nồng nặc của anh ta phủ khắp mặt nàng khi nàng thét lên dữ dội, rồi cái miệng không thể nói kia ấn xuống môi nàng. Juana tưởng chừng mình sẽ ngộp chết hay ngất xỉu vì quá đối ghê tởm, nhưng nàng biết chỉ hy vọng vào sức lực mình thì rất mong manh. Nàng cố dứt miệng mình ra và hét lớn, hét lần này tới lần khác. Nhưng không một ai đến, nàng nghĩ một cách tuyệt vọng. Họ đã hoạch định chuyện này khi khóa cửa nhốt nàng.

Nàng không nghe nổi giọng của chính mình nữa, chỉ nghe được hơi thở hỗn hển của kẻ tập kích nàng và kể đến là âm thanh giòn giã của vật gì đang bị xé rách tiếp theo sau bằng giọng ồm ồm kỳ lạ đầy vẻ thỏa mãn gần sát bên tai nàng. Bartolomé đưa tay ôm lấy nàng, kéo nàng lại gần hơn nữa, chỉ đến lúc nàng cảm thấy anh ta đang vụng về giật lia lịa áo nàng, Juana mới nhận ra là áo mình đã bị rách và Bartolomé đang hau háu xé toạc chiếc áo chèn để phóng thích ngực nàng. Nàng tắc nghẹn, quấy người như điên cuồng thoát ra trong khi đó anh ta găm gờ trong cổ nửa như giận dữ nửa sợ hãi.

Juana không thấy cú đâm phóng tới, chỉ cảm thấy bên đầu nàng bị chấn động mạnh. Trong chớp nhoáng mắt nàng hoa lên, đau buốt đến tận cùng tâm can. Thân thể nàng như rơi xuống, rơi xuống mãi vực sâu thăm thẳm tối đen, nơi đó có quỷ dữ đang giơ móng vuốt nóng đỏ cào cào người nàng. Và đâu đó có tiếng nói văng vẳng lập đi lập lại không ngừng, “tôi muốn – tôi muốn - ”

-o0o-

Eugenio de Castaneda chăm chú tới nỗi không lưu ý người cận vệ đã bước vào trong phòng. Hắn đang áp tai vào cửa nơi mỏng nhất trên cánh cửa, mê man nghe ngóng. Mắt hắn sáng ngời và liên tục thè lưỡi liếm vành môi trên.

Tristán quan sát hắn một lúc và lên tiếng nói, giọng không âm tiết, “thưa ngài, họ đang tìm ngài và cả cô dâu chú rể.”

De Castaneda giật nảy mình và đập tay một cách dằn dỗi. Bàn tay kia đang xiết chặt vật nào đó và ấn chặt nó vào ngực như thủ thế. “Giờ thì chưa được, Felipe, bây giờ không được! Không còn lâu nữa đâu.”

Hắn ta lại áp tai vào cửa, đôi vai nặng nề khom xuống hăm hở, nhưng Tristán đã băng qua căn phòng tiến tới chắn ngay trước mặt hắn chỉ bằng hai sải chân nhẹ nhàng. Trong thoáng chốc gã đàn ông già nhìn chăm chăm vào mặt Tristán, nét mặt hắn trở nên xảo quyệt kỳ lạ, rồi trên khuôn mặt ấy chợt hiện lên vẻ đắc thắng.

“Thằng bé nóng ruột khi thấy anh nhảy với con bé, nó hết chịu nổi rồi, vì vậy ta mới thả lỏng cho con bé đến với thằng kia. Trong đây này.” Trông thấy nét mặt Tristán thoáng thay đổi, vẻ mặt hả hê của hắn bỗng

chuyển sang gây hấn, vừa tự mãn vừa giận dữ. “Cái gì đấy, anh không thích ta làm như vậy à? Vậy anh cho rằng chỉ anh là con trâu duy nhất được gặm cỏ trên đồng sao?”

Tia mắt lạnh lùng của chàng không hề lay động. “Hành động như thế là dại dột khi có người lạ ở trong nhà, thưa ngài. Hãy đợi cho đến khi – ”

Chợt có tiếng hét tuyệt vọng cùng cực vang dội sau lần cửa đóng chặt rồi thành linh im bật.

De Castaneda giương mày hỏi ra điều chế nhạo. “Muộn rồi phải không?”

Mái đầu đỏ của Tristán chậm chạp quay khỏi nhân vật đối diện, Tia nhìn trong mắt chàng khiến gã đàn ông lớn tuổi chợt nghĩ nghĩ đến cái gì đó rất cay độc. Rồi ánh mắt sáng rực ấy nhanh chóng biến mất như chưa hề tồn tại, và Tristán đều giọng nói, “nếu mình không ra tay cản cô gái ấy sẽ chết, đến lúc đó sẽ khó giải thích với công tước Torres cô ấy chết như thế nào. Ngài đã quên cô gái gitana (dân gypsy, du mục) ngài mua cho cậu ấy hành lạc cách đây hai năm sao?”

Giọng chàng giờ đây không còn vẻ cung kính nữa, và đó là lần đầu tiên de Castaneda tỏ ra không kiên định, hẳn không còn chăm chú vào căn phòng kế bên. “Chuyện đó à?” Hẳn bắn khoản hỏi. “Ồ, đó chỉ là tai nạn thôi! Và cách đây hai năm... Thằng bé đã thay đổi từ dạo đó, Felipe, anh có biết...”

“Cậu ấy đã giết cô gái đó. Kể từ dạo ấy tình trạng cậu trở nên tệ hơn...”

Hai người đàn ông nhìn đăm đăm lẫn nhau trong yên lặng, nhưng trước khi de Castaneda lên tiếng trả lời cánh cửa thông sang đại sảnh lại mở bật ra.

“Senor Tristán,” Dona Luisa nói bằng giọng yếu ớt cố hữu, “Anh có tìm thấy ông nhà tôi không?”

Trong một lúc lâu de Castaneda đứng nhìn trừng trừng người tùy tùng, đoạn hẳn nói với giọng điệu ôn hoà quen thuộc. “Đương nhiên là Felipe tìm được tôi rồi, Luisa, có bao giờ bà thấy anh ấy tính toán chuyện gì mà thất bại chưa? Chúng tôi đang bàn bạc vài tiết mục giải trí cho nhân vật tài danh Torres, hiện giờ ông ấy còn chưa biết. Quay trở lại gặp ông ta đi – ” Hẳn đột ngột cộc lốc ra lệnh – “tiếp chuyện với ông ta cho đến khi tôi tới. Không lâu đâu.”

Dona Luisa lưỡng lự, đoạn bà lên nhìn Tristán và yên lặng đi ra y như lúc bà tới.

De Castaneda đợi cho đến khi cánh cửa đóng lại sau lưng bà, hẳn quay qua Tristán như chưa có chuyện gì xảy ra. “Nào, vậy thì mình phải đem con bé ra, phải thế không?”

Giọng hẳn hẳn lên tàn ác. “Nếu Bartolomé để chuyện này lâu như vậy, thì nó đáng bị mất đi lạc thú.”

-o0o-

Juana vấp ngã vào cánh cửa vừa hé ra khiến vai nàng bầm tím, nhưng nàng chẳng màng quan tâm. Nàng cũng chẳng màng lưu tâm mình không còn tự chủ được bản thân nữa, hoặc giả không cần biết tiếng khóc nghẹn ngào thổn thức là do nàng hay từ kẻ đằng sau nàng. Ngón tay nàng yếu ớt miết trên khung gỗ, lòng tuyệt vọng. Nàng biết cửa đã bị khóa. Họ đã nhốt nàng trong đây và bỏ nàng với kẻ đó...

Nàng quá kinh hoàng không còn tâm trí để hiểu chuyện gì đang xảy ra khi cánh cửa bắt đầu lay động. Nàng chỉ còn biết một luồng sáng thành linh ủa vào khiến mắt nàng đau nhói và cái vật cứng mát lạnh nàng đang dựa má vào đột nhiên bị giật mạnh khỏi người nàng. Có ai đó đang cầm chặt tay nàng, tra hỏi nàng, nhưng nàng không cách chi nhận ra được bất cứ từ ngữ nào.

Nàng nói một cách rời rạc, hầu như không rõ nghĩa. “Công – công tước, anh ta ở đằng đó... tôi nghĩ anh ta đang hấp hối, anh ta... bị động kinh, tôi không thể chạm vào anh ta...”

Không thốt ra một lời nào người đàn ông đang cầm tay nàng buông ngay tay nàng ra và sải bước vượt qua nàng, đến nơi thân người đang uốn cong hẳn còn đang thở hổn hển trên nền thảm sáng ánh đèn. Đối phó với người làm kinh cũng đơn giản như chàng từng làm đã nhiều lần. Chàng thọc chuỗi kiếm giữa hai hàm răng nghiền chặt tránh cho công tước không cắn trúng lưỡi và nhanh chóng kéo chân tay đang bị co cứng cho xuôi xuống. Sau này, Tristán biết cái thân thể dị dạng đó càng ngày càng kém khả năng chống chọi lại hậu quả kích động mãnh liệt của mỗi lần động kinh kế tiếp, và chỉ trong vài năm nữa Bartolomé de Benaventes y Rioja sẽ không còn tồn tại.

Tristán đứng dậy, liếc bao quát chung quanh lần chót nhằm bảo đảm không có vật nào kề cận công tước có thể gây thương tích cho anh ta nếu anh ta lại trở cơn làm kinh. Thái độ thận trọng đó thuần túy là thói quen, chàng tự động làm mà không hề nghĩ ngợi gì, xong việc chàng trở lại chỗ cũ lúc này.

Juana cố hết sức lê người ngồi dậy, ngón tay nàng giương ra trên nền gỗ như thể bám vào đấy tìm chỗ che chắn. Nàng ngước lên nhìn, đôi mắt đen xoe tròn, trông thật to trên gương mặt xanh xao. Bộ áo hoàng kim giờ đây tả tơi, trên làn da mịn màng xuất hiện những dấu vết không phải là bóng tối hắt lên. Giờ đây nàng giống như người tị nạn từ một trong những chiến trường chàng từng chứng kiến ở Pyrénées còn hơn là con búp bê cứng nhắc, lấp lánh mà chàng từng khiêu vũ chung.

“Anh ta chết rồi sao?” Với sức lực còn lại nàng chỉ có thể thì thào bằng giọng khản đặc.

Tristán trả lời nàng như thể de Castaneda không hề tồn tại khi hắn đang thúc giục nàng đứng dậy. “Chưa, ngài ấy vẫn sống. Ngài thường bị như thế.”

De Castaneda đưa tay lướt nhẹ lên vết bầm đen trên vai Juana, giọng hắn nghe khàn khàn. “Đứa cháu tội nghiệp của ta - cậu ấy làm cháu ra nông nổi này à, senorita?”

Juana gật đầu, nàng cười như điên dại đến rung cả người. “Phải, nhưng còn ít hơn là anh ta muốn đấy! Cơn động kinh đã làm anh ta ngã gục trước khi anh ta ra tay - Đừng đến gần tôi!”

Tristán tiến một bước về phía nàng, nhưng chàng dừng ngay khi nàng thét lên. Nàng rúc sát vào tường, khom người rút vào trong cái bóng đổ dài do ánh đèn sau lưng chàng hắt xuống. Trong một lát nàng không cảm nhận được mọi vật chung quanh trừ nỗi kinh hoàng trước sự hiện diện của chàng: chiều cao áp đảo, bờ vai vạm vỡ đang che khuất ánh đèn. Nàng không thể thấy được mặt chàng, chỉ có hình dáng đầu của chàng như đường kẻ màu đồng nhuyền như tơ nhện và ánh đèn đang rọi trên gò má bị tàn phá của chàng. Phần còn lại trên gương mặt chàng chìm sâu vào bóng tối, nhưng nàng vẫn cảm giác ra được ánh mắt thận trọng đang xem xét vết thương của nàng, nghiêm khắc như một bác sỹ giải phẫu.

De Castaneda vẫn xoa xoa vết bầm trên vai Juana, còn nàng thì chùn người lại né tránh bàn tay hắn. Hắn nói bên trên đầu nàng, “Nó làm kinh à, Felipe?” Tristán im lặng gật đầu. Hắn đưa bàn tay mập mập giữ lấy Juana khi nàng trượt chân cố đứng lên. “Nhưng cháu thân mến, chuyện này dễ sợ quá! Thật là kinh hoàng - !”

Hắn toan ôm nàng vào lòng, nhưng nàng thì thăm một cách gay gắt. “Ngài làm ơn tránh ra, senior. Tôi không thích bị sờ mó.”

De Castaneda nghe lời Juana, mồ hôi chảy ròng ròng trên gò má hắn. Bằng nỗ lực phi thường nàng cố đứng vững, nhưng thân hình vẫn còn nghiêng ngả, mắt nàng vô tình như bị thôi miên hướng đến thân thể nằm trên thảm.

“Chuyện gì làm anh ta đau đớn vậy?” Nàng buột miệng hỏi.

“Bị động kinh – có người gọi là bệnh tà quái.” Giọng Tristán khô khốc, chàng vẫn đứng yên. “Người ta đồn rằng đó là biểu tượng của tính vĩ đại.”

“Tôi thật không biết là số phận đưa đẩy tôi có được đáng phu quân hiếm có như vậy.”

Juana vừa bắt chéo tay ôm choàng lấy người vừa nói. Nàng run rẩy nửa cảm thấy lạnh nửa kinh hoàng, ánh mắt nàng rời thân hình méo mó nằm trên thảm hướng về gương mặt bí ẩn, phủ đầy bóng tối phía trên nàng. Tristán vẫn đứng trong tư thế chờ đợi dường như đấy là bản chất thứ hai của chàng, và nàng lại cảm giác ra điều gì đấy nguy hiểm đang lẩn khuất. Về tính lạnh đó chỉ là lòng kiên nhẫn của con thú đang rình mồi, hoàn toàn không phải là nét yên tĩnh của con vật đã thuần hóa. Nàng đột nhiên rùng mình không kiềm chế được, cho dù trong lúc đối đầu với Bartolomé nàng cũng chưa hề làm thế.

Tristán nói ngắn gọn, “tôi sẽ chăm nom công tước, senior,” và quay qua thân thể rũ liệt của công tước.

Công tước đã vượt qua được trạng thái cơ thể bị co cứng, Juana lưu ý khi nàng nhìn anh ta dù nàng đã cố không nhìn, thân hình lệch lạc chùng xuống mềm oặt khi bị vực dậy. Mái đầu tóc sẫm của anh ta gục vào vai bả vai rộng của người tùy tùng khi thân thể anh ta bị xốc lên nhẹ nhàng như vác một mớ giẻ rách.

“Tội nghiệp thằng bé!” De Castaneda nhìn theo ánh mắt nàng, giọng hần trợn tru. “Nó yêu đương dữ dội quá nên mất hết cả cơ hội để bày tỏ lòng nó. Mang nó lên giường đi, Felipe – ” Hần nói những lời chót như găm giữ - “ta sẽ nói chuyện với anh sau.”

Họ dường như bắt đồng với nhau thì phải? Ý nghĩ đó chợt thoáng qua tâm trí khi Juana nghe có tiếng rên rỉ yếu ớt phát ra từ thân thể trên tay Tristán. Người cận vệ vác anh ta ngang qua Juana, mắt không hề nhìn đến nàng, bỗng dừng nàng đôi mắt nhìn theo chàng dù lòng không muốn.

Khi cánh cửa khép lại phía sau họ, Juana lên tiếng, “tôi có được phép rời khỏi đây không, señor?” Giọng nàng run rẩy. “Nếu còn ở lại đây tôi chắc chết cóng mất.”

Hần khựng lại một chút, rồi bất ngờ cười phá ra. “Có Chúa biết, ta thật đã chọn đúng người! Ta cứ ngỡ nắm được một con bé nhà quê dễ lừa gạt trong tay chứ, nhưng cái thứ này còn có nhiều hương vị hơn ta tưởng, cứ từ từ thêm hương vị vào trong lúc chờ đợi đi cháu ạ cho đến khi con trai của cháu ra đời – khi mà nó thừa hưởng ngôi vị rồi, địa vị của ta sẽ vững như bàn thạch, phải không nào? Hay là cháu sẽ dạy con mình qua mặt người giám hộ già này!”

Đầu óc Juana quay cuồng. Giám hộ của nó... giám hộ của con mình... nhưng hần đã là giám hộ của Bartolomé. Trong vòng ba năm nữa Bartolomé sẽ đến tuổi trưởng thành. Làm thế nào mà hần cho rằng hần có thể cai trị castillo lâu như thế?

Nàng hãy còn nghe tiếng cười khoái trá của de Castaneda đuổi theo khi nàng nói gót theo cô hầu gái lạ mặt về lại phòng nàng. Michaela không có mặt ở đó. Điều này thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên, vì gần đây cô hầu của nàng càng lúc càng xao lãng. Như thể chị ta tránh mặt nàng hay sao ấy... nhưng thần kinh nàng đang kinh hoảng ê ẩm cũng như cơ thể nàng, và tâm trí nàng bắt đầu phác họa những cảnh tượng hoang đường. De Castaneda chỉ nói những điều vô lý thôi, có lẽ hần uống quá nhiều rượu nên nói nhảm. Còn Michaela thì chỉ là càng bớt tận tụy với trách nhiệm.

Nàng để người hầu gái trong castillo thay đổi y phục và sửa soạn mọi thứ cho nàng đi ngủ, lòng thầm biết ơn là họ biết giữ yên lặng trong lúc làm phận sự. Dù họ nghĩ ngợi gì về chiếc áo rách tả tơi và những vết thâm tím trên thân thể nàng, hay là máu đang ứa ra trên bờ môi dưới, họ không tỏ ra bất cứ dấu hiệu nào trước những điều kỳ quái ấy. Câu chuyện ấy đã chấm dứt rồi, và hiện tại nàng đang được an toàn.

Ý tưởng rõ nét cuối cùng đọng lại trong tâm trí nàng là ánh mắt căm ghét trên gương mặt người phụ nữ bạc nhược mỏng manh, Dona Luisa.

-o0o-

Các ngọn đèn trong phòng Torres đã gần lụi tàn, những vòng sáng tỏa ra từ đấy thoáng dần, và ánh lửa trở nên sậm hơn từ màu hoàng kim nhạt qua sắc cam ủ rũ. Dưới ánh đèn mờ mờ gò má xanh xao của nhà học giả trông càng tiêu tụy trong lúc ông đang hí hoáy viết lách, nhưng ông chỉ cau mày và chăm chú hơn vào công việc của mình. Có quá ít thời gian để thực hiện tất cả mọi việc cần làm, và ông đang nghĩ ngợi phải làm cách nào, may mắn thay ông được tiếng là có thể ngồi cả đêm viết lách mà không ai thấy đó làm lạ.

Ngòi bút của ông đã tã đầu, ông với lấy chiếc khác. Quá nhiều chi tiết cần phải ghi chép lại, xem xét và tu sửa thận trọng trong bản tường trình đệ kiến lên Nhà Vua. Những sự kiện sẽ cần phải trình bày một cách thuận lợi, làm hài lòng người đọc trước khi Torres được miễn trách về sự thật của lễ đính hôn này. Chính bản thân ông sẽ bị khiển trách như ông đã từng trách cứ ông cụ lẩm cẩm Histangua. Chuyện trò cả buổi trời rồi cho đến cuối cùng ông cụ không nói những điều Torres muốn nghe ngoại trừ những câu chuyện đầu cua tai nheo về bà cô góa phụ của cô gái Arrelanos.

Ít ra ông chưa phải tốn phí nhiều chi trả cho gia nhân của castillo để gây lòng tin rằng vị công tước lớn tuổi sẽ luôn luôn trả tiền mua tin về vị công tước trẻ. Chưa gì lời hứa hẹn hậu hĩnh đó đã khiến họ cố gắng biết bao là thông tin. Nhờ đó ông đã biết được khá nhiều điều Eugenio de Castaneda đã cố tình giấu giếm khi mời vị khách có diện mạo hiền từ về phòng nghỉ ngơi sau bữa ăn tối sớm đến thế.

Histangua chính là người đã đồn đại rằng ‘ông chủ’ đưa ngài công tước trẻ vào trong căn phòng hoang vắng tách biệt và mang ‘cô tiểu thư trẻ’ đến cho anh ta. Ông lão quá hoảng hốt và đã đem câu chuyện kể lại cho cháu gái của mình. Kể đến, vài giờ sau, một người nô bộc giữ nhiệm vụ canh phòng tư thất của Valenzuela đã rón rén tới mang tin nổi đình nổi đám trong phòng ngủ công tước, nào là tiếng găm rú, âm thanh đổ vỡ,

và còn tiếng gào thét rợn người nhưng không ai dám hó hé điều tra. “Cậu ấy như thú vật vậy, thưa ngài,” người đàn ông lắp bắp đáp lời trước tia nhìn dò hỏi của Torres, “chúng tôi biết cậu ấy không tự khống chế được nữa bởi vì có chuyện đã xảy ra... Khi xảy ra trường hợp như vậy chỉ có anh chàng pelliroyo (tóc đỏ) là điều khiển được cậu ấy.”

“Thế pelliroyo - ở đâu?”

“Có người đến gọi anh ta trước đó. Anh ta đi khoảng nửa tiếng – có lẽ ngắn hơn – và trong lúc đó con bé tóc đen, người hầu của senorita đến muốn nói chuyện với anh ta. Tristán có cách với đàn bà lắm dù gương mặt anh ta như thế,” Anh ta chưa chát nói thêm, chân cựa quậy trước cái nhìn trống vắng của Torres, “Bọn tôi đã để cô ta vào tư thất công tước đợi anh ta.”

Ngồi bết của Torres ngừng hẳn, ông đợi anh ta tiếp tục.

“Khi Tristán trở lại anh ta lưu lại chỉ chừng một phút, khi trở ra anh ta trông đờ đờ sát khí như muốn giết người vậy, còn mắng chúng tôi không tiếc lời sao để cho con bé đó vào phòng.” Người gia nhân nhăn mặt nhớ lại chuyện xảy ra. “Khi anh ta vẫn còn quở trách chúng tôi thì có tin ở dưới đưa lên là đứa con gái đã leo ra khỏi balcony của công tước và nhảy xuống dưới.”

Torres gật gù, ông quá quen thuộc với triệu chứng bệnh của Valenzuela nên không hỏi thêm nguyên nhân. “Rồi chuyện gì kế tiếp?”

Anh hầu sững sốt, “Nói có thánh thần, ngài cũng điềm tỉnh như anh ta vậy! Gương mặt anh ta không hề thay đổi khi nghe tin đó! Tristán đi thẳng xuống chỗ cô gái da đen rớt xuống, rồi bọn tôi cũng không nghe thêm gì nữa. Cũng không thấy anh ta suốt buổi tối hôm đó, và cũng không có tiếng động gì từ chỗ đó - chỗ ở của công tước.”

Torres cho người đàn ông thoái lui sau khi đã moi từ anh ta khoảng thời gian ước đoán cho từng biến cố. Dường như những sự việc này xảy ra quá nhanh – thậm chí có lẽ còn nhanh hơn dự tính của de Castaneda.

Giờ đây ông đưa những ngón tay mỗi rã rời lên dụi mắt, và ngược lên nhìn ánh nắng đã len lỏi qua cửa sổ. Ông nhận ra ánh sáng mặt trời còn sáng hơn ánh sáng đèn ở bàn, và ông nên rung chuông gọi người tắt đèn. Torres trỗi dậy cảm thấy đau nhói vì đầu gối cứng lại quá lâu. Ngay lúc ấy có tiếng cào nhẹ trên cửa lòi cuốn sự chú ý của ông, trong thoáng chốc ông ngỡ mình đã rung chuông lúc nào mà không hay biết.

“Vào đi.” Giọng ông không mang chút âm hưởng nào mỗi mệ.

Torres không nhận ra cô gái đang lén nhìn quanh cửa với đôi mắt to, nét mặt lo lắng. Lúc bắt đầu cô ta nói nhỏ đến nỗi ông không thể nào hiểu được cô nói gì. Rồi khi ông hỏi han tỉ mỉ hơn, ông bắt đầu hiểu ra lời khai trầm trầm ấp úng của cô gái.

“... họ nói ngài sẽ trả tiền cho những tin tức bất thường,” cuối cùng cô dứt lời, “và tôi nghĩ...”

“Cô làm hay lắm, tôi rất mừng là cô đến gặp tôi.”

Nguồn tin đáng giá mười quan, Torres thầm nghĩ, ngón tay ông trượt dài trầm ngâm trên những đồng bạc khi ông trao tiền cho cô gái. Ông kiên nhẫn đợi cho đến lúc cô gái lắp bắp cảm ơn và rời khỏi phòng, lòng thầm ngạc nhiên là cô gái chưa nhận được tầm quan trọng trong lời khai báo vừa rồi. Đó là khi, chỉ vài phút sau lúc ấy cô bắt gặp Felipe Tristán bên cạnh giường của senorita de Arrelasnos, mắt nhìn đắm đắm xuống dấp dấp đang say ngủ kia. Chẳng không có cách nào lên vào phòng ngủ của nữ công tước mà không bị phát hiện.

-o0o-

Người nào đó đã lay lay vai Juana để đánh thức nàng, và sự động chạm thức tỉnh nàng khiến nàng cảm nhận rõ rệt cơ thể mình đau buốt. Nàng cầu nhàu và cựa mình, cố tránh né, nhưng vẫn bị lay tiếp. Nàng biết mình vẫn bị quây rầy cho đến khi nào nàng mở mắt. Rụt người lại nàng từ từ nhướn hàng mi, trong khoảnh khắc hãy còn mơ màng nàng nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt như sắc ngọc lục bảo nhạt.

Bàn tay trên vai nàng lơ lửng xuống, sau một lúc nàng bắt đầu nhận được giọng nói của người đàn bà đang gọi nàng bên kia giường. “Senorita, cô phải thức dậy. Có chuyện quan trọng, thưa cô.”

“Đừng mà. Để tôi ngủ.” Mí mắt nàng lại rũ xuống, chúng nặng trĩu, và nàng không muốn nhìn điều gì đó đang ẩn chứa trong đôi mắt màu lục đó.

“Cô không ngủ được, senorita, có tin đến! Có khách đến tìm cô, và senor de Castaneda bảo rằng cô phải xuống dưới –”

“Chuyện đó không quan trọng,” Tristán cương quyết cắt ngang. “Tôi đang cố đánh thức cô ấy dậy vì có chuyện liên quan đến cô ấy. Madame, người hầu của cô –”

“Michaela, chị ấy có chuyện gì?”

Giọng nàng tỉnh hẳn, nàng chống tay ngồi dậy. Nét mặt chàng đành lại như tạc bằng đá, chỉ có đôi mắt sáng lấp lánh lạ kỳ là sinh động.

“Cô ta chết rồi, madam.”

Trong một lúc lâu nàng ráng cất tiếng để trả lời chàng. Môi nàng mấp máy nhưng không có âm thanh nào thoát ra. Đến mãi sau nàng mới nói nổi. “Chị ấy không thể nào ngã bệnh đột ngột như vậy!”

“Không phải là bệnh. Cô ta ngã từ trên balcony cao xuống, khoảng hai tiếng trước khi trời sáng. Có người thấy cô ta rớt xuống, họ nói cô ta tự tử.”

“Như vậy là đã lâu lắm rồi!” Cổ họng Juana buốt nhói. “Tại sao không ai cho tôi biết trước đó?”

“Cho cô biết lúc đó cũng không làm được gì khác hơn: cô ta hết cơ hội sống còn rồi. Phải mất chừng ấy thời gian kể từ lúc đó cô ta mới đi được, và lúc tôi đi –” đôi môi chàng nhếch lên – “các vị bác sỹ thông thái của cô hãy còn đang tranh luận là người nào sẽ đảm trách việc chăm sóc cho một người thân phận hèn hạ như thế và mai táng cô ta chỗ nào để đỡ tổn công sức nhất.”

“Là anh? Tại sao anh có mặt ở đó?”

“Cô ấy yêu cầu gặp tôi.”

Lời nói quá rõ ràng đến nỗi Juana không có thể ngờ vực chàng. Mắt nàng nhoà lệ khi hồi tưởng lại mối tình mà Michaela thổ lộ với người đàn ông không màng đoái hoài đến những lời tán dương hoa mỹ của chị. “Chị ấy làm thế nào –” giọng nàng run rẩy, cổ nuốt những giọt nước mắt cứ chực trào ra. “Chị ấy tại sao –”

Nàng thấy những ngón tay dài của Tristán bóp chặt lại. “Cô ta đi đến phòng công tước tìm tôi, nhưng tôi đã đi gặp senor de Castaneda.” Chàng đột ngột thở gấp. “Lúc ấy Bartolomé chưa ngủ hẳn.”

Nàng nhắm mắt lại cố chống chọi với cảnh tượng đó, nhưng nàng vẫn nghe được tiếng nói của chàng cất lên đều đặn, “đường như lần thứ nhì anh ta thành công hơn. Anh ta lảm nhảm về chuyện đó khi tôi trở lại, nhưng thoát đầu tôi không hiểu anh ta muốn nói gì – tôi cứ nghĩ là anh ta nói về cô.” Tia nhìn của chàng chăm chú vào khuôn mặt quay nghiêng của nàng. “Giờ thì anh ta ngủ rồi và chưa biết là cô gái ấy đã chết.”

Lời nói nghe hão huyền làm sao. Juana nghe được tiếng trò chuyện quan tâm của các thị nữ và nhận ra đối với họ tin tức Tristán đem tới không quan trọng bằng sự hiện diện táo bạo của chàng trong phòng ngủ của nàng, điều mà tuyệt đối bị nghiêm cấm. Nhưng giờ đây đối với nàng việc này không còn quan trọng nữa, đầu nàng ngẩng bật lên khi chàng nói thêm, “cô ấy trần trối với tôi có một điều phải nói cho cô biết, madam.”

“Cho tôi? Chuyện gì thế?”

“Cô ấy sợ chết đi mà lương tâm vẫn còn áy náy, Michaela nhờ tôi nhắn lại rằng chính cô ta là người đã tổ cáo kế hoạch bỏ trốn khỏi Zuccaro với cha cô. Cô ta nói là, ‘senor Jaime chưa bao giờ nhận được lá thư đó vì tôi đã đem đến cho senor Miguel.’”

Juana nằm bất động. Nàng biết mình nên cảm thông cho Michaela, nhưng tâm trí nàng hoàn toàn trống rỗng: không còn tình cảm, thương xót cũng không, không vui, cũng không hối tiếc về sự đánh giá sai lầm của riêng nàng. Nàng từng trách Jaime vì đã bất trung, và trong suốt quãng thời gian đó chàng chưa hề biết là nàng khẩn cầu chàng trợ giúp, rằng nàng tin tưởng vào tình yêu chàng để giải cứu nàng. Bằng giọng vô cảm nàng đáp lời chàng, “chắc lúc đó chị ấy rất muốn đến đây.”

Trong một thoáng Tristán yên lặng, rồi, khi chàng ngược lên bắt gặp ánh mắt trách móc của condesa de Araciél lúc bà vội vã bước vào phòng, chàng nói vắn tắt. “tôi để cô nhận tin tức khách của cô, madam,” trước khi chàng xoay người, sải chân bước ra ngoài.

Chỉ đến lúc chàng đi khỏi Juana mới nhận ra bầu không khí im lặng trong phòng. Trước khi nàng bắt cứ người nào lên tiếng, nàng gay gắt hỏi, “ai đã cho người đó bước vào phòng tôi?”

Mọi người đều bối rối, rồi đồng thanh phân trần. “Không phải tôi.” “Không phải tôi.” “Không có ai dám đâu, senorita.” “Chúng tôi vào đây đã thấy anh ta ở đây khi...”

“Lần tới đừng để cho anh ta đến gần tôi.”

Juana không thực sự nghe họ nói, nhưng những lời phản đối bắt đầu gợn những làn sóng lo âu trong tâm trí nàng. Cho đến bây giờ Juana biết những người phụ nữ này quá rõ, thế nào cũng có một người trong bọn họ cho phép Tristán vào đây - họ đang sợ hãi bị phát hiện, và hành động vi phạm đó không thể giấu kín được lâu. Nhưng không còn nhiều thời gian để suy nghĩ nữa khi lòng nàng đang đau buốt trước cái chết của người bạn cuối cùng, và tất cả bọn họ đều đang quan sát nàng. Có tiếng khúc khích khe khẽ vang lên khiến nàng quay ngoắt sang phía Dona Lucientes và thấy bà ta mỉm cười một cách lạ lùng. Tiếng cười như chấn động trái tim nhút nhối của nàng không cách gì chịu đựng nổi.

“Chuyện gì làm bà thú vị vậy, Dona Maria?”

Người phụ nữ bối rối, “Ồ, không có chi, senorita - chỉ là mọi người thấy anh chàng pelli-rojo đang để ý đến cô và hay lấy cớ để đến gặp cô. Thông thường thì phụ nữ mới là người theo đuổi anh ta.”

“Người hầu của tôi qua đời, chuyện đó không hơn một cái cớ sao?” Mắt Juana rực lửa khiến những người đàn bà đứng chung quanh nàng ngượng ngùng. “Có lẽ các vị phu nhân quan tâm đến chuyện chết chóc ở Andalusia,” nàng kiêu hãnh nói thêm, “nhưng tôi thì không. Senor Tristán để ý tới tôi chỉ làm tôi phiền toái - đừng để cho tôi phải nghe những lời nói vớ vẩn đó nữa.”

Nàng để họ giúp nàng ra khỏi giường, và đứng một cách bồn chồn lúc họ bắt đầu cái nghi thức chậm chạp tắm rửa và giúp nàng trang phục.

“Lòng nhiệt tâm của anh ta còn làm phiền Dona Luisa hơn cả cô.” Một người khác hẳn học thì thầm. “Vị phu nhân tội nghiệp trông càng ngày càng suy sụp nếu anh ta cứ tiếp tục như thế.”

“Dona Luisa?” Juana gần giọng hỏi.

“Cô hỏi tại sao à, chuyện đó đương nhiên thôi, senorita, chúng tôi cứ ngỡ cô đã biết!” Giờ thì họ đều cười, và nàng biết họ không nghĩ như thế. “Người ta thường đồn rằng bà ấy héo hon gầy mòn vì anh ta, từ lúc anh ta mới đến đã thế, nhưng cho dù anh ta có biết Tristán cũng không tỏ bất cứ dấu hiệu nào. Nhưng điều đó cũng không có gì lạ, vì con người đó bí ẩn giống như tượng nhân sư của Ai Cập vậy - và lòng quan tâm của Tristán đối với cô gần đây đã làm cho bà ấy tuyệt vọng.”

Juana cảm thấy cảm giác lạnh cóng khó tả đâu đó trong tim. Hóa ra đó lại là một nguyên nhân khác nữa, là nguyên nhân tại sao người tùy tùng lại có thể ngẩng cao đầu như thế. Nếu anh ta mất đi lòng ưu ái của một trong hai vị chủ nhân, anh ta hãy còn vị nữ chủ hãnh hái cừu mang. Chắc chắn tính khao khát tàn nhẫn mưu lợi nhờ vào những quan hệ tình cảm của anh ta đã khiến Dona Luisa trở nên tuyệt vọng.

“Thế thì tôi hoan nghênh bà ấy thế chỗ tôi để được anh ta lưu ý.” Nàng chua chát nói. “Giờ thì nhanh tay lên làm cho xong mấy việc này đi, rồi nói cho tôi biết người khách đó là ai.”

Nhưng họ không thể nói gì hơn là có người lạ mặt đã tới và señor de Castaneda đã cho người triệu nàng đến tiếp vị khách này. Và nàng bắt buộc phải nghe theo, tâm trí nàng đang quay cuồng với bao cảnh tượng đau đớn cũng khốc liệt như hình ảnh cách thánh tử đạo trên cầu thang với các nghĩa cử của họ. Cuối cùng khi nàng sửa soạn xong, nàng cũng không màng liếc vào hình bóng mình trong gương nhưng yên lặng đi theo condesa de Araciél, người phụ nữ với khuôn mặt khắc khổ. Nàng không dám nghĩ đến điều gì trên đường đi, thay vì thế nàng bám vào biểu hiện vô nghĩa bên ngoài bằng hết cả năng lực của tâm trí nàng: tiếng động sột soạt từ chiếc váy lụa taffeta màu lục khi nàng bước đi, vẻ yên lặng phục tùng của những thị nữ theo sau nàng, những gương mặt ngược lên theo dõi nàng khi nàng xuống thang. Nàng thấy Felipe Tristán đang đứng gần thân hình ngắn ngủn của Pedrino ngay chân cầu thang. Nhưng khi nàng nhìn qua, người cận vệ

liếc xuống rồi bỏ đi, như thể chàng tìm cách tránh không cho chú lùn để ý đến sự tương phản đau thương giữa hai vóc người họ. Nàng vội vã phong kín tâm trí mình, vì nàng không muốn nghĩ rằng Tristán có thể đối xử tử tế với ai.

Tia nhìn của nàng tiếp tục hướng về phía trước, nàng thấy khách của nàng đang đứng bên trong lối đi che mái vòm, thật đẹp trai sáng chói trong bộ y phục bảnh bao nhất màu xanh lông công và xám bạc. Trong giây lát cơ thể nàng như đông cứng, tê liệt, rồi nàng chạy nhanh xuống thang bằng ngang qua hành lang, khóc nức lên vì lòng quá nhẹ nhõm.

“Jaime, ôi Jaime!” Nàng mừng rỡ gọi, và lao vào vòng tay chàng.

7. Chương 7

Trong một lúc lâu Juana vẫn đứng lặng yên, tay bám chặt người chàng như muốn đoan chắc người đứng trước mặt nàng là Jaime bằng xương bằng thịt.

“Jaime,” nàng khẽ gọi tên chàng, rồi cuối cùng ngẩng mặt lên, “Một lần nữa em tin là có phép lạ trên đời. Làm thế nào mà anh tới được đây? Tại sao – ”

“Hãy từ tốn nào, em yêu.” Chàng mỉm cười, đoạn liếc qua đầu nàng đến những người đang đứng yên phía sau Juana, ai nấy đều thẳng thốt. “Về chuyện đó thì không có gì lạ cả - ba em lo lắng khi không nhận được tin của em, nên anh đề nghị là anh sẽ đến đây xem em sống ra sao. Nếu không làm được con rể của bác thì anh cũng đủ khả năng làm sứ giả đưa tin cho ba em mà - Rồi như em thấy đó anh đã lên đường tới đây.” Khuôn miệng đẹp đành lại – “Anh đã gặp cô Beatriz, nghe cô ấy kể chuyện mà anh há hốc cả miệng sưng sốt. Em chưa thành hôn, phải không? Thế công tước đang ở đâu?”

“Senor.” Giọng nói ngay khuỷu tay của Jaime de Nueva vang lên rất khẽ nhưng khiến da thịt Juana lạnh buốt. “Ông đã quên là không được rút kiếm trong nhà của công tước.”

Chỉ đến lúc ấy nàng mới nhận ra trong lúc tay trái của Jaime choàng vai nàng, tay phải của chàng đang cầm thanh kiếm sáng lóa. Chắc hẳn chàng đứng đương đầu với bọn người kia như lính bị dồn vào đường cùng lúc nàng chạy xuống đón chàng. Khi nàng ngược vội lên nhìn, nàng cảm giác được chàng đang căng thẳng. Gò má tròn trịa của chàng đỏ ửng, mắt bùng lửa giận, và cánh tay trên vai Juana hạ xuống.

“Chuyện gì, tên kia?” Giọng nói trẻ trung trầm ấm của chàng khàn đi. “Người nên biết vị trí của người chỗi nào trước khi lên mặt dạy dỗ ta. Đồ vô lại!”

Nàng sưng sốt nhìn cánh tay chàng di động như thể đang biểu diễn một động tác thật chậm. Nàng định kêu lên giữ tay chàng lại, nhưng trước khi nàng cử động chàng đã giáng một cú dữ dội vào gò má sọc của Tristán.

Cú đấm vang dội, trong hàng giây liền người nào người nấy đứng im như tờ. Rồi người cận vệ cúi đầu chào xem như không có chuyện gì xảy ra và nói bằng giọng thật lễ độ, lạnh lùng, “Dù gì đi nữa, senor, hãy tra kiếm vào vỏ.”

Jaime lẩm bẩm điều gì đấy trong miệng, nửa kinh hoảng vì chính hành động của mình và bởi vết đỏ lan rộng trên mặt Tristán. Tay chàng bỗng lỏng ngóng, Jaime ấn mạnh kiếm vào vỏ khi Eugenio de Castaneda thông dong bước tới.

“Hoan nghênh cậu tới đây, senor! Tôi không biết cậu chính là senor de Nueva người mà tôi từng nghe – ” Tia nhìn của hắn chiếu về hướng Juana “rất nhiều. Cậu đến đây làm khách trong đám cưới cháu tôi à?”

Jaime de Nueva lắc đầu. “Không phải vậy, thưa ngài, tôi chỉ muốn lưu lại đủ để hiểu được vì sao senorita de Arrelanos rơi nước mắt. Ngài có phải là senor de Castaneda không?”

Gã đàn ông già cúi chào, ánh mắt đề phòng của hắn chuyển thành nụ cười kéo dài vành miệng rộng. Đôi vai nung núc nhô cao, giống như hắn đang chống đỡ ai đó đang tấn công. Jaime quan sát hắn, đoạn đưa ra một phong thư.

“Thư này là của cha senorita, vào lúc này ngài ấy đã biết được những chuyện Dona Beatriz kể cho tôi khi tôi gặp phu nhân trên đường tới đây. Tôi yêu cầu một lời giải thích, senor.”

“Cậu sẽ có thôi – ” de Castaneda vỗ vào cánh tay hắn – “nhưng chúng ta không nên gieo rắc thêm tin đồn như cậu từng làm, phải thế không? Thưa công tước – quý ông và quý bà – xin bỏ qua những điều phiền toái này cho chúng tôi. Chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi, cũng dễ dàng làm sáng tỏ mà.”

Tiếng rì rào nhỏ vang lên, phần lớn đám đông tản ra và Juana thấy nét mặt họ hiện lên vẻ tò mò suy đoán khi họ nhìn Jaime: đàn ông thì thắc mắc thoáng chút khinh khỉnh, phụ nữ thì lộ rõ vẻ hứng thú và ngưỡng mộ. Nhìn chàng lúc này nàng thấy mình đã quên gương mặt tuấn tú, đường nét trong sáng đầy ấn tượng, mái tóc đen và đôi mắt màu sẫm sáng rõ bên dưới hàng mày thấp, hình lưỡi mác. Sự nhận biết ấy khiến lòng nàng day dứt với cảm giác có lỗi.

Chàng nhìn chăm chăm Torres đang đứng bên kia hành lang, nhưng đầu lại cúi xuống nhìn nàng.

“Công tước? Ông ấy có phải là công tước không, Juana? Anh nghĩ là – ”

“Đó là công tước de Madina de las Torres,” de Castaneda nhẹ nhàng xen vào, “ngài từ Madrid tới đại diện cho Đức Vua để tham dự đám cưới của tiểu thư đây và cháu tôi.” Hắn liếc chung quanh sảnh đường trống vắng, đoạn nói thêm bằng giọng mưu mô, “chúng ta đừng gây phiền toái nữa, senor de Nueva. Vì cậu tới đây mới khiến cô ấy khóc – các cô con gái trẻ thường dễ xúc động, còn senorita Juana thì đang xa nhà. Về chuyện Dona Beatriz thuật lại với cậu - thật là đáng buồn, senorita không thích nét mặt của cháu tôi, và cô của senorita còn dùng những lời lẽ xúi giục cháu mình vô lý đến nỗi tôi đành phải gửi bà ấy về lại với anh của bà! Suy cho cùng, senorita đã hứa lấy Bartolomé thông qua ước muốn rõ ràng của ba Juana, và tôi không cho phép tâm tưởng cô ấy bị đầu độc chống lại ý của ông ấy.”

Đôi mắt Juana giờ đây đã khô lệ, ánh lên tia nhìn khinh bỉ. “Ba tôi đã thỏa thuận mù quáng. Hãy cho mời công tước đến đây, tôi xin ngài, và cứ để senor de Nueva xét đoán xem ngài ấy có thích hợp làm chồng cho bất cứ người phụ nữ nào hay không.”

Căn phòng thoáng rơi vào sự im lặng đầy đe dọa. Dona Luisa tiến tới đưa những ngón tay trợ xương chạm vào cánh tay chồng bà, và Torres mỉm cười với thần thái ôn hoà, bằng quan như thường lệ. Jaime liếc từ gương mặt đánh lại của Juana đến sắc mặt đang tím tái của de Castaneda. Rồi bằng nỗ lực phi thường khiến những đường gân nổi hẳn lên hai bên thái dương, de Castaneda toác miệng cười.

“Đương nhiên thôi! Chúng ta nên vào hành lang và đợi ở đó cho tới khi cậu ấy tới nhé. Felipe, đi mời vị hôn phu của senorita Juana đến đây.”

Bằng vào chữ cuối cùng đó, Juana biết mình đã quên một sự thật chính yếu, đáng nguyên rủa rằng nàng đã chính thức hứa hôn với công tước de Valenzuela. Giờ thì hoàn toàn vô dụng để kêu ca rằng thoát đầu nàng bị dụ dỗ, rồi bị quấy rối tới lúc nàng không biết ý nghĩa của những từ ngữ mà nàng đã lập lại sau những lời huyền thuyên của vị giáo sỹ. Nàng đã đọc lời thề nguyện, và giờ đây đã bị trói buộc vào những điều lệ khe khắt của luật pháp. Thế rồi, sự nhận biết ấy làm nàng tắc nghẹn, cảm giác như buồn nôn. Nàng thấy mình như bị đóng băng, mắt nhìn chăm chăm vô hồn về phía trước. Lần đầu tiên nàng quay người đứng cách Jaime một khoảng, và đối mặt với Tristán.

Bằng vào những gì nàng biết về chàng: thái độ thần nhiên có tính toán, sự tĩnh lặng đầy kiên nhẫn, nhưng đáng dấp cao lớn rắn rỏi đứng trước ngưỡng cửa dẫn đến hành lang kia không phải là hình ảnh Tristán nàng từng biết.

Lớp vỏ lạnh lùng, như tráng một lớp băng đã biến mất: khuôn mặt góc cạnh, khắc nghiệt như được thấp sáng, đôi mắt xé tinh anh ẩn dưới đôi mí nặng rục lên vẻ đắc thắng thâm kín. Nàng sợ hãi liếc quanh, hoang mang không biết có người nào nhận ra sự thay đổi ấy không, nhưng may thay tâm trí mọi người đều đang bận bịu.

De Castaneda nắm lấy tay Jaime, hất đầu thúc giục viên tùy tùng nhanh chân hơn, nhưng không lưu ý rằng chàng chỉ lập lại mệnh lệnh cho một người khác rồi vẫn đứng yên ở đấy.

Juana đi cùng với mọi người vào hành lang với tâm trạng bất lực khác thường. Đầu óc nàng chắc bị tê mất rồi, nàng thầm bảo mình, nên không hiểu sao nàng chỉ có chút ít cảm giác khi gặp lại Jaime. Bây giờ thì niềm vui lúc ban đầu khi vừa gặp chàng đã lùi xa. Nàng thấy mình chỉ hướng về chàng bằng sự hiếu kỳ mờ nhạt, như thể chàng là người nào đó nàng từng biết nhưng hầu như đã lãng quên. Tuy nhiên, chỉ vừa cách đây một tuần, thành hôn cùng chàng là niềm mơ ước trên hết của nàng. Giờ đây nàng chỉ cảm thấy thất vọng, khó chịu rằng chàng đã đánh mất quá dễ dàng cơ hội thuận lợi tạo nên bởi sự xuất hiện đột ngột của chàng.

Với thái độ mềm mỏng nhưng không dễ gì lay chuyển của de Castaneda chàng đã bị thuyết phục không còn phần nộ như lúc ban đầu. Nàng nghe được de Castaneda nói như máy, thốt ra cả tràng biện hộ, giải thích tới lui. Tất cả đều trơn tru chóng vánh, không hề buộc tội, cũng không đòi hỏi khiến cho chàng trai trẻ không kịp ứng phó trước hàng hàng lớp lớp từ ngữ dồn dập. De Castaneda lại vỗ tay chàng, miệng nở nụ cười.

“Cậu vội vã tới đây đã chứng tỏ lòng cảm mến của cậu với senorita, điều đó chí lý thôi. – cậu gần như là anh trai đối với cô ấy, đúng không? – và số phận đã run rủi cho cậu tới đây kịp lúc để chứng kiến đám cưới của cô ấy. Cậu sẽ ở lại dự lễ chứ?”

Điều đó đã làm hấn sung sướng thỏa mãn, Juana thầm nghĩ, nàng cảm thấy sững sốt. Hấn đang vui mừng khi gây đau thương cho biết bao nhiêu người, kể cả những người không thể phượng hại hấn. Nhưng trước khi nàng có thể sắp xếp ý tưởng hoàn chỉnh, nét mặt de Castaneda biến đổi khi hấn lưu ý đến Tristán.

“Cậu ấy đến chưa, Felipe?”

Mái đầu đỏ khê lắc đầu.

“Nào, kiếm cậu ấy đi, kiếm mau lên! À chỉ trễ chút – ” hấn lại cười với Jaime – “ngày cưới cận kề rồi mà chú rể còn nhiều trò quá, cậu ấy hơi nhát khi gặp người lạ, vì lẽ đó nên cậu ấy thiếu cảm giác hoà đồng như cậu... Tôi đoán chắc cậu sẽ không gây hấn trước mặt mọi người chứ!”

Lời nói của hấn thật là trơ trẽn làm sao, nhưng sự đòi hỏi của hấn lẽ ra thành công nếu Jaime không liếc từ hấn qua Tristán. Gương mặt vô cảm của người tùy tùng khiến chàng sững người, phùng lên giận dữ.

“Ngài làm rồi, senor – dù có ấu dả nổi đình đám trước mặt Hoàng Thượng tôi cũng làm vì quyền lợi của senorita. Anh cần nói chuyện riêng với em,” chàng đột ngột vội vã nói thêm, và đưa mắt nhìn Juana. “Chúng ta còn nhiều chuyện để nói với nhau.”

Nàng đứng yên bất động, nhưng trong thâm tâm chùn lại vì sợ. Đùng, tâm trí nàng bảo, em không chịu đựng nổi đâu. Thế nào chàng cũng hỏi nàng tại sao lại đính hôn với người khác, người nàng từng tuyên bố là căm ghét. Đôi mắt màu nâu nhạt long lên tức giận, vừa đau đớn vừa nghi vấn. Nhưng trước khi nàng lên tiếng chàng lại xoay qua de Castaneda xin phép được gặp riêng nàng. Gã đàn ông lắc đầu một cách khoái trá.

“Gặp riêng à? Không, không được, việc đó tôi không cho phép! Hỏi điều đấy là cậu sơ xuất không nghĩ đến thanh danh của tiểu thư, anh bạn à. Nhưng anh và senorita có thể lại góc đằng kia trò chuyện cho đến lúc cháu tôi tới, được không?”

Jaime toan phản đối, nhưng Tristán đã tiến tới trước. Với tầm vóc cao hơn chàng thanh niên kia cả nửa đầu, chàng có dáng điệu của người lớn tỏ ra uy quyền đối với đứa bé ương ngạnh. Ánh mắt màu lục chấm biêm đối đầu với ánh mắt nâu giận dữ, đoạn Tristán lên tiếng nói “senor” bằng giọng hết sức cung kính khiến da nàng nổi gai. Cảm giác của nàng chắc đã hiện hết lên mặt nàng lúc chàng nhìn nàng, bởi thế chàng nghiêm trọng nói thêm, “madam, tôi sẽ im hơi lặng tiếng như là đá vậy.”

Nàng thở mạnh. Chưa bao giờ nàng cần giữ tâm thái thật bình tĩnh hơn lúc này, nàng đau khổ thầm nghĩ, nhưng tâm trí nàng dường như đã tê liệt. Quá nhiều chuyện đã xảy ra khiến nàng khó giữ tư tưởng mình tập trung. Khi nàng đi với Jaime tới góc phòng de Castaneda chỉ định, nàng chỉ nghĩ đến sự căng thẳng đang kiềm nén trong dáng dấp cao lớn của viên tùy tùng. Có điều gì đó đã xảy ra: anh ta biết rõ chuyện

ấy còn nàng thì không, và sự nhận biết ấy đang tạo lợi thế cho anh ta. Tim nàng đập dồn dập khi nàng tập trung tư tưởng nghĩ đến Jaime, và nàng kinh hoàng nhận ra là chàng đã bắt đầu cất tiếng.

“... không nhắn gì cho anh? Ngày hôm đó, khi em nói sẽ lấy anh, anh đợi cho tới lúc trời gần tối để thừa chuyện cùng ba em, và họ nói với anh là chưa ai nói gì với bác. Rồi hôm sau anh qua nhà em và được biết là em đã hứa gả cho công tước Valenzuela và đang bận rộn chuẩn bị cho chuyến hành trình đến lâu đài.” Miệng chàng đành lại, nhưng bờ môi dưới run lên. “Em không thể trái ý ba em, anh biết điều đó – nhưng còn lá thư của em lẽ ra anh nên giữ.”

“Em không thể, Jaime, vì em không có ý định gửi cho anh bất cứ thứ gì.”

Juana dịu dàng nói, nàng nhận ra khi mình nói những lời đó tất cả nỗi đau lòng trong thời gian ấy dường như đã quá xa, lâu lắm rồi, và trẻ con làm sao. Con phần nộ của cha nàng khi nàng từ chối kết thành thân với kẻ lạ - công tước hay không công tước cũng thế - sự phản kháng của nàng, và âm mưu thơ đại bỏ trốn và kết hôn với Jaime... mưu đồ đã bị Michaela phản bội. Từ dạo ấy khi phải đối mặt với sự tàn phá khốc liệt mà nàng từng chịu đựng, những chuyện khác giờ đây dường như quá nhỏ nhoi.

“Nghe này Jaime – anh phải nghe em nói.” Từ ngữ cứ như tự động thoát ra từ bản thân nàng bỏ mặc nàng đang nghĩ gì, chàng cúi đầu xuống lắng nghe nàng nói. “Anh là hy vọng duy nhất của em – em không thể ở lại đây. Trước đám cưới với vị công tước này, em sẽ vào dòng tu – ”

Chàng ra hiệu cho nàng im lặng, liếc qua đầu nàng về phía Tristán. Đoạn chàng nói nhanh, “Nhưng em không thể làm thế! Danh dự của em sẽ bị tổn thương nếu em từ chối kết hôn với người em đã đính hôn.”

“Danh dự của em! Danh dự của em không còn quan trọng đối với em nữa – em chỉ quan tâm đến làm thế nào để thoát khỏi đây. Em không cần biết là bằng cách nào.”

Nàng cảm giác có gì lay động, người nàng như khẽ chao đi, tia nhìn hoang dại tắt ngấm trên mặt nàng thay chỗ cho nét băn khoăn lo lắng.

Jaime lo âu nhìn nàng. “Juana, em không sao chứ. Trông em căng thẳng – ”

“Không có gì cả, em không khỏe nhưng đầu óc em vẫn tỉnh táo, thật đấy. Em sẽ kể cho anh nghe tất cả lý do sau này, nhưng em thề em không nói việc này qua loa đâu – em thật có ý như vậy bằng tất cả linh hồn em. Anh có tin em không?”

Chàng gật đầu. “Tất nhiên là anh tin em. Nhưng nếu ba em đã có lời cam kết cho em – ”

“Ông ấy không biết được ngài công tước đó là loại người gì đâu! Em biết là ba em không biết chuyện này.” Ba không thể nào biết thì đúng hơn, nàng thầm nghĩ, ngay cả giám hộ của Bartolomé cũng chưa biết mặt tề hại nhất của con người đó. “Hãy giúp em, Jaime, nếu không họ sẽ bắt buộc em – ” Nàng đột nhiên ngừng lại, nín hơi như con mồi đang bị săn đuổi. “Em không thể ở lại đây.”

Khuôn mặt tuấn tú của Jaime trở nên hoang mang. “Nhưng tại sao, Juana – anh biết em không yêu công tước, nhưng vì danh dự của em – ”

“Đừng giáo hóa em về danh dự của em nữa!” Giọng nàng buốt nhói trước khi nàng lấy lại tự chủ và cố bình tĩnh nói, “công tước de Valenzuela y như một tên khủng. Hắn nói năng lấp bắp miệng mồm rất dãi, hơi thở thì hôi thối, em thề là trí óc của hắn không được lành lặn. Hắn nói chuyện y như một đứa trẻ dốt nát. Ba em chỉ biết rằng hắn được dạy dỗ cẩn mật, nhưng đó là vì họ không dám để người ta thấy hắn. Hắn là đồ thú vật, cả hắn lẫn tên – tên hầu cận của hắn.” Lúc này nàng nói như tên bắn, chữ này vấp vấp chữ kia. Liệu anh ta có nghe được không? Nàng thật nóng lòng muốn biết và không dám nhìn ra phía sau, còn Jaime trông hãy còn lưỡng lự, hoài nghi.

“Về mặt nào đó không hiểu sao nhiều nhà quý tộc bị... suy nhược,” chàng bối rối nói. “Sự kết nối giữa hai dòng máu Tây Ban Nha và Áo thường đưa gây nên tình trạng suy yếu, anh nghe ba anh nói như vậy, nhưng họ đúng là biểu tượng ưu việt.”

“Ưu việt như bệnh động kinh phải không?” Nàng gay gắt phản bác, và chàng cau mày nhìn nàng, sững sờ. “Lẽ ra trong tinh thần nhân ái của người Cơ đốc giáo em nên tỏ ra xót thương hắn, nhưng em không thể nào! Hắn giống như súc vật, hắn...” Nói nữa cũng chẳng ích lợi gì, nàng đột nhiên nghĩ ra lòng buồn rầu

thất vọng. Nàng thấy được thái độ thoái lui pha lẫn sự sứt hằn sâu trong mắt chàng trước mỗi lời nàng thốt ra. Lòng đầy tuyệt vọng nàng nói thêm. “Vị công tước lớn tuổi, ngài Torres, không tánh thành hôn sự này, và em tin ngài ấy đại diện phát ngôn thay cho Nhà Vua. Hãy nhẫn với ba em điều đó, nếu không còn chuyện gì khác!”

Chàng tròn mắt nhìn nàng, Juana cay đắng nhận ra những lời cuối của mình còn có tác động sâu xa hơn tất cả những lời trần tình bất hạnh của nàng. Nàng đã ngờ vực đến thế ư? Thái độ đó của chàng có phải là nguyên nhân tại sao nàng dễ dàng tin là chàng bắt trung sau khi Michaela lấy trộm thư của nàng? Nàng quan sát về mặt bản khoản của chàng rắn lại thành nét cau có.

“Anh sẽ nói chuyện với senor de Castaneda.” Chàng tuyên bố một cách kiên quyết. “Nếu sự thật là như vậy, em không thể bị ép buộc...”

Lời chàng nói đột nhiên bị cắt ngang khi gia nhân vội vã xông vào hành lang, mắt anh ta xoe tròn sợ hãi, và cúi chào vụng về mọi người trong phòng.

De Castaneda gần giọng. “Nào, tên đàn độn kia, cháu ta đang đến phải không?”

Người đàn ông lắc đầu, nuốt khan. “Mong ngài rủ lòng tha thứ, senor, toàn thể chúng tôi đều đã đi tìm ngài ấy! Hiện giờ cả chục người đang chia nhau ra kiếm. Lúc chúng tôi không tìm được ngài trong tư thất của ngài chúng tôi tìm luôn cả bên chái nhà, nhưng không ai thấy công tước đâu cả.”

-o0o-

Ba tiếng đồng hồ kéo dài như hàng thế kỷ và nhóm người trong hàng lang vẫn mòn mỏi đợi. Thân thể họ dường như bị đông cứng, nhưng vì bó buộc bởi nghi thức xã giao nên các nhân vật cao trọng không được tỏ ra mình yếu đuối mệt mỏi. Gia nhân đến rồi đi, ra rồi lại vào. Juana từ từ nhận ra càng lúc càng ít người có can đảm quay lại và thú nhận họ đã thất bại, nhưng nàng vẫn không động đậy. Nếu nàng lộ ra thái độ hy vọng nào, nàng biết, số phận tàn nhẫn sẽ bóp nghiêng niềm hy vọng đó trong chớp mắt.

Mặt de Castaneda tối sầm, sắc đỏ lưỡng thường thấy đã biến thành tím tái và cặp mắt hí thu lại, hấp háy bồn chồn khi hắn nghe Torres cất tiếng nói khê khàng.

“Tôi nghĩ hiện tại chúng ta nên tuyên bố thất bại tìm kiếm tông tích của công tước, và không cần phải đợi ngài ấy nữa.” Cách ông nói chuyện nhỏ nhẹ nên thoát đầu mọi người không lưu ý đến mệnh lệnh của ông, nhưng uy quyền của nó vẫn hiển hiện. “Bây giờ có lẽ công tước đang hối hận về những sự kiện quan trọng nào đó mà tất cả chúng ta đều biết – có lẽ ngài ấy thậm chí ghét luôn cả ý tưởng đính hôn.” Đôi mắt điềm tĩnh của ông dừng lại chốc lát trên khuôn mặt nhăn nhó của de Castaneda, ông nói tiếp quan sát từng lời nói chằm chọc thấm dần vào đầu hắn. “Khi tìm được ngài ấy, công tước sẽ được bảo đảm rằng đám cưới của ngài sẽ không tổ chức vội vã một cách không thích đáng, có lẽ như thế sẽ làm ngài ấy bớt sợ hãi. Senor de Castaneda chắc cũng đồng ý với tôi chứ?”

Có tiếng ghen ngào phát ra bên cạnh ông, dường như bị chấn chìm trong tiếng bật thốt mừng rỡ đột ngột của Juana. “Đừng, đừng, hãy đợi đã - thằng bé đang chơi khăm chúng ta thôi! Trước đây nó từng bỏ đi chơi kiểu này rồi – ngài không thể ngăn đám cưới – không thể chặn trong lúc này được.”

De Castaneda quờ quạng lão đảo bước tới, điệu bộ hẩn lúc này y như con bò sắp bẫy, loạng choạng tới gần hết người này tới người khác như muốn dùng sức chặn họ dừng rồi khỏi. Gương mặt hắn trông như sắp khóc. Tuyệt vọng và phần nộ khiến hắn nói năng không còn mạch lạc nữa. Hắn đưa bàn tay múp míp nắm vai giật tay những người đang đứng gần đấy như cố tìm phản ứng trên những khuôn mặt đang chăm chăm nhìn hắn. Rồi bất chợt hắn dừng hẳn lại giơ hai tay lên như muốn cào vào mặt mình. Hắn muốn phỉ nhổ vào mặt Torres, nhưng những lời nguyên rủa điên cuồng ấy dường như bị cơn thổ dốc dữ dội ngăn lại, tắc nghẹn trong cổ. Hắn lão đảo chú người tới trước như bị bắn trúng, bàn tay phải níu lấy cánh tay trái. Gương mặt bị méo xệch một cách lạ lùng, răng hắn nhe ra như răng thú vật. Hắn ngược mặt lên cổ giữ cho thân hình đứng thẳng, rồi gầm lên một tiếng không ai hiểu nghĩa là gì, Juana chỉ có thể nhận ra được những chữ ấy là, “người ủy nhiệm – Felipe – ” trước khi hắn bổ nhào xuống bất động.

Torres khê nhưn mày. Ông nghĩ việc này thật đúng là có trời phù hộ, thật lạ lùng và đến đúng lúc. Bởi vì liều độc được ông chọn lựa hết sức kỹ càng nhằm giúp Đức Vua loại bỏ hai nhân vật đang gây bối rối cho

ngài, Eugenio de Castaneda và đứa cháu trai không nên tồn tại trên cõi đời này, hãy còn nằm kín đáo trong hai chiếc nhẫn trên tay của ông. Ông không cần ra tay hạ độc họ cho đến lúc tiệc cưới tiến hành.

Tristán đi chuyển nhanh như cắt đến bên de Castaneda và quỳ xuống bên cạnh thân hình đang nằm một đống lù lù kia, ngón tay dài của chàng khéo léo tháo bỏ chiếc cổ áo cao nghệu đang làm nghẹt cổ, màu sắc tím ngắt ghê rợn trên gò má hắc đã nhạt đi, để lại làn da nhợt nhạt giống như sáp. Juana trừng trừng nhìn hắc lòng đầy kinh hoàng. Gã đàn ông này bệnh đến độ thập tử nhất sinh, nhưng ý nghĩ tỉnh táo cuối cùng của hắn trước lúc bất tỉnh vẫn là nỗi khao khát vô độ muốn gả nàng cho cháu hắn. Nàng dường như cảm thấy những sợi dây vô hình đang vươn ra từ thân xác gục ngã kia, một lần nữa cố quẩn lấy nàng một cách bất lực vào trong làn tơ nhện quỷ quái...

Tận đàng xa nàng nghe tiếng Tristán nói, “ngài ấy chưa chết, nhưng cần mời bác sỹ tới,” và nàng nhận ra lúc chàng đang nói Jaime đã bước tới trước đỡ lấy nàng. Đầu nàng dựa vào vai chàng, mũi nàng tràn ngập mùi hương trên người Jaime. Trong giây phút đó nàng lại trở về với những tháng ngày bình yên hạnh phúc của thời thơ ấu, và nàng nghe được những giọng nói lao xao đâu đó với nụ cười mãn nguyện trên môi.

“Bệnh trạng này là do cơn giận của ngài ấy, thưa ngài, phần nộ quá độ đã gây nên tình trạng kiệt lực... ngài cần phải nghỉ ngơi.”

“Vậy thì hãy chăm sóc cho ông ấy – bà sẽ đi cùng với chồng bà chứ, senora?”

“Thưa công tước – ” giọng Jaime nghe là lạ, vang lên sát bên tai Juana. Nàng cảm giác được những rung động phát ra từ lồng ngực chàng dù không hiểu được lời chàng nói. “senorita bị ngắt xiu.”

“Xin ngài cho phép – ”

Theo nghi thức, lẽ ra Tristán nên đợi Torres phê chuẩn, nhưng không màng nói hết câu chàng băng qua phòng chỉ bằng ba sải chân và nhắc nàng lên trước khi Juana ngã quỵ xuống.

-o0o-

Khá lâu sau đó, trong ánh nắng chiều vàng rực báo trước trời sẽ trở tối mau chóng trong thành Andalusia, Juana mới mở mắt. Trong một lúc nàng nhìn chăm chăm một cách vô hồn khoảng không trước mặt, chỉ biết được mình vừa tỉnh lại và đã ngất đi trước đó. Mắt nàng mấp máy nhìn quanh phòng. Từ cửa sổ chắn lưới sắt nàng thấy những vách chạm khung được mạ vàng, và trần nhà cao được sơn màu.

“Cuối cùng cô chịu dậy rồi sao?” Có tiếng ai đó hỏi nàng, và condesa de Araciél khom người xuống nhìn nàng, khuôn mặt với cánh mũi to khoằm xuống lúc này dịu dàng chưa từng thấy. “Chúng tôi lo cho cô quá, senorita, cô ngủ lâu lắm rồi.”

Juana cau mày. “Đã ngủ...?”

Nàng không nghĩ được vì sao việc ngủ nghê của nàng lại làm người khác lo lắng, rồi những hình ảnh bắt đầu hiện lên trong tâm trí. Áo ảnh về Michaela, cái đồng xương chim hỗn độn trên những hòn đá trong sân, thân xác ngã quỵ của de Castaneda giống như con bò bị đánh gục, tuy bất lực nhưng vẫn toát ra vẻ ác độc. Rồi đến bản thân nàng, dường như nàng đang đứng ở đâu đó nhìn vào chính thân thể mình, lúc ấy đang rũ xuống trước gương mặt đang thờ đốc đầy lo lắng của Jaime rồi được ai đó giữ lại thật nhẹ nhàng trước khi nàng ngã xuống, như thể người nàng chỉ nặng bằng một đứa bé. Nàng thấm ướt môi và cố hỏi cái câu mà nàng rất sợ hãi.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Cô ngất đi khi senor ngã bệnh, một người hầu đã bế cô về đây để cô được yên tĩnh hồi phục.”

“Không phải điều này... ý tôi là chuyện gì đã xảy ra cho chồng – cho công tước? Họ tìm được ngài ấy chưa?”

“Không tìm được.” Juana tự hỏi có phải nàng đang tưởng tượng ra âm điệu trấn an nàng trong giọng nói của condesa de Araciél. “Cả phần nửa người trong nhà đã đổ ra tìm ngài ấy – nhưng không một ai phát hiện cả. Cậu ấy thích chơi trốn trong các bí đạo, chỉ nhằm gây bức bối cho những người săn sóc cậu ấy, nhưng khi chơi chán hay đói bụng thì lại trở ra. Chuyện này trước đây từng xảy ra.”

Niềm hy vọng hão huyền vừa nhóm lên đã tắt ngấm. Juana nói, “nhưng senor rất - rất giận – ”

“Bởi vì ông ấy không muốn công tước de Median de las Torres biết đến thói quen của cậu ấy.” Bà đáp lời. “Vào những lần khác ông ta chỉ việc đợi cậu trở về - ông ta không thật lòng lo ngại cho an toàn của cậu.”

Juana gật đầu. Hóa ra là như vậy, de Castaneda sẽ đạt được ý nguyện của hắn cho dù hắn không có mặt ở đây để chứng kiến âm mưu của hắn được thực hiện. Cái trò tình nghịch của Bartolomé cũng không thay đổi được cuộc diện. Khi nào anh ta về, mọi chuyện sẽ trở lại như cũ, đám cưới vẫn tiến hành chỉ là sẽ bị trì hoãn một chút, mà có lẽ cũng không cần phải trì hoãn.

“Người ủy quyền – Felipe – ”

Những từ ngữ khó hiểu kia giờ đây đã hiện ra trước mắt nàng làm nàng thoáng rung mình. Cho dù Bartolomé không xuất hiện đúng lúc để cử hành hôn lễ, nghi thức vẫn được tiến hành - nếu mệnh lệnh kinh khủng cuối cùng của de Castaneda sẽ được người khác, không phải là bản thân nàng, chấp hành.

Ký ức về đôi tay dài ôm nàng sát vào lồng ngực rộng vững chãi như tường thành khiến nàng vô tình buột miệng hỏi, “Ai đã mang tôi về đây?”

Condesa nhỏ nhẹ mỉm cười. “Cô không cần sợ, không phải là người bạn lúc nhỏ của cô đưa cô đến đây đâu – làm như thế sẽ trái với lễ nghi, việc ấy sẽ bị cấm tiệt. Chính là viên cận vệ của công tước mang cô về. Nếu người hầu làm thì không bị phạm quy cách.”

Juana chỉ muốn phá lên cười, nhưng nàng vội cắn môi ngăn tiếng cười như chực trào ra. Không hiểu vì sao condesa lại cho rằng thái độ lạ lẫm của nàng là vì quá e thẹn và bà giải thích an ủi rằng bà đã ở bên Juana trong suốt thời gian nàng bất tỉnh, nào là người đàn ông đó tuân theo mệnh lệnh của bà từng ly từng tí, đặt Juana xuống trường kỷ xong là đi ra khỏi phòng ngay không hề nhìn nàng thêm một lần nào nữa. Bà nói thêm, bây giờ thì chàng đang chờ ở bên ngoài để chuyển tin nàng đã bình phục đến công tước de las Torres và thay mặt nhà quý tộc kia đem thông điệp tới cho nàng.

“Tôi không muốn gặp anh ta!” Tim Juana đập lồng lên, lồng ngực nàng đau nhói. “Bảo với anh ta rằng tôi – tôi đã hồi phục nhưng muốn nghỉ ngơi yên tĩnh không bị ai quấy rầy trong một hay tiếng đồng hồ. Nếu anh ta đem lại bất cứ tin nào cho tôi, nói với anh ta là tôi ra lệnh cho anh ta nhắn lại với phu nhân.”

“Được rồi.”

Nếu condesa ngạc nhiên bởi thái độ kịch liệt của nàng bà cũng không tỏ ra dấu hiệu nào. Chạm nhẹ vào vai Juana như thông cảm với nàng, bà bước ra ngoài đóng cửa lại sau lưng.

Cơ thể Juana cảm thấy dịu lại, nàng dựa đầu vào nệm và ngắm ánh nắng đang thẫm dần từ sắc vàng hổ phách sang màu lửa đỏ trên vách gỗ chạm khảm sẫm tối. Căn phòng ấm cúng, nhưng lòng nàng lại quá phiền muộn để suy nghĩ... và một lần nữa trạng thái vô thức đang sắp sửa cuốn hút lấy nàng, mời gọi nàng buông trôi hết tất cả những dây mơ rễ má ghê rợn của ký ức và hãy lắng người vào vùng tối êm đềm. Nơi đó không còn ai chạm được đến nàng, làm tổn thương nàng. Trong chốn ấy những điều nàng chưa biết tới sẽ không có bất cứ uy lực nào đối với nàng, thậm chí nếu họ tìm được Bartolomé, chuyện đó cũng không còn quan trọng nữa...

Tiếng cửa đóng khiến nàng mở choàng mắt. Cho đến khi nàng ngược lên nhìn cánh cửa nàng vẫn chưa biết rằng mình người mình đang mong đợi là Felipe Tristán thay vì condesa. Nhưng người đang tiến gần đến trường kỷ là người phụ nữ già, đáng đáp đầy đủ khắc khổ, với vẻ trầm tĩnh, lạnh lùng cổ hủ.

“Anh ta đã nhắn với tôi lời của công tước – ” Bà cũng không màng xưng tên của người cận vệ - “anh ta yêu cầu tôi nói lại với cô rằng anh ta tôn trọng ý muốn được ở yên tĩnh của cô. Tôi đề nghị rằng tôi cùng với một vài vị phu nhân nữa sẽ túc trực ở bên ngoài và thông báo cho bọn người đang tìm công tước tránh khỏi nơi này và đừng làm phiền cô, nếu họ lỡ tới đây. Anh ta tán thành và nói rằng sẽ trình lại với công tước de las Torres.”

Juana cảm thấy bức bối bứt rứt một cách kỳ lạ, gần như là thất vọng. Tại sao Tristán lại tỏ ra thất bại dễ dàng như vậy? Bình thường chàng đâu có lưu ý mấy đến mệnh lệnh của nàng, còn nàng thì cảm thấy thú vị với ý nghĩ dùng condesa gián tiếp bắt chàng thoái lui. Bỗng dưng nàng nhớ lại niềm vui thầm kín khiến nàng chú ý khi nàng gặp chàng lúc ban sáng. Niềm đắc thắng quá rõ rệt ấy đã tô lên đôi mắt chàng màu sắc mới - từ màu lục lạnh lẽo sang sắc ngọc lục bảo rực rỡ. Có lẽ điều đó – cho dù nó là bất cứ điều gì –

vẫn đang chiếm trọn tâm tư Tristán khiến chàng nhường cho nàng một bàn thắng trong trận giao tranh nhỏ nhoi này. Có phải đây sẽ là vẻ mặt của chàng nếu nàng phát hiện mình đã mang thai con chàng? Nàng tự hỏi, thân thể đột ngột bị chấn động mãnh liệt.

Bằng giọng run rẩy đã tố giác nội tâm của nàng, Juana cảm ơn condesa vì lòng tận tâm của bà và bằng lòng để thị nữ canh cửa trong lúc nàng nghỉ ngơi. “Còn tin nhắn của công tước thì sao?” Nàng nói thêm, giọng nàng nghe là lạ. “Thế ngài ấy đã nói gì?”

Condesa mỉm cười. “Chỉ là ngài gửi lời xin lỗi đến cô vì đã thiếu sót chưa nghe ý kiến của cô. Ngài hiểu rằng senor de Castaneda đang nói đến điều gì đây có liên quan đến lễ cưới khi ông ấy vừa ngã bệnh, nhưng ngài rất bối rối nên không thể xác minh được những gì ông ấy nói, và không dám hành xử dựa trên những điều không xác thực.”

Linh hội được điều hệ trọng này làm mất nàng nhòa lệ. Nàng như hình dung ra được gương mặt xanh xao, thần nhiên của công tước lúc ngài đang nhìn de Castaneda lấp bắp gào thét, và nụ cười nhỏ nở trên trên khoé môi nàng như một câu trả lời cho condesa. “Tôi rất biết ơn công tước.” Nàng run giọng nói. “Ngài khôn ngoan hơn tôi từng đoán.”

-o0o-

Khi condesa đi khỏi Juana nghe những tiếng nói rì rào nhỏ bên ngoài và biết rằng vị giám hộ của nàng đã bắt đầu phận sự canh gác. Điều đó làm nàng cảm thấy nhẹ nhõm, và đây là lần đầu tiên kể từ khi cô Beatriz ra đi nàng cảm thấy an toàn. Khi cô nàng bị đuổi đi thành trì bảo vệ kiên cố duy nhất của nàng cũng sụp đổ theo. Đó là lý do đơn giản vì sao de Castaneda muốn tống khứ cô Tia, nàng thầm nghĩ và nhận ra được thực tế tàn nhẫn của sự việc. Ba nàng sẽ phải bỏ lời phân trần của nàng về vị hôn phu của nàng, ông sẽ cho rằng điều ấy chỉ là sự phóng đại ấu trĩ, hay là muốn gợi lòng thương hại của ông. Nhưng Miguel de Arrelanos sẽ không bao giờ hoài nghi người chị hiền lành, đa cảm của ông...

Tâm trí của nàng lại vùn vụt quay về, dù nàng không hề muốn, tới đêm hôm trước: tới cơn giận dữ, giọng rên rỉ, và những ngón tay đang cào cào. Trên một đùi của nàng, phía bên trong vẫn còn hằn rõ một hàng những dấu hình trắng khuyết đỏ thẫm, nơi ngón tay của Bartolomé bấu vào khi hắn vừa bị cơn đau khủng khiếp đầu tiên của bệnh động kinh hoành hành.

Có âm thanh nào đó phát ra từ trong góc phòng tối nhất, đằng sau lò sưởi khiến nàng nhੌm bật dậy. Thật lạ lùng, nàng thầm nghĩ, trước đó nàng đã không lưu ý đến cái vết đỏ trên vách gỗ chạm khung, đường lằn đen và hẹp tách nền gỗ sồi giống như lằn rạn tối sẫm. Nàng nghĩ chắc đây là khuyết điểm trong vách gỗ, nhưng lạ thay cái vết nứt ấy lại di chuyển và càng lúc càng rộng hơn.

Rồi nàng như nghe được lời condesa vang vọng, “cậu ấy thích chơi trốn trong các bí đạo...” Lúc ấy nàng quá mê muội, ngớ ngẩn nên không hỏi bí đạo là gì hay chúng dẫn đến đâu. Một tòa nhà cổ xưa như thế này thế nào cũng có những đường hầm đục bên dưới, để người ta có thể qua lại giữa các phòng như tầng hình bằng những phương tiện như cửa ngầm hay các lối đi bí mật. Và giờ đây thì một cánh cửa như thế đang từ từ mở ra, ngay trước mắt nàng, và cái đường nứt kia đang rộng dần như một dải tối đen.

Lúc này thì nó đủ rộng cho một người lách qua, và môi nàng hé ra toan kêu lên gọi condesa.

Có ánh sáng thấp thoáng từ trong kẽ hở vừa mở, ánh sáng ấy gần như trắng toát tương phản với ánh cam mờ tối của mặt trời sắp lặn, và Juana cảm thấy cổ họng như bị thắt lại trong nỗi kinh hãi cực độ.

“Yên lặng nào.” Lời thì thầm khiến thân thể nàng ớn lạnh. “Đừng kêu lớn, Juana, nếu không tôi phải bịt miệng cô lại.”

Người tề đống, nàng nhìn vách gỗ được đẩy rộng hơn và thấy ánh đèn lồng rọi lấp lờ trên lưới kiềm. Những tia sáng phản chiếu hắt ngược lên mặt Tristan, biến gương mặt chàng giống như ác quỷ, gò má nhô cao khắc nghiệt như bị biến dạng bởi những lằn tối sẫm chẻ nát, đôi mắt xéch trông thật kỳ dị, nhợt nhạt và tàn bạo. Rồi chàng tiến lên một bước vào trong phòng, những tia nắng cuối cùng cuối ngày được dịp soi rọi lên mái tóc đỏ rực.

Juana không ngồi đó đợi. Khi chàng vừa cử động, nàng phóng xuống trường kỷ và chạy vụt đến cửa, bàn tay vươn ra cố chạm vào chốt cửa, rồi lấy hơi để kêu lên. Nhưng Juana đã không lượng sức mình, nàng đã

biết sau bước đầu tiên cánh cửa dường như đột nhiên quá xa, và nàng cũng biết mình không tài nào tới được chỗ đó trước khi bị chàng bắt lại. Rồi nàng bật thét lên nhưng tay chàng đã bịt lấy miệng nàng cất âm thanh đó tắt lịm.

Không gian yên lặng như tờ. Nàng nghe được cả tiếng kêu nghen ngào của mình vọng lại, tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực và tiếng đập chậm, trầm hơn đằng sau đầu nàng khi Tristán kéo nàng sát vào người chàng. Và nàng nghe được nhịp tim chàng hòa điệu với nhịp tim nàng. Rồi Juana cảm thấy một vật lạnh lạnh chạm vào ngực nàng, và nàng chợt nhận ra đó là lưỡi kiếm đang thít nhẹ qua làn vải áo của mình.

Ngay trong giây phút ấy, chốt cửa bắt đầu động đậy.

“Giữ bà ấy ở ngoài. Nói rằng cô kêu lên trong mơ thôi.”

Juana gật đầu và chàng buông nàng ra. Nàng bước loạng choạng tới gặp condesa trên ngưỡng cửa, rồi bám vào cánh cửa ngăn không cho nó bật rộng ra, điệu bộ của nàng trông như kiệt lực bối rối, nhưng thật ra là đang bám víu tìm điểm tựa. Nàng không dám nhìn ra phía sau, nhưng vẫn biết Tristán đang đứng khuất trong bóng tối sau cửa theo dõi nàng.

“Cô vừa mới gọi à, señorita de Arrelanos?” Ánh mắt của condesa thật sắc bén. “Hình như tôi nghe được tiếng kêu phát ra từ phòng này.”

“Chắc lúc ấy tôi đang ngủ và bị ác mộng.” Miệng Juana bỗng dưng khô khốc. “Tôi – tôi mơ thấy quỷ.”

Condesa làm dấu thánh, vô tình thụt lùi một bước. “Chớ bao giờ nhắc đến chúng! Nhắc đến là chúng hiện ra đấy, linh nghiệm lắm. Cô muốn có người ở với cô không?”

“Không, tôi không cần ai cả, condesa.” Sự thật trong câu trả lời khiến giọng nàng trở nên cay đắng. “Tôi muốn ngủ tiếp miễn là không có ai làm phiền tôi. Các vị phu nhân làm ơn hãy cầu cho tôi có được mộng đẹp nhé,” Nàng dứt lời bằng âm điệu tuyệt vọng chán chường.

Condesa gật đầu, đôi mắt đen của bà ánh lên nỗi thương xót. “Tôi hứa chúng tôi sẽ cầu nguyện cho cô. Hãy khóa cửa lại nếu cô cảm thấy làm như thế an toàn hơn.”

Juana cố nở nụ cười và gật đầu ra hiệu cho bà rút lui. Khi condesa vừa đi khỏi, bàn tay da ngâm đã đóng sập cửa, rồi nhanh nhẹn khóa ngay lại.

“Thật là một mưu chước tuyệt diệu, kể từ lúc này thì chúng ta được phép gặp nhau rồi.” Đôi mắt bí ẩn, tinh anh ngước lên nhìn nàng. “Thật hân hạnh cho tôi,” chàng lạnh lùng nói.

“Tôi làm sao mà dám sỉ nhục anh! Lòng trung thành của anh đã thay đổi rồi sao?” Nàng liếc xuống thanh kiếm. “Torres sẽ trả tiền để giết tôi nhiều hơn Eugenio trả công cho anh làm tôi mang thai không?”

Trong một thoáng chàng yên lặng, và nàng tin mình đã đoán đúng. Nàng thấy mình chợt ao ước đến điên cuồng chàng cứ giết mình cho xong, giết thật mau vào. Cho dù họ đứng cách nhau một khoảng, nàng vẫn cảm giác được uy lực toát ra từ dáng dấp to lớn rắn chắc của chàng, nhưng không cảm thấy uy quyền được kiềm nén đó kém nguy hiểm hơn chút nào. Nàng cảm thấy bị đe dọa, vây hãm, bất chợt nàng thụt lùi một bước.

Chàng trả lời, giọng đều đặn như thể chưa nghe nàng nói, “tôi hiểu kỳ muốn biết vì sao cô tỏ ra ưu ái với cái tên mặt mũi bảnh bao đó đến như vậy và còn cười tươi khi cô ở trong vòng tay hắn nữa. Có phải hắn là người tình xưa của cô nên cô mới nói năng với hắn quá ân cần như thế, hay cô muốn thưởng công cho hắn đã đánh được tôi?”

Nàng cảm thấy thật nhẹ nhõm vì chàng không nghe được những gì nàng nói với Jaime, nhưng nàng vẫn ngheh mặt lên một cách kiêu kỳ. “Tôi không muốn giải thích cảm nghĩ của mình cho kẻ tồi tệ!”

“Kẻ cả nhân tình à?” Chàng cất tiếng hỏi, âm điệu có phần lạnh lùng chế giễu, và nhanh như cắt thanh kiếm đã được tra vào vỏ. Chiếc miệng sẹo khê nhếch lên nụ cười ngạo mạn, Tristán tiếp tục nói một cách dịu dàng, “cô đánh giá quá thấp lòng trung thành của tôi. Tôi đến thay mặt công tước de Valenzuela đến gặp cô để báo với cô rằng lời hứa hôn của cô đã được hoàn lại cho cô – bây giờ ngài ấy sẽ không đòi hỏi cô làm vợ nữa.”

Chàng quan sát nàng, thấy đôi hai cánh môi mọng thành linh run lên bần bật và mặt nàng bừng đỏ. “Nguồn tin ấy có làm cô hài lòng không?”

“Vâng. Vâng, tất nhiên là có!”

“Vậy thì cô không còn bị ràng buộc nữa.”

“Tôi không thể nào tin được.” Âm thanh tiếng nói mừng rỡ của nàng đột nhiên làm nàng tỉnh táo, người nàng sững lại. “Tôi không thể nào tin được, tôi không dám tin. Chuyện này chỉ là trò gạt người thôi, giống như - giống như hắn đang chơi trốn ở đâu đó, rồi hắn lại giả vờ đổi ý và lại bắt tôi làm vợ. Hắn đang ở đâu? Có ai tìm ra Bartolomé chưa?”

“Chưa, tôi mong rằng họ sẽ không tìm được. Nhưng tôi hứa với cô, hắn không còn khả năng khống chế cô nữa – Bartolomé sẽ không bao giờ bắt cô làm vợ hắn nữa đâu.”

Juana im lặng, nàng ao ước có thể tin được chàng, nội tâm nàng đang đánh phá khốc liệt với bao hoài nghi, ngờ vực. Rồi sau hết nàng kiên kỳ nói, “nếu anh biết hắn đang ở đâu, vậy hãy đưa tôi đi gặp. Tôi muốn nghe đích miệng hắn nói ra cái tin vui này.”

“Tôi không chiều theo ý cô được, cô không nói chuyện được với hắn đâu.”

“Thậm chí là tỏ lòng biết ơn hắn đã ân xá cho tôi cũng không được?” Nàng thấy hàng mi vàng rậm khẽ máy động một cách cương quyết, thâm tâm nàng cảm thấy ghê tởm biết chắc rằng chàng đang cố lừa nàng. “Anh đã khiến cho tôi không thể tín nhiệm lời bảo đảm của anh – tôi không có lý do nào để tin anh là bạn của tôi cả.”

“Tôi sẽ chứng minh cho cô thấy tôi là người bạn tốt nhất cô từng có đấy.” Lúc này gương mặt chàng trông thật khó hiểu, nhưng nàng cảm giác ra được niềm vui bí ẩn kia bắt đầu đang nhóm lên trong chàng. “Cô thật muốn gặp Bartolomé sao?”

“Nếu cần phải chứng thực câu chuyện hoang đường của anh, dù có phải nói chuyện với quỷ tôi cũng làm.” Nàng tức tối vặn lại, và chàng nghiêng mình cúi chào một cách chằm biếm.

Chàng xoay người, cầm chiếc đèn lồng lúc nãy chàng đã che lại khi bước vào phòng và mở khăn ra lấy ánh sáng. Những cái bóng ma quái lại được dịp chiếu lên mặt chàng, nhìn thấy hình ảnh đó Juana thấm ướt môi.

“Vậy thì đi theo tôi, nhưng khẽ thôi, đừng để giám hộ của cô ngoài kia nghe được. Cũng may là tôi đã từng đi qua trước đây – bí đạo này tráo trở lắm nếu cô không biết đường.”

Nàng không lên tiếng trả lời, chỉ túm váy sát vào người và theo chàng lách qua khe hở. Tâm trí nàng nàng bối rối xao động, nàng mong muốn được tin lời chàng xiết bao, nhưng nàng đã hy vọng quá nhiều lần rồi. Nếu Bartolomé hối hận trở thành vị hôn phu của nàng, tại sao hắn không nói với bác hân? Thật là đại đột ấu trĩ khi phải trốn tránh người mình ghét, nhưng Bartolomé đúng là tên ấu trĩ – và ngu xuẩn mà.

Nàng cũng như hân, giờ đây nàng đã nghĩ rõ ràng hơn, từng lao vào vòng tay Jaime và giả vờ rằng người chồng mình ghét bỏ chưa từng tồn tại. Gặp lại chàng, cảm tưởng đầu tiên của nàng là Jaime đã thay đổi, nhưng hình như hồi ức của nàng về Jaime đã mờ nhạt thì đúng hơn, dù rằng chỉ trong thời gian ngắn như thế. Nhân vật cao lớn với khuôn mặt sẹo kia đã xen vào giữa hai người họ, đã xóa nhòa hình bóng chàng trai trẻ nàng cứ ngỡ mình từng yêu – tìm nàng giờ đây đã bị lấp đầy bởi hận thù, thử thách cam go nên không thể nào còn chỗ cho cảm xúc hững hờ nhạt nhẽo nữa.

Ánh đèn đã xua đi bóng tối trong đường hầm, Juana đưa chân lần xuống cầu thang hẹp khúc khuỷu. Nàng thận trọng dò dẫm đường đi, váy nàng lướt qua hai bên vách tường trong lúc bụi bặm và tơ nhện phất nhẹ vào mặt nàng. Juana nhận thấy họ đang đi xuôi xuống, đến tận đáy hầm. Ở bên dưới đường hầm này nàng có cảm tưởng như toàn thể castillo đang đè nặng trên đầu, dường như nó sắp đổ sập xuống nghiền nát thân xác nàng.

Cố chống lại cảm giác thôi thúc đưa tay ra bám vào lưng chàng để lấy lại tự tin, nàng gằn giọng nói, “họ bảo tôi là anh đã vào phòng tôi tối hôm qua, nhưng không một ai biết anh vào bằng cách nào. Có phải anh dùng cách này không?”

“Phải, có một cái cửa kế bên. Đây rồi – ” chàng dừng lại và giọng cao hơn – “đây là chỗ Bartolomé đang trốn.”

Chàng đưa bàn tay kia ra kéo cửa, và phụ họa cho tiếng thở dài khe khẽ, bóng tối trước mặt họ tách ra để lộ một khoảng rộng lớn sáng sủa và trên sàn nhà lát đá chen chúc những cái bóng hình thù kỳ lạ. Juana đoán chắc là họ vừa trồi lên đầu đó gần tư thất của công tước, nàng đột ngột lùi lại, lòng hoang mang. Cái nơi lạnh lẽo, hoang vắng này không giống bất cứ cái gì nàng từng hình dung. Tristán đưa nàng lên qua vách tường rồi đóng nó lại phía sau lưng họ. Khi nhìn ra đằng sau nàng thấy được hàng hàng lớp lớp những chai lọ phủ đầy bụi trên các kệ gỗ. Nàng ngước lên nhìn chàng, nửa sửng sốt nửa dò hỏi.

“Mình đang ở trong hầm rượu của Benaventes,” chàng khô khan đáp lời, “Bartolomé đang đợi chúng ta tuốt đằng đó - nếu cô có thể hạ cổ theo tôi thêm một chút nữa.”

Nàng không trả lời, và chàng đi trước dẫn đường một cách vững chãi giữa những dãy thùng như kéo dài đến vô tận, cái thì xếp thẳng đứng cái thì được chồng cao. Khi mắt nàng đã quen với bóng tối, nàng thấy được những vết tích cuối cùng của ánh nắng ban ngày đang len qua bên dưới những khung cửa ngằm hình vòng cung, đỉnh nhô cao lên khỏi mặt đất để lấy ánh sáng và không khí cho hầm rượu. Căn hầm yên tĩnh, nàng thâm nghĩ, quá yên tĩnh. Bartolomé de Benaventes y Rioja sẽ không bao giờ ở yên được lâu như thế, trừ phi có mục đích nào đó. Biết đâu trong lúc này anh ta đang theo dõi họ, đang chơi trò khùng điên để hù nàng. Juana nín thở, lắng nghe tiếng chân lóng ngóng của hắn. Nếu mà hắn bất thành linh nhảy xổ ra, chắc nàng thét lên mất.

-o0o-

Nhưng đến lúc nàng nhìn thấy hắn, nàng không hề kêu lên một tiếng nào. Chỉ có một âm thanh khàn khàn hoài nghi thoát ra từ cổ họng nàng. Juana trượt chân, nàng vô tình đưa tay bám chặt lấy bàn tay dài mạnh mẽ vội giơ ra đỡ lấy nàng.

Bartolomé, công tước de Valenzuela, đang nằm sòng xoải trên sàn trong vũng rượu sẫm màu trông y như máu. Vành miệng nặng nề há hốc, đôi mắt xanh trống rỗng giờ đây trông vô hồn đang trừng trừng nhìn nàng. Nhìn đến bất cứ chỗ nào Juana cũng thấy ở chỗ đó màu tím ghê rợn đang nhuộm đen đôi vai áo trên chiếc áo chên nhung hằn mặc tối hôm trước, làm ướt đầm gò má sần sùi, và khiến mái tóc thưa màu nâu bết lại thành những vệt dài vắt ngang vàng trán xương xẩu.

“Tôi đã nói hắn không thể bắt cô làm vợ hắn nữa mà.”

Giọng nói bén nhọn của Tristán đưa nàng về thực tại, Juana thở sâu nhẹ nhõm.

“Hắn chết như thế nào? Ai đã giết hắn?”

Nàng thấy chàng cúi đầu thật trịnh trọng tỏ ý thừa nhận mình là nguyên nhân của cái chết ấy trước khi nàng hiểu được ý nghĩa của cử chỉ đó. Đôi mắt đen xoe tròn dần dần hiểu ra sự việc, những ngón tay nàng trượt khỏi tay chàng như cánh hoa héo úa.

“Anh...” Tiếng nói nàng tắc nghẹn.

“Tôi sẵn sàng phục vụ cô, madam.”

Juana chậm chạp lắc đầu. Tâm trí nàng như muốn nổ tung ra, nhưng nàng chỉ nói được bằng giọng như không phải của chính nàng, “tôi – tôi không thể nào tin được – anh đã ám sát hắn phải không?”

“Nên nói là tôi không ngăn Bartolomé tự giết hắn thì đúng hơn. Lúc đó hắn đang chơi trò Vua-của-lâu-đài trên nóc những thùng rượu, rồi trượt chân ngã lộn cổ xuống. Tôi có thể cứu hắn, nhưng tôi không ra tay. Tôi nghĩ rằng cô muốn thấy hắn chết hơn mà.”

Lúc này đây, cho đến cuối cùng nàng đã hiểu được động lực nào đã nhen nhóm niềm vui thầm kín đằng sau vẻ mặt lạnh lùng của chàng. Giờ đây, nó đang bùng lên khắp mọi đường tơ kẽ tóc trên dáng dấp cao ngạo đó - đầu ngã ra sau còn chân đang dạng ra, đôi bàn tay đã xiết chặt mạng sống của công tước de Valenzuela thì tề chỉnh, thanh lịch như tay của các quan viên trong triều. Ánh lửa rực rỡ trong mắt chàng dường như vươn ra chạm vào nàng.

“Tôi - ồ, Chúa ơi!” Nàng lắc đầu một cách bất lực, thậm chí không hay biết đến lời báng bổ của chính mình. “Lẽ ra tôi nên lấy làm buồn trước cái chết của hân, nhưng tôi không cách nào làm được. Tôi ghét cay ghét đắng con người này, tôi không thể nào chịu đựng ý nghĩ phải - phải - ”

“Phải trao thân cho hân?” Tristán liếc xuống cái xác, miệng chàng đành lại. “Thật là một mối hôn nhân không xứng lứa vừa đôi.”

Juana cố dời mắt ra khỏi khuôn mặt cứng đờ, ngập đầy rượu. “Bây giờ anh không nên ở đây - nếu bị phát hiện, anh sẽ bị giết đấy. Luật nói rằng - ”

“Tôi biết luật pháp của cô đặt để những giá trị nào trên tính mạng người Tây Ban Nha, nếu họ bị chết trong tay dân ngoại quốc. Nhưng cô đã quên là tôi không hề đụng vào người hân.”

“Nhưng anh phải đi khỏi đây ngay vì nhiều lý do khác nữa, trước khi họ tìm được anh! Họ sẽ không bao giờ tin anh không hãm hại hân đâu. Đi ngay đi - hãy đổi tên và lập lại cuộc sống mới ở nước khác, tôi sẽ không bao giờ phản bội anh đâu.” Để thoát khỏi tay chàng, nàng đang suy tính như điên lên, cho dù phải phản bội lại linh hồn mình nàng cũng làm.

“Cô hiểu sai mọi chuyện rồi.” Về thú vị chế giễu trong giọng nói bàng quan của chàng khiến gò má nàng phùng lên giận dữ. “Mặc dù kiểu chết của hân hoàn toàn là tai nạn, nhưng sự thật cái chết đó thì không phải như thế. Tôi qua tôi mang hân tới đây để giết hân, sau khi tôi phải chứng kiến cái chết của người hầu cô.” Hồng chàng xoay qua để lộ chuỗi kiếm đang đeo nửa kín nửa hở bên cạnh chàng, ngón tay chàng ve vuốt cán kiếm một cách mơn trớn. “Trong sáu năm liền tôi phải tắm rửa, thay quần áo, hầu hạ ăn uống cho con đười ươi đó, rồi còn lo luôn lạc thú của hân. Tôi đã nhìn những con vật, hân sử dụng như đồ chơi sống, có hậu quả gì khi qua tay hân. Chim chóc, thú vật - thậm chí những người phụ nữ bất hạnh mà họ đưa cho hân khi không thể nào dùng vật khác để lừa hân. Tôi đã phải dùng tới kiếm để kết liễu mạng sống cho một hay hai người lúc họ không còn đủ sức để kêu và giúp hân giải trí nữa.”

Juana rùng mình. “Nhưng tại sao lại giết hân lúc này? Nếu anh đã chịu đựng hân lâu như thế - ”

“Có thể nói rằng tôi đã kiệt sức. Và tôi biết mình có thể lĩnh được tiền thưởng hậu hĩnh bằng cái chết của hân.”

“Tiền thưởng? Ai - ”

“Ngoài cô ra thì còn ai? Cô muốn hân chết mà - hay bây giờ cô lại chối bỏ?”

8. Chương 8

Juana toan phản đối, nhưng rốt cuộc lại yên lặng. Tâm trí nàng sôi sục nửa muốn phủ nhận, nửa khiếp đảm muốn cự tuyệt cái giả thuyết trắng tráo của Tristán, nhưng không hiểu vì lẽ nào những lời lẽ cảm phần không thoát ra khỏi môi nàng. Thậm chí cả đầu óc nàng cũng không hiện lên được ý tưởng nào rõ ràng, nàng đã từng mong Bartolomé chết. Nhưng nếu không nhờ người đàn ông máu lạnh, tàn bạo đã liều lĩnh nhả tâm biến ý tưởng nàng thành hiện thực thì... Nàng ngược lên nhìn đắm đắm vào đôi mắt bí ẩn đó lòng quay cuồng với bao cảm xúc vừa giận, vừa sợ, lại vừa thẹn.

“Tôi chưa bao giờ ra lệnh anh làm chuyện này.”

“Đúng, nhưng có lẽ cô sẽ không ra lệnh cho tôi nhanh chóng cứu hân.” Tia nhìn chăm chú của chàng vẫn không suy chuyển. “Vậy cô thà rằng tôi giao việc ngăn đám cưới lại cho chàng hiệp sỹ tuần tú của cô - anh chàng lúc nào cũng đặt để danh dự của cô lên hàng đầu, phải không?”

Thì ra chàng đã nghe hết tất cả. Nỗi thống khổ của nàng, thái độ kinh hoàng né tránh của Jaime có lẽ đã gây nên một chút khuấy động thú vị - chỉ là một chút - trong con người điềm tĩnh bằng giá ấy. Lòng nàng nhói lên khi nghĩ đến đó. Nhưng nếu nàng chấp thuận lời đòi hỏi của chàng, thưởng công chàng đã thực hiện việc đó vì nàng - chỉ vì lợi ích của chàng thì đúng hơn, nàng chắc chắn như thế - có lẽ chàng sẽ chịu bỏ

đi, đi đến bất cứ nơi đâu cũng được, để nàng khỏi phải thấy chàng nữa và nhớ lại... Tiền thưởng phải thật hậu, nàng phải lo liệu cách nào đây để đưa cho chàng thật nhiều tiền. Gom hết bình tĩnh, cuối cùng nàng trả lời chàng, lời nàng dường như vang vọng khác thường trong không gian yên tĩnh nhuộm đầy chết chóc.

“Tôi công nhận... yêu cầu... của anh là chính đáng, señor. Anh đã giúp tôi một chuyện hợp lý.” Nàng quay đi tránh không nhìn đến cái tử thi nằm trên sàn. “Để đổi lại tự do thoát khỏi hôn nhân này, tôi sẽ đưa cho anh phân nửa của hồi môn mà ba tôi đã giao cho tôi gửi đến công tước. Tôi đoán chắc thân nhân của hẳn sẽ không trả lại số của cải đó lại cho ba tôi đâu. Nhưng tôi có điều kiện,” nàng vội nói thêm, “là anh phải rời chỗ này ngay lập tức và đừng quay trở lại. Tôi hứa danh dự sẽ gửi số tiền đó cho anh.”

Có tiếng thở dài bức bối phát ra từ phía chàng, nhưng câu trả lời của chàng vẫn đều đặn, chững mực. “Điều đó càng khiến họ nghi ngờ tôi mau hơn bất cứ chuyện gì khác – cô có từng nghĩ đến điều đó không?” Khi nàng vẫn yên lặng, điếng hồn không nói lên được lời nào, chàng tiếp tục, “Nếu tôi ở lại và giúp mọi người tìm kiếm, tôi sẽ ít bị nghi ngờ hơn.” Lời chàng nghe như một thầy giáo đang ra sức giảng giải cho đứa học trò tối dạ. “Ngoài ra, cô không thể trả một món nợ máu như thế. Tiền đó không phải là của ba cô.”

“Tôi làm sao có thứ gì khác để trả cho anh? Tất cả những gì tôi có là do ba tôi, hay là – công tước tặng cho tôi.”

“Trí nhớ của cô kém quá, Juana.”

Bầu không khí yên lặng giữa hai người họ chợt rung lên, nàng từ từ giơ tay lên như muốn gạt chàng ra, nhưng Tristán vẫn đứng yên.

“Anh chưa bao giờ muốn có tôi!” Âm điệu đau đớn trong giọng nói nàng khiến nàng thẳng thốt. “Anh chiếm đoạt tôi chỉ với mục đích là giữ tôi cho hẳn, vì họ đã trả công cho anh làm việc đó. Anh từng nói như thế, trong buổi tối hôm đó! Tại sao bây giờ lại để lỡ đi cơ hội làm giàu, chỉ vì muốn trả thù?”

“Cứ gọi như thế nếu cô muốn – ” bờ vai vạm vỡ của chàng khẽ di động - “nhưng tôi không có ý định lấy tiền. Người sát thủ có quyền ra giá của mình, ngay cả người giết vì tai nạn. Tôi đâu có hứng thú hành động sát nhân đó.”

“Anh không thể ép tôi trả cho anh bất cứ thứ gì.” Tâm trí kinh hãi của nàng giờ đây đang thoái lui, tìm đường thoát ra khỏi cái bẫy mà nàng đã quá tự tin bước vào. “Nếu tôi sẽ nói ra anh làm thế nào – ”

“Toàn thể castillo đều biết cô ghét anh chàng Bartolomé tội nghiệp kia,” chàng cắt ngang lời nàng, “dù tôi đã khuyên cô nên giấu giếm cảm giác của mình. Còn tôi đã từng là một gia nhân trung tín những sáu năm. Nếu tôi bị buộc tội ám sát hẳn, tôi sẽ khai rằng cô đã tác động tôi làm trái với lương tri của tôi và còn dâng tặng cho tôi rất nhiều tiền của đến nỗi một nô bộc khốn khổ như tôi không cách nào cưỡng lại được.”

Nàng quay ngoắt đi, nhưng cánh tay chàng như sợi dây xích bằng thép chắn ngang eo nàng, rồi kéo nàng ngược trở lại. Juana như bị thôi miên, bất lực, nàng nhìn theo bàn tay chàng ve vuốt nàng, lướt thật êm ái lên trên khum lấy ngực nàng.

“Vậy đến lúc đó cô sẽ nói gì - nếu tôi khai ra cô sẽ trao tặng cho tôi bất cứ điều gì trên đời nếu tôi giết hẳn.”

“Tôi sẽ nói ra sự thật - rằng tôi không hề biết chuyện gì.” Lời nói nàng nghe như tiếng nước nở.

“Họ sẽ không tin đâu. Nếu họ xét nghiệm trình tiết của cô để bác bỏ lời khai của tôi thì sao?”

Nàng hét lên đau đớn cùng cực, cố gắng một cách bất lực quấy người né tránh những ngón tay đang mơn man trên người nàng, nhưng chàng ép nàng đứng yên. Trong giây lát cảm chàng tựa trên đầu nàng, đoạn chàng nói với nàng như từng nói trước đây, “Nhìn vào tôi.”

Giọng chàng quả quyết, không chút xúc cảm khiến nàng tuân lời chàng không hề nghĩ ngợi. Nàng ngả đầu ra, mái tóc đen dựa vào phù hiệu điều sư trên vai áo chàng. Rồi thật từ tốn, như thể đang thưởng thức nhấm nháp từng hành động của mình, chàng cúi đầu áp đôi môi sọc lên làn môi của nàng. Trong thoáng chốc, nàng không thể xê dịch: thâm tâm nàng lên tiếng nói, không thể được, nàng không thể ở đây trong vòng tay Tristán khi vị hôn phu vừa mới qua đời vẫn còn nằm kề bên. Trong chốc lát nàng sẽ tỉnh giấc, nàng phải...

Nụ hôn sâu lắng hơn, dọ dẫm hai cánh môi hé mở của nàng và khuấy động làn ký ức mà nàng muốn quên đi tiến đến một nụ hôn khác, mãnh liệt hơn. Thoạt tiên nàng không lưu ý đến những ve vuốt ma quái đang mơn man làn da ngực mịn màng của nàng, rồi, khi máu trong người nàng chảy càng lúc càng nhanh, nàng lặng người cõi giáp quy hàng, run rẩy trong vòng tay chàng. Nàng hãy còn thở gấp gấp khi chàng ngẩng đầu lên, rồi chàng buông nàng ra đột ngột đến nỗi nàng chao người đi.

“Đó là lời bảo đảm cô mắc nợ tôi – danh dự của cô đổi lấy danh dự của tôi,” chàng khô khan nói, còn nàng thì nhìn đăm đăm gần như ngờ vực vào mắt chàng.

-o0o-

Trên cái mặt nạ vừa khắc nghiệt vừa tĩnh lặng đang giáp mặt với nàng không hề mang dấu vết thêm khát nào. Không một dấu hiệu nào trong vẻ kiên định, hầu như là soi mói chăm biếm, liên quan gì đến nỗi ham muốn bạo tàn nàng cảm giác được trong từng cái mơn trớn của chàng. Trong giây phút hoang tưởng Juana phân vân tự hỏi có phải tâm trí chao đảo của nàng đã hư cấu nên tất cả những điều nàng nghĩ chàng đã nói với nàng, nhưng lúc nàng nhìn lướt qua hình dáng sóng soải trên sàn gần những thùng rượu nàng biết tất cả đó là thực tế phũ phàng. Bartolomé thực sự đã chết, và cái chết của hắn đã đẩy nàng vào vòng nợ nần với người đàn ông nàng cảm hận nhất trên đời.

“Nếu họ tìm ra cái thi thể này thì sao?” Nàng gặng hỏi, nhưng chàng chỉ nhún vai.

“Họ sẽ không phát hiện được cho đến lúc nào tôi cho họ cơ hội đó. Tôi không đến nỗi khờ khạo bỏ nó ở đây cho bọn hầu rượu khám phá đâu - hắn mất tích càng lâu thì càng tốt. Tôi sẽ giấu hắn cho đến lúc tôi nghĩ được cái kế nào cho cái chết của hắn có vẻ tự nhiên khi tôi và cô đã tới chỗ khác. Cho đến khi đó, vị hôn phu quý phái của cô –” tia nhìn hướng về cái xác không lộ ra cảm xúc nào, “sẽ vắng mặt một cách lạ thường – cô chỉ cần biết bấy nhiêu thôi.”

“Anh sẽ giấu hắn ở đâu?” Juana thấy mái đầu đỏ khế xoay qua hướng thùng rượu. “Ồ, không chứ...”

“Vậy thì chỗ nào tốt hơn? Họ không thể uống cạn rượu trong hầm trong vòng một tháng đâu, trước lúc đó tôi sẽ nghĩ ra cách nào ít bị tình nghi.”

“Hóa ra anh đã sắp đặt sẵn mọi kế hoạch rồi phải không?” Nàng không ngăn được câu hỏi. “Anh đã có ý định cản trở đám cưới này từ trước?”

“Nếu làm như vậy có lợi cho tôi – tôi là người lính đánh thuê, tôi phải tự lực cánh sinh. Giá mà nó thích hợp với mục đích của tôi nhiều hơn, thì cô đã có được danh tước rồi.” Giọng chàng thoáng chút chua cay, đoạn chàng quay đi. “Đợi một chút trong lúc tôi tìm chỗ ở cho công tước.”

Chàng cúi xuống và chỉ bằng một động tác là nhấc bổng cái xác ghê rợn, tứ chi rũ liệt lên, bước lại một thùng rượu mở nắp gần đó và nghiêng đầu nó xuống thả vào thùng. Thả xong chàng vội lui lại tránh rượu sánh ra ngoài, và đóng nắp lại.

“Đây, Bartolomé –” chàng vỗ nhẹ vào thùng – “thế là yên ảm.”

Juana ngó trừng trừng gần như bị thôi miên vào những dòng rượu nhỏ chảy xuống các rãnh đục vào nền đá lấy chỗ cho rượu tràn ra khỏi thùng có lối thoát. Những vũng rượu trên sàn cứ dần dần thu lại... thu nhỏ lại... Những vết màu tím cũng rút đi hết, như những tơ vương ác mộng cuối cùng. Chỉ một hoặc hai đốm sẫm màu, nhấp nháy bắn lên làm hoen ố làn lụa taffeta màu lục trên váy nàng, nhưng phải nhìn kỹ lắm mới thấy được.

“Mình phải trở lại trước khi họ tìm mình.” Tiếng nói Tristán làm nàng giật bắn mình, lúc chàng đến gần nàng co người né tránh làn hơi ấm toát ra từ thân thể chàng.

“Anh muốn trói buộc tôi vào cái nợ này sao?”

Dù nàng có tỏ ra cương quyết, giọng nàng như vỡ ra khàn khàn, nhưng chàng chỉ nói một cách ngắn gọn, “xong việc là phải trả công,” trước khi chàng bước lên phía trước không màng đợi xem nàng có đi theo hay không.

Juana đột ngột lao theo chàng, lòng hoang mang sợ hãi. Giờ đây nàng không dám để vuột mất dấu Tristán vì không biết đường quay về.

Khi vách tường được kéo lại, nàng phải đưa tay che mắt vì bị chói bởi ánh sáng đèn phát ra từ ngọn đèn lồng chàng vẫn để cho cháy khi họ xuống bí đạo. Chợt cổ tay nàng bị Tristán giữ chặt ép nàng phải đối mặt với chàng, làm nàng phải hạ tay xuống. Trong ánh sáng đèn, vết sẹo trông như một đường nứt mờ ảo vắt ngang gò má, mái tóc và làn da chàng ánh lên sắc đồng và vàng.

“Ráng kiên nhẫn,” chàng căn dặn khi thấy nàng do dự. “Rồi cô sẽ thích cái kỳ tích này, hoặc biết đâu thích sát thủ hơn.”

-o0o-

“Senorita.” Tiếng thì thầm dè dặt khiến Juana ngước đầu lên. “Senorita de Arrelanos.”

Nghe tiếng gọi, nàng run run ngồi dậy. Khi này nàng đang dựa người trên tường kỷ bợc lưa lúc Tristán đã đóng cửa ngầm để nàng lại trong căn phòng khóa kín. Tiếng gọi đó là của condesa, giọng bà nhẹ nhàng nhưng kiên quyết và Juana biết mình phải lên tiếng trả lời. Tâm trạng lúc này nàng đang lừng chừng dẫu đó giữa lòng biết ơn và sợ hãi - tiếng gọi của condesa như đánh thức nàng thoát khỏi cơn mộng dữ - nàng loạng choạng lần ra cửa và mở khóa.

“Vâng tôi đây, condesa, có chuyện gì thế?” Nàng nghe được giọng nói mình yếu ớt mơ hồ làm sao.

“Cô tỉnh táo chưa, senortia? Cách đây vài phút tôi có gọi, nhưng cô không trả lời.”

“Chắc lúc đó tôi lại ngủ thiếp đi – tôi không nghe thấy phu nhân gọi. Có tin tức gì sao? Họ... đã tìm thấy công tước chưa?”

Juana tựa má vào mặt gỗ mát lạnh như thể nền gỗ dày giúp nàng bình tĩnh hơn, đôi mắt đen nhìn ra phía trước một cách vô hồn. Condesa chắc hẳn đã gọi nàng trong lúc nàng đang băng qua đường ngầm về lại đây, nàng nghĩ lại một cách dờ dẩn. Nàng chắc không ngồi ở đó lâu hơn một phút lúc bà ấy đến gọi lần nữa. Nếu bà ấy nghe ngóng được bất cứ điều gì, nghi ngờ bất cứ điều gì –

Cổ tỉnh táo gom hết sức lực lại, nàng mở tung cửa gặp người phụ nữ đứng sau cửa. Vừa mở cửa, thâm tâm nàng vừa thầm tạ ơn thánh thần rằng giờ đây quả là một đêm toàn hảo, không ai nhận ra mặt nàng. Bộ y phục của nàng, gấu lấm bụi, vương đầy tơ nhện. Tim nàng đập thình thịch, lòng nàng nhói lên cảm giác lỗi lầm. Nàng nhận ra mình phải thay áo để tránh bị nghi ngờ, nhưng condesa không lưu tâm đến diện mạo của nàng. Thay vì thế, bà dường như đang đắm mình trong nỗi ưu tư nào đó và nhìn vào Juana như chưa bao giờ thấy nàng trước đó.

“Chưa, vẫn chưa có tung tích gì của cậu ấy, nhưng có người nói họ đang bắt đầu lục soát trong các nhà bếp - mấy nơi ấy cậu ấy thích lai vãng lắm, chắc là trốn trong đấy thôi. À công tước de las Torres có lời nhắn cho cô nữa.”

Juana cảm thấy thần kinh mình sững lại, nhưng người phụ nữ kia dường như không lưu ý. “Ngài ấy nhắn gì?” nàng gắng hỏi, cổ tỏ ra cứng đờ.

“Ngài không nói lý do, señorita, nhưng yêu cầu khi nào cô khoẻ lại thì đến gặp ngài. Chuyện đó tối hệ trọng, ngài bảo thế, nếu không ngài cũng không làm phiền cô vào lúc như thế này, và nó có liên quan đến hôn sự giữa cô và công tước.”

Juana siết chặt lấy thành cửa đến độ tay nàng trắng nhợt, nhưng nàng không quan tâm gì tới đau đớn. “Còn chuyện gì nữa không?” nàng hỏi bà, cố nở nụ cười nghe như tiếng nấc, rồi cố lấy lại bình tĩnh. “Vậy tôi sẽ đến gặp ngài, nhưng tôi đâu thể nào diện kiến ngài trong bộ áo nhàu nát hồi này tôi mặc ngủ – tôi phải thay áo khác để trông tề chỉnh trước khi tới đó. Phu nhân đi chung với tôi nhé, condesa?”

Miệng nàng khô rang lúc nàng hỏi han, nhưng nàng biết giữ condesa gần bên nàng, nàng sẽ an toàn hơn trước cặp mắt sầm soi sắc bén của người phụ nữ. Khi vào căn phòng ngủ đèn đuốc sáng hơn, nàng sẽ tìm cách ứng biến.

Câu nói kế tiếp của condesa, không hiểu tại sao, nghe y như một đáp ứng cho lời cầu nguyện của nàng.

“Cô hãy còn chưa khỏe, tôi sợ - hãy uống chút gì cho tỉnh lại trước khi cô đi. Có rượu ở đó, họ đem đến cho cô khi cô vừa ngất – cô vẫn chưa chạm môi đấy.”

“Phu nhân thật là ân cần, condesa.” Juana ngồi đợi, mạch trong người đập dồn dập, trong lúc người phụ nữ già ra hiệu cho người hầu mang rượu lại. Ngay trong lúc này, nàng lưu ý rằng condesa vẫn không hạ mình làm những công việc hạ đẳng bằng chính tay bà.

Rượu trông lấp lánh trong cốc khi được mang đến cho nàng, đỏ như máu, thẫm như những vết ố trên trên áo nàng...

Tay nàng run lên làm rượu sóng sánh, đổ ra như một dòng sáng chói sẫm màu rớt xuống nền lụa taffeta màu lục, nuốt chửng lấy những cái dấu cũ trước đó. Juana khẽ gần giọng bật thốt – “Thật ngu quá đi -! Giờ thì tôi phải thay áo thôi dù muốn hay không cũng không được.”

“Cô không nên để những việc như thế này khống chế cô, senorita.” Âm điệu của condesa vang lên đầy vẻ áp chế. “Phô bày xúc cảm của cô trước mặt người khác là biểu hiện của yếu đuối. Chỉ có bọn què mùa mới làm thế. Cô đang chiều đãi bản thân khi tỏ ra mình không kiên định.”

Giá mà phu nhân biết được có biết bao điều tôi đang giấu giếm phu nhân, thâm tâm Juana lên tiếng phản kháng, bà sẽ kinh ngạc vì sao tôi không bứt tóc và nổi xung thiên lên như một mụ điên. Nhưng nàng chỉ nhỏ nhẹ trả lời, “VẬY CỨ NHƯ LỜI BÀ KHUYÊN, CONDESA.”

“Đi nào, tôi sẽ đi với cô đến tư thất của cô.” Về nghiêm trọng trên mặt bà lắng xuống. “Cô không cần phải sợ, ngài công tước de las Torres có tiếng là tử tế.”

Juana gật đầu, nhưng Torres đâu phải là người nàng nghĩ đến lúc nàng đang vội vã đến tư thất của nữ công tước, thân hình nàng dựa vào cánh tay condesa chỉ có phần nào là giả bộ. Tay chân nàng như thiếu sinh khí, nặng trĩu đến độ kinh hoàng. Nàng ngạc nhiên là chúng vẫn nghe theo nàng điều khiển. Juana nhớ đến chúng đã tráo trở ra sao khi nàng cứ muốn chống chọi thoát ra khỏi vòng ôm của Tristán, lòng tự hỏi vì sao chỉ bằng sự hiện diện của người tùy tùng lại có uy lực rút cạn sinh lực nàng. Nàng đã phải kháng cự lại hai kẻ thù mỗi khi nàng hành hạ sỉ vả chàng - sự yếu đuối của bản thân mình và vẻ kiêu ngạo bằng giá của chàng.

Tâm tưởng nàng lên tiếng cự tuyệt, thậm chí ngay trong lúc này, để rút bớt đi cơn chấn động của tất cả sự việc vừa xảy ra. Bartolomé đã chết, còn Tristán thừa nhận chàng để hấn đi vào cõi tử ngay trước mắt chàng, và giờ đây Tristán lại muốn có nàng. Nhiều chuyện quá, nhiều hơn nàng có khả năng lĩnh hội. Cho dù Tristán có nói thật với nàng hay không, kết quả đều giống nhau - một mạng người đã mất và nàng bị gán là đầu dây mối nhợ của cái chết đó. Còn cái giá mà Felipe Tristán đòi hỏi cho “công việc” của chàng...

Luồng rung chuyển sâu kín bên trong khiến nàng chấn động cả người, nhưng condesa không tỏ dấu hiệu gì chứng tỏ bà lưu ý đến chuyện đó. Có lẽ đến cuối cùng, Juana thâm nghĩ, nàng đã học hỏi biết cách che giấu cảm xúc của mình. Nàng sợ những điều thầm kín mà Tristán có thể khiến nàng cảm giác được, nàng sợ những thứ đó còn hơn là sợ bị ô nhục hay bị bắt giữ, sợ còn hơn là vẻ lạnh lùng của người đàn ông đó. Khi chàng chạm vào nàng, Juana cảm thấy mọi điều sâu kín trong nàng như bị khuấy tung lên, cái điều mà từ thuở bé thơ nàng từng được dạy dỗ phải vùi sâu trong lòng – tính cuồng nhiệt, kích động, cảm xúc nồng nàn không thể kiềm chế đã làm nàng kinh ngạc. Nàng luôn luôn cố bóp nghẹt bản chất đó của mình, vì nó đi ngược lại với sự giáo huấn của người mẹ dịu dàng của nàng và cô Tia, cũng như với bản chất vui vẻ điềm tĩnh của Teresa, Margarita các chị em khác của nàng. Giờ đây sự khiển trách của condesa, sao lại quá giống những lời nàng từng nghe suốt cả đời mình, nó giống như một lời nhắc khẽ khất về mọi thứ nàng đã bị tước mất để trả món nợ đó. Nàng từng nghĩ mình yêu Jaime, nhưng chỉ vì bản chất ôn hòa thận trọng của chàng đã đáp ứng tính nhu mì trong nàng, khiến nàng đã giả vờ ngay cả với bản thân mình nàng là người vợ mà chàng mong muốn. Chính sự hiện diện của Tristán là ngọn đuốc châm mỗi cho đám củi khô cháy bùng lên trong tâm tư nàng. Ánh mắt lạnh lùng của chàng như tước bỏ tất cả mọi giả vờ và tự lừa dối đã từng che phủ bản chất thật sự của nàng. Đó chính là nguyên do tại sao nàng ghét chàng đến thế.

Phải, nàng từng căm ghét chàng – nhưng chàng cũng có thể khiến nàng ham muốn chàng, nếu chàng thích làm như thế. Ngay trong lúc này đây, những ngón tay mơn man của chàng dường như vẫn làm da thịt nàng thốn thức, và gò má nàng vẫn còn nóng bừng khi hồi tưởng lại những phản ứng vô thức của mình. Nhưng chàng cũng biết điều này. Chàng sẽ không thỏa mãn với thái độ phục tùng như bị thúc ép đâu, nàng kinh hoàng thâm nhủ, nhưng sẽ bóc trần linh hồn nàng và tháo gỡ thành trì đang vây quanh cốt lõi con người nàng trước khi chàng cho rằng số nợ của chàng đã được hoàn trả đầy đủ. Lúc chàng ôm nàng vào lòng lần

thứ nhì, nàng biết mình sẽ mất hết mọi cảm giác với mọi vật chung quanh chỉ trừ ra nam tính đầy áp đảo của chàng, chỉ biết để cho lý trí ngủ yên sau cơn khao khát lên tiếng thú nhận cõi lòng mình.

Tim nàng đập trong lồng ngực đau đớn đến độ nàng muốn thét lên. Đó là cái chàng muốn, cái mà chàng muốn nàng phải trả cho cái giá sát nhân. Món nợ này không phải là sự ô nhục đời thường, bởi lẽ chàng sẽ chu toàn để chuyện không tiết lộ ra ngoài vì an toàn của chính chàng, nhưng là sự xúc phạm thanh danh mà nàng đã nếm trải, buộc nàng phải thấu hiểu bản chất của mình thật rõ ràng vì sự bình yên cho tâm hồn nàng. Thật châm biếm rằng người từng chế nhạo lòng trung tín của phụ nữ lại muốn tước đoạt nơi nàng lớp vỏ giả mạo nàng từng khoác lên trước mặt chàng.

-o0o-

Torres đã chiếm lĩnh thư phòng của Eugenio de Castaneda, những vật dụng thanh nhã kiểu Pháp vây quanh Torres trông không tương xứng với dáng dấp mảnh khảnh nho nhã của ông, như so với khi chúng bao quanh dáng dấp phì nộn cục mịch của de Castaneda. Nhưng về miệt mài trong trọng trách tự nguyện này của công tước khiến nhận định đó không còn quan trọng nữa, Juana có ấn tượng khi nhìn ông rời công việc đang làm và ngược mắt lên, rằng buổi nói chuyện này sẽ lấy đi thời gian ông ráng nhìn ra từ những vấn đề khác hệ trọng hơn.

Mắt ông chiếu lên nàng lúc nàng tiến vào phòng, lưu ý đến hình ảnh nàng trong bộ y phục màu hồng đã thấp lên một chút rạng rỡ trên gò má xanh xao, nhưng ông vẫn ngồi yên trong ghế. Nàng chợt nhớ thân thể của mình không đáng để ông ấy phải hạ cố hành lễ. Vậy thì lần trò chuyện này là một cuộc phỏng vấn nghiêm chỉnh. Mạch trong người nàng đập nhanh lúc nàng hạ thấp người thi lễ, và nàng rủi mất xuống sợ ông ấy đọc ra được những cảnh tượng mà nàng vừa mới thấy cách đó không lâu.

“Senorita de Arrelanos.” Giọng nói từ đằng xa của Torres nghe nhẹ nhàng đến không ngờ. “Ta muốn hỏi ý kiến của cô về chuyện tình cờ không hay xảy ra sáng nay – ta muốn nói là sự vắng mặt của vị hôn phu cô.”

Juana nhìn xuống bàn tay nàng, chúng vẫn nằm đấy trông có vẻ thanh thản trên nền váy phồng. Nàng từng nghĩ lẽ ra đôi tay này phải siết chặt lại mới đúng. Trong thâm tâm nàng nhủ thầm, tôi vẫn chưa gặp hắn. Tôi không biết chuyện gì xảy ra cho hắn, hoặc không biết hắn ở đâu. Nhưng bên ngoài nàng nói lớn, “tôi có nghe rằng đôi khi ngài ấy chơi trốn, đối với ngài thì việc đó cũng không hơn gì là một trò chơi trẻ con.”

Torres gật gù. “Ta tin đúng là thế. Và đây cũng là nguyên nhân Hoàng Thượng không tán thành ý định cho phép công tước thành hôn, e rằng cậu ấy thiếu... vững chãi. Cô có đồng ý với ta điều đó không?”

“Thưa vâng.”

Lời xác định bất ngờ, ngắn gọn dường như làm cho ông hài lòng. “Tôi nghe được lễ đính hôn được sắp đặt thiếu sự ưng thuận của cô.”

Ông vừa nói vừa liếc ngang qua phòng và Juana cũng nhìn theo ánh mắt của ông. Lần đầu tiên từ lúc vào đây nàng thấy Dona Luisa đang ngồi trong góc phòng, vây quanh bà là một nhóm nhỏ các thị nữ. Thì ra, nàng thầm nghĩ, đó là lý do tại sao condesa không muốn theo nàng vào diện kiến công tước. Người phụ nữ già đang hướng về nàng một cách chăm chú, nét mặt bà là cả một kết hợp lạ lùng giữa lo âu và hân hoan đắc thắng. Khuôn mặt đầy nếp nhăn tái nhợt, nhưng đôi môi mỏng lại thoáng nụ cười. Nhận ra Torres dường như đang đợi câu trả lời của nàng, Juana cúi đầu tỏ ý xác nhận.

“Công tước rất quan tâm đến việc sửa sai bất cứ sự bất công nào xảy ra cho cô.” Dona Luisa lảng lẽ quan sát nàng. “Tôi đã trình với ngài là cô không tha thiết với hôn sự này, và ngài đang có ý định giúp đỡ cô.”

“Giúp tôi!” Juana tròn mắt nghi hoặc cực độ khi nàng quay qua Torres. “Như thế nào?”

Cặp mắt cận thị của Torres trông không còn mơ hồ nữa, lời ông bật thốt chính xác và nhanh như cắt như một tay chơi bài võ mạnh quân bài chủ xuống chiếu bạc. “Với sự chấp thuận của cô và quyền lực của Đức Vua hôn ước sẽ được hủy bỏ, señorita. Cô có thể về lại nhà ba cô ngày mai, nếu cô muốn.”

Ngay trong lúc nàng còn hoang mang kinh ngạc, Juana vẫn thấy được Dona Luisa chồm người tới trước, những ngón tay khẳng khiu của bà bóp chặt lấy cây quạt. Đích thị người đàn bà này muốn nàng rời khỏi đây, ký ức tưởng chừng như lãng quên nay lại trở về khiến nàng cảm giác được bà ta đã cố giấu lòng căm ghét của mình dưới bề mặt nhân từ. Nhưng nguyên nhân đó không còn quan trọng nữa: đây là lối thoát,

một phép lạ nàng không dám mơ đến sẽ giải thoát nàng khỏi toàn thể cái mê cung rối rắm này, đơn giản như thể nàng vừa mở mắt ra và thấy mình đang mơ. Trong một lúc mọi cảm giác của nàng như chùn lại khi nhớ đến đôi mắt đầy tính toán của Tristán, nhưng nàng vội gạt ý tưởng ấy sang một bên.

“Thưa công tước, tôi rất vui mừng được về nhà nếu ngài cho phép. Tôi lúc nào cũng nghĩ rằng bản thân tôi không xứng đáng với vị phu quân như thế.”

Nàng vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt Torres, và thấy đôi mắt ấy ánh lên vẻ thông cảm trước khi ông gạt đầu và nhìn vào Dona Luisa.

“Vậy tôi sẽ thay mặt senor de Castaneda giải quyết việc này, và bởi vì ông ấy không thể ký bản quyền ủy nhiệm cho ta, ta đã phải yêu cầu sự chấp thuận của Dona Luisa để thông qua mọi thủ tục – và phu nhân đã đồng ý. Ngày mai cô có thể lên đường.” Đôi môi mỏng của ông nở nụ cười nhỏ. “Ta biết được chàng thanh niên trẻ de Nueva rất hăng hái đi chung với cô, nhưng nếu cô đi đường không có người hộ tống thì không thích hợp – để bảo đảm với cha cô rằng cô trở về không phải vì bị ô danh hay việc hủy bỏ hôn sự này không có nghĩa là ruồng bỏ cô, một thành viên trong nhà sẽ được gửi đi cùng cô. Ta sẽ gửi người Tùng Sự của công tước de Valenzuela như người hộ tống – senor Felipe Tristán.

“Không được!”

Juana nghe tiếng kêu ghen ngào thốt ra với thái độ sững sốt vì tiếng kêu đó không thoát ra từ cổ họng bất chợt đau nhói của nàng. Nhưng chính là Dona Luisa, bà ta hơi nhồm lên và ấn chặt khăn tay vào miệng như thể dập tắt tiếng nói. Lúc nàng dăm dăm nhìn bà, Juana nhớ lại những lời đồn từ các thị nữ của mình – có phải là nàng vừa mới nghe được sáng nay hay không? – về lòng đam mê của Dona Luisa đối với pelliromo đã tự lâu lắm. Vậy thì lẽ đương nhiên người phụ nữ già đã đặt nàng vào hàng đối thủ để cạnh tranh sự chú ý của chàng...

“Senora?” Giọng Torres lạnh lùng.

“Sen-senor Tristán không thể đi được trong lúc này!” Dona Luisa đang quẩn trí, bà buột miệng nói như phát điên lên. “Khi họ tìm ra Bartolomé thì sự hiện diện của anh ấy rất cần thiết, thằng bé đó thích anh ấy – tôi cũng cần hỏi ý kiến, bàn bạc với Tristán trong lúc nhà tôi hãy còn bệnh.” Bà dứt lời một cách dữ dội.

“Tôi bảo đảm phu nhân, tôi không đưa ra quyết định này một cách sơ sài đâu. Tôi không muốn senor de Arrelanos tin rằng gia đình bà không nhìn nhận con gái ông ấy và gửi trả cô ấy về không có nghi thức gì cả, ông ấy sẽ nghĩ như thế khi thấy con gái mình không được chăm sóc tử tế khi về lại nhà. Còn việc cần người góp ý kiến trong nhà, tôi có thể giúp phu nhân.”

Dona Luisa cắn môi, gương mặt phờ phạc của bà sụp xuống như một đứa bé đang giận dỗi, nhưng trước khi bà cất tiếng nói Juana xen vào, lời nàng như nổ tung ra từ trong tuyệt vọng. “Thưa công tước, tôi không quan tâm đến nghi lễ đâu, ba tôi cũng vậy. Tôi sẽ giải thích cho ba tôi, và tôi – tôi thà là đi bộ về lại Navarre hơn là có người hộ tống.”

Đôi lông mày thưa trắng xóa của công tước nhướn lên ra điều không hài lòng. “Cái không khí nóng này thật khó chịu quá, senorita. Tôi đã quyết định rồi, và mọi việc sẽ y như vậy.”

Dona Luisa đứng dậy, đôi tay gầy xoắn chặt lại. “Nếu – nếu ngài không cần tôi nữa, thưa công tước, tôi sẽ đi gặp nhà tôi. Tôi sẽ nhờ condesa de Araciéel tháp tùng senorita về lại tư thất của cô ấy.” Bà lại đưa khăn tay lên áp vào miệng, “đi thôi, Pedrino.”

Chú lùn nổi gót theo bà, chú nghiêng mình chào rồi chập chững bước ra cửa trên đôi chân bé xíu, mập mạp y như một đứa bé. Juana thoáng nghĩ đến năn nỉ Torres, kể cho ông nghe toàn bộ sự việc đáng nguyên rủa đó, nhưng lưỡi nàng như đeo đá không tài nào nói nổi một lời. Giá mà nàng chịu đựng được chuyến hành trình, nàng sẽ có thể thoát khỏi Tristán vĩnh viễn một khi chuyến đi kết thúc – nàng sẽ không để cho Tristán ở trọ nhà cha nàng dù chỉ là một đêm lúc nàng về lại Zuccaro – và Jaime cũng không cần thúc giục để bảo vệ nàng trong suốt chuyến đi. Còn tối nay thì –

Nàng nín thở, rồi tự mĩa mai mình hèn nhát. Felipe Tristán là con người lạnh lùng, không nồng nhiệt. Chàng sẽ không vội vã mạo hiểm lấy cái mà chàng đoán chắc sẽ dễ dàng tới tay. Thế nào chàng cũng để nàng yên thân tối nay, và thú vị với ý nghĩ gây cho nàng cảm giác chờ đợi trong hồi hộp lo sợ. Nàng nhớ đến đôi mắt

tinh anh kín đáo quan sát nàng thật tỉ mỉ y như ánh mắt của một chúa sơn lâm tàn nhẫn, đang kiên nhẫn theo dõi con mồi của nó.

Nàng phân vân tự hỏi có bao giờ gương mặt như chiếc mặt mang dấu sẹo đó sẽ biến đổi nếu chàng biết được kế hoạch của Torres đã tạo cho nàng một cơ hội - nếu như nàng đủ tàn nhẫn để nắm lấy - để lừa gạt chàng, và lơ đi món nợ nàng đã ngu ngốc thừa nhận. Điều đó thì nàng không chắc chắn, chàng sẽ chấp nhận thất bại thần nhiên cũng như lúc đoạt được thắng lợi. Và thậm chí người tò mò nhất khi nhìn vào chàng, sẽ không thấy gì hơn một kẻ hầu đáng dấp thật cung kính đang đảm trách nhiệm vụ chăm sóc người khách của chủ nhân hẳn.

Người khách của vị chủ nhân đã quá cố.

-o0o-

Bàn tay gầy guộc của Dona Luisa đang run rẩy trong lúc bà đang ngồi sát vào đồng lửa trong phòng ngủ của chồng bà. Bà đã sai người hầu vừa mang củi đến đi tìm Tristán. Căn phòng oi ả ngột ngạt, nhưng vị y sỹ của hẳn bảo rằng Eugenio cần được giữ ấm nên bà đã ra lệnh cho chất nhiều củi ở lò sưởi.

Bà băng ngang phòng ngó xuống thân hình bất động đang nằm dài trên giường, và cảm thấy tâm trạng căng thẳng đã dịu lại. Bà từng là người vợ hiền - hiếm khi rời khỏi Eugenio, và sẽ không rời hẳn thậm chí khi họ đã bảo đảm với bà rằng hẳn chưa chết. Luisa, người vợ trung thành, không bao giờ phàn nàn sẽ chăm sóc đáng phu quân đau yếu của bà vô cùng tận tụy. Nhưng thâm tâm bà đang mở tiệc ăn mừng bằng chính hình ảnh bất lực của chồng mình.

Hắn nằm đấy sao lặng lẽ quá, bà thầm nghĩ, chỉ trừ lồng ngực hẳn đang co giật một cách chậm chạp, đau đớn khi hẳn lấy sức thở. Bà biết bên ngoài gió đang thổi nhẹ, thật trong lành, mở cửa sổ đón làn gió ấy sẽ tốt cho sức khỏe hẳn hơn là căn phòng ngập đầy khói và mùi ẩm mốc, nhưng thật là vui mừng xiết bao, trong chuyện này bà nhất định phải nghe lời bác sỹ đóng kín cửa giữ ấm cho hẳn.

Cặp mắt sáng, sắc bén của hẳn giờ đây đang nhắm kín, mí mắt võng xuống nhẵn nhéo, còn vành môi dưới trề ra rớt dài. Hẳn nằm đó trông như xác chết, vẫn còn cảm giác nhưng không có ý thức. Một cặp vợ chồng nhà rận đang chu du trên mu bàn tay hẳn, chỗ mà bác sỹ đã hút đi máu bầm, vì theo ý kiến vị này đó là nguyên nhân gây nên chứng kinh phong. Hút chê chán, đôi uyên ương rận tròn quay no nê chuẩn bị bỏ đi.

Dona Luisa vượt hàng mây thưa đoạn quay đi với tiếng thở dài nhỏ rút, đầy thỏa mãn. Bệnh tình như thế chắc hẳn không kéo được lâu - cho dù Eugenio sống, sức khỏe của hẳn cũng không dễ gì hồi phục như trước. Nếu hẳn còn sống: bà không thể mong hẳn chết vì lợi ích của linh hồn bà, nhưng bà nhất quyết không cầu nguyện cho hẳn tồn mạng sống trên đời.

Nhưng để cho con bé đó tự do sẽ chẳng mang lại lợi ích gì cho bà nếu bà không thể bẻ gãy được âm mưu của Torres. Mệnh lệnh độc đoán của Torres đối với bà mức độ tàn nhẫn còn chưa thấm vào đâu so với Eugenio lúc hẳn tàn ác nhất. Bà chưa muốn ra tay quá sớm, nhưng bà phải can ngăn Tristán không nhận lời đưa con bé de Arrelasno về lại Navarre. Bà nhất định phải làm thế. Trước đây, khi Eugenio còn khỏe tinh thông hẳn không ngần ngại dùng bất cứ thứ khí giới nào để chống lại bà chỉ vì lạc thú tỏ ra uy quyền của hẳn, bà không dám vọng động tỏ lộ cảm giác của mình - lúc đó bà không mong Tristán hiểu được bà, và không hề ngạc nhiên hay cảm thấy cay đắng khi Felipe Tristán dường như không nhìn bà như một người đàn bà. Nhưng giờ đây, bà đã được tự do... anh ta sẽ không muốn bỏ đi khi biết được những gì bà sẽ dâng tặng anh ta. Trong giây lát đôi mắt đen của bà trông vô hồn khi bà chăm chăm nhìn xuống đám lửa đang tỏa khói mù mịt.

“Senora, họ nói bà cần gặp tôi.”

Chàng nói nhỏ từ ngưỡng cửa, nghe tiếng bà quay qua gặp chàng đang đứng ở đấy, nghiêm trang và cung kính, gương mặt khắc nghiệt phẳng phất vẻ dịu dàng mà dường như chỉ dành cho bà, điều đó khiến bà có thêm cam đảm nhóm lên niềm hy vọng. Dù giờ đã trễ, chiếc áo chen đen của anh ta trông thật tươi tắn. Bà tự hỏi có phải anh ta vừa khoác lên chiếc áo mới để đi gặp bà hay không. Chắc chắn mái tóc rậm màu đồng kia sẫm lại vì ướt nước, như thể anh ta vừa mới gội nước lên. Mạch của bà đập nhanh hơn một chút nhưng bà cố mỉm cười, nụ cười xa vắng ngọt ngào cổ hữu của mình.

“Senor Tristán, tôi cần bàn thảo với anh. Tôi áy náy vì đã làm quấy rối giấc ngủ của anh.”

Đôi mắt màu lục thoáng vẻ chiêm biền. “Không sao cả, senora, tôi vẫn chưa ngủ.”

“Anh tốt quá.” Bà bước đến giường của Eugenio và ra hiệu cho chàng đi theo. Bà cắn môi lo lắng. “Bác sỹ bảo tôi – ” giọng bà dường như không nổi – “rằng ông nhà tôi sẽ không hồi phục mau, do đó tôi phải cai quản castillo trong khi cháu trai tôi – ” bà ngập ngừng – “chưa đến tuổi trưởng thành. Castillo Benaventes quả là một gánh nặng cho một phụ nữ đơn độc – nó cần có một chủ nhân cho đến khi người khác chính thức lên thay thế. Vậy anh có ý kiến gì?”

Bà ngược lên nhìn chàng thật nhanh, gần như là cầu khẩn, vẻ hăng hái đến tội nghiệp hiện rõ trên gương mặt tái ngắt, đầy nếp nhăn. Nhưng nét mặt chàng vẫn không biến đổi.

“Tốt hơn phu nhân nên gửi thư cho em họ phu nhân ở Bồ Đào Nha. Don Gaspar chắc chắn sẽ nhiệt tình đứng ra đảm trách vai trò thừa kế cho đến khi chồng phu nhân hồi phục – hay cho đến khi công tước đến tuổi.”

“Don Gaspar! Tôi đã quên chú ấy.” Bà hơi nhăn mặt, đôi môi mỏng máy động. “nhưng đến lúc chú ấy tới – có thể là hàng tháng trước khi tìm được chú ấy trong binh đoàn, hay thậm chí được phép rời mặt trận ở đó! Senor – Felipe – anh có thể giúp tôi một tay – ” bà ngập ngừng – “giúp tôi cai quản ở đây.”

“Việc này không thể được, senora.” Tristán nói rất khẽ, nhưng từ ngữ của chàng dường như đang khơi mào cho một tràng tâm sự đang bị dồn nén.

“Anh sai rồi, bởi vì tôi có thể xin phép Torres cho anh làm việc đó – ngài ấy nghe lời tôi, và tôi có thể thuyết phục ngài chỉ định anh trở thành tổng quản nhân danh Đức Vua. Tôi sẽ nói với ngài anh có giá trị như thế nào để ngồi được chức vụ ấy, rồi ngài ấy sẽ có cách làm Đức Vua ưng thuận – ngài ấy lúc nào cũng ác cảm với em tôi vì lãnh địa này – tôi muốn nói là Nhà Vua - bởi vì nó từng thuộc về ngài, nhưng lúc ấy không có vùng đất nào khác để ngài ban cho Estebán khốn khổ, và ngài cũng không màng quan tâm khi phá vỡ hệ thống giai cấp miễn là có thể phong tước cho một vị công tước không có điền sản!” Bà say sưa huyền thuyên, đôi mắt đen bùng bùng. “Lúc ấy, điều đó phù hợp với mục đích của ngài khi ban tặng cho người em tội nghiệp của tôi danh hiệu quý tộc, nhưng ngay khi ngày – ” Bà ngưng bật. “Sau này ngài hối hận hành động của mình, và bây giờ ngài đã xem thường chúng tôi. Nhưng ngài vẫn quan tâm đến việc điều hành tốt lãnh địa. Tôi sẽ lo liệu để anh được bổ nhiệm.”

“Không đâu, senora, chuyện đó sẽ không được chấp thuận.”

Bà lắc đầu, gơ bàn tay khẳng khiu gạt ngang một cách nóng nảy như xua những lời chàng nói sang một bên. “Tôi có thể nói là tôi không tin được bất cứ ai. Anh đã biết đường hướng của chúng ta rồi – anh có thể chỉ huy như Eugenio – tốt hơn là khác. Tôi c-có thể,” bà trở nên lấp lập, “tìm người nào khác để lo cho Bartolomé, vì tôi biết phận sự đó làm anh khó chịu. Tôi lấy làm ngạc nhiên là sao anh có thể chịu đựng lâu như thế, nhưng cái trò bỏ trốn này của nó chứng tỏ nó cần một giám hộ nghiêm khắc hơn. Anh cứ tùy nghi sử dụng mọi vật ở đây như là đồ của anh – ” bà tuyệt vọng cầm lấy cánh tay chàng, giật giật – “nhưng anh phải...”

“Thưa phu nhân, chồng bà đã tỉnh dậy.”

Nét mặt vẫn không lộ ra cảm xúc nào, Tristán hướng về phía giường gạt đầu. Eugenio de Castaneda đã mở mắt. Một bên khuôn mặt nung núc xệ xuống như thể họa sỹ đã phết một đường cầu thả trên bức họa còn ướt sơn, khiến nét vẽ bị nhòe xuống. Không một bắp thịt nào cử động trên thân thể trì trệ, không còn hình dạng đó. Nhưng mạch sống vẫn máy động một cách kiên trì giữa đôi mí đờ đẫn. Dona Luisa bật cười khẽ, rồi đột nhiên phá lên cười vang dội.

“Ông ta hẳn đã nghe hết những gì tôi đề nghị với anh đấy. Nghe tới mắt một quan thôi là cũng khiến ông ta chết đi sống lại, phải không Eugenio? Nhất là ông là người đã cướp đi trước!” Bà vỗ vỗ vào má hằn như đũa cọt, lập lại cử chỉ thương yêu giả tạo một cách huyền ảo mà hằn hay làm với bà trước mặt người khác. “Ông có nói được không, ông chồng yêu dấu của tôi? Ông có nói được vì sao lời nói của tôi không đi đôi với việc làm không?”

Một âm thanh trầm, như tiếng rít lên kèn kẹt của cái chốt cửa han rỉ dường như toạc ra từ vùng ngực của de Castaneda. Mối hấn vẫn không cử động được, không một lời nói nào thoát ra từ cái miệng đó, chỉ toàn là âm thanh. Dona Luisa lại phá lên cười.

“À, thì ra ông nghe được. Nghe đây, Eugenio! Tôi sẽ cho Felipe mọi thứ ông đã kiếm về, tất cả mọi thứ. Ông từng dối trá, lừa gạt, và hủy hoại tính mạng của kẻ khác để có được những thứ ấy. Tôi mất đi hạnh phúc của mình khi ông mang tôi tới đây trái với ý nguyện của tôi, nhưng bây giờ cơ hội đã trao nó lại cho tôi – Bartolomé quý hóa của ông không sống lâu đâu, khi nó bệnh hoạn như thế. Khi nó chết đi Nhà Vua sẽ không mừng bằng tôi đâu. Lúc đó tôi sẽ hoàn toàn tự do, tự do để rời khỏi cái nhà thương điên vương giả này nếu tôi muốn, dù ông có tham đến mấy ông cũng không dành được cơ ngơi của nó đâu vì nó là họ hàng của tôi chứ không phải của ông.”

Bà ngược lên nhìn Tristán, nét mặt bà trông lạ lẫm, dữ dội khi bà cất tiếng nói.

“Anh có đoán được rằng Bartolomé là con rơi của Nhà Vua không? Rằng ngài ban chức tước và lãnh địa cho em trai tôi trong một lúc hối hận vì đã hãm hiếp vợ của em tôi? Rằng chúng tôi bị giam hãm ở đây trong cái lăng tẩm này và bị luật pháp cấm chế không được lai vãng đến gần Vua. Hoàng Thượng đã chu toàn mọi điều để không một điều gì có thể nhắc nhở ngài về sự tồn tại của con trai mình, bởi vì sợ hình bóng mà ngài từng tạo ra sẽ làm vợ ngài kinh hãi. Giá mà Hoàng Hậu gặp được cháu trai của tôi nhỉ!” Bà giả điệu bộ cau mặt. “Em dâu tôi giam mình trong tu viện khi cô ấy thấy cái mà mình sinh ra. Giòng giống Haspburg bị độc hại rồi.”

Tristán chỉ gật đầu tán thành, nhưng vào lúc này bà đã qua giai đoạn phải nhìn sắc mặt hẩn để sống, bà phóng tia mắt nham hiểm xuống giường. “Nhưng Hoàng Thượng đã không tính đến tài trí của Eugenio yêu dấu – ngài cho rằng đã chọn được người giản dị để giám hộ thằng bé, thoát đầu tôi cũng nghĩ như thế. Tôi sẽ không sống còn được tới bây giờ, tôi thề, nếu Eugenio có thể giữ được quyền hành đó mà không cần tới tôi! Nhưng hẩn cần tôi để có được quyền cai quản sự sản này, ngoại trừ danh hiệu chính thức hẩn muốn mình là lãnh chúa ở đây. Thế nên, đương nhiên, cái con số ít ỏi đó sẽ được tiếp nối bằng con trai của Bartolomé, rồi đứa bé đó lại cần một vị giám hộ tử tế như người cha tội nghiệp của nó. Eugenio đã giải thích hết tất cả khi lúc đầu hẩn quyết định để thằng bé thành hôn, rằng tất cả chỉ vì lợi ích của lãnh địa.” Giọng bà ngập tràn cay đắng. “Khi hẩn vừa mới nói với tôi, tôi đã bị ác mộng về việc ra đời của những đứa con trai, cháu trai, rồi đến chết, đời sau lại còn bệnh hoạn tệ hại hơn đời trước. Nhưng hẩn không buồn quan tâm! Miễn là không có đứa nào sẽ sống lâu người giám hộ của nó!”

“Chuyện không như vậy đâu,” Tristán dịu dàng can gián.

“Không à? Vậy thì tất cả đã trở thành công cốc? Hẩn lôi tôi tới Aragon để tìm cách tranh thủ ân huệ của Nhà Vua, và chôn sống chúng tôi ở đây - rồi làm cho ngựa của em tôi lồng lên khiến cho Estebán bị ngựa quăng chết, bởi lẽ hẩn sợ em tôi sẽ đòi lại quyền trách nhiệm với thằng bé?”

Tia nhìn của bà dữ dội hơn, bà cúi người thấp hơn xuống giường khi nghe âm thanh nhỏ, khào khào lại phát ra từ bên dưới. Khi bà đứng thẳng dậy về mặt bà trông thật rạn vỡ.

“Hẩn nghĩ là tôi không biết.” Bà lại phá lên cười, tiếng cười nghe vang dội, điên cuồng hơn bao giờ. “Hẩn nghĩ là tôi không biết đấy!”

“Senora, bà phải quên chuyện này đi.” Âm điệu sắc bén trong lời nói Tristán làm cho người khác có ấn tượng sai lầm về vẻ mặt tĩnh lặng của chàng. “Không có lợi cho bà đâu.”

“Đúng! Không có lợi, nếu ngày mai Torres sẽ làm theo ý hẩn.” Dona Luisa dần dần đã tỉnh táo, bà vừa thở dốc vừa nắc. “Ông ta có ý gửi anh đi Navarre, như người đi mở đường cho con bé đó. Nhưng anh sẽ không đi chứ, phải không?”

Gương mặt sọc đan lại gần như không nhận ra. “Đến Navarre?”

“Ông ta đã chọn anh hộ tống con bé về lại nhà cha nó.” Bỗng nhanh như chớp mặt bà bỗng trở nên rúm rỏ. Dona Luisa tóm tắt lại những chuyện đã xảy ra. “Tôi cảm thấy tội nghiệp cho con bé, và tôi biết Torres sẽ làm mọi cách để ngăn cản đám cưới của Bartolomé, vì thế tôi nói với ông ta là nó không hề tự nguyện. Giờ thì nó sắp được gửi về nhà, chúng ta không cần phải lo tới nó nữa.” Trong bầu không khí có điều gì đấy là lạ khiến bà ngược lên nhìn với vẻ khiếp đảm khiến nét mặt bà trông sắc cạnh hơn. “Felipe, anh không ưng thuận phải không?”

“Cô ấy đồng ý đi một cách tự nguyện.” Câu nói của chàng không phải là một câu hỏi.

“Tôi nghĩ nó suýt ngất đi vì quá vui! Nhưng nó không muốn anh hộ tống – nhưng Torres đã nhất quyết như vậy và bắt con bé phải nghe theo. Tốt hơn là cứ cho nó đi chung với cái tên đẹp trai đến từ chỗ ba nó sáng nay. Tất nhiên rồi theo nghi lễ thì làm vậy không đúng –” bà liếc sang hướng khác, dịu dàng nói – “nhưng ai cũng thấy rõ ràng là anh chàng đó muốn cưới con bé, như thế thì đâu có gì nguy hại trong vấn đề này.”

Sự yên lặng của chàng làm bà bối rối, khi bà ngược lên lần nữa bà đột nhiên rơi vào im lặng khi nhìn thấy gương mặt chàng. Tristán đồng ý một cách lịch thiệp, “cô ấy không muốn tôi đi chung,” nhưng dáng dấp cao lớn, rắn rỏi ấy thành linh toát ra vẻ tĩnh lặng đầy đe dọa, và đôi mắt như màu ngọc ánh lên tia sáng bí ẩn.

Tristán cười khan nhẹ nhàng, và cúi đầu chào với vẻ lễ độ thận trọng như thường lệ. “Tôi sẽ không làm phiền phu nhân nữa, senora. Tôi bảo đảm với phu nhân, tôi rất vui được hộ tống senorita de Arrelanos đến nơi nào cô ấy muốn tới.”

Những ngón tay xương xẩu mỏng mảnh vươn ra muốn níu lấy tay áo đen khi chàng quay người bỏ đi, nhưng bàn tay Dona Luisa trượt xuống chỉ kịp chạm vào vải áo. Tristán đã tới ngưỡng cửa trong ba sải chân nhanh như gió, chàng cũng không nhìn lại trước khi cánh cửa khép lại sau lưng. Cuối cùng Luisa nhận ra rằng bà đang khóc, và đã quá trễ để ngăn chồng bà niềm lạc thú thấy những giọt lệ của bà.

-o0o-

Đêm đã vào sâu, castillo thật yên lặng. Ngay cả những người đi lục soát công tước mất tích đã bỏ cuộc và về nghỉ ngơi. Đồng hồ đã điểm ba giờ cách đó một lúc, mí mắt Juana bắt đầu rũ xuống. Nhưng nàng trân người, ép mình phải thức: nàng không dám ngủ, lúc này chưa được. Tối mai khi đã an toàn rồi xa castillo, có Jaime bảo vệ bên cạnh nàng có thể ngủ cho đầy giấc – chàng sẽ không bao giờ cho phép một người hầu nào dù kẻ đó có là người của công tước được đến quá gần nàng trên chuyến hành trình trở về Zuccaro.

Nàng đã cẩn thận cửa đóng then cài khi ở trong phòng ngủ. Canh phòng kiểu này giống hệt như nàng đang ở trong thành chờ một cuộc bao vây sắp sửa xảy ra, nàng nghĩ một cách châm biếm, nhưng nàng không dám thiếp đi. Có lẽ một góc mê tín nào đó trong tâm trí nàng vẫn hình dung Tristán như một ác ma, không then chốt và thanh chắn nào có thể ngăn chặn được sự xâm nhập của chàng. Vì lẽ đó cho đến lần thứ một trăm, đôi mắt đã tối sầm muốn díp lại vẫn lướt qua những hình thù đen đen xếp thành hàng trong phòng. Đây là những rương hành lý của nàng, đã được xếp sẵn cho sáng ngày mai. Nàng đã ra lệnh cho họ chất chúng sát vào tường, làm thành rào cản vững chắc chặn lại các cửa ngấm trong tường. Nếu đưa tay ra nàng có thể lướt vòng theo huy hiệu của cha nàng trên chiếc rương lớn nhất, chạm nổi trên nền da đã sờn. Dấu tích đó làm nàng nhớ lại cuộc sống trước kia của nàng, đến thời thơ ấu bình dị hiền hoà. Trong Zuccaro mọi người đều cho rằng nàng là mẫu người nàng từng giả vờ, một thiếu nữ ngây thơ hiền dịu như các cô em nàng, còn nàng cũng từng nghĩ về mình như vậy - biết đâu chừng khi nàng trở về đó, sống trong môi trường được nâng niu bảo bọc, cái bản thể tối tăm đáng sợ kia của nàng sẽ ngủ yên, không khuấy rối nàng nữa. Nếu một khi nàng có thể thoát được Felipe Tristán...

“Cô thật là thận trọng khi đã chặn hết các cửa nẻo,” tiếng nói chàng vang lên từ phía sau nàng. “Tôi cũng không muốn chúng ta bị làm phiền.”

“Không thể nào.”

Nàng lắc đầu không tin được chuyện xảy ra trước mắt mình khi thấy chàng từ balcony ung dung bước vào và kéo tấm lưới sắt chặn cửa sổ phía sau chàng. Trong khoảnh khắc, thân hình sừng sững của chàng đã che khuất ánh sao chiếu vào phòng, rồi chàng bước tới thật nhẹ nhàng, và tìm nàng bắt đầu đập dồn như trống trận.

“Trong lúc cô ra lệnh thực hiện các biện pháp an toàn cô nên đặt vài cận vệ dưới sân, trang bị bằng kiếm thép cắt được bạc Moorish như cắt bơ mới được.” Lưới kiếm ngăn của chàng lóe lên khi chàng tra nó vào vỏ. “Thì ra cô đã nghĩ đến việc rời khỏi đây với món nợ chưa trả? Tôi nghe rằng cô vui mừng đến thế nào vì có cơ hội lừa được tôi.”

“Ai đã nói với anh – ”

“Dona Luisa. Tôi đã có lệnh viết rành rành từ Torres làm người hộ tống cho cô ngày mai. Dân Tây Ban Nha có thể hành động rất mau chóng, khi họ muốn làm thế.” Giọng nói chàng trong thoáng chốc hẳn lên

cay nghiệt. “Cô thật là khờ khi muốn quyt nợ tôi đây, Juana.”

“Vậy anh nghĩ tôi sẽ trao thân cho anh một cách tình nguyện sao?”

“Đó là thỏa thuận giữa chúng ta.”

Nàng đang lùi lại lúc chàng tiến đến gần nàng, rồi thấy mình bị dồn vào chông rương đằng sau. Hai cánh tay áo phồng của chiếc áo choàng lụa màu ngà xòe ra như cánh thiên thần. Ánh sao bên ngoài soi tỏ vẻ hãi hùng rực lên trong đôi mắt đen, và mạch đập như điên cuồng ngay chân cổ nàng. Khi bóng của chàng lướt tới phủ trùm lên người nàng, Juana đột nhiên đứng im. Lúc này đây nàng chỉ thấy được chàng như khối đen cao vút, bất động nhưng đầy đe dọa, mái đầu ngạo mạn cúi xuống như bắt lấy từng lời nói của nàng.

Juana nói nhanh, hơi thở nàng trời sục, “tôi sẽ đưa cho anh tất cả mọi thứ tôi có trên đời nếu anh tha cho tôi chuyện này. Châu báu, tiền bạc, mọi thứ tôi có.”

Bầu không khí yên lặng bỗng ào lên như dòng nước chảy xiết. Thoạt tiên nàng nghĩ thâm thâm chàng chắc đang cân nhắc đề nghị của nàng. Chỉ đến khi nàng nói đến điều đó nàng mới nhận ra mình đang lâm vào hiểm cảnh. Chàng đang giận, nàng thăm nghĩ một cách ngờ vực, và cảm thấy mừng đến điên lên rằng nàng không thấy được mặt chàng.

“Lòng từ bi đâu có rẻ mạt như giết chó,” giọng chàng đánh lại, thật lạ lùng. Thân thể chàng ép nàng sát vào chông rương cứng, xương thịt nàng bên dưới lớp vải đen cũng đau điếng như gỗ và kim loại sau lưng nàng. Juana vật vã cố quấy người ra khỏi khối nặng bên trên nàng để vượt ra khỏi cái sức ép tàn bạo kia. Rồi bất chợt chàng đưa tay nắm lấy cổ nàng, ngón tay cái ấn vào cằm nàng buộc nàng ngửa cổ ra phía sau sâu đến nỗi bắp thịt cổ nàng căng cứng. Nàng cố nguẩy đầu nhưng không làm nổi, bờ môi nàng hé ra thở dốc vì đau, đến lúc ấy môi chàng đáp xuống môi nàng.

Cơ thể căng thẳng của nàng cứ nhắc bên dưới người chàng, hai cánh tay dang rộng như con bướm đêm bị vướng cánh trong lúc nàng trần người, vùng vẫy trong vòng tay chàng. Tristán thám hiểm miệng nàng một cách vừa tàn bạo vừa gợi cảm, nàng cảm thấy một luồng cảm giác tuyệt vọng đến độ kinh hãi đang từ từ trườn lên người nàng. Chàng quá mạnh, nàng chưa từng biết đến người nào có sức mạnh như đá, như núi khiến cho mọi nguồn sức lực khác trở nên thật tầm thường, vô dụng đến như thế.

Đến lúc ấy nàng cảm thấy tay chàng trên ngực mình, hơi ấm từ tay chàng len qua làn áo lụa, và hơi thở nàng như nghẹn lại trong cổ. Khắp trên thân thể nàng như bị thiêu đốt bởi luồng cảm giác bối rối hỗn loạn – nàng thấy mình muốn đầu hàng cho dù tâm trí đang cảnh giác nàng về nỗi thống khổ vẫn còn tinh khôi trong lần đầu tiên chàng sở hữu nàng. Juana dứt môi ra khỏi miệng chàng và cố hết sức kháng cự, răng nàng nghiến chặt, mắt khép kín, toàn thân run rẩy như lên cơn sốt.

Những cái ve vuốt của Tristán tài tình một cách kinh hãi. Cơ giận của chàng đã bùng nổ, và chàng đang khuất phục cơn chống đối căng thẳng của nàng, biến nó thành phản ứng vô thức. Mặc kệ thâm tâm nàng có phản đối đến đâu Juana cảm thấy những bắp thịt căng cứng của mình đã dịu lại, đang nhượng bộ trước sự kiên trì vô cùng bền bỉ của chàng. Thình lình các giác quan của nàng thôi thúc nàng buông mình vào một luồng cảm xúc mới đau điếng, nhưng ngọt ngào không thể ngờ được, khơi động bởi bàn tay mơn trớn thành thạo của chàng.

“Dừng...”

Nàng hầu như không biết được những gì mình vừa nói: từ ngữ đó thoát ra chỉ như một làn hơi thoảng.

“Chữ đó không có quyền hạn nào giữa hai chúng ta.”

Chàng đưa hai tay kèm chặt lấy hông nàng, kéo nàng vào người chàng sát đến nỗi nàng đột nhiên cảm giác được sự đòi hỏi của mọi đường gân thớ thịt. Nàng thở hổn hển, đột nhiên kêu lên một tiếng nhỏ đầy khoái cảm mà nàng không nhận ra, tất cả chỉ có vậy và thật lạ kỳ, chàng thình lình buông nàng ra.

“Bây giờ cô có còn đề nghị trả tiền cho tôi nữa không?”

Câu hỏi không mang một ý nghĩa nào. Juana buộc đầu óc mình làm việc, để nhớ lại nàng đã nói gì với chàng trước đó, nàng lặng im có đến hàng giây trước khi lắc đầu không nói một lời nào.

“Vậy thì trả nợ cho tôi đi.”

Lời chàng vang dội một cách một cách tàn nhẫn xuyên qua căn phòng tối đen, và Juana thấy mình đang nín thở. Nàng tự hỏi chàng đang chờ đợi nàng nói hay hành động như thế nào đây, rồi nhận ra chàng chỉ đơn giản là đang đợi. Chàng đợi không phải để cho mình cái quyền để lấy, nhưng để nhận.

Nàng thở một hơi dài, nghẹn ngào đã dồn nén bấy lâu. Nàng không thể nào... nhưng không còn cách nào khác. Từ khi nàng không thể xóa bỏ lời cam kết đó hay mua được sự giải thoát cho mình, nàng phải trả món nợ ô nhục này theo điều kiện chủ nợ đòi hỏi.

Chàng đang quan sát nàng một cách tỉ mỉ, trên gương mặt ấy không hiện lên một cảm xúc nào. Khi nàng bắt gặp tia lạnh lùng chế giễu lóe lên dưới đôi mí khép hờ, lòng can đảm bị chìm sâu trong tuyệt vọng đã trỗi lên trợ giúp nàng. Nàng thở sâu như đang chạy nước rút, Juana gơ tay đặt lên vai chàng, thái độ lưỡng lự ánh mắt như điên cuồng van xin. Bàn tay nàng run rẩy, đoạn dừng lại gần như là khấn khoản trên vùng ngực nở nang. Chàng hạ mắt xuống khi nàng chạm vào người chàng, quan sát những ngón tay thanh mảnh của nàng, rồi ngược lên nhìn vào mắt nàng.

Không một nét biểu lộ nào hiện lên trong đôi mắt lạ lùng ẩn trong trùng mắt sâu, nàng cảm thấy một cơn rung động lạ kỳ xuyên suốt thân thể. Tay nàng trườn cao lên dừng lại trên bờ vai vai rộng, rụt rè miễn cưỡng. Và để che đi nét chế nhạo nàng biết đang hiện diện trong đôi mắt chàng, nàng lùa những ngón tay như những móng vuốt vào mái tóc đỏ rực, xoắn lại để kéo mặt chàng xuống ngang tầm với nàng.

Nàng nghe chàng hít hơi thật nhanh như không kiềm chế được. Thấy thế nàng rướn người lên hôn chàng. Thoạt đầu chàng tỏ ra thụ động, cứng rắn, cho đến khi nàng hồi tưởng lại cách chàng đã hôn nàng như thế nào, nàng biết mình phải làm gì. Môi nàng trở nên vô vọng, nài nỉ chàng trong cử chỉ nửa tuyệt vọng nửa kiên quyết, rồi bất chợt bản năng thôi thúc của thân xác bùng lên thành niềm khoái cảm. Nàng không hay biết tự lúc nào tay chàng đã ôm choàng lấy nàng. Và khi miệng chàng đột ngột phản ứng đáp lại nụ hôn của nàng, nàng chỉ cảm thấy lòng dấy lên hân hoan đặc biệt. Sức ép trên lưng vẫn làm nàng ê ẩm, nhưng tay nàng đã rơi lỏng trong tóc chàng rồi trượt xuống vòng lấy cổ Tristán.

Chỉ khi chàng ngẩng đầu lên ký ức đó đã ùa về, nàng biết chàng hãy còn chờ đợi sự quy hàng cuối cùng. Trong phút chốc nàng lùi lại hoang mang sợ hãi, gương mặt phủ đầy bóng tối khắc nghiệt đó dường như được khắc từ đá hoa cương, chỉ có hơi thở hơi gấp rút đã tố cáo chàng có dự phần trong vòng tay kín như bưng, đau nhói đó. Tay nàng bỗng dịu lại lướt xuống thân thể chắc nịch, làn da nàng hãy còn nhạy cảm khi tiếp xúc với len, vải hồ cứng, và hàng sợi gai trên y phục chàng: với những sợi thật rắn như thép, ấm áp vô cùng bên dưới lớp áo tù túng. Juana cứ ngỡ da thịt chàng sẽ lạnh như băng, nàng thú vị nghĩ thầm, nhưng mỗi cái vuốt ve dường như thiêu đốt nàng.

Nàng vụng về gần như là mò mẫm trong bóng tối cố cởi bỏ y phục của chàng. Juana không dám ngược mắt lên e rằng chàng đọc được nỗi sợ hãi trong mắt nàng. Những ngón tay nàng vẫn dò dẫm lúng túng tìm cách tháo gỡ. Tristán vẫn đứng yên không tỏ ý muốn giúp nàng, nhưng Juana cảm giác được chàng đang theo dõi mọi cử động của nàng. Ngượng ngùng nàng rất muốn bảo chàng nhìn hướng khác, nhưng nàng biết chàng quan sát nàng để làm nhụt đi mọi can đảm trong nàng. Juana run rẩy, tâm trạng vừa giận dữ vừa lo lắng. Cuối cùng khi việc đã xong trước khi nàng đoán ra ý định của chàng, Tristán đưa tay chạm vào giọt lệ vừa rơi xuống má nàng.

“Đầu hàng rồi sao, Juana?” Giọng chàng lạnh lùng. “Nước mắt đàn bà không còn làm tôi cảm động nữa, cô đã phí những giọt lệ này.”

“Đấy không phải là vì anh.”

Nàng vô tình quay ngoắt đi tránh bàn tay chàng. Không màng nhìn vào chàng, nàng cởi chiếc áo choàng để nó trượt xuống sàn và hất mái tóc buông dài ra sau lưng. Rồi gần như thách thức, nàng ngược lên nhìn thẳng vào mặt chàng. Đến lúc ấy nàng cũng không biết là mình bước tới hay Tristán đã kéo nàng vào người chàng - chỉ biết được nàng đã ở trong lòng chàng. Trong cơn thôi thúc đang bùng lên như sấm sét giữa hai người họ, vì sao mà nàng ở trong tay chàng cũng không còn quan trọng nữa. Chính sức mạnh của Tristán đã giữ nàng đứng vững trong lúc tay chàng môn man tung hoành khắp nẻo trên vùng da thịt bỏ ngõ. Nàng chỉ còn biết bầu vú lấy chàng trong lúc chân tay nàng dường như tan thành nước không tuân theo nàng nữa. Ngay lúc đó nàng thấy thân hình nàng được nhắc bổng lên rồi hạ xuống chiếc giường đồ thảm của nữ công tước.

Trong giây phút chót trước lúc mắt nàng nhòa đi trong cơn khoái cảm dâng cao, nàng ngược lên thấy chàng ngự trị trên nàng: bờ vai trần rộng như một cánh cung giăng ngang đời nàng, vùng bụng phẳng lấp lánh dưới ánh đèn, làn da thật trơn tru không tì vết. Như bản năng thúc đẩy nàng vô tình đưa tay lên vuốt ve. Rồi mắt nàng mấp máy uể oải khép kín, thị lực của nàng chơi vơi mắt hút trong cảm xúc rạo rực, trong hơi ẩm của be sườn trần cọ sát bên trên, của cặp gối và đùi gân guốc và của bờ hông rắn rỏi đang ghen tị ẩn thật khít khao vào người nàng như thể da thịt của nó muốn nhập thành một với nàng...

Mắt nàng mở choàng sững sốt khi cảm thấy chàng bắt đầu đưa đẩy, và sau đó nàng hoàn toàn tan biến trong cõi cảm xúc nồng nàn mê mê, chung quanh nàng mặt đất đang rung chuyển, vũ trụ quay cuồng, và lửa từ thiên đường đổ xuống như thác lũ cuốn trọn lấy thân thể nàng.

9. Chương 9

Juana cảm thấy an toàn, ngây ngất, người như đang trong trạng thái lơ lửng nửa ngủ nửa thức, nơi mà bản năng lên tiếng thay cho lý trí. Đã lâu lắm nàng mới có lại cảm giác nằm trên giường thật bình yên như thể cái thế lực ghê gớm nào đó từng đe dọa nàng đã biến mất một cách thần kỳ. Không phải là sự đe dọa hôn nhân, nhưng là một điều gì khác... điều gì đó mà nàng đã quá lười linh để nhớ lại.

Cảm giác về làn da phủ lông dày bên dưới gò má nàng không gợi nên cảm xúc nào khác hơn là sự hiếu kỳ mơ hồ. Nàng mơ màng dụi mặt vào nơi ấy, giống như một con mèo nhỏ đang mày mò thám hiểm. Làn da đó đọng lại vị mặn trên môi nàng. Juana như nhớ lại có ai đó từng nói với nàng là đừng kháng cự, hãy nghe theo cảm giác của mình, và nàng lướt tay viền quanh vùng ngực vạm vỡ bắp thịt cuộn cuộn. Thành linh, tay nàng bị giữ chặt, và cảm giác một làn môi tham lam đói khát đột ngột áp vào môi nàng khiến nàng giật nảy mình, sững sốt choàng tỉnh. Nàng cố thụt lui, nhưng cánh tay của Tristán đã vắt ngang người nàng, và chỉ bằng một động tác là kéo nàng sát vào chàng thật dễ dàng.

“Tôi thích cô mơ mơ màng màng như thế này. Cô học hỏi mau lắm.”

Âm điệu khô khan trong giọng nói chàng khiến nàng vội quay đầu đi, giấu đi đôi mắt đang ngập tràn xấu hổ.

“Tôi không biết – tôi không – ”

“Cái gì?”

Nàng giận dữ khi thấy chàng dám chế nhạo nàng. Giọng chàng đầy thú vị, và nàng vươn thẳng người trả đũa về mặt tự mãn, hờ hững đó. “Lúc đó tôi không biết anh là ai. Tôi cứ tin rằng khi tôi thức giấc anh là Jaime cơ đấy.”

Nàng cảm thấy người chàng sững lại, đôi mắt xéch trông thờ ơ và trầm tĩnh, nhưng thân thể chàng đang đề phòng như con sư tử đang phục kích con mồi. Chàng hỏi một cách điềm tĩnh, “De Nueva? Tại sao?”

“Tôi từng muốn lấy anh ấy.” Nàng không có ý dùng thì quá khứ, nhưng lại vô tình buột miệng nói. “Anh ấy mãi mãi là người tôi yêu – ”

“Nhưng anh ta chưa sở hữu cô. Liệu sau đêm nay anh ta vẫn còn muốn cô chứ? Hay sẽ thấy chuyện này quá tày đình không nuốt nổi khi người yêu trong trắng thuần khiết của mình đã ngủ với người đàn ông khác?”

“Anh ấy sẽ không trách tôi về việc này! Anh – ” nàng ngập ngừng, - “anh ấy yêu tôi đủ để tha thứ cho tôi.”

“Ồ, thế à!” Giọng Tristán chua cay. “Cái tên ngu Pelleas (Hiệp Sĩ Bàn Tròn) đầu óc hẳn toàn mơ với mộng à? Chắc hẳn nghĩ tất cả đàn bà hãy còn là thiên thần, nếu cô chỉ nói với hắn một phần tư câu chuyện thôi hắn chắc chắn sẽ lánh xa cô như tránh bệnh dịch vậy. Một người đàn bà trả công cho việc ám sát bằng cách bán thân?” Ngón tay chàng vuốt nhẹ hàng mày nâu của nàng, âm điệu mềm mỏng một cách chế giễu. “Nếu người yêu của cô có nhiều óc bằng sắc đẹp của hắn thì hắn đã tóm lấy cô ngay từ lúc hắn biết mình có đối thủ, rồi thú phật với ba cô sau.”

“Tôi sẽ không – ” Nàng ngưng bật ngay sau đó.

“Cô sẽ không à? Hẳn ta cũng chấp nhận chữ ‘không’ của cô chứ? Chỉ có thánh mới biết thôi!”

Chàng bật cười, âm thanh giòn giã trong trẻo hoàn toàn thú vị. Âm thanh đó khiến Juana sững sốt. Nàng chưa từng biết một người đáng đáp như một thần tượng lại có thể cười ra được, nàng phân vân, nhưng khi ấy nàng vẫn chưa biết...

Ý tưởng ấy đập tắt nhanh chóng. Sau khi hình ảnh hàm răng trắng lóe lên một thoáng ngẩn ngủ trong trời mờ tối Juana thấy chàng lại đeo lên chiếc mặt nạ cổ hữu, vẻ điềm tĩnh từng che dấu ý nghĩ và cảm xúc của chàng lại hoàn nguyên như cũ. Cảm giác hổ thẹn ủa về trong tâm trí khiến nàng sững sốt, và cùng lúc nàng hoàn toàn nhận ra mình đang khóa thân cũng như chàng. Nàng không biết từ lúc nào chàng đã ghì lấy người nàng như thế, thật xấu hổ làm sao thân hình nàng uốn cong như dán vào cơ thể chàng, còn tay chân quăn chặt lấy chàng. Cảm giác tủi hổ dâng lên như dòng nham thạch nóng bỏng, nàng lắc đầu như điên dại muốn chối bỏ khi những ngón tay chàng lại mơn man trên thân thể nàng, lướt qua đỉnh ngực nhỏ màu đồng như thể chúng là hai hạt ngọc chàng vừa mua về. Nàng thở hổn hển cúi kính, “hãy để tôi yên. Tôi đã trả hết cho anh rồi mà.”

“Cô còn chưa bắt đầu đâu.” Đôi mắt chàng thật y như mắt rắn, nàng thầm nghĩ mạch trong người bùng lên kinh hãi – chúng vô hồn, tàn khốc, như được tráng bằng băng đá - nụ cười trong đôi mắt đó chỉ là ảo ảnh, giờ đây vẻ khinh bỉ trong đáy mắt nàng rung động. “Cái chết trong thời buổi này đắt giá lắm, tôi từng muốn có được cô ngay từ lúc tôi thấy cô leo ra khỏi xe và nghe Bartolomé lầm nhảm nói về nhan sắc cô dâu của hắn. Yên nào – ”

Bàn tay chàng đột nhiên trở nên tàn bạo khi nàng vẫy vùng cổ thoát ra. Cơn đau nhói như xuyên thấu cơ thể. Nàng ráng lấy hơi để thở trước khi cái vuốt ve của chàng dịu lại, rồi điều luyện đến không ngờ, và đây chiếm hữu.

“Lúc đó tôi đã thề rằng đây là con mồi hắn chắc chắn sẽ vuốt mắt, và tôi lấy làm tự hào cô ghét cái vuốt ve của tôi ít hơn là của hắn.”

Bàn tay dài lại di chuyển, khéo léo lướt lên khum lấy ngực nàng, sự động chạm gần gũi khiến nàng rung mình. Thật nhịp nhàng, thật kiên trì chàng vuốt ve cho đến khi nàng thở gấp rút nặng nhọc, tay chàng trượt xuống êm ái khi thân thể nàng bắt đầu tỏ ra hưởng ứng. Môi chàng đáp xuống giam giữ lấy hai cánh môi nàng, rồi từ đấy vờn khắp làn da mịn màng.

Juana nói một cách rời rạc khi chàng uyển chuyển cúi xuống hôn lên bụng nàng. “Anh thật là hy vọng hão huyền.”

Để đáp lại lời nàng chàng dẫn nàng xuống, phủ lên người nàng những nụ hôn mạnh mẽ tàn nhẫn tước sạch mọi thâm kín, riêng tư của nàng. Khi chàng ngẩng đầu lên, mắt chàng lóe lên nụ cười lạnh lẽo.

“Tôi không có một cô nhân tình yếu điệu nào cả nhưng cứ nghĩ tới có đàn bà vương vít là tôi cảm thấy chán ngán...” chàng lạnh nhạt nói, “cứ ngủ đến khi nào cô muốn - giờ thì tôi phải đi chuẩn bị cho chuyến đi đến Navarre.”

Không khí sáng sớm làm nàng cảm thấy lạnh khi chàng trỗi dậy và ra khỏi giường nhanh như cắt, bất chợt nàng cảm thấy lo sợ. Khi chàng quay lại nhìn nàng, Juana nép sát vào đầu giường như một nữ thần vừa bị cưỡng đoạt. Thân hình màu mật ong nổi bật trên nền đỏ của những tấm trướng, những dấu tay chàng để lại đã hiện lên mờ mờ trên da nàng. Vẻ thù nghịch đang dần thay chỗ trong đôi mắt vẫn còn phủ bóng đam mê lúc nàng đắm đắm nhìn trả lại chàng, nhưng Tristán chỉ nói.

“Cứ ngủ đến khi nào cô muốn – và mơ đến Jaime de Nueva.”

Lời châm chọc quả thật bất ngờ, Juana không biết phải trả đũa ra sao. Nàng chỉ im lặng nghe, ngạc nhiên bởi thái độ tàn nhẫn một cách cố tình đầy bất ngờ và nổi đau dấy lên đột ngột của nàng. Juana dờ dẩn nhìn trong lúc chàng mặc quần áo, động tác của chàng thật nhanh nhẹn thành thạo không một chút cảm xúc nào hé ra từ đáng đáp ấy, thậm chí lúc chàng giận như điên lên cũng không hề - thật là ẩn tượng.

“Hãy nhớ đây – ” Giọng Tristán làm nàng giật nảy mình. Chàng đứng bên cạnh giường đang cài khóa dây đeo kiếm – “nếu anh chàng hiệp sỹ giang hồ của cô đòi thách đấu với tôi vì việc xâm phạm tiết hạnh con

gái nhà lành tôi sẽ giết anh ta đấy, mặc kệ cô yêu thương chàng ta tới đâu.”

Niềm hy vọng nhỏ nhoi vừa dấy lên trong lòng nàng đã bị tắt ngấm, nàng giận dữ phản công, “tôi từng biết lương tâm của anh không coi nặng việc giết chóc như những người khác! Tôi sẽ không kể gì với Jaime để anh ấy không phải chết trong tay anh – tôi quan tâm cho anh ấy còn nhiều hơn thế.”

“Thế à,” chàng chế giễu lại nàng, rồi quay người bước đi.

Khi chàng tiến đến gần cửa sổ chắn lưới sắt bị phá hỏng, nàng lên tiếng giọng cứng rắn, không được tự nhiên lắm, “tôi có cần phải cảm ơn vì được gần gũi anh không? Tôi thật không biết là tôi phải nói như thế nào trong lúc như thế này?”

Chàng quay đầu nhìn lại, ánh mắt khó hiểu. “Nếu tôi là cô tôi sẽ nói – ” chàng hơi do dự, rồi nhún vai – “chúc một ngày tốt lành, Philip.”

Từ ngữ nghe thật xa lạ làm Juana nhúu mày bối rối.

“Philip? Là cái gì vậy?”

“Đó là tên của tôi – tên thật của tôi. Đôi khi tôi chán ngấy khi nghe cái từ Tây Ban Nha của cô ‘Felipe’. Nào, nói đi – ” Giọng chàng trở nên khô khan – “cô chỉ chào tôi buenas dias’ (tiếng Tây Ban Nha: chúc một ngày tốt lành) thôi sao.”

Thâm tâm nàng chợt nhói lên cảm giác lạ lùng, nàng đột nhiên hình dung ra được hình ảnh thật sống động về người đàn ông bị cô lập giữa bao nhiêu người không cùng tiếng nói với mình, rồi nàng cố vùi ý nghĩ đó xuống. Nàng nói một cách cứng nhắc, “chúc một ngày tốt đẹp, Philip,” nghe câu chào chàng nhăn nhó cười, vết sẹo nổi hằn trên gò má trông thoáng ửng đỏ.

“Chào buổi sáng, senorita de Arrelanos,” chàng bình thản đáp lại và bước ra ngoài trời đang dần tỏ sáng.

-o0o-

Mọi người trong castillo Benaventes dường như đều tề tựu trong nội viên chính để đánh dấu chuyển viên hành về lại quê nhà của Juana, như cổ tình tương phản với lúc nàng đến - gần như là lén lút, thiếu lễ nghi đón tiếp trịnh trọng. Trong nghi thức tổng tiễn này có cả diễn văn, lời ca tiếng nhạc, và màn trao tặng quà cáp. Thậm chí việc trao trả của hồi môn vẫn còn nguyên vẹn cũng được công khai trình bày. Khi chiếc rương nhỏ xíu được đặt trước mặt nàng, Juana vô tình quay đầu liếc về hướng Tristán, chỉ thấy chàng đang trầm ngâm nhìn món đồ ấy. Rồi, như để trả lời nàng, chàng ngược mắt lên nhìn nàng, trong đôi mắt ấy lóe lên tia nhìn châm biếm. Khuôn mặt vô cảm ấy dường như đang nói với nàng, chỉ là một cái giá nhỏ cho việc mưu sát thôi.

Toàn thể sự việc không khác hơn là một trò chơi nhạt nhẽo đối với Tristán, nàng vừa nhận ra điều đó lúc nàng bắt đầu cáo từ mọi người bên dưới tầm mắt chàng. Khởi đầu từ gương mặt xám ngắt, trông xọp hăn đi của Dona Luisa, và thân hình oằn xuống, bất động được khênh ra trong chiếc ghế mạ vàng để chính thức tỏ ý tiễn biệt vì nghi thức đòi hỏi sự hiện diện của Eugenio de Castaneda. Khi nàng thi lễ trước mặt hân Juana như nhận ra được sức sống chợt lóe lên trong cặp mắt vô hồn – đe dọa, hiểm ác – nhưng sau đó khuôn mặt tri trệ lại trở nên bất động như trước.

Trong suốt buổi lễ đưa tiễn này không một ai hé răng nhắc đến Bartolomé. Torres đã nói đến ý Chúa, đến sự tán thành của Hoàng gia trước nghĩa cử thoái lui đầy vị tha khỏi gia thất công tước của Juana. Nàng được đối đãi trọng thể như một vị sứ thần đến viếng thăm một quốc gia khác, và hiện giờ đang chuẩn bị lên đường trở về với bao nhiêu là vinh dự, hơn là một nàng dâu không có chồng để làm đám cưới. Khi bước xuống bậc tam cấp nàng phân vân không hiểu những đồ tế nhuyễn như những cuộn hàng dệt nổi và lụa taffeta, mâm đồng, ngà và vàng bạc được xuất ra từ kho của Valenzuelas hay là của riêng Torres. Chắc chắn, nàng lạnh lùng nghĩ, ông ta không khi nào mang theo con ngựa giống Arab với bộ yên cương nam đá quý từ mãi tận Madrid đến đây.

Jaime đi song song với nàng chậm rãi bước tới cỗ xe của công tước. Gió mơn man trên mặt nàng, khiến chiếc váy phồng của nàng đong đưa như quả chuông to tướng. Hết lần này tới lần khác nàng cúi đầu đáp lễ những lời thì thào từ biệt, nhưng tia nhìn không dừng lại trên bất cứ khuôn mặt nào. Chỉ đến khi bước đến tận bậc thang xe nàng mới quay lại nhìn nhóm người đứng ở trên đầu cầu thang: đáng thẳng đứng, nghiêm

ngại nhưng rực lên vẻ đắc thắng của Torres, cái bóng thấp thoáng trong ghế của de Castaneda, và sau hết là dáng dấp tuyệt vọng nhìn về hướng Tristán của Dona Luisa.

Chuyến trở về của Juana không có bất cứ một thị nữ nào theo tháp tùng. Sự việc này là âm mưu chót của Dona Luisa nhằm bôi nhọ Juana. Đứa con gái đó có thể ra đi nhẹ nhàng, để lại sau lưng những người đàn bà sầu khổ phải chịu đựng mòn mỏi kết quả truy lùng tông tích của Bartolomé và cái chết của Eugenio, khiến lòng người phụ nữ già như bị cứa những nhát ghen tuông bén ngọt cũng như các phụ nữ khác - điều mà bà vô cùng sợ hãi kể từ khi Tristán bước vào đường đời của Juana.

Đường như đã có chuyện gì đó, bà thăm nghĩ một cách gay gắt khi nhìn thấy người tùy tùng cầm lấy dây cương từ tay người mã phu đang đứng đợi, đã có chuyện gì đó xảy ra giữa hai người họ, nhưng mình không thể nào làm sáng tỏ được, mình không thể nào chịu đựng được để chứng minh chuyện ấy. Tất cả bà chỉ có thể làm được là kín đáo trả thù bằng cách tỏ rõ rằng, nếu bất cứ ai dù quý tộc hay dân dã nếu theo tháp tùng Juana sẽ không được trở về làm việc dưới trướng của bà nữa. Thế nào những bọn nhà què ở Navarre sẽ dựa trên việc này thêu dệt những điều bất lợi cho Juana. Và Juana sẽ không thể nào bình yên trở về trong danh dự. Ít ra trong một lần cái vẻ ngoài hiền lành không bị ai nghi vấn gì đã đem lại lợi thế cho bà, Dona Luisa cay đắng nghĩ. Torres đã yêu cầu bà cho người hầu theo phục vụ Juana, nhưng ông ta cũng không màng hỏi han xem bà có làm hay chưa. Thậm chí ngay trong lúc này chắc hẳn ông ta cho rằng ít nhất là có ba thị nữ đang vuốt mồi hôi ngồi đợi trong xe. Còn việc ông ta có nghi ngờ đến âm mưu của bà và chấp nhận chuyện đó vì mục đích riêng của ông ta hay không thì bà không buồn quan tâm.

Tristán nhẹ nhàng quàng người lên yên con ngựa hồng khổng lồ, trông thấy cảnh đó cổ họng bà dâng lên vị chua chát vì tấm chân tình của mình đã bị chối từ. Bà đã sai người đến báo cho chàng biết bà tặng chàng con tuấn mã cùng với số tiền lương còn thiếu, nhưng chàng đã gửi trả lại tiền xem đó như là tiền mua ngựa. Và giờ đây chàng sắp sửa ra đi và cũng không màng quay đầu lại nhìn bà.

Đứa con trai tóc đen đang cười ngựa gần cỗ xe, và Dona Luisa thấy được mặt Juana tại cửa sổ. Có phải họ đang nói chuyện gì đấy, phần nản không có gia nhân đi theo chẳng? Thằng bé đó dường như đang bực bội, con ngựa nó đang cười cứ bồn chồn lồng lên, nhưng đứa con gái hình như đang lắc đầu... Hai người đàn ông đi song song hai bên xe ngựa, còn những người đi hộ tống đoàn xe nhỏ chở tặng vật tạo thành một hình vuông rộng ngay chính giữa. Không có tiếng la hét phản đối nào phát ra, và cái nhóm nhỏ người ngựa đó tiến lên phía trước với tốc độ cổ tình tỏ ra phong cách uy nghi của họ.

Cơn rùng mình làm bà rúng động toàn thân mặc dù trời đang nóng gắt, Dona Luisa đưa tay ra vỗ vỗ như trấn an thân hình bất động của chồng bà.

-o0o-

Khi xe vượt qua bên dưới lối đi che mái vòm dẫn ngang qua khuôn viên castillo đến cổng chính, Juana ngả người tựa vào thành xe thở dài nhẹ nhõm. Nàng không thể nào chịu đựng tiếp để chờ đợi Jaime đi gặp Torres bàn bạc, như ý chàng muốn, về chuyện không có thị nữ và gia nhân đi theo cho đúng với thân phận và danh dự của nàng. Juana chỉ muốn ra khỏi lâu đài, đi cho khuất khỏi cái nơi không còn nguy cơ có người nào đó sẽ thấy được dấu chỉ nhục nhã mà nàng tưởng chừng như đang khắc rành rành trên trán mình - bây giờ ngoài việc đó ra thì chả còn chuyện nào quan trọng nữa.

Nàng thả lỏng tâm trí dù xe đang xóc không ngừng, không nghĩ ngợi, không cảm giác khi cỗ xe ngoặt gấp và bắt đầu xuôi xuống lối đi uốn vòng theo chân đồi tiến vào đồng bằng bên dưới. Thời gian còn chưa tới mười ngày kể từ lúc xe ngựa của cha nàng ì ạch leo lên con dốc đó. Đột nhiên tiếng nói của chính nàng khi trước lại vang vọng trong tâm trí khi nàng hỏi Martinetti: Có phải công tước là lãnh chúa của vùng đất hoang không?

Ngay trong giây phút đó nàng cảm thấy buốt lạnh, người như đông cứng kinh hãi đến độ nàng tưởng chừng mình như bị đánh tới mù, điếc. Không thể tin rằng nàng đã quên đi, nhưng nàng đã bị lôi cuốn vào bao nhiêu rối rắm riêng tư giữa cảm ghét, sợ hãi, và niềm đam mê không tự nguyện, nên đã quên đi nguyên nhân ban đầu. Nhưng giờ đây khi nàng nhớ ra thì đã quá muộn.

Cái xác hầy còn ở đó, trong hầm rượu.

-o0o-

Một người mở đường đã được gửi đi trước để thông báo cho nhà thờ kế tiếp rằng đoàn người đang đến. Theo phong tục các người lữ hành khi đi ngang qua những vùng hoang vắng đều qua đêm tại những tu viện rải rác khắp các miền không có lòng hảo tâm với khách. Juana cảm thấy nhẹ nhõm khi biết rằng mỗi ngày họ đều được trú ngụ trong những nơi như thế giữa các vách tường đá biệt lập với thế giới bên ngoài. Nhưng giờ đây lúc bước xuống xe trong trời chạng vạng, vẻ tĩnh lặng của dòng tu dường như ẩn chứa đầy hiểm ác, những bóng áo choàng đen của các vị nữ tu trông giống như những con quạ ăn xác thối rữa. Tâm trí của Juana vẩn vơ với những cuộc truy đuổi, chết chóc, và những thi thể chưa được mai táng khi Jaime dẫn nàng vào phòng ăn dài, trống trải.

Chàng ngồi cạnh nàng trong lúc họ dùng bữa và nàng đoán chắc họ đang chuyện trò gì đấy, nhưng nàng không biết Jaime hay nàng đang nói gì. Ý nghĩ của nàng đang bị ám ảnh quay cuồng theo Tristán. Nàng liếc thấy Tristán khi chàng xuống ngựa để giúp tay với các con ngựa thồ, và nàng biết chỗ của chàng là ở đằng sau bếp cùng với các kẻ hầu khác. Nhưng dù thế nào đi nữa nàng phải tranh thủ để nói với chàng trước khi nàng đi ngủ, và tìm hiểu xem chàng đã giải quyết tử thi của công tước chưa.

“Em chẳng nghe anh nói gì cả, Juana.” Âm điệu ghen tị trong giọng nói của Jaime đã kéo nàng về thực tại. “Suy cho cùng thì em đang hối hận vì mất đi người chồng giàu có sao?”

Chuyện đâu có giống như Jaime nói, Juana thầm nghĩ, nhưng dấu sao nàng cũng cảm thấy ân hận vì cái chết đó. Nàng lắc đầu quây quây. “Không, không bao giờ! Nếu anh thấy anh ta, anh sẽ biết thôi – cho dù có đổi lấy kho tàng của dân Indies cũng không làm cho đàn bà nào yêu anh ta được. Michaela – ” Nàng suýt nghẹn khi nhắc cái tên này và bỗng đứng im bật.

“Chuyện gì đã xảy ra cho Michaela? Cuối cùng thì cô ta bỏ em đi à? Mẹ anh luôn luôn nói cái ngữ con gái lẳng lơ đó thế nào có ngày cũng bỏ em đi thôi, dù ba em có nói điều gì đấy về chuyện phái cô ta đi cùng với em bởi vì cô ta đã chứng tỏ mình là người đáng tin cậy. Thế cô ta đã tìm được nhân tình và muốn ở lại sao?”

“Chị ấy mất rồi.”

Juana kể vắn tắt mọi sự thật về chuyện tự tử của Michaela một cách khó nhọc, chỉ lược bỏ phần hậu truyện thật tàn nhẫn nàng nghe được từ condesa sáng hôm đó – rằng thoát đầu, trong lúc trời còn tối và tình cảnh đang rối ren mọi người đều lầm tưởng cái thân thể gãy nát trong bộ y phục đỏ đó là Juana. Có lẽ Bartolomé cũng lầm lẫn Michaela là nàng vì khi ấy trong phòng ngủ hắt không có đèn. Họ không dám thắp đèn trong phòng hắt vì sợ hắt có thể đánh gục các người canh gác rồi nổi lửa đốt nhà. Juana thấy ý nghĩ đó hiện lên trong mắt bà, nhưng condesa vẫn giữ kín trong lòng không nói ra.

“Thật không thể hiểu được người như vậy mà họ lại để cho hắt tự do.” Khuôn mặt Jaime tối sầm vì ghê tởm và căm phẫn. “Nhưng em phải bỏ chuyện này đi Juana, và cố quên đi quá khứ. Tương lai hãy còn ở trước mắt chúng ta. Anh thật không nên nhắc lại chuyện bi thảm như thế. Nào, nếu em ăn xong rồi thì anh đưa em đến chỗ các soeur.” Chàng nói thêm khi đỡ Juana đứng dậy. “Anh không muốn rời em một chút nào.”

Juana hầu như không nghe được chàng nói gì. Nàng lặng im đi cùng với chàng đến chỗ các vị soeur. Đêm đã khuya nhưng họ vẫn kiên nhẫn vừa lần tràng hạt đọc kinh vừa kiên nhẫn đợi để chăm sóc cho khách. Nàng nhận ra đôi mắt nâu của chàng đang chăm chú quan sát nàng, ganh tị khi thấy nàng đang lơ đãng không chú ý đến chàng. Lẽ ra nàng định quay qua chàng và ép mình nở nụ cười với Jaime, nhưng giờ thì nàng làm không nổi.

“Phòng của cô đã sẵn sàng rồi, madam, tôi đã trang bị bằng các đồ đạc chúng ta đem theo.” Giọng nói mạnh mẽ trong treo của Tristán cất lên ngay ngưỡng cửa khiến mọi người đều vội quay đầu lại. “Trước đó căn phòng trông khác khổ lắm.”

Juana gật đầu với vẻ lạnh lùng kiêu kỳ trái ngược với ánh mắt khẩn thiết của nàng, và nàng thấy tia nhìn màu xanh lục sắc bén hơn khi chàng nhìn nàng. Bằng giọng thản nhiên, nàng nói, “senor, tôi không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra nếu – khi người ta tìm ra chủ của anh. Tôi có bị triệu về lại không?”

Tristán lắc đầu. “Bây giờ mọi chuyện đều kết thúc rồi, madam.”

“Nhưng nếu họ khám phá ra anh ta - bắt nạt - họ có yêu cầu anh trở về chăm nom cho anh ta không?” Juana phân vân không biết chàng có hiểu ý nàng đang ám chỉ không. Gương mặt chàng vẫn bất động, trầm

tính.

“Không đâu, madam, tôi đã nghĩ việc rồi.”

“Cứ để yên chuyện ấy đi, Juana, chúng không còn liên quan tới em nữa.” Những ngón tay của Jaime phớt nhẹ trên tay áo nàng, chàng xen vào đứng giữa hai người, âm điệu ra vẻ ép buộc. “Em không cần phải làm chuyện gì khác nữa đâu, em đã thực hiện ý nguyện của ba em rồi – ” giọng chàng dịu lại – “bây giờ thì ba em nên trả lại công bằng cho em.”

Chàng trò chuyện với nàng như thể người đàn ông kia không tồn tại, Juana kinh ngạc suy nghĩ, nhận ra rằng cách đây không lâu nàng cũng cư xử như Jaime. Lúc trước nàng đối xử với người ăn kẻ ở như là vật dụng trong nhà, là chỗ để cho nàng tùy tiện dọa nạt hay dễ dàng tùy theo tâm trạng của nàng. Nhưng giờ đây đột nhiên nhận biết ra bản chất tàn nhẫn của mình và Jaime, nàng cảm thấy nóng bừng mặt ngượng ngùng khi bắt gặp tia mắt Tristán.

Cố tỏ ra kiên nhẫn nàng nói với Jaime, “em không thể nghĩ đến chuyện nào cả khi em quá mệt! Nếu chúng ta phải khởi hành sớm sáng hôm sau, Jaime, giờ em phải đi ngủ thôi. Em chúc anh ngủ ngon ở đây nhé, rồi em đi với các soeur. Hãy đi theo chúng tôi, señor Tristán.”

Không màng tới phản ứng của Jaime, nàng nghiêng mình thi lễ với các vị nữ tu đang đợi và bước theo họ, bỏ lại Jaime đứng sững sờ như trời trồng. Chàng chăm chăm ngó về phía trước, mắt long lên hướng về Tristán. Hàng mày cong của người cận vệ giương lên ra điều hỏi một cách mỉa mai khiến chàng thanh niên trẻ lưỡng lự, rồi, với cái chào cổ tình làm giảm uy tín Jaime hơn là công khai miệt thị, Tristán quay lưng đi theo Juana ra ngoài.

“Tôi có chuyện cần nói với anh.” Lời nàng nói nhỏ rút đến độ các soeur mang sandal đi nhẹ nhàng đằng trước cũng không nghe được. Mối Juana chỉ khẽ mấp máy.

“Cần thiết vậy sao? Chuyện gì thế?”

Nghe câu thì thầm như làn roi quất đó, xương sống nàng cảm thấy ớn lạnh nhưng nàng ráng không xoay đầu lại. “Cái xác của công tước! Anh vẫn để trong thùng rượu sao?”

Đằng sau nàng phát ra một âm thanh nhỏ, nghe như tiếng nín thở bực bội, trước khi chàng trả lời. “Tôi còn làm được gì nữa đây? Cho đến khi họ tìm ra nó thì tôi đã cao bay xa chạy rồi, còn Torres sẽ không kêu gào phản đối hay nhỏ nước mắt thương tiếc cái chết của hắn đâu – trong thành Madrid người ta lại có dịp để ăn mừng đấy. Cô đang lo cho tôi sao?”

“Cho tôi,” nàng bậm môi trả lời.

“An toàn của hai chúng ta đã bị ràng buộc vào với nhau rồi.” Lối đi dẫn đến một hành lang khác hẹp hơn, tà áo nàng vờn nhẹ vào đuôi Tristán.

“Nếu không phải như vậy thì cô đã tìm cách để gạt tôi ra phải không, tôi còn chưa nhận đủ tiền công cơ mà.”

“Anh không thể ở nhà ba tôi, ở đó không có chỗ cho anh.”

“Tôi đâu có định tới nhà ba cô. Cả cô cũng vậy.”

Bất chợt Juana cảm thấy như máu trong người nàng đã bị rút sạch. Giọng nàng khô khốc như muốn vỡ ra, “anh nói vậy là sao?”

“Tôi muốn nói là tôi không tha nợ dễ dàng như vậy, tôi càng không muốn cái tên non nớt đó cướp đi cái ở cô mà tôi có quyền được hưởng. Nếu cô quá nóng lòng muốn lấy chồng thì cô sẽ lấy tôi, ở đây, ngày mai trước khi mọi người thức giấc.” Chàng quan sát gương mặt trắng bệch của nàng trước khi nói thêm, “phần hồi môn của cô, giờ thì tăng thêm nhiều rồi, như vậy sẽ hữu dụng đấy.”

Những từ ngữ tàn bạo của chàng khiến nàng suýt vấp ngã, chàng đưa tay giữ lấy khuỷu tay đỡ nàng đứng vững. Nàng vội giật tay mình ra khỏi tay Tristán.

“Anh không làm được đâu. Còn giấy tờ, lệ phí – các linh mục ở đây sẽ không – ”

“Vị linh mục ở đây rất vui lòng có được ba mươi quan cho nhà thờ. Tôi đã nói với ông ấy lúc ăn tối anh của cô sẽ đến đây giúp chúng ta qua mặt các vị thân sinh hà khắc của cô vì họ chê tôi không giàu có và không phải là dân Tây Ban Nha – ” vẻ ranh mãnh chợt lóe lên làm biến đổi hẳn nét mặt chàng – “còn chuyện giấy tờ, tôi đã lấy văn thư mà Eugenio sử dụng cho đám cưới của cô và Bartolomé rồi sửa đổi tên tuổi. Không có gì cản trở chúng ta cả, nhất là khi linh mục biết mình đã ‘hợp cần’ rồi.”

Juana nhìn đắm đắm vào những lưng áo vô tri của nữ tu phía trước, những hình ảnh đó dường như đang nhòe đi trước mắt nàng. “Tôi sẽ không kết hôn với anh đâu,” nàng nghiêng rằng nói, còn chàng thì khẽ nhún vai.

“Tùy cô, nhưng tôi sẽ giết cái tên miệng còn hôi sữa đó. Tôi còn mang ơn hẳn vì tác phong lịch thiệp của hẳn đây.”

Âm điệu trong giọng nói chàng vẫn đều đặn, không hề tỏ ra bức bối, khiến nàng thành linh nhớ đến vẻ điềm tĩnh của con thú lúc mưu đồ giết con mồi. Nàng chỉ mới quen biết việc giết chóc lần đầu tiên, còn Tristán đã bầu bạn với chuyện ấy bao nhiêu năm trường.

“Chết chóc như thế với anh vẫn chưa đủ hay sao?” Nàng gay gắt gặng hỏi.

“Điều này tùy thuộc ở nơi cô – ưng thuận lấy tôi, như thế tôi không cần phải giết hẳn.”

“Tôi...” Juana im bặt.

Các vị soeur đằng trước đã dừng lại, tươi cười và chỉ về hướng cửa nơi họ đang đứng, rồi xoay người đi vào, thì thầm nho nhỏ với nhau.

Ngay sau khi bóng các soeur vừa khuất khỏi tầm mắt, bàn tay đeo găng của Tristán nâng cằm Juana lên. “Trả lời nhanh lên, có hay là không?” Đôi mắt màu ngọc lục bảo nhạt chiếu xuống nàng sáng rực đến nỗi nàng không thể đọc được bất cứ điều gì trong đó. “Cô chọn điều nào?”

Nàng nín thở muốn chống chọi lại chàng, muốn nói rằng Jaime sẽ đem tính mạng chàng ra để bảo vệ nàng nếu nàng yêu cầu, nhưng rồi nàng nghe chính lời mình nói “có.”

-o0o-

Juana gần như thức trắng đêm đó, đơn độc trong căn phòng khắc khổ nồng mùi dược thảo và mật ong, và trước khi trời sáng không lâu Tristán đã đến tìm nàng. Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, một chiếc áo choàng phủ bên ngoài bộ y phục giản dị nhất, mũ được kéo cao, tóc được búi lại. Nàng cố tình trang phục như thế để chống đối, để làm chàng thất vọng, nhưng không ngờ được rằng bộ y phục mang hai màu sắc ảm đạm xám và nâu lại càng tôn thêm vẻ đẹp rực rỡ của nàng. Nhưng chàng chỉ nhìn đến gương mặt nàng, tia mắt đầy xét đoán khi chàng lướt qua gò má xanh xao, ánh mắt mỗi một, dường như tất cả sinh khí đã thoát khỏi người nàng trong nắng sớm lạnh lẽo. Chàng vẫn chính tề như tự thuở nào trong bộ áo đen thật vừa vặn gần phù hiệu, lần đầu tiên nàng tự hỏi cái dáng dấp nghiêm khắc của chàng là do chàng lựa chọn hay bị ảnh hưởng từ các chủ nhân của mình.

Toàn thể tòa nhà thật tĩnh lặng khi họ trên đường đến chỗ ở của linh mục, không ai nói với ai một lời nào, và toàn cảnh đó như càng làm tăng thêm vẻ huyền ảo không thực. Juana cảm thấy như mình đang bước trong mơ mà chỉ cần một tiếng động thật khẽ là đủ phá vỡ quyền lực của bùa mê đang giăng mắc trong không gian. Nàng tự nhủ trong lúc đó, điều quan trọng sống còn là nàng không nên tỏ ra dấu hiệu sợ sệt hay hoài nghi, nàng phải bước đi thật vững vàng từ tốn. Nếu một khi nàng để lộ ra sự thật trên mặt, khi ấy thực tế sẽ xâm nhập vào cái giấc mơ không tưởng này, đến lúc ấy nàng không hiểu mình có thể nào chịu đựng được hay không. Nàng cảm nhận được tay Tristán trên lưng nàng, hướng dẫn nàng, và nàng lập tức uốn người né tránh.

“Ai sẽ đưa tôi lên bàn thánh?” Nàng hỏi Tristán khi chàng đưa tay nâng cái chốt cửa được gõ sơ sài lên.

“Mã phu của tu viện, chỉ cần tốn hai quan thôi. Không tương xứng với cô nhưng anh ta khỏi phải đối vì mất đi bữa ăn quý giá.”

“Sao không là anh tôi, anh ấy sẽ đến đây để giúp mình mà?”

“Tôi đã giải thích rằng tôi không muốn lương tâm anh ấy phải day dứt – linh mục cũng tán thành điều này.” Giọng nói đều đặn của chàng ẩn chứa điều gì đấy khiến nàng ngẩng lên quắc mắt nhìn chàng. “Trong gần hai mươi năm qua tôi chưa từng được biệt đãi như thế.”

Nhưng tuổi chàng độ hơn ba mươi hơn thì phải, nàng thầm suy đoán và cảm thấy kinh ngạc. Chàng nói thêm như thể đoán biết được ý nghĩ của nàng, “ba mươi bốn,” bằng giọng khô khan, không cảm xúc.

Nàng nói nhanh, giọng khẩn thiết, “nếu anh không có niềm tin đạo thực thụ, hôn nhân của chúng ta sẽ không thành trong mắt giáo hội. Anh không nên – ”

“Đừng lo, tôi được dạy dỗ như một người Thiên Chúa giáo chân chính.” Đôi mắt xé rách ánh lên châm biếm, nhưng vẻ cương quyết vẫn phẳng phất trong lời nói. “Thậm chí cha mẹ tôi đã qua đời vì niềm tin của mình. Đi nào.”

Những ngón tay dài nâng cái chốt lên, và chàng giục nàng đi trước chàng vào căn phòng trần xây thấp. Vị linh mục đang đứng đợi cùng với người giữ ngựa và hai người phụ nữ lớn tuổi quàng khăn đen, nét mặt như điều hâu. Chàng giải thích họ là nhân chứng để bảo đảm mọi thủ tục hợp lệ cho dù vị luật sư khe khắt nhất cũng phải chấp thuận. Juana liếc lên nhìn Tristán, thoáng cảm phần, nhưng ánh mắt cảnh giác của chàng khiến nàng phải nén những lời nói tức tối vào lòng trước khi buột miệng nói ra.

“Tôi muốn lấy lại nhẫn của tôi để làm phép cưới, đưa cho tôi ngay đi.”

Giọng nói khê khàng của chàng làm nàng sững người. Chàng đang đứng thật gần nàng trong căn phòng chật hẹp, mà bây giờ có tới những sáu người chen chúc trong đó. Mái đầu đỏ cúi thấp gần đầu nàng để tránh trần nhà, chàng đưa tay giữ lấy tay nàng để nàng khỏi rụt về.

Nàng lắc đầu. “Tôi không có giữ nhẫn của anh.”

Đáp lại lời nàng, chàng rút chiếc nhẫn chạm hình sư tử ra khỏi ngón tay nàng và đeo vào tay chàng. Chiếc nhẫn ôm lỏng lẻo trên tay nàng nhưng lại vừa khít với chàng. Mối Juana hé ra không thốt nên lời khi đã hiểu ra đầu đuôi câu chuyện, còn chàng thì quay qua đối mặt với linh mục. Giờ đây nhớ lại, nàng đã trải qua hàng giờ nghiền ngẫm xuôi ngược về chiếc nhẫn này, cảm ghét nó, nhưng lại quá kiêu hãnh để hỏi tại sao huy hiệu của nó lại khác với phù hiệu diều sư của công tước. Đến cuối cùng nàng đành kết luận rằng chiếc nhẫn sư tử chắc là dấu ấn thuộc một nhánh họ hàng xa trong gia tộc công tước, rồi khinh thị không màng tốn thời gian tìm hiểu thêm nữa. Nhưng hóa ra nó lại là nhẫn của Tristán đưa cho nàng một cách lén lút – bây giờ thì quá rõ là chàng đã cảm thấy thú vị như thế nào khi đánh dấu nàng như vật sở hữu của chàng ngay giây phút đầu tiên nàng đặt chân đến lâu đài.

Linh mục ra hiệu cho nàng tiến lên phía trước, và nàng đã tuân lời. Sau đó nghi thức không còn gì khác ngoài một tràng kinh cầu bằng tiếng Latin, những cử động nhanh nhẹn thuần thực của vị giáo sĩ, và uy lực của cái ảo ảnh đang níu chặt lấy nàng khi nàng bắt gặp ánh mắt chàng. Nàng nghe chính tiếng nói mình, khàn khàn nặng nề, đáp lại lời linh mục chủ tế trong khi giọng chàng trầm và rần rở, vọng lại sự kiên quyết nàng thấy được trong mắt Tristán. Chàng không nói dối, nàng nghĩ thế - cho dù bây giờ chàng có là gì đi nữa, nhưng trong quá khứ chàng đã trải qua nhiều năm như một tín đồ Thiên Chúa giáo, và hôn nhân này sẽ là hôn nhân đích thực. Nàng đã chính thức kết hôn với Felipe Tristán, nhưng nàng vẫn chưa nghe được một lời nào của hôn lễ vừa xảy ra.

“Đấy, thế là kết thúc.” Chàng nói với nàng ra vẻ trấn an như thể nàng là một đứa bé bị chàng ép uống thuốc. “Điều gì làm em phiền vậy?”

Đôi mắt xanh lục quan sát khắp mặt nàng khiến nàng rũ mi xuống. Nàng ao ước được phản bác rằng điều làm nàng phiền là bị ép buộc phải thành hôn, nhưng từ ngữ không thoát ra nổi, thay vì thế nàng lại nói, “tôi - mọi chuyện dường như là giả tưởng vậy. Tôi không làm cách nào khiến mình tin được.”

“Chồng của con sẽ có cách để thuyết phục con tin, senora.”

Linh mục vừa nói vừa cười tươi. Ông ấy rõ ràng là cảm thấy nhẹ nhõm vì nghi thức đã kết thúc, và nhìn về đôi uyên ương một cách trìu mến khi ông cúi áo tể và đặt chúng sang một bên. Họ thật đẹp đôi, ông hài lòng nghĩ thầm, dù chú rể khuôn mặt bị hủy dung và cô dâu trông như sắp ngất xỉu. “Cha chúc các con

tương lai tốt đẹp khi hôn lễ hôm nay được công bố, nhưng cha chắc rằng cha mẹ các con sẽ mau chóng bỏ qua vấn đề dị biệt thôi – con đã chọn được người chồng rất tháo vát đấy.”

Juana mỉm cười lúc Tristán kéo lưng nàng sát vào chàng, gò má sẹ dựa trên thái dương nàng với thái độ tỏ ra âu yếm khiến nàng buồn nôn.

Môi Juana cử động trông giống như đang nhăn nhó. “con chắc chắn như thế, thưa cha,” nàng nhỏ nhẹ trả lời.

-o0o-

Khoảng hơn một giờ sau Juana lại yên bình trở về phòng nàng, nghe được tiếng chân các nữ tu khi họ bắt đầu bận rộn với công việc trong ngày, và sau đó tu viện bắt đầu náo động nghiêm trọng. Cho đến lúc dự lễ nàng ngồi yên căng thẳng, tâm trí quay cuồng như con vật bị vướng bẫy khi nàng xoay chiếc nhẫn quanh ngón tay không ngừng. Thật châm biếm làm sao, nàng thầm nghĩ, khi Tristán chiếm hữu nàng lần đầu tiên nàng cho rằng lấy đi trinh tiết của nàng là sự tàn nhẫn cực đỉnh của đàn ông đối với đàn bà: còn bây giờ nàng hiểu được chàng đã lấy đi tất cả mọi thứ nàng sở hữu, chỉ bằng cách đơn giản là lập lại những lời nói hình thức trước mặt một vị linh mục. Vì chuyện cưới xin này chàng cũng đáng được tuyên dương đấy chứ, bởi lẽ cưới nàng chàng đã khôi phục danh dự cho nàng trong mắt người đời.

Nhưng nàng không chỉ nghĩ đến hành động đánh cướp có tính toán của chàng – mà là điều xấu xa hơn thế là quá máu lạnh – khi nàng ngồi xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, ao ước được giật phăng ra. Chiếc nhẫn này đánh dấu sự khuất phục của nàng. Nàng hiểu một người vợ chỉ là vật sở hữu của chồng mình, tài sản của người đó, cũng không khác chi với việc mua một người nô lệ. Felipe Tristán đang là chủ của nàng, với tất cả mọi thứ thuộc về nàng. Nếu chàng muốn xem mối hận đó là vĩnh viễn thì cách mà chàng chọn để trả thù không còn gì hữu hiệu hơn.

Chàng đã tham dự lễ sáng hôm đó, và nàng cay đắng nhận ra chàng đã chu toàn đóng trọn vai trò của chàng vì sự tin tưởng của linh mục nơi chàng, thậm chí trong lĩnh vực mà chàng từng tuyên bố là căm ghét. Khi rời khỏi nhà nguyện và trong lúc dùng bữa sáng được lo liệu bởi các soeur nàng đều ở bên cạnh Jaime. Anh ấy dường như không lưu ý đến sự thay đổi nào trong nàng, Juana chỉ cảm thấy cảm kích là Jaime không nhận ra. Dường như Jaime đã quăng bỏ thái độ hờn dỗi đã khiến anh im hơi lặng tiếng suốt ngày hôm trước. Nàng để anh nói năng huyên thuyên, cười với anh trong khi thâm tâm nàng không thể nào gạt bỏ lời đe dọa của Tristán. Juana nghĩ đến ngày nào đó tiếng cười này sẽ bị cầm nín, khuôn mặt tuấn tú sẽ bị thần chết tàn khốc rình rập, nàng cảm thấy một luồng lạnh buốt xuyên ngang qua tim khi cảm thấy anh đang sống còn, rất gần gũi bên cạnh nàng. Cuối cùng, Jaime cũng không phải chịu chết vì nàng.

Linh mục đến chào từ biệt đoàn lữ hành khi xe ngựa đã sẵn sàng lên đường, trong khoảnh khắc nàng sợ điếng người, nhưng ngài chỉ thốt lời cầu nguyện chung cho tất cả mọi người và tươi cười dù đã cố giữ yên lặng. Nàng thấy linh mục liếc xuống bàn tay phải của mình và gật đầu tỏ ý hài lòng và xoay qua nói gì đấy với Tristán. Nàng biết ngài đang có ý kiến về chiếc găng tay nàng đang đeo đã giấu đi chiếc nhẫn. Lúc này Tristán đứng quay lưng về phía nàng và đang chỉnh lại bàn đạp của con ngựa hồng, nhưng nghe lời linh mục nói chàng đột ngột liếc quanh như thể nàng đã gọi tên chàng và mắt họ giao nhau. Chỉ là thoáng chốc, và chàng lại quay qua con ngựa, nhưng ở chàng toát ra điều gì đấy khiến nàng ngưng ngay câu chuyện đang nói với Jaime và trèo nhanh lên xe.

Tâm trí nàng trống rỗng trong lúc nàng ngồi tựa vào xe, và nhìn đăm đăm khung cảnh bên ngoài với ánh mắt vô hồn. Xe bị chặn giữa hai con ngựa hai bên nên nàng cũng không thấy được gì nhiều ngoài những rặng đồi và vùng đất lồi lõm phủ đầy cỏ dại sau khi những tòa nhà của tu viện đã lùi xa đằng sau. Mọi vật đều khô khan ảm đạm, trơ trọi và đáng sợ như tương lai mờ mịt trước mắt nàng. Những bụi cây olive rậm rạp rẽ quần chàng chịt vào những kẽ nứt trên các con dốc, ép thành lối đi méo mó dẫn mãi lên đến tận trời, trong khi trên đồng bằng cỏ thô nhám lụi tàn giữa vùng đất hoang phủ đầy cát. Mạng sống con người có lẽ rẻ mạt trong cái nơi hoang dã này. Đột nhiên tâm trí này hiện lên ý tưởng nếu Tristán - nếu chồng nàng muốn loại bỏ bất cứ người nào trong số họ giữa cái sa mạc này thì cũng chả có ai ngăn cản nổi chàng - thế là chàng sẽ có toàn bộ số hồi môn của nàng và bắt đi một người vợ vướng bận tay chân.

“Em trông xanh xao quá, Juana.” Jaime thúc con ngựa xám sát vào xe và cúi xuống nói với nàng. “Tối qua em ngủ ngon không?”

“Tạm đủ.” Nàng thắm ướm hai cánh môi khô. “Mình đang ở đâu vậy?”

“Anh không biết – cái tên đó dẫn đường mà.” Jaime ném tia nhìn tối sầm về phía bóng dáng cao lớn đang ngồi trên lưng con ngựa hồng khổng lồ. “Đồ chết tiệt, coi bộ hấn tự đắc với chức vụ của hấn lắm! Còn nữa anh không thích kiểu hấn nhìn em, hấn cứ tưởng là không ai biết sao. Em có biết là khi anh muốn trở lại nói chuyện với em đêm hôm kia, anh nghe họ từ chối không cho gặp em nhân danh hấn chứ không phải là công tước? “pellirojo không cho phép gặp” - rồi anh bị mời về! Hấn là cái thá gì mà có thể ra lệnh độc đoán như vậy chứ?”

“Anh ta là người hầu cận thân tín nhất của công tước. Hầu hết mọi người – ” Juana ngáp ngừng – “hầu hết mọi người nghe lời anh ta.”

Chợt nàng thoáng phân vân không hiểu Jaime sẽ phản ứng ra sao nếu nàng kể hết sự thật từ đầu cho tới cuối – về cái chết của Bartolomé, nàng bị ô nhục, và buổi lễ cưới hoang đường đó. Tristán nói đúng, tâm trí nàng dường như sáng tỏ hơn, Jaime sẽ không bao giờ hiểu được tại sao nàng lại cư xử như thế, tại sao nàng vẫn tiếp tục sống trong nhục nhã. Trong mắt anh ấy nàng lẽ ra phải tự hủy mình sau khi Tristán ngủ với nàng, bỏ lại đằng sau hồi ức tiết hạnh bị xâm phạm.

Đăm chiêu mơ màng, nàng thấy mình quan sát Jaime bằng nhận thức thật rõ ràng mà nàng chưa từng kinh qua trước đó, và thấy được ý niệm của nàng về con người hiện tại của Jaime trở nên rối rắm với ký ức của nàng về anh ấy như một anh hùng thuở ấu thơ. Giờ đây đôi môi dày của anh đánh lại vì căm ghét, hoàn toàn là cơn giận của người trưởng thành. Cặp mắt màu nâu nhạt không còn nét trẻ con nhưng sẫm với đăm chiêu. Nhìn Jaime lúc này nàng kinh ngạc nhận ra bản tính hung tợn không hề khoan nhượng đặc trưng của cha nàng và anh, và tất cả mọi người điền chủ danh giá khác ở Navarre.

“Jaime,” đột nhiên nàng hỏi chàng một cách khẩn thiết, “em muốn biết – là anh có thể nào tha thứ một chuyện lầm lỗi gây ra trong tình trạng bị ép buộc hay không?”

Chàng nhìn xuống thật mau với nụ cười ngày trước lúc nào cũng khiến nàng tim nàng đập nhanh, nhưng bây giờ nàng chẳng cảm thấy chút nào rung động. “Em muốn nói chuyện em đồng ý lấy công tước à? Việc đó đã được tha thứ rồi. Anh đã nói với em, anh biết là em không thể không nghe lời ba em trong những vấn đề trọng đại như vậy.”

Trong một thoáng nàng tê dại nhìn chàng, rồi cơn giận nàng phùng lên. Vừa mới lúc này đây nàng còn định năn nỉ chàng tha thứ cho cái tội nàng phạm phải mà chàng chưa biết, nhưng sự tha thứ của chàng cho một lỗi lầm vô nghĩa đến nỗi nàng cảm giác gần như quên bằng sự tức giận đã tố giác nàng. Chàng vẫn nhìn xuống nàng cười, mong gặp ở nàng cảm giác hối hận mà nàng không thể nào giả vờ bày tỏ. Khi thấy nàng không trả lời, hàng mày nâu sậm của chàng cau lại. Jaime thúc ngựa đi gần vào xe hơn, gần như là ép sườn của nó vào thành xe và lại cúi người xuống nói chuyện với nàng. Trong khi đó một giọng nói chắc nịch vang lên át cả tiếng bánh xe nghiêng ầm ầm trên đường và tiếng vó ngựa, “ông đang gây nguy hiểm cho ngựa của ông, senor.”

Jaime ngồi bật dậy, giật mạnh dây cương, và ngựa của anh loạng choạng đi xiên ra khỏi tầm nguy hiểm của bánh xe đang lăn nhanh. Cái vẻ mặt quạu quọ trẻ con lại hiện lên mặt trong lúc anh trừng mắt nhìn Tristán. “Ta đã bảo người từ trước là phải biết cương vị của người, nghe không tên kia. Nếu người – ”

“Đó là việc tôi đang làm. Tôi được giao trọng trách giữ an toàn cho ông, senor.” Đôi mắt xanh lục lóe lên tia chế giễu khi chàng liếc sang Juana, rồi lại quay sang khuôn mặt hầm hầm tức tối của chàng thanh niên trẻ.

“Tuy người nói thế, nhưng người đang dẫn mọi người đi sai đường! Sau hai ngày đường chúng ta lẽ ra phải băng qua mấy ngọn đồi đằng kia, nhưng giờ lại đi song song – có phải người cố tình làm lạc đường để kiếm thêm chút tiền công không hả đồ chó?”

“Tôi chọn đường nào an toàn nhất, senor,” Tristán kiên nhẫn đáp lại. “Nếu bị tấn công chúng ta chỉ có vài người để bảo vệ cho cả senorita và tài sản của cô ấy, vì thế tôi phải đi vòng lối khác để tránh nguy cơ bị tập kích. Lối đó tuy ít trực tiếp nhưng đỡ nguy hiểm.” Mắt chàng ngó thẳng Jaime một cách vững chãi, và ánh mắt của chàng thanh niên trở nên nao núng trước.

“Thôi được ta chịu thua người, – dù ta thừa nhận ta không tán thành! Nhưng ta chấp nhận cơ hội để bảo vệ cho senorita.”

Tristán nhắc chiếc nón vành rộng ra và nghiêng mình cúi chào, kín đáo tỏ cử chỉ quá cung kính đến độ Jaime không lưu ý được sự mỉa mai ngấm ngầm trong lúc anh thúc con ngựa xám phóng tới trước. Juana thở ra một hơi dài nhẹ cả lòng vì tình trạng bế tắc giữa hai người họ đã được giải tỏa, nhưng cùng lúc ấy Tristán liếc về hướng nàng. Bên dưới mái tóc đỏ rực gương mặt sẹo bất động một cách bình thản như tự bao giờ nhưng mắt chàng chứa đựng tia nhìn hung hiểm của con mãnh sư vừa thức tỉnh chuẩn bị sẵn mồi.

-o0o-

Cho đến cuối ngày hôm đó, trời trở nên quá nóng bức khiến người ngựa không thể đi xa thêm. Đoàn người tới một miệng giếng bỏ hoang, trục quay của nó trông khăng khiêu trên bầu trời gió thổi rì rào. Kế bên có một hai tòa nhà hoang, người ta có thể đoán được chúng bị bỏ lại lúc giếng bắt đầu hư hại. Bị bỏ phế đã lâu ngày hệ thống bơm nước vẫn tiếp tục bơm lên nước đục ngầu vào những vũng lầy chung quanh miệng mỏ.

Juana nóng lòng ra khỏi xe và đi vòng vòng cho giãn chân, nhưng Tristán khuyên nàng không nên ra bước xuống vì bùn sẽ ngập lên đến cổ chân.

“Tôi mặc kệ! Tôi sẽ bị ngập mất nếu cứ ở trong đây.”

Nàng nghe giọng điệu của nàng trẻ con làm sao và biết đó là vì nàng đột nhiên cảm thấy ngỡ ngàng trước mặt chàng – vì chàng giờ đây đã là chồng nàng, chàng đã trở thành một người khác, người mà nàng không dám dễ dàng gây sự. Nàng bắt đầu nhào người ra, nhưng chàng đưa tay giữ lấy người nàng ngăn nàng bước xuống. Rồi trước ánh mắt ngạc nhiên của những người hầu chàng nhắc nàng lên bế nàng đến một ngôi nhà hoang. Quá sửng sốt để chống cự, nàng nằm im trong vòng tay nhẹ nhàng, hầu như thần nhiên đó cho đến khi chàng đặt nàng xuống ngưỡng cửa trống.

“Ở đằng đó – có người nông phu nào đó chắc ân cần với vợ mình lắm nên đã lót sàn bếp bằng gạch. Cô có thể đi vòng vòng trong đây không sợ bị lấm đôi giày sang trọng của cô.”

“Tôi cứ nghĩ anh chỉ quan tâm tới việc lôi tôi vào sâu hơn trong bùn lầy thôi (làm nhục).” Nàng gằn giọng phản bác, và cảm thấy vừa sợ vừa thỏa mãn khi thấy những lời ấy đã đánh trúng tim đen của chàng.

Chàng thần nói, “Nếu tôi không xen vào, vào lúc này cô đã cưới hỏi xong xuôi rồi.”

“Thì bây giờ tôi kết hôn rồi, và lấy người mà tôi cũng ghê tởm không kém!”

“Tóm lại cô cứ giữ giọng điệu đó đi đến chừng nào tôi bắt đầu tin là cô trung thực.”

“Đương nhiên là tôi sẽ làm vậy,” nàng vặn lại, “cho đến khi tôi còn hơi thở.”

Tiếng kéo kẹt phát ra từ trục giếng lúc xoay lúc dừng vang động trong không gian yên tĩnh. Juana lưu ý, gần như lơ đãng, rằng người đánh xe và cận vệ đã tùm tùm lại ngay cửa ngôi nhà hình như lúc trước là nhà giặt, và đang bận rộn chuẩn bị bữa ăn từ số thực phẩm chót mang theo từ castillo. Lòng chột nhối lên lo lắng, nàng gặng hỏi, “Jaime đâu rồi?”

Đôi mí mắt nặng của Tristán hạ xuống, vẻ kỳ lạ trước đó trong đôi mắt ấy vụt biến mất. “Cô không nghe tiếng anh ta sao?” Âm điệu của chàng đầy châm biếm. “Anh ta thấy có con thú chạy trong bụi rậm và chạy đi đuổi bắt nó rồi. Ngựa của anh ta sẽ bị mệt nhoài cho đến hết cả ngày, rồi chúng ta lại phải đợi, nhưng anh ta phải cần giải trí, tôi hiểu mà.”

“Anh không hiểu được – ” Juana nói với giọng cấp bách mà ngay cả nàng cũng không tự giải thích được – “đó là một vai trò trong quy luật của chúng tôi. Theo thông lệ tất cả thanh niên xuất thân trong các gia đình danh giá ở Navarre đều sẵn bản và bày tỏ tình cảm trên lưng ngựa, điều này là một phần trong quá trình rèn luyện của họ. Không có môn thể thao nào có giá trị nếu không có kết cuộc đổ máu, và đó cũng là vì sao binh sỹ của chúng tôi dũng cảm nhất thế giới.”

“Và là thành phần vô kỷ luật nhất. Có phải họ dạy cô những thứ ấy khi cô còn trong nôi để giờ đây cô luyện thuyên như kết nối không?”

Nàng kinh ngạc trước lời nói không chút xúc cảm. Chàng thậm chí không hề phiền toái bởi lời biện hộ máy móc của nàng. Nàng chỉ thấy được một thoáng thú vị trên gương mặt đó.

“Anh cho rằng đó là chuyện điên rồ,” nàng đột nhiên nói một cách quả quyết, và chàng nhướn mày.

“Trong những lúc như thế này thì đúng là điên rồ, và phí tổn công sức. Tôi không thích lãng phí sức lực như thế.”

Khi chàng quay đi với tính đột ngột cổ hữu, Juana nhận thấy những điều chàng vừa nói quả thật đều đúng cả. Về tĩnh lặng, lạnh nhạt thật phi phạm, ngay cả tư thế đứng đợi kiên nhẫn đó đều dễ phòng mọi lãng phí. Ở con người đó không có điều gì là dư thừa cả. Mọi cử chỉ hành động đều được kiểm soát chặt chẽ để sử dụng cho mục đích nào đó. Còn tất cả khía cạnh khác - những nghi thức cung đình rườm rà, nỗi đau khổ của nàng về mối hiểm họa đã được cất nhắc và giờ đây không thể trả dứt, bản tính liều lĩnh bộc phát của Jaime - đều tuyệt đối thừa thãi, một thái độ thiếu thận trọng đáng khinh bỉ.

Thái độ thiếu thận trọng... Ý nghĩ vừa dấy lên bất chợt đó như vừa đâm nàng một nhát, nàng lên tiếng gọi chàng. Khi Tristán quay lại, chàng lại trở về hình ảnh của người hầu cận, nghiêm trang nhún nhường. Nàng lưu ý thấy người xà ích đã len đến gần hơn và đang quan sát họ.

“Madam?”

“Tại sao chúng ta không quay về hướng đồi? Chúng ta đã đánh một vòng quá xa xuống phía nam rồi.”

Đôi mắt che kín dưới hàng mi dày lóe lên tia chế giễu. “Cái đó là cho mục đích tôi đã nói với cô,” chàng trả lời vắn tắt, rồi sai chân bước về phía người đàn ông kia.

Jaime trở lại nửa tiếng sau, trưng ra con mồi vừa bắt được - một con thỏ ốm nhom - bị xuyên trên mũi kiếm, mặt anh rạng ngời mong thấy thái độ tán thưởng của mọi người. Tristán chỉ lướt đôi mắt chế nhạo trên bề sườn phụng phụng của con vật lông xám không nói một câu nào, trong khi Juana đang cố dằn cảm giác ghê tởm vừa nhói lên. Nàng không cảm thấy gì khác ngoài lòng thương hại đến đôi mắt dờ dẩn và những cái chân rũ liệt của con thú bị săn. Rồi miệng nàng lấp bắp thốt ra lời chúc mừng chiến tích của Jaime.

Jaime xuống ngựa, đưa mắt nhìn Tristán một cách ghét bỏ và nói với giọng hung hăng, “cho ngựa nghỉ đủ để một tiếng sau đi tiếp.”

“Vậy cứ theo như senor nói.”

Juana nhận ra cái vẻ điềm tĩnh hàm ý khinh bỉ Tristán thường dùng để khiêu khích người khác. Nàng từng thấy nó khiến cho Eugenio de Castaneda phải ngậm bồ hòn, và nó từng được sử dụng tài tình khiến nàng mất đi khả năng tự chủ đã hơn một lần. Giờ đây nàng cũng không ngạc nhiên gì khi thấy sắc tối sẫm đang lan ra khắp khuôn mặt đường nét như điêu khắc của Jaime.

“Đi lo nhiệm vụ của người đi! Hãy lo cho senorita de Arrelanos dùng bữa đi.”

“Chúng tôi chỉ cần đợi ông về thôi, senor.”

Juana nghĩ ngợi với Jaime trong bóng mát của ngôi nhà hoang nhỏ xíu này và ngấm vắng dương đang dần dần lặn xuống trong lúc họ ăn uống sẽ dễ chịu hơn. Nhưng tâm trạng bứt rứt cứ bủa vây lấy nàng. Juana cảm thấy mình như bị bóc trần, yếu đuối làm sao, như thể mỗi lời nàng thốt ra sẽ đưa nàng tới bờ vực hủy diệt tàn khốc. Nàng biết thái độ im lặng của nàng thật đáng trách cứ, và nếu cứ giữ lặng yên như thế sẽ khiến cho người ngồi bên cạnh nàng nghi ngờ, nhưng nàng không hiểu tại sao nàng thấy mình lại quan sát Tristán trong lúc chàng đang sắp xếp lại hành lý và không thể nào rời mắt khỏi bóng dáng đó.

Từ đằng xa chàng trông giống như một hình dáng đen rắn chắc trên đỉnh là một ngọn đuốc ánh sắc đồng, nhưng thỉnh thoảng nàng nhìn ra nơi bóng dáng ấy cái điều thâm kín mà Michaela và Dona Luisa từng thấy, nàng thở nhanh hơn. Điếng người, cổ nghẹn lại. Chợt cảm giác được Jaime đang chú ý nàng, Juana cố mỉm cười.

“Chắc anh ta đang tìm cách cho mấy con ngựa thồ bớt chỗ nặng,” Nàng quan sát với thái độ cố tỏ ra thần nhiên. “bằng cách xếp hành lý nặng trên xe chở đồ. Tuy là vậy nhưng nếu anh ta đụng đến cái rương hồi môn, em sẽ mắng anh ta. Em không dám rời mắt cho đến lúc ba em thấy lại nó.”

Về bất mãn trên mặt Jaime đã dịu xuống. “Nói hay lắm! Hắn đang buộc con ngựa Arab vào sau xe chở đồ - thế nào nó cũng vậy đầy bừa cho xem. Anh phải ra nói với hắn.” Jaime chuẩn bị đứng dậy.

“Đừng, chưa được! Em - ” Juana ngừng bật, kinh hoảng bởi chính nỗi sợ sệt trong lời nói của mình, nàng chậm chạp hạ cánh tay vừa đưa ra.

Jaime dừng lại, nheo mắt ngó nàng.

“Juana, chuyện gì đã xảy ra cho em trong lúc em ở castillo vậy?” Câu hỏi làm nàng giật mình. “Đường như em đã thay đổi - không hiểu vì sao em không còn nhu mì như trước, anh cảm thấy em đang giấu anh chuyện gì, như thể em không còn tin tưởng anh nữa. Có người nào đối xử với em quá hà khắc không? Có phải - ”

Nàng bật cười như điên cuồng, và cắn môi đến rướm máu. “Không, em hứa với anh. Em đã chú trọng đến tất cả mọi chuyện rồi. Không có điều gì sơ suất để có thể thuyết phục em có thiện ý kết hôn với công tước.” Tay nàng run rẩy, và nàng cố tình nắm chặt hai tay lại. “Nếu em quan tâm đến thanh danh hay giàu sang, giờ đây có lẽ em đã kết hôn với hắn.”

“Nhưng em đâu thể - nếu hắn là loại người em đã kể cho anh nghe! Rồi bôi nhọ thanh danh em bằng cách bỏ trốn trước toàn thể mọi người trong nhà - ba em sẽ nổi giận nếu biết em bị ngược đãi ra sao.”

Nàng nhắm mắt, ép mình nhìn sang hướng khác tránh khỏi bóng dáng cao lớn in đậm trên nền đất nâu xám. “Chuyện đó không còn quan trọng nữa. Biết được sự thật trước khi em lấy hắn tốt hơn là phát hiện ra sau này, và bằng chứng đó có lợi cho em hơn, phải không? Việc em thích hay không vẫn không thay đổi được suy nghĩ của ba em hay của bất cứ người nào khác.”

“Juana - ”

Jaime nhanh tay làm cử chỉ như muốn kéo nàng vào lòng, nhưng một cái bóng đã phủ ngang hai thân hình đang tựa sát vào nhau. Từ ngưỡng cửa đôi mắt xé của Tristán đang quan sát họ một cách nhạo báng.

“Xin lỗi ông, señor - ” giọng nói cất lên trong trẻo đều đặn - “tôi đã gửi người đi trước cùng với xe chở hành lý, để đặt phòng trước cho đêm chúng ta ở Turon, trong làng kế bên. Xe của señorita sẽ đợi ở đây cho đến khi ngựa của ông nghỉ ngơi đầy đủ, đến lúc đó ông và tôi sẽ hộ tống tiểu thư.”

Jaime loạng choạng trở dậy. “Người đã lạm dụng quyền hành quá nhiều rồi,” anh lắp bắp một cách tức tối. “Người không có quyền ra lệnh như thế, đồ láo xược - ”

“Tôi có lệnh thư của ngài công tước de Medina de las Torres để chăm lo cho ông và tiểu thư được yên nơi ấm chỗ, señor de Nueva, và tôi nghĩ rằng - ” lúc này nét mặt chàng không tài nào đoán được - “cô ấy được hầu hạ như thế là tốt nhất. Chúng ta sẽ đi theo những người kia trong vòng một giờ nữa. Turon cách đây không quá hai giờ đi ngựa.”

Chàng bỏ họ lại đấy không màng nhìn về hướng Juana. Khi chàng bước qua cửa ra bên ngoài nàng thấy chàng vươn người, duỗi tay cho đỡ mỏi vai. Juana thấy chàng đã phải khom người đứng nơi cửa vì không thể nào đứng thẳng bên trong nhà. Còn Jaime thì đang nói gì đó với nàng, hình như là về Turon thì phải, rồi nàng gật đầu giả vờ như đang lắng nghe. Sự can thiệp của Tristán lúc này như một hòn đá ném hai con chim: châm chích Jaime nổi điên đến độ bất lực trong khi đó nhắc nhở nàng theo luật chàng có quyền hành đối với nàng. Rằng những từ ngữ như chủ nhân, nữ chủ nhân và người hầu không khác gì hơn những cái tên trong vở kịch đối trá có phần nào chán chường mà chàng có thể kết thúc bất cứ lúc nào chàng muốn.

10. Chương 10

“Ngừng lại! Ta nói là ngừng lại!”

Đang gật gà ngủ, tiếng kêu của Jaime khiến Juana giật mình choàng tỉnh, trong một lúc tâm trí nàng hãy còn mơ màng chưa nhận thức được anh đang nói gì. Xe bắt đầu chậm lại, và khi tiếng bánh xe rào rào

tưởng chừng như không dứt chung quanh nàng bỗng rung lên rồi rơi vào sự yên lặng thần kỳ, nàng cố ép mình tỉnh táo lại.

Liếc ra ngoài cửa sổ nàng thấy trời đã ngả chiều – dù cơn nóng gắt nhất giờ đã qua, nền trời lộ ra giữa những áng mây xanh thăm thẳm. Nhưng tại sao họ lại dừng vào giờ này? Nàng cau mày chòm người tới trước.

Từ lối mòn bên ngoài cửa sổ nàng nghe được những tiếng nói giận dữ - rồi đến sau cùng thì nàng tự đánh chính, chỉ có Jaime là người đang nổi giận còn giọng Tristán vẫn lạnh lùng đều đặn như tự thuở nào. Họ đang bàn cãi về vấn đề nào đó, nhưng nàng không thể phân biệt được bất cứ từ ngữ nào. Hai người họ chắc đang ở đầu xe, nàng suy nghĩ một cách bối rối, và giọng của họ lại vọng tới chỗ nàng ngồi.

Nàng đang cố mở cái chốt cửa xe khi nghe tiếng vó ngựa lóc cộc chạy tới, từ trên yên Jaime cúi người xuống chòm sát vào cửa sổ, mặt anh đỏ bừng vì giận.

Không đợi Juana lên tiếng, anh nói bằng giọng điệu cay độc, “anh đã ra chỉ thị cho tên hầu chó đó đợi ở đây trong lúc anh đi hỏi đường. Anh tin chắc hắn dẫn mình đi sai đường là có mục đích, anh không thể nào để hắn coi anh như một thằng ngu! Có một lối đi nhỏ cắt ngang đường này, anh sẽ tới đó để hỏi những người sống dọc theo đây chỉ đường cho anh. Nếu hắn ló mặt xấc xược trong lúc anh đi – ” chàng phóng tia nhìn rực lửa về hướng ngược lại – “hắn sẽ biết tay anh, anh đã bảo hắn rồi.”

“Jaime, dừng! Nguy hiểm lắm.”

Juana không biết nàng có ý nói là nguy hiểm cho mình hay cho anh, nhưng giọng nói đau đớn của nàng khiến anh ngưng lại, mắt sáng rỡ.

“Anh biết cẩn thận mà. Dừng sợ, Juana.”

Trước khi nàng kịp trả lời, chàng đã cho con ngựa xám xoay đầu rồi phóng đi long trời lở đất. Nàng ngây người đăm đăm nhìn theo, ngón tay nàng vẫn bóp chặt chốt cửa. Rồi bỗng cảm thấy nôn nóng nàng đẩy cái chốt lên và mở bật cửa ra.

Nếu như không có cơn lốc bụi dày đặc đến ngạt thở đang xoáy gần đấy, bầu không khí chắc ảm áp dịu dàng lắm, nhưng trời có dấu hiệu như muốn mưa. Hình dáng của những quả đồi như nhòa đi. Nhìn đến những khối mây mang sắc vàng đồng đang tụ lại nơi chân trời, nàng thấy mưa sẽ kéo tới chắc chỉ trong giây phút. Nàng thầm nghĩ Jaime không thể nào lại chọn cái lúc tệ nhất như thế này để bắt đoàn dừng lại. Ở đây là lối nhỏ vòng theo chân đồi rộng, hai bên chen chúc đầy loại cây lá gai mỏng trông như những ngọn roi. Phải mất thêm một hồi mới thấy được một lối đi nữa rất hẹp chỉ vừa đặt chân, cắt ngang đường chính và vòng xuống dưới đồi. Tiếng vó ngựa của Jaime vọng lại nhỏ nhỏ, và nàng nghển cổ tới trước lo lắng.

“Nếu tôi là anh ta tôi sẽ đi bộ.” Tristán khô khan quan sát, rồi du người nhẹ nhàng lên yên con ngựa hồng.

Juana nao núng, bực bội khi tim mình thành linh đập nhanh. Nàng thầm nhủ, chàng sẽ không làm nàng sợ đâu, không đâu.

“Ngày ngài Felipe bắt khả sai lầm,” nàng nói một cách mỉa mai, “anh không bao giờ lầm lẫn mà, phải không?”

“Nên nói rằng tôi lợi dụng những việc ngu xuẩn để làm lợi cho tôi thì đúng hơn.” Chàng đã buộc ngựa xong và quay trở lại, đôi mắt xanh lục có vẻ thận trọng. “Cô đang mệt mỏi vì chuyến đi này hay anh chàng hiệp sỹ xấu tính của cô khiến cô cáu kỉnh?”

Nàng há hốc miệng kinh ngạc, nhìn chàng với thái độ vô cùng căm ghét. Nhưng chàng chỉ phá lên cười đột ngột và quay đầu liếc về hướng người đánh xe.

“Ramon, cột dây cương lại rồi xuống đứng dưới khúc quanh dưới kia đi. Nếu có ai cần qua đường mình phải kéo xe vào trong lùm cây, chừng nào cần mới phải làm. Nhớ báo trước cho tôi nếu thấy ai đi trên đường.”

Người đàn ông hăng hái xuống đồi, khi anh ta khuất bóng sau chỗ ngoặt Tristán đều giọng nói, “tôi chưa có điểm phúc được ở chung với vợ tôi từ lúc chúng ta kết hôn. Em có thể cho tôi ngồi chung trên xe một lát chứ?”

“Anh thích thì cứ việc – anh luôn luôn làm theo ý mình mà.”

Lời nàng nói nghe hờn dỗi trẻ con làm sao, và Juana vụt hồi hận ngay khi những từ ngữ đó thốt ra khỏi miệng. Sự hiện diện của chàng quá nhạy bén khiến nàng khó lòng thấy thoải mái. Chàng đã đoán được nàng bực bội, nóng nảy còn sớm hơn cả nàng. Lúc này không có chàng giúp chuyển đi bộ từ ngôi nhà hoang ra xe là cả một cực hình. Thái độ lo lắng đến tác phong của Jaime đã không giúp được nàng ngăn bùn thấm vào giày vớ ướt sũng, và bết đầy trên váy nàng. Giờ đây áo đã khô, nhưng trở nên cứng còng lạnh buốt, nàng có cảm giác như đang đi chân trần trên đất. Chuyện đó cộng thêm nỗi phiền nhiễu khi chàng ở bên cạnh khiến nàng cau có khổ sở như đứa bé đang mắc bệnh. Và trên tất cả mọi điều, nàng ghét nhất là tia nhìn thấu đáo trong đôi mắt kỳ lạ đó lúc chàng leo lên xe và đóng cửa lại.

“Lần này tôi đâu phải là người kéo em xuống bùn.” Mũi giày chàng gõ nhẹ vào gấu váy lót vương đầy bùn của Juana. “Nên em không thể trách tôi chuyện này đâu. Có phải chàng hiệp sỹ giang hồ của em thấy em quá nặng không?”

“Anh ấy không dám chạm vào tôi vì sợ hoen ố thanh danh của tôi.” Nàng phản đối một cách khó nhọc, “anh không hiểu điều đó đâu.”

Hàng mây màu đồng của Tristán nhuộm lên lạnh lùng. Chàng hạ người ngồi đối diện với nàng và dang chân ra thật thoải mái, kiểu ngồi mà không có đàn ông Tây Ban Nha nào dám làm trước mặt một người phụ nữ xuất thân danh giá. Lại thêm một lần nàng bị đánh động bởi đặc tính rất ư ngoại quốc, vẻ lạ lùng đầy đe dọa trong dáng dấp và tính cách của chàng. Lời kể tiếp của chàng, chắc và sắc bén như dao đường như đã trả lời ý nghĩ của nàng.

“Tôi đã sống trong Tây Ban Nha từ lúc mười hai tuổi, Juana, nên biết khá nhiều về quy luật của nước em, nhưng tôi không tha thứ cho chúng nếu chúng đưa đến những hậu quả ngu xuẩn. Bác sỹ của em không muốn chăm sóc cho một cô gái đang hấp hối nếu thân phận cô gái ấy không tương xứng với họ, và họ đua nhau xem ai là người sẽ trình tin chết của cô gái đó cho nhân vật lớn hơn. Lẽ ra em đã nghe được người bác sỹ của Bartolomé kể về cái chết buồn thảm của cô hầu em nếu tôi không chặn ông ta lại. Chúng tôi suýt gây với nhau khi họ biết điều tôi đã làm.” Khuôn miệng seoi đầy mỉa mai. “Các linh mục của em sẽ hành hạ bất cứ người nào đàn ông hay đàn bà lấy danh nghĩa thử thách đức tin của họ, nhưng họ sẽ không ra tay giết người. Họ quá từ bi mà, họ chỉ bỏ mặc nạn nhân rơi vào vòng tay sinh sát của người tục thể thôi, nhưng chính Giáo Hội lại nuốt đi đất đai tài sản thuộc về những nạn nhân đó. Còn những nhà quý tộc của đất nước em thì túm tụm lại chung quanh Nhà Vua phung phí tài sản họ đang có trong khi để đất đai của họ tiêu điều, và cho đó là đặc quyền. Và giờ đây một người đàn ông để cho một phụ nữ lợi trong bùn vì cho rằng chạm đến người cô ta là trái với lễ nghi.”

“Nếu anh ghét đất nước này đến thế vì sao anh lại ở đây?”

Juana không bao giờ hiểu được nguyên nhân nào khiến mình đưa ra câu hỏi đó.

Tristán thoáng do dự. Rồi sau hết chàng lên tiếng dường như để đáp lại lời cáo buộc ngầm ngầm nào đó hơn là trả lời câu hỏi của nàng.

“Thoạt đầu tôi nghĩ tôi đã có ý niệm báo thù.” Chàng nói một cách trầm ngâm, như thể lần đầu tiên muốn thử nghiệm ý tưởng của mình bằng lời. “Nhưng lúc ấy tôi còn quá trẻ để thực hiện bất cứ điều gì, và khi người ta trưng ra cho tôi một chút ân cần tôi đã vội mừng và cho rằng khái niệm ban đầu của tôi là sai lầm - rằng căm ghét là một gánh nặng quá lớn cho một thằng bé, nên tôi đã có thái độ lẩn tránh. Sau này...” Như hồi tưởng lại, những ngón tay chàng đưa vội lên má trong cử chỉ bày tỏ điều gì đó thẳm kín khiến Juana nín thở. Khi nghe âm thanh nghẹn ngào đó chàng nhuộm mắt lên nhìn nàng, ánh mắt lạnh lẽo cay đắng. Chàng tiếp tục nói bằng giọng mạnh mẽ, “sau này tôi cảm thấy thú vị hơn khi được tiếp tay với đồng bào em đưa họ đến chỗ suy đồi. Một quốc gia mà nâng đỡ cho hạng người như Bartolomé với tất cả nghi lễ trọng thể và còn tỏ lòng sùng kính nữa thì ý nguyện của nó đáng được toại lắm. Và tôi rất ư khoan khoái nhìn họ giả vờ rằng hân lãnh mệnh tinh táo trong khi có nhiều lúc hân cũng không biết mình là ai. Nhưng cái trò tiêu khiển đó đã qua rồi, bây giờ thì tôi muốn xem coi nhiệm vụ làm chồng thích hợp với khuynh hướng của tôi ra sao.”

“Anh bị lừa rồi, anh vẫn không thay đổi khuynh hướng của mình – anh vẫn chỉ là người làm thuê thôi.”

“À ra thế, tôi đã quên mất,” Tristán chậm rãi gạt đầu, giống như một nhà thông thái thoái lui khỏi một cuộc tranh luận khó khăn, “nhưng tôi vẫn ghét cay ghét đắng những quy luật ngu muội vô lý. Tại sao em

lại ngồi đó người trát đầy bùn khi em có thể cởi giày vớ ra?

Nàng bối rối. “Tôi không cần anh quan tâm.”

“Tôi quan tâm chỉ vì muốn bảo toàn vật sở hữu của tôi thôi – em đã biết con người tôi ra sao, thế thì em còn nghĩ gì khác nữa? Nào – ” chàng trườn xuống quỳ trước mặt nàng thật gọn gàng – “cởi giày em ra.”

“Tôi... tôi không thể.” Juana liếm môi. “Việc đó không được phép...”

Có nói với chàng thì cũng vô dụng thôi, rằng một cô con gái Tây Ban Nha để lộ chân ra là một điều hết sức nhục nhã. Thế nào chàng cũng gạt bỏ nó như là một phong tục vô lý khác, rồi chế nhạo cái tính kín đáo cứng khư của nàng. Mắt nhắm kín, nàng cảm thấy chàng đang kéo đôi giày đầy bùn ra, đoạn với tay lên đầu gối tháo luôn vớ cho nàng. Juana rùng mình vì cảm thấy bị mất danh giá, và khi chiếc vớ thứ hai được kéo ra nàng mở choàng mắt để phản đối, miệng khô rang vì xấu hổ.

Nhưng lúc nàng bắt gặp ánh mắt trầm tĩnh của chàng, lời nàng chưa kịp nói ra đã tắt ngấm trên môi. Chàng đã bảo rằng chàng hiểu thấu đáo phong tục của nàng, và nàng đọc được trên mặt Tristán rằng chàng đang chế giễu nàng, đợi cho nàng sụp xuống năn nỉ mới thôi. Cổ tình quan sát Juana, Tristán cảm lấy một bàn chân lạnh buốt của nàng và bắt đầu chà xát cho đến khi ấm lại.

Mọi bắp thịt trên người nàng căng cứng, trong khoảnh khắc nàng như muốn tắc nghẹn vì nhục nhã. Rồi khi hơi ấm lan dần lên người nàng dưới cử động của những ngón tay chàng, trong người nàng dâng lên một luồng cảm giác thật dễ chịu. Nàng chợt thấy cơ thể nhẹ nhàng trái lại với ý nàng. Sự xoa vuốt đó thật thoải mái, rất tự nhiên, và những ngón chân nàng vô tình cong lại trong cảm giác ngây ngất. Cảm giác đó tiếp tục truyền dần đến mu bàn chân rồi đến gót chân son khiến bắp chân đang tê cứng dịu dần đi. Cuối cùng khi chân nàng đã được ấm áp, tê mê nàng biết đến lúc phải nói chàng ngưng lại. Chàng lại khéo léo chuyển qua chân kia và tiếp tục xoa nắn không nói một lời nào. Nếu không có niềm khoái cảm đang lan tỏa khắp châu thân nàng nhờ vào sự ve vuốt khéo léo, ấm áp thì trong tư thế quỳ chăm sóc cho nàng trong yên lặng như thế, chàng đúng là mẫu người hầu mà chàng từng giả bộ đã quá lâu.

“Điều này có phải là tội lỗi to tát không?” Ánh mắt và giọng nói chàng thì nhạo báng nàng, nhưng tay chàng ôm lấy bàn chân nàng như thể chúng là đôi hài sống.

Nàng thốt ra một tiếng kêu khê khê nửa tức tối nửa xúc động mà nàng cũng không nhận ra. “Anh cưới tôi chỉ để hành hạ tôi thôi sao?” Nàng gắng hỏi.

“Không” Câu trả lời ngắn gọn, sắc bén trong lúc chàng buông chân nàng xuống, “vì của hồi môn của em, tôi đã nói với em rồi. À còn một lý do khác nữa, tôi vẫn chưa thưởng thức em đầy đủ.”

Đột nhiên hoảng sợ, nàng cố trỗi dậy nhưng cánh tay chàng như một thanh chắn chặn ngang đùi nàng, dẫn nàng ngồi yên trong ghế. Rồi chàng xoay người nàng về phía chàng với sức mạnh khủng khiếp gần như làm nàng tê liệt, nàng cảm thấy thân hình mình như bị dán sát xuống nệm ghế. Nàng nguẩy đầu một cách tuyệt vọng cố né tránh miệng chàng.

“Felipe, dừng!”

“Yên nào,” chàng cộc lốc đáp lại, và ngay lúc đó miệng chàng đáp xuống dập tắt lời nàng.

-o0o-

Juana cảm thấy sự yếu đuối của nàng như những cơn sóng lớn quay cuồng bủa tới tấp vào nàng. Sức chàng quá mạnh mẽ, còn nàng cứ chìm dần, chìm dần mất hết ý chí chống cự. Cuộc chiến của nàng đã trở thành vô vọng, sự chống kháng đã nhòa thành những âm thanh khe khẽ tỏ ý thừa nhận và chấp thuận. Nàng vươn cổ tránh, nhưng chỉ cảm thấy nhói lên một luồng phấn khích khi đôi môi sọc lượt nhẹ trên cổ nàng thật điêu luyện, gợi cảm một cách cổ tình, rồi kéo dài xuống đến tận bờ ngực cong. Nàng thổ hồn hển, “dừng – ” nhưng bức màn đen thăm thẳm đã phủ xuống tâm trí nàng.

“Dừng sợ.”

Nàng nghe tiếng của Tristán xuyên qua làn âm thanh huyền ảo hỗn loạn mơ hồ với một cảm giác sững sờ. Nàng hầu như không nhận ra được cái âm điệu khổ sở dần vật đó. Bàn tay chàng giữ chặt lấy người nàng,

làm nàng hoàn toàn mất hết năng lực. Lúc này nàng chỉ còn nhận biết được mái đầu ấm áp trên ngực mình, môi chàng vuốt ve làn da nàng và thì thầm những lời hoàn toàn vô nghĩa.

“Bây giờ thì họ không thể chia cách mình nữa, giá mà em có niềm tin – tôi sẽ không cho bất cứ người đàn ông nào đem em đi từ trong tay tôi. Khi mình thú thật với ba em, ông ấy sẽ tha thứ cho việc kết hôn vội vã của chúng ta.”

Lời nói nghe hoang đường như giấc mơ ngây thơ nàng từng hình dung Jaime sẽ nói gì khi nàng van xin chàng bỏ trốn cùng nàng, thay vì để nàng kết hôn với vị công tước xa lạ. Nàng bật lên tiếng cười khe khẽ nhưng chợt ngừng ngang, ngay lúc đó một âm thanh vang lên ngay cửa xe khiến nàng đang nhìn mái đầu cúi xuống của Tristán vội ngừng lên ngay, và bắt gặp ánh mắt thất kinh của Jaime de Nueva.

Trong khoảnh khắc thời gian dường như ngưng lại, và rồi nàng kinh hoàng thấy đôi mắt đen của anh ngập đầy nước mắt.

“Juana!” Tên nàng nghe như thì thào khàn khàn trên môi Jaime.

Trong giây phút ghê rợn đó nàng như thấy được hình ảnh mình xuất hiện ra sao, lặng yên và ngấm ngầm mặc nhận, đầu nàng cúi xuống dường như âu yếm với Tristán. Jaime không thể nào biết được những ngón tay dài của chàng bấu vào cánh tay nàng như những gọng kìm, và những lời nói tuyệt vọng anh vô tình nghe được là Tristán cố tình nói cho Jaime nghe. Nàng cố vùng người thoát ra, nhưng Tristán đã nhanh tay giữ nàng lại. Khi chàng ngẩng đầu lên, nàng nhìn xuống chàng bằng ánh mắt cáo buộc đầy bất lực, và thấy gương mặt chàng lóe lên vẻ thỏa mãn. Chàng đã sách hoạch chuyện này, nàng thầm nghĩ. Không hề có sự hoảng hốt nào xuất hiện trên mặt chàng, thậm chí ngạc nhiên cũng không. Chàng đã biết Jaime sẽ trở về mau, và đã bày mưu tính kế cho anh bắt gặp tại trận họ ở chung với nhau như đôi tình nhân.

“Vậy thì bây giờ ông biết rồi.”

Mái đầu đỏ của Tristán quay qua nhìn nét mặt sững sờ của chàng thanh niên. Giọng chàng không chút cảm xúc, nhưng bàn tay chàng thành linh nắm chặt tay Juana một cách tàn nhẫn lúc nàng toan cất tiếng nói.

“Đây – đây chỉ là trò lừa gạt!” Jaime đã lấy lại bình tĩnh và bắt đầu nói, mặt anh tràn đầy khinh bỉ. “Cô ấy không để cho loại người cặn bã như người chạm vào người cô ấy đâu.”

Tristán ngồi xuống, thân hình vạm vỡ của chàng trông nhẹ nhàng uyển chuyển, giọng nói thật điềm tĩnh giống như chàng đang nói một câu chuyện bình thường không liên quan gì đến chàng. “Không đâu, cô ấy đã kết hôn với tôi nhưng lại sợ nói cho ông biết chuyện đó – ông tới thật đúng lúc, để tiết kiệm sức lực cho một trong hai người chúng tôi. Chuyện này không có gì xấu hổ cả, Juana.” Chàng nói nhưng không nhìn nàng, mắt vẫn dừng trên khuôn mặt đau khổ của chàng trai trẻ. “Bạn của ông sẽ là người đầu tiên hiểu được sự cấp bách của chúng tôi.”

Những ngón tay của Jaime siết chặt trên khung xe đến nỗi đầu ngón tay trắng nhợt. “Cô ấy không đâu,” anh áp úng khẳng định ý nghĩ của mình, “Cô ấy – cô ấy đã nói cho ta biết cô ấy nghĩ về người như thế nào – cô ấy gọi người là đồ súc vật, không khá gì hơn chủ của người cả.”

“Cô ấy đã nói như thế à? Khi nào?”

Câu hỏi khiến máu chảy trong người Juana trở nên lạnh buốt.

“Khi ta vừa tới castillo.”

“À ra thế, lúc đó tôi không thể trách cô ấy. Chúng tôi đã gây với nhau không đầy một giờ trước đó bởi vì cô ấy sợ phải thú nhận tình yêu của chúng tôi cho mọi người biết. Vừa mới lúc này đây tôi đã xin lỗi cô ấy vì những điều tôi đã nói.”

“Không phải như thế!” Juana đã bình tĩnh lại. Trong khoảnh khắc nàng không nhớ tới được bất cứ chuyện gì khác ngoại trừ nỗi đau khổ của Jaime khi mộng tưởng của anh đã tan rã, và nỗi căm giận của chính nàng. “Em không muốn lấy anh ta đâu Jaime. Anh ta bắt buộc em...” Nàng ngưng bật, đột nhiên hoảng sợ, lời kết tội chàng chết cứng trên môi.

Trong giây lát bầu không khí im lặng dường như không thể nào chịu đựng nổi, rồi Tristán lên tiếng thật bình thản, “Em bị quẩn trí rồi, nina (cô bé). Tôi ép buộc em làm chuyện trái với ý nguyện em như thế nào?”

Khi tôi còn phục vụ cho công tước, em có thể ra lệnh đánh tôi vì dám nói chuyện với em cũng được kia mà.”

Điều đó từng đúng như vậy, Juana biết, và nàng không thể chối bỏ mà không thừa nhận sự thật chính đáng với Jaime và lên án cả hai người họ. Bởi lẽ Tristán sẽ thú nhận hết mọi chuyện như chàng từng đe dọa, rồi bám vào đó mặc cho bất cứ chuyện gì xảy ra với chàng. Nàng nhìn chăm chăm vào Tristán như có đến hàng thế kỷ, cố gắng tìm lời để nói. Rồi bất chợt nổi tuyệt vọng làm nàng choáng ngợp, Juana gục đầu xuống tay mình.

Xuyên qua bức màn tối đen bao phủ mắt nàng, Juana nghe được tiếng Tristán nói, “cô ấy sợ cha mình nổi giận, nhưng tôi biết ông sẽ nói giúp cho chúng tôi.”

Không gian dường như ngưng lại khi Jaime cố chịu đựng nổi kinh hoàng của sự khiêu khích cổ tình đó, rồi anh nghẹn lời nói, “quỷ tha ma bắt nhà ngươi!”

Juana ngược lên kinh hãi. Tristán vẫn ngồi chống trên gót chân trên sàn xe, lưng thẳng băng, đầu ngả ra sau. Ánh sáng mờ đục từ cửa xe chiếu những tia sáng tàn nhẫn lên gò má phải sần sùi, nhưng ánh mắt chàng thật kiên định, ngạo mạn lúc chàng trầm ngâm nhìn chàng thanh niên. Chàng đang quan sát anh ta cũng bằng vẻ điềm tĩnh cố hữu để che giấu ý nghĩ của mình y như lúc ở castillo Benaventés.

“Ra đây.” Jaime lúng búng nói, mặt tối lại vì cơn giận bốc cao. “Ra đây đánh với ta, đồ chó xác láo.”

“Thế ông chịu để mất thanh danh cao quý tới mức muốn đánh với tôi sao?” Tristán nhẹ nhàng hỏi.

“Phải!” Jaime chiếu ánh mắt kịch liệt từ mái đầu đang cúi xuống của Juana rồi trở về gương mặt kín như bưng của người tùy tùng. “Vì tiểu thư đây ta sẽ giết bất kỳ quân vô lại nào, cho dù sau đó ta có phải mua kiếm khác để dùng với người ngang hàng.” Anh lui lại, buông người xuống đường khi mưa nặng hạt rơi lồm đồm trên nền áo chên màu lông công sáng. “Ra đây ngay, cái thằng hầu kia, để biết chỗ đứng thực sự của người ở đâu.”

Juana bật kêu lên một tiếng cảnh giác khi Tristán trỗi dậy và phóng nhẹ nhàng ra khỏi xe. Người đánh xe, Ramon, đã hiện ra ngay khúc quanh và hứng thú theo dõi hai người đàn ông đang đối đầu nhau. Khi mưa bắt đầu quất xuống tới tấp từ bầu trời xám xịt như chì, anh ta chạy vào trong lùm cây trú mưa nhưng vẫn tiếp tục quan sát trận đấu ngoài kia.

Từ trong xe Juana ngó ra, tâm trạng hoang mang sững sốt. Nàng từng biết quy luật danh dự từ thuở nhỏ, khi những ông anh nàng trêu cho nàng vui bằng cách đọc lại những nghi thức phức tạp nhằm bảo vệ lòng tự trọng của người đàn ông quý phái. Nhưng những thao tác cầu kỳ đó đâu có liên quan gì đến cái thực tại bất ngờ, xấu xa này. Dường như không thể tin được là chỉ bằng vài lời đôi co đã đẩy hai mạng sống vào hiểm cảnh, khiến Jaime phải liều mạng khi mạng sống đó của anh là do nàng phải kết hôn Tristán để đổi về.

Nhận ra chân tướng của sự việc khiến môi nàng cong lên ghê tởm, tay nắm chặt lại. Tristán đã tháo áo chên và ấn nó vào người nàng nhưng không hề nhìn lại, y như thể nàng là người chứng của chàng trong trận thách đấu này.

Juana thì thào, “nếu anh giết anh ấy, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

Trong một thoáng nàng cứ ngỡ chàng chưa nghe được lời nàng nói, nhưng nàng ngạc nhiên khi nghe chàng trả lời, “anh ta thách đấu với tôi chứ không phải là tôi muốn đấu.”

“Nhưng anh cổ tình khiêu khích anh ấy.”

Đôi mắt lạnh lùng thu lại, “Đúng, tôi đã cổ tình làm thế, còn anh ta thì mắc bẫy như một con cá chết đói đi tìm mồi. Tôi quyết định trả lại cho anh ta cú đánh lúc trước - chỉ có vậy thôi. Thì ra em nghĩ rằng tôi gạt em khi chúng ta đã có thỏa thuận à? Tôi sẽ để cho anh ta sống.” Chàng nói thêm khi nàng thở ra nhẹ nhõm, “có lẽ với khuôn mặt như tôi hay tệ hơn nữa. Em nghĩ đến lúc đó đời sống còn ngọt ngào dễ dàng với anh ta nữa không?”

Trước khi nàng kịp đáp lời chàng đã quay đi và sải chân bước đến chỗ đất trống nơi hai con đường giao nhau. Jaime đã đứng đợi sẵn ở đó, nón và áo choàng quàng trên đất trong lúc nước mưa vẫn kiên trì nhuộm

đen lần áo chen lụa bên bĩ của anh. Jaime đang uốn uốn mũi kiếm và thử vài động tác công kích lúc Tristán đang tiến đến gần. Nhưng người tùy tùng, khi dừng lại, vẫn không tỏ ý rút kiếm.

Juana thấy Jaime vụt ngừng đầu lên khi nghe tiếng bước chân tới gần, và nàng thấy thể đứng của anh như vẫn chưa xác định lúc anh ngược lên nhìn đối phương. Lưỡi kiếm chưa vung ra hết tầm đã bị đột ngột giật ngược về. Hình như anh đang nói điều gì, rất quyết liệt và cương bách. Và nàng thấy được mái đầu đỏ khế lắc tỏ ý từ chối. Khi Jaime ra hiệu lần nữa, Juana nhận ra anh đang ra lệnh cho Tristán rút kiếm bắt đầu cuộc đấu. Tuy nhiên lời thách đấu không có vẻ gan góc như nàng nghĩ – cái mệnh lệnh chất chứa đó lại mang âm điệu bức bối, nao núng khiến nàng khó hiểu. Juana phân vân không biết Jaime đã thấy gì trên gương mặt Tristán vì lúc ấy nàng không đọc được điều gì từ tấm lưng bất động của chàng. Nàng chỉ thấy được chừng ấy, chàng không hề lên tiếng dọa nạt, hai tay xuôi xuống bên hông, dáng dấp ung dung, và chỉ có mỗi cử chỉ cúi đầu cung kính hàm ý mỉa mai là câu trả lời chàng dành cho Jaime. Rồi bằng một động tác lơ đãng, Tristán hờ hững đặt tay lên chuôi kiếm.

Thật kinh hoàng, Juana thấy mũi gươm của Jaime lóe lên thích ngay vào cổ đối phương. Nàng nhận ra anh đã hoang mang sợ hãi dù nàng không thể giải thích nguyên do tại sao. Mắt anh giương to trông thật trẻ con, và mưa đang chảy rờn rờn trên mặt anh, ép sát tóc anh vào đầu trông như một chiếc mũ satin bóng mượt. Những dòng nước mưa cứ tuôn chảy trên mặt giống như anh đang toát mồ hôi vì kinh sợ. Lưỡi kiếm của anh gí như điên cuồng vào chân cổ Tristán y như một mũi gậy nhọn.

“Ta bảo người rút kiếm ra! Rút ra!” Mệnh lệnh của Jaime thốt ra nghe chát chúa, khích động át cả tiếng mưa rơi.

“Đến lúc tôi thấy cần, đến lúc đó tôi tin mình sẽ được phép.”

Giọng Tristán vẫn điềm tĩnh, ngón tay chàng xiết chặt trên cán gươm.

“Người - đồ hèn nhát!” Giọng chàng thanh niên vỡ ra nức nở. “Đồ hèn!”

Juana chỉ thấy cánh tay anh thọc nhanh rồi thình lình rút ra, nhưng Tristán vẫn không cử động. Rồi thật bất ngờ, gần như là hoang đường, Jaime loạng choạng lùi lại, gương mặt anh trắng bệch, mũi kiếm của anh ngập ngừng rồi hạ xuống. Anh lóng ngóng lùi thêm vài bước nữa, giữ lấy kiếm như một món đồ chơi trẻ con bị vỡ, rồi đột ngột bỏ chạy. Jaime trượt chân khi ấn kiếm vào vỏ. Khi tới được bên con ngựa xám anh lập cập leo lên yên và lén lút ném ánh mắt điên cuồng về hướng Juana, rồi cho con ngựa đang thẳng thốt xoay đầu và phóng thực mạng xuống đồi.

Tristán vẫn đứng bất động trên lối đi, nhìn theo Jaime, và khi tiếng vó ngựa chỉ còn vọng lại từ xa xa chàng quay lại bước về phía cỗ xe. Vào lúc này mưa trút xuống như muốn soi thủng mặt đường, nước tuôn tràn trên các cành cây và rơi rào rào trên nóc xe như mưa bụi. Juana rút sâu vào bên trong xe khi thấy chàng leo vào và đóng sầm cửa sau lưng, nước mắt tràn ứ trong cổ khiến nàng hầu như không nói nổi.

“Anh đã làm gì anh ấy?” Nàng ngu ngơ gặng hỏi.

“Không làm gì cả, nếu em tin điều đó.” Giọng chàng đột nhiên mệt mỏi. “Có lẽ nước đã dập tắt cơn nóng giận cao quý của anh ta và làm nguội nhiệt huyết của anh ta để bảo vệ em – tôi thật sự không biết.” Mái tóc đỏ dày bị nước mưa làm sẫm lại thành màu đồng tối, và chàng gạt những lọn tóc sũng nước ra khỏi mặt. “Đến sau cùng thì anh ta đã cứu được làn da của mình, và toàn bộ thân thể anh ta – đó là tất cả những gì em quan tâm mà, không phải sao?”

Juana gần như không nghe được câu hỏi, nàng nói với giọng khàn đục. “Áo của anh bị dính máu,” và chàng khẽ nhún bờ vai vạm vỡ.

“Tôi nghĩ điều làm phiền anh chàng hiệp sỹ dưng cầm của em là tôi không rút kiếm khi anh ta kêu tôi. Sự bất từng phục của kẻ hầu đã làm anh ta phiền!” Môi chàng mỉm cười nhưng ánh mắt trống vắng. “Anh ta chỉ thích vào da tôi thôi, nhưng không hiểu điều gì đó đã làm anh ta bỏ chạy khi vừa đâm tôi, biết đâu vì hình ảnh máu thật đã dính trên lưỡi gươm xinh đẹp của anh ta.” Rồi chàng nói thêm, âm điệu như chua cay khiến nàng giật mình, “một cô vợ yêu dấu sẽ phải cầm máu ngay khi thấy vết thương của chồng chứ.”

Chàng đưa khăn tay cho nàng, nhưng nàng lắc đầu một cách bướng bỉnh. Tay nàng hãy còn ứ trong chiếc áo chen ẩm nước của chàng, run cầm cập. Phản ứng về chuyện xảy ra đang đảo lộn trong nàng, khiến nàng

chỉ muốn khóc lên hay đánh chàng vì đã làm nàng sợ còn hơn là lúc chàng đi ra chỗ đấu và từ chối không tuốt kiếm.

Nàng đành đá nói, “vậy lúc trước anh nên cưới một cô vợ yêu dấu mới phải.”

Chiếc khăn tay rút xuống đùi nàng, một miếng vải linen mềm bị vo tròn. “Lau cho sạch đi. Có điều gì hại sao? Nếu em không làm tôi cũng không vì thế mà chết đâu, như thế em sẽ phí đi tâm trạng thù hận của em rồi – hãy để dành nó vào dịp khác, lúc nào mà nó thực sự giết được tôi.”

Mắt nàng ngược lên, đen nhánh đầy ương bướng nhìn vào ánh mắt màu lục. Rồi nàng nói với giọng thô ráp, “anh từng dạy tôi rất hay về thù hận mà. Đưa đây.” Nàng với lấy khăn, cố giữ ngón tay cho vững và bắt đầu thấm vào vết thương hình cánh sao. Nhìn chăm chú vào khoảng da thoáng ánh vàng trơn tru bên dưới miếng vải nàng nói, “Eugenio có lần đã nói với tôi rằng anh là kẻ thù ghê gớm nhất tôi có thể gặp phải.”

“Thật đúng là một lời khen,” chàng đồng ý bằng giọng không âm sắc. Đôi mắt đang đang nhìn gương mặt xoay nghiêng của Juana bỗng ngược lên, và tiếng chàng lớn hơn, “Chuyện gì thế Ramon?”

Anh chàng đánh xe, đầu cổ nước nhỏ ròn ròn, liếc vào bên trong ngáp ngừng, rồi quyết định lờ đi sự hiện diện của Juana. “Chuyện này là sao vậy, Tristán? Tại sao cái cậu trẻ đó lại cố tình khiến anh đánh với cậu ta?”

“Chúng tôi bất đồng về vụ sẽ chọn đường nào, giờ thì tôi nghĩ anh ta đã chọn giải pháp là đi riêng. Người Tây Ban Nha các anh thật nóng tính quá.” Tristán chột hít mạnh vào khi chiếc khăn nhấn xuống một cách tai ác trên vết thương của chàng.

“Chỉ là chuyện nhỏ mà cũng tranh giành cho bằng được, nhưng còn... cậu trẻ kia...” Giọng anh ta kéo dài một cách ngậm ngùi, nét mặt buồn rầu trông càng ủ rũ hơn bởi những giọt mưa rơi không ngớt trên khuôn mặt dài của anh ta. “Cậu ta không gây thương tích gì cho anh chứ?”

“Chỉ là một vết trầy thôi. Nhưng nghe đây Ramon, chúng ta không thể đi tiếp như thế này nếu không có anh ta đi chung. Khi trời ngớt mưa tôi muốn anh đánh xe đi tiếp đến Turon một mình - từ đó anh có thể đi về hướng đông bắc với mấy người kia và đến Zuccaro theo hướng đó.”

Cái cằm xanh lợt của người xà ích há ra. “Đông bắc? Vậy tại sao từ này đến giờ chúng ta lại đi về hướng nam? Và ai sẽ bảo vệ cho tiểu thư đây nếu anh không đi chung?”

“Tiểu thư sẽ đi với tôi.”

Trong khoảnh khắc không gian như chìm vào yên lặng, tay Juan như sưng lại trên ngực Tristán. Rồi khuôn mặt đang buồn thảm của Ramon chuyển thành nụ cười rộng miệng. “Anh đang đùa với tôi sao, hử? Anh đang giỡn chơi phải không?” Không thấy phản ứng nào từ người đối diện, anh ta chậm chạp trấn tĩnh lại. “Thế ra đó là lý do tại sao anh sắp xếp lại hành lý phải không?”

“Anh sẽ đi nhanh hơn khi chở nhẹ hơn,” lời đáp cất lên một cách điềm đạm.

“Đúng vậy! Để tôi nói – ” ngón tay xương xẩu vẫy qua vẫy lại – “đưa cho tôi ngựa để bắt kịp với bọn người kia rồi anh cướp luôn chiếc xe quý này!”

Tristán bật cười, một nụ cười ngắn ngủi bất ngờ, chàng đưa tay cầm chặt lấy những ngón tay bất động của Juana và giữ sát vào ngực chàng. Nàng cảm thấy một luồng rung động truyền lên cánh tay nàng như cảm giác bỏng rát khi chạm vào lửa.

“Việc đó đâu có lợi ích gì,” chàng trả lời, “tôi có thể trốn thoát tội danh cướp đi con gái của senor de Arrelanos bằng cách trả tiền phạt, nhưng cướp xe của công tước de Valenzuelas chắc chắn sẽ đồng nghĩa với chuyện mất đầu. Ngoài ra, cơn giận của senor có thể người ngoại nếu ông ấy nghĩ tôi đem cô ấy đi chỉ vì tình yêu thuần túy thôi. Giờ thì chuyện đó ổn thỏa cả rồi.”

Juana nhói người trước âm điệu hoà nhã đối trá khi chàng nói với nàng và xoắn mạnh bàn tay nàng. Nàng nghĩ Tristán đang nhạo báng nàng. Chàng đang chơi trò hai mặt để thuyết phục người đánh xe thật thà trong lúc chàng làm ra vẻ mĩa mai bản tính liều lĩnh của mình trong việc cướp đi cô dâu. Ramon nhắm nhắm hàng ria mép, mắt lộ rõ vẻ tò mò.

“Anh định đưa cô ấy đi đâu?”

“Nếu anh không biết thì anh không thể kể lại cho ai nghe được, và tôi cũng không – ” Giọng Tristán trở nên chầm biêm – “muốn làm anh bận tâm khi biết thêm chuyện. Dọc theo đường này xa hơn một chút có một dốc đá và hai cái hang – anh cứ nói thật với cha của senorita rằng anh bỏ chúng tôi ở đây và không biết chuyện gì đã xảy ra sau đó. Chúng tôi sẽ lo liệu được, nói với ông ấy là tôi nhẩn như thế và nói thêm là – ” những ngón tay dài nâng cằm Juana lên, những lời kể tiếp chàng nói trực tiếp với nàng – “lần này con gái của ông ấy đã chọn con đường của riêng mình.”

-o0o-

Trận mưa kéo dài gần cả tiếng, và trong suốt thời gian đó Juana không tin ở chính mình để lên tiếng nói. Các binh sỹ ngoài trận tiền chắc cũng cảm thấy như thế, nàng nghĩ ngợi, khi họ bị mất một cánh tay hay chân trong trận chiến: họ đã biết là tay hay chân mình không còn nữa, nhưng tâm trí họ không thể nào đương đầu với nỗi mất mát. Họ không thể nào hình dung đến cuộc sống thiếu thốn một phần cơ thể sẽ ra sao và cũng không hiểu được nỗi mất mát đó có ý nghĩa nào đối với họ. Giờ đây nàng đang bị giằng co với sự biến chuyển đột ngột đồng cân lượng với niềm tin duy nhất đã từng chống đỡ cho nàng bấy lâu nay. Rằng trước đây cho dù chàng có quyền hành ngạo mạn trên thân xác nàng đến đâu, nàng vẫn căm ghét chàng.

Nỗi lo sợ của nàng lúc này không phải vì Jaime khi nàng nghĩ họ ắt hẳn phải đấu với nhau, nhưng là vì chồng nàng. Và cơn giận dữ của nàng chỉ là phản ứng bởi lẽ sự hiểm nguy của chàng đã qua khiến cho nàng rung động sâu xa. Căm ghét không phải là nguyên nhân khiến nàng chạm vào vết thương nhẹ như thế thật cần trọng, nhưng dường như có một lần sóng triu mến miên man bao phủ lấy nàng khiến nàng muốn khóc. Trong thâm tâm nàng nhận biết nàng muốn lưu lại cùng chàng. Nguyên nhân nàng giữ im lặng trước người đánh xe để bảo toàn tính mạng cho người đàn ông đó hoàn toàn không phải là giả vờ.

Nàng im lặng quan sát, nét mặt tái nhợt, trong lúc Tristán sắp xếp lại các túi treo trên yên ngựa. Chàng chỉ lấy đủ vật dụng cần thiết cho chuyến đi của họ cùng với số thực phẩm còn lại từ castillo. Ngay khi cảm giác được ánh mắt sầm soi của nàng, chàng ngưng tay và nhìn lên bắt gặp tia mắt nàng bên kia xe.

“Từ đây đến Turon không xa lắm,” chàng nói với một thoáng chầm biêm cố hữu. “Ramon sẽ không đến nỗi chết đói sau khi chúng ta bỏ đi đâu.”

Rồi khi thấy nàng vẫn không nói năng gì, chàng lại tiếp tục công việc thật thành thạo không hề vội vã. Thêm một vốc tay nữ trang và một gói vàng nhỏ từ phần của hồi môn là xong phần hành lý. Khi Tristán khóa chiếc rương lại Juana không dần được một tiếng thốt đầy ngạc nhiên.

“Chuyện gì vậy?” Chàng đang cài khóa các túi trên yên, nhưng nghe tiếng nàng chàng vội hỏi ngay như thể chàng đang chăm chú vào nàng hơn là công việc mình đang làm.

“Tôi cứ nghĩ anh sẽ lấy nhiều đồ hồi môn hơn chứ, anh phải mất bao nhiêu công sức mới có được kia mà.”

Những ngón tay dài ngưng lại, rồi lại điềm tĩnh luồn dây qua những cái khóa và giật mạnh để thử xem chúng đã được buộc kỹ chưa. “Nếu tôi cần thêm, tôi có thể giữ em để đòi tiền chuộc nhiều hơn nữa từ ba em. Nhưng bây giờ đến lượt tôi, tôi không muốn bị đánh cướp.”

“Anh có tự hào về chuyện cướp bóc của mình không?” Nàng hỏi một cách khó chịu.

“Em muốn tôi phải xấu hổ vì lấy được cái tôi muốn sao?”

Âm điệu chế giễu trong lời nói chàng làm nàng nín lặng. Sau hết nàng lên tiếng, hầu như ngược lại với ý mình, “anh có thể lấy được phần thưởng lớn hơn khi để cho tôi trở về an toàn.”

“Đây là lần duy nhất và cuối cùng.” Giọng chàng không hề biểu lộ chút cảm xúc nào. “Tôi thích phương tiện kiếm lợi nhuận hơn - điều đó, và việc ở chung với vợ tôi.”

Juana bật kêu lên một tiếng không rõ nghĩa rồi quay đầu sang hướng khác, vừa đúng lúc đó cỗ xe đã tránh tránh lướt tới và mái đầu ướt sũng của Ramon hiện ra ngay cửa sổ.

“Này! Mưa tạnh rồi, chỉ còn rải rác vài hột thôi. Chúng ta đi bây giờ chứ?”

Trong một lúc lâu Tristán nhìn đắm đắm vào cái dáng nghiêng của Juana, rồi chàng nói ngắn gọn, “Vâng, chúng tôi đã sẵn sàng. Khi anh cho chúng tôi xuống xe anh có thể tới Turon trước khi đêm xuống.”

“Anh có lấy con ngựa nào không?”

“Con ngựa hồng và Arab. Con hồng là của tôi, và thật là không được lịch sự cho mấy nếu senorita để lại món quà chia tay quý giá của công tước.”

Chàng đã không đề cập đến vị công tước nào, nàng nhận ra được và ghét cái cách ăn nói trơn tru bình tĩnh của chàng. Nàng nghe tiếng cỗ xe vang lên kéo kệt khi Ramon đu người lên chỗ tài xế, và âm vang tiếng cười khúc khích của anh ta tán thành ý kiến của Tristán. Một lát sau chiếc xe lắc lư rồi bắt đầu chạy tới trước qua đám bùn nhộp nhộp từ sau trận mưa. Nàng thấy bầu trời giờ đây quang đãng tưởng chừng như chưa có cơn mưa dữ dội nào từng đi qua trước đó.

Tristán nói đúng, những hang động quả thật gần đây. Đường như chỉ trong vài phút sau xe ngựa kêu rào rào rồi dừng lại. Juana nhìn đắm đắm vào vách đá màu nâu đỏ với cảm giác chấp nhận số mệnh đã an bài. Đương nhiên là chàng có lý, nàng thầm nghĩ, chàng sẽ không bao giờ để lỡ cơ hội vì lơ là đến những chuyện nằm trước mắt, thêm vào đó chàng có nhãn quan của một binh sỹ về địa hình đất đai. Không như nàng bị hút một cách mù lòa vào cơn lốc đang chực chờ nhấn chìm nàng, còn chàng, chàng đã biết chính xác con đường chàng đi sẽ dẫn tới đâu.

Con ngựa Arab được tháo ra khỏi cỗ xe, và Tristán dỡ đồ ra khỏi túi yên thật mau chóng. Rồi, kêu lên một tiếng lớn chia tay với Ramon, chàng vỗ vào hông con ngựa thồ gần nhất. Người đánh xe la lên đáp lời nhưng Juana không nghe rõ tiếng, và thế là cỗ xe lồng lên tiến về phía trước và biến mất sau khúc quanh trên con đường lầy lội.

-o0o-

Sau khi Ramon bỏ đi Juana nhìn lại bóng tối trong hang lòng hoang mang không biết nàng đã để lộ cảm giác của mình cho Tristán biết hay chưa. Ngay trong lúc nàng ao ước được nương nhờ chàng như một điểm tựa an toàn để trút bỏ hết nỗi kinh hoàng trong lòng, nàng vẫn không thể ngăn mình kết tội Tristán rằng chàng đã trù tính là nàng phải làm đúng như thế. Dứt nàng ra khỏi những điều quen thuộc nàng từng biết bấy lâu thật đột ngột tàn bạo, mục đích của chàng chỉ là hạ thấp lòng tự trọng của nàng. Vì thế nàng bám vào thái độ xa lánh và yên lặng như thể chúng là vũ khí chống lại chàng và luôn cả bản thân nàng, và tiến hành trận chiến tuyệt vọng dường như là thù nghịch đối với chàng như nàng từng làm trước đây.

Nàng hiểu quá rõ chàng sẽ nói những gì một khi chàng đoán được ý tưởng của nàng. Đôi mắt xanh lục sẽ thu lại đầy mĩa mai lạnh lùng, giọng nói trong trẻo sẽ đánh lại đầy thích thú ngạo mạn. “Rồi cô sẽ thích cái kỳ tích này, hoặc biết đâu thích sát thủ hơn.” chàng từng nhạo báng nàng như thế, còn nàng thì lùi lại cắn phần trước lời nói cáo buộc đó. Nhưng bây giờ thì nàng tơ tưởng đến chàng, rung động vì hân hoan thay vì ghê tởm. Nàng chỉ cầu mong rằng chàng đừng nhìn ra sự khác biệt, đừng nhận ra quá mau rằng đến cuối cùng nàng đã hiểu là muốn có chàng, thậm chí còn tệ hơn nữa là –

“Những nhánh gai này còn ướt quá, mình phải phơi cho khô mới đốt được.”

Quỳ bên cạnh đám lửa âm ỉ đang nhóm Tristán ngược nhìn lên, ánh mắt chàng như xuyên thấu khoảng không gian mờ mịt khói giữa hai người họ. Nàng nhanh chóng nhìn sang hướng khác, rồi rùng mình khi nghe tiếng thú kêu cao vút bên ngoài. Âm thanh ấy khiến nàng nhớ lại tiếng cười lạnh lạnh của Bartolomé và làm nàng lo âu liếc nhanh ra miệng hang.

“Hắn không trở về nữa đâu, Juana.” Giọng nói khô khan của chàng làm Juana vô tình giật mình, nhưng Tristán chỉ nói thêm, “vào lúc này anh ta chắc đang đi được nửa đường đến nhà ba em, cử chỉ anh hùng của anh ta và tính côn đồ của tôi lại gia tăng theo mỗi bước anh ta đi.”

“Ồ - Jaime!” Nàng cố nén để khỏi phải phá lên cười rữ rượi. Trong lúc này nàng không nghĩ thêm được điều gì khác. “tôi đâu có nghĩ tới anh ấy – tôi không muốn nhớ đến thất bại.”

Thất bại vì quan niệm lầm lẫn, nàng suy tư. Suốt đời nàng, nàng từng yêu chàng thanh niên Jaime chưa bao giờ tồn tại, cũng giống như anh ấy từng yêu người con gái nàng đã cố uốn nắn mình để phù hợp với

anh, không phải là bản thể thâm sâu nhất của nàng. Giờ đây ảo ảnh yêu đương đã phai nhạt như thể tình yêu đó chưa bao giờ hiện hữu. Còn thực tại thì –

Thực tại này đang quan sát nàng một cách lạnh lùng, với đôi mắt kiên định âm hiểm như mắt mèo. “Thì ra em mong anh ta làm cho em trở thành góa phụ của tôi sao? Tôi phải canh chừng không cho em có cơ hội như thế nữa. Tôi không muốn chết để làm hài lòng một người phụ nữ. Thành tích hủy hoại vừa rồi có cho em nếm mùi giết chóc ra sao không?”

Vô tình cái cảnh tượng đó lại lóe lên trước mắt nàng – thân hình sóng soãi miệng há hốc nằm trong vũng rượu trên sàn hầm rượu - khiến nàng nôn khan. “Không! Tôi không muốn – tôi chưa bao giờ yêu cầu anh để -”

“Tôi thấy nét mặt em lúc em nhìn hắn, điều đó đã đủ chứng tỏ một cách hùng hồn rồi.”

Nàng đặt tay lên trán, cố hình dung xem lúc ấy nàng nhìn ra sao. Nàng từng nghĩ chàng rất thú vị thấy hình ảnh nàng đang ghé tởm một điều gì, cũng giống như Eugenio, tuy nhiên chàng đã kết thúc phần lớn câu chuyện, ít ra là thế, như là bám víu vào cuộc sống của Bartolomé. Và chàng đã nhận lĩnh phần thưởng của mình, tâm trí nàng nói thêm, bằng số hồi môn của nàng – và bản thân nàng, cho đến khi nào chàng còn muốn giữ nàng. Nàng nhớ lại chàng từng nói, tôi đã phải dùng tới kiếm để kết liễu mạng sống cho một hay hai người lúc họ không còn đủ sức để kêu nữa, và tự hỏi không biết chàng có từ bỏ nàng thật dễ dàng khi chàng đã có đủ phương sách trả thù trong tay hay không.

“Bây giờ anh sẽ định làm gì?” Nàng nghe tiếng nói của mình từ chốn xa xăm nào đó vọng về.

“Bỏ chạy. Rời khỏi đất nước này.” Chàng nói thêm một cách châm biếm khi thấy nàng sững người, “đương nhiên là đi chung với em.”

“Đương nhiên rồi. Anh không từ bỏ món nợ chỉ vì thuận tiện đâu,” nàng day nghiêng nhắc lại lời chàng lúc trước và thấy mặt chàng đanh lại.

“Không phải.” Bầu không khí trở nên im lặng lạ thường trước khi chàng cố tình nói, “Bây giờ thì ráng ngủ đi. Đường đến Villenos dài lắm, nếu muốn đến được đó ngày mai mình phải khởi hành sớm. Tháo cái khung em đang mặc ra đi – tên đàn ông nào thiết kế ra nó không hề nghĩ tới khi em phải quỳ trong cái này ra sao, đừng nói gì là nằm hay ngồi trên ngựa.”

Tay Juana đưa ra như chặn lại trên vành khung nặng nề của chiếc váy phòng. “Không có cái này áo tôi sẽ dài lắm,” nàng phản đối.

“Tôi có dao có thể cắt nó ngắn bớt. Em không cần lo là bạn tôi ở Villenos quan tâm đến thời trang - họ ít khi gặp được người tầng lớp của em ngoại trừ những lúc bán buôn với những người đó, và cho rằng như thế là vinh dự lắm rồi. Họ chỉ là dân nghèo như tôi – ” Giọng Tristán bỗng trở nên công kích như lưỡi kiếm xông tới – “chỉ là tôi không an phận thủ thường như họ.”

Thấy chàng toan đứng dậy giúp nàng, Juana vội xoay lưng lại và bắt đầu tháo dây buộc giữ lấy cái khung kèn càng nằm đúng vị trí bên dưới lớp váy. Khi nàng giật những cái nút thắt, nàng hỏi, “Villenos là chỗ nào, thành phố hay thị trấn? Tại sao mình phải đến đó?”

“Đó là thị trấn tôi từng sống trước khi trở thành tùy tùng.” Giọng chàng châm biếm. “Tôi có bạn ở đó có thể giúp tôi che giấu cô dâu tôi cướp được - trừ phi họ quá kinh ngạc thấy tôi đã thành hôn.”

Dùng hết sức lực Juana bẻ gãy sợi dây lì lợm. Nàng tự nhủ sẽ không cần tới thứ này nữa. Cố gạt bỏ nỗi đau nhói lên bất chợt nàng đáp lại, “Họ có còn chịu giúp anh nếu họ biết được lý do thực sự anh lấy tôi không?”

“Tôi sẽ không nói với họ -” chàng trỗi dậy, nhanh như mèo – “cả em cũng thế. Tôi không muốn bạn tôi gặp trở ngại.”

Cái khung váy trượt xuống thành một vũng trắng dưới chân Juana, nàng bước ra khỏi đám vải và thụt lùi lại tránh đứng cạnh chàng. Tristán đã phải cúi đầu bên dưới nóc hang, thỉnh thoảng nàng không còn cảm thấy an toàn như lúc này khi chàng đang quỳ bên đám lửa nữa.

Lơ đi âm điệu uy quyền trong giọng nói điềm đạm của chàng, nàng bướng bỉnh trả lời, “nếu họ biết được sự thật, bạn của anh sẽ coi thường anh.”

Chàng yên lặng lâu đến nỗi mắt nàng lại hướng về chàng dù trong lòng không muốn, như bị thôi miên bởi nét cay đắng trong đôi mắt xé. “Chuyện đó thì khó lòng, nhưng chính vì tất cả những điều đó nên tôi sẽ không kể với họ. Bạn tôi sẽ thấy sự thật này thật quá sức tưởng tượng.”

Chính nàng cũng ngạc nhiên là mình ngủ được đêm đó – chỉ là giấc ngủ chập chờn. Đúng như vậy, nhưng nàng bị đánh thức thường chỉ vì thiếu tiện nghi hay tiếng động lạ hơn là vì lòng bồn chồn thao thức. Lúc nằm trên nền hang bên cạnh Tristán nàng vừa đói, khát, lại thêm phiền nhiễu, sự kiệt quệ của cơ thể và tâm trí đã khiến nàng trong phút chốc chìm vào quên lãng.

Khi nàng tỉnh dậy đã thấy ánh sáng ban mai len qua những khe đá và Felipe đang cúi xuống bên nàng. Trong khoảnh khắc đó tâm trí nàng hãy còn dật dờ chưa nhận thức được bất cứ điều gì chung quanh nhưng lại thôi thúc bởi cảm giác hiếu kỳ muốn biết khuôn mặt vô cảm đó trông ra sao trước lúc lưỡi dao kẻ thù đã rạch một bên má thành từng mảnh. Nàng nằm im, nhìn chăm chăm vào chàng không hề nao núng với ánh mắt vẫn còn mơ màng chưa tỉnh hẳn.

Chẳng đẹp trai chút nào, nàng thầm nghĩ, không bao giờ có thể gọi là đẹp trai được. Gương mặt chàng quá khắc nghiệt, hầu như mang đường nét thời trung cổ, giống như mặt của hình tượng khắc trên bia mộ, với đường nét khe khắt nghiêm trang và những khoảng tối rối rắm kỳ lạ. Đôi mắt trông như pha lê lấp lánh gắn trên chiếc mặt nạ kim khí, ẩn trong trong trũng mắt sâu làm người ta liên tưởng tới người thợ điêu khắc vụng về đã ra tay quá độ, viền quanh tới chung đôi mắt xé tinh anh: ắt hẳn chúng lúc nào cũng lạ lùng như thế, thậm chí hơi đáng ghét. Nhưng khuôn miệng... nếu chưa bị rạch, trông hầu như là đường nét cổ điển, tương phản cân đối với gò xương nhô cao quá ấn tượng. Lúc nàng nhận ra chiều hướng suy nghĩ của mình, Juana vội nhắm mắt và quay đầu sang hướng khác.

“Bữa sáng của tiểu thư đây,” nàng nghe chàng nói bằng giọng trong vắt. “Ăn mau đi, hôm nay mình phải đi xa lắm.”

Nàng đưa tay dụi mắt, vừa che giấu nét biểu cảm cùng lúc rồi cầu nhàu trả lời, “Cứ để tôi nằm thêm.”

Tiếng tim nàng đập thành thịch gần như làm nàng chấn động, nàng mong rằng nó không quá lớn để chàng nghe được lúc chàng quỳ sát bên nàng. Nhưng rồi chàng đứng lên và quay người bước ra cửa, lời chàng vẫn thoảng lại về hướng nàng lộ rõ vẻ nhạo báng.

“Thì tôi đã làm như thế rồi, em nên cảm kích vì tác phong nhã nhặn của tôi. Thử hỏi có bao nhiêu đức lang quân để vợ mình nằm trơ trọi trong đêm tân hôn đâu?”

Môi Juana run lên khi nàng ngồi dậy và ngồi bó gối. Chàng đã đem cho nàng phần bánh mì chót, và quả berries - chỉ có thánh mới biết chàng tìm được thứ quả này ở đâu - và thái độ tử tế bất ngờ đó khiến nàng bị tổn thương còn nhiều hơn là sự tàn nhẫn của chàng. Nàng cảm thấy mình giống như một con thỏ đang bị quặp trong móng vuốt của đại bàng và bỗng dưng bị thả đại xuống một vùng xa lạ, hãy còn đang kinh ngạc bởi dư âm của lần thoát hiểm thần kỳ, tuy nhiên vẫn biết rằng nàng phải đề phòng những nguy hiểm trước mắt mà nàng chưa biết làm cách nào để nhận ra.

-o0o-

Miguel de Arrelanos ngạc nhiên và không hề tỏ ra phật lòng khi nghe âm thanh của ai đó giống như một tên điên cưỡi ngựa đến trước cửa nhà ông vào giờ giấc mọi người trong nhà đang yên lặng ngủ trưa. Ông vẫn chưa đi nghỉ. Ông đang ở trong phòng ngủ cố thảo ra một lá thư gửi đi cho cô trưởng nữ, vừa lúc ấy thì nghe có người lên tiếng la hét muốn gặp ông. Ông hy vọng ông lão José sẽ lanh lợi một chút để từ chối khéo họ cho đến giờ khắc khác thích hợp hơn, bởi lẽ cái công việc tế nhị kết hợp cả tính nghiêm khắc của bậc cha mẹ và cũng là một lời xin lỗi kín đáo vì đã đuổi Juana đi còn khó khăn hơn ông tưởng. Từ những mảnh chuyện rời rạc ông lượm lặt được từ bà chị của ông sau chuyến về không báo trước cách đây hai ngày, tâm thần của bà như quẩn trí, Miguel đã bắt đầu nghi hoặc sự phán đoán của ông trong tất cả mọi chuyện đã sai lầm. Chị Beatriz dường như phát điên khi nghĩ tới chuyện bỏ lại Juana cho señor de Castaneda chăm nom.

Có tiếng gõ cửa khiến ông buông bút trong tâm trạng ngậm ngùi cam chịu, nhưng đã nhanh chóng đổi thành quan tâm. Gia nhân trình với ông là senor Jaime đã về, và đang trong tình trạng kích động hiếm thấy. Anh ta khẳng khái được gặp ông ngay và bảo rằng chuyện có liên quan đến senorita Juana. Miguel cau mày.

“Cậu de Nueva à? Nhưng cậu ấy chỉ vừa có đủ thời gian để tới Andalusia rồi quành về - nhưng có lẽ cháu ấy mang theo thư từ gì đó. Mời cậu ấy vào đây, Artuto.”

Người gia nhân buồn bã gật đầu và nghĩ chắc là tin báo điềm gở. Ông từng biết không ích lợi gì xen vào những vấn đề trong cái nơi xa lắc như Valenzuela. Nếu lần này lão gia hỏi ý kiến của ông, ông có thể can thiệp vào - thật là vụng tính khi ngăn trở con bé đánh đá như senorita Juana bằng cách ép gả nó đến chỗ nó không muốn, và lại càng vụng tính hơn khi gửi anh chàng nó yêu đến hỏi thăm nó sau khi chuyện đã không được như ý. Theo ý Artuto, ông cho là lão gia tự chuốc họa vào thân. Ông lão cứ thông thả lê chân đi, rồi cũng đưa được người khách mới tới đến gặp Miguel de Arrelanos với nét mặt ám chỉ có tin không hay, nhưng thấy không ai chú ý tới mình, cả lão gia lẫn Jaime de Nueva. Vì thế ông cụ hậm hực rút lui.

Jaime đang run rẩy vì kiệt lực, đôi mắt nâu rối loạn và gương mặt anh ta phờ phạc râu ria tua tủa. Anh ta không hề ngưng lại nhặt áo choàng hay nón trong lúc phi qua màn mưa mù mịt. Bộ y phục bảnh bao trước đó đã ướt đầm, dính đầy bùn đất. Trông thật quá khác với anh chàng Jaime lịch thiệp đã xin làm sứ giả đưa tin cho Miguel, và nét mặt của người đàn ông già đánh lại cố giấu đi nỗi lo âu đột ngột dâng lên.

“Sao rồi, Jaime?”

Chàng trai ngược mái đầu đen rối bời lên và nói với giọng lạ lùng vừa bất chấp vừa lo lắng. “Cháu phi hết tốc lực về đây, senor, để thưa với bác là – con gái bác đã kết hôn.”

“Kết hôn rồi!” Ánh mắt đang ủ rũ của Miguel sáng lên. “Vậy nó đã quyết định lấy công tước Bartolomé sao?”

“Không ai biết chuyện gì đã xảy ra cho công tước. Ngài ấy bỏ trốn còn sớm hơn là cưới Juana – con gái của bác. Họ đang lục soát lâu đài tìm ngài ấy khi cháu đi. Công tước de las Torres bảo với cháu như thế.”

Tâm trạng căng thẳng và quá nhập tâm với câu chuyện Jaime không lưu ý đến hiệu quả lời nói của mình, Jaime đã phác họa hoàn cảnh sự việc anh thấy được khi vừa đến castillo Benaventes. Miguel ngả người trong ghế lắng nghe Jaime nói mặt ông rần rần như đá.

“Ta không thể nào tin được,” ông phản ứng một cách nặng nề, sau hết, khi Jaime kể xong ông hỏi tiếp. “Ngài de Castaneda đó để cho... Juana kể với cháu rằng công tước Bartolomé bị - bị khuyết tật, cháu nói vậy phải không?”

“Ngài ấy là một tên ngu dốt, bạo lực, chỉ đỡ hơn súc vật một chút thôi. Cháu có nghe là họ nhốt ngài ấy trong phòng có chấn song và có người canh chừng giám sát ngài ấy. Cô ấy nói ngài đã tập kích Michaela, và sau đó cô ta tự tử.”

“Và suy cho cùng công tước de las Torres đã cho rằng con gái ta đang gặp nguy hiểm. Ta hiểu rồi. Ngài ấy là người lạ mà còn quan tâm cho an toàn của nó còn hơn cả ta khi ta đuổi nó đi lấy người đàn ông ta chưa từng gặp qua. Nhưng làm sao ta biết được chứ?” Mái đầu xám của ông bất chợt ngược lên, mắt ông hằn rõ câu hỏi sắc bén. “Vậy Juana làm thế nào mà kết hôn, nếu công tước hầy còn mất tích khi cháu bỏ đi? Tại sao cháu không đợi đưa nó về với cháu?”

“Bác lầm rồi, senor. Cháu – cháu không có nói là cô ấy lấy người bác chọn.”

Miguel đột ngột sững người. “Thế ý của cháu là cháu dám kết hôn với con gái ta, khi ta đã tin tưởng ban cho cháu vinh dự đảm trách việc này?”

“Không phải cháu – hay bất cứ người nào bác biết cả!” Cổ họng Jaime sôi lên với tiếng cười nửa như kích động nửa như khinh miệt. “Hắn là dân ngoại quốc được thuê vào làm như người giám thị của công tước, hay tương tự thể người ở castillo bảo với cháu như vậy. Hắn đã thôi chức khi cháu ở đó, và được sai đi hộ tống cho chúng cháu – con gái bác và cháu – và đưa cô ấy về cho bác nhân danh công tước. Nhưng thay vì thế - hắn giữ cô ấy và đuổi cháu đi.”

Anh lùa bàn tay đầy máu bắn vào mái tóc rối, nhắm mắt lại trong giây lát. “Cháu không biết là hân đã mưu đồ chuyện đó, nhưng hân nói với cháu Juana đã lấy hân một cách tự nguyện. Cô ấy phải nhận việc tự nguyện lấy hân, ngay chỗ đó trước mặt hân, nhưng không phải nhận là họ đã thành hôn với nhau. Lẽ ra trước đó cháu nên đoán ra có điều gì đó xảy ra, khi cô ấy hỏi cháu nếu cháu có thể tha thứ cho điều lầm lỗi vi phạm trong khi bị ép buộc, nhưng cháu không thể hình dung được bất cứ vấn đề nào như thế này cả.”

Miguel đã yên lặng một cách đáng lo ngại, nhưng giờ đây ông xen vào một cách thô bạo, “có phải cháu đang nói là cháu bị bắt chạy tới đây để nói với ta điều này theo mệnh lệnh của tên côn đồ đó, bỏ lại Juana đơn độc với hân ta?”

Jaime thấm ướt môi. Hình ảnh Juana trong vòng tay của người đàn ông khác, vẻ mặt lúc đó khi nàng để Felipe gối đầu trên ngực mình đã bám lấy anh dai dẳng trong suốt chuyến hành trình dài đầy ác mộng, nhưng anh không thể kể về chuyện đó lúc này. Nỗi hận kẻ công kích anh bốc lên đến tận đỉnh đầu, nóng bỏng dữ dội – thế nên anh đã lâm vào tình trạng mệt mỏi, căm ghét. Trong giây phút đó anh nghe chính giọng mình nói, “hân ta buộc cháu rời khỏi, señor - hân và cái bọn cắt cổ hân mướn. Họ chế nhạo cháu, rồi đuổi cháu đi.” Anh hùng hổ nói thêm, “Tốt hơn là để bác biết chuyện này đúng lúc để tóm cái đám thối tha đó và treo cổ hân ta hơn là đặt danh dự cháu trên cả việc cứu thoát con gái bác.”

“Đúng thế.” Anh hầu như cảm nhận được Miguel đang do dự, ông khẽ vẩy tay xua đuổi ý tưởng nào đó như thể không muốn dấn sâu vào vấn đề. “Có bao nhiêu tên ăn hại đã tấn công cháu?”

Jaime nuốt khan. “Bốn, señor,” anh buột miệng thốt ra.

Miguel gật đầu. “Ra mặt đánh lại chúng thì không phải là cách làm khôn ngoan. Ta sẽ cho người truy lùng bọn chúng, đừng sợ! Bây giờ thì ngồi xuống, không cần nghi thức vớ vẩn gì cả -” ông đẩy tờ giấy đang viết nửa chừng sang một bên và lấy một tờ giấy trống khác – “hãy nói cho ta biết phải viết như thế nào cho vị công tước de las Torres này. Biên thư cho ngài ấy là tốt nhất, vì ngài ấy là người đã sai tên vô lại đó đi cùng với cháu. Dường như ngài đã bị tên tùy tùng đó lừa gạt cũng như ta bị señor de Castaneda lừa.”

Lòng thấy căm kích, Jaime nhấc cái ghế ngồi bên cạnh bàn viết. Anh vẫn còn run vì câu chuyện mình vừa dựng lên. Suy cho cùng, anh lý giải, đến cuối cùng thì câu chuyện cũng chỉ có chút ít khác biệt. Juana đã bị bắt cóc hân hồi như thể cô ấy bị bắt bởi hàng chục tên thổ phỉ. Anh toan trả lời câu hỏi thì đúng lúc cửa phòng mở ra thật nhẹ và một cô gái với gương mặt dịu dàng độ mười sáu tuổi hiện ra ngay ngưỡng cửa.

“Xin lỗi ba, nhưng Artuto nói là có tin tức nữa của Juana, và bác Tia –” Nàng ngưng bật, mặt đỏ bừng. “Señor de Nueva, em không biết đó là anh.”

“Ba nghĩ con đã đi nghỉ rồi, Teresa.” Miguel cộc lốc nói. “Nói với bác của con là ba sẽ đến gặp bác ngay khi ba rảnh rồi.”

“Dạ được. Nhưng, thưa ba, bác Tia rất hoảng hốt kể từ lúc bác ấy về nhà – con nghĩ bác ấy sẽ cầu kính đến phát sốt mất cho đến khi biết được chuyện gì xảy ra.”

Trong cử chỉ như khoát tay cho con gái lui ra Miguel đưa một bàn tay lên dụi mắt. “Được rồi, con cứ nói với bác là señor de Nueva đem tin đến muốn nhấn rằng chị con sẽ không thành hôn cùng với công tước de Valenzuela. Có lẽ nghe chuyện này bác ấy sẽ dịu lại. Bác ấy chẳng làm gì hết ngoài việc năn nỉ ba ngăn đám cưới lại từ lúc bác về đây. Bác ấy có vui mừng với phần còn lại của câu chuyện hay không thì lại là vấn đề khác,” ông nói không ra hơi.

Cô con gái kể của ông không nghe được ông nói gì, nàng đang mỉm cười e thẹn với Jaime và nhỏ nhẹ nói, “chúng tôi gần như không tin được là anh trở về sớm thế, señor. Sau chuyến đi dài như thế chắc anh mệt lắm.”

“Có một chút.”

“Đi gặp bác con đi, Teresa, và đừng để cho bác ấy phải bức bối.” Miguel nhúng ngòi bút vào mực, ông không còn chú tâm đến cô con gái nữa. “Nếu señor de Nueva quá mệt mỏi thì chúng tôi xong việc ở đây, ba sẽ để cậu ấy gặp con sau đó. Cậu ấy sẽ kể cho con mọi điều con muốn biết.”

Đó là lời cản dạn khéo léo, không có điều gì khó khăn mà nàng không nhận ra.

Dù mệt nhọc, Jaime ép mình đứng lên chào tiễn Teresa de Arrelanos ra khỏi phòng. Anh nhận thấy nụ cười ấm áp của cô gái như một tác động nhẹ nhàng bất ngờ xoa dịu lòng tự trọng của anh.

11. Chương 11

Khi cách thị trấn còn khá xa những khách du hành đã nghe được những âm thanh ăn chơi tưng bừng náo nhiệt phát ra từ đó, và Juana đã vô tình gõ cương lại. Nàng nhìn lướt qua thung lũng bên dưới thấy nhà cửa nhỏ xíu như đồ chơi, trong màu trắng và hoàng kim nhạt được phân ranh bởi các lùm cây. Thung lũng như được nâng niu bởi những những dây đồi dài như những cánh tay ôm choàng chung quanh. Quay qua Tristán nàng thấy chàng ngồi bất động trên con ngựa hồng, nét mặt nhăn lại kỷ lạ làm vành miệng sẹo đành lại.

“Đó là lễ hội – tôi đã quên mất. Người dân thị trấn Villenos đang tưởng niệm một vị thánh nhỏ, họ tôn vinh xương cốt của ngài bằng cách uống say ngất ngư trong hai tuần lễ mỗi năm. Lễ ra tôi nên nhớ đến dịp này, nhưng đầu óc tôi còn bận bịu với vấn đề trọng đại hơn.” Chàng bất ngờ quay đầu, và tia sáng màu ngọc trong đôi mắt ấy như thu hút nàng. “Xem ra chúng mình không có được chỗ trú ẩn yên tĩnh như ý tôi muốn, nhưng ít ra việc chúng ta tới đây sẽ không bị chú ý trong dư luận như thế này.”

“Dù có đi chẳng nữa, đâu có luật nào có thể tách người vợ khỏi chồng mình.” Giọng nàng cay đắng hơn. “Đó không phải là lý do anh cưới tôi hay sao?”

“Trong giới hạn nào đó,” chàng lạnh lùng đồng ý, “mặc dù kẻ đuổi bắt cứng đầu kia muốn chia cách chúng ta bằng cái chết, nhưng ngay cả cái người đeo đuổi cầu hôn em đó cũng chưa đủ gan làm.”

Juana quay đầu sang hướng khác. Buổi sáng hôm đó nàng cố vấn tóc tươm tất, nhưng giờ đây gió cứ vờn trên những lọn tóc quăn bướng bình viên quanh gương mặt trái xoan. Cằm nàng nghênh lên kiêu kỳ tương phản với quầng thâm dưới mắt và khuôn miệng lộ rõ vẻ mềm yếu. “Gần đây tôi đã thấy đủ chết chóc rồi,” nàng đành giọng.

Trong một thoáng Tristán đợi như thể mong nàng nói thêm điều gì nữa, nhưng không nghe nàng nói tiếp chàng cho ngựa quay đầu xuôi xuống đường không thốt ra một lời nào.

Thình lình Juana cất tiếng lúc nàng giục con ngựa Arab đi tiếp, “tại sao chúng ta phải đi theo hướng nam? Zuccaro nằm trên đường đến biên giới Bồ Đào Nha mà.”

“Chàng liếc qua vai nhìn nàng, mặt không biểu lộ điều gì. “Tây Ban Nha đang giao tranh với Bồ Đào Nha, em quên rồi sao? Mình sẽ mạo hiểm trong cuộc chiến mà bên nào cũng có thể giết mình nếu câu chuyện chúng ta bỏ trốn sẽ lan truyền tới nơi mình đến. Ngoài ra tôi không muốn mạo hiểm xuyên qua Pháp, dù Louis được tuyên bố là bạn hữu của Nhà Vua em tôi nghe rằng ông ta không thích người Tây Ban Nha trong nước của mình.”

Vua của em. Thâm tâm nàng nhói lên trước sự mỉa mai trong giọng nói đều đặn kia.

“Tại bờ biển mình có thể tìm một chiếc tàu và rời khỏi bằng đường biển. Nó có lợi là tránh xa được Madrid, trong trường hợp Torres đổi ý và lùng bắt tôi vì cướp đi em – tình hình sẽ không nghiêm trọng hơn thế cho đến khi họ tìm ra Bartolomé, nếu may mắn mình có thể rời đi trước khi họ phát hiện cái xác,” chàng nói thêm một cách châm biếm.

Juana thốt lên khe khẽ và thúc ngựa chạy tới trước. Đột nhiên nàng muốn trốn tránh ký ức của nàng để bỏ lại âm điệu chế giễu cứ xói tung những hình ảnh chết chóc mà nàng không thể chịu đựng nổi. Trong thoáng chốc nàng tự hỏi có phải chàng nói như thế để thú vị nhìn thấy cảnh tượng nàng đau khổ khi nhớ đến ký ức đó hay để nhắc nhở nàng đến uy quyền của chàng nằm ở đâu.

Mũ áo choàng tuột xuống phía sau khi ngựa gia tăng tốc độ, và nàng rạp người trên tấm lưng bóng mượt lòng bỗng dưng cảm thấy lâng lâng với các bắp thịt đang gợn nên những làn sóng nhịp nhàng nhanh nhẹn của con vật. Gió khuấy tung tóc nàng rối bởi trông hoang dại làm sao, nàng đột nhiên cảm nhận được cảm

giác tự do hồ hởi thật mạnh mẽ khiến nàng sửng sốt choáng ngợp. Giờ đây đến cuối cùng nàng đã chọn con đường đi cho riêng mình và sẽ không bao giờ quay đầu lại nữa. Trên mỗi gang tấc qua đi nàng đang dần rời xa đoạn đời cũ. Bây giờ đây nàng phải tự lực cánh sinh bắt đầu cuộc sống mới.

Hai cỗ ngựa đang phi như sấm sét ngang nhau xuôi xuống con lộ rộng rãi dẫn vào thung lũng, nhưng Tristán là người gò cương trước.

“Em hãy cẩn thận coi chừng đụng trúng bọn người đang say sưa đấy!” Chàng hất đầu về hướng những cái bóng đang ca hát ngả nghiêng trên đoạn đường phía trước.

“Điều đó chắc khó làm cho em cảm mến được người dân Villenos, và tôi cũng không muốn chi tiền hồi môn để dứt lốt cứu em khỏi bị tù đày.”

Lời nói giễu cợt một cách nhẹ nhàng, nhưng nàng cảm thấy niềm vui của mình tắt ngấm nhanh chóng như lúc nó đến. Nàng vung về kéo cương, giật qua giật lại nơi mõm ngựa điều khiển cho con vật xoay ngang, rồi chồm tới trước vỗ vỗ lên cổ nó một cách quan tâm. Mái tóc đã lỏng của nàng rơi xuống lòa xòa che đi gương mặt nàng. Juana đã quên hẳn hồi môn của nàng, nàng cay đắng nghĩ, nhưng vì chuyện đó biết đâu Tristán có thể sẽ thỏa mãn thôi hạ nhục nàng và rời bỏ nàng, như một màn kịch trong cuộc trả thù đàn bà dài đằng đẵng vì điều họ gây ra cho chàng.

Bàn tay thuần dài đưa ra nắm chặt lấy dây cương của nàng, và nàng nghe chàng nói một cách sắc bén, “Đi gần vào tôi. Tôi không tin được cái bọn người này.”

Đã có lần cái mệnh lệnh đó đã khiến nàng phản đối kịch liệt nhưng giờ đây nàng chỉ gật đầu và ngồi yên thả lỏng dây cương, để chàng dẫn đến đâu thì tùy chàng.

Hai con ngựa đi sát vào nhau tiếp tục tiến đến phía trước, những âm thanh reo hò dường như đã lắng xuống khi mặt trời lặn thấp nơi chân trời. Đuôi con ngựa hồng quất qua quất lại lia lịa để xua muỗi đang vo ve quấy rầy trong khi đó ngựa của Juana đột ngột giảm tốc độ, vó nghiêng chúi chúi trên mặt đường. Những người say bí tỉ họ thấy lúc này đã bỏ lẫn bỏ càng trong những bóng râm bên dưới mái hiên những ngôi nhà, đang lơ mơ nhìn họ đi qua. Sau một ngày chèn chẹt lúy túy, một số giờ đây say mềm ngả nghiêng không làm lụng gì nổi chỉ ngồi trong bóng râm chờ đến lúc buồn ngủ. Cơn nhức đầu vừa nhói lên đang dai dẳng hành hạ Juana, trong lúc nàng đang cố kéo mũ lên trùm đầu Tristán đã cho đôi ngựa dừng lại.

“Chúng ta tới rồi.”

Giọng nói kín đáo của chàng hằn lên vẻ khắc nghiệt nhưng nàng không màng lưu ý, mắt nàng hãy còn chóa náng và trong lúc đó nàng chỉ biết là ngựa đã dừng lại. Rồi những ngón tay của Tristán bầu chặt vào hông nhắc nàng xuống như một con búp bê. Nếu chàng không đỡ nàng đứng thẳng lúc chàng đặt nàng xuống có lẽ nàng đã sụp ngay xuống đất như một cái xác mềm nhũn kiệt quệ. Khi nàng vô tình nghiêng người về phía chàng, gần đầu đó vang lên một tiếng kêu, chàng hít vội vào và buông nàng ra.

“Luis - gặp lại chú tôi mừng quá.” Không một chút xúc cảm nào trong giọng nói đều đặn, nhưng đôi mắt xanh lục ánh lên nụ cười.

Một người đàn ông da ngăm đầu bạc, mặc chiếc yếm da cười lớn. Ông ta không màng chú ý đến giọng nói sắc bén của người tùy tùng và đưa hai tay nắm chặt lấy tay Tristán.

“Sao rồi, Felipe! Cuối cùng cũng về đây, hử? Anh đã được phép của cái đồ heo đó về thăm chúng tôi – và anh đem –” Ông ngưng bật khi ánh mắt ông đưa mắt nhìn Juana. Nét mặt của ông biến đổi một cách khôi hài, cảm trẻ xuống. “Thật xin lỗi, tiểu thư, tôi không có ý bất kính! Nhưng khi bạn tôi tới đây vào lúc hội hè, nên tự nhiên... Anh sao vậy, Felipe, khi không đưa một vị tiểu thư cao quý như vậy đến nhà tôi?”

Môi Tristán hơi nhếch lên. “Bình tĩnh nào, Luis. Đây là Juana, vợ tôi.”

Luis liên tục nuốt khan trước khi ông nói lại được, đôi mắt đen nhỏ lóe lên sửng sốt. “Vợ của anh? Nhưng làm thế nào? Hồi nào? Tại sao anh không cho tôi biết?”

“Chú biết gần như là trước mọi người, chỉ trừ linh mục thôi – chúng tôi vừa thành hôn hôm qua, gia đình cô ấy không biết chuyện này.” Tristán kéo Juana sát vào người chàng, cầm chàng tựa lên tóc nàng ra điều

âu yếm. “Chúng tôi không thể để chuyện này lan truyền ra ngoài, xin chú cho phép, cả việc chúng tôi ở đây cũng vậy.”

Cầm của Luis đã bình thường trở lại và ráng lắm chú ta mới nói nổi. “Vây là đào hôn?” Chú hỏi một cách thẳng thắn.

Tristán yên lặng gật đầu, Juana cảm thấy tay chàng ấn xuống tay nàng như ngằm cảnh báo thúc giục nàng tỏ phản ứng. Nàng cố mỉm cười trước đôi mắt tròn xoe của Luis, và thấy gương mặt chú nở nụ cười rạng rỡ.

“Nói có thánh Isdore, tôi chưa bao giờ nghĩ là thấy được cảnh này cả! Cuối cùng thì Felipe cũng biết yêu rồi, sau bấy nhiêu năm trời! Suốt thời gian đó cứ ân hận con quỷ cái đó đã tàn phá mặt anh – lúc nào Elisabeta cũng nói là anh nói chuyện tầm phào khi nói là không bao giờ ở chung với người phụ nữ nào khác ngoại trừ...”

Chú ta ngưng ngang bật lên ho sặc sụa, ánh mắt tươi cười của Tristán trở nên cứng rắn.

“Chuyện đó đã qua, Luis, tôi cũng quên rồi. Elisabeta đâu?”

“Trong nhà – anh ở lại chứ, cả hai người luôn phải không?” Chú vừa nói vừa vẫy tay đưa họ vào nhà. “Vào gặp bà ấy đi. Đây, thằng nhóc, Pepe –” Chú đưa chân hất vào móng thằng bé đang ngồi thụp dưới đất chơi trò đếm đốt xương ngay ngưỡng cửa của căn nhà dường như vừa là tiệm buôn vừa là nhà ở.

“Đi coi chừng ngựa của bạn chú đi, dẫn bọn nó lại đằng chuồng ngựa của cụ Garcia cho bọn nó ăn và uống nước, nhẩn với cụ là ta sẽ tính hóa đơn tiền chuồng trại tuần tới bằng bột mì.”

Khi thằng nhóc miễn cưỡng chạy đi, Luis ngó Juana một cách lo lắng. “Nhà cửa bọn tôi chắc không phải là chỗ quen thuộc với cô, thưa tiểu thư – Felipe là chỗ bạn bè cũ và biết chúng tôi sống ra sao, nhưng xin cô hãy niệm tình tha thứ –”

“Tôi thấy đâu có gì cần phải tha thứ trước tấm lòng hiếu khách của bạn bè, señor Luis.” Juana mỉm cười, nhưng trong thâm tâm nàng đang nghĩ đến cái hang lúc nàng đáp lời, và thấy cái liếc mắt chằm chằm của Tristán chứng tỏ cho nàng biết chàng đã đọc được ý nghĩ của nàng.

“Thật thế sao?” Luis đỏ mặt thích thú. “Vây cứ xem nhà của tôi như nhà của hai người muốn ở đến bao lâu cũng được. Elisabeta!” Ông cao giọng gào lên. “Felipe đưa vợ anh ấy tới đây này.”

-o0o-

Từ bên trong cửa vang lên tiếng xua gà và một người phụ nữ trung niên, vòng hông đầy đặn mắt tròn ắt hẳn là vợ của Luis, xuất hiện ngay bậc cửa như thể bị thôi miên đến. Khi thấy Tristán bà hét lên mừng rỡ và lao vào người chàng, giơ cánh tay tròn trịa lên với lấy cổ chàng. Tristán cúi đầu xuống cho bà ôm gương mặt khắc nghiệt trở nên thật dịu dàng đến độ Juana bỗng đứng cảm thấy phát ốm vì ghen tị. Một lúc sau Tristán ngược lên bắt gặp ánh mắt người bạn bên trên mái đầu xám của Elisabeta.

“Cái tính kín đáo của hai người có ngày hại chết tôi đấy, Luis. Nói khẽ một chút nếu cô chú không muốn tôi bị treo cổ!”

“Nhưng còn Elisabeta -!” Luis tươi cười khoa tay.

“Thêm phân nữa khu hàng xóm quanh đây nữa đều biết, lúc mà bà ấy la xong.”

Tristán cười khê, gỡ cánh tay của Elisabeta, rồi nói với cả hai vợ chồng. “Tôi xin cô chú nhớ cho rằng người nhà của vợ tôi không thích tôi khi họ biết tôi cưới cô ấy, còn hơn là người chồng mà cô ấy bị chỉ định kết hôn.” Chàng liếc qua phòng nhìn Juana, tỏ ý cảnh cáo. “Càng ít người biết rằng chúng tôi đang trú ẩn tại đây, thì hôn nhân của chúng tôi càng duy trì được lâu hơn.”

Luis và Elisabeta trao đổi ánh mắt với nhau, rồi người đàn ông lớn tuổi bật cười khúc khích có vẻ hoài nghi. “Anh đang đùa đấy hử? Anh nói thế bởi vì anh muốn yên tĩnh một chút sau khi –”

Tristán lắc đầu không nói một lời nào, đột nhiên bầu không khí trở nên quá yên lặng đến nỗi những tiếng động nhỏ ngoài đường cũng vang lên như sấm động.

Juana nói với giọng nghe như không phải giọng của chính nàng, “nếu anh nói như thế thì mình nên đi thôi. Chúng tôi không muốn đem phiền trở ngại đến cho chú và vợ chú.”

“Trở ngại? Trở ngại gì chứ?” Elisabeta hỏi hả bước tới trước, thúc khuỷu tay vào sườn chồng bà. “Tôi chỉ biết bạn của bọn tôi và cô dâu của cậu ấy rất được hoan nghênh. Tôi nói cho ông nghe, tôi rất mừng khi thấy anh chàng Felipe này lấy vợ! Tôi cứ ngỡ là anh ấy cứ thui thủi một mình cả đời vì không muốn để tâm quá nhiều vào bất cứ việc gì. Đúng không, hử, Felipe? Vẫn không quan tâm tới cả Chúa?”

Tristán không trả lời ngay, rồi lắc đầu. “Cô thật là hết thuốc chữa, Elisabeta. Quan hệ của tôi đối với Chúa là việc riêng của tôi, còn về Giáo hội – bây giờ tôi đã dần hòa với linh mục rồi bởi vì vợ có niềm tin vào giáo điều của Giáo hội, cho dù tôi không tin.”

“Cô ấy có tên chứ hả, cô vợ này?” Nếu Elisabeta có lưu ý đến bầu không khí ngượng nghịu đi chẳng nữa bà cũng không để lộ ra mặt, bà ranh mãnh nháy mắt với Juana. “Rồi anh sẽ thích nói vợ tôi thường hơn nữa, nhưng bọn tôi phải gọi cô ấy là gì đây? Tên cô là gì thế, vợ của Felipe?”

Juana nói cho bà biết, nàng nhận ra ngay trong lúc nàng cười nói chồng nàng đang quan sát mình bằng thái độ tách biệt lạnh lùng mà nàng từng biết quá rõ. Nàng cảm thấy được ánh mắt chàng dừng trên người nàng lạnh như chạm vào đá. Nàng đang trả lời câu hỏi nào đó về chuyến đi của họ, nhưng trong lúc đó nàng phân vân không biết nàng có tiết lộ nhiều việc hơn là chàng muốn không. Nàng chậm lại rồi lưỡng lự, nói năng không còn mạch lạc nữa rồi im hẳn. Luis bắt gặp tia nhìn trao đổi giữa hai người họ, ông xen vào vào một cách vụng về.

“Hai người chắc mình mẩy nóng nảy và khát lắm, lại đang đứng trên đường nữa! Felipe đi bằng cửa sau đi – máng có đầy nước đấy, anh đi rửa ráy rồi lấy nước cho tiểu thư của anh luôn, trong lúc tôi đi tìm chỗ ngủ cho anh tối nay.” Ông quay qua Elisabeta, “Alfonso và Carlos có thể ngủ bên nhà chú Enrique được chứ? Nếu mình cho thằng bé Rodrigo ngủ chung với mình, khách của chúng ta sẽ được riêng tư hơn.”

Juana ngó đăm đăm về phía trước. “Chúng tôi không cần –” nàng bắt đầu, rồi lại ngừng nhận ra nét thú vị trên ba gương mặt đối diện nàng.

Hàng mây của Tristán giương lên ra vẻ dò hỏi một cách nhạo báng, còn Elisabeta phá lên cười thẳng thừng.

“Cô thực sự cần đấy! Mới lấy nhau hôm qua rồi hôm nay ngủ chung với mấy đứa trẻ sao? Hai đứa lớn sẽ qua ngủ bên nhà cậu nó bên kia đường đến chừng nào mà hai người còn ở đây, còn thằng nhỏ nhất sẽ vào phòng bọn tôi.” Bà ném cho chồng mình cái nhìn trêu chọc. “Luis chẳng chịu làm gì cả chỉ biết ngáy suốt đêm thôi.”

Dù tâm trạng đang phiền nhiễu, Juana không thể kiềm lại bật cười lớn trước vẻ mặt tức tối của Luis. Tristán bước tới và choàng một cánh tay quanh vai Juana khô khan nói. “Tôi không giả bộ là tôi không biết ơn, Elisabeta, dù vợ tôi có nói gì đi chẳng nữa. Luis giờ thì chỉ cho tôi chỗ máng nước đi.”

Khi hai người đàn ông dẫn nhau đi vào Juana cũng theo sau họ rồi dừng lại, nhìn quanh một cách tò mò. Căn nhà này nhắc nàng nhớ lại những căn mà cha nàng xây cho các người chăn nuôi gia súc trong những ngày ông còn sung túc: tường dày chắc chắn, sàn đất nện, với những khung cửa sổ khoét sâu. Nhưng hiển nhiên ông Luis đó đang buôn bán ở đây, toàn bộ căn phòng chất đầy những thùng, bao bị, và chai lọ. Thoang thoang trong không gian vương mùi ngọt đậm đà của lúa mì, hòa cùng với hương liệu và mùi trần tục nồng nồng không lẫn vào đâu được của người và vật đang tăng trưởng.

“Chắc cô yêu anh ấy nhiều lắm.”

Giọng của Elisabeta làm nàng giật mình và nàng nhìn lên với cảm giác có lỗi. Đó không phải là một câu hỏi, chỉ là một cách bày tỏ cảm thông và Juana gật đầu khê làm cử chỉ lạ lùng tỏ ý bị bại trận. “Phải, tôi yêu anh ấy.”

Người phụ nữ kia cau mặt. “Nếu không thì tại sao cô lại đi với anh ấy đến nơi như thế này? Cô đã gặp anh ấy ở đâu, một tiểu thư thanh nhã quý phái như cô?”

“Ở Andalusia.” Cái ý thức gò bó lúc này lại kiềm hãm nàng lúc nàng đáp lời. “Tôi đến thăm castillo Benvantes, còn anh ấy đang ở đó, và – rồi chúng tôi gặp nhau.”

“Và như thế là đã quá đủ cho cả hai người! Cô biết không trời định đấy. Tôi không bao giờ nghĩ sẽ gặp lại Felipe như thế cả, sau những chuyện xảy ra cho anh ấy ở đây – lúc đầu cô chắc hẳn sẽ thấy anh ấy khó tính, không dễ thừa nhận cảm giác của anh ấy phải không? Tristán chưa bao giờ đánh giá cao phụ nữ trong vòng mười bốn năm qua.”

Juana mím chặt môi, “ồ, tôi biết anh ấy quý trọng tôi vì tôi có giá trị cao mà.” Nàng chua chát đáp lời.

Elisabeta dường như không lưu ý đến âm điệu của nàng nhưng bắt đầu lảng xảng tới lui. Trong chốc lát bà giúp Juana cởi áo choàng, vuốt xoa về mái tóc rối bù của nàng, khen ngợi kiểu áo, than van về cái gấu áo bị cắt lam nham, rồi lại bắt đầu giải thích tình bằng hữu lâu dài của chồng bà với Tristán. Bà dường như nghĩ rằng Juana biết hầu hết mọi chi tiết về thời niên thiếu của Tristán, nhưng cô gái không dám nài nỉ bà nói rõ vì sợ làm ngưng mạch chuyện.

“Luis là một thương gia, Felipe sẽ kể cho cô nghe chuyện đó. Ông ấy thừa hưởng việc kinh doanh từ ba ông ấy, và có một số người khinh thường chúng tôi bởi vì chúng tôi mua đi bán lại – nhưng Felipe thì không! Anh ấy lúc nào cũng ghé lại và trò chuyện với bọn tôi, không bao giờ tỏ ra kiêu căng ngạo mạn. Tôi nghĩ anh ấy cảm thông cho chúng tôi, vì anh ấy hiểu cảm giác đó ra sao sau lúc bị chính đồng bào mình đối xử với mình như thế nào! Rồi đến lúc cha mẹ anh ấy bị - bắt - anh ấy có đến đây kể cho chúng tôi nghe.” Elisabeta lắc đầu, ứa nước mắt. “Mặc dù thế anh ấy đã không khóc, cô có biết không. Mới mười bốn tuổi, nhưng không hề khóc vì cha mẹ mình! Lúc ấy chúng tôi muốn anh ấy đến ở chung, nhưng Tristán không chịu – anh ấy đã bỏ đi, nói rằng phải học biết cách tự lập, rồi bọn tôi không gặp lại anh ấy gần ba năm qua.”

“Anh ấy đã đi đâu?”

“Dạo đó chúng tôi không biết. Anh ấy trở lại khi gần được mười bảy và nói rằng đã ở trong quân đội - bọn tôi cũng không lấy làm ngạc nhiên về điều đó, Tristán lúc nào trông cũng già dặn hơn tuổi của mình. Anh ấy từng là một sỹ quan, Tristán bảo thế.” Nụ cười của Elisabeta như gợi nhớ lại điều gì đó, nhưng thật nhanh chóng thoáng đi. “Khi đó anh ấy đến ở với Don Ignacio de Guzman, cha của la viuda (góa phụ) Herreros trong lúc anh ấy cố gắng nhờ đến luật pháp để lấy lại gia sản cha mẹ để lại và vẫn tiếp tục ở đây cho đến khi họ bảo Giáo hội đã lấy hết tất cả sau khi cha mẹ anh ấy mất. Tristán nói rằng ông lão đó tử tế và anh ấy trông có vẻ hạnh phúc. Luis và tôi - chỉ trước lúc chúng tôi lấy nhau - rất mừng cho Tristán. Anh ấy ở đó thêm hai năm nữa, cho đến khi -” Bà xoa xoa gò má phúng phính của mình - “cái này - mặt anh ấy - và sau đó từ chối không ở đó nữa. Anh ấy không thể chịu nổi bị người khác thương hại, Felipe. Từ nhiều năm qua chỉ thỉnh thoảng chúng tôi mới gặp anh ấy, và có một lần anh ấy viết thư cho Luis từ Seville, dù Luis thường mời Tristán đến đây ở, đây là lần đầu tiên anh ấy chịu ở lại khác hơn các lần trước chỉ là ghé qua mỗi lần vài tiếng.” Bà thở dài. “Và sự viếng thăm ấy chẳng bao giờ giống nhau cả.”

Âm điệu buồn bã trong giọng nói của bà khiến Juana khó hiểu. Nàng tự hỏi có phải Elisabeta muốn nói là tình bạn của họ đã phai nhạt với năm tháng, và mỗi nàng run run muốn nói rằng chưa bao giờ nàng thấy Tristán tỏ ra kiên nhẫn như lúc anh ở đây với bạn bè cũ của mình.

Elisabeta mỉm cười khi trông thấy nét mặt bối rối của nàng. “Tôi muốn nói rằng Felipe không giống như lúc trước nữa – làm sao mà giống được đây? Nhưng ắt hẳn anh ấy đã kể cho cô nghe tại sao mặt anh ấy bị mang sẹo hay là cô chắc chưa hiểu Tristán đủ để lấy anh ấy, đó không phải là một câu chuyện phiếm để nghe những hai lần.”

Juana muốn nói là chưa, chàng chưa từng nói với nàng, nhưng không đủ can đảm. Thay vì thế nàng lại hỏi băng quơ, “la viuda Herreros là ai thế?”

Khuôn mặt tròn trịa của người phụ nữ lớn tuổi phản ánh những xúc cảm khác nhau. Bà định cất tiếng, ngập ngừng, và rồi nói với vẻ rất quả quyết, “ồ, là người phụ nữ nổi tiếng nhất trong Villenos! Khó mà giải thích được. Họ nói bà ta có thể trở thành nhân tình của Vua còn được nữa là nếu bà ấy muốn. Nhưng rồi tin đồn lại cho là tất cả phụ nữ ngài sở hữu sẽ bị gửi vào tu viện sau đó, cho phần hồn họ được lợi ích. La viuda không bao giờ muốn trở thành nữ tu. Bà ấy lấy một người đàn ông ngoại lục tuần khi còn chưa được mười sáu tuổi, và từng có một thời gian sống tốt đẹp lắm kể từ khi trở thành góa phụ - bà ta đã lèo lái gia tài ông chồng để lại tăng lên gấp ba, họ đồn thế, và như mọi người nói bà ấy sống như một nữ hoàng trên đám của cải ấy.”

Tâm trí Juana bị xao lãng khi cánh cửa ở đằng xa lại xịch mở. Tristán đã đứng ngay đấy, mái tóc đỏ bám

sát vào đầu sẫm ướt, gương mặt sắc cạnh lấm tấm nước. Chàng đã cởi chiếc áo chen ra và vắt trên vai, làn da chiếu ánh vàng mờ mờ qua làn áo chemise ướt. Chàng đón ánh mắt chăm chú của nàng bằng vẻ mặt hơi cau lại và đặt chiếc bình sành trên tay xuống.

“Anh đã gội sơ qua rồi,” chàng quan sát với vẻ mặt thoáng rầu rĩ. “Lúc này người anh hơi quá. Anh đem cho em một ít nước để rửa ráy đây, phu nhân.”

Cái danh hiệu trêu chọc ấy khiến Elisabeta mỉm cười, nhưng làm Juana nín thở. Đó là lời nhắc mĩa mai đến địa vị trước đây của họ, nó quất vào người nàng như một làn roi. Từ khóe mắt nàng thấy Elisabeta nhìn nàng một cách chờ đợi khiến nàng nhận ra mình phải cần phải gia nhập trò chơi này.

Bằng qua phòng thật nhanh chóng trước khi nàng có thể đổi ý, nàng đặt tay lên vai Tristán và nhón chân chạm môi nàng vào má chàng. Bên dưới lòng bàn tay nàng, da thịt dưới làn áo sũng ướt trơn tru mát lạnh, nàng cảm nhận được mạch đập xuyên qua làn da chàng. Rồi khi môi nàng lướt nhẹ trên má chàng, Tristán quay đầu cuốn lấy môi nàng với một thoáng say đắm khiến nàng suýt chao đi.

Chàng đưa tay giữ lấy cổ nàng lúc chàng ngẩng đầu lên, ánh mắt chàng dò dẫm nàng một cách bình thản. “Em đã lịch sự hơn đấy,” chàng nói khẽ gần như không nghe nổi.

Nàng vội vã nhích người ra và cảm thấy thất vọng kỳ lạ khi thấy chàng buông nàng ra không hề có ý giữ lại. Rồi nàng ngó thấy Luis đã theo sau chàng và đang kiễng chân để nhìn qua vai bạn mình, khuôn mặt chú ta sáng lên thích thú. Juana nhận ra hành động bộc phát của mình đã minh chứng cho câu chuyện của Tristán - rằng Luis và vợ của chú ấy giờ đây đã tin tưởng không hỏi han gì thêm rằng hôn nhân của họ là vì yêu đương, rằng họ đã phải trốn chạy khỏi tình cảnh không gì chí mạng hơn là sự ghét bỏ của gia đình nàng.

Với tất cả lòng mình nàng ao ước rằng điều đó sẽ trở thành sự thật.

-o0o-

Cuối cùng thì trời đã tối trước khi họ được riêng tư với nhau. Luis, Elisabeta và đám con của họ đã bỏ lễ hội náo nhiệt để chúc mừng khách đến nhà và buổi tối đó đã tràn ngập tiếng cười nói và những trao đổi thông tin bình thường. Juana cười mãi cho đến lúc mặt nàng mỏi nhừ. Nàng đã phải cảnh tỉnh mình một cách khổ sở và cố gắng đóng vai trò một cô dâu đáng yêu trước mặt chủ nhà, nhưng không dám lơ là vì sợ ánh mắt dò xét thận trọng của Tristán dò ra bất cứ sự biến đổi nào nơi nàng.

Giờ đây, đối diện với chàng trong căn phòng chật chội, chỗ ngủ của ba cậu con trai nhà Armendariz, nàng cảm thấy hơi ảm ảo tưởng vay mượn từ không khí vui vẻ của buổi tối đã trôi mất. Nàng rùng mình đưa tay ôm choàng lấy ngực, những ngón tay bầu chặt vào vai như thể cố ép ra hơi ấm.

“Em lạnh à?”

Tristán đưa mắt nhìn theo cử chỉ của nàng, và nàng mệt mỏi gật đầu.

“Có một chút. Bạn của anh rất tử tế.”

“Lúc nào họ cũng đối với tôi như vậy. Em đã làm họ rất hài lòng theo cái kiểu họ đang nghĩ về mình,” chàng cố tình nói thêm, cảm giác bức bối lo lắng như đâm vào người nàng đau nhói.

“Tôi cũng có thể nói y như vậy về anh đấy! Giá mà anh không chọn nghề nghiệp giết chóc thì anh nên gia nhập ban kịch làm kép hát mới phải.”

“Sao em biết là tôi chưa làm?”

Câu hỏi nghe nhẹ nhàng, nhưng đôi mắt xé rách danh như mã não. Juana đột nhiên xúc động một cách mãnh liệt, “chỉ đến hôm nay tôi vừa nhận ra tôi thực sự biết về anh quá ít. Elisabeta cho rằng – cô ấy đã nói – cô ấy đã kể những chuyện đúng ra tôi phải biết, những điều mà lẽ ra anh nên kể cho tôi nghe – tôi không thể nói rằng tôi không hiểu cô ấy –”

“Chỉ cần hỏi là em có thể biết được – nhưng một tiểu thư danh giá đâu có màng hỏi kẻ hầu cận phải không? Tôi chỉ được chấp nhận cho mỗi một công việc hầu hạ thôi – à còn thêm việc sát nhân nữa, đương nhiên.” Giọng nói lạnh lùng bỗng trở nên sắc cạnh.

Juana ghen ghét nói, “cô ấy nói anh thân thiện với Luis vì đồng bào anh đối xử tệ với anh. Tôi thậm chí cũng không biết anh từ nước nào tới.”

Tristán thoáng bật cười. “Nhân danh Chúa, đầu óc đám quý tộc Tây Ban Nha của em kín bưng như hũ nút vậy! Em biết tên thật của tôi, nhưng em không nhận ra là tên đó đến từ đâu, hay là tiếng mẹ đẻ của tôi khi nghe tiếng đó – không có điều gì bên ngoài Tây Ban Nha đáng để dân nước em lưu ý đến phải không?”

Âm điệu trong giọng nói chàng như châm chích vào người nàng, nàng phản bác, “Làm sao tôi biết được chứ, khi lúc nào cũng phải quây quần với các em tôi trong nhà ba tôi ở Navarre? Chưa có ai từng đến đó cả, tôi không thấy ai khác ngoài gia đình và hàng xóm mà tôi biết từ thuở nào – và bạn bè ba tôi chấp thuận cho gặp. Người lạ đầu tiên tôi gặp được là những thương buôn phải đi mất bốn ngày đường từ miền duyên hải đến thăm ba tôi. Tôi chỉ trò chuyện với bạn bè và những người nông dân làm thuê, tất cả chỉ có vậy. Chắc anh cũng muốn khiển trách tôi sao chưa bay đến Constantinople giống như chưa biết anh từ nơi nào đến chứ!”

Chàng dăm dăm nhìn nàng một lúc lâu, mày giương lên, chiếc miệng se nhếch lại. “Vậy thì tôi xin lỗi,” cuối cùng chàng lên tiếng. “Tôi sinh ra ở bên Anh. Cha mẹ tôi đến từ quận Devonshire.”

Chi tiết ấy không mang một ý nghĩa nào đối với nàng. “Anh quốc? Anh không thể - tất cả người Anh đều có đuôi. Họ bị nguyên rủa vì đã sát hại các vị Thánh – Thánh Thomas à Becket. Và họ đều là bọn tà giáo, ba tôi bảo với tôi như thế.”

Tristán khẽ thở dài. “Đôi khi tôi quên là em còn rất trẻ, Juana. Không đâu, người Anh không có đuôi, mặc dù người Pháp thích thú lưu truyền câu chuyện đó qua bao nhiêu thế hệ. Chính vì cha mẹ tôi là những giáo dân Thiên Chúa giáo trung thành nên họ đã đến Âu châu trước tiên - để có tự do hơn thờ phượng như họ mong mỏi.” Đôi mắt xanh lục đột nhiên lóe sáng, gần như độc ác dưới ánh sáng đèn.

“Nhưng chúng mình đã phí thời gian rồi – Alfonso và Carlos đi qua ngủ chung với cậu Enrique của bọn nó đầu phải để cho mình nói chuyện quá khứ. Em và tôi có món nợ cần phải giải quyết từ tối hôm qua đây.”

Juana hạ mắt xuống, “tôi mệt rồi,” nàng tuyệt vọng nói, “tối nay để cho tôi yên đi.”

Tay chàng chạm vào gáy nàng làm da nàng như nổi gai. Chỉ bằng một sải chân chàng băng qua phòng và đứng trước mặt chàng, bờ vai vạm vỡ che khuất ánh đèn vàng, ánh mắt chàng dò xét gương mặt nàng. “Khi vừa tới đây em tử tế hơn mà.”

Câu nói cố tình của chàng khiến nàng ngược mặt lên nửa như chóng đờ, rồi lo lắng. Ánh mắt gần như hoảng loạn của nàng khiến nét mặt chàng đanh lại. “Hay là em chỉ đóng vai trò người vợ trước mặt người khác thôi.”

Căn phòng bỗng dưng cảm giác ngột ngạt, và Juana cảm thấy đầu mình quay mòng mòng. Rồi với cảm giác không diễn tả được khi làm chuyện nào đó không thể văn hồi, nàng gờ tay ôm lấy cổ chàng kéo đầu chàng xuống gần mặt nàng.

Khi ấy, nằm thở hổn hển trong vòng tay chàng y như một người bơi trên biển kiệt sức bị sóng cuốn vào bờ, nàng nhận ra chàng đang cúi xuống người nàng, chăm chú nhìn nàng thật gần gũi và nàng thì thào một câu hỏi bối rối. Miệng chàng lướt đi lướt lại trên cổ nàng một cách cố tình trước khi trả lời nàng.

“Tôi đang nghĩ –” giọng nói thận trọng của chàng hần lên nét châm biếm – “người yêu trước của em đã cương quyết biết chừng nào để dạy tôi vị trí đích thực của tôi. Tôi tự hỏi anh ta sẽ trao đổi thứ gì để có được vị trí của tôi ngày hôm nay.”

Juana cau mày đau đớn, nàng xoay đầu đi để tránh đôi môi dò dẫm của chàng. “Chỉ một chút thôi – anh ấy đã khinh bỉ tôi, phải cảm ơn đến những lời dối trá anh đã nói với anh ấy.”

“Điều đó không làm anh ta thay đổi đâu. Lòng quý mến không liên quan gì với sự ham muốn.” Tay chàng đưa lên tóc nàng buộc nàng nằm im. “Em có thể ham muốn điều mà em khinh miệt... thậm chí căm ghét... em có thể làm được không?”

“Được –”

Lời nói không mạch lạc, là một phản ứng không chỉ cho câu hỏi ấy mà còn cho sự thèm khát dâng lên như sóng cồn trong thân thể chàng đang căng ra trên người nàng y như sự tàn nhẫn nàng cảm nhận được trong giọng nói Tristán. Thời gian và cảm giác dường như đã ngưng lại ngay lúc ấy, như thể quả đất đã dừng lại trên trục quay của nó, có đến thiên thu nàng không biết đến điều gì khác ngoại trừ sự chiếm hữu tuyệt đối của chàng. Mãi bao lâu sau cảm giác của nàng mới từ từ trở lại, và nàng nhận ra được hơi thở gấp gáp của chính mình và nghe giọng nói mình đang khàn khàn lịm đi.

“Tôi đã nói gì?” Lời nàng hần hơ nét kinh hoàng. “Tôi đã nói gì thế?”

Tristán đang nằm chống trên khuỷu tay quan sát nàng khiến nàng nhớ đến hình ảnh con sư tử uể oải, lười lỉnh, ung dung, nhưng bao giờ cũng cảnh giác đề phòng. Chàng nói một cách khô khan, “thế giới có đến lúc tận cùng không nếu kẻ hầu hạ của em có thể nghe được em nói ra ý tưởng của mình thay vì những lời em muốn tôi nên biết.”

Thế giới của nàng sẽ kết thúc, nàng thầm nghĩ, nếu nàng để lộ ra là nàng yêu chàng trong lúc nàng hoang mang không biết những từ ngữ nào đã thoát ra khỏi môi nàng. Nhưng hiện tại, nàng đang an toàn - mắt chàng ánh lên cơn giận bằng giá nhưng không hề có nét chế giễu nào ắt hẳn hiện lên trong đó nếu nàng tự phản bội mình.

Cổ trần mình dưới âm điệu lạnh lẽo tàn bạo của chàng, nàng gay gắt đả kích, “trong sự thỏa thuận của chúng ta không hề bao gồm luôn điều phải bộc lộ ý tưởng riêng của tôi khi tôi đồng ý để... trả công cho anh. Tôi đến đây vì trả món nợ tôi thiếu anh - chỉ có như vậy thôi.” Nàng cố tạo cho giọng mình vẻ kiêu kỳ, môi nàng cong lên. “Anh đã trả thù đích đáng vì nỗi căm hận của tôi đối với anh, chiếm đoạt tôi và thậm chí kết hôn với tôi – đối với anh, nội bao nhiêu đó đã đủ trả nợ rồi!”

“Tôi không nghĩ thế - còn chưa đủ đâu. Nếu em làm lơ như không biết như hồi đầu tôi khuyên em, giấu kín nỗi căm hận của mình thì may ra. Nhưng ngay cả lúc em thanh toán xong tiền vốn, em vẫn nợ tôi những sự khinh miệt em dành cho tôi, và những sỉ nhục em chửi đổng người tôi.”

“Tôi chưa bao giờ sỉ nhục anh cả! Tôi trách mắng anh vì hành động trắng tráo của anh, và nó đáng bị -”

Nàng ngưng lại lập tức khi những ngón tay chàng chạm vào má nàng. Chỉ là một cái vuốt ve nhẹ nhàng, nhạo báng. Chỉ đơn thuần viền theo hình dáng vết sẹo của chàng trên làn da không một chút tí vết của nàng, nhưng nàng run lên bần bật.

Đôi mắt xanh lục đánh lại. “Tôi hiểu điều đó như là một sỉ nhục và bao nhiêu đó đã đủ an ủi cho đến hết một tháng ăn năn thống hối.”

Chàng qua sang hướng khác đột ngột đến độ nàng không kịp thấy nét mặt chàng, rồi nằm xuống xoay lưng về phía nàng. Bỗng dưng nàng cảm thấy mất mát cô độc, mong mỏi được trò chuyện cùng chàng, nằm khít vào lưng chàng và tự an ủi nàng bằng sự gần gũi của chàng trong ngôi nhà nhỏ bé xa lạ này. Trong một lúc lâu nàng nằm im, đau đớn với sự kiềm chế nàng đang tự hành hạ mình, và tự hỏi đất nước của nàng đã gây nên tội lỗi gì chống lại chàng khiến chàng quá cay đắng đến nỗi chàng đeo đuổi nỗi hận thù của mình quá lạnh máu – và tại sao chàng lại chọn nàng làm con dê tế thần đó.

Nếu Tây Ban Nha đã trở thành nơi tị nạn của cha mẹ chàng chống lại bọn ác quỷ đạo Tin lành đang thống trị Anh quốc, ắt hẳn phải có điều gì đấy còn tệ hơn là sự tàn nhẫn đã biến đổi chàng thành hạng người khác. Chàng từng nói cha mẹ chàng chết vì đức tin của họ... có lẽ một người Tây Ban Nha nào đó đã tố giác họ với bọn Tin lành. Điều đó sẽ giải thích nguyên do nào chàng không có niềm tin vào bất cứ lòng thành thật của người nào...

Ý tưởng đó không ngừng hành hạ tâm trí mệt mỏi của nàng cho đến lúc nàng thấy mình rơi vào vực thẳm tối đen.

-o0o-

Tên đàn ông bệnh hoạn ngồi dựa trong cáng nơi góc thư phòng, một vị y sỹ đang lom khom trên người hắn trong lúc vị linh mục đang cầu kinh kê bên. Dona Luisa đang liếc về hướng thân hình với mái đầu tóc xám đang cúi xuống miệt mài trên chiếc bàn mạ vàng của chồng bà. Một lần nữa bà lại tự hỏi làm thế nào Torres có thể ngồi một cách điềm tĩnh viết lách trong tình cảnh náo động đến thế. Bà không hiểu được rằng sau

những rối loạn vây bủa chung quanh ông tại chỗ làm ở triều đình Madrid, Torres cho rằng hoàn cảnh hiện tại là một thiên đường yên bình. Tâm trí ông đang bận bịu tính toán khoảng thời gian ngắn nhất cần trải qua trước khi ra lệnh ngưng tìm kiếm công tước de Valenzuela và chính thức tuyên bố hắn đã chết. Ông đang nghĩ đến đôi ba vụ bố ráp xuyên qua vùng đồng quê lân cận, tìm kiếm qua loa các tầng thượng của lâu đài và các hầm rượu, và đến lúc ấy ông có thể tự tỏ ra thỏa mãn với thành tích của mình.

Thực sự là ông đã hài lòng. Hành động khinh suất của Tristán trong chuyện tình cảm đã tránh cho ông đôi điều bất tiện. Ông chưa từng nghi ngờ việc mất tích của Valenzuela là thành tích của người hầu cận hắn. Viên tùy tùng đã thèm khát cô dâu trẻ trung, và Torres nghe được từ hai cô hầu của Juana những điều Valenzuela đã làm với cô ấy trong đêm yến tiệc đính hôn. Dù những chi tiết phỏng đoán đã được xén bớt, hình ảnh đó cũng không dễ chịu cho lắm... Torres hy vọng rằng Tristán đã giấu cái xác kỹ lưỡng.

Ông lấy làm thú vị khi đã quảng đưa con gái Arrelanos cho anh ta như một miếng ăn ngon lành, ông biết người đàn ông đó sẽ có đủ sáng suốt để nhận ra và tiếp nhận phần thưởng mà chưa bao giờ được nhắc đến một cách công khai giữa hai người họ. Đứa con gái không giàu có, nên số phận nó không là một vấn đề quan trọng. Còn bản thân Đức Vua mặc dù có tiếng là lương tâm khe khát, Ngài sẽ không thăm vấn quá tỉ mỉ vấn đề tương lai của nó khi Ngài biết cho đến sau cùng mình đã thoát được Valenzuela. Nếu như Felipe Tristán không xoay sở để đưa cô ta ra khỏi Tây Ban Nha trước khi kết cục bi thương của chủ anh ta phơi bày ra ánh sáng, đến lúc đó sức phán đoán của công tước de Medina de las Torres sẽ bị phung phí trầm trọng.

Rồi ý tưởng của ông lại tiếp tục trôi chảy, khi tên khùng đó bị tuyên bố tử vong và castillo đang trong lúc tang chế, ông có thể điều một người thư ký có năng lực đến đại diện điều hành lãnh địa, và trở về Madrid để giám sát việc tịch biên bên cạnh Hoàng gia, để cho châu về hợp phố. Thật là một hiểm họa nếu để Hoàng Thượng đơn độc quá lâu, biết đâu chừng đó Ngài lại tin cậy người khác bày mưu vãn kế thì khổ, nhưng chuyển khải hoàn của Torres với tin tức hanh thông như thế sẽ xóa bỏ bất cứ tổn hại nào không đáng kể ảnh hưởng đến lòng tin cậy của Vua gây ra trong thời gian Torres vắng mặt ở triều đình.

Vị bác sỹ đã pha chế xong thang thuốc trong chiếc tô sứ và ra hiệu cho Dona Luisa đỡ chồng bà dậy để uống thuốc. Từ khi hắn ngã bệnh bà trở nên rất rảnh rỗi trong vấn đề này và bà bảo vệ đặc quyền của mình chặt chẽ y như một nhân vật quan lại nào. Những chuyện bà làm được cho de Castaneda thì bà nhất định không cho phép ai nhúng tay vào. Tình cảnh ấy như thế bà đang tìm thấy nguồn an ủi trong việc trợ giúp hắn, từ việc đỡ cái thân thể bất động lên để bà có thể xem mình như người điều khiển con rối giả bộ làm cho nó sống lại một cách chế giễu. Giờ đây bà bầu chặt đôi vai ử rữ trong lúc thuốc được mớm vào đôi môi trẻ xuống, bàn tay bà nắn nã trên tấm lưng quần khăn như thể đo lường hết khả năng bắt lực của hắn. Bà thấy đôi mắt không máy động của hắn dán chặt vào Torres, nhưng khi tay bà siết chặt hơn bà cảm thấy sự chú ý của hắn dời sang chỗ khác. Bà hiểu được hắn không những nhận thức được sự hiện diện mà luôn cả những cử động của bà. Một tuần trước đó trí não hắn trì trệ cũng như cơ thể hắn, bà nghĩ đến điều này và bỗng dưng lo sợ. Bà đang thấy tinh thần hắn lóe lên trong cặp mắt sáng như con thú trong lồng, bị giam hãm không thể cử động, và lúc ấy lòng bà đã vui sướng như thế nào. Nhưng bây giờ...

Bà dẫn lòng nhìn hắn với ánh mắt hoài nghi. Chú lùn Pedrino rón rén nhô ra từ sau lưng ghế của bà, ngó lên gương mặt của bà một cách thắc mắc.

Bắt gặp khoe mắt hắn máy động Torres liếc lên nhìn. Hắn cảm thấy không một tia hy vọng nào hiện ra trên nét mặt hiền hòa được rèn luyện tới mức thượng thừa, bởi vì đó là hy vọng thuộc về lĩnh vực y học, không hề mang dấu vết tình cảm. Vấn đề sẽ gọn gàng ngăn nắp hơn khi de Castaneda chết hơn là sống, do đó ông hy vọng tên đàn ông sẽ thôi ngoan cố bầu víu vào mạng sống của hắn.

“Xong chưa vậy?”

Người đàn ông lắc đầu, nét mặt có vẻ ân hận. “Chưa xong thưa ngài. Sức chịu đựng của ông đây thật phi thường - hầu hết những người bị phần nộ quá độ chỉ kéo thêm được một lúc là chết. Tôi từng nghĩ ông ấy cũng sẽ như thế, nhưng cho đến bây giờ đã mười ngày rồi...”

“Ta nghe nói cơn giận dữ của ông ta đã gây nên chứng nhồi máu.” Torres trầm ngâm nhìn. “Bệnh tình còn tệ hơn khi ông ta đã quá quan tâm đến số phận xảy ra bất chợt cho đứa cháu kém may mắn, ta không nghi ngờ gì chuyện này. Những bệnh trạng kiểu này không phải là chưa ai từng biết – Conde-Duque de Olivares

từng có tính khí dữ dội như thế.”

“Đến đây mau lên!”

Giọng nói của Dona Luisa đột nhiên trở nên the thé, mặt bà nhả lại giống như một đứa bé sau cơn đại họa.

Người y sỹ vội vã tuân lời bà quên luôn phải chào Torres trình trọng theo như nghi lễ đòi hỏi trước khi cất bước. Torres hơi nhồm người lên, trong nhất thời đã quên đi mối ưu tư của mình.

“Bình tĩnh nào, thưa phu nhân, hiện tại không có gì nguy hiểm đâu.” Bác sỹ đang thở hổn hển lúc đến bên cạnh bà. “Phu nhân đã lo lắng quá nhiều đến hiện trạng của senor rồi.”

“Tôi sợ” Môi bà hầu như không cử động nổi.

“Tôi hứa với bà, senora, bà không cần phải lo thế! Nếu ông ấy lâm vào tình trạng nguy hiểm hấp hối, ông ấy –”

“Ông không hiểu đâu.” Mái đầu bạc của bà di động thật chậm chạp, bà xoay qua nhìn hẩn như sợ dời mắt khỏi con bệnh. “Tay ông ấy đã cử động, tôi e rằng ông ấy sẽ hồi phục.”

Chân ghế của Torres rít lên kèn kẹt trên sàn nhà bóng lộn, và lời cầu kinh của linh mục bất chợt rơi vào yên lặng. Trong lúc đó cả bốn người đang đứng chăm chú ngó lẫn nhau, nét mặt người nào người nấy lộ rõ sự sốt không kịp đề nén cảm giác khiến tiếng cánh cửa phòng bật mở nghe vang lộng một cách thô thiển trong bầu không khí im lặng bất ngờ.

“Có người mang thư đến cho ngài.” Ông cụ Histangua lễ mễ cúi chào ngay cửa, kế bên vai ông là một bóng người đầu cổ lấm đầy bùn, nhưng Torres ra hiệu một cách nôn nóng.

“Bảo anh ta đợi cho đến khi ta được rảnh rồi.”

“Nhưng tin này vô cùng quan trọng, thưa ngài.” Về ngạc nhiên của ông lão đã tố giác sự phản đối của ông, cũng y như âm hưởng bất ngờ trong giọng nói của công tước trước lời trình tâu của ông. “Anh ta từ Navarre đến mang theo tin tức hết sức nghiêm trọng. Senorita de Arrelanos đã mất tích, cha cô ấy gửi thư khẩn khoản xin ngài tìm giúp cô ấy.”

“Thật vậy à?” Giọng nói Torres nghe khó hiểu. Ông đang nghĩ rằng giờ đây ông phải nhanh tay hơn, phải về Madrid gấp tịch thu lãnh địa trước khi de Castaneda hồi phục đủ sức kháng nghị quyền sở hữu. “Được, dù vậy cứ bảo anh ta đợi. Ta sẽ cho gọi anh ta nhanh thôi.”

Histangua không làm được gì khác hơn là cúi chào phục tùng và đóng cửa lại, nhưng ông lấy làm khó hiểu: Dona Luisa rõ ràng kinh hoảng khi nghe cái tin đó, bà ta trông như sắp ngã đi hay sao ấy, thì chuyện đó đúng là như vậy mà, nhưng ông không thể nào gạt bỏ cái ý nghĩ ra khỏi tâm trí rằng ông đã thấy cặp mắt cận thị của Torres lóe lên tia thỏa mãn không hề ngạc nhiên chút nào trước cái tin đó.

-o0o-

“Người nói sao, mấy món đồ đó không tới à?” Mấy món đồ đã được đặt cách đây ba tuần rồi!” Dona Jeronima de Herreros y Guzman nhủ mảy một cách ngờ vực, rồi mặt lại dịu xuống nhanh chóng khi bà thấy bóng mình trong gương. “Ta đã nói với tên chủ tiệm kim hoàn đần độn đó là muốn mấy thứ đó tối nay kia mà.”

Cô hầu của bà đi ra ngoài trước khi trả lời. “Ông ta nhấn là chừng nào bà trả tiền thì bà sẽ có ngay, senora.” Cô nói một cách vô thưởng vô phạt đầu cúi xuống bộ áo treo trên giá ở góc phòng bên kia.

Đôi môi của Dona Jeronima đanh lại. “Cái gì? Chuyện đó là thế nào. Người lảm bảm trong họng tuốt đặng đó thì làm sao ta nghe được, đồ ngu.”

“Ông ấy muốn lấy tiền, senora.” Cô hầu cao giọng hơn một chút nhưng không dám liều lĩnh lại gần hơn.

“Tiền à? Nói có Chúa, ta mua đồ của hẩn là phước mấy mươi đời nhà hẩn rồi vậy mà hẩn còn dám lý sự đến tiền bạc? Lại đặng hẩn ngay lập tức. Bảo là hẩn sẽ được trả tiền, nhưng ta cần có đôi hoa tai đó ngay hôm nay.”

“Cristofora đã thay mặt bà nói với ông ta như thế rồi, nhưng ông ta không chịu đưa đồ. Ông ta nói rằng lúc trước bà cũng hứa như thế nhưng không trả.” Người phụ nữ cố giữ giọng mình thật bình thường, cô không muốn bà chủ giáng cơn thịnh nộ xuống đầu mình bằng cách cố nói cho bà hài lòng. “Mấy món đồ chắc đâu có quan trọng lắm? Bà còn nhiều món đẹp khác có thể mang thay cho đôi hoa ấy mà.”

“Mang mấy thứ mà người ta đã thấy hết rồi trong buổi tiệc Thánh sao? Ngoài ra hầu hết mớ nữ trang đã bị cầm cố cho bọn vay lãi rồi, người cũng biết rõ mà. Triều đình có thể kết tội bọn Do Thái nhưng thiếu bọn họ ta cũng không biết làm sao sống nổi.” Âm điệu chua áy của Dona Jerónima tương phản một cách lạ lùng với gương mặt thận trọng kiềm chế của bà. “Bỏ mặc chuyện đó, rồi ra ngoài đi. Người có thể nói với tên chủ đó... mà thôi không gì quan trọng cả.”

Cô hầu nhanh nhẩu lướt ngay ra khỏi phòng. Lần này cô coi như may mắn – còn mấy lời nhẩn khác trước đó cũng chẳng hay ho gì hơn cái tin vừa rồi khiến cô bị hững hờ những tràng cười rửa không kịp vuốt mặt hay phải hứng đồ phóng tới dồn dập bất cứ thứ gì tiện tay bà. Có lẽ Dona Jerónima đã mất hứng với đôi hoa quý giá đó, điều này thì dường như không, hay là bà đang bày mưu thần chú quỷ nào đó để trả món nợ nữ trang bằng tiền của người khác, bởi lẽ bà đâu còn của cải gì sót lại. Biết bao tháng ngày ăn chơi xa hoa đã nối gót theo sự thành công cuối cùng của bà, rồi lại còn vung tiền cho tên nhân tình trẻ nữa.

Dona Jerónima đang suy nghĩ đến tên nhân tình trong lúc bà quan sát sắc diện của mình trong gương. Hẳn mười chín tuổi, bà tự nhắc mình, còn bà thì đã ngoại ngũ tuần, nhưng bao nhiêu tuổi thì đâu có gì quan trọng. Bà đáng ra có thể là mẹ của hắn, gần như là bà ngoại thì đúng hơn. Nhưng không còn cách nào hắn đã trở nên quá xa hoa phung phí, phải để hắn cuốn gói thôi. Sự thật này đã làm bà ít đau buồn hơn nếu nó xảy ra cách đây vài tuần, và càng ít hơn thế nữa cách đây ba tháng khi bà kéo hắn lên giường lần đầu tiên. Những nét đẹp của hắn cũng giống như những thứ hào nhoáng bóng bẩy dễ làm cho người ta chán ngán, và họ chỉ có thể biện hộ cho việc thiếu tinh tế hùng hục như bò mộng của hắn trong khoảng thời gian nào thôi. Bây giờ việc hắn bị tổn thương tự ái không đáng kể so với phương tiện eo hẹp của bà.

Bà quan sát mặt mình tỉ mỉ thêm lần nữa, ánh mắt bà đang đánh giá mọi đường nét, và trong gương hiện ra đôi mắt vàng ngầu đang lạnh lùng chăm chú nhìn lại bà. Tạ ơn trời đất làn da màu bánh mật vẫn còn mịn màng. Dưới ánh đèn mờ dịu những nếp nhăn chẳng đáng lo ngại cũng không lộ rõ mấy, còn cái lọn tóc bạc trong mái tóc đen mượt trông điệu đà duyên dáng hơn là dấu hiệu báo trước tuổi già sắp đến. Dáng dấp mảnh khảnh mà bà từng ân hận giờ đây lại là vốn quý, giữ cho cảm bà trông gọn gàng săn chắc, cổ vẫn chưa có vết nhăn - hầu như là chưa có: trông vẫn còn đẹp ra phết bên dưới chiếc vòng đeo cổ. Nhưng đằng sau những biểu hiện và dấu hiệu thời gian bà kiểm soát mỗi ngày rất cẩn thận như vị sỹ quan chỉ huy pháo đài đang xem xét kỹ lưỡng đội ngũ địch quân vây hãm thành, gương mặt bà thì lúc nào cũng thế: hẹp, nam hiểm như mèo, với đôi lông mày mỏng vòng cao lên, sóng mũi hẹp, và chiếc miệng với vành môi trên cong khiến người nhìn xao lãng không để ý tới vành môi dưới mỏng dính. Nhìn mặt là biết người thông minh, một nhân tình của bà từng nói với bà như thế và bà đã bật cười đồng ý một cách tự mãn.

Buồn chán, tiền bạc túng thiếu – hai điều tai họa chưa bao giờ xảy ra với bà cùng một lúc như thế này. Thông thường thì tiền giúp bà khuấy khoả, hay cho bà niềm hứng khởi thoát khỏi cảnh cơ hàn. Hiện giờ Dona Jerónima bắt buộc phải suy xét cấp bách những gì bà cần làm kể từ khi bà kết hôn với người chồng quá cố, cái lão già khú, ngu độn lảm cẩm. Thay đổi cách sống, hay cần kiệm là điều không thể tưởng tượng được khi bà từng được tiếng là giàu sang. Bà phải khai thác sử dụng tài nguyên của mình, bà thâm suy tính, nhưng đã quá trễ để kiếm một thằng khờ sập bẫy chịu cưới bà – cho dù Villenos đầy dẫy những tên khờ độc thân, giàu có.

Vậy thì, bà ngẫm nghĩ nhịp nhịp chân, kết hôn thì không được rồi – tìm một nhân tình giàu cũng không xong, cũng vì lẽ ấy mà bà đã mua cho cái tên trẻ Manuel bao nhiêu là quà tặng đắt giá. Trong tất cả những cái đó chỉ còn lại là trò môi giới.

Bà đã từng kiếm chác được trong vụ này trước đây, giờ đây chuyện đó còn tỏ ra kích thích hơn vào đúng thời điểm. Hoàn cảnh túng bần của bà lúc này càng tăng thêm phần thú vị cho trò chơi này hơn là đau buồn. Giới thiệu hai người không có cách nào để gặp nhau – đó là mấu chốt của trò chơi. Và nếu Dona Jerónima biến nó thành kinh doanh của mình để bảo đảm ít ra một trong số những người tham dự giàu sang có thể chi trả cho người môi giới hào phóng vì đã tạo cho họ cái hân hạnh được biết đến nhau, điều đó cũng đâu ảnh hưởng gì đến việc họ thưởng thức lẫn nhau. Ngoài ra, trò chơi còn thêm giá trị cho những

thú tiêu khiển cứ quanh đi quẩn lại như thường lệ. Thật là thú vị để xem tuồng kịch này, đặc biệt ở chỗ sẽ có đôi chút khó khăn khi giữ hòa khí cho đôi bên đối phương đến lúc cuối cuộc chơi...

Bà tự nhủ mình đã ăn không ngồi rồi quá lâu trong lúc ngắm vẻ hứng thú nhóm lên trong đôi mắt phản chiếu trước mặt. Sự thất bại này xem ra lại là một điều may mắn, một lời nhắc nhở hữu dụng rằng bà đang trở nên ù lì chậm chạp thiếu một hòn đá mài dũa bén trí tuệ của mình.

Quyết định một cách nhanh chóng bà đóng sập tấm gương lại, không màng đến lớp gỗ ghép mỏng manh đằng sau. Thời gian trong lúc thị trấn đang tụ hội đông đảo chúc mừng lễ hội thật hợp với mục đích của bà không còn gì hơn. Và nó cũng tạo điều kiện dễ dàng để bà tìm được những thứ bà đang trông ngóng. Bà sẽ đánh liều dùng xe ngựa đi ra ngoài thám thính. Bà thường tự hỏi nếu tên ngu nào chịu chi trả một cách hào phóng cho món hàng của bà có từng bao giờ đoán được rằng bọn họ có thể có cùng một thứ mẫu mã trang sức thanh lịch mà chỉ cần tốn vài escudos phía bên kia thành phố là có được.

“Sanchia!”

Âm hưởng đó khiến cô hầu của Dona Luisa làm dấu thánh trước khi cô rón rén vòng qua cửa, và cô thẳng thốt khi thấy bà chủ của mình nở nụ cười. “Vâng, có chuyện gì thưa bà?”

“Đem bộ áo taffeta màu nâu ra, và bảo đánh xe đến trước cửa. Ta đã quyết định thay đổi cách sống một chút.” Đôi mắt Dona Jerónima ánh lên vẻ tự mãn đầy thú vị. “Bắt đầu từ ngày hôm nay ta sẽ bắt đầu bằng cách đến nhà thờ.”

12. Chương 12

Juana đã ổn định cuộc sống của nàng trong nhà Armendariz thật dễ dàng nhanh chóng đến độ nàng cũng lấy làm ngạc nhiên với chính mình. Sau một tuần lễ chỉ có Luis đối xử với nàng như thể Juana là chị lớn của mấy cậu con trai ông, còn đối với Elisabeta vấn đề nàng không hề biết lo toan việc nhà chỉ là chuyện đùa vui. Thoạt đầu bà khó có thể tin được có cô gái nào trạc tuổi Juana lại không biết cai quản mọi việc trong nhà ngoài chuyện chỉ biết chỉ tay năm ngón ra lệnh cho kẻ khác. Nhưng rồi thực tế đến độ khe khắt bà ra tay chỉ bảo cho vị khách của mình mọi điều cô ấy cần biết. “Bởi vì tôi không nghĩ rằng,” bà lạnh lợi nhận xét, “Felipe có thể thuê người phục dịch cho tiểu thư trước khi hai vợ chồng cô phải đối chết vì muốn có bữa ăn nấu nướng ngon lành!”

Juana bật cười che giấu nỗi đau khổ và ngẫm nghĩ một cách một cách khó chịu rằng Tristán sẽ có đủ tiền nếu chàng biết tổng tiền cha nàng như chàng từng nói. Lòng tự tôn của nàng reo vui rằng chồng nàng không có mặt trong nhà để thấy nàng ra sức giúp việc cho Elisabeta. Nhưng tình cảnh của nàng thật là ngượng ngùng lúc chàng trở về vào những buổi tối: gia đình Armendariz trêu chọc nàng kể cho chàng nghe không thiếu mấy may mọi lỗi lầm hay tai họa nàng gây ra, và nàng thấy được gương mặt nghiêm khắc đi trong tiếng cười quynh rũ vừa phiến toái vừa ngạc nhiên của chàng. Thật là đau lòng khi ánh mắt thú vị dịu dàng đó chỉ dành cho người kể chuyện chứ không phải cho nàng, nhưng nàng cũng ráng cười đáp lễ như thể toàn bộ sự việc chỉ là trò đùa nàng đang thưởng thức thật nhiệt tình cũng như chàng.

Nàng biết chàng đi đâu mỗi ngày: nuốt tự ái, nàng đã nắm lấy lời căn dặn đầy khinh thị chỉ cần hỏi là em có thể biết được... và hỏi thẳng chàng ngay sau ngày đầu tiên. Mặt lạnh lẽo như băng, chàng đã kể hết cho nàng. Số vàng hỏi môn của nàng không đủ trang trải vé tàu cho hai người họ, và chàng đang cố bán những món có giá trị để có thêm tiền. Việc này cần có thời gian, chàng bảo với nàng như thế, bởi vì những món rẻ tiền chỉ kiếm về được chút ít, còn những món quý giá hơn chàng chưa thể bán đúng giá vì các thương buôn địa phương sẽ nghi ngờ là đồ ăn cắp. “Em thấy đó, ở đây ai cũng biết tôi từng là kẻ nghèo khó,” chàng nói thêm một cách châm biếm.

“Tôi đem bán được mà. Ở đây đâu có ai biết tôi –” Juana chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình ngay khi lời nói vừa thốt ra vì cái âm hưởng tố giác về náo nức trong giọng nói của nàng. Tính ương ngạnh trong thâm tâm trở

dậy khiến nàng chờ đợi câu trả lời của chàng không hề nao núng, cầm vênh lên ngạo mạn khi nàng nhìn vào tia mắt như xuyên thấu kia trong một lúc lâu, im lặng.

“Em sẽ bị người ta lừa,” chàng chỉ nói bấy nhiêu rồi quay đi.

Nỗi thỏa mãn như ngân lên khắp thâm tâm Juana trong lúc nàng quay sang mớ rau đã cắt sẵn cho món hầm của Elisabeta. Chẳng mấy chốc nàng đã trở nên nhanh nhẹn khéo léo hơn, nhưng Elisabeta vẫn lấy có văng mặt để tránh cho nàng khỏi phải ngượng ngùng khi bà chủ nhà chỉ mất một phần tư thời gian để làm xong cùng một việc.

Có tiếng động vang lên từ đằng sau khiến nàng xoay lại nhanh đến độ lưỡi dao suýt khứa vào ngón tay, và nhịp tim dồn dập báo cho nàng ai đang đứng đó trước khi nàng kịp ngẩng đầu lên.

“Anh về sớm quá.” Nàng nói bằng giọng không âm tiết.

“Tôi đã bán một món cho người thợ vàng không tiếng tăm thường giao dịch với bọn bắt lương và chỉ lấy về được một phần ba giá trị món hàng.” Giọng nói đều đặn của chàng mang âm điệu giận dữ. “Giờ tôi phải xem coi nữ trang của em kiếm được bao nhiêu.”

“Tôi cứ nghĩ đúng ra anh phải bán mấy thứ đó trước hơn hết chứ.” Nàng thấy câu nhạo báng không lay chuyển được chàng, khi thấy chàng đi về phía phòng của họ nàng lên tiếng hỏi một cách ngờ vực. “Vậy anh đã bán cái gì?”

“Kiếm của tôi.” Chàng nói cộc lốc như tạt nước, vài giây sau chàng bước ra và liệng một cái túi yên xuống đất. “Nói cho tôi biết em quý thứ nào nhất trong đó –” Mặt chàng đánh lại như đá – “tôi sẽ bán món đó sau cùng.”

Cổ họng Juana đau điếng lúc nàng cúi xuống mở những cái khóa, tay nàng vụng về khi biết chàng đang quan sát mình với vẻ lạnh lùng chăm biếm. Ý niệm thôi thúc muốn phản đối việc buôn bán lỗ lã đã tắt ngấm khi Juana thấy chàng không lộ ra phản ứng nào. Thế nào chàng cũng mĩa mai nàng vì tỏ ý thương hại chàng, cho dù chàng có tin thiện ý của nàng đi nữa. Nàng hẳn học giật sợi da mở bung cái túi và dốc đồ trong túi lên nếp gấp miệng bao lụa mì của Luis.

Vòng đeo cổ trên châu, vòng đeo tay chạm nổi, chiếc thánh giá vàng nàng có từ lúc còn nhỏ - không món nào khơi động bất cứ cảm xúc nào ngoài cảm giác buồn bã hoang mang rằng từ đây nàng sẽ không gặp lại gia đình nữa. Thậm chí ngay lúc này khi nàng cố nhớ đến họ, nàng cũng không thể hình dung gương mặt người thân một cách rõ ràng. Họ đã từng là một phần đời của nàng Juana trước kia, một Juana giả tạo đang trở nên càng ngày càng bớt chân thật với nàng.

“Cái này đáng giá không?”

Nàng nhặt một cái gói mỏng bao trong miếng lụa tẩm dầu đã sờn mà nàng biết không phải là đồ của mình. Rồi trước khi thấy chàng di chuyển, chàng đã bước tới đứng chắn trước mặt nàng và nhanh như cắt giật về cái gói trong tay nàng.

“Chỉ đáng giá đối với tôi thôi - cứ xem nó là vật lưu niệm đi. Ở ngoài chợ nó không đáng tiền đâu.”

Nàng sững sốt nhìn, cảm nhận được linh tính khủng khiếp đang bắt đầu dâng lên trong thâm tâm. Nàng muốn nghiền nát cái điều đau đớn đó trước khi nó thành hình, nhưng nàng nén nổi mong muốn để đưa tay ôm choàng lấy ngực rồi hỏi. “Của phụ nữ à?”

“Em phải cho tôi chút ít riêng tư chứ.” Tristán đút cái gói vào ngực áo chèn, mắt chàng không lộ ra cảm xúc nào, sau giây lát nàng cố mỉm cười một cách gai góc.

“Tôi ngạc nhiên khi thấy anh phí thời gian với những kỷ vật quá khứ khi chúng đâu có sinh lợi gì cho anh,” nàng phản bác. “Thật là một hành động lạ đời của một người làm thuê.”

“Đúng, nhưng cái này không phải là kỷ vật tình yêu, nếu không tôi cũng chẳng giữ nó làm gì. Cái thứ kia tôi từng đem theo đã cho tôi cảm giác nhòm góm với mấy thứ đồ chơi như thế.” Đôi mắt màu lục lợt lên chế giễu.

“Thứ kia là gì?” Như bị mê hoặc nàng nhìn theo những ngón tay chàng thản nhiên vuốt lên gò má, rồi nàng nói như bị ép buộc, “kỷ niệm yêu đương? Tôi cứ nghĩ – là trong trận chiến nào đó – anh có nói anh từng là lính tráng mà.”

“Tôi cũng từng là một thằng ngu, có quá nhiều tham vọng.” Giọng nói thiếu vắng cảm xúc nghe chậm biếm làm sao khiến nàng rung mình. “Khi tôi gần hai mươi, tôi đã khao khát yêu đương quá độ, và người tình của tôi sai khiến những đối tượng cầu thân giàu sang hơn của cô ta làm nhụt đi nhiệt tình của tôi. Vì cô ta rất đẹp –” Mắt chàng như ghim lấy mắt nàng – “anh ta đã lĩnh phần sự đó để tạo ra cho cô ta một trò tiêu khiển hay ho, anh ta và đám bạn bè đã cho tôi cái này vì hành vi hỗn xược của tôi, rồi lôi tôi đến trước mặt cô ta. Chuyện đó khiến cô ta hài lòng lắm – cô ta vui sướng hơn hờ biết chừng nào khi thấy họ đã làm cách nào để sửa trị hành động xác lảo của tôi.”

“Nhưng họ đâu có cứu được anh.” Juana ghen ngào nói và quay đầu sang hướng khác.

“Có lẽ không, nhưng nó dạy cho tôi bài học bảo đảm rằng tôi sẽ không được hành xử như thế nữa. Bây giờ thì tôi không bao giờ khuất phục trước người phụ nữ nào, dù cho họ có giàu có xinh đẹp tới đâu.”

Juana sững người, mặt vẫn quay đi, một lúc sau chàng nói với giọng trong trẻo thường lệ, “Em đã xem xong món nữ trang đó chưa?”

Nàng thẩn thờ nhìn xuống các món trang sức trong tay mình. Chúng bị bóp chặt đến nỗi đường nét của chúng in sâu vào lòng bàn tay nàng. Khi nàng buông tay mấy món đó hãy còn bám vào tay nàng trong ít lâu trước khi rơi xuống. “Hãy giữ cái vòng bạc đeo tay càng lâu càng tốt,” nàng nói xong và bỏ đi ra ngoài.

“Món quà có được lúc mới lớn à?” chàng khô khan hỏi, tung sợi dây bạc lên và khéo léo chụp lại. Juana nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm. Nàng nói câu lúc này trong lúc không suy nghĩ, chỉ là muốn khẳng định ý chí của mình nên thuận miệng chọn đại một món. Vòng đeo tay đó là quà tặng của anh nàng Ugo.

“Món đó là của người tôi yêu, người đó cũng yêu tôi, nhưng không quan trọng nữa. Nếu anh muốn thì cứ việc bán.”

Có tiếng bật thốt hầu như không nghe nổi khiến nàng quay đầu lại và thấy chàng đang nhìn nàng đắm đắm nàng làm nàng biến sắc. Rồi cặp mí lệ lung kia hạ xuống che phủ mắt chàng, Tristán cúi xuống nhặt lấy cái túi yên khi Elisabeta vội vã ùa vào.

“Giờ này mà anh còn ở đây à, Felipe? Có thành công được gì không?”

“Tôi nghĩ chắc vậy.”

Tristán không ngược nhìn lên lúc chàng trả lời, nhưng ánh mắt tinh quái của Elisabeta đi từ người này sang người kia. “À cô em thiếu kiên nhẫn đấy! Tôi hiểu được mà, nina - người ta ai cũng muốn tắt cả mọi điều khi họ còn trẻ, nhưng ngay cả Felipe cũng không làm ra được chuyện thần kỳ đâu! Hai người còn biết bao nhiêu năm trước mặt để tìm những đất nước khác mà, chậm một chút cũng đâu phải là chuyện sống chết gì, phải không?”

Tristán cười khê. “Có thể như thế, nếu chúng tôi không thể đi trước khi bọn truy nã đuổi kịp. Tôi không thể nào xin lỗi qua loa khi đã cướp đi cô dâu của chủ mình,” chàng nói thêm một cách khắc nghiệt. “Đường như tôi không thể đè nén sở thích của mình với những thứ hiểm hoi, bất chấp nguy hiểm tới đâu.”

Elisabeta ngạc nhiên, khịt mũi. “Nếu cậu muốn nói đến Elena de Frontenera, thì việc cậu lấy Juana đây là may mắn lắm đấy. Người đàn ông cô ta lấy trước đó thay vì cậu đã say sưa tới mất mạng chỉ trong vòng một năm, còn bây giờ cô ta lấy người bị lừa gấp đôi tuổi mình, ông ta không biết cũng như không buồn quan tâm tới vợ mình đã cấm cho mình bao nhiêu cái sừng! Trước đây cô ta bất quá chỉ là thứ lẳng lơ trong thị trấn thôi, nhưng bây giờ thì đúng là gái điếm. Còn mập ra nữa.” Bà cay cú nói thêm.

Tristán bật cười sừng sốt. “Cô hay gặp cô ta lắm sao?”

“Thỉnh thoảng thôi, cô ta băng ngang qua đường tưởng chừng như mình là nữ hoàng vậy! Nhưng cậu muốn nói với tôi là,” Elisabeta cao giọng như bắt lỗi, “Juana đúng ra sẽ kết hôn với công tước à?” Bà nói thêm khi thấy Tristán gật đầu. “Cậu đang mạo hiểm đấy, Felipe!”

“Thì chắc như vậy rồi, nếu cô gào chuyện của tôi ngay cửa sổ thế này.” Juana nín thở khi thấy chàng xốc cái túi yên lên vai, nhớ lại lúc chàng vác thi thể Bartolomé cũng nhẹ nhàng như vậy. Đường như linh cảm được nàng đang căng thẳng chàng quay lại nhìn nàng, đôi mắt xanh thu hút một cách lạ lùng. “Nhưng vô phương cứu chữa rồi phải không Juana?” Chàng nhẹ nhàng đáp lời. “Có chồng – hay không có chồng đâu có khác biệt gì.”

“Đúng là vô phương,” nàng đồng ý.

Elisabeta gật gù một cách triu mến. Đối với bà chuyện của họ thật đơn giản như bà đang thưởng thức một màn kịch lãng mạn, trí tưởng tượng của bà đang nhuộm lên những chi tiết ít ỏi trong câu truyện của Tristán với những tình tiết yêu đương mãnh liệt, không ngại quan san. Juana khổ sở nghĩ thầm, chuyện họ thành đôi thành cặp đầu có nảy sinh được gì ngoài những khao khát lẫn trong thù nghịch và áp bức, một quan hệ hình thành do hậu quả của cái chết khốc liệt.

Những âm thanh chèn chén say sưa ngoài đường phố càng lúc càng to, kích động chất chứa hơn, và không gian yên lặng trong phòng tràn ngập những tiếng hò hét về trò vui nhộn nào đó gần nhà. Tristán vẫn chăm chú nhìn Juana với nụ cười nhẹ nhàng như mả mai nàng không dám tổ giấc lời dối trá đầy ngụ ý của chàng, rồi bầu không khí bị phá tan bởi giọng nói Luis vang vọng từ bên ngoài.

“Elisabeta! Elisabeta!”

Cả ba người đồng loạt quay về phía cửa, ngay lúc đó Luis hốt hải ủa vào. Gương mặt ngăm đen của chú hằn sâu lo lắng, chú cúi bả tạp dề khi bước vào nhà.

“Elisabeta, chúng mình phải đi tìm Felipe! Kêu Alfonso ra chợ, còn anh thì ra ngoài đại lộ -” Ông ngưng bật, nét mặt lo âu dịu xuống khi ông nhìn thấy Tristán. “Felipe, thật cảm ơn Chúa là cậu ở đây! Có mấy bọn lạ mặt vừa vào thị trấn – tôi nghĩ là bọn du mục - từ Andalusia, bọn ấy nói người ta đã phát hiện công tước Valenzuela đã chết! Cái tin đó đã lan truyền khắp vùng quê rồi, nghe họ bảo thế!”

Juana cảm giác như nàng bị bao kín trong chiếc áo choàng bằng băng đá. Răng nàng va vào nhau lập cập, và trước mắt nàng bóng tối cứ chập chờn tới tới lui lui. Lúc thì nó tô đậm mọi đường nét của căn phòng và khuôn mặt âu lo của Luis, lúc thì nó làm nàng lóa đi như ngụp lặn trong dòng tối đen. Nàng biết được Elisabeta đang ngó nàng với ánh mắt dò hỏi một cách thẳng thốt, và nàng phân vân tự hỏi gương mặt nàng có tỏ cáo nàng không. Ở đâu đó nàng nghe Tristán nói “Bartolomé à?” Và không hiểu làm thế nào chàng có thể nói năng bình tĩnh tới phát điên lên được.

“Công tước của cậu – Valenzuela – tên của ông ta là Bartolomé à? Họ nói rằng ông ta đã mất tích nhiều tuần rồi, và đám dân du mục đó bị tra hỏi về tin tức bắt cóc công tước. Trong lúc họ còn ở castillo có tin là thi thể ông ta đã tìm thấy. Ngay sau đó họ bị đẩy ra ngoài không nói thêm được lời nào, đám đó bảo thế, họ cũng không được cho biết ông ta chết ra sao – cũng như việc cô cậu chạy trốn khỏi chỗ đó lúc nào hay có thể bị tình nghi hay không!”

Juana vô tình làm dấu thánh, thậm chí cũng không nghe được Tristán trả lời ra sao. Trong những ngày vừa qua, nàng đã buông mình vào cõi mộng mơ, hay là nàng đã để mình quên đi điều mình không muốn nhớ, cái sự thật tàn bạo rằng một người đã mất mạng. Cho dù hẳn có thú tính đến chừng nào, cho dù hẳn có đáng ghét đến đâu, Bartolomé de Benaventes y Rioja cũng từng là một con người, và hẳn bị chết bởi vì hẳn đã gây trở ngại cho mục đích của Felipe Tristán. Thật lạ lùng ký ức về quang cảnh buổi chiều tà đó trong hầm rượu mà trí não nàng đã xóa bỏ, đang ru ngủ tâm trí tỉnh táo nàng khiến cho nàng yên tâm tin tưởng rằng hậu quả cái chết đó không thể nào ảnh hưởng tới nàng. Tình yêu vừa mới khám phá của riêng nàng và sự chi phối tàn nhẫn của Tristán đã dường như càng lúc càng thật hơn, quan trọng hơn.

Nhưng cho dù Tristán có nói thật khi chàng cho biết chàng chỉ đơn giản để Bartolomé chết hay là chàng đã giết hẳn bằng chính đôi tay chàng, chàng có thể bị bắt và buộc tội vì mưu sát, và nàng cũng sẽ bị chịu tội chung với chàng. Thật là vô ích để chàng chinh phục tâm tưởng và con tim nàng như chàng đã từng làm với thân thể nàng, bởi lẽ chỉ có một kết thúc duy nhất. Chàng là người nhẫn tâm, một sát thủ thì đúng hơn, cho dù chàng có nói thật với nàng đi chăng nữa. Chàng không hề có cảm giác nào đối với nàng ngoại trừ lòng thèm muốn. Nàng hầu như đã quên đi điều đó, đối với chàng nàng chẳng qua chỉ là một phụ nữ Tây Ban Nha để cho chàng sử dụng rẻ khinh. Nếu nàng thổ lộ tình yêu của mình, có lẽ chàng sẽ cảm thấy

thú vị một cách châm biếm, chỉ có thể thôi. Nguy hiểm đã cận kề, nhưng nguồn tin chấn động của Luis đã khiến nàng trở lại trạng thái bình thường vừa đúng lúc.

Elisabeta đột ngột thốt lên khi thấy vẻ mặt tái xanh của nàng và vội giục nàng ngồi xuống. Nàng cảm thấy bàn tay ấm áp của người phụ nữ lớn tuổi áp lên đôi tay giá lạnh của nàng, và siết thật chặt.

“Ngồi xuống nào, Juana, trông cô không được khỏe đấy. Đây, dựa vào tôi.”

“Cái tin kinh khủng này...” Juana nghe được chính giọng nói mình, yếu đuối run rẩy, và nàng nghiêng đầu bắt gặp ánh mắt Tristán. Chàng nhìn nàng chỉ trong một thoáng, rồi quay lại nói với Luis.

“Tôi biết thằng bé đó bệnh hoạn từ tâm thần cho tới thể xác - cứ mỗi tháng trôi qua thì hắn lại càng khó kiềm chế hơn, tôi đã nói với bác nó vấn đề đó.” Gương mặt chàng lại che phủ bằng tấm mặt nạ bí ẩn, châm biếm và kín đáo, không một dấu vết cảm xúc nào lộ ra trên đường nét điềm tĩnh đó. “Người ta biết được nguyên nhân cái chết của hắn rồi sao?”

Luis lắc đầu, khuôn mặt đầy nếp nhăn nghiêm tỏ ra nghiêm trọng. “Không, không có tin tức nào ngoại trừ hắn đã chết - và bọn du mục nói họ bị chặn lại khi sắp rời đi, và được yêu cầu là không được hé môi về chuyện đó! Nhưng bây giờ họ đang ở bên ngoài - tôi nói với người trưởng đoàn là cậu biết vị công tước đó và muốn nói chuyện với họ.” Ông ngập ngừng. “Đương nhiên là tôi không nên - tôi đã quên rằng cậu -”

“Không sao đâu.” Khoảng da chung quanh vết sẹo của Tristán trắng nhợt, nhưng giọng nói chàng vẫn giữ được bình tĩnh. “Tôi vẫn muốn nghe xem họ biết được những gì. Juana -”

Nàng nói thật nhanh, mắt vẫn ngó xuống bàn tay mình đang xiết chặt lấy tay Elisabeta. “Em phải cầu nguyện cho linh hồn hắn được yên nghỉ. Có đứa bé nào có thể đi với tôi đến nhà thờ San Pedro và ở lại cho đến khi tôi ra không? Tôi không đi lâu lắm đâu.”

“Đương nhiên là được,” Elisabeta đồng ý. “Luis, gọi Carlos đi.”

Tristán không nói lời nào cho đến khi Juana choàng khăn san lên đầu và đi ra cửa, tay nàng bầu chặt lấy tua viền của tấm khăn. Luis và Elisabeta đã đi ra đường, và chàng cầm chân nàng khi Juana sắp nổi gót theo họ. Người nàng như bất động trước sự động chạm của chàng.

“Tìm nơi lẩn tránh sao?” Chàng nhẹ nhàng hỏi. “Họ không chứa chấp nữ sát nhân đâu, thậm chí trong nhà thờ cao quý của em.”

“Tôi không phải loại người đó,” nàng trả miếng, giọng rung động, “nhưng bây giờ, tôi chỉ muốn đến nơi nào đó mà tôi biết chắc anh sẽ không tới - quý dữ đâu có thường đến nhà thờ, phải không?”

Không màng nghe chàng trả lời nàng tránh cánh tay chàng đang dang ra và vội vã bước ra ngoài, đến chỗ Elisabeta đang kéo cậu bé miễn cưỡng Carlos ra khỏi đám bạn. Bà bảo nó không được đi khỏi cổng giáo đường San Pedro cho đến khi Juana ra ngoài, cho dù có chuyện gì hứng thú bắt mắt đến đâu cũng không được bỏ đi. Tristán lên tiếng xen vào ngay ngưỡng cửa, giọng chàng lạnh lùng.

“Khi nào nó muốn thì cứ để nó về, Elisabeta, tôi sẽ đón Juana khi tôi xong việc ở đây. Nhớ đợi anh bên trong cổng -” câu chỉ thị vẫn tắt như châm chích vào người nàng, “lần này anh sẽ mạo hiểm đến đón em về.”

Nàng lẳng lặng gật đầu, và một lát sau nàng hỏi hả theo chân Carlos xuống đường, và lắng nghe câu chuyện đầu của tai nheo của nó về những người du mục vừa tới thị trấn và ba nó hứng thú ra sao khi nói chuyện với bọn họ. Thằng bé hào hứng nói mãi cho đến gần nhà thờ mới ngưng.

“Ở đây cô an toàn lắm,” Carlos kết luận một cách hài lòng, “chú Felipe sẽ đến rước cô. À ha, cháu thấy mừng rằng cháu không phải là phụ nữ, đi đến đâu cũng cần có đàn ông đi chung.”

“Cô cũng thế.” Juana ráng nở nụ cười. “Cám ơn nhé Carlos.”

“Cháu thấy hân hạnh quá.” Thằng bé cúi đầu vẫy tay chào một cách cầu kỳ bắt chước theo kiểu các vị quan lại nó thấy trên đường. “Adios, senorita!”

Mấy đứa bé nhà này chưa bao giờ tiếp nhận được việc nàng là vợ của cậu Felipe mà chúng nó mến mộ - ngoại trừ nàng là chính con người nàng, Juana nghĩ một cách mỉa mai - và gần như lúc nào cũng xưng với

nàng là senorita. Thậm chí Elisabeta cũng bỏ cuộc, không sửa lại cách xưng hô của chúng nữa. Bỗng dưng có cảm giác như bị săn đuổi nàng quay lưng thật nhanh, vội bước vào bên trong giáo đường lung linh ánh nến. Juana không kịp thấy một bóng người khoác áo choàng ngay cửa mà nàng suýt va vào. Cái bóng đó lưỡng lự rồi đột ngột quay lại nối gót theo nàng.

-o0o-

Tristán không cần mất nhiều thời gian để tìm hiểu những người gitanos (du mục) đã biết được gì về cái chết của Bartolomé. Cái nhóm nhỏ đó đã trải qua những ngày đường vất vả, món rượu họ vừa giải khát đã phần nào làm vơi đi thái độ ngờ vực cố hữu của họ trước những câu hỏi của gaujo (dân định cư, không phải du mục ám chỉ Tristán). Ngoài ra câu chuyện là tin tức tốt, gây tai tiếng nặng nề cho tầng lớp quý tộc nên càng làm họ háng hái gấp đôi thuật lại ngọn ngành. Tristán chăm chú nghe họ nói cho đến hết, hầu như không nhắc nhở chỉ lắng nghe đám du mục kể lại theo cách riêng của họ.

“Lúc nào cũng thế,” người trưởng nhóm liến thoắng khẳng định. “Họ đổ lỗi cho người gitanos, những người rày đây mai đó, bởi lẽ mọi người đều biết chúng tôi là đầu trộm đuôi cướp và là quân giết người. Tôi hỏi ông, vì lẽ gì bọn tôi phải bắt cóc công tước chứ? Ông ta đâu có ích lợi gì đối với chúng tôi ngoại trừ thêm một miếng ăn. Nhưng không, chúng tôi bị giải đến castillo bởi gã người Ý đó –” Ông ta thêm vào một tràng chửi rủa bằng thổ ngữ của mình – “như thể bọn tôi đã đắc tội vậy. Nếu mà bọn họ không tìm ra được cái xác trong lúc chúng tôi bị canh giữ, tôi dám nói là thế nào hắn sẽ đem bọn tôi đi treo cổ.”

“Cái xác tìm ra ở đâu? Ai tìm ra vậy?”

“Làm sao mà tôi biết được? Tôi chỉ lo tới cái lối hỏi cung độc ác thôi. Bọn tôi chắc hẳn phải ở đó cả tiếng hơn rồi bỗng nhiên có một người lính ulla vào, mặt anh ta xanh lè nói rằng, “họ đã phát hiện ngài ấy – dưới lầu – chết rồi,” và cái tên người Ý đó đứng dậy lại đằng chỗ anh ta. Họ nói nhanh lắm rồi gã Ý đó cũng tái xanh mặt mày.”

Tristán lặng lẽ gật đầu. Chàng mừng tượng khá rõ một xác chết trông ra sao khi bị ngâm trong rượu gần cả tuần lễ.

“Dù thế nào đi nữa, sau khi hắn trở lại và nói với chúng tôi rằng công tước đã phát hiện chết bên trong castillo, vì vậy chúng tôi có thể đi. Không thêm nói một lời xin lỗi, không thêm giải thích gì cả - dù chúng tôi vô tội, nhưng nên mừng là được đi ra toàn mạng, cái bản mặt hắn ám chỉ thế đấy. Rồi khi chúng tôi sắp sửa rời khỏi, cái ông già này chặn bọn tôi và bảo kể lại những gì tôi đã nghe được, thế là tôi kể.” Người du mục cười lớn. “À ha! Ông ta không thích cái tin đó. Ông ta nói cái gì đó về lũ ngu ngốc, cái tiếng đó dài lắm, rồi nói ông ta sẽ trả tiền nếu bọn tôi chịu kín miệng – chuyện bắt cóc, chuyện cái ông công tước chết và hết thấy mọi thứ. Trong nhà có người bệnh, ông ta nói thế, nên gia đình không thể bị phiền nhiễu với những tin đồn thất thiệt. Vì vậy tôi nói với ông ta, “thưa ngài, lưỡi của bọn tôi là của riêng bọn tôi, thích xài khi nào thì bọn tôi xài. Tiền của ngài không mua được đâu.” Xong rồi là chúng tôi đi.”

Ông ta hiển nhiên là rất tự hào vì lời lẽ của mình, và Tristán lạnh nhạt gật đầu, “Nói hay lắm.”

“Sau đó ông ta không thuyết phục gì nữa, nhưng sai người đi theo đưa chúng tôi thêm tiền. Thế nên bọn tôi nghĩ vấn đề đó có lẽ hệ trọng với ông ta hơn ông ta nói, và có lẽ mọi người cũng biết chuyện ông công tước đó chết mau thôi. Tại sao những người được tự do rồi phải làm theo lời bọn nhà giàu đòi hỏi chứ?”

Tristán cảm ơn người trưởng nhóm rồi bỏ đi, và khi chàng lách người qua đám người đó bấp thịch mách lẻo trong hốc má chàng máy động. Torres dường như đã can thiệp quá sâu khi mua chuộc sự yên lặng của bọn gitanos - trừ phi, giờ thì đã có thời gian để suy xét ông ta chắc đã hối hận một phút bốc đồng bỏ qua cái chết của Bartolomé. Chàng đã biết ngay trong lúc họ đối mặt với nhau trên thân hình bất động của de Castaneda, rằng Torres đã biết sự thật về Bartolomé – dù không phải là toàn bộ nhưng khá đủ - và đã giữ yên lặng. Còn riêng chàng, chàng từng biết Torres đã muốn tên công tước trẻ đi châu diêm vương. Nhưng giờ đây ông ta có thể dễ dàng quyết định rằng để cho Bartolomé chết một cách chính đáng sẽ tiện lợi hơn, và là một con dê tế thần toàn hảo cho kế hoạch sát nhân của ông ta. Việc phôi bày hấp tấp này chắc có lẽ nằm trong chủ trương của ông ta, hay chỉ là do vụng về bất cẩn, thiếu hiểu biết của người thành thị đối với cách xử thế của người gitanos. Nếu là về sau chàng sẽ không thể nào tìm hiểu được. Còn nếu là về trước chàng sẽ có bằng chứng ngay thôi khi binh lính của Andalusia sẽ đến lù lù trước mắt.

Chàng quẹo ngay góc đường và tiến đến nhà thờ San Pedro bằng những sải chân dài, lơ đi những bọn người da đen đang vội vã tránh đường khi họ vừa thấy chàng.

-o0o-

Juana không cầu nguyện nổi. Lòng nàng, tâm trí nàng tràn ngập giận dữ bối rối, xen lẫn cảm giác tội lỗi, ăn năn. Nàng thậm chí không nhớ nổi những từ ngữ mình từng thuộc nằm lòng. Rất nhiều lần Juana thấy mình ngưng lại giữa đoạn kinh cầu, tay xiết chặt lấy những chuỗi hạt đen tuyền. Nàng cảm thấy mình bị chia trí bởi những bước chân đang kéo lê trên sàn chung quanh nàng, bởi những lượt người cầu nguyện đến rồi đi, bởi những mùi vị, hình thù và các âm thanh - tất cả mọi thứ mà trong lúc bình thường nàng không bao giờ để tâm cho dù giáo đường có đông đúc đến đâu.

Hương thơm là điều đầu tiên khiến nàng nhận biết sự hiện diện của người phụ nữ khoác áo choàng, nó len dần vào cánh mũi nàng trong lúc nàng đang quỳ. Đối với xạ hương thì mùi thơm này quá ngọt, quá nồng đậm với bất cứ loại nước hoa nàng có thể nhận ra. Khẽ quay đầu nàng thấy được dáng dấp kẻ bên, ẩn trong lần áo choàng mũ kéo cao, mặc chiếc váy phồng sẫm màu. Nàng cảm thấy ngạc nhiên là một phụ nữ thời trang như thế lại đến viếng nhà thờ San Pedro. Giới quý tộc của Villenos, Tristán đã kể với nàng với tia nhìn khinh miệt vô cảm trong đôi mắt xéch, ưu ái ngôi giáo đường mới mẻ San Juan hơn. Nếu là hôm qua lẽ ra Juana sẽ đứng dậy bỏ đi, vì sợ sự hiện diện của nàng sẽ bị kẻ khác lưu ý. Nhưng hôm nay nàng vẫn ở lại trong chống đối âm thầm, chống lại bản năng bảo vệ nàng là nàng đang bị theo dõi.

Cuối cùng khi nàng đứng lên trong tâm trạng tuyệt vọng cùng cực, nàng quay người vội vã bước xuống lối đi như muốn vượt qua ý tưởng của riêng mình. Lúc nàng tiến đến gần cửa chính có ai đó chạm vào vai nàng, Juana xoay lại và thấy người đàn bà mặc áo choàng mỉm cười với nàng.

“Tôi xin lỗi nếu làm cô sợ -” Giọng của bà ta như mùi thơm đó, êm ái ẩn bên dưới là nét sắc sảo nghe rất lời cuốn. “Dường như cô đang có điều gì phiền muộn khi ở trong đó.” Bàn tay đeo đầy nữ trang phe phẩy như xua đuổi về phía sau nàng. “Tôi không biết tôi có thể giúp gì không – tôi cũng từng gặp trở ngại biết bao lần trong đời, nên tôi hiểu đôi khi tâm sự buồn phiền của mình với người phạm tục thì dễ dàng hơn nói với Chúa.”

Juan lùi lại một bước. “Bà thật tử tế, senora, nhưng tôi vừa học hiểu rằng không nên quá tin tưởng ai.” Giọng nàng đắng ngắt. “Xin lỗi bà.”

Nụ cười của người phụ nữ hơi rộng mở hơn một cách khó hiểu, bà ta khẽ gật gù như nhận thức được vấn đề. “Điều đó tôi cũng hiểu,” bà nhẹ nhàng đồng ý. “Vây nhé, cô cứ giữ bí mật của cô! Nhưng, hãy nhớ, nếu cô đổi ý ngày nào tôi cũng đến đây vào giờ này. Hay là cô có thể đến gặp tôi ở Plaza Mayor. Biệt thự de Herreros.” Nói xong bà đi ra, lẫn vào trong đám đông đang chen chúc trên đường.

Juana thoáng ngập ngừng, dăm dăm nhìn theo bà ta, rồi bước đến cửa.

Nàng thấy Tristán trước khi chàng thấy nàng, bờ vai và đầu chàng nổi lên sừng sững trong đám đông. Nàng nhận thấy đối với chàng những người kia trông giống như trẻ con. Điều đó có thể giải thích phần nào bản tính cao ngạo khiến nàng tức điên lên kia. Giờ đây, dựa vào cổng tò vò tay khoanh lại một cách lười lỉnh, chàng trông giống như người khổng lồ đang hồ hững quan sát những trò đùa của bọn người tí hon – Nhà Vua nuôi một tên lùn, nhưng ta thì nuôi tên khổng lồ - những lời lẽ đó xuyên thấu ký ức nàng buốt nhói như dao đâm, và nàng cảm thấy người khó chịu trong lúc hồi hải bước về phía chàng đứng. Nàng biết thật khó lòng trốn thoát được chàng.

-o0o-

Dona Bautista Zorilla, thị trưởng của Villenos, không hề ngạc nhiên mấy may khi nhận lời mời dùng chocolate với Dona Jerónima de Herreros. Ông là một trong vài người còn tại thế có ý niệm khá chính xác về tài sản thực sự của la viuda, và nếu ông có trông chờ một lời mời đi chẳng nữa nó sẽ là một trong những bữa ăn tối nhỏ, thân mật mà kết cuộc ông biết chắc là ông sẽ hứa cho bà ta mượn tiền. Một dịp không nguy hại như lần này chắc phải có điều gì mới lạ - ông nghĩ chắc là vậy. Jerónima đã thẩm thía bài học khi bị ông khước từ thẳng thừng lần rồi kia mà. Ông chưa bao giờ hiểu được bà ta đã sử dụng nghệ thuật gì để thuyết phục ông, nhưng lần đó ông đã sắp sẵn kế hoạch kháng cự bà ta, không hề đụng đến rượu, giữ đầu óc sáng suốt, và cố chống chọi lại những lời lẽ đường mật. Sự biến cải lần này có thể là thú nhận thất bại hay là thay đổi

chiến thuật tác chiến, ông cũng không chắc là mục đích nào. Rồi ông lại suy luận đến đáy tìm ra nguyên nhân cũng đâu có hại gì, còn viện dẫn một lý do để làm cho vợ ông hài lòng vì phải vắng mặt chiều nay thì lại càng dễ dàng hơn. Sự việc này khi sáng tỏ đã khiến tâm trạng ông khá hơn cho đến bây giờ rằng ông tới biệt thự de Herreros trong tâm thái vui vẻ không hề để phòng.

Jerónima dường như không ngạc nhiên khi thấy ông, và điều này khiến ông tự ái. Từ trường kỷ, bà ta chào ông một cách điềm tĩnh, đưa tay ra cho ông hôn, rồi ngã người ra sau nhìn ông bằng thần thái thú vị ngấm ngầm luôn luôn làm ông bối rối.

“Bautista, ông thật tử tế đến thăm bà góa tội nghiệp này.”

Giọng bà kéo dài một cách trêu chọc ngay cái tính từ đó, còn Don Bautista lúc này toan hạ thân hình đồ sộ xuống chiếc ghế được chỉ định, đột nhiên sững lại và trông có vẻ ngượng nghịu.

“Nghe đây, Jerónima, nếu bà mời tôi tới đây để mượn tiền thì –”

“Ồ, ngồi xuống, ngồi xuống đã! Tôi muốn ông biết chuyện này kín đáo một chút, Bautista.” Dona Jerónima tỏ vẻ bồn chồn. “Không đâu, tôi không mời ông đến đây để mượn tiền. Tôi chỉ mời ông đến dùng chocolate thôi, để mình nói chuyện thân mật một chút.”

Don Bautista thoái thác. “Tôi không ở hơn quá nửa tiếng đâu. Vợ tôi –”

“Vợ ông có lẽ đang lợi dụng cơ hội ông vắng mặt để hú hí với tên đại úy kỵ binh mắt ốc nhồi có ria mép đấy. Thế nào, ông không biết hấn à? Đừng bận tâm nữa, cho nó qua đi. Chúng ta còn chuyện quan trọng cần bàn. Uống chocolate đi và đừng trợn mắt lên nữa.”

Ông chỉ nghe theo mệnh lệnh đầu tiên. Dona Jerónima đưa tay nâng tách lên một cách yếu điệu, nhấp một ngụm, và nói. “Đặc quá, tôi sẽ nói chuyện với con đàn bà tồi đó. Giờ thì nghe đây, Bautista, tôi cần ông giúp đỡ.”

Don Bautista cau mặt. “Tôi đã nói với bà trước đó là tôi không có khả –”

“Ồ, yên nào và để tôi nói hết đã! Ai cũng nghĩ là tôi đang van xin ông bố thí đấy. Tôi không có ý định mượn một xu nào của ông cả. Ông đã biến thành mấy tên chủ nợ chán chường cứ đòi nhằng nhặng từng quan một. Điều tôi đang nghĩ là –” bà tính toán sao cho ông vừa đưa tách lên môi là nói ngay – “một loại đầu tư.”

Y như chủ ý của bà, ông nghẹn lời. “Đầu tư? Bà đang nói cái quỷ – bà đang nói cái gì lạ lùng vậy?”

Đưa mắt liếc vết ố đang lan ra trên đùi ông, bà phản bác một cách chế giễu, “Ồ, nào, Bautista, thế ông đoán xem tôi làm sao có tiền để sống như thế này?”

“Thì vay mượn,” ông cúi kính trả miếng, “từ bất cứ tên nào đủ ngu ngốc để cho bà mượn, hay là tiền ăn bài, đúng không?”

“Tôi mất tiền vì bài bạc thì đúng hơn. Nhưng chuyện này sẽ mang tiền tới cho tôi!”

“Đất đai của chồng bà sao?” Don Bautista đang mất hứng thú với câu chuyện, ông không có tài đoán trong những trò chơi kiểu này.

“Đi đời từ thuở nào rồi. Không, ông có nghĩ đến mấy đứa con gái đẹp thỉnh thoảng đến ở với tôi không - mấy đứa ra tay tài tình lắm lựa toàn nhân tình giàu có. Đương nhiên tôi cũng rầu rầu vì chả có ông nào chịu ngỏ lời muốn lấy bọn nó, nhưng ít ra không có đứa nào cặp với khách tôi và bọn đàn ông đó đều có gia đình hết rồi.” Bà chủ ý đợi xem phản ứng của ông, và thấy nét mặt ông vô cùng sững sốt.

“Bà muốn nói là họ trả tiền cho bà vì bà chứa chấp bọn nó?”

Bà phá lên cười chế nhạo ông. “Bọn họ trả được cái gì cho tôi! Không phải thế, Bautista, tình nhân của họ trả. Họ chi hậu hĩnh lắm để tỏ lòng biết ơn tôi không quản gian nan giúp đỡ họ đạt yêu cầu mà. Nhưng có vài đứa con gái thoát đầu hơi khó tính một chút,” bà trầm ngâm nói thêm.

Don Bautista chùi hàm râu của mình, nhìn chăm chăm bà chủ nhà như bị thôi miên. “Bà muốn nói con bé Catalina và Suarez, và còn con bé da trắng – tên cô ta là gì nhỉ? – Ana –”

“Tất cả bọn họ. Tôi đem chúng ra khỏi nhà thổ, o bé tụi nó lại, diện cho tụi nó rồi đem bán. Sao ông trông có vẻ kinh hoàng thế? Đàn ông các người đều giống như ngựa mả. Và đó là chỗ ông thu tiền đấy. Trước đây lúc nào tôi cũng có đủ tiền để bắt tay vào một đứa con gái, trả đủ tiền mặt để củng cố lại uy tín của tôi để đánh bóng cho con bé đó, nhưng thời gian này tôi hơi quá tay. Mấy chuyện này luôn luôn tiến hành như vậy, lần này tôi tìm được một tuyệt tác vô song có thể kiếm về cho tôi cả gia tài chứ chẳng chơi – nhưng tôi không có tiền để gầy dựng cho nó.”

Dona Jerónima ngưng vừa đủ lâu trước khi nói tiếp. “Tôi có lòng tin rằng chuyện này tôi sẽ thu vào đủ để nhận thêm một người hợp tác. Bọn đàn ông đó không những thanh toán vào lúc chót – hãy nghe đây,” bà lên tiếng trách khi thấy ông toan xen miệng vào – “mà còn bằng cách này cách khác: nào là quà cáp, mua chuộc, trong lúc đứa con gái đang quyết định chọn người đàn ông nào. Ông không biết một tên ngu hể mà mê say đắm đuối rồi sẽ trả ra bao nhiêu dẫu – nhưng chuyện đó không quan trọng. Hãy cho tôi vay, xem nào, năm ngàn quan –” nét thú vị đã biến mất trên gương mặt bà – “tôi sẽ trả cho ông phần nửa số tiền đứa con gái mới đó đem về. Tôi bảo đảm với ông ít ra là gấp năm lần tổng số sẽ chia đều giữa tôi và ông khi mọi chuyện kết thúc.”

Vào lúc này Don Bautista đang toát mồ hôi đầm đìa. “Năm ngàn!” ông thốt lên sững sốt. “Bà chắc khủng rồi! Nếu bà chìm xuồng là đời tôi cũng bế mạc.”

“Tôi không thất bại đâu.” Giọng Jerónima chán nản. “Được rồi, vậy thì ba ngàn đi – nhưng ông chỉ được một phần ba lợi nhuận thôi.”

“Bà nói như thể cái mưu đồ của bà không hề có bất cứ hiểm hoạ nào hết. Nói đến việc bỏ vốn và lợi nhuận thì lúc nào cũng hay ho cả, nhưng tôi được bảo đảm gì đây?” Nét mặt ông sáng hơn một chút. “Giá mà tôi thấy được đứa con gái mà bà nói đó...”

“Tôi cũng đang tự hỏi khi nào thì ông mới hỏi, và câu trả lời ngắn gọn là ông chưa có thể gặp. Tôi nói tôi vừa tìm con bé đó, nhưng tôi còn chưa đụng được nó.”

“Bà quá tự tin, Jerónima. Giả như nó không đến gặp bà thì sao?”

Bà trầm ngâm cười, đôi môi chỉ hơi cong lên gần như nhận không ra, để khỏi xáo trộn nét điềm tĩnh trên gương mặt sắc cạnh trước khi bà lạnh lẽo trả lời, “Ồ, khi mà tôi có nó trong tay, nó sẽ làm theo lời tôi bảo thôi, chỉ có vài đứa không muốn trốn khỏi cuộc sống như nô lệ trong mấy chốn lầu xanh đó. Ngoài ra, tôi rất khéo léo thuyết phục người khác làm theo ý mình mà, ông chưa bao giờ lưu ý đến điều đó sao?”

Cặp mắt hí màu nâu của Don Bautista xoe tròn sững sốt. “Đúng, nhưng tôi không nghĩ bà – bà định làm thật.”

“Suyt, Bautista, tôi chưa tính nói với ông mọi bí mật của tôi. Nhưng ông hãy nhớ lấy lời tôi rằng đứa con gái sẽ hoan hỉ đồng ý bất cứ cái gì tôi đề ra khi mà tôi đã sửa soạn nó dẫu vào đấy. Nếu ông muốn thấy nó –” bà nhún đôi vai gầy ra ý khinh miệt – “ông phải tỏ ra sùng đạo mới được giống như tôi trong ba ngày vừa qua. Con bé đó đến nhà thờ San Pedro hàng ngày và cầu nguyện ở đó khoảng nửa tiếng. Tôi tình cờ gặp được nó ở đó, nhưng người ta nói với tôi nó đến đó mỗi ngày, thế nên tôi không buồn theo dõi làm gì. Con bé ắt hẳn là từ nhà thổ ra, nhưng giọng nói thì lại quá thanh tao so với con gái lầu xanh. Tôi phân vân...”

“Cô ta trông ra sao? Tên gì?” Don Bautista háo hức hỏi.

“Nó chưa nói tên cho tôi nghe – nó không muốn nói chuyện với người lạ, cho thấy nó cũng thông minh. Con bé trông kín đáo, không rụt rè một cách ngu ngốc giống mấy đứa con gái khác tôi từng tiếp xúc qua. Đứa con gái này bảo với tôi thẳng thừng là nó không muốn nói chuyện với tôi.” Dona Jerónima mỉm cười ra vẻ tán thưởng. “Về diện mạo, con bé đúng là một nữ thần – còn gì nữa nhỉ? Giờ thì nó ăn mặc như dân cùng đinh, đương nhiên rồi,” bà thêm vào một cách khinh bỉ, “trong bộ áo choàng và váy rộng thùng thình, dù vậy tôi vẫn thấy mấy thằng hậu đậu bắn thủ giết chổ nhau, há hốc miệng khi con bé đi ngang. Tóc đen – thoáng ánh xanh - mắt nâu, theo cái tôi biết thì ông có thể diễn tả làn da nó như là mặt ong,” bà nói thêm với vẻ xảo quyệt.

Don Bautista liếm môi. “Đã có chồng,” ông hỏi bằng âm điệu nhả nhận khác thường, “hay – à – chưa có chồng?”

Dona Jerónima cười tán đồng câu hỏi. “Con bé đeo nhẫn trên tay phải, nhưng chỉ là một dấu ấn thôi – đã đính hôn, tôi nghĩ thế, nhưng chưa cưới. Tôi có thể nói một cách chắc chắn nó hầu như là con gái còn trinh.”

Chẳng hạn gì nếu Bautista tin như thế, thâm tâm bà tự nhủ. Nếu đứa con gái không còn tân thì chắc chuyện đó chắc cũng vừa mới xảy ra thôi, và thế nào cũng qua mặt được hầu hết bọn mày râu. Và cái giá mà bà sẽ đập đổ cho một cô gái còn trinh thì ngất ngưỡng tận mây xanh, trong khi mấy con bé đã bị xài qua rồi thì bị liệt vào hạng rẻ hơn nhiều. Don Bautista chồm tới trước, ít ra chuyện này đã bắt đầu làm cho ông ta hứng thú.

“Cô ta có giống như...”

Ông ngưng bật khi Sanchia vội vã tuôn vào phòng. Trong lúc còn khá giả Dona Jerónima từng thuê quản gia coi sóc mọi việc trong nhà, nhưng dạo này thì tình cảnh quá tệ hơn trước. Mọi việc rồi sẽ thay đổi thôi, người góa phụ tự đề ra lý lẽ trấn an mình lúc bà ngược lên nhìn gương mặt bối rối của cô hầu.

“Chuyện gì thế?” Dù giọng nói của bà uể oải, nhưng tia sáng trong đôi mắt bà ngầm truyền đạt rằng bà sẽ không để tâm đến bất cứ chuyện vặt vãnh nào.

“Senora, có người muốn gặp bà. Con đã nói với cô ta rằng bà đang tiếp khách, nhưng cô ta bảo rằng bà có nói là cô ta có thể đến gặp bà bất cứ lúc nào, và vấn đề rất cấp bách. Giờ thì cô ta đang đợi bên ngoài.”

“Cô ta?” Dona Jerónima đột nhiên ngẩng mặt lên. “Một người phụ nữ trẻ? Cô ta có nói tên không?”

“Cô ta nói tên của cô ta là Margarita Armendariz, senora, dạ đúng, cô ta còn trẻ. Cô ta nói rằng bà đã nói chuyện với cô ta ở nhà thờ San Pedro cách đây ba ngày.”

“Đưa cô ấy vào.” Dona Jerónima quay nhanh sang Bautista, nở nụ cười phô bày những chiếc răng nhỏ đều đặn và khiến dáng dấp như con cá sấu của bà thoáng vẻ nóng nảy bồn chồn. “Trời ơi ông đấy, ông bạn của tôi! Đây chính là đứa con gái tôi từng nói tới, khi mà ông thấy nó thì tôi có thể tiết kiệm được hơi sức thuyết phục ông. Giờ hãy nhớ, là ông không biết chuyện gì cả ngoại trừ rằng cô ta là người quen biết của tôi và ông chưa bao giờ gặp qua.” Bà đứng lên trong lúc cửa mở, và đưa tay ra về hướng bóng dáng đứng nơi ngạch cửa. “Senorita Armendariz phải không? Có cách nào tôi có thể - sao thế, cháu thân mến, có vấn đề gì à?”

Juana gần như không nghe nổi từ ngữ nào, nhưng giọng nói dịu dàng của bà ta đã phá vỡ cái cảm giác không khóc ra nổi đang trói buộc lấy nàng. Nàng cố cất tiếng, nhưng khi hương thơm gợi nhớ đó vấy phủ nàng và tay người phụ nữ lạ kia xiết chặt trên tay mình, nàng bật lên tiếng kêu khẽ, thổn thức rồi cứ đứng đấy ứa nước mắt. Nàng không cử động nổi, không thể thốt ra được lời nào, nhưng cứ đứng như chôn chân trong đau khổ tuyệt vọng ngút ngàn.

Dona Jerónima kiên nhẫn đợi, thốt lên khe khẽ an ủi. Bà thấy nhẹ cả lòng khi thấy cô gái trông vẫn xinh đẹp ngay trong lúc thương tâm nhất. Sóng mũi đỏ ửng và đôi mắt sưng có lẽ có ảnh hưởng xấu cho kẻ sách của bà, nhưng Don Bautista đã nhích lại gần hơn như bị thôi miên.

“Giờ thì lại đây, señorita, cháu phải bình tĩnh lại và ngồi xuống chứ. Không có điều gì đáng phải khóc như thế đâu.”

Âm hưởng mạnh mẽ đã xuyên suốt lớp vỏ u uẩn của Juana, nàng vâng lời lúng túng bước đến trường kỷ và ngồi xuống bên cạnh Dona Jerónima. Người phụ nữ lớn tuổi từ tốn vỗ về nàng và ngược mắt nhìn vị khách kia.

“Bautista, tôi nghĩ ông nên về. Hiện tại chúng ta đã nói hết những điều cần nói rồi. Ngày mai ông trở lại nhé.” Lời căn dặn của bà không phải là một câu hỏi, và người phụ nữ cúi xuống Juana, lơ đãng ông ta.

Don Bautista, rõ ràng là bị đuối khéo, vẫn ráng lẩn quẩn thêm một lúc lâu nữa rồi cầu nhàu chào tạm biệt và cất bước đi ra. Ông hy vọng ở lại cùng bà an ủi và nhìn cô gái kỹ hơn – nhưng rồi thế nào cũng có đủ thời gian cho việc ấy, bởi lẽ nếu ông hùn ba ngàn quan tiền vốn trong việc đầu cơ liều lĩnh này ông sẽ có quyền theo dõi chặt chẽ vốn quý của mình. Hoặc có lẽ - ông dừng lại bất chợt khi sắp bước ra đường, khiến Sanchia chưng hửng – nếu ông ráng vét hầu bao và góp năm ngàn quan, biết đâu Jerónima sẽ chịu cho ông nể đứa con gái đó trước khi các tên đàn ông khác có cơ hội đeo đuổi.

Cuối cùng khi Juana đã nguôi ngoai, nàng thấy mình đang gục đầu vào vai vị chủ nhà và bàn tay nhẹ nhàng của bà ta đang vén tóc nàng ra phía sau gương mặt nóng bừng. Trong khoảnh khắc nàng mơ màng hình dung đến mẹ mình, nhưng bờ vai này quá xương xẩu còn đôi tay lại quá khẳng khiu.

“Xong chưa nào?” Có tiếng hỏi thoáng vẻ thú vị.

Juana gật đầu và nhanh chóng lui lại. “Cháu xin lỗi.” Nàng cảm thấy cổ họng khô nhám, và giọng nói nghe khản đặc với cả chính mình. “Cháu thật tình không muốn làm như thế, nhưng cháu cảm lòng không nổi.”

“Giờ khóc ra được rồi, ta mong cháu cảm thấy đỡ hơn. Nào, ta sẽ sai người mang thức uống lên, khi nào sẵn sàng thì nói cho ta biết sao cháu đến đây.”

Juana ngẩng đầu lên giống như con nai đang thận trọng đề phòng. “Cháu đến xin bà giúp đỡ. Bà có nói là bà sẽ...” Giọng nàng lại sưng ứ, và nàng khó nhọc nuốt xuống.

“Dĩ nhiên là ta có nói thế, nhưng cháu phải nói cho biết chuyện là thế nào! Cháu cần giúp chuyện gì? Và điều gì hay là ai –” cặp mắt uể oải của Dona Jerónima sáng lên một cách tò mò – “đã gây cho cháu đau khổ đến thế?”

Juana hít một hơi dài và dăm dăm nhìn vào đôi mắt vàng ngàu đang hướng về nàng một cách điềm tĩnh. “Chuyện dài dòng lắm, senora, cháu thật ngu quá.”

Dona Jerónima bặm môi. “Có người nào trong đời mình mà lại không như thế chứ? Kể cho ta nghe chuyện của cháu đi, senorita Armendariz, rồi ta mới biết là phải giúp cháu như thế nào.”

“Sự giúp đỡ duy nhất cháu cần là giới thiệu cho cháu một dòng tu, để cháu có thể vào tu viện càng xa chỗ này càng tốt.”

“Ồ, không chứ!” Người phụ nữ già cau mày, đoạn vội vã vuốt trán. “Chuyện đó hoàn toàn không được,” bà dịu dàng nói thêm, “ta chắc cháu tưởng tượng quá đáng thôi, cháu muốn điều này chỉ vì nghĩ rằng đời mình đã bị hủy hoại rồi, phải không? Chuyện không đến nỗi thế đâu, ta bảo đảm, cháu còn quá trẻ thì làm sao mà tội lỗi đầy người được.”

Trong một lúc đôi mắt dài sẫm màu của cô gái nhìn vào mắt bà bằng tia nhìn thật cứng cỏi và ảm đạm đến độ bà nhận ra được vẻ bối rối trong đấy, nhưng rồi hàng mi vút nhọn vì đâm lệ lại rủ xuống và Dona Jerónima đã mau chóng xua đi nỗi nghi hoặc của mình. Còn Juana, hai tay ấn chặt vào nhau trên đùi, mắt vẫn nhìn xuống cố nhớ rõ câu chuyện mình đã dựng lên.

Nàng kể thật nhanh và đều đặn, không màng tới câu chuyện của mình có thuyết phục được người nghe hay không, tuy nhiên lời lẽ thật thẳng thắn và cách kể chuyện không màu mè đã khiến câu chuyện của nàng nghe đáng tin tưởng hơn mà chính nàng cũng không ngờ. Nàng kể cha mẹ mình đã chọn chồng cho mình ra sao, và nàng đã chấp thuận bỏ trốn với người gia nhân trong nỗi kinh hoàng như thế nào, chàng từng thuyết phục nàng là chàng yêu nàng. Giọng kể nàng run rẩy, và thâm tâm đau đớn phải kể câu chuyện bịa đặt như vậy khiến lời nàng nói nghe thật náo lòng. Người hầu ấy đã đưa nàng tới thị trấn Villenos này, và nàng đã phát hiện quá trễ là chàng chỉ muốn của hồi môn và có ý tiêu xài tiền của nàng cho người đàn bà khác.

“Tối qua chúng cháu đã cãi nhau –” giọng nàng chỉ rõ hơn tiếng thì thầm một chút – “và anh ấy dọa sẽ đến chỗ đó gặp cô ta nếu cháu không... ân cần với anh ấy.”

“Ta hiểu rồi,” Dona Jerónima lạnh lùng quan sát. “Và cháu không chiều theo?”

Juana lắc đầu, môi nàng mím chặt cổ dần cơn ghen ngào vừa dâng lên trong cổ. Nàng lại nuốt khan, rồi nói, “Tối qua anh ấy đi cả đêm, và cháu đợi mãi – cháu cứ ngỡ anh ấy chỉ nói suông trong lúc tức giận, rằng anh ấy không có ý làm thế, nhưng lúc về nhà anh bảo với cháu anh đã làm đúng như lời anh nói. Anh ấy không ở lại lâu –” Giọng nàng gần như vỡ ra. “Anh chỉ về để lấy đồ của cháu để đem đi bán, và khi anh ấy đi nữa cháu đến đây xin cô giúp.”

Sự thật của câu chuyện nghe lừa dối làm sao khi nó được trộn lẫn với những lời dối trá, nàng mệt mỏi thẳm nghĩ. Hiện giờ nàng vẫn ngồi yên, cứng nhắc khi chuyện kể chấm dứt, không dám nghĩ ngợi thêm vì sợ ý tưởng đó lại khơi thêm đau đớn.

Dona Jerónima cất giọng thánh thót, “Người đàn ông này – anh ta là nguyên nhân cháu muốn bỏ trốn đến tu viện sao?”

Juana nhói người, rồi nói với giọng thận trọng có vẻ gượng gạo. “Cháu không chịu đựng nổi,” cổ họng nàng nhưé nhói, “để nhìn mặt anh ấy nữa.”

Tại sao, con bé khờ khạo này thực sự thương hẳn, Dona Jerónima ngạc nhiên nghĩ nhưng nhanh chóng không để lộ ý nghĩ của mình, nhưng tình yêu đó rồi cũng mau đi vào lãng quên thôi. Một kẻ hầu sẽ không có uy lực kháng cự lại ý định của cô ta, thậm chí nếu hẳn có ăn năn hối hận vì sự ngu xuẩn của hẳn đã khiến cô ta phải bỏ đi và sau đó lại muốn tìm cô ta trở về. Điều quan trọng là con bé không hề có bè bạn gì trong thị trấn – càng làm cho công việc của bà dễ dàng hơn. Bằng âm điệu thương cảm được trình bày một cách chu đáo bà dọa dẫm, “cháu không còn người quen nào có thể nương dựa sao? Cháu sẽ nghe ai khuyên khi gặp khó khăn.”

“Cháu chỉ biết mỗi gia đình chúng cháu đang ở chung thôi, họ là bạn của Fel – anh ấy. Họ không bao giờ nghĩ xấu về anh ấy đâu, và cháu thà để họ nghĩ cháu bỏ anh ấy không cần lý do. Họ là người tử tế, cháu không muốn làm họ thương tổn.”

“Cháu thật là rộng lượng.” Câu đáp của Dona Jerónima thốt ra khô khan hơn bà có ý muốn nói, nên bà vội vàng sửa sai bằng cách trao cho nàng tia nhìn quan tâm sâu sắc. “Nhưng Margarita thân mến à – cho ta được gọi cháu như thế nhé – trong chuyện này không ai trách cháu điều gì cả ngoại trừ là cháu quá chân chất! Chỉ vì một việc nhỏ như vậy mà đòi vào tu viện là hoàn toàn không đúng, khi cái mà cháu cần hơn hết là một nơi ẩn náu và có người giúp biên thư báo cho cha mẹ cháu lúc cháu dịu lại.” Bà lơ đi khi thấy Juana lắc đầu lia lịa rồi chậm rãi nói, như thể vô tình có cảm hứng, “thế tại sao không ở đây với ta ít lâu cho đến khi chúng ta quyết định cách nào tốt nhất cho cháu? Căn nhà này quá lớn cho một bà góa đơn độc như ta, bầu bạn với cháu sẽ làm cho nơi đây có sinh khí hơn trong ít lâu.” Bà vỗ nhẹ lên gò má còn đọng vị mặn nước mắt, và nở nụ cười. “Cháu ở lại nhé? Người chồng phản bội của cháu sẽ không cả gan đến gần cháu đâu, nếu anh ta dám chúng ta sẽ quăng anh ta ra cửa! Ở đây cháu an toàn lắm. Tạm thời cứ gạt chuyện đi tu viện sang một bên độ một hai tuần - một tháng đi - rồi chúng ta sẽ suy xét lại. Cho đến lúc đó, nhà của ta sẽ vừa là tổ ấm vừa là nơi trú ẩn của cháu.”

Juana dờ dẩn gật đầu. Nàng có làm gì đi nữa cũng không quan trọng, miễn sao nàng thoát được Felipe Tristán. Chàng từng nhạo báng nàng vì đã đi tìm nơi ẩn tránh để trốn thoát chàng, và giờ đây thì nàng đã đạt được ý nguyện. Nàng không hề thấy được nét đắc thắng rực lên nơi những ngón tay đang siết chặt của Dona Jerónima, cặp mắt vàng ngầu của bà ta đột nhiên sáng lên trước khi bà ta quay đầu sang hướng khác, hay có lẽ bà cũng không cảm thấy chắc chắn lắm về nơi nương náu của mình.

13. Chương 13

Đứa con gái thật là phiền toái khi cứ khăng khăng muốn viết thư cho chủ nhà trước trong thị trấn, Dona thầm nghĩ khi bà để Juana ngồi một mình viết thư, thư gửi đến chỗ nhà đó chắc không có gì đáng lo ngại cả. Cho dù con bé có nói với họ nó đang sống ở đâu, họ cũng chẳng làm được gì. Bọn người đó không phải là bà con họ hàng của con bé, nếu có may mắn bắt trặc bà chỉ việc báo với Don Bautista trục xuất cả bầu đoàn thể từ họ ra khỏi thị trấn thế là xong. Nếu con nhỏ khờ khạo đó muốn viết thư cho cha mẹ nó, có lẽ đó lại là một vấn đề khác, đến lúc ấy lá thư đó sẽ bị ếm nhem. Nhưng bà hứa sẽ cho tên hầu giữ ngựa trong nhà bà gửi thư đi. Điều này chẳng hề hẳn gì, và sẽ dập tắt bất cứ mầm mống nghi ngờ nào của con bé đối với bà chủ nhà tốt bụng. Dona Luisa mỉm cười khi đi tìm Sanchia ra lệnh cho cô hầu sửa soạn phòng ốc cho señorita Armendariz. Việc đứa con gái này thật sự biết chữ là một bất ngờ nữa nhưng quả tình là một lợi thế.

Juana đang vất vả viết tin nhắn cho Luis và Elisabeta, tâm trí đang kinh hoảng khiến nàng không thể hành động một cách tự nhiên được. Lá thư chứa toàn những lời lẽ trang trọng sáo rỗng mà nàng từng được dạy lúc còn nhỏ. Juana cảm ơn thịnh tình và sự quan tâm chăm sóc của họ dành cho nàng, rằng nàng lúc nào

cũng nhớ đến họ với lòng yêu thương cảm kích và suy nghĩ về họ với lòng cảm mến sâu xa. Nàng biết nàng và Felipe sẽ không bao giờ có được hạnh phúc với nhau, nhưng nàng đã chọn lối đi cho riêng mình - viết đến đây ngòi bút nàng bỗng run rẩy - và thậm chí sau này nếu nàng không bao giờ gặp lại họ nữa, nàng muốn mình luôn luôn được là bạn bè của họ.

Khi lá thư viết xong nàng ngồi nhìn đắm đắm vào tờ giấy trắng vừa đặt trước mặt. Thư này cần phải bỏ vào bên trong một lá thư khác để tránh người khác tò mò đến tên của Tristán. Thậm chí đến lúc này nàng vẫn cho rằng giữ kín bí mật là điều cần thiết, ngay cả trong lúc nàng viết lời chia tay cuối cùng đến chồng mình.

Nàng thần thờ đứng dậy và bước về phía cửa sổ, dõi ánh mắt trống rỗng ra bên ngoài Plaza Mayor. Cảnh sắc rực rỡ bên dưới chỉ là những hình dáng vô nghĩa dường như nhòa dần, thay vào đó là khung cảnh nơi căn bếp đông đảo, thơm lừng mùi vị của nhà Luis, khắp nơi chất đầy những bao bị nặng trĩu và những bó thảo mộc treo đông đưa. Đi đứng bên trong đó là phải dò dẫm từng bước một. Trước khi nàng ép trí não không nghĩ tới nữa, những kỷ niệm nàng cố kiềm nén vỡ tràn ra chung quanh nàng như sóng cuộn cuộn dâng, và nàng lại trải qua những biến cố đó trong hai mươi bốn giờ vừa qua thêm một lần nữa. Thật không thể tin được là khoảng thời gian đó sao lại quá ngắn ngủi - thế mà nàng cứ ngỡ mình đã qua những hai mươi năm.

Lúc ấy nhìn thấy nàng nét mặt Tristán vô cùng sững sốt. Nàng đã vội vã chen qua đám đông ngay cửa nhà thờ, hoàn toàn đã quên đi người phụ nữ lạ nàng vừa nói chuyện, thế xác đầy căng thẳng lúc bước về phía chàng đang đứng. Chàng quay đầu lại chăm chú nhìn nàng, ánh mắt họ giao nhau qua đầu đám người đang đứng lố nhố, và nàng cảm nhận được cơn giận dữ dội đang gặm nhấm trong thâm tâm chàng. Nó không lộ ra trên nét mặt - không một bắp thịt nào cử động trên gương mặt da vàng khắc nghiệt đó - nhưng đôi mắt màu lục rực sáng như sắc ngọc của nhà giả kim, thật độc ác kỳ dị, đã tố giác điều ấy. Nàng hạ mắt xuống tránh ánh nhìn đó, sợ chàng đọc được trên mặt nàng nỗi thù hận của chàng đã làm nàng tổn thương đến dường nào. Trong quãng thời gian còn lại ngày hôm ấy và suốt cả ngày hôm sau buồn tẻ chàng gần như không nói với nàng câu nào, thậm chí khi nàng nêu câu hỏi lúc chỉ có hai người họ với nhau về những tin đồn thổi của đám dân gitanos chàng cũng không lên tiếng. Ngày hôm sau họ lại bắt tay vào những công việc thường ngày, chàng vắng mặt hầu như suốt buổi trong lúc nàng chắt vạt phụ việc nhà với Elisabeta. Juana cảm nhận một cách khổ sở rằng nỗi đau đớn đã làm tay chân nàng vụng về hơn thường lệ, và thêm cảm giác bao tử no hơi khiến nàng không còn ngon miệng. Nàng gần như không lưu ý người đàn bà mặc áo choàng đã đợi trong gian chính của nhà thờ San Pedro đang theo dõi sự đi đứng của nàng, chỉ có mùi hương quen thuộc thâm nhập vào tâm thức khi nàng đi ngang qua chỗ bà ta.

Tối hôm qua Elisabeta dường như nhận ra được tình trạng căng thẳng đang gia tăng giữa hai vị khách của bà nên đã lấy cớ đưa cả gia đình qua chơi nhà cô em dâu của bà ở đường kế bên, và cương quyết gạt đi lời năn nỉ sợ sệt của Juana tỏ ý muốn đi theo. Tristán gần như không lên tiếng, chỉ gật đầu đồng ý với đề nghị rằng chàng và Juana muốn có giây phút riêng tư với nhau, và nụ cười giả vờ trên môi chàng trông thật kinh khủng. Bầu không khí đặc sệt như bão đang tụ hội trong căn bếp nhỏ xíu trong lúc gia đình lảng vảng tới lui tìm quà cáp cho tia (cô, dì, thím) Mariana, còn Juana thì lại không ngừng nghĩ đến trận mưa dòn dập khi Tristán nhận lời khiêu chiến của Jaime.

Nàng trầm nghĩ tình cảnh lúc ấy chẳng khác chi bây giờ, Felipe sẽ rũ bỏ những cái chàng không muốn, tàn nhẫn và lạnh lùng như chàng đạp chết một con gián. Giờ thì lại quá rõ ràng, câu chuyện của nhóm du mục đã khiến chàng suy tính cái giá chàng phải trả ra cho đường đi nước bước của chàng hiện nay, và chàng đã nhận ra con số này quá cao. Bây giờ chàng dự định sẽ thay đổi cuộc diện này. Tối qua chàng không hề động đến nàng - chàng về nhà trễ và đi ngủ ngay không màng đoán đoán xem nàng đã ngủ hay chưa, còn nàng phải vờ như mình đã ngủ để chàng không đoán được nàng đã thao thức đợi chàng trở về có được an toàn hay không. Với bộ óc tính toán lạnh lùng như chàng, Tristán đã cố tình dè dặt nỗi khát khao chàng dành cho nàng, và giờ đây chàng muốn cắt đứt cái của nợ là nàng. Chàng từng dạy nàng ham muốn chàng, và bây giờ thì lại dạy nàng phải sống thiếu chàng.

Nàng đang nghiêng đầu trên tấm áo chemise nàng đang sửa sang lại cho Luis, mũi kim đưa đẩy càng nhanh hơn, thật thường hơn. Có tiếng chào tạm biệt ồn ào rộn rã và nàng nghe thấy tiếng mình đáp trả, nhưng vẫn thực sự chú tâm đến hình bóng vạm vỡ bên kia phòng. Bỗng dưng thật là ngớ ngẩn, phi lý nàng lại tự hỏi phải mất bao công sức để tháo cái phù hiệu thêu hình điệu sư ra khỏi vai áo chèn màu đen của chàng.

Cơn run rẩy lo lắng đã khiến nàng đâm kim vào ngón tay, nàng kêu lên suýt soa và thấy vết máu đang loang ra trên nền vải áo. Juana vụt đứng bật dậy, nhưng trước khi nàng rời khỏi ghế Tristán đã băng qua phòng chỉ bằng một sải chân và tóm lấy vai nàng. Gần như không biết mình đang nói gì, nàng áp úng, “tôi phải lấy chút muối - vết máu -” và cảm thấy chàng đang lắc nàng, thân hình nàng như bị xô tới trước một cách nôn nóng khiến đầu nàng bật ngửa ra sau. Dường như chàng đã nổi nóng, nàng vụt nghĩ một cách hoang mang, trước đây chàng chưa bao giờ làm như thế cả. Chỉ mỗi một lần nàng thấy chàng nổi giận. Giận dữ là một sự phạm tội tình cảm, thế nên chàng sẽ không bao giờ buông thả bản thân chàng đến thế...

“Nói có Chúa, em đánh giá bản thân mình quá cao đấy.” Sự khinh bỉ trong giọng nói chàng khứa vào người nàng như lưỡi kiếm lạnh buốt, và nàng thấy được cùng một tia mắt như màu ngọc rực lên giữa hai hàng mi dày trước đó. “Một mạng người không có gì cao quý hơn cái này sao? Tôi nghĩ em đã học cách tỏ ra rộng lượng hơn trước khi tôi cưới em chứ, nhưng dường như tôi đã lầm.”

Juana há hốc miệng kinh ngạc. Nàng đang trân người chuẩn bị hứng chịu những lời từ khước, nhưng những lời lẽ này thật quá lạ lùng khiến nàng tái mặt chỉ biết đứng đấy nhìn chàng chăm chăm, không thốt lên được lời nào. Nàng cố phân tích xem chuyện gì đã làm chàng mất hết tính cách như vậy. Nàng không nghĩ rằng nó có liên hệ gì với tin tức của nhóm du mục - có lẽ nàng đã diễn vai trò của mình quá khéo, nên chàng đang muốn ra tay phá vỡ lớp vỏ điềm tĩnh giả tạo của nàng chăng.

Cổ họng đau nhói nhưng nàng vẫn cố nói, “Mọi chuyện anh làm đều là do anh quyết định! Tôi không hề yêu cầu anh giúp, việc giết người thì lại càng không. Anh lẽ ra có thể nhận được tiền thưởng của tôi nếu giúp tôi trốn khỏi castillo hay là nói sự thật với ông công tước già kia -” Nàng ngưng bật khi thấy Tristán nhếch môi châm biếm.

“Em muốn ông ta biết hết mọi sự thật. Hay là em để tôi cho ông ta biết điều này...?”

Thình lình nàng bật kêu lên đau đớn khi chàng bất ngờ cúi xuống hôn nàng. Miệng chàng nồng mùi rượu, và nàng kinh hoàng nhận ra là chàng đã uống đến say sưa và rằng bản tính tự chủ tàn bạo của chàng có lẽ sẽ không còn đủ khả năng bảo vệ nàng nữa. Nàng quẫy người trong vòng tay chàng, cố chống trả. Tâm trí nàng chỉ nghĩ rằng nếu nàng hiểu được nguyên do nào đã khiến chàng nên nồng nổi đó, có lẽ nàng sẽ hiểu được cơn giận dữ dội như sấm sét đang nung đốt thịt da nàng trong lúc này.

Vị mặn của máu nàng vẫn còn vương trên môi, nàng cảm thấy tay chàng đang di chuyển khắp lưng nàng thật mạnh mẽ tàn nhẫn như thể chàng sẽ bẻ gãy nó nếu nàng khước từ chàng. Lúc người nàng như căng ra chàng ngược đầu lên một chút, và nàng nghe Tristán thì thầm đầy khinh bỉ. “Phần thưởng của em chẳng đem lại cho tôi lợi lộc gì khi em trả nợ miễn cưỡng như thế. Tôi sẽ có được bằng chứng biết ơn cụ thể nào đây? Nói đi.” Khi nàng định quay đầu đi, chàng nắm lấy cằm nàng ép nàng ngược mặt lên để nàng phải nhìn vào mặt chàng. “Thậm chí ngay bây giờ em cũng không buồn giả vờ chịu đựng gương mặt tôi dưới ánh sáng nữa.”

“Tôi đã trao cho anh mọi thứ anh đòi hỏi rồi còn gì.” Giọng nàng khàn xuống đau đớn, và nàng cảm thấy tay chàng siết chặt hơn.

“Không, không phải là trao ra, chỉ là tôi được em cho phép một cách tử tế để lấy thôi.” Lời chàng như châm chích. “Thì ra, tôi đã quá chậm để kiểm lời từ cái công trình toi bao nhiêu công sức này, nhưng bây giờ thì tôi đã sáng mắt ra rồi.”

Chàng buông nàng ra đột ngột đến nỗi thân hình nàng chao đi. Rồi chàng lùi lại, dăm dăm nhìn nàng bằng ánh mắt vừa hận thù vừa khinh bỉ khiến đôi mắt với cặp mí nặng sáng rực gần như lóa đi. Giọng chàng cất xuống người nàng như những làn roi được đo lường thận trọng.

“Tôi vẫn giữ em lại, senora, để bảo tồn lời hứa hôn nhân của tôi và bởi vì em là miếng thịt bùi có giá đem đi giao dịch lúc nào được, nhưng tôi không còn thêm muốn để ôm thánh tử đạo trong lòng nữa. Thay vì thế, tối nay tôi sẽ xài một phần nhỏ trong đám hồi môn của em ở những nơi tôi thường lai vãng lúc trước - là nhà chứa trong Calle Montera đấy. Điều này sẽ thỏa mãn cả hai chúng ta.”

Mái tóc chàng ánh lên thuần một màu đồng khi chàng quay gót ra cửa. Đến thêm cửa chàng dừng lại, nhìn về phía sau như dò dẫm gương mặt nàng tìm xem trên đó có dấu hiệu nào cho thấy nàng tủi nhục hay không, nhưng nàng đã vội quay đi trước khi chàng kịp thấy mắt nàng đã nhòa lệ.

“Trừ phi cái phố nhà thổ đó không có giá trị nào khá hơn em, em không cần phải đợi tôi đến sáng hôm sau.”

-o0o-

Juana nhớ lại tối đó nàng không hề chớp mắt. Khi Elisabeta cùng với gia đình bà quay về, bà thấy nàng ngồi thờ người trước trước đám lửa đang lụi tàn nên lên tiếng trách cứ cả tròng giục nàng đi ngủ, nhưng ai nghe được đều hiểu đây chỉ là mánh yêu. Bà sợ giữa hai người họ đã có gây hấn, cả Felipe và Juana đều đau khổ vì cái chết của vị công tước khốn khổ kia. Bây giờ thì mấy đứa con trai lớn đã sang ngủ nhà chú chúng nó nên cũng không ai gây náo động làm phiền tới Juana. Trong thời khắc buồn tẻ trước khi mặt trời lên Juana cảm thấy mình cần những tiếng nói cười ồn ào của chúng biết bao – hay bất cứ tiếng động nào giúp nàng kết thúc giờ phút tưởng chừng như vô tận nằm chong mắt nghe tiếng chuông đổ báo từng giờ đã qua đi, và giường tai ngóng chờ tiếng bước chân khe khẽ của ai đó đã không quay về.

Sáng hôm sau nàng trở về sau chuyến viếng thăm ngắn ngủi ở nhà thờ San Pedro và bắt gặp Tristán đang sắp sửa rời nhà. Carlos, thằng bé từng là người hộ tống miễn cưỡng của nàng nhưng rất dễ bảo, thấy cái búng tay của chú Felipe vâng lời bỏ chạy. Nàng ngược lên lòng thoáng sợ hãi khi thấy Tristán đang đứng ngáng đường mình.

Ý nghĩ đầu tiên của nàng là chàng trông như đang bệnh, sắc mặt xám lại vì mất ngủ, đôi mắt lờ lờ trũng sâu. Nàng chưa bao giờ thấy chàng trông lờ lờ đến thế. Chiếc áo chen cài cúc thả, áo choàng vắt trên vai nhả nhúm, còn mái tóc đỏ rối bù, một lọn dài đang buông thõng ngang mày. Bất chợt nhận ra nguyên nhân nào đã gây nên dáng vẻ kiệt quệ, phóng túng này nàng sững cả người. Vành môi se đang cong lên kia đã báo với nàng rằng chàng đã đọc được câu hỏi chưa thành lời trên mặt nàng trước khi chàng nhướn mày châm biếm.

“Kẻ hầu của em đây, thưa tiểu thư.” Dù cặp mắt như muốn díp lại, nhưng ánh nhìn vẫn cứng rắn sáng ngời trong hốc mắt tối. “Tôi không nghĩ gặp được em ở đây – tôi cứ nghĩ giờ này em hãy còn thành tâm cầu khẩn chứ, để cảm tạ ơn trên vì được bình yên tối qua. Tôi trở về nhà là vì cái này –” chàng chìa tay ra trên đó là chiếc vòng bạc lấp lánh. “Sáng nay tôi mới biết là mình cạn kiệt rồi.”

Lời nhạo báng khiến mặt Juana đỏ bừng, nàng chỉ muốn lảng lạng bỏ đi, nhưng chàng đã đưa vai ngăn nàng lại. Juana gay gắt nói, “VẬY thì người xưa nói thật không sai tiền vào nhà khó như gió vào nhà trống.” Vừa nói dứt câu nàng chợt sững sốt bởi chính lời lẽ thẳng thừng của mình.

Tristán mỉm cười thật lạ lùng. “Tối qua tôi đã chọn một cô ả Bò Đào Nha,” chàng cố tình khiêu khích, “bởi vì gái điểm Tây Ban Nha lúc nào cũng tỏ ra lạnh nhạt cả.”

Nàng không nhớ là mình có cử động hay không, chỉ cảm thấy đau buốt như bị tra tấn lúc chàng chụp lấy cổ tay nàng, và lúc ấy Juana nhận ra nàng đã cố móc mắt chàng ra khỏi khuôn mặt mĩa mai thù hận kia. Rồi với hết sức bình sinh nàng giằng tay lại và bỏ chạy xuống ngõ hẹp bên hông nhà Luis. Nàng đâm đầu chạy một cách mù quáng như con thú bị thương tìm nơi ẩn náu, cố thoát càng xa càng tốt nơi đã làm mình tổn thương. Nàng chạy mãi cho đến lúc từ từ lưu ý thấy người đi đường đang nhìn nàng một cách kỳ quặc xì xào bàn tán. Đã quá trễ nàng mới nhận ra mình là người phụ nữ lang thang trên đường một thân một mình, y như cái hạng đàn bà con gái mà Felipe –

Nàng không thể nào trở lại, nàng đau đớn suy nghĩ, không thể nào nữa. Thêm một ngày khoác lớp áo tươi cười hạnh phúc vì nể mặt Luis và Elisabeta đã quá mức chịu đựng của nàng. Và nếu trời bất nàng chết nàng sẽ tìm nơi khác để đi. Bao nhiêu ý tưởng lướt qua trí não nàng vùn vụt, nàng cố vét chút ít hiểu biết của mình về Villenos từ lúc vừa tới thị trấn này. Chỉ có vài con phố quanh nhà Luis, nhà thờ – nhưng thế nào họ cũng tìm ra nàng trong San Pedro nếu nàng đến đó.

Đột nhiên tâm trí nàng lóe lên một ý tưởng. Người phụ nữ mặc áo choàng ở San Pedro... Hôm nay bà ta cũng có mặt ở đó, mỉm cười tử tế với nàng nhưng không tỏ ý bắt chuyện. Nếu có bao giờ trong đời Juana phải nhờ đến một kẻ xa lạ trợ giúp thì chính là lúc này. Giờ đây trong cảm giác như trời dạt vào bờ sau cơn bão lớn đánh chìm tàu, nàng đi hỏi thăm đường đến Casa de Herreros. Lòng quá rối rắm nàng không chú ý mấy đến ánh mắt lạ lùng của người phụ nữ chỉ đường, mà nếu có để ý đi chăng nữa nàng cũng chỉ cho rằng bà ta ngạc nhiên là vì nét mặt hoảng loạn của nàng lúc nàng đang cố dằn những giọt nước mắt đang chực trào ra. Nàng may mắn đã đến được địa điểm trước lúc phải khóc òa ra, giờ đây nghĩ lại nàng cảm thấy cay đắng làm sao, nhưng chuyến đi đó không quá dài.

Trở lại bàn viết, nàng giật lấy bút và viết một câu duy nhất, Bây giờ nợ đã xóa bỏ, đoạn gấp tờ giấy lại vội vã đến độ mực bị nhòe đi. Nàng do dự trước khi đề tên người nhận với sự trang trọng cuối cùng Señor Felipe Tristán, rồi lồng tờ giấy đã gấp vào bên trong lá thư khác, dán lại và viết lên phong bì, Luis. Nàng không màng giải thích tại sao nàng có cùng họ với người chủ nhà cũ. Thật ra nàng đã ngu ngốc tiết lộ họ của nàng cho Sanchia, nhưng đã sửa đổi chữ đó bằng cách thêm vào tên của cô em gái mười tuổi của mình, Margarita.

Đột nhiên nôn nóng muốn mình phải kiên quyết giữ ý định, nàng rung chiếc chuông cầm tay bên cạnh và đưa phong thư cho đứa bé nhờ mang thư đi, chỉ đường cho nó đến nhà Luis. Khi cửa đóng lại nàng bắt chợt lùi lại, lấy hơi toan kêu thẳng bé lại, nhưng lại dần lòng cứ thế đứng yên. Juana thầm nghĩ nếu tình yêu được đo bằng nỗi đau thương nó gây ra, chắc hẳn nàng yêu chàng còn sâu thẳm hơn cả địa ngục.

“Giờ thì trách nhiệm của cháu đã xong rồi, phải không Margarita?” Giọng nói thú vị vang lên từ lối vào khiến nàng nhìn lên, và thấy Dona Jerónima đang nhìn mình. Ánh mắt sắc vàng của bà nửa thương cảm nửa quở quyết. “Chúng ta phải bảo đảm rằng cháu sẽ không còn buồn phiền nữa trước khi cháu rời khỏi đây, cô bé thân mến. Nào, ta sẽ chỉ chỗ ngủ cho cháu, rồi mình sẽ lập chương trình giải trí cho cháu.”

-o0o-

Cái bóng của Felipe Tristán hắt xuống trước mặt lúc chàng quẹo vào con đường nhà Luis. Giờ này đang là giờ nghỉ trưa, đường xá trống vắng, bóng của chàng trông thật ngắn. Quần áo dán sát vào người trong lúc chàng di chuyển, Tristán liếm môi khô lòng thoáng mong có chút nước uống.

“Felipe, có phải là cậu không?”

Gương mặt đầy nếp nhăn của Luis nhô ra sau cửa, nét mặt ưu phiền sáng lên chút ít khi thấy chàng. Giọng ông nghe nhỏ rứt mơ hồ trong trời chiều nóng bức. Ông mở toang cửa, từ bên trong Tristán nghe tiếng Elisabeta đang xuýt xoa về chuyện nào đó. Nhìn chàng chẳng khác nào như một chú chó đang lo lắng, Luis nói, “vào đâu mau lên, có tin đấy!”

“Đợi lát nữa đi, Luis, tôi phải nói chuyện với Juana trước.” Tristán cúi người bước qua ngạch cửa phủ bóng mát, chàng đưa mắt đảo quanh phòng rồi dừng lại trên mặt Luis. “Cô ấy đâu?”

“Tôi – chúng tôi đang muốn nói với cậu chuyện này. Cô ấy không ở đây.” Luis hắng giọng và nhích lại gần Elisabeta. “Carlos nói cậu đã gặp cô ấy ngay cửa, nên chúng tôi cứ ngỡ cô ấy không vào nhà là vì đi với cậu – cho đến khi cách đây nửa tiếng, có thư cô ấy gửi đến đây. Cậu đã đi đâu vậy? Mấy thằng nhóc đã lùng sục khắp phố tìm cậu đấy.”

“Tôi qua phố kế bên tìm cách bán chiếc vòng cho được giá, để bù lại ngày tối qua tôi đã xài phí đi – nhậu nhẹt say sưa.” Giọng Tristán vẫn đều đặn, nhưng nét mặt đã trở nên căng thẳng. “Thì ra cô chú không thấy cô ấy từ sáng nay sao?”

“Bọn tôi cứ nghĩ là cô ấy đi chung với cậu,” Elisabeta trả lời, “Luis và tôi mừng là cậu đã hòa lại sau khi cãi nhau –”

“Cô ấy kể chuyện đó cho cô nghe à?”

Luis đưa tay ôm choàng vợ mình như che chở cho bà. “Không, cô ấy không nói một lời nào cả - nhưng chuyện quá rõ rệt khi cậu không về nhà tối qua, rồi nét mặt cô ấy sáng nay – ! Trước kia cậu thường hòa nhã hơn mà, Felipe.”

“Có lẽ thế, đó là bản tính mất đi rồi thì rất khó lấy lại. Hãy khoan đã Elisabeta, lát nữa tôi sẽ ngồi yên chịu trận nghe cô mắng. Luis, chú nói có thư phải không?”

Luis lặng lẽ chìa tờ giấy gấp lại cho chàng. Tristán đón lấy, rồi bằng cử chỉ lạ lùng chàng giữ nhanh tờ giấy, và nhìn chăm chú xuống hàng chữ độc nhất đã nhòa mực chỉ trong một thoáng trước khi vo viên ném vào bếp lò.

Elisabeta nhỏ nhẹ nói, “đưa cho cậu thư cô ấy viết cho mình đi, Luis.”

Chồng bà rón rén đưa một tờ giấy nữa ra. Gương mặt Tristán dường như rần rần khi chàng đọc lá thư, mắt khá lâu sau chàng mới ngược mắt lên.

“Thư không nói là cô ấy đang ở đâu, nhưng Juana chắc chưa thể đi xa – cô ấy quá ngờ nghệch với lối sống bình dân, và tôi cũng không nghĩ là cô ấy tìm được giấy bút ở lề đường để viết thư? Thư đưa đến bằng cách nào vậy?” Chàng ấn trả lá thư vào tay Luis.

“Có một thằng nhỏ đem đến, nó đi bộ. Lúc đó tôi cũng không nghĩ ra là hỏi nó từ chỗ nào tới, rồi nó bỏ đi trước khi tôi mở thư và nhận ra là...” Giọng Luis nhỏ xuống như xin lỗi, nhưng vợ ông đã xen vào.

“Nhưng Luis, Alfonso nói với em là nó biết thằng đó! Em của thằng đó là Pepe, cái thằng chán mớ đời cứ lê la ở cửa nhà mình gần nửa buổi, nửa buổi còn lại thì đi phá làng phá xóm. Thằng anh nó vào làm trong chuồng ngựa cho –” Bà lo lắng dừng lại.

“Làm cho ai, Elisabeta?”

Câu hỏi vắn tắt của Tristán nghe bình thường và lịch sự một cách điềm tĩnh nhưng bà nuốt khan trước khi trả lời. “Cho la viuda Herreros.”

“Felipe.” Luis đặt tay lên cánh tay Tristán ngăn chàng, nhưng lời ông như tắc nghẽn khi thấy mái đầu đỏ khê quay lại nhìn ông. “Felipe!”

“Tôi cần ra ngoài.” Giọng chàng vẫn đều đặn, nhưng ánh nhìn lạ lùng bối rối hằn rõ trong đôi mắt màu lục. “Đừng đợi tôi.”

“Felipe, cậu phải suy tính kỹ đã! Nếu Juana đã tới đó, không còn cách nào để đem cô ấy về đâu! Con mụ Herreros đáng nguyên rủa đó là em họ của quan Trưởng Tòa (quan tòa của Giáo hội), không có người nào dám nghĩ xấu về mụ ta đâu, đừng nói tới việc kết tội. Mụ ta chỉ cần búng tay là cậu sẽ bị tra tấn đến chết nếu cậu chọc cho mụ ấy nổi sùng. Kết cục là bị buộc tội theo tà đạo, rồi còn thân thể của cậu –”

Tristán nhìn đắm đắm vào mắt ông, chàng toan đưa tay gỡ lấy bàn tay đang níu lấy tay áo mình nhưng chợt dừng lại. “Thân thể của tôi thì sao Luis?”

Người đàn ông trung niên liếm môi. “Tôi không có ý đó mà – cậu biết là tôi không hề có ý –”

“Chú đánh giá thấp tôi rồi, ông bạn. Tôi đã học hỏi biết làm cách nào để trả lời quan tòa mà. Lòng chân thật của cha tôi cũng cứng rắn như lời lẽ của ông ấy, điều đó đã dạy cho tôi biết nhiều đức tin quá là khờ dại. Nhưng điều đó sẽ không ngăn cản được tôi đâu.”

“Nhưng Felipe, hãy cân nhắc lại,” Luis vẫn khẳng khái kéo nài. “Cậu từng nói nếu chuyện cậu ở chung với Juana bị lộ ra sẽ nguy hiểm mà. Nếu Juana không muốn mà cậu cứ cố đem cô ấy ra khỏi cái nhà đó, cả tỉnh sẽ biết chuyện của cậu nội trong ngày hôm nay. Đến lúc đó đời cậu sẽ tàn.”

Tristán lại quay ra cửa. “Đừng đợi tôi,” chàng chỉ nói có thế, nhưng giọng nói khẩn thiết của Elisabeta đã ngăn chàng lại.

“Felipe, cậu vào nhà Herreros bằng cách nào đây? Cậu đã biết nguyên tắc của Dona Jerónima rồi, mụ ta không đời nào cho người không có chứng nhận bảo đảm vào nhà đâu phòng trường hợp họ không trả nổi cái giá mụ ta đưa ra. Mụ ta không bao giờ cho cậu đặt chân vào nhà nếu biết được nguyên do nào cậu tới đó, mặc cho cậu có thuyết phục tới cỡ nào đi nữa.”

“Trong trường hợp xấu nhất tôi đành phải tìm cách nhờ các khách quen của bà ta bảo trợ đưa vào thôi.” Âm điệu của chàng nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng giữa hai hàng mi rậm lóe lên tia nhìn lạnh buốt. “Thế nào bọn người đó cũng kéo đến đây đàn khi nghe tin bà ta có khách mới, phải thế không?”

“Felipe, la viuda đã bắt đầu già rồi. Có lẽ bà ta chỉ muốn tìm cách chiêu đãi Juana như là khách thôi! Từ khi đưa con gái trước rời nhà bà ta tính tới nay cũng được sáu tháng hơn rồi.”

“Vậy thì bà ta đâu cần phải quan tâm nếu tôi đến đó thăm vợ tôi!” Tristán gạt Luis sang một bên dễ dàng như dời một con búp bê bằng vải vụn, đoạn quay sang Elisabeta. “Bà ta vẫn còn ở Plaza Mayor chứ?”

“Phải – nhưng mà này, Felipe – mụ ta sẽ không bao giờ bỏ cuộc cho đến lúc mụ không còn sử dụng món hàng của mình được nữa. Có trời mới biết là cô nhỏ này làm thế nào mà gặp phải mụ ta, nhưng cô ấy đã tự ý đến đó, vậy là cô ấy dứt khoát bỏ cậu rồi – Felipe! Đợi một chút!”

Ánh mặt trời soi trên tóc Tristán thành quầng sáng đỏ rực khi chàng nhanh chóng khom người qua đà cửa bước ra đường. Chàng đưa gót giày ủng đóng sầm cánh cửa, tiếng cửa đóng vang dọc con đường yên tĩnh chất chứa như tiếng súng nổ.

-o0o-

Nếu Juana không đau khổ đến độ tê điếng có lẽ nàng đã lên tiếng hỏi han Dona Jerónima về công trình sửa soạn bà dành cho mình, bởi lẽ nàng thấy mình được đối đãi như là đứa con thất lạc từ lâu vừa mới tìm lại hơn là một người khách. Bà chủ nhà dường như rất cương quyết giúp nàng giải buồn, không ngại hao công tốn của. Nào thuê xe kéo, đặt may áo dạ hội. Thợ đóng giày, chủ hiệu kim hoàn, chủ hiệu kim chỉ và thợ làm tóc dường như kéo đến nườm nượp trong Casa de Herreros cả ngày lẫn đêm. Người làm được thuê thêm chuẩn bị cho những tiết mục giải trí lớn sắp đến, dù Juana có sững sốt phản đối nhưng lời nàng đã bị gạt đi. Vị chủ nhân chỉ mỉm cười quả quyết rằng nếu nàng từ chối cái hạnh phúc được trao ra của người phụ nữ đơn chiếc thì nàng quả thật là không tử tế với bà.

Bà hình như rất kiên quyết đem Juana ra phô bày. “Với một gương mặt như trân tàng trong chốn hẻo lánh này, cháu thân mến à, dung nhan cháu sẽ được nhắc nhở hàng mấy tuần liền đây! Cháu phải để ta mang đến cho bạn bè chút ngạc nhiên chứ, vì đâu có ai ngoài Don Bautista Zorilla biết được cháu đến ở với ta.”

“Senora, cháu không thể nào đâu. Cháu không muốn lôi kéo chú ý –”

“Tại sao lại không được? Cháu sợ cái tên lỗ mãng từng dụ dỗ cháu bỏ nhà ra đi biết được cháu ở đâu sao? Cho dù là hẳn biết đi nữa, hẳn cũng không bao giờ bước nổi qua ngưỡng cửa nhà này đâu.” Đôi mắt ánh vàng của Dona Jerónima lóe lên nụ cười tò mò. “Cháu ở trong tu viện cũng không an toàn hơn đâu, hãy nhớ lấy lời ta.”

Lời khước từ chưa kịp nói đã tắt ngấm trên môi Juana. Nàng không thể tranh luận tiếp mà không nêu lên được nguyên nhân nào làm nàng sợ hãi: chàng đã sát hại một mạng người vì cháu, nên cháu sợ chàng vướng vào vòng truy nã – câu nói ấy nghe hoang tưởng hão huyền làm sao. Nàng tự hỏi không biết Dona Jerónima sẽ có phản ứng gì nếu nàng nói ra sự thật, trong thoáng chốc nàng đã suýt thốt ra hết mọi chuyện cho vơi bớt những bí mật cứ canh cánh bên lòng. Mỗi nàng mấp máy toan cất tiếng, nhưng nàng lại cố ghìm lại. Trong phương diện này, Dona Jerónima đã nói đúng nàng đang an toàn. Không một ai sẽ kết hợp được Juana de Arrelanos, nhân vật được hộ tống ra khỏi Andalusia bởi người hầu cận của công tước de Valenzuela với cô gái thân thể mờ mịt Margarita Armendariz ở trong thị trấn Villenos này. Phản đối kế hoạch của vị chủ nhà xem ra sẽ gây nghi ngờ hơn là lảng lảng chấp nhận đề nghị của bà ấy. Felipe Tristán sẽ không xuất hiện ở đây và nàng chỉ quan tâm đến mỗi điều ấy.

Nàng phân vân không biết giờ đây chàng đã rời khỏi Tây Ban Nha hay chưa. Việc nàng ra đi sẽ giúp chàng có được tự do không cần chàng phải đích thân ra tay. Chắc chắn chàng sẽ không có bất cứ cảm xúc nào ngoại trừ sự thanh thản lạnh nhạt khi đọc thư nàng. Và mặc dù nàng quan sát ráo riết Plaza Mayor trong suốt ba ngày qua kể từ sau khi nàng đến đây, nàng chưa hề thấy dấu hiệu đáng ngại nào chứng tỏ chàng đang theo dõi nàng.

Nàng thần thờ tự hỏi nàng có phải tiếp tục chịu đựng nỗi đau buồn đến tê liệt, mù lòa này đến cuối đời mình hay không. Ngày lại ngày trôi qua trong hoang mang rối rắm, nàng mặc nhiên làm theo những gì người khác nói một cách hồ hững, trong khi cái ách bất hạnh nàng chưa từng biết đến trong đời như thế cứ đè nặng trên vai nàng. Nó không giống như nỗi đau khổ điên cuồng trong những ngày ở castillo. Sự bất hạnh này là cảm giác tuyệt vọng đang tràn ngập khắp nơi khiến mắt nàng như lóa đi, chung quanh nàng bóng dáng mọi người chập chờn như hồn ma bóng quế, âm thanh tiếng nói cười sao quá mơ hồ không hề có bất cứ ý nghĩa nào đối với nàng. Nàng cảm thấy được nỗi khổ hạnh này đang níu kéo cơ thể nàng theo mỗi bước chân đi, toàn thân nặng nề như đeo đá.

“Quay một vòng đi, Margarita.” Tiếng nói Dona Jerónima vang lên lo lắng, nhưng âm thanh khiến nàng giật mình choàng tỉnh ra khỏi tâm thái hoang mang. “Được, chiếc áo này thật là vừa vặn đẹp đẽ, cháu có nghĩ vậy không? Người chọn đôi găng tay đó cho cháu có nhãn quan thật tuyệt diệu.”

Gò má Juana tái nhợt. Đôi găng của Tristán đưa nàng lúc trước vẫn ở trong túi chiếc váy nàng mặc hôm bỏ chạy – nàng đã bí mật cất giữ từ lúc nàng lấy chúng ra khỏi túi yên của chàng vào ngày họ đến Villenos. Sau đó nàng đã lấy lại từ tay Sanchia khi cô hầu tỏ ý muốn đốt quần áo cũ của nàng theo cái lệnh thần

nhien của bà chủ. Dona Jerónima đã sắm soi đôi găng, tỏ ra thán phục rồi đặt may một bộ áo hợp màu cho khách của bà mặc trong buổi tiệc tối mai.

Sanchia đưa găng ra cho nàng, Juana vừa thấy là lập tức lấy ngay, rồi vuốt cho thẳng trên những ngón tay thon mảnh. Chúng khít khao một cách tuyệt hảo, nàng lưu ý nhưng không lấy làm ngạc nhiên. Chiếc áo satin nặng nề màu thật xứng hợp với nền da ngọc trai. Đường thêu trên găng màu san hô, hoàng kim, và bạc giống như màu san hô trên lần petticoat (váy lót) với những đường sọc thật mảnh màu bạc và lớp ren hoàng kim trên lớp áo yếm cứng còng.

“Tuyệt quá! Chúng ta phải đặt mua hoa hồng cái tóc cho hợp với petticoat nữa.” Mắt Dona Jerónima không bỏ sót điều gì. “Trông rất nhã nhặn – cháu trông giống như một cô dâu vậy.”

Juana nín thở. “Cháu không phải thế đâu, senora, hay là muốn mình giống như thế. Làm ơn –”

“Điều đó làm cháu chạnh lòng à? Vậy cho ta xin lỗi. Nhưng cháu phải mau chóng quên đi mấy chuyện buồn xưa kia đi, ta hứa với cháu, khi cháu gặp được những người hào hoa thanh lịch ở Villenos. Họ không để cho cháu còn thời gian nhớ lại chuyện cũ đâu! Rồi cháu sẽ có bao nhiêu điều vui thú hơn là cứ vương bận với những ký ức nhức nhối đó. Vì thế hãy quên quá khứ đi, Margarita, nó không thể nào đá động đến cháu nữa.”

Lần đầu tiên Dona Jerónima cảm thấy một thoáng hiếu kỳ về người đàn ông đã khiến con bé ra nông nổi này. Đứa con gái trông quẩn trí ngày đầu bà gặp ở San Pedro, cứ liếc xung quanh như sợ hãi bị truy đuổi, nhưng giờ đây vẻ kinh hoàng lo âu trong đôi mắt nâu dài, và vành miệng đầy đặn trông buồn bã yếu đuối lại làm người phụ nữ già càng khó hiểu. Bà cố moi ra cái tên của người đàn ông đó, từ tốn dò dẫm hỏi han hay gợi ý đợi nàng trả lời, nhưng con bé tuyệt nhiên không hé môi. Bà chỉ biết được hần ta là người lừa dối. Giờ đây Dona Jerónima cũng không biết nhiều hơn gì về hần so với ngày đầu con bé đến đây. Đương nhiên cảm giác của nó không can hệ gì đến bà – cho dù muốn hay không muốn nó cũng phải dự phần vào trò chơi này – nhưng cũng thế thôi, thật là phức tạp.

“Lấy quạt, Sanchia. Không, không phải cái đó – cái mạ vàng của chồng ta đấy. Cháu biết cách cầm quạt chứ – à ra thế, ta thấy là cháu biết. Phong cách rất lịch thiệp.”

Về khố khan trong giọng nói của bà đã cảnh giác Juana. Nàng đón lấy chiếc quạt to tướng, rồi không hề suy nghĩ bật chiếc quạt mở ra và xòe trên váy theo bản năng một cách mau chóng. Đôi mày mỏng dính của Dona Jerónima giương lên ngạc nhiên đã báo cho Juana về cử chỉ phi lý của mình. Một cô gái không lịch lắm từ làng buôn hương bán phần của Villenos không thể nào có phong cách lịch thiệp được. Nhanh như cắt nàng đảo quạt lên che mặt, vờ chăm chú vào đường nét trên nền ren. Nó thật là nặng như là gò bằng vàng.

“Hồi trước cháu có - bạn, từng vào triều. Cô ấy được dạy những nghi lễ để hành xử đúng đắn, rồi thực tập với cháu.” Lúc nói những lời này, nàng nhớ đến phương cách dạy dỗ cẩn cù nhần nại của bác Beatriz phòng trường hợp con gái của em bà mong mỗi được đến Madrid. Tội nghiệp bác ấy, tạ ơn Chúa là bác không bao giờ biết đến bao nỗi truân chuyên xảy ra cho đứa cháu gái lớn nhất và bướng bỉnh nhất của bác! Cái điệu bộ nửa thiện chí nửa bức bối này trông giống như một hình ảnh kỷ niệm đến từ một thế giới khác.

“Cháu là một học trò giỏi đấy. Nào, cho ta xem!” Dona Jerónima khẽ gằn giọng. “Hãy xem như – coi nào – là Đức Vua Felipe đệ tứ. Cháu đi lại cuối phòng, xoay người, bước độ chục bước rồi thì lễ. Ta muốn thấy cháu làm như thế nào.”

Juana vô tình quay đi khi nghe đến cái tên đó, nhưng cô dò dẫm bước đi cho uyển chuyển dọc xuống phòng. Phòng của Dona Jerónima là tráng lệ nhất trong tòa nhà, gần như chỉ nhỏ hơn phòng khiêu vũ bên dưới, nên cũng không cảm thấy kỳ dị khi bắt chước đi đứng trong phòng theo kiểu các cận thần nàng từng thấy trong castillo với điệu bộ chuẩn mực cứng nhắc. Nàng đến bên cửa khung cửa sổ dài nhìn ra Plaza Mayor và chuẩn bị xoay người trong tiếng vải áo satin xào xạc, đột nhiên nàng dừng người.

Qua hàng lưới sắt của balcony nàng thấy được quảng trường bên dưới với đài phun nước khổng lồ bằng đồng, và những nhóm người lúc nào cũng tụ lại gần hồ nước tìm đôi chút mát mẻ trong bầu không khí oi bức ban ngày. Hôm nay bên dưới bớt đông đảo hơn, vì lễ hội đã kết thúc và khu phố trở nên yên tĩnh như thường lệ, chỉ có độ hai chục người lang thang đó đây hay đang bước dọc theo lề phố. Bóng dáng của họ in

rõ trên nét đất son mù bụi. Nàng đưa mắt thờ ơ nhìn đám người bên dưới, nhưng giờ đây có điều gì đó - cảm giác đó còn chính xác hơn cả lý trí hay mắt thấy khiến nàng như chết sống.

Nàng đắm đuối ngó xuống không tin ở chính mắt mình, tâm trí mụ mị sửng sốt. Người đàn ông bên cạnh đài nước đang tựa người một cách lơ đãng vào một bức tượng cá heo bằng đồng màu lục trang trí trên đầu tường, thân hình nửa khuất vào trong bóng râm. Anh ta mặc chiếc áo chèn màu xám nàng chưa từng thấy qua, chiếc nón vành rộng che kín mặt, nhưng dáng dấp cao lớn rắn rỏi và bờ vai vạm vỡ đó thì không thể nào lẫn lộn: Felipe Tristán đang quan sát ngôi nhà, với sự kiên nhẫn không hề nhàm mỏi của chúa sơn lâm đang chuẩn bị truy sát con mồi.

Juana ép mình nhìn sang hướng khác, cố chế ngự nỗi sợ hãi trong thâm tâm. Nàng không thể đoán được chàng đã tìm ra nàng như thế nào, nhưng chàng vẫn chưa thấy nàng và giữa họ là những lần ranh ngăn cách - do chính nàng dựng lên. Rồi đột ngột nhanh như cắt nàng xoay người bước về chỗ cũ, nhún người xuống thi lễ trước mặt Dona Jerónima như một cụm satin bông bênh. Không đường nét nào trên gương mặt điềm tĩnh một cách lạnh lùng cao ngạo tỏ lộ cảm giác như tìm mình như bị xuyên thấu lúc nàng quay lưng lại với chàng.

“Ta nghĩ thế nào cháu cũng gây ấn tượng mạnh mẽ,” người góa phụ nhận xét thoáng chút mỉa mai. “Bạn bè của ta sẽ choáng váng mắt. Nào, thay cái áo đó ra rồi mặc cái taffeta màu đỏ. Phải, ta biết cháu không thích áo màu, nhưng sau này hẵng, khi cháu bắt đầu rành rẽ lẽ thói của chúng tôi, cháu sẽ lựa chọn táo bạo hơn. Áo màu rất thích hợp với cháu - cháu không cần phải quá rụt rè e lệ.”

Juana cố ép tâm tưởng mình rời xa hình ảnh của Michaela, vênh vang trong bộ y phục đồ thẩm mọn của cô chủ. Cố hết sức nàng nói, “senora, cháu xin bà đừng đặt quá nhiều kỳ vọng trên những tiết mục tiêu khiển này trừ phi đó là vì ý thích riêng của bà. Cháu vẫn quyết định đi đến -”

“Ồ, đến cái tu viện chán ngắt đó của cháu!” Dona Jerónima dẫn xuống để khỏi phải ngáp dài, nhưng ánh mắt bà long lên, đánh cụng. “Thôi được, nhưng cháu phải cho ta vài tuần tìm cách giải khuây cho cháu trước, ta yêu cầu cháu đấy! Đến lúc đó nếu cháu vẫn muốn khép mình lại cả đời thì ta sẽ giúp cháu. Nhưng cháu không thể trách ta tìm cách làm cho cháu đổi ý, phải không cháu, vì có cháu ở đây ta vui lắm? Với người như cháu đời có nhiều ưu đãi lắm, Margarita, hơn là những năm tháng thống hối trong tu thất tro trọi đó.”

Juana liếc lại về hướng cửa sổ như thể bị lực vô hình nào đó bắt buộc, rồi đột nhiên nói nhanh, “cháu không muốn gì cả, hay là đáng được hưởng bất cứ điều gì,” trước khi nàng xoay qua Sanchia đang đợi giúp nàng cởi áo. Nàng không nhìn thấy nét mặt cau có của Dona Jerónima, vừa sửng sốt vừa nhạo báng.

“Thật vậy sao? Cháu chắc hẳn phải tội lỗi lắm! Nhưng vì ta, hãy làm ra vẻ tươi tắn hơn đi. Coi như là làm cho bà già này vui lòng, nhé?”

Câu hỏi nghe êm ái và cố tình cường điệu khiến Juana thốt ra một tiếng kêu nửa như ghen ngào nửa như cười khi áp lực căng thẳng đã phần nào trút khỏi đôi vai mỏng manh.

“Vậy cháu xin vì bà, senora. Cảm ơn bà.”

-o0o-

Tòa nhà trông xôn xao náo động, Felipe Tristán buồn bã lưu ý. Thương buồn lũ lượt kéo đến rồi đi, nhưng vẫn chưa có người khách nào ngoại trừ ngài thị trưởng phì nộn. Ông ta đến thăm từ sáng vào ở lại khoảng nửa tiếng. Không cần phải hỏi cũng biết la viuda đang giương cờ giống trống trở lại buôn bán làm ăn, nhưng dường như cuộc đấu giá vẫn chưa mở đầu.

Hỏi thăm băng quơ với vài người đến nhà, Tristán biết Dona Jerónima đang chuẩn bị cho một vị khách trẻ, có lẽ là cháu gái hay họ hàng sao đó, và Don Bautista Zorilla đã bảo đảm thanh toán hết mọi chi phí. Một người thợ may cáu kính thố lộ với chàng là ông ta không bao giờ muốn làm việc cho mụ phù thủy đó nữa trừ phi là trả bằng tiền mặt, nhưng Don Bautista không dám thất hứa vì sợ vợ ông ta phát hiện. Tristán lịch sự cảm ơn, người thợ may quày quả bỏ đi phân vân không hiểu nguyên nhân nào khiến Don Bautista lại sử dụng cái anh chàng to con đó, ông thầm cảm ơn số mệnh là mình đã không dính líu gì đến bất cứ chuyện gì đang xảy ra bên trong ngôi nhà đó.

Suốt ba ngày qua không hề có dấu hiệu nào của Juana, không thấy bóng dáng cũng không nghe tiếng – rõ ràng là Dona Jerónima chưa cho con mồi bèn mắng ra bên ngoài cái lười bà ta đang giăng nhanh. Và vấn đề vào nhà bằng cách nào vẫn còn nan giải. Gia nhân của la viuda, mới cũng như cũ, đều không cho bất cứ người nào vào nếu kẻ đó họ chưa biết mặt hay không có chứng cứ bảo đảm, và chàng cũng không có thời gian để lấy lòng tin của họ, giao du thân tình để họ cho vào. Bầu không khí sôi sục sửa soạn linh đình chứng tỏ người trong nhà chưa bao giờ nghỉ ngơi cả. Những đốt xương tay của Tristán đã trắng nhợt bên dưới cánh tay đang khoanh lại một cách bình thản. Thời gian trôi qua nhanh quá, trong khi đó Dona Jerónima có thể hoàn tất công phu chuẩn bị của mẹ ta bất cứ lúc nào và sẽ trao món hàng mới tinh của mình cho các tay mua giàu có danh giá ở Villenos.

Có tiếng nhạc vang lên từ con phố kế bên khiến chàng đột ngột quay đầu lại, vì cung cách xa hoa như thế thật là hiếm cho đến bây giờ trong các đô thị lớn, nơi các nhà quý tộc cần phải có nhạc công dạo đàn cho họ khuây khoả trong lúc dạo bước trên đường. Dường như những người thành phần thấp kém hơn cũng học đòi như thế thì phải. Hai tiểu đồng trong y phục bằng lụa cầu kỳ, đang thổi sáo đi trước chiếc lọng màu xanh da trời được khênh bởi bốn người hầu mặc sắc phục. Bên dưới tàn lọng một vị phu nhân thanh lịch đang khoác tay với một người đàn ông râu bạc bước đi lụm khụm, theo sau họ là hai thị nữ và một chàng trai trẻ trang phục sắc sỡ bế một con chó nhỏ. Tristán quan sát quang cảnh phô diễn trước mắt trong chốc lát, vẻ khinh bỉ hẳn rõ trong mắt, và thỉnh thoảng toàn thân chàng cũng lại một cách lạ lùng, y như điệu bộ của một con mèo lớn vừa thấy con chim đang tới, thật lặng yên như bị thôi miên. Rồi môi chàng khẽ nhếch lên nụ cười châm biếm, và lúc cái đoàn diễn hành nhỏ đó tới gần chàng chậm rãi vung nón chào một cách chế giễu.

Ánh lửa đỏ trên mái đầu trần của chàng đã lôi kéo sự chú ý của vị phu nhân, bà ta đột nhiên liếc quanh và gương to mắt ngay tức thì. “Có phải – có thể nào là Felipe không?”

Bà ta nòn nóng bật ngón tay ra hiệu cho người nhạc công ngừng thổi sáo, và đoàn người dừng hẳn lại. Tristán vươn người, nhìn xuống bà ta bằng ánh mắt bí ẩn.

“Bà có lợi thế hơn tôi, senora.”

“Ông biết tôi, tôi nghĩ thế.” Tia mắt của bà ta lướt khắp thân hình chàng một cách ngưỡng mộ, rồi ngược lên nhìn vào mặt chàng thoáng vẻ thách thức.

Chàng cúi đầu. “Vâng, tôi biết bà. Nhưng giờ thì tôi không biết tên của bà.”

Bà ta ngả đầu phá lên cười, phô bày cần cổ trắng mịn như hoa mộc lan, những phiến răng nhỏ trông như ngọc trai giữa đôi môi tô son đỏ thắm. “Tôi thật là khờ, đương nhiên là ông không biết rồi! Đã quá lâu - những mười hai năm? Hay là lâu hơn nữa?”

Chàng nhận ra tia nhìn cảnh giác lóe lên trong mắt bà ta và biết những lời đó là dùng để thử chàng xem chàng có nhớ hay không. Chàng lạnh lùng nhún vai. “Đủ lâu rồi. Bà bây giờ ra sao, Dona Elena?”

Bà ta cười rạng rỡ. “Không gì bằng lúc này! Hiện giờ tôi là bá tước phu nhân Argote de Molina – quý ông đây là là phu quân của tôi, bá tước.”

Tristán cúi chào không đưa ra lời nhận xét nào. Cái thân hình gầy còm, lưng còng với chòm râu thưa thưa, ngược lên ngó chàng chăm chú với ánh mắt hăm hực khó chịu. So với người thiếu phụ lộng lẫy, mỹ miều đang khoác tay ông ta, người đàn ông này trông giống ông ngoại của bà ta thì đúng hơn. Chàng nghĩ bà ta đã thay đổi kể từ dạo đó: mái tóc, đồ sộ hơn màu tóc chàng vẫn cao bóng mượt cái kiểu chàng vẫn còn nhớ, nhưng gương mặt giờ đây đầy đặn, đáng dấp nẩy nở hơn. Bà ta buông tay ông chồng ra và đưa những ngón tay tròn trịa đặt lên cổ như muốn lôi kéo sự chú ý của chàng đến vẻ mịn màng nơi ấy.

“Elena,” người đàn ông già cúi kính lăm bắm, “người này là ai vậy? Anh có biết ông ta không?”

“Em biết, Ingigo yêu mến. Là một người bạn cũ của em, em không gặp anh ấy nhiều năm lắm rồi – và em rất vui mừng được gặp lại.”

Thái độ của conde đã bớt khó chịu, ông thì thào, “chưa bao giờ biết cả... nhiều bạn quá...” phu nhân của ông ta vỗ vỗ bàn tay nổi đầy gân trước khi ngược lên nhìn Tristán mắt lóe lên vẻ thách thức. Chàng lên tiếng, gương mặt vô cảm, “chúc mừng phu nhân, condesa,” và gò má trắng muốt như kem thoáng ửng đỏ.

“Chắc ông vừa mới trở lại đây, hay là trước đó tôi đã từng gặp ông. Ông lưu lại đây lâu không?”

“Tôi chưa có ý định để -” ánh mắt đó nhìn bà ta thật kiên định và dường như hơi bồn chồn lo âu, condesa thầm nghĩ – “nhưng tôi e kế hoạch của tôi sẽ thay đổi. Xem ra tôi phải lấy lại cái tôi đã mất trước khi tới nơi tôi muốn.”

Về thú vị chiếu sáng gương mặt yêu kiều của condesa Elena. “Phải lấy!” Bà bật cười khê, tiếng cười khàn khàn thích thú. “Lúc trước ông đâu phải là người dứt khoát – cái tính này sẽ giúp ông nhiều hơn là mong nhớ tương tự và làm thơ đấy.” Bàn tay đeo gangorra đùa nghịch với cái nút thắt ribbon màu lục ngay ngực bà ta. “Thời gian đã khiến ông mở mang tiến bộ hơn, tôi nghĩ vậy.”

“Thời gian chắc chắn sẽ tử tế hơn đồng loại của tôi.”

Âm điệu sắc lạnh ẩn dưới câu trả lời lễ độ thu hút sự chú ý của bà ta khiến condesa ngó chàng chăm chăm, rồi bà ta bật cười khúc khích, môi hé ra khiêu khích.

“À, ông bạn Felipe tội nghiệp của tôi! Mấy người bạn của tôi đã để dấu lại trên mặt ông, phải không? Tôi chưa bao giờ có ý như vậy cả! Nhưng tôi không tin được là cái vết xước đó lại cản trở việc tỏ tình của ông. Hầu hết phụ nữ ưa thích đàn ông phải cho ra vẻ đàn ông chứ không phải là đàn ông mà tính gả mái.”

“Vậy thì tôi phải cảm ơn bà vì đã bảo đảm cho tôi gạt hái thành công với phái đẹp.” Không một chút xúc cảm nào âm hưởng trong giọng nói Tristán ngoài vẻ lịch sự không thể hiểu thấu. “Chắc bà từng nghĩ tôi bất lịch sự vì ngay lúc đầu đã không làm thế, và tôi rất mong bà thứ lỗi cho.”

Trong một thoáng mắt bà ta lóe lên tia ngờ vực, nhưng conde đã đưa tay kéo tay bà ta. “Elena...”

“Vâng, vâng, em đến ngay! Hãy đến thăm chúng tôi nhé, señor, trước khi ông rời khỏi – có lẽ tôi có thể giúp ông bù lại thật xứng đáng... cái mà ông đã mất.”

“Tôi e rằng tôi có dự định khác.” Đôi mắt xéch vô tình chiếu nhanh đến những vách tường trắng toát của ngôi biệt thự de Herrerros, và condesa cũng dõi theo tia mắt chàng.

“Ồ, tôi không tin là viuda phá lệ cũ vì ông! Khắp phố đều biết bà ta từ chối không gặp ai hay cho ai tới cho đến tối mai, lúc mà chúng ta đã trả giá xong để gặp được người bà ta bảo hộ. Nếu ông tìm cách hưởng dụng trước thì ông thật vẫn chưa mất đi cái thói táo bạo lúc trước!”

“Tối mai à?”

“Thì sao, đúng thế, tôi được mời đi cùng với chồng tôi.” Bà liếc xéo chàng bên dưới rèm mi. “Ông có thể tháp tùng với chúng tôi, có lẽ, nếu ông quá... hiếu kỳ.”

“Elena...”

“Vâng, được rồi, Ingigo! Chúng ta không thể trò chuyện ở đây,” condesa nói nhanh, “nhưng hãy đến gặp tôi sớm nhé, rồi chúng ta sẽ bàn xem làm cách nào tôi có thể giúp ông... thực hiện mục đích của ông.”

Tristán cúi đầu, nhìn ánh mắt chàng lúc này không ai có thể đọc được điều gì. “Tôi sẽ đến. Bà ử...”

“Ồ, căn phố của chúng tôi ở trên Calle Negro – ai cũng biết cả.” Bà ta nhìn chàng cúi đầu trước những ngón tay mình đưa ra với nụ cười khoe miệng hơi run lên cổ hữu, rồi thì thào lúc chàng vươn người đứng dậy, “tối nay – lúc mười một giờ nhé.”

Ánh mắt màu lục chăm chú nhìn bà ta một cách bí ẩn trong một thoáng, rồi bị cặp mí nặng che khuất.

Condesa cao giọng nói thêm, “khi chúng ta gặp lại mình có thể hàn huyên chuyện cũ – lúc mà tôi còn quá trẻ, và rất, rất ư khờ dại.”

Tristán vội chào conde, đoạn quay gót bỏ đi.

Người đàn ông già dõi theo chàng đi, rồi kéo tay vợ mình. “Elena, em cần nói chuyện giữa đường phố như thế sao? Em nói chuyện gì với ông ta thế?”

Condesa bật cười giòn giã. “Anh không cần phải ghen đâu, Ingigo đáng thương của em! Em biết quý ông đó từ khi ông ta còn là chàng thanh niên mới lớn mười tám tuổi – anh muốn em phải tặng lờ một mối thâm

giao lâu đến như vậy sao? Ngoài ra, ông ta có thể giúp em khuây khỏa trong lúc anh đi Toledo tuần tới lo cái công chuyện chán ngắt của anh...”

-o0o-

Juana rùng mình khi nàng phải trông vào cái áo màu ngọc trai rồi bị thất tới thất lui lần nữa. Nàng không nghĩ mình sẽ cảm thấy sợ hãi khi gặp khách khứa của Dona Jerónima, nhưng bây giờ, khi nàng cần cái cảm giác biệt lập, thì nó lại bỏ rơi nàng. Khi thức giấc sáng hôm đó, nàng cảm thấy bệnh đến nỗi không muốn bước xuống giường. Cứ thế nàng nằm đấy, vã mồ hôi, chịu đựng và khinh miệt chính sự nhút nhát của mình, cho đến khi cơn buồn nôn qua đi. Suốt cả ngày nàng chỉ ăn được chút ít, và giờ đây nàng cảm thấy đầu óc vẩn vù hoang mang lo sợ.

“Tôi muốn cô uống thêm chút gì đi, senorita.” Giọng nói lo âu của Sanchia vang dội trong tâm tưởng nàng. “Thế nào trong buổi tiệc người ta cũng uống nhiều rượu lắm cô sẽ thấy buồn nôn nếu không ăn trước. Dùng một chút sữa nhé –?”

Juana mỉm cười với gương mặt chất phác, tốt bụng. “Vậy thì một chút sữa, Sanchia, nhưng chúng ta phải cẩn thận – nghĩ xem Dona Jerónima sẽ nói gì đây nếu tôi làm dơ áo.”

Sanchia làm dấu thánh không nói lời nào rồi vội lao ra ngoài.

Cổ làm cho tâm trí mình xao lãng, Juana bước đến trước tấm gương. Một tuyệt tác nhỏ, nàng lưu ý chưa gì mà đầu nàng đã nhúc nhích như bị niềng bằng một cái vòng sắt. Những người thợ làm tóc của Jerónima phải mất gần hai tiếng để chải cho nàng kiểu tóc nặng nề này. Trước hết là phải thoa dầu cho thật bóng mượt rồi căng tóc ra trên một cái khung cong giống y như cái ách cài chặt trên đỉnh đầu nàng. Señor Lajos thường nói với nàng các quý bà cần dọn tóc thêm bằng tóc của người khác hay là lấy từ bờm ngựa! – nhưng đối với senorita, chuyện đó không cần thiết. Những lọn tóc đen ánh xanh viền lấy gương mặt nàng như một vầng hào quang cứng nhắc, những đóa hoa hồng màu san hô nổi bật trên nền sẫm của tóc như đồ trang sức nạm trên gỗ mun. Nàng nhớ lại mái tóc mình cũng được vấn như thế này ngày nàng tới castillo Benaventes, và ở chốn này nàng vẫn là một con búp bê trong tay kẻ khác, trước đó là cha nàng, giờ thì Dona Jerónima. Con búp bê được tô điểm trang hoàng rồi mang đi bán.

Sanchia đem sữa tới, Juana nhấp từng ngụm nhỏ, thoát đầu e dè uống thử sau đó thì tỏ ra hứng thú. Nàng đã cảm thấy ổn định tỉnh táo hơn, cảm giác buồn nôn cũng lắng xuống. Nàng tự nhủ mình chỉ là nhát nhúa thôi. Trước đây nàng từng tự hào về lòng can đảm của mình biết bao, nhưng giờ đây, khi nàng gặp Felipe Tristán...

Chàng chưa từng xuất hiện trong Plaza Mayor ngày hôm đó, nàng tự nhắc mình, rồi cau mặt nhìn ly sữa như thể nó thành linh bị chua. Nàng quan sát rất kỹ lưỡng, nhưng không hề thấy bóng dáng chàng – có lẽ chàng đã chấp nhận thua cuộc, bỏ rơi trò chơi. Juana thở dài và tự nói với mình rằng nghĩ như thế chỉ là để bớt căng thẳng thôi, nhưng tốt hơn là phải kết thúc cho nhanh. Nhưng rồi mọi chuyện đã xảy ra quá chóng vánh – còn chưa đến hai tháng kể từ khi nàng từng là cô con gái cứng của Miguel de Arrelanos, tâm trí chẳng nghĩ ngợi gì ngoài việc kết hôn với Jaime de Nueva. Trong những tuần lễ ngắn ngủi ấy nàng đã mất tất cả trong tay Tristán, y như một tay chơi bài cùng đường càng lúc càng nung nấu dần tiền tài vào những ván bài xấu: gia đình của nàng, tổ ấm, và tất cả những gì mà nàng tin tưởng là yêu thương, trinh tiết, lòng cam đảm và cuối cùng, thật miễn cưỡng, chính là con tim của nàng.

Nàng chưa từng biết một món quà cho đi mỏng manh như thế nào, và nàng cũng không nhận ra là mình đã trao ra hay chưa. Chỉ đến khi nàng biết được thì đã quá muộn màng. Giờ đây nàng đã thoát được chàng và bỏ lại tình yêu đó sau lưng, để không cần phải biết chàng sẽ thích thú bóp nát nó bằng thái độ lạnh lùng ra sao. Làm như thế là từ bỏ tương lai tự do mới mẻ mà nàng từng hé nhìn thoáng qua, nhưng Juana không màng quan tâm tới nữa – ít ra, lần này nàng đã tự chọn con đường riêng của mình, cho dù nó có đưa nàng tới nẻo hoang sơ nào đi nữa.

-o0o-

Thật lâu sau khi trời đã về chiều, Plaza Mayor vẫn sáng rực ánh đuốc khi khách khứa nườm nượp kéo tới bên ngoài casa (biệt thự) de Herreros. Cửa lớn được mở rộng, hai người hầu cửa vừa được thuê đứng châu chực hai bên, thêm bốn người nữa túc trực trong khách sảnh, còn Don Bautista Zorilla mắt rạng ngồi đã

quên mất bém tính toán tổng số tiền công và đồng phục của họ đã khoan một lỗ thủng lớn cỡ nào trong số tiền đầu tư năm ngàn quan. Ông bước vội về phía chủ nhà đang đứng một cách trang trọng trong bộ y phục satin màu vàng nâu.

“Jerónima, bà trông tươi tắn quá.” Giọng ông ta nghe chân thành khiến bà mắt bà long lanh.

“Nói hay lắm, Bautista. Tôi công nhận là đôi khi ông vẫn chưa quên được phong cách của ông! Vợ ông không đi cùng ông sao?”

“Không.” Ông lúng túng đỏ mặt. “Bà ấy không đến đâu. Bà ấy bảo –”

“Rằng chỉ có đồ ngu mới nghĩ bà ta đặt chân lên ngưỡng cửa mộ đàn bà ấy, đúng chứ? Tốt! Bà vợ nào cũng nói giống nhau, nhưng tôi không hối hận vì sự vắng mặt của họ đâu. Mặc công họ cần đầu cần mũi các đức ông chồng thường thức tác phẩm nghệ thuật mới nhất của tôi.” Dona Jerónima phe phẩy cánh quạt trước mặt và nở nụ cười với người khách vừa đi ngang. “Mặc dù tôi không thể nhận nhiều công lắm, nhưng tôi thú thật – cái viên ngọc này hầu như là không cần mài dũa. Vào xem nó được trau chuốt ra sao.” Bà vẫy tay xua ông đi, nhưng ông vẫn chần chừ nán lại.

“Chỉ có mình cô ấy thôi à?”

“Tôi đã xếp cho nó nhảy với Alonso Feria. Anh ta vô hại và còn đang mê mẩn nói chuyện với nó trong lúc họ đang nhảy, trong khi đó thì những người khác có thể tự do ngắm thưởng.”

Don Bautista hít mũi tỏ vẻ thú vị, bật lên ho rồi vội bước lên thang về phía tiếng nhạc đằng xa. Dona Jerónima kiên nhẫn nhìn theo ông ra khỏi tầm nghe rồi mới buông tiếng thở dài thích thú, rồi quay qua chào những người khách mới tới. Vậy là thành công, bà vừa suy nghĩ vừa cười nói, thành công chắc chắn. Giờ đây danh tiếng của bà đã lôi kéo họ đến đây – họ có lẽ ngồi lê đôi mách sau lưng bà, nhưng khi nghe bà mời là kéo đến lũ lượt – con bé Margarita sẽ hấp dẫn họ trở lại hết lần này tới lần khác. Buổi tối nay sẽ đánh dấu một khởi đầu mới – bà nhăm nháp thưởng thức cái từ đáng yêu – “đầu giá” dài, tiền của vô như nước.

Juana, đang di chuyển một cách hồ hững giữa các bước nhảy nhịp nhàng với chàng thanh niên với đôi mắt nghiêm trang, ánh mắt chàng ta nhìn đắm đắm như dán vào mặt nàng. Thoạt tiên nàng không hề lưu ý đến bất cứ điều gì sai sót xảy ra chung quanh nàng, chỉ đến khi bản nhạc gần chấm dứt nàng mới có cơ hội xem xét tổng quát căn phòng và nhận ra cách tính toán của vị chủ nhà hiển nhiên thật đáng trách. Trong đám đàn ông ngoài kia chỉ có hai hay ba người phụ nữ, và họ cũng không còn trẻ trung gì – có phải bà góa này không thích bị cạnh tranh ngay trong nhà mình? Tuy nhiên sự hiện diện của nàng ở đây dường như mâu thuẫn với ý nghĩ đó. Nàng cúi đầu đáp lễ với người thanh niên đang nghiêng người chào và áp úng thốt ra lời cảm ơn trước mặt mình, rồi nhẹ nhõm quay sang chào Don Bautista. Ông ta là khuôn mặt duy nhất nàng nhận ra được, vì đã đến thăm Dona Jerónima nhiều lần từ khi nàng tới, và nàng cảm kích sự tế nhị của ông ta chưa lần nào nhắc đến ngày nàng tới mỗi khi ông xuất hiện. Lúc này nàng chỉ mỉm cười đơn giản tỏ ý nhận biết, còn ông ta thì ngập ngừng một cách rõ rệt trước khi cúi xuống thật thấp hôn tay nàng.

Trước khi ông muốn tỏ thêm hành động hơn là chỉ thốt ra vài lời khen rồi rạc, nhưng bỗng nhiên có tiếng khua xào xạc của những lớp váy và một làn hương thơm thoảng đến báo trước Dona Jerónima đang tới. Mặt bà tươi cười thỏa mãn, nhưng ánh mắt và vành môi cong thoa son thì rắn đanh như thép.

“Tôi đã để lại quần gia để tiếp đón những người khách chót vì đây chỉ là một việc giao thiệp hết sức bình thường. Nào, Bautista, đừng có lẩn quẩn quanh Margarita như thế – ông đang chặn không cho cô ấy nhìn quang cảnh chung quanh đây.”

Quan trọng hơn là để mọi người trong phòng ngắm được cô ấy, ông tức tối nhận ra. Ông đứng nhích sang một bên và hỏi một cách hy vọng, “lát nữa tôi có thể đưa senorita vào dùng bữa tối không? Đặc quyền của người quen biết trước –”

“Ông bạn tốt, rồi kể đến là chuyện gì nữa?” Dona Jerónima chặn ngang, phá lên cười trước khi Juana lên tiếng. “Tôi không thể bỏ mặt người khách đặc biệt nhất khi tỏ ra ưu ái ông hơn, Bautista thân mến. Chúng ta nhận được vinh dự vượt quá sự mong đợi của mình, Margarita – con trai của ngài tỉnh trưởng đang có mặt ở đây! Don Diego Ruiz, ông ta là khách của đức giám mục. Khi nhận được thiệp mời của ta thì ngài

năn nỉ ông ấy thấp tùng ngài tới đây. Có phải là may mắn lắm không? Ông ấy rất hào hứng được gặp cháu, cháu thân mến à, và ta không cho rằng cháu sẽ từ chối thịnh tình của ông ấy đưa cháu vào tham dự bữa tối, bởi vì ông ấy còn trẻ, đẹp trai, cũng là người lịch thiệp và hào phóng nhất – nhìn đằng đó kìa!”

Don Bautista cau mặt khi ông dõi mắt theo bàn tay vẫy uy nghi của bà chủ nhà. “Giàu đến cỡ nào chứ?” Ông thì thào hỏi một cách hần học.

“Giàu lắm ông cạnh tranh không nổi đâu, nếu mà anh ta trả giá.” Bà êm ái trả lời rồi vẫy tay ra hiệu.

Don Diego sốt sắng bước đến theo lời mời anh ta trông đợi từ nãy đến giờ. Đây là một chàng thanh niên trẻ, dáng người thấp rắn rỏi với nụ cười rạng rỡ và hàm ria không chải vuốt. Anh ta trông sáng láng bảnh bao, thậm chí còn trang phục một cách phô trương trong bộ áo nâu viền vàng sáng chói, tay đeo ngọc topaz lấp lánh và nạm cả trên dây chuyền đeo cổ. Còn về phía Juana, nàng đang nhìn anh ta bằng ánh mắt tỏ rõ vẻ lạnh lùng, anh chàng này trông khôi ngô hơn là trẻ trung và quá tự tin về sức thu hút của mình nên nhìn chung không còn quyến rũ mấy. Nghe Dona Jerónima hối thúc nàng đưa tay ra cho anh ta hôn, nhưng không hề cười.

“Senorita, người nô bộc tận trung của tiểu thư! Tôi cho rằng mình là người hạnh phúc vì hân hạnh là một trong những người đầu tiên được thấy señorita Margarita.”

“Ông gọi tên tôi tùy tiện quá, señor.”

“Tôi xúc phạm đến cô sao?” Hàng mày anh ta nhướn lên sững sốt trước lời lẽ sắc bén của nàng. “Đành xin lỗi cả ngàn lần vậy – tôi chỉ có thể bào chữa đó là vì quá háo hức muốn ra mắt cô thôi, señorita, và tôi hứa sẽ sửa đổi cho đến khi tôi được phép cô để cư xử cởi mở như thế.” Anh ta mỉm cười với Don Jerónima. “Xin bà cho phép tôi ở lại, senora, để năn nỉ xin lỗi nhé? Nếu không tôi sẽ bị nghĩ mình là người thất lễ, điều này thì tôi chịu không nổi rồi,” anh ta trầm trọng nói thêm, rồi lại đưa mắt nhìn mặt Juana.

“Vậy thì theo ý ông.” Dona Jerónima mỉm cười.

Bà toan bỏ đi vào trong lối đi nhỏ kéo theo Don Bautista đang hậm hực tức tối, vừa ngay lúc ấy khung cảnh phiền toái ngay bên ngoài cầu thang thu hút sự chú ý của bà. Dona Jerónima khẽ lừ mắt, cho dù nụ cười lúc nào cũng như gắn cứng trên mặt, lời nói của bà rít róng giữa kẽ răng.

“Ồ chó cái! Cái lão già ngớ ngẩn đó chắc đã cho mụ ta xem thư mời rồi, giờ mụ ta đi cùng với lão tới đây để trêu gan tôi. Mụ biết là tôi không hoan nghênh phụ nữ cho đến khi nắm được phần thắng trong tay mà, đồ điểm.”

Don Bautista nhô ra, rồi lại lui vào. “Chuyện gì vậy? Ai thế?”

“Ingigo Argote de Molina đem vợ lão ta tới – hay mụ ta lôi lão tới thì đúng hơn. Tôi nghĩ khi tôi mời, lão đi đứng run lẩy bẩy như vậy thì chắc hiếm khi ra khỏi nhà, nhưng tôi mời cho có lệ thôi. Giờ thì nguyên cả dây nhà lão đều tới – mấy thằng em của mụ, cái tên quê mùa kệt cồm ôm chó cho mụ ta – ông tin đi mụ ta kéo tới hết mấy cái miệng đói khát ở làng xã tới đây đây! Tôi cho rằng –” bà ngưng bật và nói thêm bằng một giọng khác, “Nào nào.”

“Jerónima, nghe đây – còn anh chàng trẻ Ruiz thì sao –”

“Đi theo tôi Bautista, đừng huyền thuyên nữa. Tôi phải nói chuyện với bà bạn tốt lành Elena của tôi đây – có lẽ tôi sẽ tha cho mụ ta cái tội dám tới đây cũng không chừng.” Dona Jerónima lướt tới trước, miệng đánh lại, một lối đi đã mở sẵn trước mặt bà dẫn ra đến cửa.

Juana liếc quanh, vụt thẳng thốt khi thấy người bảo hộ đã không còn ở bên cạnh mình. Nàng khẽ xoay người định đi theo nhưng những ngón tay nâu của Don Diego đã đưa giữ lấy tay áo xẻ rãnh của nàng.

“Cô không bỏ tôi đi như vậy chứ señorita? Tôi hạ mình thế vẫn chưa đủ sao?”

“Còn hơn thế nữa, señor, nhưng tôi phải đi với Dona Jerónima. Tôi không nghĩ là bà có ý định để tôi lại một mình với ông.”

“Tại sao lại không được? Bà ấy là người tốt bụng nhất và biết rằng tôi sẽ cảm kích bà ấy lắm – Bà ấy và tôi đã có thỏa thuận trước đó, nếu cô nghi ngờ tôi cô chỉ cần hỏi bà ấy là được. Tôi biết bà ấy sẽ tán thành

thời.” Mắt anh ta lướt khắp người nàng, đánh giá nàng một cách lộ liễu. “Nói cho tôi nghe, bà ấy tìm được cô ở đâu? Có phải bà ấy triệu cô từ khoảng không như linh hồn, hay là từ biển lên như Aphrodite (nữ thần tình yêu, sắc đẹp)? Sao cô lại quay đầu đi?”

“Tôi không thấy tính hài hước của ông thú vị chút nào,” nàng lạnh lùng trả đũa.

“Xui cho tôi quá!” Anh ta bật cười và nhanh chóng chồm sát hơn, nét mặt đầy hăm dọa. “Cô thích tôi nói chuyện nghiêm túc với cô hơn sao?”

“Tôi muốn ông buông tay áo tôi ra thì đúng hơn. Xin ông làm ơn, *senor*.”

“Nào, điều này thật mới mẻ đây!” Dường như không hề cảm thấy bị xúc phạm, Don Diego hướng về nàng với thái độ nửa kích thích tò mò nửa thưởng thức. “Thông thường tôi không cho lời nói vị nữ chủ tốt bụng của chúng là quan trọng, nhưng có tất cả các thánh chứng giám, tôi bắt đầu tin cô - thực sự đúng như lời rao đây.”

Juana lui lại một bước. “Tôi nghĩ ông chỉ nói vớ vẩn.” Cố để hiểu những lời nhận xét khó hiểu của anh ta làm cho nàng càng nhứt đầu hơn, hàng lông mày mịn của nàng cau vào, “xin lỗi ông, *senor*, Dona Jerónima...”

“Margarita, cháu thân mến, Don Diego đang giúp cháu tiêu khiển à? Ông ấy là người dí dỏm lắm! Nào –” Dona Jerónima cầm tay Juana, nhẹ nhàng xoay người nàng lại đối diện với nhóm khách vừa tới – “ta giới thiệu cháu với người bạn thân mến của ta condesa Elena Argote de Molina... phu quân của bà conde... Francisco và Agostín de Frontenera, em của bà... *senor* Felipe Stanford – đó là cách người ta gọi như thế, phải không *senor*? – là bạn của bá tước phu nhân từ Anh quốc tới... *senor* Sebastian...”

Giọng nói thoảng về thú vị thoảng dần trong lúc Juana ngược mắt lên. Nàng cảm thấy thế giới chung quanh như đã biến đâu mất, bỏ lại nàng lơ lửng trong không gian và thời gian, phó mặc nàng cho hoàn cảnh. Tim nàng như ngừng đập, rồi lại lồng lên dữ dội khiến nàng cảm thấy người mình như bị lắc mạnh cùng với nhịp tim. Dần dần nàng đã nghe lại được, bóng tối trong mắt đã thoảng đi.

“... cô bạn trẻ và là vị khách quý của tôi, *senorita* Margarita Armendariz.”

Juana hạ người thi lễ khi Dona Jerónima kết thúc lời giới thiệu. Nàng nghe được người phụ nữ kia cười giòn giã bên trên đầu nàng và tiếng trả lời run rẩy của người đàn ông lớn tuổi. Rồi như thể bị thúc ép, nàng ngược đầu lên nhìn vào ánh mắt xuyên thấu màu lục của chồng nàng.

14. Chương 14

“Rất vui được gặp cô, *senorita* Armendariz.” Tristán nói với giọng thoảng âm hưởng ngoại quốc đã phá hỏng tiếng Tây Ban Nha lưu loát của chàng, dù chiếc miệng sọc tươi cười, đôi mắt ấy trông nghiêm khắc giá lạnh.

Juana đứng bật dậy, thân hình thanh mảnh căng thẳng.

“Ông từ Anh quốc đến?” nàng lập lại một cách ngây thơ. “Tôi cứ ngỡ người Anh là kẻ thù của chúng tôi chứ - có phải ông đến đây để tìm ra nhược điểm của nước tôi không, *senor* Stanford?”

Tia nhìn lóe lên trong mắt Tristán chứng tỏ chàng đã thấu hiểu câu hỏi ngây thơ của nàng, nhưng chàng đáp lại đều đặn, “Không, tôi thích xem vẻ đẹp của nó hơn. Tối nay tôi được cơ may những ba lần.”

Condesa quay qua vị nữ gia chủ tỏ cử chỉ đẹp ra điều hối hận. “Jerónima thân mến, tôi biết chị sẽ tha cho tôi cái tội đã đưa Felipe tới đây! Anh ấy vừa trở lại thị trấn – chúng tôi chỉ mới gặp nhau hôm qua thôi – thế nên tôi làm sao có thể bỏ lại một người bạn cũ rất thân thiết như thế chứ? Chị nhất định phải bỏ qua cho tôi nhé.”

“Elena thân mến của tôi,” Dona Jerónima hừ khê trong cổ, đưa mắt đảo từ trên xuống dưới thân hình Tristán, “tôi hứa sẽ vô cùng hoan nghênh người bạn cũ thân thiết nhất của cô.”

Tầng lơ lửng nhẵn mịn của Dona Jerónima, condesa nở nụ cười. “Vậy thì mọi chuyện đều tốt đẹp rồi! Tôi rất vui thấy chị lại chiêu đãi khách. Tôi cứ sợ chúng tôi đã làm méch lòng chị, hay là có khó khăn nào đó...” Bà ta cố tình kéo dài câu nói một cách tinh vi.

“Ồ không, không hề có khó khăn nào cả. Nhưng tiệc tùng liên miên thì cũng mệt mỏi chứ, phải không nào?”

Anh em nhà Frontenera đang lần tới trước lần lượt hôn tay Juana, nàng mỉm cười và máy móc đáp lễ trước những lời lẽ tán dương hoa mỹ của họ, nhưng không chú tâm đến bất cứ điều gì ngoài việc Tristán đang quan sát nàng không hề dao động. Kiểu trang phục của chàng hôm nay nàng chưa từng thấy qua bao giờ, theo thời trang mới nhất: áo chèn ngắn với hàng nút cài và quần ống túm màu lục đậm, mang vớ dài cùng màu và giày mũi dài. Mái tóc dày màu đồng bóng mượt trông như chiếc mũ sắt được đánh bóng, trông nổi bật với những dải muslin trắng viền ren cột rủ xuống, còn cổ tay áo hẹp viền tua làm nổi bật bàn tay dài, thanh nhã. Với chiều cao và đường nét áp đảo như thế việc không trang sức lại trở thành ấn tượng độc đáo. Đây là sự giản dị của người đàn ông không cần phải viện đến bất cứ vật gì để tôn lên nét nam tính sắc nét của mình, hầu như là sự quyến rũ rất gợi cảm khiến mọi đàn ông khác trong phòng đột nhiên trở nên mờ nhạt, tầm thường.

Đôi mắt xéch của chàng lướt khắp thân thể nàng, nhưng chàng không cầm lấy tay nàng cho đến khi mọi người khác đều đến chào hỏi xong, rồi khi cúi xuống trước tay nàng chàng nói thật khẽ tránh không để bất cứ ai khác nghe được, “món nợ không thể xóa sạch trừ phi có sự chấp thuận từ cả hai bên.”

Môi Juana run lên không thể kiềm chế trong một lúc. Nàng nghĩ chắc mình phải thét vào mặt chàng hay òa lên khóc, nhưng chàng đã đứng dậy và nói thêm với thái độ táo bạo lạnh lùng, “những màu sắc này thật hợp với cô.”

Cơn giận bùng lên đã cứu thoát nàng. Cầm nghênh lên, nàng quay ngoắt sang gương mặt đầy vẻ thỏa mãn của Don Diego. “Senor, lúc này ông đang nói đến...”

“Tôi đã nói gì à, tôi nói tôi rất hứng thú muốn biết sự thật về cô, senorita.” Anh ta tiến đến sát bên nàng ngay tức thì, nở nụ cười phô bày thấp thoáng hàm răng trắng bóng. “Thật không thể nào cô ở trong tình này mà tôi lại không biết cho đến bây giờ, với sắc đẹp như thế ắt hẳn đã phải đồn tới tai tôi rồi. Nói cho tôi biết cô thật sự từ đâu đến.”

Đưa ánh nhìn thoáng tuyệt vọng về phía Tristán, lúc này vẫn bất động từ khi nàng quay người bỏ lại chàng đứng đấy, Juana nói, “Ồ, tôi không thấy hứng thú với những chuyện trong quá khứ! Quá khứ có nghĩa là chết và chấm dứt, và đối với tôi nó đã hết tác dụng, tôi thích nghĩ đến hiện tại hơn.”

Tristán lên tiếng, giọng điềm tĩnh khiến nàng nao núng, trước khi Don Diego kịp trả lời. “Vậy thì cô ắt hẳn phải có lương tâm trong sáng rồi, senorita. Hầu hết mọi người không thể gạt bỏ quá khứ của họ nhẹ nhàng như thế.”

“Có lẽ -” mắt nàng rực ánh hung quang – “chỉ vì tôi là một đứa con biết vâng lời của Giáo hội nên đành cố xóa đi những thương tích cũ trong tâm trí mình.”

“Tự gây ra hay là phải hứng chịu?”

Rèm mi nàng đảo ngược lên, rồi rủ xuống thật nhanh. “Tôi đã trả đủ bằng bất cứ thứ gì tôi có thể cống hiến rồi.”

“Bằng vào sự tính toán của cô thì có lẽ thế. Tuy nhiên tôi từng là nghe kẻ bất lương và nạn nhân có cách tính nợ khác nhau.” Ánh nhìn kỳ lạ giam hãm nàng một lúc lâu, rồi biến mất ngay khi Elena chạm vào cánh tay chàng.

“Felipe, Jerónima không tin chúng mình biết nhau từ lúc còn nhỏ đấy. Thử hỏi tôi có từng mời ai lưu lại nhà tôi ngoài người bạn cũ như anh đâu phải không?”

Juana chào người đi, cơn giận đã chống đỡ cho nàng từ này đến giờ bỗng rút sạch khỏi cơ thể. Nàng thoáng điếng người khi ký ức chợt ủa về tràn ngập, vui dập nàng như con nước cuộn cuộn dâng. Bá tước phu nhân condesa Elena de Frontenera – là người đàn bà mà chồng nàng từng thương nhớ, người mà vì lòng dạ tàn nhẫn thiếu suy xét đã để sẹo trên mặt cũng như tâm hồn của chàng. Người phụ nữ đó đang đứng dựa cột với chàng thật hớn hởi, như thể họ không màng quan tâm đến mọi chuyện chung quanh. Và cách bà ta sử

dụng mọi mưu chước để làm cho chàng cười là căn nguyên của tính thâm hiểm lạnh lùng, thiếu lòng trắc ẩn đã độc hại biết bao mạng người.

Bây giờ thì bà ta đang thêm muốn chàng, ánh mắt ghen tuông của Juana thấy rõ không sót một chi tiết nào, và câu nói chót đã tỏ rõ bà ta có được cái mình muốn. Ngay cả trong lúc đang cười nói bà ta cũng không bỏ lỡ cơ hội nào biểu thị vật sở hữu của mình. Đầu tiên là làn váy của bà ta ve vuốt đùi Tristán, kế đến những ngón tay thon tròn trắng mịn gõ gõ một cách trêu chọc trên ngực chàng, rồi lại cười với chàng qua rèm mi màu nâu đỏ với vẻ thân thiết sôi nổi. Thậm chí giọng nói của bà ta, trầm khàn khàn, đang ra sức mơn trớn chàng y như bàn tay đang mơn trớn nền áo chên của Tristán.

Juana dời mắt sang hướng khác, cảm thấy phát bệnh. Nếu trong giây phút hoang tưởng nào đó nàng đã nghĩ chàng đến đây là vì mình thì giờ nàng đã sáng mắt ra. Chàng tới là để khoe khoang người tình mới, và thật lạnh nhạt mĩa mai nàng về tội cố trốn thoát chàng, để chứng tỏ rằng không phải mọi đàn bà đều co rút tránh né trước gương mặt bị tàn phá của chàng. Chàng có thể lấy tay người chàng muốn một cách máu lạnh giống như đã từng chiếm hữu nàng, thỏa thuê – và còn được trả công nữa, bằng chứng là chàng đã đến đây trong bộ y phục đắt tiền trên người.

Juana tự hỏi chàng đã đợi bao lâu trước khi đến gặp Elena – một ngày? Hay một tuần? Nàng đoán quyết là bộ quần áo sang trọng đó không thể nào may gấp cho khổ người cao lớn như thế. Nàng phân vân không hiểu condesa Elena có biết được chàng dùng bà ta để nhạo báng vợ của người tình bà không, cổ họng nàng chột có vị chua, lợm giọng.

“Senorita, cô cần thoáng khí: cái không khí náo nhiệt này thật quá mệt mỏi cho cô.” Tiếng Don Bautista nói với nàng vang lại từ nơi nào đó, và nàng cảm thấy bàn tay nóng bỏng của ông ta chạm vào thắt lưng mình. “Lại gần cửa sổ cho thoáng trong lúc tôi đi lấy nước cho cô.”

“Đừng rời rít lên như thế, Bautista!” Giọng nói cộc cằn khó chịu của Dona Jerónima khiến nàng vụt mở mắt. “Ông sẽ làm mọi người cho rằng Margarita đang bệnh đấy, nhưng cô ấy đâu có sao, phải không?”

“Không đâu, senora.” Juana thật muốn một chút nước, nhưng nàng lại trả lời theo ý bà.

Dona Jerónima mỉm cười. “Nào hãy để Don Diego và senor – bà lưỡng lự như nhử mồi – “senor Agostín de Frontanera đưa cháu tới chỗ đằng kia nghỉ một lát nhé. Các người trẻ như quý vị còn nhiều điều phải học hỏi lắm! Trong triều các thị nữ phải đứng hàng sáu tiếng liên tục không hề nghỉ ngơi.”

Elena giương mắt tròn xoe. “Tôi nghĩ chị chưa bao giờ vào triều mà, Jerónima?”

Juana không nghe được bà chủ nhà đáp lại ra sao, chỉ loáng thoáng được câu chót. Nàng muốn phản đối rằng thường lệ nàng rất khinh miệt thái độ yếu đuối như thế này, nhưng miệng nàng không thốt nên lời. Nàng để hai người đàn ông hướng dẫn nàng đến chiếc ghế nệm dài gần vách tường treo trường lụa và giả vờ chăm chú trong lúc họ đang tranh cãi nhỏ nhỏ bên trên. Juana chỉ ước cả hai người họ yên hẳn giùm nàng. Buổi tối này hình như không có triển vọng nào khác hơn là mối họa nhỏ giờ đây đang kéo dài đến vô tận trước mắt nàng.

Họ đều đang nhìn nàng, nàng nhận ra với tâm trạng nửa kinh hoàng nửa bối rối. Người thì dấu diếm kẻ lộ liễu, hầu như mọi cặp mắt trong phòng đều đổ dồn vào người nàng. Phải gắng lắm nàng mới nhớ lại lời của Dona Jerónima từng nói xã hội thượng lưu trong Villenos rất khan hiếm những gương mặt mới, nhưng cái kiểu họ nhìn chằm chằm chỉ nhắm vào người mới tới thế kia thì ắt hẳn điều ấy là thật rồi...

Lòng tự trọng đã đến kịp thời trợ giúp Juana, nàng ngồi thẳng tắp cung cách vừa duyên dáng vừa cứng rắn, đôi mắt to màu sẫm cổ tình làm ra vẻ uy nghi. Nhiều quý ông đã ngắm nàng từ này đến giờ đã bắt đầu nhích đến gần hơn, và không lâu sau đó nàng đã bị vây quanh bởi một đám nhỏ những người ái mộ đang ra sức giành ưu thế gần gũi giai nhân.

-o0o-

Juana không hiểu đêm đó từng giây từng phút ị ạch trôi qua như thế nào. Mỗi hơi nàng thở, mỗi cử động nàng làm xuyên qua người nàng tựa hồ như dao đâm. Có thử bằng cách nào đi nữa nàng cũng không thể nào làm với đi cảm nhận sắc bén về sự hiện diện mạnh mẽ của Tristán. Thậm chí ngay trong lúc ngồi quay lưng lại với chàng hình ảnh của Tristán vẫn sừng sững trước mặt nàng, quan sát nàng với thái độ kiên nhẫn

điềm tĩnh của con thú đang sẵn mồi. Chàng đang đợi điều gì chứ - nàng tự hỏi, lòng hoang mang dữ dội – có phải đợi thấy nàng gục xuống, khóc lóc vì ghen tuông không?

Nàng chắc có nghe được phần chót giai điệu của đàn viol từ balcony được tấu lên theo ý của Dona Jerónima thoảng vào phòng khách; chắc nàng cũng nghe được câu trả lời của Don Diego và các người khác đang trò chuyện cùng nàng, nhưng nàng lại không nhớ được điều gì. Chỉ đến khi người khách chót ra về nàng mới nhận biết giọng nói trầm của condesa chào từ biệt chủ nhà, và nàng biết Tristán cũng sắp đi. Cố giữ đầu nàng quay sang hướng khác thật kiên quyết Juana nín thở nén cơn đau xuống cho đến lúc chót khi cửa đóng hần.

Những ngọn đèn trong phòng khách đã được dập tắt và Dona Jerónima hãy còn ở bên dưới giục những người vẫn còn nấn ná về nhà. Juana dò dẫm lối ra cầu thang như người mù. Cổ họng nàng như thắt lại, và da nàng căng cứng trên gò xương mặt thanh mảnh giống như khắc bằng thạch cao. Mí mắt khép kín trên dòng lệ tuôn ra như suối trong lúc nàng di chuyển, bước chân nàng chập choạng vì mệt rũ như con búp bê được chấp nối về phía thang lầu trong bộ y phục màu nhạt, lấp lánh.

Nàng đang đi ngang thư viện tối mịt bỗng dừng có cảm giác như bị châm chích một cách lạ lùng sau gáy khiến nàng choàng tỉnh khỏi trạng thái u mê đau đớn. Trước khi nàng kịp thốt ra lời cổ tay nàng bị giữ chặt cứng và bị kéo qua cánh cửa đang hé mở. Nó đóng lại ngay sau lưng nàng, và bàn tay ai đó chặn hai bên hông nàng, ấn nàng sát vào vách tường gỗ tối. Nàng nghe giọng Tristán cất lên, “cái phần quá khứ này của em không thể gạt bỏ dễ dàng như vậy đâu.”

Juana rúm người lại. Nàng cảm thấy như mình bị sập bẫy và choáng ngợp khi chàng đứng quá gần, cảm giác tuyệt vọng quen thuộc lại lần mò xuyên qua những đường gân sói thịt như thuốc ngấm vào cơ thể. Khấp trong thân thể vạm vỡ uyển chuyển, trong cánh tay dang rộng cầm tù nàng nhưng không chạm vào người nàng, bồng bồng luồng sức mạnh hầu như không kiềm nén khiến nàng kinh hoàng. Ánh mắt màu lục nhạt tung hoành khắp gương mặt nàng, sáng rực bí ẩn.

“Tôi nghĩ anh đã về rồi,” nàng gắng gượng nói.

“Không đâu trước khi tôi phải nói được với vợ tôi. Bỏ về như thế thật là vô lễ đấy.

“Anh còn có thể nói chuyện gì nữa đây? Nàng cố hỏi bằng giọng lạnh lùng, ngả đầu ra sau nhìn thẳng vào gương mặt sọc, kín đáo tuốt trên cao. “Chắc chắn vấn đề đã được giải tỏa để cả hai chúng ta đều thỏa mãn phải không? Đâu còn có mục đích gì để phải hạ mình buộc tội lẫn nhau.”

“Tại sao em bỏ tôi đi? Và tại sao lại đến đây?”

Câu hỏi bất chợt, hung dữ đó khiến nàng sửng sốt, nhưng nàng chỉ nói một cách khinh miệt, “anh không biết sao?”

Miệng chàng vắn lại, “đương nhiên, em bỏ trốn tên làm công tàn nhẫn đã hãm hiếp em. Nhưng tại sao lại đến đây? Chàng phóng tay ra nắm lấy cằm nàng. “Tôi muốn câu trả lời, Juana.”

“Được thôi,” nàng nguẩy đầu thật mạnh ra khỏi tay chàng. “Tôi đến đây bởi vì tôi không muốn tiếp tục ở với bạn anh giả vờ rằng tôi lấy anh là vì toàn tâm toàn ý, và để họ nghĩ anh xứng đáng với lòng thương yêu họ dành cho anh – tôi không muốn phải vờ vĩnh là mình đang hạnh phúc!” Giả vờ với chính bản thân nàng nữa chứ, nàng cay đắng nghĩ, cho đến khi lần gây gỗ cay nghiệt cuối cùng đã nhắc nàng nhớ đến sự thật ấy. “Tôi gặp Dona Jerónima trong nhà thờ, bà ấy đề nghị giúp tôi, nên tôi nhận lời bà ấy để thoát khỏi anh. Tôi ghét anh, ghét cả hình bóng của anh.”

Tôi ghét luôn cả điều anh bắt tôi phải cảm giác, nàng muốn nói thêm, nhưng lại không dám, ngay cả trong giây phút lâm vào đường cùng như thế này.

Nét mặt Tristán vẫn không thay đổi dù là trong nháy mắt, nhưng có điều gì đấy khiến nàng vụt lặng im như thể chàng đã đưa tay lên chặn cổ nàng.

“Thì ra là thế.” Lời nói chàng không còn nét sinh động nữa. “Tôi đã nghe em nói xong, giờ thì em nên nghe điều mà tôi phải đến đây nói với em dù em có ghét tôi hay không.”

“Tôi không muốn nghe! Nếu tôi không muốn –”

“Margarita đang ở đâu vậy?” Giọng Don Bautista vang lên như than vãn từ chỗ cầu thang bên ngoài, và có tiếng Dona Jerónima trả lời vọng lại gần hơn.

“Chắc đi ngủ rồi, tôi đoán thế, đã quá ba giờ đêm rồi còn gì. Vì Chúa, Bautista ông về nhà đi! Nếu ông cứ nhất quyết như vậy ngày mai tôi sẽ nói chuyện với ông, nhưng tối nay tôi mệt lắm rồi.”

“Jerónima, còn Margarita thì –”

“Tôi ở đây! Nàng giật miệng ra khỏi bàn tay cầm tù của Tristán, giọng nàng cất lên cao sắc bén.

Chàng buông nàng ra ngay lập tức, rồi lui lại với vẻ lễ độ một cách mĩa mai, nàng vùng ra khỏi người chàng như thể sự động chạm ấy làm nàng bị ô nhiễm. Gương mặt khắc nghiệt hẳn vẻ thắc mắc, nửa ngạc nhiên nửa châm biếm cay đắng, nhưng chàng để nàng mở cửa bước ra bên ngoài không có ý ngăn cản.

Dona Jerónima đã lên được nửa thang, khuôn mặt hẹp đường nét như mặt mèo đầy ngạc nhiên khi thấy bóng dáng Juana. Don Bautista hiển nhiên chấp nhận mình bị bị đuổi đang chuẩn bị ra về, ông xoay lại trong hành lang ở cửa vào bên dưới lầu và dăm dăm nhìn lên miệng há ra. Juana nghe tiếng cửa đàng sau đóng khê, nhưng khi Dona Jerónima lên tiếng, “Sao thế, cháu!” bằng giọng kỳ quặc, nàng biết Tristán đã đi theo mình. Không hề có tiếng chân bước, nhưng nàng cảm giác được chàng đang đứng gần phía sau nàng.

“Ông đúng là người cuối cùng đấy, senor Stanford.” Đôi mày mỏng dính của Dona Jerónima giương lên khiến trách, nhưng tia nhìn của bà ta thoáng nét hiếu kỳ thú vị. “Tôi có thể giúp gì ông trong ngôi nhà tồi tàn này không?”

Juana liếc xuống, kêu lên nho nhỏ nàng thụp quỳ xuống, váy nàng trải ra như một hồ satin. Khi nàng cúi xuống không ai thấy nàng đã đưa tay lên ngực, và kẻ đó nàng đứng lên cầm một vật giữa hai ngón tay thon. “Cháu nghĩ cái này là đồ senor Stanford đang tìm, senora – ông ấy mất đồ nên nói với cháu, rồi ở lại tìm. Đây, senor –” giọng nói ngọt ngào như mật ong ra điều hân hoan, “nhẫn của ông đây –” nói xong nàng thả dấu ấn sự tử vào lòng bàn tay chàng.

Bầu không khí thoáng im lặng lạ thường, bỗng Tristán nở nụ cười tươi khả ái thật hiếm hoi làm biến đổi hoàn toàn nét mặt điềm tĩnh, và cúi xuống hôn tay nàng trước khi Juana kịp rút về.

“Tôi sẽ quý chiếc nhẫn này nhiều hơn vì người tìm ra nó,” chàng trả đũa thẳng thừng, và nhanh chóng bước tới cầu thang.

Dona Jerónima đưa ra nhận xét thú vị nào đó, nhưng Juana không nghe được điều gì. Bàn tay phải của nàng bấu chặt bên trong tay trái đau điếng như thể nàng vừa cắt đứt một ngón tay. Nàng đứng im bất động nhìn Tristán rời khỏi. Tim nàng đau buốt kêu gào chàng muốn nhấn lờ từ biệt, nhưng nàng biết nếu chàng đoán được nàng đã phải trả ra cái giá nào để thực hiện cái mưu chước đó, chàng sẽ hoài nghi nỗi căm ghét của nàng. Giờ đây, nàng thầm nghĩ chàng không cần phải ở lại Villenos để mạo hiểm vì nàng. Khi mất họ giao nhau trên chiếc nhẫn cưới của nàng, ánh mắt chàng vạch một lần ranh đoạn tuyệt thật khủng khiếp.

Khi cửa đóng lại sau lưng chàng, nàng thầm hỏi chàng đã nán lại để nói với nàng điều gì.

-o0o-

“... và một chiếc vòng đeo cổ hồng ngọc từ Don Diego! Trước đây tôi chưa bao giờ thấy anh ta hào phóng đến vậy. Đường như vẻ lạnh lùng của Margarita còn đáng giá hơn mọi lời lẽ ngon ngọt tử tế tôi giáo hoá con bé. Về sau tôi phải ghi nhớ chuyện này mới được.” Dona Jerónima giơ viên ngọc đỏ thắm như máu lên ánh đèn và khê thở dài khoan khoái. “Được cái là hồng ngọc không hợp với tôi, nếu không thì tôi cũng bị cám dỗ muốn giữ lại rồi, đây là tiền thu vào trong một tháng.”

Don Bautista chỉ chiếc vòng. “Chỉ có một tháng?”

“Chừng nào mà tôi còn khả năng tôi vẫn muốn sống sung sướng. Đừng lo, tôi sẽ trả tiền đầu tư cộng tiền lời cho ông luôn!”

“Nhưng thế nào con bé đó cũng muốn biết làm sao có được cái này? Ít ra bà phải để tôi làm một bản sao trước khi bà đem bán chứ.”

“Nó à? Không sao đâu, nó nghĩ tôi đã đem trả lại rồi. Nó nổi giận khi nhận ra là anh ta biết nó sẽ nhận món quà như thế, vì vậy tôi bảo nó là tôi sẽ hoàn lại và nó không cần phải bận tâm tới nữa.” Đôi mắt màu vàng của bà lấp lánh. “Tôi chưa bao giờ thấy con nhỏ nào dễ thỏa mãn hơn cả - cái bọn con gái kia lúc nào cũng đòi hỏi tại sao người này người nọ hứa gửi quà mà sao chẳng thấy tăm hơi, hay là mấy cái món nữ trang đó bây giờ ra sao rồi. Con bé này không thèm liếc tới một mắt đồ khách gửi tặng, nên tôi cũng không cần phải lo cho nó coi phân nửa số đó.”

“Bà nghĩ chuyện này kéo dài được bao lâu?” Don Bautista cất tiếng lo lắng. “Sớm muộn gì mấy cái thằng hăng tiết này cũng mất hứng thôi, rồi thì...”

“Đến lúc đó người nào đeo đuổi bền bỉ vẫn ra tay sang trọng, đến khi ân huệ của con bé đã ban phát cả rồi thì tôi đâu cần quan tâm đến bất cứ tên đàn ông nào ghen tị hay không. Trong lúc ấy -” bà ta thả sợi dây đeo cổ vào tráp và đóng sập nắp lại - “tôi sẽ được mời đến mọi nơi mọi chỗ, chỉ cần tôi đem theo con bé Margarita là đủ. Thú vị lắm, phải không?”

Trong một lúc Don Bautista không trả lời. Ông cau mày hồ nghi, đưa những ngón tay béo múp xoa xoa hàm râu đen, rồi sau hết gằng giọng nói. “Làm sao bà biết chắc nó chịu đi với bọn họ? Nó không tỏ ra biểu hiện thích bất cứ ai, và nếu nó không chịu đi với khách chúng ta sẽ tiêu tùng.”

Dona Jerónima thở dài đánh thót. “Bautista, chắc ông nghĩ tôi ngu lắm. Bộ ông nghĩ tôi phở phác cho may rủi vậy sao? Tôi cam đoan với ông con bé sẽ lên giường với bất cứ thằng nào tôi chọn cho nó, và còn lấy làm mừng làm chuyện đó là đáng khác.”

“Bà muốn nói - dùng bữa ngải hay sao? Ông giương to mắt một cách mê tín.

“Ông thì cứ tối ngày bị phù thủy ám ảnh.” Bà đưa mắt nhìn ông dè dặt. “Không phải mấy thứ đó đâu.”

“Có mấy đứa lúc đầu nhất định không chịu.” Âm điệu của Dona Jerónima cáu kỉnh bức bối nhưng bà ta lại đổi giọng trơn tru. “Tôi đã mau chóng hiểu ra là không nên tin cậy cái tính thất thường ông ọ của đám con gái - cái bọn trẻ người non dạ đó vào việc rồi thì lại đổi ý. Không, tôi có một - thứ thuốc ông chồng đi đời để lại sẽ khiến bọn nó vào tròng. Ruy lúc đó đã già lắm rồi, ông hiểu không. Có một tay bào chế trên đường de los Angeles chế loại bột đó cho tôi, với một hai loại nữa - chỉ là chữa bệnh mất ngủ, ăn không ngon miệng, đại loại như thế,” bà nôn nóng nói thêm. “Khi mà tôi chọn tình nhân cho Margarita xong, tôi sẽ cho nó uống hai - có lẽ ba viên, bảo đảm là con bé sẽ cuồng nhiệt đến độ thằng kia phải sưng sốt.”

Don Bautista vô tình dịch người đi một chút. Lúc ông chăm chú nhìn như bị mê hoặc vào gương mặt tươi cười, thần nhiên của bà ta, ông tự hỏi có bao giờ Jerónima có được thứ tình cảm bình thường nào của con người hay không. Tham lam, điều này thì đúng, và còn một loại khao khát không cảm xúc nào đó. Và chắc chắn, hối hận và cảm thông thì hoàn toàn xa lạ với bà ta.

Ông nói một cách kỳ lạ, xoay câu chuyện sang hướng khác, “hôm nay bà với con bé đi đâu?”

“Ồ, con nhỏ đó lại có thêm một kiểu cấm kỵ trẻ con nữa! Chúng tôi được mời tham dự chuyến đi đến vườn cam của nhà Molina, nguyên ngày trời thoát ra khỏi cái thị trấn hơi hám này và nhân cơ hội để tóm hai anh em de Frontenera luôn trong một ngày, nhưng tiểu thư của tôi bảo là nó quá mệt mỏi không muốn đi. Con điếm nằm dính trên giường đến cả nửa buổi sáng. Tôi bắt đầu nghĩ có lẽ thể chất nó suy nhược.”

Don Bautista nhìn bà với vẻ quỷ quyệt. “Bà bức bối nhiều vậy vì không gặp được tay người Anh phải không Jerónima?”

Bà ta há miệng ra, nhưng vội khép lại, rồi cười gằn. “Có lẽ, Bautista, có lẽ vậy,” bà nhỏ nhẹ thú nhận. “Tôi lúc nào cũng thích đàn ông đáng đáp cao lớn... và người đó thì quá sáng suốt nên không ở lâu với con mụ ngu dần Elena đâu.”

-o0o-

Elena Argote de Molina y Frontenera thì thào một cách ngái ngủ và đưa tay ra phản đối. “K-khoan đi hăng, Felipe. Còn... sớm quá mà.”

“Tôi phải đi, nếu cô vẫn muốn đi chuyến du ngoạn sáng nay. Không bao lâu nữa gia nhân của cô sẽ đến đánh thức cô, rồi chồng cô sẽ lấy làm lạ nếu họ báo lại là thấy tôi ở đây.”

“Chuyến đi đó hủy bỏ rồi.” Elena dụi mắt. “Nằm tiếp đi.”

Tristán ngưng cử động. “Đã hủy bỏ?” chàng gần giọng hỏi.

“Chuyện đó chỉ để cho Francisco và Agostín lấy lòng đứa con gái Armendariz thôi, nhưng nó không đi. Felipe...”

Chàng lơ đi âm điệu dỗ dành trong giọng nói bà ta. “Họ có thất vọng không?”

“Ồ, thăm lắm.” Elena xoay đầu trên gối, đưa tay vén mái tóc đỏ sậm ra phía sau một cách uể oải. “Tôi sẽ thất vọng như thế nếu anh đi sớm quá,” bà nói thêm một cách lộ liễu.

“Cô vẫn chưa thỏa mãn sao?” Câu hỏi thật thản nhiên, và chàng không quay đầu lại.

“Với anh thì không đâu.” Ngón tay bà ta lướt nhẹ trên sống lưng chàng. “Lưng của anh thật trơn mượt, Felipe...”

“Vậy thì cứ ngưỡng mộ đi, Elena,” chàng đáp trả bén ngót.

Nghe câu nói đó bà ta ngồi dậy, nửa cảm phần nửa hoang mang. “Anh khinh bỉ tôi, phải không?” Bà ta gặng hỏi, giọng lả lơi đã biến mất.

Chàng quay đầu, đôi mắt màu lục nhìn vào mắt bà. Ánh mắt sao giống như băng đá, bà thầm nghĩ, đoạn rùng mình.

“Đương nhiên. Vậy cô tưởng là tôi yêu cô hay sao?”

“Hầu hết đàn ông đều thế!” Bà ta kêu lên.

“Hầu hết đàn ông đều không biết cô cũng như tôi. Có lẽ bọn họ chưa từng nghe cô bảo bạn bè cô sỉ nhục tên ăn mày Anh quốc vì tội táo tợn của nó và để đảm bảo nó không dám hó hé kỳ vọng yêu đương với một quý cô Tây Ban Nha nào nữa. Cuối cùng rồi tôi cũng học được bài học đó.” Giọng chàng châm chích. “Tôi không bao giờ muốn yêu đương nữa.”

Gương mặt mỹ miều của bà ta ngậy ra sừng sốt. “Anh trách tôi! Nhưng lúc đó tôi chỉ là một con bé thôi, một con bé ngốc ngếch! Tôi đâu biết được vết sẹo bị lâu như thế - nhưng Enrique mới là người -”

Chàng hơi xoay qua đối mặt với bà ta, tia nhìn của bà lướt từ mặt chàng một cách ve vuốt rồi đảo xuống bờ vai rộng, đôi tay và vùng ngực cường tráng trong lúc bà ta ấp úng nói.

“Ông chồng đầu tiên của cô không có đủ trí não để sáng tác cái vật để đời này của tôi đâu. Thoạt đầu tôi từng nghĩ đến việc sẽ tặng cho cô một cái y như vậy, Elena -” chàng bật cười khe khẽ khi thấy người bà ta co rúm lại - “nhưng tôi quyết định là cô không xứng đáng với cái hình phạt đó, và khi tôi gặp lại cô tôi biết mình đã nghĩ đúng. Cô tưởng mình quyến rũ đến nỗi không ai cưỡng lại được sau khi vì lời đùa của cô đã làm cho mặt tôi bị rạch nát cô vẫn có thể khiến cho tôi yêu cô lần nữa? Trong lúc cô còn trẻ cô đâu bao giờ tỏ ra công bằng đến thế, còn bây giờ -!”

Âm hưởng khinh miệt lạnh lẽo trong giọng nói chàng khiến bà ta quắc mắt lên nhìn vào mặt chàng, mặt ngồi lên giận dữ. “Là anh tự ý đến với tôi kia mà!” Bà ta giận run đến độ lớp vỏ thủ đoạn màu mè rút đã mất, nhưng lời nói vẫn thoáng nét ngờ vực.

“Cô là người phụ nữ giàu có,” Tristán đối đáp một cách cay độc, “khi một tên hành khất Anh quốc cần tiền thì hẳn phải làm gì - từ chối người ta cống hiến rương tiền cho hẳn vì hẳn không thích mở khoà à?”

Gò má Elena đỏ bừng, mắt bà ta sáng loá như điên cuồng, rồi phá lên cười cả tràng dài một cách thú vị. “Vậy chúng ta người tám lạng kẻ nửa cân rồi! Cú đó quả là một đòn nham hiểm đấy Felipe yêu dấu, nhưng giờ chúng ta đã biết lập trường của nhau, phải không? Ít ra thì mình đã kết thúc những trò dối trá yêu đương giữa hai chúng ta, và điều đó là một thay đổi thú vị cho tôi, để tôi nói cho anh nghe nhé - nói tôi muốn anh thì thành thật hơn nhiều.” Bà ta vuốt ve một lọn tóc rực lửa ngay cổ chàng. “Được rồi, tôi sẽ ra tay thật hào phóng mua vui cho mình. Tôi không quan tâm đến chuyện anh cần tiền đó cho mục đích gì, miễn là nó mua - thời gian của anh được không? - khi nào tôi cần anh. Công bằng chứ?”

Chàng lặng im khi cánh tay của bà ta trườn lên cổ chàng. “Tôi thật thấy tội nghiệp cho conde,” chàng lạnh lùng đáp lại, còn bà ta thì cười khúc khích.

“Ồ, mấy ông chồng nếu không bị cấm sừng thì để làm gì? Felipe? Giọng bà ta bén ngót khi cảm thấy người chàng bỗng nhiên căng thẳng, các bắp thịt chàng rắn lại dưới bàn tay bà ta. “Chuyện gì vậy? Ồ –” bà thốt lên một tiếng nhỏ bực bội – “chưa gì mà tôi đã quên sự thỏa thuận của chúng ta. “Tôi phải cho anh cái gì đây, áo choàng mới? Hay hàng ren thượng hạng của Pháp? Hay là một con ngựa?”

Tristán nói, “cho tôi đủ tiền để mua lại thanh kiếm của tôi.” Đôi mắt màu lục đường như nhìn vượt qua bà ta đến điều nào đó mà bà không thấy được. “Đến lúc đó chúng ta sẽ tính tới.”

“Chỉ cần anh đừng để tôi phải đợi, anh sẽ có đủ cả tá kiếm,” bà ta nói với chàng bằng giọng khàn khàn. “Nếu anh - hết lòng yêu tôi, anh sẽ không bao giờ thiếu thốn bất cứ thứ gì...”

Những chữ cuối trở nên nhỏ rút lúc chàng để bà ta vói đầu mình xuống gần mặt bà ta, condesa kêu lên nho nhỏ nửa như thở hổn hển nửa nghe như tiếng thở dài thỏa mãn khi vành miệng sọc chạm vào môi bà ta. Nhưng đến lúc cánh tay bà ta siết chặt quanh người chàng, Tristán khựng lại, và nét thù hận lạnh lùng trên mặt chàng khiến bà ta kinh ngạc.

“Trí nhớ cô kém quá, Elena. Cô đã nói chúng ta không còn dối trá với nhau nữa. Tôi sẽ làm cô hài lòng nếu cô chịu chi tiền, còn nói đến chuyện yêu đương, tôi hết hứng thú dâng tặng tình yêu còn hơn là cô phải đón nhận đấy. Giữa chúng ta điều này đâu có thành vấn đề, phải không?”

Elena lắc đầu một cách nóng nảy, gạt ngoài tai những từ ngữ bà ta gần như không nghe nổi. Bà ta nhìn chăm chú vào miệng chàng cố lĩnh hội lời chàng nói, và sự trì hoãn khiến bà ta như điên lên. Ở một góc nào đó trong tâm trí bà chồm lên cái ý tưởng bức bối cứ dai dẳng hành hạ bà, muốn quét đi cũng không được. Nhưng chỉ đến khi cơn thác lũ khao khát đầu tiên lắng xuống bà ta mới hình dung ra được nó ra sao. Đó là cái cảm giác thật kích thích, thậm chí hân hoan khi bị chiếm đoạt bởi người đàn ông lạnh nhạt cũng như chính bản thân bà. Một người đàn ông tàn nhẫn dường như không hề động lòng khi làm bà tổn thương, con người đó cũng không qùy lụy hay rên rỉ than van như hầu hết đám đàn ông nhạt nhẽo dễ sai bảo thường xuyên lên giường của bà. Điều bà chưa bao giờ tưởng tượng được là chàng trai trẻ xấu xí phiền nhiễu thuở xa xưa hoá ra lại là người đến chỉ dạy cho bà. Lạ lùng làm sao, bà thầm nhủ, rằng giờ đây vẻ lạnh nhạt của chàng còn lý thú gấp bao nhiêu lần so với tấm chân tình của chàng đạo nào.

Bà khê nhích người, nhắm nháp nét tàn bạo cứng cỏi, tầm vóc vạm vỡ trong tay bà. Và bà tự hỏi, lòng bất chợt dấy lên hiếu kỳ khiến bà hoảng hốt, những cảm xúc nào đang bị chế ngự đằng sau gương mặt như phủ lớp mặt nạ ấy. Dù ngay trong lúc chàng đưa bà đến đỉnh điểm, lớp mặt nạ đó cũng không được tháo gỡ, không tài nào hiểu nổi, như thể sự dự phần của cơ thể chàng chỉ là nghi thức hoàn toàn biệt lập với đầu óc khôn ngoan thận trọng của chàng. Nó khiến bà bối rối vì trước đây có bao giờ bà lại để tâm đến việc một người đàn ông suy nghĩ gì miễn là anh ta làm cho bà thỏa mãn.

Chính điều đó, bà hiểu được, làm cho bà lo âu khi xuôi tay quy hàng chàng – là niềm tin mãnh liệt nào đó mà chàng có lý do khác để thực hiện việc này, lý do mà chàng không bao giờ để cho bà đoán biết. Nó khiến cho bà cảm thấy bất lực, hầu như là bị sỉ nhục, tuy nhiên bà vẫn chưa tìm được cách nào làm cho chàng tiết lộ để cho bà cảm thấy mình bớt giống như... bớt giống như một con diêm của chàng, ý tưởng đó làm bà buốt nhói rằng ngay lúc mình đã nhận ra thì đã muộn màng thật hoang đường mĩa mai làm sao.

Bà thì thào “Tại sao anh lại cần kiếm?” nhưng chàng không buồn trả lời.

-o0o-

Dona Jerónima quay ngoắt về hướng phòng ngủ đến gặp Juana, ánh mắt bà ta gây cho người khác ấn tượng sai lầm về đôi môi đang cong lên một cách thú vị. Phiền quạt của bà ta phe phẩy vun vút thật đáng sợ. “Ôi dào, cháu đùa hay sao, Margarita. Bỏ ta đi sớm thế, chỉ mới ba tuần thôi mà! Tại sao lại vậy, trong lúc mình đang choáng váng với bao nhiêu lời mời. Cả nửa giới hào hoa trong Villenos làm đủ mọi cách để làm cho cháu vui lòng – cháu có thiếu thốn gì không? Nếu cháu nhàm chán mấy khuôn mặt cũ thì Bautista sẽ mời thêm vài người khách khác giúp cháu khuây khỏa - Tại sao chứ, có hai cái áo mới thợ may còn chưa gửi tới mà! Cháu không thể bỏ lại ta trong lúc này được - chuyện đó thật không thể nào và lại càng không tử tế.”

“Cháu xin lỗi bà, senora. Cháu biết xem ra cháu vô ơn lắm, nhưng cháu phải đi.” Juana bấu chặt lấy lưng ghế, tự hỏi động lực nào đã trở thành sức mạnh của nàng. “Lòng cháu không cảm thấy an ổn, chỉ có thể thôi. Lúc nào cháu cũng thừa với bà là cháu muốn ẩn náu trong dòng tu.” Nàng nói thâm tâm đột nhiên cảm thấy vừa tuyệt vọng vừa mong mỏi. “Cháu cứ ngỡ mình sẽ quên được những chuyện đã qua nếu cháu ở đây với bà, nhưng thật là quá – cháu không thể, và cháu không muốn trở thành gánh nặng cho bà. Và trong khi đó cháu dễ làm cho người khác chán lắm, cháu biết,” nàng nói thêm, giọng đượm khí chất cổ hủ, “cháu e là bầu bạn với cháu bà sẽ không vui sướng gì.”

Dona Jerónima cắn môi. “Ta bảo đảm cháu, ở với cháu ta rất vui. Ta không thể nào chịu nổi khi rời xa cháu mau vậy. Xem nào, cháu đang buồn, chỉ có vậy thôi. Cháu đang nghĩ tới cái tên hầu phản trắc ấy, rồi chuyện đó làm cho cháu buồn phiền. Quên nó đi,” bà khuyên can khi thấy nàng thoáng ngần ngại. “Hãy dùng người khác để an ủi hay giúp cháu trả thù, như thế cháu sẽ khỏi phải nhớ nhung đến hắn.”

“Cháu không chắc mình làm được.”

Nghe âm điệu của Juana đôi mày mỏng nhướng lên. “Nhưng điều mà ta nghe cháu nói với ông khách người Anh trong bữa tiệc đêm đó thì đâu phải thế! Có phải từ lúc đó cháu đã đổi ý không?”

Juana thở ra làn hơi nàng cố kềm nén thật chậm rãi, thận trọng trước khi cất tiếng, “Ồ, cái đó – là vì cháu nghĩ người Anh tẻ nhạt ngu dốt, nên cháu nói thế để khiêu khích ông ta. Người ta đồn rằng giọng giống của ông ta nói năng chậm lụt lắm.”

“Cháu thân mến, ý tưởng của cháu lạ đời nhất đấy! Đàn ông như thế mà cháu cho là ngu dốt! Sắp tới chắc cháu nghĩ Don Diego Ruiz xấu đầu xấu đốn quá,” bà ta nói thêm ra điều dọ dẫm.

“Không đâu, anh ta rất đẹp trai.”

Juana nói một cách bàng quan. Don Diego cũng nghĩ như thế, thâm tâm nàng thêm vào, nhưng nàng giữ yên lặng trong lúc Dona Jerónima đề cập vắn tắt về tính khoa trương của con trai ngài thống đốc bằng kiểu thuyết giáo nửa như chế giễu. Đó là thói quen của bà chủ nhà mà Juana từng khám phá, nêu tên một trong số những người theo đuổi nàng và liệt kê hết những đức tính của họ, rồi quan sát nàng trong lúc đó bằng thái độ như người buôn bán ngoài đường xá đang say sưa đôi co trả giá. Giờ thì nàng ngồi im chịu trận nghe cho đến hết chuyện một cách ngán ngẩm, đoạn gật đầu lạnh nhạt, ngón tay nàng xoắn chuỗi đeo cổ hạt trai một cách lo âu.

“Cháu tin là anh ta đúng như bà nói. Nhưng còn chuyện cháu đi...”

“Lại nữa rồi! Ta phải trách cháu mới được, Margarita, nếu cháu còn nhắc việc đó nữa. Ta bảo cháu là chưa được! Sau này, có lẽ, cháu có thể đi – nếu cháu vẫn muốn – nhưng Don Diego và mấy người khách kia sẽ buồn nếu cháu bỏ rơi họ sớm quá. Ngoài ra, những người khác trong thị trấn đang lo sốt vó muốn biết cháu sẽ chọn ai vào lúc chót,” bà ta thêm vào bằng giọng điệu dò dẫm thật khéo léo. “Ta nghe đồn là bọn du thủ du thực ngoài kia còn đánh cá chuyện này nữa.”

Gương mặt Juana trông ngây dại. “Chọn?” nàng lặp lại.

“Cháu phải lưu ý có biết bao chàng trai trẻ đang thầm mong trộm nhớ cháu chứ?” Dona Jerónima hỏi nàng giọng bà ta có vẻ khó chịu. “Nhiều người đã tâm sự với ta là họ rất hy vọng và nhờ ta nói lại với cháu. Ta chưa nói, nhưng...”

“Sẽ uống công thôi.” Mắt Juana bừng lên nửa giận nửa sợ, và nàng không lưu ý khuôn mặt của người phụ nữ lớn tuổi rắn đanh. “Cháu không thể – cháu không hứng thú với – đàn ông.”

Dona Jerónima nhún vai và quay đi thái độ nghiêm trọng tỏ ý buồn bã đầu hàng và nở nụ cười thật khác biệt với ánh mắt cứng rắn của bà ta. “Thật không chứ? Vậy thì mình phải chứng kiến bao nhiêu con tim tan nát trong thị trấn rồi. Nhưng ta hy vọng cháu không vì chuyện đó mà tránh không quen biết với họ,” bà ta nói thêm khi thấy Juana toan lên tiếng. “Chiều nay mình được mời đến lò của họ Molina trong đấu trường bên ngoài Cadiar – họ đang thử vài con bò tơ ở đó, anh em de Frontenera bắt ta phải hứa đem cháu theo sau sự thiếu sót lần rồi. Nếu mấy cậu trẻ đó làm cháu chán thì còn ông lão conde mà. Ông ấy vừa từ Toledo về, cháu có thể đùa giỡn với conde trong khi vợ ông ta thì ve vãn anh chàng người Anh, nếu cháu nói mà ông lão ấy nghe được.”

“Vậy anh ta – senor Stanford – vẫn chưa đi sao? Juana hỏi ra điều bằng quơ, nhưng cổ họng nàng đau nhói.

“Không anh ta – anh ta vẫn nán lại.” Dona Jerónima đưa đầu quạt vuốt ve gò má trũng của mình, nét mặt trông trầm ngâm. “Hình như là anh ta có công việc phải giải quyết – ta nghĩ anh ta nói là một món nợ, nhưng ta không biết anh ta có ý nói là nợ của anh ta hay của người khác. À, cẩn thận – không sao, không sao...” Bà ta nói trong lúc Juana vô tình hé miệng lo lắng, “Sanchia sẽ nhặt mấy hạt trai lên, miễn đừng giẫm lên là được. Cháu đang nghĩ đi đâu vậy, sao lại giật cái chuỗi như thế?”

Dona Jerónima bỏ đi gọi Sanchia nên không nghe nàng nói gì, và không ngược mắt lên Juana khom xuống nhặt những hạt trai rơi ra lẫn trong nếp váy. Dona Jerónima đã quay trở lại và đưa mắt cau kính nhìn mái đầu đang cúi xuống của Juana.

“Không có đủ thời gian để khâu lại dây chuỗi, nhưng chuyện đó không quan trọng, ta sẽ tìm món khác cho cháu – ta có thể cho cháu mượn đồ của ta. Cháu định mặc áo nào, cái màu xanh dương với vàng và bạc nhé?”

Juana đồng ý không ngừng đầu lên, ngón tay nàng vẫn máy móc cử động nhưng phần còn lại của cơ thể đông cứng tê dại. Nỗi tuyệt vọng dường như xây thành đắp lũy quanh nàng. Felipe ghét nàng, Juana thầm nghĩ, đến độ mạo hiểm tính mạng chàng để khiến nàng phải khổ. Tình cảnh bây giờ thật y như cái đêm vì an toàn nàng phải tự nhốt mình trong phòng, nhưng chàng vẫn tìm được cách tiếp cận nàng. Lúc đó nàng cũng chắc chắn là mình được an ổn. Lần này chàng sẽ làm gì, nàng bất chợt phân vân, nếu chàng tìm ra lỗ hổng trong phòng tuyến của nàng?

Giọng nói của Dona Jerónima vẫn vang lên phía sau sách hoạch, đưa ra ý kiến nọ kia, những từ ngữ của bà ta mơ hồ nhẹ nhàng chỉ ngừng lại khi bà ta nhận ra vị khách của mình không chú tâm nghe mình nói.

-o0o-

Senor Felipe Stanford đến từ Anh quốc không phải là người như Juana từng e ngại, trong đám người đang tham dự buổi đấu thử bò tơ ở Cadiar. Huynh đệ de Frontenera đang đóng vai chiều chuộng cho cả nàng và Dona Jerónima. Họ thủ đầy bụng những lời tán dương đùa cợt chán ngắt nhưng ai nấy mặt mũi nghiêm trọng không che dấu nổi ý định ve vãn của mình hay là sự cạnh tranh rõ ràng muốn được Juana chiếu cố. Nàng thầm nghĩ Condesa Elena có những ông em thật lạ đời. Họ trông nghiêm nghị trong khi bà chị thì suồng sã, hai người em ăn nói chậm chạp còn chị của họ thì miệng lưỡi. Nhưng cả hai hơi giống bà ta ở tính xa hoa, khá đẹp trai gợi cảm. Người anh, Francisco, có mái tóc sẫm ánh sắc lông cáo làm cho nàng nhớ quay quắt làn tóc đỏ dài rậm của Tristán.

Juana chỉ chú ý đến những thao tác của người và bò trong đấu trường bụi tung mù mịt cho có lệ. Nàng cảm thấy nhẹ nhõm vô bờ bến khi thoát ra được cỗ xe của conde sau khi vượt ngang Plaza Mayor – hai anh em họ đã mượn xe của ông anh rể cho chuyến đi này. Ánh sáng chói lóa và tiếng la hét của đám đông trong đấu trường lại gây ra cho nàng cơn đau đầu dai dẳng khác. Và trong những khoảnh khắc nóng nảy đó biệt thự de Herreros, dù có những lúc nàng hình dung như nó như một cái bẫy lót lụa êm ái, lại mang sắc thái của một thiên đường.

Francisco de Frontenera đến ngồi bên tay phải của Juana, còn Agustín lấy chỗ bên trái, bỏ lại Dona Jerónima ngồi đằng sau với thằng bé sai vặt bà mới thuê. Trước tình cảnh của mình, Juana thoáng liên tưởng đến cách những con bò được lừa ra khỏi chuồng, hết bị kích từ trái qua phải rồi lại từ sau thúc tới, bí lối con bò chỉ còn mỗi đường tiến tới trước.

Nàng chùn bước khi đến gần đài phun nước, trước mắt nàng là hình dáng to cao tương phản sắc nét trên màn nước rực rỡ. Tristán chưa để ý đến nàng, chàng đang mải mê trò chuyện với người mà thoát đầu nàng cứ ngỡ là một trong mấy đứa bé nhà Armendariz, nhưng thân hình đó to ngang, lùn xùn...

Chắc nàng đã gây ra âm thanh hay cử động nào đó tố cáo sự hiện diện của nàng, bởi lẽ Tristán đã quay đầu lại và người đang nói chuyện với chàng cũng vội ngừng đầu lên. Hình ảnh đó in vào tâm trí nàng như dấu sắt nung lúc nàng đắm đắm nhìn lại họ – vẻ bất động đầy cảnh giác thật đột ngột của hai dáng đắp đó. Đôi mắt màu lục, lưỡi linh tuy nhiên lại mơ hồ đe dọa, xuyên thấu người nàng bén nhọn như tên, và nét mặt gầy hần của chú lùn. Pedrino đưa bàn tay nhỏ xíu vỗ vào chân Tristán rồi tập tễnh băng ngang quảng trường, trong lúc người đàn ông tóc đỏ vươn thẳng người sừng sững và bước về phía nàng.

Chỉ đến lúc đó nàng mới để ý đến bộ y phục màu xanh xám được viền nẹp, chiếc áo khoác ngắn với lớp lót màu xanh sáng, giày ủng trang trí với những dải băng và nón đính lông chim. Chàng trông giống như cái mẫu thu nhỏ hình ảnh mà chàng đang bắt chước với nét lôi cuốn vừa châm biếm vừa lạnh lùng - một quý tộc địa chủ đang tìm thú tiêu khiển - khác biệt với loại người cơ hội tính toán mà nàng biết mới đích thật là bản chất của chàng. Ánh mắt tinh anh chiếu khắp người nàng, đánh giá từng biểu hiện trên diện mạo nàng từ gò má xanh xao, đôi mắt thâm quầng, cho đến thân hình đang căng thẳng trong bộ áo đồ thẩm nàng rất ác cảm, trước khi chàng từ tốn khoát tay chào và quay sang Francisco.

“Xin lỗi ông, señor de Frontenera, conde xin ông đưa lại xe cho ngài. Chị của ông cần xe.”

Hai anh em trao đổi tia nhìn, rồi Angostín nói một cách cứng cỏi. “Chúng ta cũng định trả lại. Chị ấy không đợi được hay sao?”

Tristán hơi so đôi vai rộng. “Phu nhân đang nóng ruột, và theo như tôi biết ông sẽ hoàn lại xe trên đường này, và tôi có công việc riêng gần đây nên hân hạnh được đưa tin cho phu nhân.”

“Thế cái thằng lùn ông nói chuyện đằng đó là ai, hẳn là công việc của ông sao?” Francisco hung hăng chất vấn. “Ta cứ nghĩ mấy tên quái dị lang thang đầu đường xó chợ đã rời khỏi thị trấn sau khi lễ hội chấm dứt rồi chứ.”

Tristán khẽ gật đầu, ánh mắt lạnh lùng, “Hẳn ta quả thật đúng như vậy, señor, tôi được nhắc là hẳn sẽ tới đây và muốn gặp tôi, và bởi vì tôi cẩn thận đề phòng muốn biết ai là bạn bè thật tình so với - tiếng Tây Ban Nha của các ông là gì nhỉ? - những kẻ dối trá lật lọng -” âm hưởng ngoại quốc nhấn mạnh từ ngữ một cách tinh vi - “nên tôi xin phép condesa ra đây gặp hẳn. Và chuyện này đã giúp ích cho tôi, vì cái tin hẳn nhắc lại quả thật ích lợi.”

“Tin tốt hay xấu vậy?” Giọng Juana nghe là lạ.

“Cả hai, señorita. Tôi lấy làm hân hạnh được cô quan tâm.” Chàng khẽ cúi chào, ánh mắt chàng chiếu thẳng vào mặt nàng gây cho Juana cảm giác bối rối. “Tôi nghe nói gia đình tôi vừa rời khỏi có người bất ngờ qua đời - bà chủ trong nhà đó vừa mới mất vì quá lao tâm chăm sóc người chồng bị bệnh cho đến lúc kháng phục.”

Trong giây lát nàng cứ ngỡ chàng ám chỉ Elisabeta, môi nàng mấp máy toan lên tiếng phản đối, rồi nàng chợt hiểu ra. Chàng đang ám chỉ rằng Dona Luisa đã chết - thế có nghĩa là chàng nói Eugenio vẫn còn sống?

“Tội nghiệp cho bà ấy!” Giọng Dona Jerónima vang lên châm biếm. “Có phải sự hy sinh của bà ấy uống phí không hay người chồng đã hồi phục?”

“Ông ấy vẫn còn sống và đang khỏe lại.”

Juana bối rối thầm hỏi sao Tristán lại có thể nói ra tin đó một cách khách quan như thế. Chàng nói như thể vấn đề sống chết của Eugenio de Castaneda chỉ là khoảnh khắc ngắn ngủi, và điều này làm nàng đột nhiên nhớ lại thật rõ ràng, ghê rợn lúc chàng đứng chờ Bartolomé chết ra sao. Và giọng nói chứa đầy tức tối của Angostín đã đưa ý nghĩ tàn mạn của nàng trở về thực tại.

“Chuyện thương tâm như thế thì có lợi cho ông như thế nào, señor?”

“Đó chỉ là một phần trong toàn thể vấn đề - phần còn lại liên hệ đến công việc tôi đang quan tâm.” Đôi mắt xéch giờ đây lại phủ kín, đầy bí mật. “Tôi đại diện cho cháu quý ông đó trong vài giao dịch vẫn chưa được kết thúc khi tôi rời khỏi, và tôi e mình sẽ bị mời về lại để thanh toán vấn đề cho anh ta. Nhưng giờ -” hàng mi vàng rực khẽ chiếu về hướng Juana rồi lại liếc sang chỗ khác - “tôi biết được sự việc đó đã được giải quyết khi tôi vắng mặt, và họ nhắc lời là tôi không cần phải chịu trách nhiệm nữa. Quý ông đáng kính ấy (ám chỉ Torres) đã dàn xếp ổn thỏa để tôi không bị liên đới. Tôi thú nhận chuyện này làm tôi cất được gánh nặng trong lòng.”

Thế giới chung quanh như chợt chờn nhảy múa trước mắt Juana, hồ như mọi âm thanh trong quảng trường đều ngừng hẳn. Nàng cảm thấy nhịp tim mình nhún lên hàng vạn lần, âm vang trong cơ thể nàng y như tiếng phiến gỗ nện phá thành trong lúc nàng cố chống chọi duy trì mọi giác quan. Rồi trong tích tắc, nàng

đã trở về với thực tại, vàng dương vẫn nóng rực trên đầu, tai vẫn nghe được tiếng nói cười xung quanh, và kia là mùi nước hoa của Dona Jerónima thoảng đến khi bà ta tới gần.

“Xin lỗi quý ông, Margarita đang mệt. Cháu nên cảm ơn nhã ý của hai vị gia chủ đã có lòng khoan đãi chúng ta, Margarita.”

“Vâng, đó là chuyện tất nhiên rồi.”

Juana suýtấp ứng, tâm trí nàng còn đang quay cuồng chấn động bởi nguồn tin của Tristán. Nếu chàng không bị triệu hồi để giải thích cái chết của Bartolomé... vậy có phải Torres đã dự tính bỏ qua âm mưu sát hại công tước? Nàng cố thốt vài lời cảm tạ anh em de Frontenera, và nở nụ cười gượng gạo đồng đều với cả hai, và cúi đầu về hướng Tristán nhưng không dám nói lời nào.

Hình như từ buổi sáng xa Juana nghe Dona Jerónima nói, “chúng tôi có được hân hạnh mời ông đến chung vui tối mai không, señor Stanford?” và thấy môi Tristán khẽ nhếch lên.

“Tôi sẽ không bỏ lỡ cơ hội như thế đâu, senora. Trong chuyến viếng thăm lần rồi, tôi hãy còn chưa ngẫm thưởng hết mọi món trân ngoạn trong nhà của phu nhân.”

“Thật vậy sao? Miệng lưỡi ông ngọt ngào quá, señor.” Lời lẽ của bà góa phụ sắc lẹm, nhưng bà ta dường như không tỏ ra phật lòng. “Thế thì chúng tôi mong ông tới nhé. Đi nào, Margarita.”

Tristán vội chào, đưa mắt nhìn hai khuôn mặt đang mê mải của hai ông em Elena, đoạn nói một cách chậm rãi, “chị các ông vẫn chưa có xe, thưa hai ông.”

Hai chàng thanh niên mắt tóe lửa, rồi lúng túng chào từ giả trước khi cất bước. Juana đứng im lìm cho đến khi họ đánh xe đi, môi nàng mím lại ngăn cơn nôn mửa đang chực trào lên cổ. Nàng chờ đợi quay lại và lập cập bước lên bậc tam cấp vội vàng đến độ giẫm lên cả gấu váy bộ áo đỏ. Nàng ào vào không khí mát mẻ trong hành lang vừa kịp trước khi thân hình chao đảo và ngã vật vào tường, rồi nôn thốc nôn tháo ngay lúc cửa đóng lại.

Dona Jerónima quan sát nàng bằng ánh mắt khinh khỉnh cứng rắn, và kéo váy sang một chút. Bà ta đợi cho cơn xao động lắng xuống, rồi nói “đi theo ta,” với âm điệu không cho phép người đối diện tranh cãi. Juana tự động tuân theo lời bà ta, nàng cảm thấy kiệt quệ yếu đuối, không còn khả năng cãi lý nữa trong lúc vấp vấp bước theo người phụ nữ già.

Nàng dừng bước và thấy mình xuất hiện trong phòng khách nhỏ mà nàng được dẫn tới trong ngày đầu đến đây, và thờ ơ quan sát trong lúc Dona Jerónima đóng chặt cửa phía sau. Khuôn mặt bà ta hầu như bất động như tạc bằng đá ngoại trừ bắp thịt cạnh vành môi mỏng đang máy động một cách giận dữ, và bằng giọng nói Juana chưa từng nghe bao giờ bà góa lỗ mãng cất tiếng, “Cháu bị - suy nhược kiểu này bao lâu rồi?”

“Không bao lâu trước khi cháu đến đây. Ba tuần, có lẽ một tháng... cháu không biết rõ.”

“Và đó là nguyên nhân cháu nằm miết trên giường sáng nay?”

“Vâng.” Juana trả lời một cách máy móc, giờ đây nàng đã trút cạn mọi cảm giác chỉ trừ muốn uống một ly nước mát cho vị đắng nghét trong cổ trôi đi.

Dona Jerónima chất vấn nàng như hàng loạt tiếng súng bắn, khuôn mặt bà ta càng lúc càng đen kịt, giọng nói càng trở nên khắc nghiệt hết câu hỏi này đến câu hỏi khác liên tục cho đến lúc chót bà ta rít lên kèn kẹt. “Vấn đề đơn giản quá rồi. Cháu đang mang thai đấy, con nhỏ ngu.”

Juana chỉ còn cách nhìn đăm đăm bà ta, mắt tròn xoe.

“Có em bé, có thai đấy – rõ ràng chưa? Cháu đang mang hoang thai của cái thằng đểu giả đã dụ cháu bỏ trốn, chắc chắn mười mươi rồi. Giá mà cháu khôn khéo nói cho ta biết trước thì may ra còn cứu vãn, chẳng này đã quá trễ rồi, chúng ta đã lún quá sâu. Giờ đây nếu người ta thấy cháu ngã bệnh, thiên hạ sẽ hỏi han ầm ĩ tới lui. Mình phải ráng lo liệu cho khéo mới được.” Bà ta nhai nhai vành môi dưới mỏng dính một cách thất vọng, khi nhắc thấy Juana đưa tay lên che chắn thân thể nàng, giọng bà ta bất ngờ dịu lại đến độ kinh ngạc. “Ồ, yên tâm đi! Ta không có ý gây hại cho cháu đâu! Chuyện gì xong thì đã xong, ta cũng không muốn trách cháu thêm nữa, nhưng giờ mình phải tính toán làm cách nào để bảo toàn danh dự

cho cháu trước bạn bè ta. Bây giờ thì về phòng cháu đi, mình sẽ bàn chuyện này lại vào ngày mai – có lẽ rồi cuộc cháu có thể vào cái tu viện mà cháu từng ao ước đấy.”

Juana siết chặt tay trước người, ôm chặt mình với sự nhận thức mới mẻ, đầy kinh ngạc. “Thưa được, senora. Cảm ơn bà.”

Nàng cũng không hiểu mình đang cảm ơn bà ta vì tính nhịn nhục đột phát của bà ta hay là vì sự khám phá đó, tuy những lời lẽ ấy thật thô bạo khắc nghiệt, nhưng đã biến đổi thế giới đầy ác mộng của nàng thành một thiên đường ngắn ngủi.

“VẬY cháu đi đi.”

Dona Jerónima cố truyền cái âm hưởng thú vị pha lẫn chua chát, thậm chí thoáng vẻ triu mến vào những từ ngữ vắn tắt. Nhưng lúc cửa đóng lại sau lưng cô gái, những đường nét điềm tĩnh lúc nãy cau tít y như một chiếc mặt nạ nhàu nát giận dữ. Cả gương mặt chỉ còn trơ lại những xương xẩu, góc cạnh, và những đường rãnh hằn sâu trông méo mó nham hiểm làm sao. Nếu soi gương ngay trong lúc ấy bà ta sẽ lẫn ra chết khiếp vì chính hình ảnh của mình.

Có bầu, lại còn khá lâu nữa. Căn cứ vào sự phỏng đoán của con bé thì mọi chuyện đã quá trễ để loại bỏ bào thai của nó một cách êm thấm, như Dona Jerónima đã tự giải quyết hai hay ba lần cho chính bà ta. Giờ thì bà ta không thể thực hiện kế hoạch ban đầu được nữa, là tiếp tục trò chơi tới mức cuối cùng bằng cách treo giá con gái còn trinh trước mũi đám tình địch trong lúc vẫn bòn rút bọn họ. Tình trạng của đứa con gái sẽ sớm lộ ra, đến lúc đó thậm chí tên đàn ông mê muội nhất cũng không đời nào chịu lên giường với một đứa mang tiếng còn trinh nhưng bụng lại trương lên thế kia. Cách khả dĩ duy nhất là cắt phăng đi, chấm dứt trò chơi ngay lúc này, trước khi sự thật đổ vỡ tai hại.

Buổi dạ vũ tối mai sẽ là cơ hội lý tưởng nhất. Một khi thẳng ngổ đã trả tiền dẫn mối xong, thì chuyện gì sẽ xảy ra sau đó cũng đâu có hề hấn tới bà khi nó phát hiện ra mình đã bị lừa. Dona Jerónima đâu còn tâm trạng để quan tâm Juana sẽ chịu đựng thế nào trước mũi giùi thất vọng của tên đàn ông đó – lúc đó con bé coi như nó đã bị gạt, con ranh ấy không đáng được hưởng bất cứ điều gì tốt hơn cả.

Dona Jerónima nghĩ nhanh như cắt, cần phải đưa tin cho Don Diego Ruiz ngay lập tức để cho anh ta biết với ba chục ngàn quan anh ta sẽ có được cái mình muốn không cần tốn thêm công sức. Và thêm một tin nữa cho Don Bautista báo cho ông ta biết trước rằng vì thói tráo trở ngu ngốc của Juana họ chỉ thu được hai mươi ngàn quan. Khi đôi môi mỏng vừa nhếch lên nụ cười hiểm ác, mụ đàn bà góa lại bắt tay chơi trò rượu cũ bình mới.

-o0o-

Lá thư được mang tới trong lúc Don Bautista đang dùng rượu với người khách mới đến, ông ta thật cảm kích phong thư đã giúp ông xoay chiều câu chuyện. Trời chỉ vừa ngã tối, nhưng chưa gì miệng ông phải hoạt động không ngừng cố làm dịu đi cuộc đàm luận hiện tại, thâm thâm ông nguyên rửa cái cơ hội đã buộc ông phải nhận lời cho người khách hoàn toàn xa lạ đến ở nhà mình. Giá mà cái lão Don Dalman Ruiz đó không yêu cầu ông...

“Ông đang tự hỏi tại sao tôi đến đây.” Lời phỏng đoán ồm ồm vang lên trong yên lặng khiến tay Don Bautista đột ngột lay động, vài giọt rượu đã đổ xuống mặt bàn bóng loáng.

“Không, không, không phải chuyện ấy – dù tôi thừa nhận rằng thị trấn này hay có những người khách như vậy thường nhất là vào dịp lễ hội, lễ đó vừa xong cách đây vài tuần.”

“Ra là vậy. Câu đáp chỉ có thế, không trực tiếp trả lời câu hỏi đầy ngụ ý, giọng của vị khách lạ thoáng đánh lại. Don Bautista trở lại ngồi vào ghế của mình, tay siết chặt ly rượu đoạn bối rối nói tiếp, “phải, Villenos là thị trấn yên tĩnh, nhưng chúng tôi có vài người quý phái ở đây nuôi bọn bình dân - đủ để cống hiến cho ngài tiêu khiển trong thời gian ngài lưu lại đây, senor. Tôi biết thế nào lắng giềng của tôi rất vui lòng -”

“Tôi tới đây không phải để tiêu khiển.”

Bầu không khí lại rơi vào yên lặng nặng nề, và chỉ duy lần này Bautista thành tâm ao ước có vợ ông ở đây, điều mà ông gần như không bao giờ chịu đựng nổi. Ông vẫn lúng túng tìm cách trả lời trong khi người đàn ông kia lại cất tiếng thật chậm rãi, tẻ nhạt.

“Don Dalman Ruiz.”

“Vâng thì sao? Ông ấy chỉ biên thư nhắn rằng ngài sẽ ở dài hạn tại đây, và yêu cầu tôi giúp ngài bằng mọi cách. Vậy tôi có thể làm được gì cho ngài, senor?”

“Tôi đã bị... một người ở đây... đánh cướp. Người đó ở trong Villenos này.” Hắn ta háng giọng, thở sâu. “Tôi muốn đòi lại bồi thường.”

Quai hàm phúng phính của Don Bautista trĩ xuống. “Nhưng tôi làm sao có thể...”

“Hãy nói cho tôi nghe.” Cặp mắt của tên đàn ông kia lóe lên tia nham hiểm. “Có bất cứ người lạ mặt nào mới đến thị trấn... bất cứ chuyện gì tình cờ, ít khi xảy ra không. Don Dalman đã viết cho tôi.” Hắn ta lại ngưng khiến người nghe căng thẳng đầu óc. “Ngài ấy đề cập đến việc con trai mình... đang mê một một phụ nữ trẻ vừa mới tới. Tính theo thời gian thì khớp đấy, và tôi cũng có vài manh mối... dẫn đến chỗ này. Bạn của người đó đã bị theo dõi.”

“Một phụ nữ trẻ à?” Viên thị trưởng uống một ngụm hết nửa ly rượu, ông ta bị sặc và đưa khăn tay lên thấm hàm râu. “Chắc ngài không bị đàn bà đánh cướp chứ?”

“Trong chừng mực nào đó thì đúng như vậy. Tôi muốn bắt cô ta.” Bàn tay hắn run lấy bầy khi đặt ly của hắn xuống bàn. “Đơn giản thôi – làm cách nào cho anh chàng trẻ Ruiz mang cô ta tới đây. Để tôi gặp cô ta.” Nói xong hắn ta lại ngồi tựa vào ghế, thở một cách nặng nhọc.

“Senor, tôi không biết phải nói thế nào với ngài! Cứ cho là, dựa vào lý do hết sức nhỏ nhặt quý cô mà ngài đang tìm hiện đang ở đây –”

“Cô ta có thể là người tôi đang nói tới. Như thế đã đủ rồi. Nếu như tôi làm... cũng không có điều gì hại cả.” Lòng căm thù sôi sục đã thúc đẩy Eugenio de Castaneda phải lết qua bao dặm đường khổ ải vẫn còn đủ năng lực khiến hắn thốt ra giọng nói cứng cỏi, đánh ác qua đôi môi mím chặt. “Cái mà họ cướp của tôi... thật là vô giá. Tôi nhất định phải trả được thù này.”

“Senor, tôi –” Don Bautista ngưng bật, lòng thầm biết ơn khi cửa mở.

“Có thư từ Dona Jerónima de Herreros –”

“Bây giờ chưa được!”

“Nhưng Don Bautista, người của bà ấy nói rằng tin này rất quan trọng, hắn ta không chịu đi cho đến khi có câu trả lời.”

“Ồ, thôi được đưa thư cho tôi!” Viên thị trưởng ném cái nhìn bắn khoăn về hướng thân hình đang ngồi sụp trong chiếc ghế nệm đối diện đưa tay với lấy phong thư, rồi khoát tay cho người hầu lui ra. Miệng lẩm bẩm xin lỗi, ông bẻ dấu niêm và đưa mắt lướt qua trang giấy, rồi đôi mắt tròn của ông giương to. Ông đọc lại lần nữa, rồi thêm lần thứ ba, rồi sau hết ngược mắt lên nhìn de Castaneda và nói chậm rãi, “nếu cô gái mà Don Dalman nhắc đến thật sự là kẻ trốn tránh ngài, senor, tôi có thể ra tay bắt cô ta về cho ngài – nếu ngài đợi được khoảng một hai ngày,” ông ta dè dặt nói thêm trong lúc khuôn mặt tái xám nôn nóng máy động không ngừng.

“Nếu cần thì tôi phải đợi.” Cái đầu nặng nề nhô ra phía trước một cách háo hức trên thân thể còm cõi của de Castaneda, trông y như thể trọng lượng của cái đầu đã kéo hắn kéo chồm ra phía trước.

“Cô ta đang trú ngụ tại nhà của một quý bà, hàng xóm của tôi gần đây. Bà bạn của tôi chứa đứa con gái đó vì lòng từ tâm, nhưng bà ấy viết cho tôi rằng bà ấy nghĩ mình bị con bé đó đánh lừa.” Don Bautista gõ vào phong thư ra điều hệ trọng, nhăm nháp câu chuyện mình đặt ra. “Hình như con bé đó đang mang thai, điều đó sẽ bôi tro trát trấu vào mặt bạn tôi. Bà ấy – hừm! – tỏ ý không muốn che chở cho nó nữa, và –”

“Có con à? Nói lại xem – có con? Giọng nói khào khào của hắn hầu như không hiểu được, lòng ngực trũng thở gấp gấp. “Nói cho tôi nghe – đứa con gái đó trông ra sao.”

Cảnh giác bởi tâm trạng kích động của người khách, Don Bautista tuân theo hoàn toàn không nhận ra rằng nỗi thèm muốn đã bị hủy hoại của ông giờ đây đang tô màu sắc cho bức tranh ông đang vẽ bằng lời.

De Castaneda say sưa lắng nghe và ngả lưng ra sau, miệng nhếch lên cười, một bản sao méo mó của nụ cười toe toét nhưng không chút nào hài hước.

“Vây là cùng một người. Cả nhà tôi gần như... phát điên lên vì con bé đó, đồ quỷ cái! Nếu không... nó đâu có bỏ trốn được dễ thế. Thậm chí Torres... nếu gan ngài ấy chứa máu thay vì mực...” Những ngón tay xương xẩu của de Castaneda run khe khẽ như thể phản ứng theo mạch đập liên hồi, mắt hắn rực ánh hung ác. “Nó có một người đồng mưu, tên đó là thuộc hạ của tôi. Tôi từng tin cậy hắn lắm, nhưng hiện giờ tôi đã cho người... theo dấu hắn... Rồi tôi sẽ thanh toán nợ nần sòng phẳng với cả hai chúng nó.”

Thị trưởng Villenos động lòng lo ngại. Thành linh ông ta hoài nghi phương pháp của de Castaneda có hợp pháp hay không, và hối hận đã mau miệng tâm sự với ông ta. Cho dù con bé Margarita từng làm chuyện gì đi nữa ông sẽ lấy làm tiếc đẩy nó vào tay kẻ này... Ông dè dặt ướm lời, “Don Diego Ruiz đã có kế hoạch khác cho con bé ấy, señor.”

Khuôn mặt méo mó cau lại. “Anh ta có thể có được nó... trong một đêm. Tôi không đếm xỉa đến chuyện này, rồi tôi sẽ mang nó đi và... luôn cả đứa con của nó. Như thế mới đền bù xứng đáng cho tôi, nếu...” Giọng de Castaneda nhỏ hẳn, và tròng cười sùng sục không phát ra tiếng làm rung cả chuyển thân hình co quắp của hắn.

“Vây ngài muốn tôi phải làm gì, señor?”

Don Bautista tảng lờ không muốn hiểu biết gì thêm lúc ông đứng dậy. Ông trầm nghĩ, tốt hơn cứ ngu ngơ bò như vợ ông thường gọi, chỉ biết tuân lời không cần nghĩ suy gì cả. Cặp mắt sáng quắc của vị khách trông y như tên cuồng tín đang bồn chồn bức bối, khi lóe lên dưới cặp mí dờ dãn, lông mi trĩu lúi.

“Hãy cho mời người hàng xóm của ông tới đây. Bà ấy biết đâu lại được việc. Tôi sẽ kể sách giúp bà ấy loại bỏ... người khách nợ nhuốc đó, và tặng vàng cho bà ấy để bù lại phí tổn, hừm?” De Castaneda đột ngột ngược lên với nụ cười toe toét cố hữu. “Ngay cả tôi cũng từng biết tiếng... la viuda Herreros.”

-o0o-

Trong những ngày vừa qua Pedrino sống như anh hùng đối với bọn trẻ nhà Armendariz, tán gẫu với Luis và được Elisabeta chăm sóc tận tình chu đáo. Lòng nhiệt tình của họ đã trả công cho chú gấp bội lần so với công lao trở ngại của chú đi tìm Tristán để nhấn lời cảnh giác cho bạn mình. Giờ thì chú ra miền duyên hải tìm công ăn việc làm nào mà được ăn no ngủ đủ. Chú hiểu rõ thân thể tầm thường của mình – vì từ lâu chú đã biết chỉ rất ít người to lớn mới tin là người lùn thông minh hơn trẻ con còn ẵm ngửa. Pedro không hề hay biết mình đang bị theo dõi trên đường đưa tin, đến nhà Luis rồi theo cái hành trình chán ngắt đến nhà Molina qua tới Plaza Mayor và vòng trở lại. Chỉ đến khi chào từ biệt Luis và Elisabeta, nhấn nhủ với mấy đứa bé đang ngủ rồi ra ngoài nói vài lời cuối với pelli-rojo trước lúc bắt đầu chuyến hành trình, chú mới lưu ý đến cái bóng đằng sau mình.

Chú bước nhanh hơn, do kinh nghiệm khi xưa từng là thứ đồ chơi sống của một tay nghiện rượu khiến chú vô cùng ác cảm. Nhưng bước chân phía sau cũng nhanh dần, vang dội trên con đường đang ngả tối, càng lúc càng gần hơn.

Pedrino quay lại, lấy hơi hết lên rồi bỏ chạy, rồi thấy mình đối đầu với mũi kiếm nhọn hoắt. Đến lúc chú thấy được khuôn mặt đằng sau và mắt trợn ngược kinh hoàng vì đã nhận ra diện mạo kẻ sát nhân thì lưỡi kiếm đã xuyên một đường bén ngọt qua lồng ngực chú.

15. Chương 15

Dona Jerónima để người hầu giúp mình mặc bộ áo màu hồng mới tinh, mụ đứng yên trong lúc Sanchia thắt dây cài chiếc áo chên và sắp xếp cánh tay áo, kéo lớp tay áo bên trong qua những đường xẻ trên chỗ tay áo phồng bên ngoài bằng sa màu bạc. Kế đến là đeo vòng cổ kim cương và thắt những cánh nơ màu hồng đậm để che đi bộ ngực lép kẹp, và dính vào yếm những hàng trân châu hồng và trắng, món trang sức này có lẽ sẽ

vĩnh viễn không được trả tiền. Sau chót, là tô điểm mái tóc giả ấn tượng nhất mà bề ngang còn rộng hơn cả bờ vai hẹp của bà góa với những nút thắt cũng màu hồng để tương xứng với những chiếc nơ trên áo.

Cuộc diện đã trở nên hanh thông hơn, Dona Jerónima tự nhủ trong lúc xem xét bóng mình trong tấm gương dài. Có ai ngờ được cái tên mập ú ngu ngốc Bautista lại sáng suốt nghĩ ra cách tống cổ Margarita gọn gàng đến thế? Nếu người đàn ông từ Andalusia không chỉ lấy cái đồ thừa Don Diego bỏ lại mà còn đợi luôn đến khi anh ta hưởng thụ xong, thì lúc ấy quý tử của ngài thống đốc khó lòng mà oán trách!

Ánh mắt mẹ trở nên trầm ngâm khi nhớ lại buổi tối trước ở nhà Bautista. Mẹ nổi giận dưng dưng cứ ngỡ rằng ông ta muốn bàn cãi đòi chia phần món tiền hai chục ngàn quan – hay thậm chí đã bắt đầu cảm thấy ủy mị day dứt lương tâm vì đứa con gái. Nhưng thay vì thế mẹ thấy ông ta như tên tay sai dấn dộn của lão già tàn tật de Castaneda. Lão này đầu óc hoạt động y hệt như mẹ, và mọi chuyện được giải quyết chóng vánh đến độ Bautista chỉ còn nước há hốc miệng sửng sốt.

Mẹ ta không tin câu chuyện cướp bóc, nhưng lại càng không buồn quan tâm tới lý do nào de Castaneda muốn lấy Margarita hơn là cái chuyện hấn làm cho mẹ vì đã chứa chấp một đứa con gái xa lạ. Hấn dường như không ngạc nhiên mấy may khi thấy mẹ không biết đến tên cha của đứa bé, tuy vậy cái ý tưởng đó hình như làm hấn rất hài lòng, khiến hấn cứ mơ màng khoái trá mỗi khi đứa bé được nhắc đến. Dường như hấn đã biết hết mọi chuyện thì phải, Dona Jerónima thoáng nghĩ rồi xua đi điều rắc rối đó. Suy cho cùng mẹ đâu có lợi lộc gì cần biết tung tích của thằng nhãi con hoang đã làm hỏng toàn bộ kế hoạch của mình.

Mẹ ta vô tình hơi ngoẹo đầu làm dáng, điệu bộ uốn éo y như rắn trong lúc hỏi Sanchia. “Mấy giờ rồi, Sanchia?”

“Vừa mới tám giờ, senora. Đợt khách đầu chắc cũng sắp tới.”

“Đúng thế, họ sẽ tới mau thôi.” Dona Jerónima cười nhạt. “Vừa đúng giờ – đem cho ta chìa khóa của tủ gỗ hồng tâm, và lấy một cốc rượu luôn. Ta phải cho senorita Margarita uống một liều thuốc để làm giảm chứng nôn mửa mới được.”

Đôi mắt sẫm màu của Sanchia ánh lên sợ hãi, nhưng cô không dám lên tiếng phản đối. Cô hy vọng rồi lại hy vọng là lần này bà chủ của mình sẽ hủy bỏ cái lệ bắt đi bắt dịch, nhưng xem ra senorita Armadariz sẽ bị tống đi còn mau hơn cả mấy người trước – cô cho rằng Dona Jerónima đã biết điều mà mọi gia nhân đều tường tận cả mấy tuần nay nhưng cố giữ không để lộ ra trước cặp mắt cú vọ của mẹ ta. Cô để chìa khóa gần gần tầm tay của Dona Jerónima và lặng lẽ rời khỏi phòng.

Dona Jerónima mở nắp chiếc rương kê bên cạnh giường, một thiết kế tuyệt đẹp cần xà cừ, và khẽ run lên thích thú. Thứ thuốc này là hàng xa xỉ hiếm khi mẹ dám dùng, bởi vì cảm giác nó đem lại cho mẹ quá say sưa chất ngất và đó cũng là một trong niềm hứng khởi thật sự còn sót lại. Mẹ đã phải vận dụng hết lý trí nén lòng không dám sử dụng thường xuyên. Quen thói dùng thuốc để trị người thì không phải là cách hay. Thịnh thoảng một lần là đủ, hoặc khi trò chơi không còn hấp dẫn nữa...

Mẹ đưa tay với lấy chiếc lọ nhỏ nắp mạ vàng đựng loại bột thô màu đen. Thứ bột này trông có vẻ khó uống, nhưng không hề để lại dấu vết gì một khi hòa tan trong rượu. Nuốt thứ thuốc này vào thì con gái trong trắng ngây thơ đến mấy cũng lỏng lẻo lên thêm khát. Dona Jerónima vẫn còn cười nhạt khi hình dung đến con bé Margarita sẽ ra sao lúc...

Sanchia đem một cốc rượu đỏ và lặng lẽ đặt lên bàn bên cạnh mẹ ta, Dona Jerónima liếc lên, và giương mắt bên mày. “À, thì ra người đã đoán được? Phải, rượu đỏ dễ che giấu hơn rượu trắng. Được rồi, người lui ra đi.” Mẹ rời khỏi tủ, mỉm cười. “Ta sẽ đích thân đem đến cho con bé - người tuyệt đối phải quên đi những chuyện ở đây và không được hó hê nửa lời.”

Cô hầu lùi lại một chút, rồi thiếu điều chạy băng ra khỏi phòng. Nét mặt Dona Jerónima dương dương tự đắc. Mẹ chắc mềm Sanchia đã có ý muốn cảnh cáo con bé, và giờ đây thì mẹ biết mình đã tiên liệu không sai chạy vào đâu. Mẹ thò tay vào lọ, rồi lưỡng lự dừng tay trên mặt rượu. Trước đây ba hạt là đủ cho con bé Ana thét vang, hóa thân thành con thú cái tham lam vô độ, danh dự hay hổ thẹn gì đi nữa cũng phải vứt sang một bên. Thật là thú vị xem bốn hạt sẽ tác động ra sao, nhưng biết đâu liều lượng đó sẽ kích thích quá nhanh. Khẽ thở dài Dona Jerónima thả ba viên vào cốc, và cất lọ vào trong rương khóa lại. Đoạn mẹ ta mang rượu đến cho Juana, thật từ tốn thận trọng không để sánh ra một giọt nào trên đường đi.

Cô hầu như đã sửa soạn xong khi mẹ bước vào phòng. Mẹ tự cười với chính mình khi nghĩ đến hình ảnh của Juana. Tối nay mẹ đã lo liệu cho vị khách trẻ của mình ăn mặc nhã nhặn, trông như một thiếu nữ trẻ không hề được dấu vết sành sỏi thanh lịch. Con bé này giờ đây dưới bàn tay tính toán của mẹ đã có dáng vẻ trinh nguyên tinh tuyền, càng làm cho Don Diego tăng thêm khẩu vị trong cuộc chơi.

Trong y phục thân trên được bó chặt và váy xòe rộng Juana trông rất mảnh mai thơ ngây. Không tên đàn ông nào dễ dàng phát hiện ra gò ngực đầy đặn bên dưới cổ áo lụa xanh dương kín đáo. Màu áo thật đậm, gần như là xanh đen được viền vàng và bạc trông như bầu trời đêm thăm thẳm nạm đầy sao lung linh. Mái tóc đen ánh xanh của Juana được chải thành những lọn nhỏ mượt mà buông lòa xòa quanh vai, và được trang điểm bằng một bó dây băng hoàng kim rủ xuống một bên gò má.

“Tuyệt lắm, cháu thân mến, nhưng cháu cần thêm một món thay cho xâu chuỗi hạt trai không may kia để trông thanh nhã hơn. Người đấy, con bé kia,” mẹ ra lệnh cho cô hầu nhỏ đang đứng nhìn trân trân mắt tròn xoe, “tới phòng ngủ của ta nói với Sanchia lấy sợi dây chuyền vàng trong chiếc hộp gỗ đen mang tới đây.” Mẹ ta cười với Juana ra điều nhân từ khi cô hầu ra khỏi phòng và nói thêm, “cháu trông giống như ta sắp mắng mỗ hay đánh đập cháu vậy! Ta hứa, mình sẽ giải quyết hết chuyện tương lai của cháu sau buổi dạ vũ đêm nay khi tâm trí ta thanh thoi. Còn bây giờ sau việc chiều hôm qua ta mang tới cho cháu một món để giúp cháu bớt nôn nao qua tối nay. Đây này.”

Mẹ chìa cốc rượu ra, và Juana miễn cưỡng cầm lấy. “Senora, cháu nghĩ cháu không nên uống rượu, bụng của cháu sẽ càng khó chịu hơn. Sữa, có lẽ, hay – hay là nước sẽ tốt hơn.”

“Vô lý, cái này mới đúng là thứ cháu cần. Uống hết đi trước khi mình xuống dưới lầu. Không được chừa lại giọt nào, nhớ đấy.”

Juana nâng cốc lên mỗi lúc cô hầu đem sợi dây chuyền đến, ngực vẫn còn thở hổn hển. Mùi vị khó ngửi khiến nàng hạ cốc xuống không muốn chạm môi. Nàng nghĩ ngợi một cách châm biếm rằng con của Felipe Tristán đã bắt đầu có triển vọng trở thành người điềm tĩnh lạnh máu như cha nó – chưa gì mà đứa bé đã không thích cho mẹ nó uống rượu. Trong lúc Dona Jerónima đang mắng nhiếc cô hầu thậm tệ vì đã để dây chuyền rồi beng, nhanh như cắt Juana đổ gần hết cốc rượu vào trong chiếc bình chứa nước rửa rấy, và đặt chiếc cốc chỉ còn lại tí rượu xuống.

“Trông nào, cái này thật lý tưởng đây.” Dona Jerónima xoay qua với sợi dây đã thẳng thớm. “Cháu có thể đeo choàng qua một bên vai như thế.” Trong lúc căn dặn Juana, mắt mẹ ta đảo xuống cái cốc và Juana đã bắt gặp cái liếc đó.

“Cháu không uống hết nổi, senora – xin lỗi bà.”

“Không thành vấn đề, bao nhiêu đó đủ rồi.” Dona Jerónima vỗ nhẹ má nàng. Trong một tiếng nữa thôi, mẹ góa thăm nghĩ, máu trong người sẽ sôi sục, con bé sẽ trở nên cáu kỉnh bất mãn, đứng ngồi không yên. Kể đến sẽ trở thành mê mẩn, giác quan sai lệch, và đó chính là lúc nên đưa nó vào trong. Trong vòng hai tiếng thuốc sẽ dẫn con bé như tử. Mẹ ta hết sức hy vọng Don Diego sẽ giữ lời hứa đến đúng giờ tối nay.

-o0o-

Qua khỏi chín giờ một chút biệt thự de Herreros đã đông đảo tấp nập. Dona Jerónima hãy còn nấn ná ngay đầu thang tiếp những người khách chót, trong giây lát mẹ động lòng hối hận. Trong thâm tâm mẹ chửi rủa gã nhân tình nào đó của Juana. Nếu không vì hấn mọi kế hoạch hầu như thành công của mẹ đâu cần kết liễu quá sớm. Lẽ ra mẹ có thể nhử đám cá đang há miệng thềm thường kia thêm một tháng nữa mà không vương vãi trở ngại nào, vẫn làm ra vẻ đứa con gái dưới trướng của mẹ vẫn đang do dự chưa biết phải gửi thân nơi nào lần đầu. Tặng vật của đám dịch thủ sẽ giúp mẹ khôi phục lại gia tài, số của cải mẹ thu về còn gấp đôi khoản tiền từ nhân vật đến từ Andalusia kia. Nhưng giờ đây...

Ý tưởng lan man của mẹ ngừng bật khi một nhóm khách khác bước lên thang, và tay mẹ siết chặt lấy cán quạt trong lúc mẹ quan sát họ. Cặp mắt tròn vàng của mẹ lóe lên ánh thưởng thức, và mẹ vô tình tiến lên một bước.

“Elena thân mến, gặp lại cô thật tốt quá! Còn señor Stanford nữa – màu sắc ông chọn tối nay rất nổi, nhưng xứng với ông lắm. Đó có phải là kiểu cách Anh quốc ăn mặc táo bạo như thế không?”

“Không đâu, senora, chỉ riêng tôi thôi.” Tristán cúi chào trước bàn tay đang đưa ra của mẹ ta, và Elena bật cười khàn khàn.

“Tôi cứ ngỡ anh ấy bị điên khi khăng khăng mặc màu này, nhưng Felipe lúc nào cũng có lý như chị thấy đấy! Còn tôi thì chẳng dám.”

“Cô khôn khéo lắm, Elena. Khi phụ nữ bước qua độ tuổi nào đó, tốt hơn hết là đừng tỏ ra liều lĩnh quá đáng. Señor, lát nữa ông và tôi có thể trò chuyện không?” Dona Jerónima hạ thấp giọng kín đáo. “Tôi có một số đồ trang hoàng trong nhà có lẽ ông hứng thú muốn xem – những thứ đó không dành cho loại khẩu vị vợ vẫn bữa bãi đâu, nhưng tôi nghĩ ông sẽ chấp thuận.” Mẹ ngược lên nhìn qua rèm mi gương mặt vô cảm trước mặt.

“Tôi rất hân hạnh,” chàng đáp trả bằng giọng đều đặn. “Dựa vào những cái từng xem qua, tôi cho rằng còn có nhiều thứ ở đây tôi rất ao ước.”

“Felipe!” Lúc này trước miệng lưỡi gai góc của vị chủ nhà Elena quày quả bỏ lên đi trước, và bây giờ thì dần dỗi gọi ngược lại.

Tristán khẽ nghiêng mái đầu đỏ chào mẹ ta và ung dung bước sau Elena.

Dona Jerónima dõi theo hướng chàng đi khá ân cần. Mẹ chưa từng nghi ngờ người đàn ông cao ráo gương mặt lạnh như tiền này cần vẻ hào nhoáng đến nỗi phải mặc bộ y phục nhưng tím đối chọi kịch liệt với mái tóc đỏ rực như lửa kia. Dù rằng dáng dấp cao lớn và thể chất uy nghi, dù màu sắc trang phục nổi đình nổi đám, không hiểu sao người đàn ông Anh quốc của Elena dường như lúc nào cũng có vẻ tách biệt, như thể anh ta không muốn sử dụng sức hấp dẫn mình sở hữu, hoặc thậm chí không nhận ra là mình có thứ vũ khí này. Nhưng bây giờ, ăn mặc như thế để lôi cuốn cái nhìn của kẻ khác, anh ta khoác lên cho mình vẻ quyến rũ thâm sâu lớp mặt nạ lạnh lùng lễ độ thường thấy khiến – mạch trong người mẹ bỗng đập nhanh hơn và mẹ thừa nhận rằng – anh ta trở nên thú vị gấp bội.

Elena cố tỏ ra cân xứng với nét táo bạo của người tình bằng màu áo thạch anh tím, với làn da trắng và mái tóc màu hung đỏ lông cáo thì cách ăn mặc đó có lẽ là một lựa chọn tinh tế. Màu đậm hơn sẽ làm mờ nhạt sắc diện của bà ta, và màu của bộ áo trên người anh chàng Anh quốc trông độc đáo thì chỉ làm cho bà trông nhợt nhạt. Dona Jerónima trầm ngâm ngắm nghía lần chót tấm lưng nở nang của Tristán, mẹ lưu ý đến bờ vai rộng và mái tóc như lửa của anh ta được tôn thêm phần nổi trội bởi chiếc áo khoác đen, thật tương hợp với những đường viền trên nền áo chèn tím, rồi nhất quyết không vương vấn thêm giây phút nào nữa. Ngoài việc đưa Margarita vào vòng tay Don Diego một cách kín đáo, mẹ không tìm thấy lý do nào không thể sử dụng đêm nay để tìm đôi chút lạc thú cho bản thân mình.

Dường như đối với Juana sự chú ý của Don Diego Ruiz đã bắt đầu biến thành ghê tởm trong buổi tối đó. Nàng làm đủ mọi cách nhưng cũng không thoát khỏi hắn, giống y như hắn bị xích chặt bên cạnh nàng. Rất nhiều lần hắn đã ngăn cản những người ái mộ khác đến gần nàng ra điều có quyền hành đối với nàng, Juana căm ghét thâm nghiêm. Trong lúc những người đó trò chuyện thì tay hắn chờn vờn nắn nã trên người nàng nhưng không thực sự động chạm như thể hắn đang thả cho trí tưởng tượng của mình tự do tung hoành. Lại thêm ánh mắt đắm đuối của hắn khiến nàng càng hoài nghi: lúc trước nàng đã từng có dịp nhận biết niềm đam mê trên vẻ mặt đàn ông đấy thôi. Nàng toan bỏ đi nhưng hắn vẫn khăng khăng níu kéo, sợ quá hóa giận nàng quay ngoắt lại đối đầu với hắn. Nàng cố bắt gặp ánh mắt Dona Jerónima và ra hiệu cầu cứu nhưng chỉ là vô vọng. Còn Don Diego, hắn đã được báo trước rằng bông hoa xinh đẹp này có lẽ sẽ e thẹn và bướng bỉnh trong lần quy hàng đầu tiên, nên không hề nản chí.

“Tôi hiểu cô không có tình tàn nhẫn như vậy, señorita,” hắn dịu dàng nói với nàng, “bởi vì cô biết cô đã làm tôi tổn thương đến chừng nào. Tôi mong rằng sau này cô sẽ mềm mỏng hơn.”

“Vậy tốt nhất ông nên tìm thái độ đó nơi cô gái khác.” Juana lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt nâu gần ngang tầm với nàng. “Tôi đoán chắc với ông quyết định của tôi sẽ không thay đổi.”

“Tôi hy vọng thế,” hắn trả lời ngay tức thì, rồi phá lên cười làm khiến nàng bối rối khó hiểu.

Từ đằng xa Dona Jerónima vừa quan sát họ vừa liếc mắt nhìn đồng hồ, thâm tâm mẹ khoan khoái: mọi việc tiến triển thật chính xác như mẹ tiên đoán. Mẹ đưa mắt ra hiệu cho Bautista, ánh mắt khinh khỉnh

nhìn thân hình đồ sộ bó chặt trong bộ y phục màu xanh da trời và gương mặt lo lắng đang tiến lại gần mẹ, như trông thấy kim cương giá.

“Mọi việc đã sắp đặt rồi phải không Jerónima? Suốt ngày hôm nay nhà của tôi y như là nhà thương điên. Người ra vào tấp nập, rồi thư từ được gửi đi khắp phố phường,” ông ta ảo não nói thêm. “Toàn bộ gia nhân của tôi phải vâng lệnh người đàn ông đó, bỏ lại tôi tự lo liệu lấy thân.”

Vành môi mỏng của Dona Jerónima vặn lại. “Yên nào! Dĩ nhiên là mọi việc đều yên ổn, ông không nghĩ tôi là đồ ngu chứ? Giải pháp, cơ hội, tất cả mọi thứ. Nhìn xem.” Mẹ hất đầu về hướng Don Diego lúc này đang nhích lại gần Juana ra điều sở hữu. “Đều tốt đẹp cả.”

“Tôi thấy hình như cô ấy vẫn tỏ ra ghét bỏ anh ta.”

“Chỉ một lát nữa thôi là nó không tài nào kháng cự nổi anh chàng.”

Hay là bất cứ người đàn ông nào, thâm tâm ông thêm vào như thế, nhưng Bautista biết tốt hơn hết không nên biết đến chuyện đó làm gì. Mẹ ta phe phẩy cánh quạt một cách điệu nghệ, tạo thành làn gió mát mơn man trên gò má lõm sâu.

“Anh ta hiểu là không nên để tâm đến tính khí cáu gắt của con bé và – senor Stanford,” bà ngưng ngay lập tức với nụ cười thỏa mãn, “ông hiểu ý tôi nhanh quá.”

Tristán chào Bautista, rồi nói một cách nhẹ nhàng, “tôi vẫn chưa chào hỏi senorita Armendariz, nhưng hình như tôi không được hoan nghênh lắm.”

Tia nhìn của chàng dừng lại một cách tự lự nơi dáng dấp mảnh dẻ trong bộ áo xanh dương viền vàng và bạc, đôi mắt xé ánh lên vẻ bí ẩn. Nét mặt Dona Jerónima trong lúc dõi theo ánh mắt chàng quả là một tuyệt tác về lòng bao dung của đáng từ mẫu.

“Tôi e là ông có lý đấy! Xen vào giữa đôi tình nhân tối nay thì thật tội nghiệp lắm.” Đột nhiên nụ cười của mẹ ta đánh lại cương quyết khi mẹ liếc lên, nghiêng đầu khiêu khích nhưng vẫn không cách nào hiểu được ánh mắt lạnh lẽo, lo ngại ấy đang chất chứa điều gì. “Phân Margarita hãy còn đôi chút đắn đo,” mẹ nhanh nhẩu nói, “các cô con gái trẻ thường hay e ngại vu vơ. Nhưng chuyện mạo hiểm đầu tiên sẽ giúp họ thoát khỏi trạng thái đó.”

Mái đầu đỏ thình lình quay ngoắt lại, và mẹ nhận thấy anh ta lộ rõ vẻ hiểu kỳ. Ít ra câu chuyện đã dứt tia nhìn của anh ta ra khỏi con ranh đó, nhưng tia sáng lóe lên trong đôi mắt tình anh khiến mẹ bối rối trong giây lát. Chàng điềm tĩnh nói, “tôi biết điều ấy cũng không có gì khác, nhưng có lẽ bà rành rẽ hơn tôi, cô ấy cần phải thuần cho khéo mới vào khuôn khổ được. Vậy bà định chừng nào cho cô ấy bắt đầu?”

“Tối nay.”

Cặp lông mày của Dona Jerónima nhướn lên trước câu hỏi trực tiếp nhưng mẹ ta tự động buột miệng trả lời, lòng thích thú thưởng thức ánh mắt kín đáo của người đàn ông bí ẩn. Chàng đang quan sát môi của mẹ như thể cử động của vành môi ấy làm chàng mê hoặc, dáng dấp cao lớn rắn rỏi có vẻ căng thẳng hoàn toàn khác biệt với thần thái điềm tĩnh ung dung thường lệ và làn da chung quanh vết sẹo trở nên trắng nhợt.

“Anh chàng Diego đó sẽ làm việc trong căn phòng nhỏ tôi dành sẵn cho những chuyện thế này, ở cuối phòng tranh. Khi anh ta đã rèn luyện cô ấy xong thì cô ấy sẽ không còn lạnh lùng nữa.”

“Thì ra cô ấy là người lạnh lùng?”

“Ồ, tôi chưa bao giờ bị lừa như vậy cả, tôi thề đấy. Lần đầu tiên cô ấy đến gặp tôi, tôi cứ nghĩ cô ấy sẽ có nhiều hứa hẹn lắm – cô ấy nói mình đã kết hôn – nhưng nếu mấy cái chuyện khô khan làm nữ tu gì đó mà cô ấy bày tỏ với tôi là thật, thì chắc chồng cô ấy đã phải cảm cảnh chán gối lạnh lẽo rồi.”

Mẹ ta cắn vành môi dưới mỏng dính hồi hận đã thốt ra lời lẽ thẳng thắn hiểm hoi, nhưng có điều gì đẩy nơi người về mặt của người đàn ông cao lớn lúc anh ta ngẩng đưa con gái khiến mẹ khó chịu đến mức quên cả thận trọng. Vì lý do đó mẹ đã phải sử dụng đến mưu mẹo đánh lạc hướng anh ta.

“Cô ấy còn ngây thơ lắm, senor,” mẹ cố tình nói bằng giọng thù hận. “Quá ư là nhút nhát không dám liều mình vì bất cứ lạc thú nào. Tối nay nếu Don Diego khuấy động được cô ấy, thì tôi thành tâm chúc anh ta

được nhiều vui sướng.”

Tristán không trả lời mẹ. Tia nhìn của chàng lại dõi theo Juana, nàng đang chậm chậm xoay tròn với Don Diego, ngón tay đặt hờ hững trên tay chiếc áo chèn bằng hàng brocade của hắn. Thái độ và nét mặt vẫn không biến đổi, nhưng Dona Jerónima bỗng cảm thấy lòng buốt nhói bức bối vì chàng đã không chú ý đến mẹ. Chỉ một điểm nữa thôi là hạ màn con nhai ranh kia, mẹ thầm nghĩ. Mẹ đặt bàn tay thoa phấn trắng trên tay áo người đàn ông cao lớn, miết nhẹ một đường ngắn rồi ngưng lại như thể sợ hãi vì chính sự táo bạo của mình. Cái chiêu thức này đã giúp mẹ thật tuyệt hảo trước đây, và mẹ lấy làm hài lòng cảm giác được những bắp thịt mạnh mẽ bên dưới làn áo nhung căng cứng. Thì ra, người này đâu phải lạnh nhạt với phụ nữ như anh ta cố tình làm ra vẻ...

“Senora, xin lỗi bà.”

Tristán nghiêng đầu chào, động tác của chàng tính toán thật chính xác đến độ mẹ cũng không xác định được chàng có mỉa mai mẹ hay không lúc chàng quay đi. Tay mẹ lập tức buông thông xuống, và mẹ gượng cười.

“Cho chuyện gì – hay tôi nên nói là cho ai, senor?”

“Còn chuyện nào nữa ngoài công việc quan trọng nhất khiến tôi đến bên cạnh bà.” Lời nói ấy nghe ra không phải là câu hỏi, nhưng ánh mắt sáng rực gây nên ấn tượng sai lầm về âm điệu không cảm xúc của chàng. “Công chuyện ấy không kém quan trọng đâu, tôi lấy danh dự ra thề đấy.” Chàng nói thêm bằng giọng là lạ.

Cặp mắt trong vàng của mẹ lấp lánh. “Dù rằng việc đó quan trọng tôi đã nửa muốn từ chối ông, senor Stanford. Nếu tôi có tính hay bắt bẻ, tôi sẽ nói rằng không có công việc nào quan trọng hơn so với việc không được tôi chiều cổ cả.”

“Vậy thì tôi đành phải đáp lại rằng tôi biết bà là người rất có phong cách hiểu biết và quá khôn khéo nên sẽ không tìm cách níu kéo đàn ông bằng những màn hờn dỗi như các cô trình nữ chán chường đâu.” Chàng quan sát thấy cơn giận dữ rút sạch trên mặt mẹ ta và thay vào đó là thái độ như đồng lõa, đoạn đưa bàn tay đeo dây nữ trang lên chỉ cách môi chàng bằng đường tơ kẽ tóc trước khi chàng bỏ đi. Dona Jerónima nhìn hút theo hướng chàng đi lòng ngập tràn thất vọng, cảm giác này sao sắc bén quá khiến mẹ cũng lấy làm ngạc nhiên. Người đàn ông mặt mày xấu xí, mái tóc màu sắc kỳ quái, ấy thế mà làm cho tim mẹ đập loạn cả lên như mấy đứa con gái mới lớn. Nếu bây giờ anh ta đi thẳng đến chỗ Juana, chắc mẹ sẽ nhào tới móc mắt cái đồ chó cái đó ra mắt.

Nhưng chàng lại không ghé đến chỗ đó, lòng mẹ dấy lên niềm hân hoan đắc thắng thật lạ kỳ. Mẹ vẫn còn dõi mắt theo mái tóc ánh sắc đồng vượt lên hẳn đầu các vị khách khác cho đến khi mái tóc ấy lẫn hẳn vào những quang khối của một rừng đèn nến. Chàng đi về hướng cửa thông ra hành lang, xa hẳn Juana và Don Diego. Có lẽ anh ta đã nói thật, suy cho cùng chỉ vì công việc mà anh ta tới đây.

“Jerónima, bà có biết mình đang nói cái gì không? Suýt chút nữa là bà đã nói tách bạch ra là chúng mình đang gả bán con bé! Nếu hắn nói chuyện đó –”

“Ồ, chỉ là vợ vãn thôi, Bautista, ông làm tôi chán muốn chết.” Đôi mày thưa nhíu mạnh, và Dona Jerónima phát tay đóng quạt lại. “Người đó im lìm như đá vậy, ngoài ra, cho dù anh ta không quy điều đó cho những tục lệ lạ đời của chúng ta, họ cũng hiểu mấy thứ như vậy ở bên Anh – họ không phải là thứ giả nhân giả nghĩa, như biết bao người ở đây. Tôi biết tôi đang làm cái gì.”

Mẹ nén cảm giác khó chịu và liếc xiên về phía đồng hồ. Gần mười giờ rồi. Chẳng mấy chốc là tới lúc, mẹ thầm nghĩ, tay siết chặt, không còn bao lâu nữa...

-o0o-

Đối với Juana những buổi tiệc tùng chỉ đem lại sắc thái của những nghi thức điên khùng, chẳng có cảm giác hay mục đích nào. Thật là điên khi cả lũ cả lố người tụ tập đông đảo, nói năng những chuyện vô nghĩa trong lúc lại khoác lên lớp áo giả mạo khác hẳn với bản chất hiện hữu của họ. Don Diego đang lằm nhảm tỏ lòng yêu mến ngưỡng mộ nàng, trong khi cả hai đều hiểu mười mươi điều hắn quan tâm duy nhất là kéo được nàng lên giường. Còn nàng thì đang đóng vai một cô gái còn chưa biết đến mùi đời trong khi đang mang con của người đàn ông khác. Nàng giả vờ là người ấu trĩ trước mặt Don Diego bởi lẽ giả ngu không

hiếu ý đồ của hắn là cách từ chối hữu hiệu nhất, nhưng khi nhìn về phía Tristán đứng bên kia phòng nàng lại có cảm giác lúng túng thật mạnh mẽ. Chàng cũng thế, cũng đang giả vờ. Tuy đứng bên cạnh người đàn bà khác nhưng vẫn theo dõi nàng, thái độ dừng dừng như chàng chưa bao giờ chán gối cùng nàng, chưa bao giờ gieo hạt giống của chàng vào người nàng. Thấy nàng không lộ ra phản ứng nào trước những lời ca tụng tuôn chảy cuộn cuộn của mình, Don Diego cảm thấy thất vọng, nhưng hắn chợt nhớ ra bà chủ nhà đã thì thào căn dặn ra sao lúc hắn vừa mới đến và hôn tay chào hỏi bà ta.

“Hãy đối xử với cô ấy nhẹ nhàng.” Lời thì thầm dường như không hề khuấy động đến bắp thịt nào trên khuôn mặt đang tươi cười của mẹ ta. “Làm cho cô ấy tin rằng ông không có chủ ý nào khác ngoài tình bạn. Sau đó thì –” Nói đến đây tay mẹ nắm chặt lại trong giây lát.

Don Diego thích lối cư xử cởi mở hơn, nhưng hình như cách này không đem lại hiệu quả nên hắn quyết định thay đổi chiến thuật. “Ít ra cô nên uống với tôi một chút chứ, *senorita*?” Hắn hỏi một cách nhẹ nhàng hơn, và cố không cầm tay nàng khi nàng hạ tay xuống vào lúc vũ điệu chấm dứt.

Thấy nàng không đáp lời hắn lặp lại câu hỏi, một lát sau nàng quay sang hắn vẻ mặt nàng trông lo âu một cách kỳ lạ.

“Xin lỗi, tôi không nghe được ông nói gì.”

Giọng nàng run rẩy khiến hắn táy bạo hơn. “Không thành vấn đề. Cô có điều gì trở ngại sao?”

“Không, chỉ là – ông có thấy *senor Stanford* không? Ông người Anh thật cao mặt bị sọc?”

“Cô nói sao, nhân tình của *condesa* à?” Hàng mày của hắn giương lên lộ rõ vẻ ngạc nhiên. “Tôi sẽ ghen nếu cô hỏi thăm ông ta đấy – tôi nghĩ cho dù cô muốn tỏ ra tàn nhẫn với tôi thì không có nhân tuyển nào khác tốt hơn nữa đâu!”

“Không có ai cả, nhưng... khuôn mặt của ông ta làm tôi khó chịu, nếu biết chắc ông ta đã đi khỏi thì tôi rất vui.”

“Ồ, vậy thì – !” Don Diego nhún vai ra điều rộng lượng, lồng ngực bên dưới lớp áo chên hồ cứng nhắc dấy lên vui mừng vì đạt được chiến công đầy cam go. “Khi nãy tôi thấy anh ta nói chuyện với chủ nhà, nhưng giờ thì không thấy bóng dáng đâu cả. Chắc hẳn anh ta đi rồi – người khổng lồ như thế không lẫn vào đâu được.”

Juana ráng nở nụ cười và thì thầm cảm ơn. Chàng rời khỏi cũng không sao, vậy là đã tước đi cơ hội thôi thúc mãnh liệt mà nàng muốn bày tỏ cùng chàng chuyện gì đang xảy ra cho mình. Điều này họa chăng chỉ là một chiến thắng nhỏ nhoi nữa đối với chàng, có lẽ chàng sẽ xem đây như là một cuộc trả thù nàng vì tội đã trốn tránh chàng, nên giờ đây nàng bị ép buộc phải mang con chàng. Nàng hình dung được mắt chàng lóe lên tia nhìn thú vị không thương tiếc nếu nàng thú nhận chàng đã đạt được mục đích đầu tiên khi ăn ở cùng nàng. Nàng cay đắng tự hỏi, liệu điều đó sẽ trở thành một trò cười chàng muốn chia sẻ với *condesa Elena* không?

Nàng lảo đảo và thấy Don Diego đỡ lấy nàng, tay hắn ve vuốt nơi eo nàng và giọng nói hắn nghe mơ hồ làm sao. “Cô bị chóng mặt –” Nàng đỡ đầu nghĩ rằng âm điệu của hắn dường như phần khởi hơn là phiền nhiễu. “Nào, để tôi giúp cô ngồi xuống ghế.”

Những âm thanh trong phòng như bị bưng bít trong thoáng chốc, rồi kể đến lại vang vọng xa xăm. Juana yếu ớt khép mắt lại để hắn đỡ nàng tới chiếc trường kỷ kê sát tường. Nàng nghe được tiếng thỉnh thoảng vang lộng gần sát mình và nhận ra đấy là tiếng tim đập của Don Diego. Nàng chắc phải nặng ghê lắm, quá nặng nên hắn không bế nổi... Juana bị đánh thức khi nàng được đặt xuống trường kỷ. Trong lúc mơ màng nàng cảm thấy người nào đó đang bế nàng thật nhẹ nhàng như thể nàng chỉ là chiếc lá bị gió cuốn đi, nhưng khi mở mắt ra nàng lại thấy Don Diego đang cúi xuống.

“Cô không được khỏe, *senorita*. Để tôi –”

“Không sao đâu. Chỉ là cơn choáng váng thoáng qua thôi.” Miệng nàng khô rang khi nàng lên tiếng, và căn phòng hình như lắc lư như chuông đổ rền vang. Cơn chóng mặt lại ập tới, nàng đột nhiên thất kinh là mình sắp nôn mửa lần nữa. Đầu đó trong tầm nhìn trước mặt nàng mơ hồ thấy cái bóng mờ mờ lấp lánh màu

hồng, nàng ngược gương mặt xám như tro với đôi mắt lạc thần lên nhìn Dona Jerónima. Mụ đàn bà góa ngăm nàng ra vẻ đánh giá, nhưng Juana không nhận ra nét diễn biến trên mặt mụ ta.

“Mọi người đừng xúm xít quanh cô ấy như vậy. Nếu Margarita chóng mặt cô ấy chỉ cần không khí thoáng đãng chứ không cần ai khuyên bảo đâu.”

Juana vẫn chưa nhận thức được cho đến lúc ấy bao nhiêu người đang tụ tập quanh nàng. Nghe lời Dona Jerónima họ tản ra, rồi nàng cảm giác cánh tay gầy guộc đỡ lấy vai nàng và làn lụa áp vào má nàng mát rượi.

“Ráng lên đi cháu, tạm thời đừng nói gì hết, không khí ngột ngạt oi bức trong phòng đã làm cháu đuối sức. Bây giờ thì phải ngồi yên tĩnh một chỗ cho đến khi những người này phân tán bớt.” Lời nói dịu dàng nhưng đầy ẩn ý khiến những ai đang nán lại vội vã quay đi ngay, và trong khoảnh khắc chỉ còn lại mỗi Don Diego đứng trước mặt họ và mắt hắn dừng trên người người phụ nữ già chứ không phải là người thiếu nữ trẻ.

“Có phải cô ấy – ?” Hắn ngập ngừng bắt đầu.

“Đi đi cậu, đi đi!” Vành môi Dona Jerónima cong lên khi mụ liếc nhìn hắn phía bên trên mái đầu đang gục xuống của Juana. “Đối với mục đích của cậu thì sự việc này không còn gì tốt hơn nữa. Hãy đi tới chỗ tôi đã dặn cậu – tôi sẽ mang cô ấy tới ngay,” mụ ta thì thào nói thêm.

Nhìn lần chót gương mặt trắng bệch của Juana Don Diego tuân lời chủ nhà, lòng mong rằng cô gái đừng suy nhược quá lâu. Hắn khoát tay chào và vội vã bỏ đi, miệng nhếch lên nụ cười đắc chí và chân bước đi đầy tự mãn.

Dona Jerónima khẽ cau mặt và cúi đầu nói với Juana, giọng mụ ta ngọt như mật. “Margarita! Nhìn lên nào cháu. Giờ cháu có thấy đỡ hơn chút nào không?”

Trong chốc lát Juana không nhận ra được cái tên đó, rồi nàng dần dần lấy lại tinh thần và vụt ngừng đầu lên khỏi bờ vai của Dona Jerónima, “nhưng cháu – cháu không hiểu nổi chuyện này. Cháu chưa bao giờ bị choáng váng như thế này.”

“Ngồi đây một lúc đi, khi cháu đứng dậy nổi ta sẽ đưa cháu đi khỏi đám đông này. Cháu sẽ khỏe lại nhanh hơn khi thoát khỏi nơi ồn ào náo nhiệt.”

Juana thở sâu và gương mặt đứng dậy. Những tia nhìn lén lút chung quanh nàng dường như phóng vào da thịt nàng như những mũi tên bé xíu, và đột nhiên nàng không thể nào chịu đựng ánh mắt họ thêm giây phút nào nữa.

“Không cần nán lại đâu, senora. Cháu thà là vào trong bây giờ, như bà nói đó có lẽ cháu mệt vì trong phòng nóng quá.”

Nàng thầm hỏi liệu Felipe Tristán có thấy nàng ngất đi không, chắc là không vì Don Diego có nói là chàng đã đi rồi, và dù thế nào đi nữa chàng sẽ không quan tâm đâu, chàng lại càng không mạo hiểm để lộ quan hệ giữa hai người họ trước bao nhiêu cặp mắt nơi đây. Chàng sẽ không liều lĩnh phơi bày bí mật của mình hay là lòng ưu ái của Elena nếu nàng có ngã chết trước mặt chàng đi nữa.

“Vậy thì mình đi.”

Dona Jerónima nhìn nàng thoáng khâm phục khi mụ cùng với nàng đi ra cửa. Thứ bột đó chưa bao giờ vô hiệu cả, cái con khờ đó mặt trắng nhợt như bóng ma nhưng nó không bám cứng lấy tay mụ hay lăm bắm cấu kính như nhiều đứa khác. Mụ phải cúi đầu bái phục Juana, vì trong lĩnh vực này tối thiểu đứa con gái đã tỏ ra kiên cường hơn nhiều đàn ông khác.

Juana trông thấy mặt bà góa khi mụ quay lại mỉm cười với nàng, không hiểu sao nàng chỉ phân vân tại sao khuôn mặt nhỏ thó gần như khắc khổ ấy lại khiến nàng nhớ đến mặt Eugenio de Castaneda. Ánh mắt đó hàm chứa điều gì đó là lạ, trông vừa hứng thú vừa lạnh lẽo... nhưng ý nghĩ đó thật vô lý, vì Dona Jerónima đâu hề tỏ lộ điều gì ngoài lòng nhân ái với nàng.

-o0o-

Cơn chóng mặt mau chóng thoáng qua ngay khi Juana rời phòng khách lớn, nàng đã dần dần khỏi sắc. Dona Jerónima không nói câu nào với nàng nhưng mặt nàng dường như mất hẳn nguyên chỉ để đưa nàng đi dọc theo hành lang yên tĩnh. Đi được khoảng một hai phút Juana lưu ý rằng họ không phải đang trên đường đến phòng ngủ, theo như nàng đã dự đoán. “Senora, chúng ta đang đi đâu?”

Nàng thấy hình như mặt nàng sưng người trước khi trả lời, nhưng âm điệu của mặt nàng vẫn ngọt ngào. “Tĩnh táo lại mau quá hử cháu? Ta dẫn cháu đi xem tranh trong phòng trưng bày – ta ắt hẳn có nói như thế, ta nhớ chắc mà. Không à? Ồ, không sao cả. Ta cứ nghĩ khi cháu đến đây mình sẽ có nhiều thời giờ cho cháu xem, nhưng vì cháu sẽ bỏ ta đi sớm quá... Không, mình sẽ không nói đến chuyện đó tới nay. Cứ nghỉ ngơi ở đây và ngắm tranh, khi nào cháu cảm thấy khỏe hẳn thì hãy xuống gặp khách khứa dưới lầu. Nhìn đi, đây là phòng tranh.” Giọng mặt nàng biến đổi một cách khôn khéo. “Ồ tận cuối phòng là một hốc tường có kê trường kỷ, nếu cháu muốn cháu có thể ngồi đó một lát – cứ ở đến chừng nào cháu thích. Ta hứa với cháu là sẽ được ngắm những thứ mà không một nhà nào khác dám khoe khoang là có, ta biết chắc đấy.”

Âm điệu mượt mà của mặt nàng vẻ thú vị, nhưng mặt nàng nhìn Juana thật dịu dàng trong giây lát trước khi mặt nàng quay đi, làn váy hồng khua sột soạt theo tiếng chân bước.

“Cứ tự thưởng thức nhé cháu. Đến gặp ta khi cháu xem xong, nếu còn thời giờ.”

Giọng mặt nàng vọng xuống phòng tranh thấp đèn sáng một cách chế giễu trong lúc tiếng chân mặt nàng nhỏ dần. Juana đứng yên một lúc, tâm trí hoang mang. Nàng đi vài bước sau mặt nàng, rồi nhún vai bất lực quay lại xem những bức tranh treo dọc theo những vách tường. Cái chỗ mời gọi, thoáng khí này không có cảm giác nguy hiểm. Không có những vách gỗ chia ô tối tăm, phiền toái, không có những cánh cửa cứ chực đóng lại khi có người bước qua. Hàng tuần qua, từ cái đêm trước lúc Bartolomé chết, nàng từng bị ám ảnh bởi những giấc mơ thấy mình bị nhốt kín trong những nơi tối đen, tay cứ cào vào những cánh cửa không bao giờ mở. Bây giờ, lòng cảm giác đảm bảo bằng chính tự do hiển nhiên của mình, nàng quyết định tuân theo lời căn dặn lạ lùng của vị chủ nhà trước khi lại liều lĩnh trở về với đám khách khứa, trở lại bầu không khí nóng bức đến phát bệnh dưới nhà.

Bước đến tấm tranh đầu tiên nàng dừng sững sờ lại, do dự một chút rồi nhìn kỹ hơn. Quả là một ví dụ tài ba về nghệ thuật khiêu dâm. Hình ảnh trần trụi được phác họa thật sinh động, thật nồng nàn tình tứ đến độ nàng cảm thấy mình như nhũn khi nhìn vào đấy. Nàng kêu lên ghê tởm rồi thụt lùi và xoay qua bức kế tiếp. Rồi thêm một bức, lại một bức nữa.

Nàng nghĩ một cách kích động, những tấm họa này cái sau còn rùng rợn hơn cái trước. Điều gì đã ám ảnh đầu óc Dona Jerónima khiến mặt nàng chứa những thứ này trong nhà? Giờ thì nàng lui lại sợ phải quay lưng lại với những bức họa, rồi nàng chợt đứng vào cái gì đó đằng sau khiến nàng hét lên.

Nhưng tiếng kêu của nàng đã bị dập tắt bởi một bàn tay đeo găng bịt kín miệng nàng, và người nàng bị áp sát vào cơ thể chắc nịch nhanh đến độ nàng không kịp chống trả. Nàng quấy đảo một cách vô vọng, cổ hết sức để la to, nhưng không cách gì làm nổi. Tay nàng tuyệt vọng cào cào vào cánh tay đang giam hãm mình, nhưng ngay lúc đó vòng tay ấy lại siết chặt hơn nữa rồi nhắc bổng nàng lên một cách nhục nhã khiến nàng hoàn toàn bất lực, chân nàng dẫy dụa dữ dội. Toàn bộ trọng lượng nàng bị đè nghiêng dưới gọng kềm tàn nhẫn quanh sườn nàng, như đang đe dọa muốn bóp nghẹt nàng.

“Yên nào,” một giọng nói cất lên nhắc nhở nàng. “Em chỉ phí sức và tự làm em đau thôi.”

Trong tích tắc nàng để người bất động, rồi bắt đầu chống chọi dữ dội như một con thú, điên cuồng cào cào và ráng cấn bàn tay che miệng nàng. Cánh tay người đàn ông đó lại siết chặt hơn, cho đến khi nàng tưởng xương mình đã rạn nứt, toàn bộ hơi thở như đã bị ép ra khỏi phổi. Rồi thở hắt ra đau đớn, nàng nằm im mềm nhũn trong tay chàng.

“Em đâu cần tỏ ra e lệ như thế với chồng của mình như đối với những tình nhân đang khao khát em.” Felipe Tristán nói một cách điềm tĩnh. “Tôi có quyền bảo đảm cho chuyện này, còn chính đáng hơn bất cứ người nào khác.”

Nàng cảm giác được chàng đã buông tay ra khỏi miệng và đưa tay miết vòng theo hàm mình, nhưng nàng quá đuối sức để kêu lớn. Cổ hết sức nàng bật ra hỏi, “Tại sao anh lại tới đây?”

“Tôi đến theo lời thúc giục của bà chủ nhà. Bà ta đã buột miệng nói ra em chưa chọn được người tình nào, vậy thì tôi xen vào thế chỗ. Tôi sẽ làm em hài lòng như bọn cừu đực quý tộc đang quây quần ở đây đợi em.”

Câu nói chót không có ý nghĩa nào đối với nàng. Juana phản bác kịch liệt, “cũng như anh làm hài lòng nhân tình của mình đấy thôi, anh có phải muốn nói như thế không? Tôi không muốn chia sẻ sở thích của bà ta đâu.”

“Em chắc chắn chứ? Bà ấy ca ngợi tôi hết lời đấy.” Giọng chàng bình tĩnh một cách khác thường, không thể ngờ được. “Nhưng có lẽ em kém thiện chí không muốn được chiều chuộng – hay suy cho cùng em ưu đãi những kẻ kiêu căng hơn? Em lúc nào cũng có thiện ý đối với những tên đàn ông nhỏ người da ngăm đen, phải vậy không? Tôi e tối nay em phải xoay sở ở nơi nào khác thôi.” Chàng tiếp tục nói át đi cả tiếng bật thốt vô tình của nàng. “Hắn ta phản đối rất mãnh liệt về việc tôi đã chặn đầu hắn ở đây nên tôi đành phải nặng tay với hắn, tôi không chắc hắn sẽ tỉnh nổi trong vòng một tiếng đồng hồ.”

Juana thỉnh thoảng nhìn người dùng hết sức bình sinh lao vào cánh tay giam cầm nàng và đá bừa ra sau vào chân chàng. Hành động của nàng chỉ là bộc phát, như sự phản kháng cuồng loạn cuối cùng chống lại âm mưu mĩa mai vô cảm trong giọng nói chàng và lòng mong mỏi đến bất lực được chàng vuốt ve, nhưng Tristán giữ lấy thân thể nàng thật dễ dàng như ôm một chú mèo con đang giận dữ. Khi cất tiếng lần nữa, giọng chàng đã biến đổi trở thành cứng rắn hơn.

“Em ương ngạnh thế này chỉ tổ làm cho Dona Jerónima khó chịu thôi Juana. Bà ta muốn em xóa bỏ cái tính đó cùng với sự trinh trắng tưởng tượng của em đấy – Don Diego là sự lựa chọn của bà ta, nhưng tốt hơn là người người nào đó biết em không còn trinh nữa. Lừa gạt nhiều đàn ông như thế thật là cách xử sự tồi tệ.”

“Tôi – không – lừa gạt ai cả!” Juana bắt đầu lên tiếng, “bà ấy biết tôi không phải là gái còn trinh cũng y như anh,” nhưng vòng tay cứng như sắt quanh người nàng thắt chặt đến nỗi nàng nói không nổi chỉ thốt ra được tiếng nấc đau đớn.

“Em lừa tôi một người vợ,” chàng đưa tay nắm cầm nàng ép nàng ngửa cổ dựa vào vai chàng để chàng nhìn vào mắt nàng, “và có lẽ gạt luôn phần gia tài ít ỏi nữa. Em tốt hơn là đừng làm chuyện đó đối với tôi.”

Nàng cố la to, nhưng lần sặc của chàng đã chặn ngang miệng nàng lúc miệng chàng đáp xuống không chút xót thương, đầy khốc liệt. Mặc kệ bản thân nàng, máu trong người nàng ào ạt như thác lũ khi chàng dọ dẫm miệng nàng. Lúc nàng tuyệt vọng chống chọi cố đè nén phản ứng lộ liễu của chính mình, nàng không lưu ý những ngón tay khéo léo của chàng đã dừng ngay cổ áo nàng cho đến khi cổ áo lùa lỏng dần. Và nàng cảm giác bàn tay đeo găng trơn mượt mát rượi đang lần vào xâm chiếm gò bồng đảo mềm mại.

“Felipe, buông tôi ra.” Nàng lên tiếng nhưng không ý thức được mình đang nói gì, gần như cuồng nhiệt ngay môi chàng. Juana kinh ngạc không sao đo lường được trước cái vuốt ve của bàn tay đeo găng. Bàn tay ấy lướt dọc theo hình dáng nàng thật kiên định thật tình tứ, sự động chạm ấy càng phiền toái đến độ chết người vì quá ư tự chủ. Và nàng cảm thấy xấu hổ ghê gớm trước phản ứng gấp rút của thân thể mình. Nàng thầm nghĩ mình có thể chống trả lại hành động mãnh liệt, nhưng không tài nào đỡ nổi sự khiêu khích vô cùng rạo rực khiến nàng run rẩy bốc cháy hết lần này tới lần khác.

Thân hình đang uốn cong của nàng không thoát khỏi ánh mắt chàng, và đôi mắt ấy lóe lên tia nhìn kỳ lạ hầu như đắc thắng lúc chàng nói lỏng vòng tay trên sườn nàng và hạ đôi chân đang căng thẳng của nàng xuống đất. Chàng xoay mặt nàng về phía mình, tháo găng tay nhưng vẫn không buông nàng ra, hàm răng trắng lười lướt cắn vào găng hết ngón này đến ngón khác. Chàng ném bừa đôi găng xuống sàn, rồi lại ôm chặt lấy người nàng.

“Em hãy nhớ, chuyện này là hợp lệ.”

Lời thì thầm phả vào cổ nàng, nhưng nàng không buồn quan tâm đến vẻ nhạo báng trong từ ngữ đó khi áo nàng đã bị kéo mạnh xuống vai, phô bày đôi ngực căng tròn. Chàng giữ lấy nàng ngăn không cho nàng lẩn tránh hay bỏ đi. Nàng nghe mình thở dài, rồi chàng cúi xuống, miệng chu du từ cổ đến ngực bằng thái độ cố tình chiếm hữu. Nàng đứng yên không phản kháng, cơ thể rung lên khe khẽ vì khoái cảm khi bàn tay chàng mơn man trên phiến lưng trần, uốn người nàng ngã ra để mời gọi chàng.

“Felipe –” Tiếng nàng vang lên nghe đờ đẫn bé đang bực bội – “nhớ có ai đến...”

“Không đâu. Em có nghĩ vì sao la viuda để em ở đây không? Đây là ý đồ của bà ta dành cho em tối nay –” miệng chàng bỗng đột ngột đòi hỏi khiến nàng thở hổn hển – “chỉ là với một người tình khác thôi.” Tay chàng thám hiểm đường hông và đùi nàng xuyên qua lần váy mượt mà, dọ dẫm liên tục không ngừng. “Ngoài ra không người nào sẽ khiển trách người chồng ân ái với vợ mình.”

“Anh vẫn chưa thỏa mãn sao?” Mắt nàng hần lên vẻ đau thương khi nàng cố quấy người thoát khỏi vòng tay chàng. “Hay là anh muốn thu lợi cho đến ngày tận thế?”

“Qua đến tận thế giới bên kia. Tại sao lại không?” Về mặt chàng như lẩn khuất trong lúc chàng lại cúi đầu xuống, và tay siết chặt quanh người nàng.

Giờ thì nàng chỉ cảm nhận được đường lưỡi mơn trớn của chàng, khiến nàng rên lên nho nhỏ. Nàng cũng không biết đầu mình đã vô tình ngửa ra sau một cách buông thả, và thân thể cong lên đáp lại sự động chạm ấy là lời mời gọi vẹn toàn nhất. Da thịt nàng náo nức như thiếp đi trong giấc ngủ triền miên và bây giờ chính là lúc bừng tỉnh. Nàng để chàng đỡ mình nằm xuống sàn, không tỏ ý phản kháng chỉ nằm dài bên dưới chàng, người buông mềm dưới thân thể to lớn nhưng vẫn không hề biết mình đang làm gì. Hơi thở nàng trở nên gấp gáp khi tay chàng lần xuống váy nàng, lướt lên đôi chân thon thả và tiến vào thám hiểm giữa đùi nàng. Rồi là nhung mượt ve vuốt trên da thịt mềm mại của nàng, kế tiếp là cảm giác cứng rắn nóng bỏng của chàng. Cảm giác ấy đang xâm chiếm nàng như nham thạch nóng bỏng lũ lượt hết đợt này sang đợt khác.

Toàn bộ cơ thể nàng đang đập chung một nhịp mạch lớn trong lúc nàng bám vào chàng, như một con chim điên cuồng bị ghim chặt bởi chính mũi tên thềm khát của mình. Ngọn lửa dục vọng ấy đang phừng lên thiêu đốt tàn phá đến tận xương tủy nàng. Bỗng dưng có cái gì đẩy mềm mại dầy dạn, mượt như tơ đang vắt ngang gò má Juana, nàng lơ mơ nhận ra đấy là một lọn tóc dài màu đỏ của Tristán, trông y như một lưỡi lửa tương phản trên làn da vàng nhạt của nàng. Rồi ngón tay nào cào cấu lưng chàng khi thân người chàng như nghiêng nàng nát vụn, bỗng đột ngột, nàng bị ấn mạnh tới trước vượt qua đau đớn vượt qua cả tâm tưởng, bay bổng vào cõi thiên đường.

“Đừng mà Felipe.”

Câu phản đối chỉ là lời thì thầm, dù môi nàng ra dấu khẩn thiết van nài nhưng tay nàng lại vươn ra vuốt ve làn da ngực ấm áp của Tristán trong cảm giác lâng lâng khoái cảm. Để đáp lại, chàng ôm lấy mặt nàng, lòng bàn tay áp mạnh trên gò má nàng rồi xòe tay mơn man mái tóc đã bị xoắn tung của Juana. Môi chàng cố tình miết trên môi nàng, và thân thể chàng lại một lần nữa đòi hỏi Juana.

“Được mà Juana.” Chàng bỗng thấy nàng thoáng rung mình, mắt giương lên tròn xoe và màu mắt biến đổi bất thường. Chàng khẽ nheo mắt. “Có điều gì không ổn – chuyện đó là sao?”

Nàng chợt nhớ đến đứa bé, nhưng nàng không thể nói với chàng điều ấy. Người ta nói rằng phụ nữ mang thai không nên để người chồng gần gũi với mình nếu muốn mẹ tròn con vuông, nàng chỉ biết được ngần ấy. Suýt chút nữa nàng đã giết đứa con vì sự buông thả của mình. Trong lúc chàng đưa đẩy nàng gồng cứng người cố đẩy bật chàng ra.

“Tôi không thể nhớ được khi anh –” Nàng vẫn ráng hết sức thoát ra khỏi người chàng. “Tôi phải đi trước khi có người bắt gặp mình.”

“Đi? Đi đâu? Đi tìm mụ tú bà đang cố bán em cho Ruiz sao?”

“Anh đã đề cập đến chuyện đó lúc nãy rồi.” Nàng dừng lại, nhìn đăm đăm sững sốt vào đường nét tàn nhẫn trên miệng và vẻ lạnh lẽo trong mắt chàng. “Anh – anh muốn nói với tôi là –”

“Là Dona Jerónima yêu quý của em là một mụ điểm kiêu tú bà trùm nhà thổ – im nào, khoan nói đã – em có biết ở đây họ đồn gì về bà ta không? Họ nói rằng nếu bà ta không dụ được cô gái nào sa chân lỡ bước bằng thủ đoạn lừa lọc, bà ta sẽ gặt gấm họ bằng tà phép rồi bắt họ phải nộp số tiền thậm chí to tát hơn nhiều.”

Đầu óc Juana quay mòng mòng. Nàng nói một cách hoang mang hầu như không ý thức được mình đang nói gì, chỉ biết được bằng mọi cách nàng phải thoát ra khỏi vòng tay chàng trước khi chàng phát hiện ra đứa bé trong bụng. Lời buộc tội vang lên chất chứa bên tai nàng.

“Anh nói dối! Anh nói thế vì muốn làm giảm uy tín bà ấy và buộc tôi bỏ đi sự che chở của bà ấy, để anh – để –”

“Ồ, hóa ra sự bảo vệ bà ấy cho em thật hiếm có. Thế em cho rằng sự việc này là sao?” Chàng lui khỏi người nàng, ngắm nghía đáng nằm uể oải của nàng một cách chăm bím. “Em đã quên ông hoàng nhỏ đang bị sút đầu mẻ trán (Diego), cái tên đang muốn nằm ở đây thế chỗ tôi. Vậy em còn tin bà ta nữa không?”

Juana ngồi dậy, cố không để chàng thấy nàng đang run rẩy. Nàng thực tình không dám tin, không dám tin chàng hay lời nói nghi hoặc đang văng vẳng trong đầu nàng. Nàng phải tin vào Dona Jerónima, vì không còn lối đi nào khác nữa. Giờ đây mối thù của Tristán đã được thỏa, giữa họ cũng không còn tơ vương nào ngoài tình yêu hoang tưởng thừa thừa của chính nàng.

“Tôi tin bà ấy còn hơn tin anh! Tôi cảm ơn đã quan tâm đến tôi –” giọng nàng trở nên khắc nghiệt – “nhưng tôi tin anh còn ít hơn bất cứ người nào – tôi vẫn nhớ quá rõ lòng tử tế của anh đối với tôi trước đây.”

Nỗi đau thương ứ đầy trong thâm tâm trong lúc nàng cất tiếng. Nàng toan quay đầu đi, nhưng Tristán đã chụp lấy cằm nàng buộc nàng phải đối diện với chàng. Tristán ngược xuống nhìn nàng đỉnh đạc thận trọng, gương mặt bất động như tạc bằng đá, đôi mắt xanh lục của chàng tái nhợt như bầu trời mùa đông.

“Em có tin một điều tôi từng nói với em lúc chúng ta tuyên thệ không?”

Nàng lưỡng lự, kinh ngạc bởi âm điệu chàng nói đến nỗi không nhận thức được điều gì. Trong khoảnh khắc nàng chỉ biết nhìn chàng chăm chăm đầy hoang mang. Rồi ánh mắt nàng đánh lại và nàng lắc đầu.

“Không trừ trường hợp điều tôi tin sẽ mang lợi lộc đến cho anh. Anh từng nói cho tôi nghe về tôn chỉ của anh, anh còn nhớ không? ‘tôi là người làm thuê, tôi phải giúp chính bản thân tôi’ anh nên dâng lời thề của anh cho condesa Elena mới đúng – hay cả bà ấy cũng hiểu anh quá rõ nên không tin anh?”

Tay chàng từ từ buông xuống, và giờ nàng thu hết can đảm nói vì chàng không còn chạm vào người nàng nữa.

“Ngoài ra, cho dù anh đã lỡ tuyên thệ, anh đâu có tỏ ra tin tưởng bao nhiêu,” nàng nói tiếp. “Anh khinh miệt Giáo hội: danh dự của anh đã bị tước mất trong giao dịch trước đây của chúng ta, cái danh dự đó giờ đây đã biến thành tội tệt, rách tả tơi và vấy đầy máu rồi, cũng giống như thanh danh của tôi vậy.”

“Nhưng em đã kết hôn với tôi.”

“Bởi vì hôn nhân này đáp ứng được mục đích của anh. Nhờ nó mà anh lấy được tài sản của tôi.”

Juana rùng mình trong lúc chờ chàng đáp trả. Đầu nàng cúi thấp, mái tóc đen ánh xanh che phủ mặt nàng như một áng mây. Nàng chú tâm cài áo cổ giấu mặt không để cho chàng thấy.

Một lúc lâu sau Tristán đều giọng nói, “vậy là em tuyệt đối muốn chấm dứt hôn nhân giữa chúng ta?”

Nàng gật đầu, tay nàng hoàn toàn bất động.

“Nếu trước đây em chịu nói với tôi sớm thì em đã có thể tiết kiệm công sức cho cả hai chúng ta trong những tuần lễ này.” Giọng nói chàng đượm vẻ mệt mỏi. “Tôi lấy làm hân hạnh khi nghe em giải bày tâm sự, madam. Em đã tỏ ra cởi mở một cách phi thường với tôi.” Lời nói của chàng thành linh vút lên như ngọn roi. “Đương nhiên, tôi sẽ làm theo mệnh lệnh cao cả của em và cáo từ em ở đây.”

Chàng trở dậy bằng hành động gọn gàng nhanh chóng như bản chất cố hữu của mình và Juana cầu mong chàng sẽ bỏ đi mau. Nàng không thể chịu đựng gần gũi chàng thêm phút giây nào, chỉ cần một tích tắc nữa thôi là nàng sẽ quỵ xuống và xoay qua bám víu lấy chàng như một kẻ ăn xin. Nhưng ngay khi nàng trở nên tỉnh táo chàng vẫn chưa di động, chàng đưa tay ra vuốt vai nàng nhưng nàng bật kêu lên nho nhỏ.

“Em không cần phải phản ứng như thế đâu.” Chàng rút tay về ngay lập tức, và giọng chàng thật dịu dàng. “Lá bài cuối cùng của em là con ách. Tôi sẽ xoá sạch nợ kể từ lúc này.”

“Cám ơn.” Những từ ngữ ấy khiến cổ nàng đau buốt.

Tristán đứng lại thêm một chút, đầu chàng ngửa ra sau trong dáng dấp ngạo mạn như thể chàng đang đợi nàng nói thêm, nhưng nàng không nói tiếp. Sau khi ngừng lại chàng cất tiếng, “cửa thứ nhì phía bên phải hành lang sẽ dẫn tới cầu thang, đến đó em có thể tự tìm lối đi. Adios, Juana.”

Nàng không nghe tiếng bước chân lúc chàng bỏ đi vì quá ghen ngào đau khổ, và nàng phải mất khá lâu âm thầm chống chọi trước khi lên tiếng gọi chàng, “Felipe –” nhưng chỉ có bầu không khí tĩnh lặng đáp lại lời nàng.

Trong một lúc lâu nàng vẫn không thể tin là chàng đã rời khỏi. Nàng vẫn quỳ yên tại chỗ, cố ép tâm trí đang tê dại u mê hoạt động. Nàng cảm thấy có lẽ rằng, nếu không thừa nhận thời gian đang trôi đi nàng có thể phủ nhận mọi chuyện đã xảy ra. Dường như thật lạ thường rằng vì cố nhất quyết giữ kín bí mật nàng đã liều lĩnh kháng cự khiến chàng phải phóng thích nàng, trong lúc nàng không muốn được giải thoát nữa ngay khi chàng tỏ ý định giữ nàng lại. Rồi như thể đang đi ngược lại ý chí của mình, nàng lặng lẽ ôm choàng lấy người chậm chạp đu đưa tới lui trong đau buồn bồn loạn. Nếu khóc ra được cũng có thể vơi bớt u sầu, nhưng nước mắt nàng đã cạn khô tự bao giờ.

Mãi một lúc sau nàng mới ngừng đơng đưa và thận trọng đứng dậy như một bà lão đang bị cơn đau hoành hành, đầu cúi gằm một cách tuyệt vọng trên cần cổ thanh mảnh. Bỗng nàng giật nảy mình, dăm dăm nhìn chung quanh, mặt thoáng ửng lên. Có âm thanh nào đó thật khê, không lớn hơn tiếng ầu ả vẳng đến tai nàng, và lòng nàng rộn lên niềm hân hoan đầy nghi hoặc. Thì ra chàng đã trở lại. Nàng đứng yên đợi, thân hình bất động như tượng và nghe được tiếng tim đập vang lộng lịm dần khi niềm hy vọng tắt ngấm, nhưng tiếng động ấy không còn vang lên nữa.

Tâm trí nảy lên một ý nghĩ khiến nàng đột nhiên nhìn xuống sàn nhà một cách hăng hái, mắt chăm chú dò dẫm những khoảng sáng tối trên nền đất. Nàng phát hiện có ánh kim loại lóe lên lấp lánh, hóa ra đó là sợi dây chuyền của Dona Jerónima khi mẹ ta đeo lên vai nàng lúc nãy. Có lẽ sợi dây tuột ra lúc nàng giằng co với Tristán. Nhưng món đồ đó không phải là cái nàng cần tìm, nên nàng cũng không màng nhặt lên.

Nàng trông thấy vật mình mong ngóng nằm ngay trên rìa khoảng sáng do đèn hắt xuống, sẫm tối trên nền thảm Moorish màu sáng, nên nhanh chóng cúi xuống. Đây là đôi găng màu tím thêu hạt huyền, đôi găng Felipe đã ném xuống trước khi hôn nàng như lặp lại lần thách thức đầu tiên của nàng đối với chàng. Nàng áp làn da mềm vào má lúc đi ra cửa, và khi phát hiện người đàn ông đứng ngay khung cửa người nàng như đông cứng, mắt giương to ngỡ vực. Nàng chưa bao giờ ngờ được sẽ gặp lại người này, chưa bao giờ hình dung anh ta lại xuất hiện ở đây... Bàn tay nàng duỗi ra và đôi găng từ từ tuột xuống sàn nhà.

Anh ta chính là người đàn ông Ý, Riccardo Martinetti.

-o0o-

Dona Jerónima liếc chiếc đồng hồ mạ vàng một cách thận trọng. Mẹ không hề cảm thấy lo lắng – mẹ cả tin vào tài tính toán chưa bao giờ sai chạy của mình trong vấn đề này – nhưng không hiểu sao lòng mẹ cứ mơ hồ cảm thấy nôn nóng bức rút, vì sự việc diễn tiến chậm hơn mẹ dự liệu. Vào thời gian này lẽ ra mẹ phải thấy Don Diego xông vào mặt mày rực lên cảm phấn mới đúng, nên mẹ và Bautista đã trụ sẵn gần cửa ngõ hầu dập tắt ngay những lời than phiền vì đã bị lừa. Theo như mẹ ta dự đoán hẳn sẽ bỏ đứa con gái nhanh chóng vì thất vọng thấy mình đã bị gạt, nhưng hẳn đã ở lại quá lâu. Như vậy thì tốt thôi, nếu hẳn quá dễ dàng cam chịu đến nỗi vẫn muốn lưu lại trong cuộc chơi này khi đứa con gái khác xuất hiện!

“Jerónima à, chị có thấy Felipe đâu không?” Condesa dừng lại ngay chỗ mẹ, và nở nụ cười duyên dáng đặc trưng của mình. “Tôi không thấy Felipe từ khi anh ấy đến nói chuyện với tôi cách đây hơn cả tiếng rồi - thế chị có nhờ anh ấy giải quyết cái công việc trừ danh của chị không?”

“Sao thế, không đâu! Anh ấy chưa trở lại gặp cô sao? Anh ấy để tôi đứng đây năn nỉ là có chuyện gấp lắm, nhưng tôi nghĩ anh ấy muốn nói sẽ quay lại đây khi xong việc.” Mẹ ta nói ngọt đến độ lời sỉ nhục lúc thoát nghe cũng không lộ liễu mấy.

Elena phe phẩy cánh quạt, rồi lên tiếng đáp lại miệng vẫn tươi cười. “Biết đâu anh ấy đang trốn ai đó đang đeo đuổi mình. Ai bảo anh ấy cường tráng quá làm gì, tội nghiệp Felipe, hèn chi mẹ phụ thủy già đáng giá hời nào cũng muốn quần lấy anh ấy.”

Nói xong bà ta lướt đi ngay. Dona Jerónima nhìn dõi theo bà ta, miệng hé cười đàng đàng sát khí, đoạn mắt mù ta lại đảo lên đồng hồ.

Don Bautista đang quan sát mù, ử rử cất tiếng, “Hai chục ngàn quan. Tôi ước... con số không to tát gì mấy, chỉ có hai chục ngàn.”

“Chỉ có mười thôi – số đó còn nhiều hơn là tiền hối lộ của ông suốt cả năm cộng lại.” Mù nóng nảy quay qua ông ta, bàn tay khẳng khiu của mù lo lắng ra hiệu bằng cử chỉ hiếm thấy, “Mười cho tôi, mười cho ông, vậy là ông đã kiếm lời một trăm phần trăm rồi còn gì. Đừng kêu ca nữa. Đứng đây đợi tôi trong lúc tôi đi xem coi chuyện diễn biến ra sao. Lẽ ra giờ này Don Diego phải quay lại chứ.”

Thật đúng là Jerónima, Don Bautista ảo não nghĩ ngợi, mù ta đích thân làm việc mà hầu hết phụ nữ khẳng khẳng bắt đàn ông phải đi. Ông ta lê chân đi, rồi dựa người vào tường theo đúng nghi thức đi đứng. Dona Jerónima nhìn ông bèn ngót nhưng không thốt ra nhận xét nào, đoạn kín đáo đi ra leo lên thang lầu. Dù mặc áo sống lưng tùng và mang giày cao gót nhưng mù vẫn cố bước thật nhanh.

Lúc này mù ta đã ra lệnh thấp vài ngọn đèn trên tầng lầu, phòng trường hợp có người khách nào bị lôi cuốn lên đó tối nay và mục kích nghe ngóng những chuyện họ không nên biết. Mù leo lên thang trong ánh sáng mờ mờ, ngoái nhìn xuống mù thấy hành lang bên dưới trông như miệng giếng thấp sáng đủ màu sắc, người qua lại như thu nhỏ thành những con cá sặc sỡ phóng tới phóng lui. Mù ta toan đi tiếp thì thấy có người đang băng từ chân thang ra cửa chính và bước ra đường. À thì ra người Anh đó muốn ra ngoài, mù đâm chiêu nghĩ ngợi, và chợt nhận ra mình đã dừng lại lòng phân vân không biết anh ta có ý quay lại hay không. Mù thoáng cau mặt chế giễu, rồi xoay lại vội vã leo tiếp – mù chưa bao giờ để những chuyện kém quan trọng như thế khiến mù xao lãng những vấn đề hệ trọng, và bây giờ mù sẽ không để trường hợp này xảy ra nữa.

Mù gần tới đầu cầu thang thì chợt có âm thanh vang lên khiến mù chú ý, hình như có tiếng xào xạc khe khẽ và tiếng gì đấy nghe như lời rên rỉ. Tiếng đó ắt hẳn không phải là do con bé trừ phi có điều gì đó thật nghiêm trọng. Vào lúc này có lẽ người của de Castaneda đã tới bắt đứa con gái. Nếu Don Diego đã hủy hoại món hàng của lão già, hẳn ta phải hối hận thôi. Suy cho cùng biết đâu có vị khách nào đó vui chân lang thang tới chỗ này hay có lẽ...

Chiếc ghế dài có lưng dựa cao gần hốc tường đã bị dời xa khỏi tường một chút, và dường như những tiếng động ấy phát ra từ phía sau ghế. Mù dừng lại ngập ngừng vẫn đứng tại nghe các âm thanh khác để đoán xem chuyện gì đang xảy ra và nhón chân nhìn qua trường kỷ. Cái mù thấy trông như mớ quần áo lủng lủng, co cụm thành một đống, rồi cái bó đó cựa quậy rên rỉ và từ từ biến thành khuôn mặt bầm dập, mũi ứa máu mất thắm tím, gần như không nhận ra nổi đó là Don Diego Ruiz. Mù thầm nghĩ một cách bực bội chắc bọn tay chân của de Castaneda tới sớm quá và đã vượt lệnh hấn đến độ ra tay khinh suất rồi tổng cho mù cái của nợ mê man bất tỉnh mặc sức cho mù lo liệu – một tên đàn ông mặt mũi bị đánh thiếu điều nát bét, còn tai hại hơn nữa vì hẳn chính là quý tử của ngài thống đốc. Dona Jerónima cắn môi. Nhất định phải có cách giải quyết chuyện tai ương này – phải có cách nào đó mới được –

Mù mỉm cười trước câu giải đáp thật đơn giản vừa mới lóe lên trong óc. Mù là người đàn bà góa gieo neo khốn khổ, làm sao mà mù biết được vị khách danh dự bị đánh tới nông nỗi này rồi bị bỏ ở đàng đó? Cái này thì phải để cho người khác đoán xuôi đoán ngược, kinh ngạc hay than thở chứ. Mù chỉ cần lên tiếng báo động và cam đoan mình hoàn toàn không biết chút gì – nếu Don Diego có đưa ra lời khai cũng không thể nào lôi kéo mù vào vòng – không có bất cứ điều gì có thể chứng minh là mù có tội cả.

Mù lui lại thử kêu lên báo động coi sao. Xem chừng giả làm người ngu ngơ đang hoang mang sợ hãi cũng không dễ. Vào lúc bình thường mù chỉ cần gọi một hai tên hầu khiêng Don Diego về nhà cho gia đình hẳn chăm sóc là xong chuyện. Nhưng mù phải giải quyết vấn đề ngăn nắp hơn, nếu bản mặt mù đủ sức thuyết phục người khác. Có lẽ mù nên vừa ào xuống dưới vừa la hét – như thế sẽ không có ai nghi ngờ nếu mù gào cho khủng khiếp vào.

Vừa lớn tiếng kêu cứu vừa chạy xuống lầu, mù đóng vai kẻ đang kinh hoảng không thiết gì đến chuyện chung quanh thật tài tình. Mù đã xuống tới chỗ ngoặt dẫn tới hành lang bên dưới. Trong lúc tính sai bề rộng của nấc thang đang dẫn thu hẹp xuống giày mù bị trượt khiến khuỷu chân bị trật. Lão đảo ráng giữ thăng bằng, mù giẫm lên gấu chiếc áo màu hồng và bổ nhào tới trước. Mù vươn tay cố bấu lấy thành cầu thang bóng loáng nhưng bị trượt. Khi mù tuyệt vọng ngã xuống, đầu óc vẫn còn tỉnh táo biết rằng thân thể mình

sẽ bị văng khỏi những bậc thang bên dưới và đâm sầm xuống nền đá hoa cương trên hành lang, xương cốt gãy nát.

Ngay trong lúc thét lên, Dona Jerónima vẫn còn suy nghĩ. Cái chết này mới ngu xuẩn làm sao.

16. Chương 16

Tâm trí Felipe Tristán đang bận bịu khi chàng rời khỏi Plaza Mayor và hướng đến tư thất của conde Molina, nếu không chàng đã phát hiện được mình đang bị theo dõi. Quả đúng như vậy, chàng không hề lưu ý đến điều gì chung quanh cho đến lúc thỉnh linh bị chặn lại: từ trong bóng tối những cái bóng đen đang túa ra, và khi chàng nôn nóng len qua, chúng dời đổi vị trí đón đường chàng.

“Tụi này cần gặp ông đây, señor,” một người trong bọn chúng lên tiếng.

Tristán dừng lại. “Sao đây?”

“Chúng tôi may là tìm được ông. Chúng tôi đã tới nhà la viuda kiếm ông vừa lúc thấy ông đi ra nên tiện thể đi theo. Nói cho tôi nghe xem tiết mục trong đó có vừa ý ông không?”

Tư thế kiên nhẫn đề phòng của Tristán vẫn không xê dịch, nhưng dáng dấp rần rỏi của chàng đột nhiên trở nên cảnh giác một cách căng thẳng. Đôi mắt xéch màu lục xanh biếc như mắt mèo, chàng bình tĩnh nói, “khi tôi ở đó tôi được hoan nghênh nồng nhiệt hơn nhiều, señor de Frontenera.”

Có người nào đó đang thở dốc, và một giọng nói khác cất lên đáp lời.

“Ông thật cả gan với bọn tôi đây, señor.”

Tristán nhắm đếm số bóng người lần nữa trước khi trả lời: bốn, có lẽ năm cả thấy. Chàng nói một cách lạnh nhạt. “Bọn ông không mai phục tôi vào giờ này để khen qua khen lại chứ, tôi chắc chắn thế.”

“Không đâu.” Lại giọng nói đầu tiên, là tiếng của Francisco. “Chúng tôi không hề ngờ được một quý ông lại có cách hành xử như vậy, ngang nhiên bôi nhọ thanh danh của gia đình chúng tôi một cách công khai.”

Hai bóng đen nhích tới trước, và Tristán cảm giác được có một người nữa đang đứng gần sau chàng. “Thật là một gia đình đông đảo,” chàng khô khan nhận xét.

“Hành động sỉ nhục ông đem lại cho gia đình chúng tôi không đảm bảo được đáp ứng một cách chính trực – nhưng bọn tôi sẽ ra ân cho ông còn trên cả mức độ ông xứng đáng nhận lãnh, nếu bọn tôi khiêu chiến với ông theo đúng luật vì đã hạ thấp thanh danh của chị tôi!” Agostín lúc nào cũng dễ phát cáu hơn ông anh của mình, giờ đã bắt đầu nổi nóng.

Tristán gật đầu nhìn về hướng người đang nói không thấy rõ mặt.

“Các ông muốn gây hấn vì chuyện đó à? Vậy thì tôi đã hiểu rõ hơn.” Giọng nói châm biếm của chàng bao trùm con phố tối mịt và luôn cả bọn người mặc áo choàng đen. “Các ông sẽ bị cười đến chết với cái màn phẫn nộ vì danh dự nếu thiên hạ biết được chuyện – thôi tốt hơn là đi về che chở cái trinh tiết ám muội của chị các ông đi.”

“Sao chứ? Sao họ phải cười?” Agostín gần mắc nghẹn, thấy thế người anh đưa tay chặn anh ta lại.

Ánh mắt kiên định của Tristán đã bắt gặp có người đang di chuyển. “Bởi vì chị các ông đã nổi danh là điểm trong thị trấn, danh tiếng của bà ta đã trở thành dĩ vãng lâu lắm rồi lưới gươm cao quý của ông cũng không cứu chữa nổi đâu. Xin lỗi các ông, señors.”

Chàng cúi đầu chào nhanh hoàn toàn ra ý mỉa mai, nhưng đôi mắt màu lục không hề đượm nét thú vị lúc chàng từ tốn tiến lên một bước.

Agostín chụp lấy vai chàng. “Đứng cho vững đi, đồ chó! Mọi đàm tiếu về Elena là do mày gây ra không phải chị ấy! Chị –”

Không cần tốn nhiều công sức, Tristán hất tay người đàn ông ra thật dễ dàng.

Thấy thế Francisco xen vào, giọng điệu của anh ta tự chủ hơn em mình. “Những điều mà mấy đứa nhà quê bàn tán về chị tôi không làm chúng tôi bận tâm, señor. Sở dĩ chúng ta có tranh chấp ngày hôm nay vì ông là đầu dây mối nhợ của cái này.” Một tờ giấy trông xám xám đưa ra trong bóng tối. “Thư này viết cho chúng tôi, than phiền rằng ông đã gây tổn hại danh tiếng chị tôi bằng cách sống công khai như nhân tình với chị ấy. Chúng tôi có thể bỏ ngoài tai những chuyện đồn thổi, nhưng tuyệt đối không làm ngơ trước sự lăng mạ như thế này – vấn đề này hầu như đá động đến chúng tôi. Không tên quê mùa nào có thể viết thư này.”

“Vậy thì ai làm?”

Câu hỏi khiến Francisco rợn tóc gáy, nhưng anh ta đối đáp một cách bình tĩnh thật đáng khen, “lá thư không có chữ ký, señor. Ông có chối bỏ lời cáo buộc đó không?”

“Không.” Từ ngữ đơn điệu thốt ra một cách cân nhắc. “Đúng là tôi có ngủ với bà chị danh giá của các ông, dù trong hoàn cảnh thế nào cũng không quan trọng.”

“Bắt lấy hắn.”

Lệnh của Francisco vang lên như châm ngòi súng, nhưng đã quá trễ. Tristán xoay người tựa lưng vào tường, làm chủ được hiện trường những tay tấn công, và chưa gì đã gạt được những cú đâm của Agostín dồn dập phóng tới. Trong chốc lát chàng để cho tên thanh niên trẻ mệch dừ khi cho hắn đâm quơ quào vào mạng sườn mình, nhưng thỉnh thoảng chàng nhấc bổng hắn lên với vẻ điềm tĩnh của một người lớn đang mệch mởi với trò chơi đơn điệu của đứa bé con, và quăng mạnh hắn vào bức tường đối diện. Thân thể của hắn hạ gục thêm hai tên đồng bọn khiến chúng lật nhào như những con ky (bowling game). Cả ba đổ gục sóng soài thành một đồng đĩnh vào nhau, đầu óc choáng váng gần bất tỉnh. Thậm chí trước khi Agostín rút xuống đất, Tristán đã rút kiếm ra khỏi vỏ.

“À hóa ra là một tay đấu kiếm.” Francisco cười châm chọc. “Tiền bạc của chị tôi sắm được cho ông quyền mang vũ khí sao?”

“Không, señor, chỉ mua được kiếm thôi.”

“Vậy thì xem ông sử dụng kiếm của ông tài ba thế nào!”

Hai lưỡi kiếm chạm nhau chan chát, hai người còn lại tự động lui ra sau, chừa ra một khoảng trống. Con đường hẹp nên việc độ sức càng khó khăn, và đối phương cứ đề phòng vờn quanh lẫn nhau, chân dò dẫm trên nền đất tối đen. Sau đó Francisco lao tới, kiếm của anh ta chém ngược lên cổ đối thủ, và hai bên bắt đầu giao chiến.

Francisco de Frontenera không phải là tên thanh niên trẻ hiếu thắng hay là kẻ ngốc nghếch. Anh ta liều mạng sử dụng lý lẽ thường tình rằng những người cao to thường vụng về, họ mắc nhược điểm là không đủ nhanh nhẹn và thủ pháp thiếu phối hợp trong khi có lợi thế về sức mạnh và đánh tầm xa, và anh ta chưa bao giờ sai lầm tai hại đến thế. Anh ta thấy mình đang đánh với người mà kiếm của hắn như có linh hồn riêng, lấp lánh xuyên qua các đòn nghi binh, các thế phản công, và những cú gạt rối rắm như một ánh thép trong lúc chủ nhân của nó vẫn đứng ung dung, di chuyển tới trước từng bước từng bước một thật nhẹ nhàng.

Đáng lẽ anh ta phải cảnh giác trước việc em mình bị đánh quá ư thần tốc mới phải, Francisco thâm nghĩ, nhưng anh lại khinh thị cho rằng đó chẳng qua là một kỳ công may mắn của kẻ vai u thịt bắp. Bây giờ anh ta thấy chiêu thức nào mình nghĩ ra cũng bị đối phương áp đảo, cú đánh âm hiểm nhất của mình bị gạt đi nhẹ tênh, mưu chước đắc ý nhất cũng bị đoán trước và phản công trước khi thành hình. Dù cố gắng thử cách nào đi nữa, anh ta không thể gây bất ngờ cho tên người Anh này, lưỡi kiếm của hắn luôn tương giao với đường kiếm của mình thật kiên trì, thật tàn khốc, và hắn ta đã bắt đầu tấn công đánh trả. Đôi mắt tàn nhẫn đó đang quan sát anh ta một cách lạnh nhạt trong bóng tối, khiến anh mất dần nhuệ khí.

“Tài năng của tôi có làm ông thỏa mãn không, señor?” Đang đánh nhưng Tristán vẫn thờ điều hòa.

“Vừa đủ. Ông học kiếm pháp ở đâu?”

“Thoạt đầu ở Seville, kế đến Toledo. Ông có nghe đến trường kiếm thuật ở hai nơi đó không?”

Đang ráng dỡ một nhất đâm tới ù cả tai, Francisco khinh bỉ nói, “có ai lại không biết? Nhưng tôi không biết là trường lại đi nhận –” anh ta đột ngột lao tới – “học sinh là đồ cặn bã ngoại quốc.”

Lưỡi gươm của Tristán phay ngang đường kiếm của anh ta một cách thờ ơ. “Họ không nhận kiếm sinh ngoại quốc đâu, tôi là thầy dạy ở đó vì đã phạm tội.”

Francisco nhe răng tức tối. “Thì ra tôi đã bị lừa. Nơi đó là trường kiếm nổi danh.”

“Đó là sự sơ xuất của ông khi tin cậy thiếu thận trọng,” Tristán nhẹ nhàng đồng ý, cố tình khiêu khích.

Hai lưỡi kiếm chuyển động thoăn thoắt, Tristán sấn một chân lên. Francisco cảm thấy cánh tay mình bắt đầu mỏi, đường kiếm trở nên nao núng, rồi lấy lại tư thế. Ngược lên nhìn vào mắt Tristán anh ta có cảm tưởng mình như là con chim sẽ đứng trước con chim ưng ngoại lai. Anh ta chưa từng thấy cặp mắt nào như thế trong đời, Francisco lơ đãng nghĩ thầm, xanh biếc, xa vắng khó hiểu, tuyệt đối vô hồn. Chợt mất bình tĩnh, anh ta bất cẩn thoái lui một bước, vấp vào vật nào đó trên nền đất. Có tiếng kêu rên siết của người bị thương vừa bị anh ta giẫm lên, và Francisco nghe mình gào lên điên cuồng, “đến đây! đến đây!”

Tristán nhìn lướt qua anh ta, ánh mắt chàng đang ước lượng tình thế “một tên trong đồng bọn của ông đã bỏ đi rồi,” chàng khẽ nói.

Francisco mạo hiểm nhìn lại, chỉ còn mỗi một người nằm dưới chân anh ta ngay vòng ngoài trận đấu. Nấc lên một tiếng nửa giận dữ, nửa xấu hổ trước sự hèn nhát của mình anh ta vung tay bắt đầu đánh tiếp.

Tristán đỡ đường kiếm đó và cất tiếng, “Tôi sẽ trả lại cho ông sự thiếu hụt đó,” đoạn tay chàng tháo móc cài chiếc áo choàng lụa. Trong lúc tên đồng bọn của Francisco vẫn do dự chờ cơ hội tốt để tấn công, Tristán đã quần áo choàng quanh cánh tay trái và khẽ xoay qua đương đầu với cả hai địch thủ.

Mục kích tài nghệ tuyệt luân xảy ra tiếp theo, Francisco nhất thời đờ người như bị thôi miên. Liếc nhìn bằng đuôi mắt anh ta thấy bạn mình nhích lên tấn công, rồi thấy cánh tay trái của Tristán chuyển động, cánh tay phải chàng vẫn cầm gươm vẫn thủ thế. Và tấm áo choàng quất ra chớp nhoáng đến lóa cả mắt ngay đầu người đàn ông. Hắn ta thỉnh thoảng cúi đầu xuống và ngã quỵ trên đầu gối trong lúc Francisco đã tỉnh táo lại sấn tới. Anh ta cảm thấy cú phản công của mình nhanh và gọn, trong khi lưỡi kiếm của đồng bọn bị cuốn vào trong nếp gấp áo choàng và bị giật mạnh khỏi bàn tay đang tê rần của hắn, rồi kiếm của hắn bị tịch thu và liệng đánh xoảng vào vách tường kế bên.

Đọc được ý đồ của trên gương mặt sọc của địch thủ, Francisco cố quần áo choàng của mình vào cánh tay, nhưng anh ta không thể cởi áo mà không hạ kiếm xuống. Anh ta gấp rút lùi lại, thở khò khè, ngay trong lúc đó một âm thanh vang lên như tiếng nổ khiến hai bên tham chiến đều đứng sững như chôn chân, ngạc nhiên tột độ. Trong khoảnh khắc không một ai cử động.

Tiếp sau đó là cảnh tượng đầy kinh hoàng, Tristán thỉnh thoảng ngã quỵ xuống. Thân hình chàng quần quai rồi nằm lăn ra bất động. Khi rời mắt khỏi Tristán và ngược lên nhìn Francisco thấy cách đó một quãng là nòng súng lục, Agostín nằm bắn phát súng đó. Ánh mắt hai anh em giao nhau chớp nhoáng như cùng ném chung mùi vị hổ thẹn, và sau đó những tên đồng bọn của họ nhào người đứng dậy lao tới đá tàn bạo vào thân thể nằm cứng đờ.

“Lui ra,” Francisco quát to, vừa thở không ra hơi vừa tự ghê tởm bản thân. “Xem coi hắn chết chưa.”

Một người trong bọn họ quỳ xuống xem xét. “Bị thương ngay chân, nặng lắm,” sau một lát hắn nói tiếp. “Đáng tiếc là anh không nhắm cao hơn, Agostín.”

“Rồi bắn ngay lưng hắn? Phải, đúng là đáng tiếc.” Giọng Francisco chợt chua chát lạ thường. “Giờ chúng ta phải nghĩ làm sao để giải quyết hắn trước khi có người tới – phát súng đó sẽ gây náo loạn gần cả con phố. Hắn có bất tỉnh không?” Anh ta lùa tay vào mái tóc rối bù một cách thận trọng và cúi xuống nhặt nón lên.

“Lúc này có, nhưng giờ thì không. Hắn sẽ không gây trở ngại đâu.” Người đàn ông trước đó bị thân hình Agostín văng trúng đưa ngón chân khêu cánh tay mềm oặt của Tristán. “Vậy mình thanh toán hắn ở đây rồi gidấu cái xác hắn đi phải không? Như vậy sẽ đỡ rắc rối.”

“Được –”

“Không được!”

Tiếng nói của anh em nhà de Frontenera đồng thanh vang lên, và sau khi ngừng lại một chút Francisco nói, “chúng ta không phải là bọn cướp cắt cổ – hãy giữ chút danh dự còn sót lại. Nếu hấn chết thì cứ coi như –” anh ta cau mặt tiếp tục “vì vết thương trong trận đấu.”

Agostín nhào người dậy, mặt trắng bệch như phấn, đầu hấn chưa gì đã bị biến dạng bởi khối u to tướng khiến một bên mày xệ xuống. Giọng hấn bèn ngót lúc thách thức người anh.

“Nhưng anh có nói hấn không đáng được đối xử hàng hoàng chính chính kia mà. Anh đã bảo rằng một tên vô lại ngoại quốc đáng bị đối đãi ngang hàng với chó!”

“Đó là trước khi anh đấu với hấn.”

Bị cản trở, Agostín quay sang đám bạn, hấn biết quá rõ giọng điệu của Francisco từ lúc họ còn nhỏ và rất ghét hậu quả nếu trái lời ông anh mình. “Trong trường hợp đó mình không thể bỏ hấn ở đây, phòng khi có ai phát hiện và cứu hấn – chuyện để cho hấn sống sót không nằm trong kế hoạch của tôi. Dừng hấn dậy –” hấn trở nên tự tin hơn khi thấy Francisco không lên tiếng – “và tìm chỗ nào xứng với hấn – hay là bãi rác đi, nơi hấn bị giữ sổ cũng y hệt như chỗ hấn ra đời. Như vậy có thỏa mãn danh dự quá khắt khe của anh không?”

Francisco hé miệng định phản đối nhưng bỗng dừng lại. “Tuần canh đến rồi. Cứ làm theo ý chú đi. Anh sẽ đi tìm chị Elena. Có lẽ anh phải khuyên anh Ingigo đánh đòn bà ấy mới được, anh cũng không biết phải làm gì đây. Mà này, Agostín –” mắt anh ta đánh lại khi nhìn cậu em – “nếu ngày mai anh biết được trên cái xác đó có thêm một vết thương khác, em sẽ biết tay anh. Nhớ chưa?”

Agostín lặng lẽ gật đầu, và Francisco nhanh chóng lẩn đi. Những người ở lại nhanh nhẹn kéo Tristán đứng dậy, và xoắn đôi tay mềm rũ quàng quanh cổ họ. Mái đầu tóc đỏ gục xuống phía trước, và mũi giày da mềm bị kéo lê trên nền đất. Agostín chờ cho ông anh đi khuất rồi quay lại, miệng mỉm cười để trấn an nhóm dân nghi ngờ kéo đến từ các đường lân cận rằng hấn và bạn bè cũng nghe tiếng súng nổ – lẽ ra họ cũng muốn điều tra sự tình nhưng mắc bận phải đưa một người bạn đang say về nhà, anh ta vừa mới làm cha, nên chèn chúc mừng quá độ. Mấy đồng bạc được sù ra ngay khi hấn dứt lời. Và vào lúc nhóm tuần canh bỏ đi, người nào người nấy ít ra cũng tạm nguôi ngoai, thì Francisco đã an toàn thoát ra khỏi tầm nghe.

Agostín giữ yên lặng cho đến khi tiếng chân cuối cùng khuất hấn, rồi hấn thở một hơi thật sâu. “Giờ thì đến lượt ông bạn say sưa của mình.” Hấn thoi vào cái đầu lủng lẳng một cách cay cú. “Tôi không ngờ hấn làm bọn mình bầm dập như vậy, nào quý ông, nếu các anh chịu giúp tay cuối cùng tôi có thể kết liễu sự việc này, mặc kệ lương tâm của anh tôi.”

“Anh định giết hấn sao? Nhưng Francisco đã bảo –”

“Đâu có giết nó Juan, chỉ giúp nó chầu diêm vương thật nhanh gọn chắc chắn thôi. Tôi đã nói là liệng nó vào bãi rác, và tôi sẽ làm như thế. Không ai sẽ tìm ra nó ở chỗ như vậy, nếu gặp may nó sẽ bị chìm hay ngộp trong nước cống hôi thối trước khi ra máu đến chết.”

-o0o-

Juana giật mình tỉnh dậy khiến cổ nàng đau nhói. Nàng đã chấp chờn ngủ thiếp đi vì quá mệt mỏi, đuổi sức giằng co với sợi thừng trói quanh người. Nàng nhận ra càng chống trả tim nàng càng dội lên hoảng loạn. Nàng không biết mình đã thiếp đi bao lâu, vài tiếng hay vài phút, và đầu óc ngu ngơ của mình làm nàng kinh hãi. Nàng cẩn thận nhìn quanh, cổ thở sâu trong lúc mạch đập từ từ dịu lại.

Ánh sáng trong phòng vẫn không biến đổi. Vẫn còn là ban đêm, ánh xanh xanh len qua một khung cửa sổ cao, làm nổi bật những cái bóng đủ hình thù đang chen chúc trên tường. Về tỉnh lặng đây huyền bí vẫn kiên trì giăng mắc quanh nàng kể từ lúc Martinetti trói nàng và bỏ nàng đơn độc ở đây. Nàng không thể nào ngủ lâu hơn vài phút được.

Nàng không tìm ra cách nào biết mình đang ở đâu, ngoại trừ ngôi nhà này không xa biệt thự của Dona Jerónima mấy. Chuyển đi quá gần nên khó tính toán khoảng cách bao xa, trong lúc chưa kịp hoàn hồn dần lòng hoài nghi sợ hãi thì nàng đã bị tống vào trong phòng và chiếc áo choàng trùm đầu được kéo ra. Riccardo Martenetti thật mạnh mẽ dù người ta dễ bị lừa bởi dáng dấp mảnh khảnh của hấn. Nàng có chống

cực thể nào cũng vô hiệu với bắp thịt dẻo dai của người đàn ông này. Hắn đã trói và bịt miệng nàng trước khi để lại nàng một mình trong phòng. Cảm giác nhục nhã vì bất lực khiến nàng ứa nước mắt giận dữ.

Nàng biết mình nên vận dụng đầu óc để ráng tìm hiểu vì sao mình lại bị bắt tới đây, nhưng nàng cảm thấy quá đờ đẫn bệnh hoạn không suy luận nổi về cảnh ngộ của mình. Tâm trí nàng cứ lao vào vòng suy đoán phù phiếm, khủng khiếp cho đến khi nàng không thể nào phân biệt được đâu là thật đâu là ảo tưởng. Chỉ có việc mất đi Tristán là sự thực đối với nàng, giống như ngay trong ác mộng cũng cảm giác được vết thương đang dai dẳng hành hạ mình. Dựa đầu đang nhúc nhối vào vách tường sau lưng, nàng cố lơ đi đồ buộc miệng ngọt ngạt và sợi thừng đang cắt sâu vào tay áo lụa trong lúc nàng ráng sắp xếp lại các ý tưởng tản mạn, đau thương. Riccardo Martinetti đang làm gì ở Villenos? Tại sao anh ta lại bắt cóc nàng? Và anh ta đến đây là để tìm nàng hay chỉ là tình cờ? Chắc chắn điều hệ trọng duy nhất nàng đoán được có liên quan đến người này là về cô dâu của công tước Valenzuela, và Bartolomé đã chết...

Tiếng động vang lên ngoài cửa khiến nàng sững người và quay đầu lại. Nàng nghe được tiếng chìa khóa khua lanh canh, và kế đến là một lần sáng hẹp xuất hiện quanh góc cửa rồi từ từ rộng dần. Cảnh tượng này khiến nàng nhớ lại, tim khê nẩy lên trong lồng ngực, vách tường trong căn phòng nhỏ ở castillo đã hé mở như thế nào trong bóng đêm. Nhưng người bước vào là Martinetti, cặp mắt xám của anh ta chăm chú nhìn xuống giá nền trên tay, và khi anh ta đặt đèn xuống ngọn lửa bập bùng tỏa sáng phòng giam Juana.

Nàng phá lên cười rữ rượi. Tâm trí nàng đang phác họa một hầm ngục độc hại nào đó dựa trên những hình thể xanh xanh đen đen không rõ nét, nhưng hình ảnh trước mắt nàng giờ đây lại tâm thường đến độ buồn cười. Nàng đang ở trong một phòng khách vuông vức, được trần thiết tỉ mỉ và kê khá nhiều đồ đạc. Đường như những mảng tối bên tay trái là những bức họa, còn chiếc ghế nàng đang ngồi, tuy không thoải mái lắm, thì chẳng khác chi hơn chiếc ghế thường bằng gỗ walnut được đánh bóng. Ánh đèn soi lấp lánh vào đường viền tét vàng và bạc trên váy nàng, và nàng vợ vẫn thăm nghĩ hình như nhiều năm đã trôi qua kể từ lúc nàng khoác lên chiếc áo này.

Martinetti quay lại, vẫn dè dặt tránh ánh mắt nàng, rồi lại đi ra cửa. Juana cố phản kháng, ráng gồng người nhưng anh ta không lộ ra phản ứng nào, chỉ mở rộng cửa rồi bước ra ngoài. Trong phút chốc nàng vẫn ngồi yên, đôi mắt đang mở to nheo lại nhúc nhối trong lúc nàng nhìn đăm đăm phía bên kia căn phòng sáng đèn, và mắt nàng xoe tròn như không tin nổi cái mình đang thấy khi hiểu ra sự việc.

Trước mắt nàng là chiếc xe lăn, có lưng tựa cao và chất đầy khăn choàng, và từ trong đám vải khuôn mặt trắng toát méo mó của Eugenio de Castaneda hiện ra cười nhẵn nhừ với nàng. Cặp mắt âm hiểm của hắn trông rất dữ dội khiến nàng vô tình chùn lại.

“Thật là sung sướng gặp cháu... lần nữa, cháu yêu quý.” Hắn đưa bàn tay xương xẩu lên ra hiệu Martinetti đẩy ghế tới trước. “Đóng cửa và khóa lại.”

Người đàn ông Ý vâng lời và không dè dặt nhắc anh ta đặt chìa khóa vào tay de Castaneda. Tay hắn hau háu nắm chặt lấy khe răng chiếc khóa, và cái thân hình vận vẹo hình như dụi đi đôi chút.

“Chúng ta gặp nhau trong... quan hệ bình đẳng, hửm?” Hắn giơ khóa chỉ từ chỗ của hắn đến Juana. “Ta lấy làm tiếc phải bịt miệng cháu. Ta luôn luôn... thích miệng lưỡi nhanh nhẹn của cháu... nhưng dù Don Bautista vẫn chưa trở về, vợ ông ta biết đâu sẽ làm ầm lên... nếu cháu kêu cứu.”

Như bị thôi miên Juana nhìn hắn phải tốn sức thể nào để nói được. Nàng nhìn lồng ngực hắn gồng lên lấy hơi và lưỡi cử động thật chậm chạp để nặn ra câu nói. Nàng thoáng động lòng nghĩ đến de Castaneda của một thời hồi hả nắng động, miệng lưỡi lanh lẹ sắc bén nên nàng hiểu cái gánh nặng thân xác bại liệt đã gây bức bối một cách quá quắt cho tính khí nôn nóng của hắn như thế nào. Đoạn nàng nhớ lại lần cuối cùng gặp hắn trong sân castillo, một tảng thịt im lìm bất lực mà nàng cứ ngỡ sẽ cầm lặng rữ liệt cho đến cuối đời. Khi Tristán nói với nàng hắn đã hồi phục nàng chưa từng hình dung đến tình cảnh này. Nàng đột nhiên nghĩ ngợi lo lắng, Felipe – và đau đớn khép mắt lại.

“Việc ta hồi phục hình như... không làm cháu phấn khởi. Lạ thật... phu nhân ta cũng thế.” Tiếng nói de Castaneda khiến Juana lại mở choàng mắt ra, âm điệu hơn hở ma quái của hắn làm nàng run rẩy. “Khi biết ta sắp... lành lại, bà ấy uống... thuốc độc tự tử. Để cắt tuyệt đường không cho ta giữ... chức vụ tổng quản. Nhưng bà ấy đã quên rằng những người liên quan khác... đã chết hết, không còn ai khác... để nhận lĩnh chức

vụ đó.” Nét đắc thắng vang lồng lộng trong giọng nói líu ríu của hắn. “Và còn đến hàng tháng trời trước khi... Gaspar về lại từ Bồ Đào Nha. Còn quá nhiều ngày tháng đấy.” Hắn mỉm cười với nàng.

Juana nhìn kiểu mắt hắn tung hoành trên khắp người nàng, chậm rãi hạ hê, lòng đột nhiên cảm giác một nỗi lo sợ mơ hồ. Đó chính là nét mặt nàng nhớ lại khi mọi mưu đồ của hắn đang mấp mé bờ thành tựu trước lúc Bartolomé mất tích. Con người không thể chết đi sống lại được, không thể nào thoát khỏi cửa tử được, nàng cứng rắn thầm nghĩ. Chính mắt nàng đã chứng kiến hắt chết kia mà...

“Bây giờ thần may mắn lại gia ân cho ta. Ta chỉ cầu xin một cuộc trả thù nhỏ nhất thôi là tóm được bọn cháu. Cháu và anh chàng tốt bụng Felipe đấy. Hắn đã giết thằng bé, hửm? Giết vì cháu. Nhưng ta đã muốn để cho hắn sống, Felipe từng biết điều đó... để cai quản castillo và gia tài trong đó. Nếu việc truyền thừa bị đứt đoạn, Nhà... Vua có thể lấy lại đất đai mà... ngài chỉ giao cho Estebán... thay ngài làm cha đứa con của ngài. Vì thế nhất định phải có kẻ thừa kế trước khi... thằng ngu kia chết đi. Cả hai chúng bay đã cướp đi lẽ sống của ta... nhưng giờ đây không có chuyện gì là không thể thay đổi.” Hắn phá lên cười sắc súa một cách ghê rợn, cặp mắt sáng quắc trên gương mặt méo xệch phóng tia nhìn hiểm độc thật chính xác vào đối thủ. “Ta lấy làm vui tìm ra được... lý do để cho người sống sót.”

Nàng không hiểu hắn muốn ám chỉ điều gì. Nàng cố lên tiếng, nhưng dây buộc miệng làm nàng tắc nghẹn. Âm thanh yếu ớt nghẹn ngào dường như khiến tên đàn ông tàn tật đắc chí.

“Ta cam đoan với cháu ta chưa bao giờ... ngồi ở một chỗ từ khi tới đây. Ta tìm hiểu... được nhiều thứ lắm, thật là phải cảm ơn đám bạn của cháu. Felipe đã tuân theo mệnh lệnh làm cho cháu mang bầu, hửm?”

“Senor,” Martinetti vội xen vào, “tôi nói lỏng dây trói nhé? Nếu cô ấy gồng như thế, mấy sợi dây sẽ cửa đứt người cô ấy mất.”

“Để nó yên đó! Thân ta... cũng đang đau đấy thôi.” Khuôn mặt de Castaneda trông giống như chiếc mặt nạ xanh lợt, ngập tràn oán hận. “Cháu yêu quý, không một ai sẽ... trách cháu đâu, khi họ biết được cháu... hủy bỏ hôn nhân với Bartolomé. Họ sẽ mừng khi biết có một đứa bé để... thừa kế. Cháu sẽ không được hưởng bất cứ cái gì ngoại trừ... vinh dự trở thành mẫu thân của vị công tước de Valenzuela đời kế tiếp, hửm? Don Gaspar sẽ... thất vọng, nhưng hắn tới quá muộn. Đứa trẻ sẽ chào đời và... kế vị. Cháu sẽ sống trong nhung lụa cho đến hết đời... và cả ta nữa. Thằng bé cần người mẹ của nó. Những tin tức này... sẽ khiến ba cháu hân hoan lắm,” hắn nói thêm trong lúc theo dõi phản ứng của nàng. “Ông ấy gửi thư khẩn xin ta trợ giúp, khi cháu... bị Felipe tốt bụng bắt cóc một cách tàn bạo. Ta bảo ông ấy cứ yên tâm, thế nào ta cũng tìm được cháu.”

Hắn chợt yên lặng, thở hào hển vì đã ráng sức nói quá lâu, nhưng vẻ hoan hỉ ác độc dường như lan tỏa khắp thân thể lụm khụm của hắn như nọc cóc. Juana vô tình lắc đầu muốn chối bỏ những điều vừa nghe. Nàng có cảm giác như thể cơn ác mộng hầu như lãng quên nay lại vươn ra cuốn lấy nàng, lần này sẽ bắt nàng đi vĩnh viễn.

De Castaneda phát ra chuỗi cười khúc khích gượng gạo. “Nói với nó, Riccardo... làm cách nào chúng ta theo dấu nó tới đây.”

“Chúng tôi biết chú lùn của phu nhân là bạn của pelliroyo, Martinetti cất tiếng nhưng tránh không nhìn nàng, “khi phu nhân – qua đời, chú ta bị thôi việc, tôi ra tay theo dõi phòng khi chú ta đi gặp bạn mình. Tôi đã theo dấu chú ta tới đây ngay, và ngài đây đến sau –”

“Thế là thằng lùn... đã nhận ra mặt Riccardo,” de Castaneda chen ngang bằng giọng điệu hào hứng cố hữu, “nhưng như vậy chúng ta đã... tìm ra Felipe, thế là Riccardo... phải giết thằng lùn trước lúc nó... kịp báo tin. Felipe vẫn không hay biết... chúng ta đã tới đây.”

Hắn tươi cười như mong nghe lời tán tụng nhưng một bên miệng hắn hầy còn trễ xuống.

Juan gục đầu xuống, nàng không tài nào chịu đựng nổi để cho de Castaneda thấy mình rơi lệ hay biết mình khóc cho người bạn xấu số của chồng mình, vì chú lùn là người duy nhất trong castillo Tristán tỏ lòng cảm mến. Pedrino đã cất công đến tận Villenos vì an nguy của bạn mình, không hề ngờ được đã lôi theo kẻ thù tới đây... Như từng được dạy từ thuở trước, bất chợt nàng mong muốn thật mãnh liệt rằng người quá cố đừng vội hay biết gì sự thật xảy ra lúc họ còn sinh tiền.

Niềm an ủi duy nhất của nàng trong lúc này là Tristán hãy còn tự do và bất cứ điều gì xảy đến cho nàng không thể làm tổn hại chàng hay thậm chí dính líu tới chàng. Thật châm biếm rằng giờ đây nàng phải tìm nguồn an ủi từ nỗi lạnh lùng tách biệt từng làm nàng tổn thương ghê gớm. Nhưng cái chết của Pedrino, nếu chàng biết được sẽ khiến chàng đau còn nhiều hơn là nỗi ăn năn dai dẳng đã đe dọa nàng. Ngay trong lúc này nàng chỉ nghĩ ngợi, ‘Mình có thể báo cho anh ấy không?’, chứ không hề bận tâm đến chuyện nàng sẽ làm cách nào để bỏ trốn.

“Quay mặt nó ra,” de Castaneda cộc cằn ra lệnh. “Ta muốn xem mặt nó.”

Người đàn ông Ý lùa tay vào tóc Juana, kéo đầu nàng ngược ra sau. Nàng nhắm mắt lại, nhưng vẫn nghe được tiếng xuyết xoa dài từ xe lăn, sau một lát hần cất tiếng, “Chưa gì đã chảy nước mắt rồi à! Ta thất vọng đấy... Cháu từng chống cự kiên cường hơn kia mà, khi Felipe... làm trái ý cháu. Bây giờ thì ta có thể tiếp tục... Chúng ta còn nhiều năm trước mắt mà, hửm?... Đừng, cứ giữ lấy nó –” hần kêu lên khi thấy tay Martenetti lơi đi, rồi đầu nàng lại bị kéo ngược ra, dù anh ta không mạnh tay lắm.

De Castaneda ngưng lại, như thể đang đợi phản ứng của nàng trước khi hần nói tiếp, “sắp tới đây cha ruột đứa nhỏ sẽ không bị nguy hiểm đâu, ta... đã dàn xếp cho hần rồi.” Mọi bắp thịt trong người Juana sững lại, và hần cười sùng sục khi quan sát nàng. “Ta đã bảo với cháu là ta bận rộn đến tối mắt tối mũi... vì chuyện đó ta đã sử dụng hai thằng bộ chấp... hai quý ông tỉnh lẻ... tha thiết bảo vệ danh tiếng chị của họ để trừ khử tên nhân tình mới nổi lên của bà ta. Vào lúc này họ đã lo xong việc của ta rồi.” Chiếc khóa lóc lên tai ác khi bị bàn tay khẳng khiu đùa nghịch vụng về. “Ta đâu nghĩ Felipe liệng bỏ chiến lợi phẩm của hần quá sớm, nhưng hần vẫn giữ tính khí lạnh lùng... đã giữ thì đúng hơn. Ta không muốn chia tay với cháu qua loa đâu, đừng sợ.”

Hần ngồi đẩy đầu héch lên, hau háu lắng nghe xem nàng có lộ ra động tịnh nào, và trong thâm tâm Juana tự hỏi liệu hần có nghe được lòng nàng đang rạn vỡ không.

-o0o-

Chàng tỉnh lại thật chậm chạp, chậm đến độ không nhận thức nổi mình vừa tỉnh giấc. Cơn đau hãy còn đầy đủ chàng thức hay ngủ, những mảng tối đen từng đột đến rồi đi cũng giống như thế. Tâm trí chàng lẫn mò đến thực tại một đôi lần nhưng lại kiệt lực thoái lui. Không biết mình đang ở đâu hay vì sao mình ở đây thì dễ dàng hơn nhiều, và quên lãng có nghĩa là chàng có thể ngơi nghỉ...

Chàng nằm trẹo về bên phải, chân trái co lên như tự đẩy mình trườn tới. Đôi vai úp sát xuống xuống đất và cánh tay phải không hiểu cách nào lại bị kẹt vụng về dưới thân người. Chàng chấp nổi lại từng mảnh vụn ý thức giữa những mớ vô thức hỗn độn, tự nguyện rửa sự ngu xuẩn của chính mình. Chàng biết quá rõ thể ngã như thế nào để giảm thiểu mức thương tích. Chàng từng làm như thế quá đối thường tình khi còn phục vụ trong quân đội Pháp và Tây Ban Nha. Giờ đây chàng cũng không hiểu tại sao mình lại nằm sóng soải như thế, giống như đã bị ai đó ném xuống chứ không phải bị ngã, khiến chàng vô cùng lo lắng.

Chàng nằm bất động, trí não đang cố nắm bắt hiện trạng xung quanh chỗ mình nằm, không khí giá lạnh, nền đất gập ghềnh, và mùi hôi thối. Chàng không nhớ nổi trận đánh đã diễn ra ở đâu, nhưng giờ đây âm thanh chiến trận đã thoáng dần – liệu họ có phái người đi lùng những kẻ bị thương mất tích hay là chàng phải tự tìm đường trở lại doanh trại? Chàng thầm nghĩ việc này đâu phải dễ dàng trong trời tối mịt như thế này, trong lúc đầu chàng còn ù đến nỗi không cách nào nhớ nổi phải đi hướng nào.

Chính mùi hôi đã khiến Tristán tỉnh giấc hần, mùi này không phải là mùi thuốc súng hay mùi ngựa, nhưng là mùi thối của cá rửa. Như bản năng mũi chàng phập phồng khi ngửi thấy mùi khó chịu, và mắt chàng mấp máy hé ra. Cho đến lúc đó chàng vẫn chưa biết là mắt mình đang nhắm và mảng tối đen hãy còn che phủ bên dưới mí mắt. Để người thả lỏng một lúc lâu, chàng ngược nhìn lên bầu trời. Sao vẫn chiếu sáng – chàng nhận mặt nhận ra là mình đang lạnh. Trên nền trời đêm các vì sao nhìn trong suốt như pha lê lạnh buốt. Ở Tây Ban Nha có nhiều đêm lạnh kinh khủng.

Nhưng cái mùi đó – trời ơi chàng đã ở đâu? Trí óc chàng không tài nào khai quật được ký ức nào về một nơi như thế này hoặc chàng đã đi đến chỗ nào trước lúc bị đánh. Chỉ có cảm giác như bị ám toán thật khủng khiếp. Chàng ép tâm trí mình quay trở lại, cố quên đi cái lạnh nhưng không buông rơi đầu mối ý thức. Chàng nhớ lại giọng nói giận dữ của đối phương, lưỡi kiếm bóng loáng vung lên đòi mạng. Chàng đang đấu với Francisco de Frontanera thì nghe có tiếng nổ từ đằng sau vọng tới...

Francisco. Agostín. Elena. Sự am hiểu lan khắp đầu óc chàng như những gợn sóng trong hồ. Lúc ấy không phải là trận chiến mà đơn giản là đánh nhau để dần mặt chàng chỉ vì cái danh tiếng đã mất tiêu từ đời thuở nào của một con diêm. Một cuộc đấu mà lẽ ra chàng đã thắng nếu không bất cẩn. Chàng nhớ mình đã hạ gục hai tên khi quăng Agostín vào tường, rồi không để ý tới bọn chúng nữa khi Francisco lao tới đánh với chàng. Ất hẳn một trong ba tên đó đã hạ gục chàng bằng cách nào đó.

Chàng cử động hết sức thận trọng, chỉ là kiểm tra xem bắp thịt rung động ra sao, nhưng phản ứng mang lại đã khiến thân thể chàng chấn động. Chân bên phải – có lẽ đầu đạn nằm đầu đó trên đầu gối. Cái lạnh lúc ấy đã vô cùng từ bi, làm tê đi chỗ da thịt rách toác nên chàng không cảm thấy đau đớn cho đến khi chàng ngu ngốc cố di chuyển. Điều này đã giải thích tình trạng hiểm nguy hiện tại, chàng suy ra với đôi chút thú vị xen lẫn châm biếm. Đám em của Elena đã ném chàng xuống hố rác nào đó để chàng chết lần chết mòn.

Nỗi thú vị mau chóng tắt ngấm khi chàng hồi tưởng lại lá thư ấy. Juana chắc hẳn đã viết ra. Không một ai trong Villenos ghét chàng thậm tệ đến độ mong chàng chết. Thật mỉa mai thay là chàng đã xóa nợ cho nàng sau khi nàng gửi lá thư đi. Một đôi lần khi ôm nàng và lại thêm một lần ngay trước khi chàng rời nàng, chàng nghĩ nàng có điều gì đấy muốn nói nhưng lại ngập ngừng trước khi thốt ra. Có phải đó là lời thú tội? Hay là lời cảnh cáo?

Lúc trước chàng không tin nàng căm ghét mình quá lâu, quá dữ dội nhưng tối nay Tristán đã có câu trả lời.

Bắp thịt vô tình căng ra khiến chàng choáng tỉnh. Khi nhận ra cơ thể mình càng lúc càng lạnh hơn chàng suy tính cách nào để đứng lên được. Nhanh chóng ôn lại mọi chuyện xảy ra chàng thấy mình không bị vết thương nghiêm trọng nào ngoài vết trên chân và cảm giác ngứa vệt khó chịu là cơ thể mình bị đá khắp nơi trong lúc bất tỉnh. Nhưng khi chàng ráng đứng lên mọi thứ chung quanh chao đảo xoay tròn, và chàng phải nghiêng rãng dần dần dâng lên trong cổ. Chàng thấy an ủi đôi chút là vết thương do đạn bắn không thông thường gây ói mửa trước lúc có cảm giác nôn nao dai dẳng tởm lợm. Tristán nằm tựa má vào vật gì đấy mềm mềm, ghê rợn trong khi cố suy nghĩ một cách mạch lạc.

Cơn nôn mửa bộc phát thành linh khiến chàng vô tình úp mặt xuống không hề hay biết, rồi cánh tay phải đã được phóng thích, và cảm giác khởi động nhẹ nhàng dọc theo dây cho chàng biết cánh tay mình đã bắt đầu có sức. Chuyện thật đơn giản hay lẽ ra phải là như vậy, chàng chỉ cần chống tay đẩy thân hình lên cất bớt gánh nặng cho chân bị thương, rồi sau đó đứng dậy bằng bên chân kia. Chàng thở sâu, từ tốn, đưa tay dò dẫm trên nền đất, và dốc hết sức nâng người lên.

Thân hình chàng vươn lên khoảng gang tay trên đám rác rưởi bùn lầy, người run lên cầm cập khi áp lực bên hông phải khiến cơn đau như bị tra tấn dồn xuống đùi, và Tristán lại ngã đánh đập sấp mặt xuống đất thật bất lực nhục nhã làm sao. Chàng rên lên khe khẽ, tự khinh bỉ mình hơn là vì đau, rồi sức nhớ lại là chân phải đang giang thẳng ra nên muốn co lại cũng khó lòng. Chàng chỉ đành xoay nghiêng chân bên đó trước khi vươn người đứng lên lần nữa, để khi chàng chống tay nâng người lên đầu gối sẽ cần cong lại trong chốc lát, chịu bớt trọng lượng của thân thể.

Chàng toan kêu cứu ngay lập tức thay vì mạo hiểm chịu cơn đau buốt xé như dao cứa vào chân lần nữa, nhưng lúc kêu lên giọng chàng chỉ còn là tiếng rè rè không còn hơi sức khiến chàng muốn phá lên cười nếu mà hậu quả không quá tàn nhẫn. Một con chó đứng cách đấy khoảng ba mươi bước sẽ không nghe nổi tiếng chàng.

Bùn đang từ từ thấm qua quần áo chàng không hề khoan nhượng, nhưng chàng không cảm thấy lạnh. Chàng lơ đãng nhận ra, lòng thoáng lo âu rằng y phục ướt lại làm chàng dễ chịu, đó có nghĩa là chàng sắp lên cơn sốt. Càng nằm đây lâu chừng nào, chàng lại càng không đủ sức tự cứu mình. Chàng phải trỗi dậy, thật mau vào. Nhưng gấp quá lại bị ngã nữa, nên chàng phải di chuyển chân mình vào vị trí khá hơn trước khi chàng có thể...

Môi chàng cong lên trong tiếng gầm đau đớn khi cố ép cái chân thương tật di chuyển, chàng nghĩ một cách châm biếm rằng vác cỗ súng thần công còn đỡ tốn sức hơn là hành động đơn giản lê cái chân phải đi. Chàng dường như không thấy được dấu đầu của mình để lại trên mặt bùn hay mái tóc tổ quết lướt thướt trên rác rưởi lúc mắt chàng nhìn chăm chăm vô hồn xuống đất. Mọi sự tập trung giờ đây dồn vào việc vận dụng ý chí, để gắng chịu đau đớn thêm vài giây nhích chân xa hơn chút nữa.

Cuối cùng chàng phải dừng lại để thở trong khi cơn đau nhói đã tan biến. Điều đó đang đe dọa khiến cho chàng quên mất mình đang cố sức làm chuyện gì. Tiếp theo đó, tâm trí chàng dường như sáng tỏ hơn và những đốm tròn đỏ rực không còn tụ rồi tan trước mắt chàng, và chàng lại bắt đầu lết tới trước. Đôi chân đã nhanh chóng mất hết cảm giác, và chàng tự hỏi làm thế nào tiến được tới chỗ mình muốn. Mỗi giây phút qua đi chàng cảm thấy càng khó khăn hơn để suy lý, và chàng biết cơn sốt đang gia tăng nhưng có lợi là – chàng đã hết lạnh. Chàng chưa bao giờ nghi vấn động lực mù loà đã thôi thúc chàng chống lại cái chết mà Juana đã xảo quyết bày ra cho chàng, nhưng chỉ biết một điều chàng phải kiên trì chống chọi tới cùng, không cho phép mình nao núng.

Chống khuỷu tay nâng thân hình lên là cả một nỗ lực phi thường khiến mồ hôi túa ra đầm đìa và đầu chàng gục xuống một lúc lâu để lấy lại sức. Tristán ngó dọc theo thân hình mình đang vươn dài trên nền đất. Kết quả đạt được còn nhiều hơn chàng tưởng – cái chân bị thương nằm nghiêng một bên và hơi co lên. Nếu chạm tới được chàng có thể dùng tay phải kéo thẳng lại khỏi phải sử dụng đến gân cốt đang hư hại. Giá mà chàng với tới được.

Chàng đảo người trụ trên khuỷu tay trái, thâm tâm cầu mong nó đừng sụp xuống, và vươn cánh tay phải ra. Giờ thì chàng thấy được cả cánh tay đang run lên vì cơn sốt hoành hành, và chàng không có cách nào biết được tay mình có tuân theo đúng như mình điều khiển không. Không, bàn tay chàng không phản ứng như chàng muốn. Các ngón tay trở nên lỏng lẻo khi siết quanh phía sau đầu gối, lúc tay quệt ngang chỗ vải cháy xém và thịt đang nứt toác chàng cúi kính cẩn rửa mãi một lúc lâu trong khi tim chàng đập mạnh như chuông nhà thờ đổ dồn và vạn vật chung quanh xoay chuyển như cơn lốc đang gào thét âm ỉ.

Nhưng dù có vụng về cuối cùng chàng cũng kéo được chân ngay lại, chàng nhận thấy được khi mắt đã tỏ hơn. Khi chàng trở dậy thân hình cứ muốn đổ ập tới trước, chàng uốn người trụ lại cho đến khi đặt chân trái lên mặt đất rồi đẩy lên. Nếu chàng không mất thăng bằng, chàng có thể đứng được.

Vài giây kế tiếp toàn thể thế giới chỉ còn là một màn xám ngắt nhạt nhòa, không hình thể không âm thanh và tiếng tim đập của chàng cùng cơn đau sắc nhọn đang nghiền nát da thịt chàng. Tristán hé mắt ra thấy mình đã đứng lên được, nhưng ngã nghiêng như cây liễu trước gió, và quá kinh ngạc khi thấy mình mất thăng bằng suýt ngã lần nữa. May là có cái cây chết trắng trắng như bóng ma, trụ lủi không cành nhánh đã cứu chàng và chàng đưa bàn tay ướt đầm mồ hôi bám cứng lấy thân cây mục nát.

Chàng tự nhủ mình đứng được thì có thể bước đi. Giá mà chàng biết được mình đang ở đâu, chàng có thể nhờ người ta giúp đưa chàng đến nhà Luis – chàng có thể –

Cơn đau nhức dữ dội nơi chân chàng đã dịu xuống thành những đợt nhói nhói khi chàng buông thân cây ra. Chàng chợt nghĩ ra là mình có thể nhảy từng bước ngắn, chân phải giờ đã vô dụng ngoại trừ giúp chàng giữ quân bằng, nếu trụ người bên ấy chàng sẽ ngã. Giờ giữ người đứng thẳng chàng thấy được những vách tường đổ nát của vài ngôi nhà, các cửa sổ đều tối đen, nhưng dường như không phải là nhà hoang – có lẽ chàng không thể thấy rõ như mọi khi.

Những ngôi nhà ấy chỉ cách chàng độ trăm bước, và chàng bắt đầu lên đường.

-o0o-

“Khát nước à?” Đang nhìn cốc rượu Eugenio de Castaneda ngược mắt lên ra điều hỏi han lịch sự, và gật gù khi thấy Juana tăng lời hắt. “Dĩ nhiên là khát rồi, ta quên mất... cháu vừa từ buổi tiệc đến đây. Thế cháu có thích cách làm tình của anh chàng trẻ Ruiz không?”

Mắt nàng giương to sưng sốt tột độ, thấy thế hần cười ha hả trong lúc ra hiệu cho Martinetti rót thêm rượu.

“Tất nhiên thôi, cháu làm sao mà biết... vị chủ nhà tốt bụng của chúng ta, Don Bautista đã kể chuyện của ông ấy cho ta nghe. Thế cháu có biết cháu đang ở trong nhà ông ấy không, hửm? Ông ấy chỉ tiền cho... bộ áo cháu đang mặc đây, và còn hết thấy mọi thứ khác nữa. Đối lại, ông ta và... la viuda sẽ chia món tiền mà cái thằng bú đống bò đó... trả ra để hưởng thụ thân xác cháu. Bọn họ bảo nó cháu... còn trinh, chỉ có Chúa mới biết... nó có chịu trả hay không, nhưng đối với ta cháu còn... đáng giá hơn thế nữa, hửm?”

Juana cố tình đưa mắt nhìn chăm chú vào một điểm phía sau đầu hần, cố giữ tâm trí mình trống rỗng trong lúc giọng nói khích động của hần vẫn vang lên rào rạo.

“Giá mà cháu... kiên nhẫn hơn, giá mà cháu cứ giả vờ... chịu đựng Bartolomé, ta cũng không cần đi tới bước này. Ta chưa bao giờ có ý định –” cặp mắt sắc bén của hắn dò xét gương mặt nàng – “hẹp lượng với giai nhân như thế, ngăn cản lạc thú của cô ta. Felipe chỉ từng là một... công cụ, kẻ đầu tiên tiện tay thôi. Nếu không thích hắn, sau này cháu có thể chọn bất cứ người nào khác. Và trong tương lai vẫn vậy, khi mà... chúng ta về lại castillo, và cháu... mẹ tròn con vuông.”

Từng là công cụ, nàng chỉ nghĩ đến chừng ấy từ ngữ. Phần còn lại chẳng còn nghĩa lý thực sự nào đối với nàng.

“Chuyện gì thế?” De Castaneda vặn vẹo một cách kỳ quặc trong xe lăn khi có tiếng nói từ nơi nào đó phía bên ngoài văng vẳng vọng tới. “Riccardo... đi xem có chuyện gì không.”

Hắn gơ chiếc khóa lên, và Martinetti lẳng lặng đón lấy không đáp lại lời nào. Khi người đàn ông Ý bỏ đi, de Castaneda quay lại nhìn Juana.

“Mấy sợi thừng đó làm cháu đau, hửm? Còn nhiều hơn Felipe làm cháu tổn thương... khi hắn tới gặp cháu? Hay không đau bằng? Hắn chưa bao giờ kể cho ta... câu chuyện ra sao. Vì vậy cháu phải giúp ta mở mang đầu óc mới được.”

Đầu nàng khê cử động, không khác chi run rẩy. Đúng ra nàng đang cố lấy hơi qua dải băng bịt miệng, nhưng hắn muốn xem cử động đó như là ý khước từ. “Ồ, cháu nhất định phải làm thôi. Khi mình... ở chung trong castillo, mình còn nhiều thứ khác... để nghĩ tới ngoài thành bé công tước!... Chúng ta cần có những trò giải trí cho riêng mình, chứ không phải mấy thứ... dành cho trẻ con đâu.”

Mi mắt Juana mấp máy, nhưng nàng vẫn nhìn thẳng vào điểm cố định. Trên vách tường có một vết trầy nhỏ, nơi đó từng là chỗ treo tranh. De Castaneda sa vào yên lặng, đầu hắn cúi xuống nghiền ngẫm trong lúc đợi Martinetti quay lại. Trông hắn lúc này Juana liên tưởng tới một con cóc đang chú tâm theo dõi con chuồn chuồn với vẻ lừ đừ trước khi phóng cái lưỡi dài ngoằng tấp con mồi – cũng cùng một dáng điệu lom khom, cũng nét hau háu tàn độc. Cuối cùng có tiếng động ngoài cửa khiến hắn đảo mắt nhìn quanh, và nàng mau chóng hít hơi vào.

“Sao rồi, Riccardo?”

“Don Bautista vừa mới về, señor.” Khuôn mặt tiêu tụy của người đàn ông Ý trở nên xanh xao hơn bao giờ. “Hình như có tai nạn xảy ra trong biệt thự de Herreros – Dona Jerónima rớt xuống lầu chỉ vài phút sau khi tôi – chúng ta rời khỏi đó. Ông ta đang lo lắng lắm, nói năng lung tung, và ông ta dường như cho rằng bà ta bị sát hại.”

“Bởi người sao?”

“Không, ông ta nghĩ bởi señorita de Arrelanos, để trả thù việc bà ta gây ra cho cô ấy.” Martinetti liếc về hướng Juana, rồi lại nhanh chóng nhìn đi chỗ khác. “Nhưng, thưa señor, ông ta còn nói chuyện khác nữa, về Diego Ruiz...”

“Bây giờ không phải lúc nói! Nếu cái thằng ngu đó sắp... đi tố cáo rùm beng, không nên phí... thời gian nữa, hắn sẽ... ngăn cản chúng ta lên đường. Chuẩn bị ngay lập tức. Chúng ta sẽ đi trước khi trời sáng.”

“Senor, ngài nên nghe chuyện này. Don Bautista nói señorita căm hận Dona Jerónima vì Don Diego không...”

“Lên xe... hãy kể cho ta nghe. Giờ không có thời gian... để nói chuyện vớ vẩn! Chúng ta đã biết señorita không đụng chạm... gì đến mụ tú bà đó đâu, thế nên hắn nghĩ cái gì... cũng không quan trọng khi mình đã bỏ đi.” De Castaneda đưa bàn tay xương xẩu ra dấu cho người thuộc hạ ngưng lại và lui ra ngoài. “Cứ làm theo lệnh của ta... đi đi!”

“Tuân lệnh ngài, señor.” Gò má xanh lợt của Martinetti đỏ bừng.

Khi cửa đóng lại, từ trong xe de Castaneda chồm tới trước.

“Cháu đã nghe... thiên hạ tàn nhẫn đến cỡ nào rồi? Tốt hơn cháu nên tới... Andalusia, cho dù cháu có thể sẽ không được gọi là công tước phu nhân đi nữa. Tuy nhiên vì những chuyện đó, ta có thể... thỉnh cầu với Đức

Giáo Hoàng, nếu cháu muốn thế... suy cho cùng, cháu đã đính hôn với Bartolomé khi... đang thụ thai, hửm? Rốt cuộc cháu có thích... trở thành nữ công tước không?”

Juana ngồi bất động, toàn bộ cơ thể nàng nhúc nhối vì tuyệt vọng, một lúc sau hần bật lên cười hình hích.

“Rốt cuộc... cũng không tới nỗi suy sụp, và vẫn cái kiêu kiêu ngạo... khốn kiếp! Ta nhất định không cho cháu dạy dỗ... kẻ thừa kế của Bartolomé lớn lên chống lại ta – với người cha như thế đứa bé sẽ không... dễ bảo đâu, hửm? Điều này sẽ giải quyết hết mọi vấn đề nếu nó ưu ái cháu... từ đầu chí cuối cũng không sao. Don Gaspar, Torres...”

Giọng hần thấp dần, có vẻ thú vị, hần ngưng một chút trước khi nói tiếp. Lần này giọng điệu hần rõ nét quỷ quyệt.

“Cháu đừng cho là ta không xem trọng việc... ở chung với cháu nếu không có đứa bé. Ta đã có kế hoạch cho cháu hưởng thụ, thậm chí... trước khi Bartolomé chết. Bây giờ thì ta sẽ dựa vào cháu giúp ta vui đi nỗi buồn... mất vợ. Ta...”

Nói tới đó hần thở hồng hộc, và Juana kinh hoàng nhận thấy hần đã loạng choạng đứng dậy, tay vẫn bấu lấy xe đẩy, và lê từng bước chậm chạp về phía nàng.

“Ta không yếu tới nỗi không thể... quan tâm đến nhu cầu của một tiểu thư, và lần này... Bartolomé không còn lảng vảng làm cháu sợ nữa. Felipe cũng không.”

Cái thân hình đang quần khăn lảo đảo bước tới, che khuất vết trầy trên vách tường đối diện. Juana hoang mang không hiểu vì sao tiếng thét như xé phổi của mình không làm nàng mắc nghẹn, vì sao nàng không chết quách đi trước lúc de Castaneda chạm vào người nàng. Nhưng bàn tay chỉ còn da bọc xương tuy hãy còn vuông vắn đã thô bạo thọc vào bên trong những nếp áo của nàng, đảo quanh vùng bụng hơi nhô lên nhìn từ bên ngoài không ai có thể lưu ý. Và nàng nghe hần rít lên một tiếng chói tai như tiếng vọng đặc thẳng thật ác nghiệt. Thế rồi những ngón tay sống sượng lần mò lên trên siết lấy ngực nàng với thái độ nôn nóng của một lão già, và giật lia lịa trên nền lụa xanh. Hần ngó nàng chăm chăm thêm khát, nét mặt tươi hần lên khi thấy nàng rùng mình liên tục vì ghê tởm tột độ.

“Senor!” Tiếng nói của Riccardo Martinetti nghe rõ hơn ngay ngưỡng cửa thoáng vẻ cộc cằn. “Senor, dừng tay lại.”

“Nó đâu có chặn ta nỗi, hửm?... Phải không cháu yêu dấu của ta? Nó chỉ cần lên tiếng phản đối... nói rằng nó không muốn ta... sở nó như thế này. Hay là thế này... người thấy không? Điều này đâu có xúc phạm đến người khi nó... cho phép ta mặc tình muốn làm gì thì làm. Hay là người... quan tâm cho ta?” De Castaneda lê thân hình xoay lại, mặt loé lên vẻ thích thú ác độc. “Nếu người đã xong việc mà ta bảo người rồi... thì hãy đem con bé xuống. Kêu thêm người lên giúp người đi.”

“Nhưng không thể để cô ấy trối như vậy, señor. Cô ấy sẽ chết ngạt vì cái khăn đó nếu ngài không để cho cô ấy thở.”

“Xem ra người quá lo lắng... cho hôn thê đứa cháu đáng thương của ta nhể!” Hần thành linh găm gừ. “Đi lo việc của người đi... còn ta lo việc của ta.”

“Tôi không thích đường lối của ngài đang tiến hành, señor de Castaneda.” Những ngón tay gầy guộc của người đàn ông Ý rung rung trong lúc anh ta nói, nhưng lão già kia chỉ cầu nhàu.

“Khốn kiếp, người không cần quá... thận trọng thế, Riccardo. Ta còn cần đến nó nhiều mà, không để nó chết đâu, nhưng nó đáng bị hành hạ chút đỉnh cho cái thầy này vì hai chúng nó mà ta đã ra nông nỗi đó. Nhưng nếu người muốn thì cứ việc cởi khăn ra... chỉ cần làm nó im miệng nếu nó kêu lên.”

Hần tự mình bước chập choạng về xe lăn và ngồi thụp xuống, thở nặng nhọc trong khi Martinetti tháo khăn bịt miệng.

Juana thở dốc nhẹ nhõm, cổ thấm ướt hai cánh môi khô nứt nhưng lưỡi nàng cũng quánh lại khô không kém. Trong lúc ấy nàng nghe anh chàng người Ý hãy còn nói từ đằng sau, giọng kim nhẹ nhàng của anh ta hần lên về đe dọa.

“Tôi ghét không chỉ vì sự quan tâm của ngài đến sức khỏe cô ấy, senor – mà vì tôi nghĩ rằng điều ngài đang định làm đã vượt quá giới hạn báo thù thích đáng.”

“Người nói gì?”

“Nếu ngài lấy đứa bé và để tiểu thư đi tôi sẽ bỏ qua. Giờ ngài đã khiến người đàn ông đó bị giết, như thể là đã trả xong thù cho cái chết của cháu ngài, và đứa bé là sự bồi thường còn hữu hiệu hơn cả tòa án nào ở Tây Ban Nha đền bù cho ngài. Nhưng giữ cô ấy như dự định của ngài thì – không.”

“Vậy chuyện gì ta làm ta cũng phải tuân trình với người à? Ta cần phải thỏa mãn quan điểm của người về cái gì... gọi là công bằng là thích đáng, trước khi ta tiến hành hay sao?” Vành miệng uốn éo há ra gầm gừ. “Người không cần ở lại xem chuyện diễn tiến ra sao. Ta sẽ... đuổi người nếu điều đó làm người khó chịu khi thấy con bé... với tất cả nghi tiết trọng thể, thế là người lại có thể phê phỡn sống bám vào người khác, giống như đồ địa đới vậy.”

Người đàn ông sau lưng nàng lặng thinh, nhưng anh ta cất giọng ngông nghênh, “Ấy, vậy thì cứ theo ý ngài đi,” rồi cúi xuống người nàng.

Nàng lên tiếng, giọng như vỡ ra, thẫn thờ, “hãy lo kiếm tiền của anh đi, signor,” rồi đắm đắm nhìn một cách ngờ vực vào mặt anh ta.

Không hiểu anh ta rút ra một con dao ở đâu, một con dao găm lưỡi mỏng, và lấy thân mình làm vật cản anh ta đưa tay ra sau cửa đứt sợi dây trói nàng vào ghế. Tay còn lại siết chặt vai nàng ngằm cảnh giác, nàng gật đầu và khép môi lại, nhưng chưa gì de Castaneda đã phát hiện ra nét mặt nàng đang biến chuyển.

“Người... đang làm gì? Riccardo, đến gần ta.”

“Được thôi, thưa ngài, tôi đến ngay.”

Khi Martinetti bước tới trước, Juana thấy anh ta giấu dao thật khéo léo, lưỡi dao nhọn như kim luôn kín trong tay áo.

De Castaneda đưa mắt ngó anh ta vừa do dự vừa nghi hoặc, nhưng đột nhiên nét mặt hắn trở lại bình thường và phát ra cười khùng khục. “Thì ra đó là cái người muốn, muốn... chia chác hừm? Lẽ ra người nên nói... Không cần nói tới quy luật, hay giả bộ là người... quan tâm cho nó. Nếu người chịu nghe lời, có lẽ rằng... Người nghĩ sao?”

“Nghĩ đến nghề nghiệp của tôi, senor.” Nụ cười của Martinetti ngậy ngắt làm sao. “Hút máu.”

-o0o-

Tiếng kêu của Juana chỉ là âm thanh thật khẽ rời rạc, đầy sừng sốt dường như treo lơ lửng giữa động tác giơ tay lên nhanh như cắt của Martinetti và khoảnh khắc lưỡi dao lao tới mục tiêu. Vừa mới đó anh ta còn đang bước tới theo lệnh của chủ mình, thì kế tiếp tay anh ta đã vung lên, thả dao ra thật thuần thục với kinh nghiệm của người đã rèn luyện từ lâu, rồi đâm xuống nhanh như chớp trông đơn giản như ong đốt ngay vào sau cổ de Castaneda.

Lão già bệnh hoạn hực lên một tiếng, cặp mắt sáng rực lên ngay trước lúc tiếng kêu tắt lịm, rồi thân thể hắn gục xuống trong đám khăn như tổ chim. Juana không cần hỏi hắn đã chết hay chưa bởi lẽ cái nguồn tác động đầy đe dọa trong phòng chỉ trong giây lát trước đó chẳng còn lưu lại gì ngoài lớp vỏ khô rỗng. Nàng có thể phân biệt người chết nhìn ra sao, nàng thầm nghĩ, mặc dù đây là lần đầu tiên nàng thấy chính chân dung cái chết.

Khi nàng nhìn về phía Martinetti, anh ta cũng đưa mắt nhìn nàng bằng ánh mắt cam chịu buồn bã. Điều mà nàng không hề ngờ được là đôi mắt xám ấy ánh lên nụ cười. “Tốt hơn cô nên đi đi, senorita de Arrelanos, trước khi có người tới đây. Chính tôi cũng sừng sốt về hành động hào hiệp của mình, nhất là khi tôi không có đủ khả năng, nhưng dường như cô có cách khiến cho những người đàn ông hèn yếu phải giết vì cô.”

Juana run rẩy đứng lên, lơ đãng xoa hai bàn tay tê cứng cho máu lưu thông. “Anh giết hắn vì tôi sao?”

Anh ta đọc được nét kinh hoàng hiện lên trong mắt nàng, nhẹ nhàng lắc đầu và mỉm cười. “Ừ, và cũng vì tôi ghê tởm hắn ta. Cô nghe hắn nói rồi đấy, trước sau gì hắn cũng đuổi tôi thôi. Tôi sẽ không bao giờ bị

hấn thúc đẩy nữa. Nói thật lòng, tôi cảm kích cô đã khích động tôi đi tới bước này. Như thế tôi đỡ phải trải qua chuyến hành trình buồn tẻ đến Andalusia cùng với ông bác khả ái, giờ tôi nghĩ chúng ta nên yên lặng chia làm hai ngã trước khi chủ nhà quyết định –” Anh ta ngừng bật, khuôn mặt xương xương thỉnh linh toát lên nét cảnh giác. “Tôi nghĩ đã quá trễ, ông ta đang tới.”

Juana liếc lên khung cửa sổ cao, rồi so vai. “VẬY anh phải trốn – mau đi, qua ngõ đó. Anh với tôi không?”

“Dễ thôi. Nhưng còn cô –”

“Không có vấn đề gì đâu. Tôi sẽ tìm cách thoát ra.”

Nàng thầm nghĩ nếu nàng không thoát được cũng không quan trọng, nếu de Castaneda đã thành công giết chết Felipe.

Martinetti đang kéo chiếc ghế gỗ walnut đến dưới cửa sổ, nhưng nghe lời nàng nói anh ta chợt dừng lại. “VẬY hóa ra tôi đã phí cơ hội bốc đồng cao thượng của mình rồi sao?” Anh ta gặng hỏi.

Nàng lắc đầu một cách nghiêm trang. “Không đâu, vì tôi không thể nào chịu được – âm mưu của hắn, nhưng tôi chỉ sống để con tôi được sống. Tôi nợ nó nhiều lắm, nên phải trả món nợ này thật xứng đáng, cho dù bản thân tôi có ra sao đi nữa. Họ không xử tử phụ nữ mang thai cho đến khi đứa bé chào đời đâu.”

Nàng chợt có cảm giác thật hoang đường khi đột nhiên nghĩ đến bác Tia Beatriz, bác ấy đã nhất quyết bắt tất cả cháu gái của bà phải mềm mỏng kín đáo đối với đàn ông như thế nào. Bác ấy chắc kinh hoàng lắm nếu nghe được nàng thổ lộ những lời này, thậm chí là đối với phụ nữ khác đi chăng nữa. Tuy thế Martinetti chỉ ngó nàng đắm đắm bằng vẻ mặt dò xét, như thể anh ta đang cố xem điều gì ẩn đằng sau nụ cười không vờ nổi tới mắt nàng.

Nàng đổi giọng, “đi mau đi! Tôi cũng thiếu anh một mạng, nếu anh không đi ngay nợ này không trả được đâu.”

Anh ta hãy còn nấn ná, và nàng nhìn về hướng về anh ta một cách nôn nóng. Sao anh ta không xê dịch gì hết vậy? “Senorita –”

“Senora,” nàng chỉnh lại bằng giọng quả quyết. “Senora Tristán.”

Tiếng chân đã tiến đến gần cửa khiến cả hai người họ sững lại, đoạn Martinetti trèo lên tường và leo qua thành cửa sổ như một con thằn lằn không thốt ra bất cứ lời nào. Tầng lầu tiếng động cửa thỉnh thỉnh, Juana đợi cho đến khi cánh cửa sổ đóng lại sau lưng anh ta trước khi nàng quay ra cửa. Nàng phải cố hết sức trì hoãn càng lâu càng tốt trong lúc giữ vẻ ngoài ngây thơ bằng cách tỏ ra nhu mì và tuân phục trước mặt Don Bautista. Hắn ta bị cản ngoài cửa càng lâu thì Martinetti càng có cơ hội thoát được xa trước khi lệnh tâm nã phát ra.

Nàng lặng lẽ tra chìa khóa vào ổ rồi đứng bên cạnh cửa, thẫn thờ nhìn vào những đốt tay tái nhợt của mình lúc nàng bầu chặt lấy miếng kim khí lạnh lẽo. Giờ Don Bautista đang gọi tên de Castaneda và đập cửa âm ầm.

“Đợi một chút, tôi không tìm được chìa khóa.”

Tiếng động bên ngoài ngưng hẳn, cứ thế nàng đứng đợi. Rồi tiếng gõ cửa lại vang lên, nàng dứt khóa vào ổ và xoay chậm chậm.

“Senor! Senor, mở cửa! Mở cửa –” Tiếng gầm tắt ngấm trên môi viên thị trưởng khi ông ta thấy cô gái mảnh khảnh trong bộ y phục xanh dương ngay bậc cửa. Mọi đường nét sống động trong cô dường như tan biến vào trong áng tóc dây óng mượt màu đen ánh xanh. Gương mặt nàng nhợt nhạt và đôi mắt sẫm tối khi nàng đắm đắm nhìn ông, trông như thể nàng gần như không nhận ra ông là ai.

“Don Bautista! Ông đó mắc bệnh.” Nàng đã từng đóng vai này trước đây, Juana chờ đợi nghĩ thầm, và giờ chỉ cần thêm vào đúng âm điệu làm ra vẻ bàng quan là được. Nàng biết mình nên nói gì. “Chúng tôi đang nói chuyện giữa chừng, đột nhiên ông ấy – ông ấy tắt thở rồi gục qua một bên. Tôi e ông ấy đã chết.”

“Cái gì?” Don Bautista nhìn vào phòng, bỗng những ngón tay múp míp của ông ta nắm chặt lấy cổ tay nàng. “Đứng gần vào ta – nếu người cũng hại luôn ông ấy, cái giá treo cổ sẽ dành sẵn cho người.”

“Tôi không hãm hại ai cả! Ông ta bắt cóc tôi tới đây chứ không phải là ý của tôi.”

Juana cao giọng như phát điên lên khi bị lôi vào phòng trong lúc trí não nàng lại bàng quan suy tưởng một cách lạ thường rằng nếu ông ta biết được nàng đã phát hiện ông ta là kẻ đồng lõa trong sự việc này, ông ta chắc chắn sẽ treo cổ nàng. Thôi tốt hơn cứ giả vờ tin ông ta là kẻ vô tội. “Ông ta... muốn đem tôi đi khỏi đây, tôi và ông ta gây gỗ với nhau ngay lúc đó ông ta gục xuống! Tôi chưa hề động chạm đến ông ta.”

Don Bautista ngó xuống khuôn mặt cứng đờ của de Castaneda, nét mặt đang hung dữ của ông ta chuyển thành kinh sợ trong lúc nàng phân trần. Khuôn mặt ngạc nhiên kinh hoàng của xác chết giờ đã biến thành nhần nhố miệng há hốc, y như một cái đầu lâu, và vết thương nhỏ xíu sâu hoắm phía sau cần cổ vẫn chưa bị lộ. Ông ta quay sang Juana nhìn nàng bằng ánh mắt ghê rợn, bàn tay đang nắm chặt cổ tay nàng đã lơ ra.

“Vậy thì người đích thị là phù thủy rồi. Giết người bằng cách phù phép – có phải người làm thế với Jerónima không?”

“Ông nói năng như con nít vậy!” nàng kêu lên bực bội. Ông ta lắc đầu, liếm môi sợ hãi.

“Mụ phù thủy... nhất định là tà thuật rồi. Người thuyết phục Jerónima chứa chấp người, rồi quyến rũ đàn ông như ong bu vào mật. Bà ấy chưa bao giờ biết được người từ đâu đến, bà ấy bảo thế mặc dù thường hỏi người, nhưng rồi lại nói với ta là việc đó không thành vấn đề. Có phải người bắt ép bà ấy nghĩ như thế không hả đồ phù thủy?”

“Tôi làm sao bắt bà ấy nghĩ bất cứ điều gì được chứ? Tôi thậm chí không hay biết là bà ấy định bán tôi cho người nào ra giá cao nhất tối qua nữa.”

“Và tối qua Jerónima chết vì bà ấy làm người nổi giận.”

Dù thâm tâm nàng đang dần dâng lên kinh hãi, nàng vẫn nhận rõ được lối lập luận sai trái, đầy khủng khiếp ẩn đằng sau niềm tin chân thật của ông ta. Người đàn ông này thực sự sợ phù thủy, thực sự tin nàng là loại người đó. “Vậy chuyện này,” ông ta truy hỏi, “giết một kẻ tàn tật mà không cần chạm tay vào người ông ta là sao – người nói đi – người tính làm gì ta đây?”

“Chỉ có cái này!”

Nàng giật phắt tay mình ra khỏi những ngón tay run rẩy của ông ta và dùng hết sức đẩy ông ta bật ngửa. Khi chạy ra cửa nàng nghĩ ngay cơ may của nàng chỉ có được trong tích tắc. Chỉ cần quẹo sai một lối trong căn nhà xa lạ này nàng sẽ bị bắt. Và nàng hiểu quá rõ, tất cả phù thủy đều bị thiêu sống.

Bụng mang dạ chứa khiến nàng trì trệ, tay chân vướng víu không chạy nhanh nổi, nhưng cũng may Don Bautista lại béo núc vụng về. Nàng băng qua căn phòng kế bên, rõ ràng là phòng ngủ của de Castaneda, rồi ào ra hành lang bên ngoài... Thấy đôi giày gây cản trở nàng đá văng đi, và thầm mong nàng có thể tháo bớt những lớp váy cồng kềnh dễ dàng. Vượt qua thêm mấy cái cửa nữa, nàng tới được bậc thang dẫn xuống bên dưới. Giờ đây tiếng chân đã vọng tới ngay phía sau nàng, có ai đó đang la hét, nàng quỳnh quảng chạy liều xuống thang, ba hồi vấp bốn hồi ngã, nhưng vẫn cố tránh khỏi vách tường chỗ thang ngoặt xuống. Tay rất buốt, nhưng nàng vẫn ráng chạy tiếp, không dám nán ná e rằng lúc đứng lại nàng sẽ sụm xuống vì choáng váng.

Có ai đó đang ủa ra khỏi phòng chạy về hướng trái thang lầu, thế là nàng rẽ phải không cần biết người đó là ai. Trong lúc lao tới phía trước nàng nghe được thêm nhiều tiếng la, có giọng của hai người đang cãi nhau, và nàng hy vọng Bautista sẽ chạy chậm lại để trả lời người kia.

Lòng nàng chùng xuống khi thấy đằng trước là cánh cửa khóa cứng. Trong lúc mở chốt nàng có nguy cơ bị tóm, nhưng nàng đã cùng đường bí lối. Phải đành liều thôi, nàng chạy tuôn xuống hành lang hẹp không kê một món đồ đạc nào và hai bên tường đều trống trải, lối duy nhất dẫn ra ngoài là phải qua cửa đó hay là lộn trở về lối đi cũ. Bằng hết sức bình sinh của người lâm vào tuyệt lộ nàng lao đến cửa, vật lộn với cái chốt và thấy nó bật lên. Ngay sau đó cánh cửa bật tung ra, nàng vừa chạy vừa ngã vài bước đầu rồi tiếp tục lao vào màn đêm đen như mực.

17. Chương 17

“T-tên khổng lồ. Nhìn xem, t-tên khổng lồ kia. Mấy tên quái vật rời khỏi phố cả tháng rồi mà, ông bạn!”

Có ai đó huých vai Tristán khiến chàng lão đảo, bấp thịch bên chiếc chân lạnh nhói lên phản đối.

“Tên khổng lồ đang l-làm gì ở đây vậy? M-mày đang làm gì ở đây hả đồ thối tha?”

“Sao hấn không nói gì hết? Hấn say sao?”

“Nó hơi quá đi. Đồ rác bẩn thỉu. Mặc kệ nó mình đi thôi.”

“Đừng.” Tristán cố ép từ ngữ thoát qua hàng răng nghiêng chặt, mắt chàng nhắm kín ráng hết sức thốt ra tiếng. Đám bọt rượu dừng lại trông có vẻ tò mò.

“Không muốn bọn ta đi à? Ê tụi bay có lẽ nó cô đơn đó.”

“Làm ơn đi.” Một bàn tay thò ra thúc chàng. “Nói làm ơn đi, thằng khổng lồ.”

Bọn họ xúm xít chung quanh chàng, xô đẩy chen lấn. “Tụi tao không ở lại nếu mày không làm trò cho tụi tao coi. Nào xin xỏ cho đàng hoàng coi. Nói làm ơn.”

Tristán bám vào bức tường gần nhất cố không để mình gục xuống. Chàng bấu chặt vào vách gạch cố tình để vết xước làm cho mình đau, tạm quên đi cơn đau nhức ở chân và cơn sốt hừng hực khiến mồ hôi tuôn như suối, đang đe dọa phủ lấp đầu óc chàng và xóa nhòa hình ảnh bọn say rượu như nguồn cứu tinh của chàng. Chàng thều thào, “làm ơn.”

Bọn họ cười rộ lên thích chí.

“Làm ơn! Nó nói rồi kìa bọn bay! Thế mày muốn gì?”

“Giúp tôi với.” Cơn sốt đã hạ, trời lại lạnh và tối. Tristán cảm giác được người mình đang chùng xuống, nhưng không còn hơi sức để gượng lại. Chàng không nghe nổi họ đang hỏi gì.

“Nhìn chân nó kìa tụi bay.”

Một người trong bọn chỉ chỗ, gò má anh ta đỏ ửng vì say bồng tái nhợt. Các người khác chăm chăm nhìn chàng, ai nấy yên lặng như tờ, rồi trong số họ có người nồn thốc nồn tháo.

“Bị bắn. Bọn tao không muốn dây vào đâu – cứ bỏ nó ở đó đi.” Một người toan bỏ đi, nhưng mấy người kia lớn tiếng phản đối.

“Thế mày muốn bỏ cho nó chết không sợ lương tâm áy náy sao? Quay lại đây!”

“Ai bắn nó vậy? Hỏi nó xem. Chắc bọn cướp quá... bắn từ sau tới.”

“Nó là ai vậy chúng mày? Không biết nó làm cái gì đến nỗi bị bắn?”

Tristán bắt đầu sụm xuống, bọn say rượu chụp lấy thân hình chàng và đỡ chàng đứng dậy. Anh chàng phát hiện ra vết thương chàng đầu tiên lên tiếng, “B-bọn mình đưa hấn về nhà –

“Luis Armendariz.” Tristán chỉ nói kịp bấy nhiêu trước khi chút ít tỉnh táo cuối cùng trôi mất. “Luis Armendariz.”

-o0o-

Juana khom người thật thấp, cổ nín thở. Cánh cửa nàng vừa đi qua lại mở toang và có người mang theo một cái đèn, thấp sáng cùng khắp khu vườn tối mịt của Don Bautista. Hấn đứng ngay bậc cửa giờ cao đèn lắc qua lắc lại khiến những cái bóng hết tản ra rồi tụ lại. Nàng thấy một tia sáng rọi vào gấu váy mình, phải vận dụng hết mọi ý chí nàng mới ngăn mình không thét lên.

“Con bé đó chắc chưa đi xa lắm đâu. Đi kiếm đi, lũ ngốc!”

Don Bautista dường như đã hoàn hồn, hẳn nghĩ có lẽ quân gian tà ấy đã trốn thoát. Giọng hắn đánh lại vì giận, nhưng âm điệu kinh hoàng cả tin, thất thần đã biến mất.

Juana mọp người sát đất, thẳm ước phải chi bụi cây mình đang nấp lớn gấp đôi. Nàng nghe tiếng bọn người truy đuổi – bây giờ có cả thấy hai tên – đang giày xéo tứ tung trong bóng đêm, và dừng lại ngó quanh quất rồi tản ra đảo khắp vườn. Những cành nhánh của thân cây kế bên đang lay động, ắt hẳn một tên đang đứng rất gần chỗ nàng đang nấp.

Có tiếng kêu vang lên phía xa xa khiến tên đó dừng chân và làm nàng suýt hét lên. “Bên này! Cổng bị mở rồi!”

Don Bautista vắng tục, và ánh đèn lắt lư tiến về phía phát ra tiếng kêu. “Con bé chắc đã tìm ra lối này ngay tức thì y như nó tìm được đường ra khỏi nhà – số nó hên quá! Vậy thì mau lên đi, đuổi theo nó mau – mày hướng đó, còn ta và nó lối này.”

Martinetti, Juana chợt nghĩ ra khi nàng rón rén trỗi dậy, bóng tối lại bao phủ khắp nơi trong vườn. Anh ta chắc hẳn đã ra bằng lối đó và không nán lại đóng cổng. Không màng suy luận tình cảnh của mình, nàng bò về hướng cổng, lòng thẳm mong tên thị trưởng và người của hắn không lảng vảng quá gần. Nàng biết vì an toàn nàng không nên đợi quá lâu. Nàng liếc mình khảm phá xem họ có trở lại bắt gặp nàng không, nhưng đột nhiên nàng cảm thấy đuổi sức không muốn nghỉ ngơi nhiều nữa. Ít ra họ sẽ không phát hiện được tiếng chân tổ giác nàng, vì nàng đâu có mang giày.

Nàng bò sát tường âm thầm như một cái bóng, không màng tới những di chuyển và âm thanh trong bóng tối chung quanh mình, rồi ra khỏi khu vườn tiến vào con đường tối tăm. Nàng khẽ quay qua quay lại như một con thú đang đề phòng bị tấn công. Rồi nàng nhắm mắt nhắm mũi ủa đến trước, chú ý đến nơi mình đã đi qua chỉ để tìm những lối rẽ hẹp hơn, những chỗ tối sẫm hơn để giúp nàng ẩn náu trong lúc đi càng xa cái nơi nàng vừa tới. Mạch của nàng đập vang dội chỉ vì không quen chạy nhanh, thảo nào mà Tristán khinh miệt những người quý tộc như thế, nàng thoáng liên tưởng đến sự khinh bỉ của chàng.

Như để tìm nguồn an ủi nàng đưa tay đôi tay lạnh giá ôm lấy hai bên bụng mình trong lúc vội vã đi tiếp, người run cầm cập trong bộ y phục trắng lệ màu xanh và hoàng kim không thích hợp với hoàn cảnh hiện tại một chút nào, đôi chân chỉ còn lại vớ lạnh buốt. Giờ đây nàng không thể nhớ tới chàng nữa nếu không nàng sẽ òa lên khóc mất thôi, việc của nàng là phải xoay sở tìm cách sống còn và hạ sinh con chàng, không còn thời gian để đau buồn tiếc thương nữa.

Tương phản với lối ngoặt đen như mực nàng vừa khập khễnh đi xuống, con đường đột ngột dẫn đến một quảng trường sáng sủa như ban ngày, và Juana chớp mắt nhìn quanh nàng. Phải chi nàng có thể nhận ra dấu mốc đặc biệt nào đó để biết mình đang ở chỗ nào trong thị trấn, để khỏi mò mẫm đưa đầu vào gọng kềm của Don Bautista lần nữa. Nàng đứng yên, tim đập dồn như trống trận. Trên nền trời nàng thấy được bóng dáng ngọn tháp của nhà thờ San Pedro ngay đằng trước, tuy có khác vào ban đêm nhưng vẫn có thể nhận ra.

-o0o-

Nàng cứ ngỡ mình nhớ đường, nhưng vào ban ngày lúc nào nàng cũng đi chung với Carlos hay Elisabeta – hay là với Felipe. Bây giờ bóng đêm đã thay hình đổi dạng mọi vật nên những chỗ rẽ trông lạ quá, nàng cũng không thể phân biệt mình đi đúng đường không hay trí óc nàng đã trở nên mờ mịt sau mấy tuần sống với Dona Jerónima kể từ lần chót nàng thấy những con đường này. Nàng không muốn nghĩ đến lúc Luis và Elisabeta sẽ nói gì khi nàng xuất hiện trước cửa nhà họ. Lúc trước dường như nàng đã có lý khi chấp nhận họ trách móc mình bỏ rơi Felipe để giữ nguyên vẹn lòng cảm mến của họ đối với chàng, nhưng giờ nàng hối hận đã quyết định như thế. Họ có thể trách mắng nàng thậm tệ và đuổi nàng đi, nhưng nàng chỉ có một lý lẽ duy nhất và họ sẽ chịu cho nàng vào nhà vì đứa bé trong bụng. Nàng chỉ biết mình phải tìm đến họ, vì nàng không còn lựa chọn nào nữa.

Cuối cùng nàng nhất quyết rẽ vào con phố quen thuộc thì bỗng ở đâu một con mèo lon ton chạy ngang lối đi khiến nàng hoảng hồn. Điềm hên hay gỡ đây? Nàng dừng chân, nín thở. Có tiếng nói vọng lại nho nhỏ trong đêm, vài người đàn ông đang tất bật làm chuyện gì đấy bên ngoài căn nhà. Ánh đèn le lói trên bậc tam cấp, trông vàng vọt trên nền trời bình minh bắt đầu ló dạng, phết sắc vàng nhạt trên những hình dáng đang cật lực làm lụng.

Juana vô tình lui lại và đợi họ hoàn tất công việc – hình như họ đang khuôn vác đồ gì đấy trông có vẻ nặng, luộm thuộm – rồi đi vào nhà. Chỉ đến khi họ quay ra lần nữa, tay trống không, nàng mới nhận ra họ đang đứng ngay nhà Luis, nhưng cửa đang đóng.

Nàng chen qua đám người chỉ trong giây lát không màng chú ý đến những giọng nói kinh ngạc, quá tuyệt vọng lao tới cánh cửa đóng kín nên không nghe được họ đang nói gì với nàng. Không hiểu tại sao nàng lại có ý nghĩ đó, nếu cánh cửa ấy một khi khóa lại ngăn nàng vào, nàng sẽ không tài nào xui khiến nó mở ra nữa. Có ai đẩy nắm cánh tay nàng nhưng nàng hất ra và vùng người lao tới trước. Tay nàng bám chặt vào khung cửa trong lúc Luis toan sập lại.

“Cái đồ –” Cánh cửa nặng ngưng lại, và gương mặt đầy nếp nhăn ngó dáo dác chung quanh.

“Luis, làm ơn cho tôi vào! Tôi phải –” Juana cúi gập người lại thở hổn hển, mái tóc rối bời quét lê trên nền đất trước thềm nhà.

Luis nhìn chằm chằm kinh ngạc trước dáng người bất động đang khom xuống. “Juana?” ông hỏi một cách ngờ vực.

“Làm ơn đi.” Nàng xoay tay níu lấy cánh cửa và tựa thân hình mảnh khảnh vào đấy. “Làm ơn cho tôi vào. Tôi sẽ không – làm phiền chú lâu đâu nếu chú không muốn tôi ở lại, nhưng tôi có chuyện phải – nói với chú.”

Luis ném cái nhìn lo lắng về phía sau. “Cô không hiểu đâu, Juana. Cô không thể –”

“Luis, tôi xin chú mà! Vì an toàn của Felipe thôi!”

“Thì ra cô đã biết?” Ông lui lại một bước. “Nhưng sao cô lại biết chuyện mau vậy?”

Nàng không nghe ông ta nói gì, và lời nàng cứ tự động buột ra khỏi miệng không kiểm chế nổi. “Tôi nghe được – âm mưu giết anh ấy. Người sách hoạch việc này đã huênh hoang nói với tôi. Tôi tìm cách – bỏ trốn rồi đến thẳng đây – để báo cho Felipe biết. Luis, chú có thể –”

Nàng ngưng bật khi cánh cửa mở toang, bày cho nàng thấy cảnh tượng trong phòng.

Ắt hẳn mọi đèn đuốc trong nhà đều đem ra thấp ở đó, nàng nghĩ ngay khi nhìn quang cảnh trước mắt. Chiếc bàn dài Elisabeta thường dùng sửa soạn thức ăn được kéo vội vào giữa phòng và mọi vật khác đều gạt sang một bên. Elisabeta đang nhóm lửa đun nước, không buồn ngược lên. Trên mặt bàn là một thân người dài nằm sấp, hầu như không nhận ra được đó là ai, lấm đầy bùn đất rác rưởi, đùi phải lở loét nhoe nhoét những máu.

Luis lên tiếng, “cô đến quá trễ.”

Juana chỉ rú lên một tiếng không nói được lời nào và chạy đến bàn và khom xuống người Tristán ra dáng che chở cho chàng. Trông thấy thể Luis dỗi tia nhìn thoáng ân hận về phía vợ ông và khẽ nhún vai đoạn đóng cửa lại.

“Eugenio muốn anh ấy phải chết.” Juana vuốt mái tóc đỏ nhơ nhớp thật trùu mến, nàng cất tiếng như nói với chính mình. “Hắn nói hắn thuê người giết anh ấy trong trận đấu kiếm...”

“Cậu ấy vẫn có thể bị chết. Đó có phải là lý do cô đến để nhìn cho chắc không?” Elisabeta nói, lời bà không còn vẻ thân tình lúc bà quay lại từ chỗ treo vạc đun nước, giọng điệu của bà khiến Juana ngẩng phắt lên. “Tôi cho rằng cô thấy xấu hổ kết hôn với cậu ấy khi thấy chúng tôi sống ra sao – đó có phải là nguyên nhân cô bỏ đi đến chỗ la viuda và những người bạn giàu sang của bà ta không?”

Juana nôn nóng toan phủ nhận, nhưng lời chưa kịp thốt ra đã tắt ngấm trên môi khi nàng đưa mắt nhìn từ khuôn mặt không khoan nhượng của Elisabeta sang nét mặt hoài nghi của Luis. “Nguyên nhân nào tôi bỏ anh ấy đi không quan trọng – nếu đó là điều cô chú tin thì hãy cứ tin như thế. Chúng ta đang phí thời gian tranh luận trong lúc nên chăm sóc cho anh ấy – Tristán bị thương nặng như thế nào?”

Nàng nghe lời lẽ của mình cộc cằn nên ghìm lại. Nàng cắn môi khi thấy Elisabeta đăm đăm nhìn mình một cách kỳ lạ.

“Mình cần nước để rửa sạch máu,” bà nói cộc lốc và quay đi.

Luis xen vào, giải thích cho Juana biết một cách rời rạc làm thế nào và ở đâu người ta tìm được Tristán.

“Ngay đường Talavera, gần như là phía bên kia thị trấn! Bọn người phát hiện cậu ấy nói máu cậu ấy chảy suốt từ bãi rác đến chỗ đó – chỉ có Chúa mới biết được cậu ấy đi trong bao lâu. Chắc cậu ấy nghĩ mình đi qua hướng bên kia, vì họ nói cậu ấy muốn đến gặp chúng tôi.”

Juana rùng mình, nhưng Luis vẫn tiếp tục không chú ý đến thái độ của nàng, “họ cho rằng cậu ấy bị bắn và bị quăng ra đó cho chết, nhưng thay vì thế cậu ấy đứng dậy được và đi – bằng cái chân đó,” ông ta ủ rũ nhìn vào vết thương một lát, đoạn nói, “tôi phải đi lấy dụng cụ,” và mau mắn bỏ ra ngoài.

Juana quay qua Elisabeta, mắt nàng trông thật to sẫm lại vì nôn nóng. “Chúng ta phải mau đi mời bác sỹ.”

“Không còn thời gian đâu.” Elisabeta không hề ngược mắt khỏi cái vạc nóng bà đang bê tới bên bàn, được giữ trong những nếp gấp của tạp dề. “Cho dù mình có đủ tiền trả bác sỹ, đầu đạn cần phải lấy ra ngay trước khi cơn sốt bắt đầu làm Felipe dấy dậy.”

“Trước đây tôi đã nằm yên – cho Luis làm việc.” Giọng nói thều thào yếu ớt vang lên từ chỗ bàn khiến Juana giật cả người. Tristán hơi xoay đầu đi, thân hình gồng lên, và nàng thấy bờ vai rộng của chàng căng ra lúc chàng cố trỗi dậy.

Elisabeta vội đặt cái vạc xuống. “Nằm yên nào, Felipe! Cậu bị bắn từ phía sau, chúng tôi không thể lật cậu qua cho đến khi Luis lo cho vết thương.”

“Frontenera.” Tiếng thì thầm nhỏ hẩn. Đầu chàng vừa ngước lên lại gục xuống ngay.

Juana nín thở, âm thanh phát ra nghe đau đớn như tiếng thổn thức, Juana quỳ xuống và áp ủ bàn tay dài trong đôi tay mình. Chàng nằm bất động trông thật trì trệ, nặng nề y như người chết, hoàn toàn không giống thần thái ung dung uyển chuyển, tỉnh lặng lúc chàng tỉnh táo. Gương mặt hơi xoay nghiêng hẳn sâu đau đớn ngay trong lúc chàng bất tỉnh, đôi mí nặng nề thái quá khép im lìm, hàng mi vàng rực tương phản trên làn da tái ngắt. Ngón tay nàng lỏng ngóng dò dẫm mạch của chàng, nhưng khi tìm được thì tiếng tim của nàng lại đập quá lớn vang lồng lộng trong tai khiến nàng gần như điếc. Thở một hơi sâu thăm cảm tạ, nàng hiểu ra tay chàng run lên là do cơn sốt hoành hành chứ không phải là nỗi lo sợ của chính nàng. Nàng đứng dậy người cứng còng, nhưng vẫn cầm tay chàng dường như nàng sợ nếu buông bàn tay ấy ra chàng sẽ trón nàng đi mất.

“Anh ấy hãy còn sống,” nàng nói ngắn gọn, dường như âm thanh của những từ ngữ đó sẽ củng cố sự thật ấy.

Elisabeta đứng một lát nhìn nàng vén mớ tóc rối ra sau cho Tristán, bà nói vắn tắt, “mình cần rửa vết thương trước khi Luis tới khám. Cô đem đèn lại gần đây trong lúc tôi cắt quần cậu ấy ra.”

Juana làm theo lời bà, lòng cảm giác tê dại thật lạ lùng. Gom lại hết tất cả đèn đuốc trong nhà cũng chỉ phát ra được thứ ánh sáng vàng vọt, chập chờn, và nàng bắt đầu hiểu công việc của Luis khó khăn đến dường nào. Thậm chí nhà giải phẫu tài ba nhất cũng cần đầy đủ ánh sáng để làm việc, nhưng với người chưa có kinh nghiệm việc tìm tòi trong thịt người sống chỉ với sáu bảy ngọn đèn sắp đối với nàng dường như là đương đầu với cái chết một cách vô ích. Và ông ấy nói muốn dùng dụng cụ có nghĩa là gì? Chắc chắn là nhà phẫu thuật chăm sóc thương tích sẽ bớt nguy hiểm hơn, dù rằng đi mời bác sỹ là đồng nghĩa với chậm trễ.

Đến lúc nàng dời ngọn đèn chót, Elisabeta đã cắt xong lớp nhung chấy xém loang máu và để vết thương lộ ra. Chỗ đạn bắn vào không giống thịt người, Juana thăm nghĩ, không thể nào diễn tả được, bết đầy thuốc súng đen và lấp loáng máu ướm. Da thịt đã bị xoáy vào trong bởi đầu đạn chì, mất hết hình thể chỉ còn là mớ bầy nhầy đỏ thẫm. Chắc nàng đã gây ra tiếng động thì phải bởi vì người phụ nữ lớn tuổi ngước lên rồi lại nhìn sang hướng khác.

Bằng giọng băng quơ Elisabeta nói, “rửa sạch máu đi trong lúc tôi lấy thêm nước sạch và khăn vào. Cậu ấy sẽ đau đấy, nhưng cô làm càng nhanh càng kiên quyết thì càng tốt cho cậu ấy, thắm nhẹ nhẹ không được việc đâu.”

Juana nhớ lại bà ấy cũng dùng cùng giọng điệu này khi chỉ nàng làm thế nào để đánh bơ và vụn cổ gà. Khi Elisabeta đi ra ngoài nàng nhúng miếng vải, trông giống như phần còn lại từ chiếc áo chemise tốt nhất của bà chủ nhà, vào nước ấm thăm tâm vừa do dự vừa lo âu. Thậm chí cảnh tượng vết thương cũng làm nàng

bọn dạ, nhưng nàng nghĩ nàng lưỡng lự chạm vào chỗ da thịt ấy không phải là vì ghê tởm mà sợ làm Tristán đau. Nàng bấm môi lại. Đó là điều Elisabeta đã bảo ban nàng, thà làm đau Felipe để giữ chàng sống sót còn hơn là để chàng mất mạng vì tính ủy mị, quá cầu nệ của nàng. Chàng đã từng dạy nàng chống lại chàng khi nàng vẫn còn là một cô gái được bao bọc chở che chẳng biết gì ngoài việc được nuông chiều, giờ đây nàng nhất quyết sẽ sử dụng tinh thần mà chàng từng khơi động để cùng sát cánh bên chàng đẩy lui thần chết.

Chiếc chân lành hoen khá nhiều máu và đã được lau sạch. Vạc nước dần dần bị nhuộm đỏ cho đến khi nàng tưởng chừng mình lấy máu rửa máu. Lúc lau đến gần vết thương, vết bầm thuốc súng đã biến thành màu đen đỏ còn máu thì trở thành đen, đầy cộm và dính bết lại, nhớt nhớt. Juana vẫn vững tay chùi rửa, sắc mặt nàng trắng bệch, tiều tụy, cổ không nao núng khi chạm vào da thịt đang rỉ máu. Chỉ đến khi vết thương đã sạch, nàng mới biết mình nhịn thở bấy lâu.

Lúc ngược lên, nàng thấy Luis đang nhìn mình, nhưng ông không nói năng gì chỉ gật gù và trải cái bó vải đen ra khiến dụng cụ trong đó va vào nhau kêu lanh canh. Nét mặt hơi ủ rũ thường ngày của ông biến đổi không sao diễn tả được. Vẻ quả quyết hẳn rõ trên gương mặt r ám nắng, nếp nhăn chồng chất.

Elisabeta lên tiếng nhưng không hướng về phía Juana mà nhìn băng quơ trên đầu nàng, “xưa kia Luis từng là nhà phẫu thuật ngoài mặt trận. Ông ấy không phải là người làm khoa học nhưng có thể chữa bệnh – người ta kéo tới tìm ông ấy giúp còn thường hơn là đi gặp bác sỹ chuyên nghiệp. Hồi đó ông nhà tôi đã chữa cho khuôn mặt thảm hại của cậu ấy khi con mụ đó cho người rạch nát – đó là lý do lúc đó Felipe đến chỗ chúng tôi. Luis đã kể cho cậu ấy nghe những chuyện xa xưa rồi cậu ấy nhớ được hết, dù suýt bị mù và kinh hoàng như lúc cậu ấy –”

“Tôi là một tên ngốc.” Giọng thì thầm của Tristán nghe có vẻ lơ đãng, như người đang mê sảng, nhưng đượm vẻ cay đắng như tự khinh bỉ mình. “Chỉ có người khờ dại mới nghĩ như thế – yêu người, người sẽ yêu mình.”

Tim Juana quặn thắt vì ghen tuông đau đớn đến độ muốn ngừng đập, máu trong người nàng như đông đặc. Giờ đây nàng nhận ra được nỗi thống khổ ẩn sâu dưới lớp từ ngữ châm biếm đó vì niềm đau của chàng phản ánh nỗi giận vặt của riêng nàng. Chàng vẫn yêu người phụ nữ chàng khao khát từ thuở thiếu thời, và đang ngậm đắng nuốt cay nỗi mất mát lần thứ hai.

Bằng giọng điệu điềm tĩnh khiến nàng cũng phải ngạc nhiên với chính mình, nàng nói, “bà ta chưa biết anh bị thương. Anh vừa rời nhà bà ta thì họ tìm thấy anh, phải không?” Nếu không họ làm sao biết được anh ở đâu. Chúng tôi có thể mời bà ta đến nếu anh muốn gặp lại.”

Chàng không nhắc đầu lên, nhưng nàng thấy bắp thịt quanh miệng chàng đàn lại. Ánh mắt xanh lục nhìn đăm đăm cố định, sáng rực thật ghê rợn. “Không – giờ này bà ta không đến đâu. Giữa chúng tôi đã chấm dứt rồi, tối nay bà ta – đã nói với tôi như thế.”

Tim nàng bùng lên niềm vui không tên, nhanh như vũ bão không khác nào nỗi đau trước đó, rồi mau chóng tắt lịm khi nàng bắt gặp nét mặt đau khổ của chàng. Cho dù Elena đã không còn yêu chàng, lòng chàng vẫn không đổi thay. Nàng bỗng dưng hiểu ra dù nàng có ngủ với Don Diego đi nữa trái tim ấy vẫn không lay động vì Tristán không hề yêu nàng.

“Bây giờ tôi phải làm khó cậu một chút, Felipe,” Luis xen vào, “ráng đừng cự quạ. Tôi hy vọng sẽ không lâu đâu.”

“Luis.”

Giọng Tristán nghe có vẻ hài lòng khi nhận ra tiếng bạn mình, nhưng Juana thấy những ngón tay dài của chàng bấu chặt lấy mép bàn chuẩn bị tinh thần. Luis cũng thấy cử động đó, và nháy mắt ra hiệu cho nàng đến gần để ông dặn nhỏ.

“Đúng ra cậu ấy cần thuốc giảm đau, nhưng trong nhà không có thứ nào cả. Nếu cậu ấy bắt đầu dấy khi tôi mổ, cô và Elisa phải cố hết sức dẫn cậu ấy xuống. Hãy để ý bà ấy làm thế nào rồi bắt chước. Đạo trước bà ấy từng giúp tôi.”

Juana gật đầu. Không cần phải nói ai cũng hiểu cả ba người gộp lại cũng không thể nào đề nổi Tristán nếu chàng vùng vẫy. Luis đã biết quá rõ.

Cái que dò vết thương lấp lánh dưới ánh nến lúc Luis gờ lên, nhưng ngay khi chạm tới vết thương ánh kim khí sáng loáng mờ hẳn đi. Luis bặm chặt môi trong lúc moi tìm, tay ông thoăn thoắt khéo léo đưa đẩy, mỗi cử động đối với Juana tựa như cả thế kỷ trong lúc thanh kim loại luồn một cách tàn nhẫn vào vết thương há miệng, dò tìm đầu đạn. Tay Tristán bặm cứng vào cạnh bàn, nhưng chàng không hề kêu rên.

“Tôi không thấy đau cả,” Luis nghiêng răng nói. “Sâu quá.”

“Em gờ đèn cao hơn nhé?” Elisabeta hỏi ông.

“Đừng làm thế trừ phi em muốn rút sấp lên người cậu ấy – anh đành phải sờ vào xem sao. Giữ chặt cậu ấy khi anh...”

Ông không màng nói hết câu. Người nằm trên bàn hực lên một tiếng ghen ngào ngấn ngủi, tay Tristán cào xước trên mặt gỗ. Máu tươi tứa ra trên tay Luis lúc ông ấn xuống, giữ chặt lấy thân thể đang nảy lên. Elisabeta lao tới chụp cổ chân Tristán và cố hết sức bình sinh ngăn chàng đẩy dũa.

“Cái que đụng nó rồi,” Luis thành linh lên tiếng, “nhưng tôi không biết có đẩy nó vào sâu hơn không. Vì Chúa, đè cậu ấy xuống đi.”

Tay ông nhanh chóng xới vào chỗ thịt bị thương y như người dùng thuổng đào trong bùn đặc quánh, Tristán găm lên như xé phổi. Thân hình chàng quẫy mạnh khiến cây dò vượt đi, Luis bực bội văng tục. Ông lấp tức vươn người, thở nặng nhọc, rồi nói, “tôi phải thử lại lần nữa.”

“Chú giết anh ấy mất thôi!”

Nước mắt hoà lẫn với mồ hôi đang tuôn ra như suối trên mặt Juana. Hơi nóng đèn sấp làm cho căn phòng nhỏ nóng hầm hập, nhưng nàng lại run bắn bật. Tâm trí nàng lưu ý được gương mặt ngăm đen của Luis lấp loáng ướt và áo chemise của ông như dán vào lưng, nhưng không màng nghĩ ngợi đến nguyên do. Nếu nàng phải nêu lý do cho cái cảm giác ngọt ngào đang đẩy động trong lòng mình thì nàng phải đặt tên cho cảm giác ấy là sợ.

Luis trả lời quá đỗi đơn giản. “Nếu tôi không làm thì đằng nào cậu ấy cũng chết.”

Tristán thốt ra điều gì đó không rõ nghĩa bằng giọng vội vã, hỗn hển, và nàng nhận ra chàng đang nói tiếng mẹ đẻ khi cơn sốt gia tăng. Nàng nói nhanh, “hình như anh ấy muốn cái gì đấy,” nhưng Luis chỉ gật đầu rồi lại cúi xuống làm tiếp, mái tóc xám đổ ụp ra phía trước, sắc thái của ông trông giống như thợ mộc đang cưa gỗ hơn là bác sỹ chăm sóc thương tích bệnh nhân. Không cách gì chịu đựng nổi những hình ảnh tưởng tượng cứ vùn vụt trong tâm trí thêm giây phút nào nữa, Juana quay lưng về phía ông ta để quan sát chồng mình.

Làn da vàng tẩy lên vì sốt đến độ những những mảng tàn hương dày đặc như phủ bụi vàng đã thấm lại thành màu đồng. Vành miệng bất động giãn ra như một con thú đang nhe răng mỗi khi cơn đau dội đến, lăm lăm những từ ngữ rời rạc vô nghĩa. Đầu chàng bắt đầu khe khẽ máy động, còn tay thì vô tình thịch xuống bàn như người đang đập vào cánh cửa đang đóng đò vào nhà. Trước tình cảnh đó nàng vô tình luồn tay mình vào một bên tay chàng và bàn tay ấy khép chặt lấy ngón tay nàng, siết mạnh đến nỗi da nàng trắng nhợt và nàng muốn thét lên. Nhưng nàng cảm giác được mạch đập yếu ớt hỗn loạn trên lòng bàn tay mình và hiểu được nguồn sức mạnh kinh khủng đó chỉ là ngoài mặt, chỉ là cơn chấn động do đau đớn đến mờ mịt thần trí, nên chàng cũng không biết được mình đang cầm nắm vật gì.

“Chỉ một phút nữa thôi,” Luis nghiêng răng nói, và Juana chồm lên thân hình chồng mình bắt chước Elisabeta và dùng hết sức ấn chàng xuống, như thể nàng đang che chở cho chàng khỏi bị sét đánh. Làn da chàng nóng bỏng khiến nàng phải nín thở, thật giống như đang nằm trên chiếc giường bằng than hồng. Chàng rung mình làm mọi người đều rung chuyển. Nàng nghe Luis cầu nài, rồi căn phòng đang yên lặng bỗng vang lên tiếng khóc trẻ con.

“Rodrigo – chắc nó dậy rồi.” Elisabeta vô tình bước đến cửa, nhưng tiếng Luis cất lên khiến bà dừng lại.

“Đứng lại đó! Để cho nó khóc năm phút đi. Cậu ấy suýt làm tôi vượt tay rồi đây này.” Giọng ông nghe có vẻ bần bực, nhưng âm điệu đó toát lên điều gì đó khiến nàng điếng cả người. “Tôi hãy còn có thể...”

Ông ngưng ngang, và căn phòng chỉ còn lại mỗi tiếng khóc nằng nặc của Rodrigo ngoài tiếng thở khò khè gấp rút của Tristán. Juana cảm thấy thân hình chàng đang nảy lên bên dưới nàng, cố tránh cơn đau khi Luis đào sâu hơn, và nàng bám chặt lấy cạnh bàn như đây là cái phao giữa biển cả mệnh mông, tay nhức buốt vì cố gắng quá độ.

Đột nhiên tâm trí nàng vụt lóe lên ý nghĩ rằng sự chống chọi của chàng biết đâu sẽ gây hại cho đứa bé trong bụng, nhưng nàng vội gạt phăng ý nghĩ đấy đi và bám chặt hơn. Lưng Tristán ưỡn lên vì bị co giật không cách nào khống chế được, và nàng cảm thấy lòng chàng thôi thúc như muốn gào thét như cảm giác của chính nàng, quả thật là cơn co thắt hãi hùng. Tiếp theo như thể bị đánh đến điếc, nàng chỉ còn nghe được tiếng nức nở đều đều của thằng bé trong phòng kế bên, và nỗi thôi thúc muốn gào thét vụt biến mất: Tristán kêu lên một tiếng quặn thắt rồi nằm im lìm.

Nàng buông tay ra và vươn thẳng người đau đớn, đưa tay sờ má chàng mà lòng nàng vẫn không tin được sự việc xảy ra trước mắt mình. Da chàng khô như ngói, nóng bỏng khiến nàng nhớ lại lần đầu khi chạm vào chàng nàng cứ ngỡ làn da ấy phải lạnh lắm. Lạnh lẽo như băng đá, lạnh lẽo như chết chóc.

“Cuối cùng cũng xong.” Giọng Luis không tỏ ra do dự nhưng nghe có vẻ lo lắng. “Đôi khi sức mạnh của Felipe thật đáng nguyên rủa – hầu hết mọi người đã ngất xỉu từ lâu rồi. Giờ thì tôi có thể làm xong việc khỏi cần bất cậu ấy phải chịu đau nữa – đương nhiên là cho đến khi cậu ấy tỉnh lại.”

“Tỉnh lại? Vậy anh ấy chưa chết?”

Luis lắc đầu. “Chưa đâu. Cậu ấy có thể chết vì mất máu, bị sốt, hay cả chục thứ khác, nhưng ít ra bây giờ chưa chết.” Ông thăm máu vết thương trong lúc nói tiếp. “Cậu ấy may mắn đấy, vừa phần đối phương nhắm bắn vội vã hoặc là cái tên đó là tay súng đoảng – chỉ có thánh mới biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng đầu đạn hình như đi ngược lên trên! Suýt làm gãy xương chỗ khác, nhưng dù nó nằm sâu trong thịt nhưng không đến nỗi bị gãy chân và què quặt suốt đời.”

Juana nhìn ông đăm đăm, lòng như cắt được tảng đá nặng như miệng không thốt nên lời. Elisabeta đã vào trong đỡ Rodrigo, giờ thì nàng cũng không giúp được chuyện gì khác. Nửa tâm trí nàng nghe được tiếng thằng bé nức nở dội trong lúc thân thể nàng choáng váng cơ hồ kiệt quệ, mọi sự việc trong buổi tối kinh dị này dường như cùng hiện lên tiêu diệt sức lực của nàng. Giờ đây buổi đầu ngày đã qua, những tia sáng xanh xanh len qua dưới khe cửa lúc nàng vừa tới đã chuyển sang màu mơ chín từ lâu và lúc này đang nhạt dần thành sắc hoàng kim.

“Mở cửa sổ ra đi.” Tiếng Luis như lập lại ý tưởng của nàng. “Ánh sáng ban ngày giúp tôi thấy rõ hơn.”

Nàng máy móc tuân lời, đoạn dựa má vào mép gỗ cứng của cánh cửa lá sách lúc nàng lơ đãng nhìn ra đường. Nàng biết mình phải kể gì với Luis và Elisabeta về các biến cố đêm qua: kể sự thật về Eugenio có nghĩ là phải giải thích về Bartolomé, tuy nhiên họ lại tin rằng nàng đã phái anh em Frontenera đến giết Felipe...

Đầu óc mỗi một của nàng không vùng vẫy nổi nữa. Họ nghĩ như thế nào về nàng cũng không thành vấn đề miễn là họ cho nàng ở lại bên cạnh chàng, điều quan trọng là Felipe phải sống. Mọi việc khác có thể gác lại.

Nàng rời cửa sổ, ưỡn ngực tỏ ý bất chấp hết tất cả, thái độ này nếu tỉnh táo Tristán có lẽ sẽ rất thưởng thức, rồi trở lại tiếp tay với Luis.

-o0o-

“Cô nên nghỉ ngơi đi.” Luis yên lặng bước vào phòng ngủ nhỏ bé và đóng cửa lại, Juana liếc vội về phía ông rồi lại quay sang nhìn gương mặt thiêm thiếp của Tristán.

“Tôi sẽ ngủ khi nào anh ấy tỉnh lại.”

Nếu chàng tỉnh lại, tâm trí nàng nói thêm rồi lại tránh né ý nghĩ đó. Luis đặt tô soup vào tay nàng, nhưng nàng chỉ nhìn vào đấy khi cảm thấy hơi nóng thấm vào lòng bàn tay mình. Nàng cất tiếng, “vô ích thôi, anh ấy đâu có ăn được,” và định đặt tô sang một bên, nhưng Luis ngăn nàng lại.

“Soup này là cho cô. Đừng để mình đói quá, Juana.”

Nàng không chú ý đến lời ông và vẫn tiếp tục nói. “Anh ấy nóng quá, cứ hắt chăn ra hoài. Mình có thể làm cách gì khác không?”

“Không, nhưng trời sắp tối rồi, đến lúc ấy người cậu ấy sẽ bớt nóng.”

Luis thầm nghĩ chắc họ đã trò chuyện tới lui như thế cả chục lần rồi, nhưng ông không đưa ra nhận xét nào. Mọi chú ý của cô gái đều chăm chăm vào thân hình đang trần trỗ trên giường. Gương mặt trái xoan xanh xao vì thiếu ngủ và đôi mắt lộ rõ nét thâm quầng. Cô ấy chưa hề rời khỏi phòng kể từ khi Tristán được đưa vào đây, và cứ ngồi mãi bên cạnh cậu ấy từ lúc ấy: chăm sóc, đắp nước lạnh lên người cậu ấy, kiên trì kéo lại tấm chăn cứ bị thân hình sốt hừng hực làm rơi ra không hề biết mệt mỏi là gì. Thậm chí thái độ ghét bỏ của Elisabeta cũng giảm đi và biến thành lo lắng cho Juana, còn Luis không cảm thấy gì khác ngoài lòng trắc ẩn đối với Juana – cô gái này trông như thể đang dùng hết sức lực của mình trong trận chiến dành lại sự sống của Tristán.

Ông dịu dàng nói, “thử một muống soup đầy của Elisabeta nấu đi rồi tôi sẽ kể cho cô nghe tin tức mới nhất. Cả thị trấn đang xôn xao về chuyện xảy ra tối qua.”

Trong giây lát ánh mắt Juana rời khỏi gương mặt chồng mình, nhưng chỉ đúng một giây rồi nàng với lấy tô soup một cách miễn cưỡng. “Thế họ đã bắt được bọn người bắn anh ấy chưa?”

“Cho đến giờ thì chưa, nhưng còn nhiều chuyện khác xảy ra.” Luis dựa vào cửa, vừa quan sát cả người đàn ông nằm trên giường và cô gái đang ngồi trên chiếc ghế đầu thấp cạnh đấy vừa nói. “Người ta đồn rằng lệnh truy nã Felipe đã ban ra, vì đã dả thương tàn bạo Don Diego Ruiz tại nhà la viuda tối qua. Khuôn mặt tuần tú của quý tử ngài thống đốc đã bị hủy hoại, và họ đang lùng bắt cậu ấy về trừng trị.”

“Tôi đã nặng tay với hắn.” Giọng nói Tristán vang lên nhẹ nhàng và đầy khinh miệt bên tai Juana, và nàng đáp lời, “anh ấy bảo với tôi anh ấy đã – tôi không nhận ra anh ấy muốn nói gì khi –”

Lẽ đương nhiên, nàng thầm nghĩ, nằm trong lòng Tristán nàng đâu màng quan tâm đến chuyện gì đã xảy ra cho Don Diego Ruiz. Nàng không khi nào tin chàng đợi mình ở cuối phòng tranh, tin làm sao được vì điều đó hết sức vô lý – quá khứ không thể nào lặp lại tàn nhẫn đến như thế. Nàng cắn môi sa vào yên lặng, gò má nóng bừng.

Luis tiếp lời, dường như không để tai đến những lời lẽ bối rối của nàng, “còn ngài thị trưởng đâu còn tâm trạng nào để lo tới các nhà quý tộc nào muốn tự tiêu khiển bằng cách bắn bỏ bọn dân ngoại quốc, nhất là lúc ông ta đang trên đường truy lùng phù thủy – Dona Jerónima de Herreros và người khách ở nhà Don Bautista. Có tin đồn là họ đang tìm bắt một phụ nữ trẻ có tên là Margarita Armendariz. Tại sao lại chọn cái tên đó? Khi họ chính thức bắt đầu lùng bắt thì cái tên đó sẽ lôi kéo họ đến thẳng chỗ này.”

Ông nói một cách thực tế, giọng trầm trầm của ông vẫn điềm tĩnh. Khi thấy nàng sững người, ông nói thêm, “ăn cho mau đi, kéo nguội.”

Tay nàng run lên cầm cập trong lúc cầm tô soup lên. “Chú có tin tôi là phù thủy không Luis?”

“Tôi không tin, mặc dù tôi từng nghĩ cô ắt hẳn là loại người đó khi Felipe bảo cậu ấy đã cưới cô. Nếu cô biết trước đây cậu ấy từng nói gì về phụ nữ, rồi sau đó lại kết hôn –! Nhưng có rất nhiều người sẽ tin điều này, và sợ hãi là một nhà thuyết phục tài ba nhất. Nếu cô bị bắt, vô khối kẻ sẽ nói rằng họ đã thấy điều gì là lạ ở cô ngay từ lần gặp đầu tiên – và Don Bautista là người lúc nào cũng sợ sệt. Bọn phù thủy hẳn bắt về luôn luôn thú tội trước khi hắn đem họ đi thiêu sống.”

Juana có cảm giác như đang ngạt thở. Tối qua nỗi sợ hãi của Don Bautista là điều gì đó thật hoang đường, là một ảo tưởng có thể gạt bỏ bằng lời lẽ sắc bén, nhưng giờ đây nỗi sợ đó đang gia tăng mạnh mẽ và hung hiểm như cuồng phong bão tố. Nàng hỏi qua đôi môi khô khốc, “chú nói là hắn sẽ truy lùng khắp thị trấn à?”

“Hắn đã ra tay rồi. Hắn đã phái hai binh sỹ đi giúp, nhưng ít ra là một ngày nữa bọn họ mới tới, cô thật có phước đấy. Cô có thể –”

Nàng khê thở dài một cách lạ lùng và hồi hận đã cắt ngang câu hỏi đó. “Ngày mai tôi sẽ biết được Felipe sống hay chết. Hãy ráng nhẫn nại với tôi cho đến lúc đó, rồi tôi sẽ ra nộp mình. Nếu họ phát hiện tôi ở đây, tôi sẽ nói tôi phù phép bắt chú phải chữa chấp tôi, nếu không tôi sẽ đi tìm họ. Có lẽ họ sẽ không thiêu tôi cho đến lúc đứa bé ra đời – tôi biết luật định như thế.”

Nàng nói những chữ cuối cùng gần như cho chính mình, đôi ánh mắt yêu thương trên gò má trũng, gương mặt đang cau lại của Tristán nên không thấy được Luis đang há hốc miệng kinh ngạc.

“Cô đang – cô muốn nói là cô đang mang thai?”

“Phải. Tôi vừa biết được cách đây hai ngày.”

“Đứa bé là của –” ông ngập ngừng – “của Felipe phải không?”

“Ồ, phải.” Juana không màng giải thích thêm, đôi môi xanh xao thoáng nụ cười mơ hồ, và nét mặt căng thẳng bỗng chốc trở nên dịu dàng mà ông chưa từng thấy ở nàng trước đây.

“Cô có chắc đó không phải là nguyên nhân cô gây với cậu ấy chứ?” Luis nêu lên câu hỏi dựa trên kinh nghiệm của bản thân mình về nhược điểm của phụ nữ, và nhìn trộm về phía giường như thể người đàn ông đang bất tỉnh kia đột nhiên nghe được lời ông nói. “Khi cậu ấy nhận được thư cô gửi, cậu ấy –”

“Anh ấy chưa biết gì về đứa con cả, và bây giờ cũng không biết được,” nàng trả lời một cách nôn nóng. “Luis, cho đến lúc này cơn sốt đã hành anh ấy mười hai tiếng rồi – chắc chắn anh ấy không thể nào chịu nổi lâu hơn nữa phải không? Anh ấy cứ gọi lớn vì cái gì đó, tôi không hiểu được anh ấy muốn nói gì cả.”

Luis nhìn nàng nghi hoặc, rồi vội nói, “tôi cũng không hiểu – tôi không hiểu Anh ngữ, Juana, nghe tôi nói đây. Cô không thể đầu thú với Don Bautista nếu cô đang mang thai. Cô không hình dung được họ sẽ làm gì với những người bị nghi ngờ là phù thủy để trục quỷ ra khỏi thân thể những người này đâu.”

“Thay vì thế tôi nên trốn ở đây cho đến khi tôi khiến cho chú và gia đình bị tình nghi vì đã giúp tôi, và Felipe bị phát giác hay sao?” Nàng đặt soup xuống gần như không chạm môi đến, mắt rực sáng. “Đã quá lâu tôi cứ tai ngơ mắt lấp trước những sự việc đã xảy ra và cố trốn tránh hậu quả của những việc ấy. Tôi vô tội với cái chết của cả Dona Jerónima và Eugenio de Castaneda – Phải, chính là Eugenio,” nàng nói thêm một cách gay gắt khi thấy Luis toan cất tiếng. “Hắn theo dõi tôi tới đây để cố bắt tôi trở về castillo với hắn, nhưng bây giờ chuyện đó không thành vấn đề nữa. Ngay khi tôi biết Felipe sẽ – sẽ hồi phục hay không, tôi sẽ đến gặp Don Bautista và kể cho hắn toàn bộ sự thật mà tôi biết về cái chết của họ. Hắn tin hay không, tôi không buồn quan tâm tới.”

Luis chăm chăm nhìn nàng một lúc lâu, khuôn mặt nặng nề của ông trông thật kiệt quệ trước khi ông lẩm bẩm, “tôi sẽ bàn với Elisabeta. Cứ gọi tôi nếu tình trạng của Felipe có gì thay đổi,” rồi ông bước ra ngoài khép cửa lại sau lưng.

Juana không đáp lại lời ông, nàng đứng lên và lại cúi xuống bên Tristán để thấm ướt gương mặt đã trở nên âm ẩm trong căn phòng nóng nực.

Chàng vùng vẫy liên tục khiến Juana phải dùng hết sức mới ấn được chàng xuống, nàng biết nhẹ tay sẽ vô hiệu với chàng, tay nàng đè chặt trên lồng ngực Tristán để giữ chàng nằm yên. Chưa gì mà xương đã lộ rõ dưới làn da chàng, cứ như thể cơn sốt đã làm thịt tan mất, bày ra toàn bộ xương sườn bên dưới. Đường như nỗi tuyệt vọng tha thiết đang bao phủ lấy nàng lan truyền tới chàng, Tristán chợt mở mắt, ánh mắt sáng lóa như ngọc lục bảo trong trũng mắt thâm quầng. Trong chốc lát nàng tưởng chừng chàng không nhận ra nàng, nhưng chàng nheo mắt lại như ráng tập trung nhìn, rồi ánh mắt ấy từ từ ngập tràn cay đắng.

“Em đã dành hết lòng thù hận cho mục đích thật thích đáng,” chàng nói một cách châm biếm, rồi hơi thở nồng nàn chàng thở hắt ra và đôi mí mắt nặng như gấn chì lại nhắm kín mít.

Những giây phút kế tiếp mọi thật rồi rầm đến độ đầu óc Juana không cách nào làm sáng tỏ được. Nàng nhớ mình hét lên gọi Luis, hoang mang tột độ khi nghe rằng chồng mình chưa chết nhưng chỉ thiếp đi. Nàng nhớ đôi mắt ngấn nước của Luis lúc ông bảo với nàng chàng có thể hồi phục nếu tỉnh lại dù trong giây lát. Nhưng mọi việc bị cuốn vào trong lớp sương mịt mù che kín hết tâm trí khiến nàng thành linh trở nên bất lực như một đứa bé con, trong lúc ý nghĩ của nàng cứ xoay vần như bị thôi miên quanh lời Tristán từng nói dạo trước.

Em đã phí đi lòng thù hận của em rồi – hãy để dành nó vào dịp khác, lúc nào mà nó thực sự giết được tôi chàng đã nói với nàng như thế trên đường rời khỏi castillo, khi nàng cầm máu vết thương nhỏ do Jaime gây ra cho chàng. Nàng phân vân tự hỏi, lúc này có phải trí não sốt đến mờ mịt của chàng đang oán trách nàng vì sự tổn thương còn lớn hơn nhiều hay chăng? Nàng nhận ra được tia nhìn trong mắt chàng đắm đắm soi

trên mặt nàng: ánh mắt xuyên thấu, đầy cảnh giác như đang đề phòng bị tập kích. Nàng từng thấy ánh mắt đó của chàng khi Tristán nhìn Torres ngang qua thân thể bất động của Eugenio, ánh mắt hẳn rõ ý công khai ứng chiến.

-o0o-

Felipe lại bắt đầu lẩm bẩm khi ánh nắng nhạt dần, những lời thì thầm gay gắt khiến Juana nôn nóng muốn hiểu chàng đang muốn nói gì. Nhưng giờ đây giọng chàng lại nhỏ dần, từ ngữ nghe thật mơ hồ, dường như cơn bệnh đã tước đi phần dự trữ cuối cùng trong cái nguồn tự chủ siêu phàm, đầy ngạo mạn ấy. Cử động của chàng chỉ là những cơn co giật, có vẻ như đôi lúc vận động hơn một lần cũng không đủ sức. Trong cuộc chiến giành sự sống này chàng đã thất bại, Juana thầm nghĩ, nàng phải dẫn xuống cơn thôi thúc muốn gào lên rằng chàng phải chống chọi, phải tiếp tục chống chọi, rằng chàng đã hiểu lắm khi cho rằng nàng muốn chàng phải chết...

Elisabeta đã vào rồi lại ra một đôi lần, không ai thấy bóng dáng Luis đâu cả, nhưng Juana cũng không thắc mắc ông ấy đang ở đâu. Nàng vẫn ngồi im bên cạnh giường, không để tâm tới mọi vật chung quanh ngoại trừ Tristán. Đôi mắt to, thâm quầng chỉ chứa đựng mỗi hình ảnh chàng trong lúc nàng cố tình gom góp mọi chi tiết cho lần ly biệt sắp đến. Cho dù chàng sống hay chết, nàng cần có hình ảnh chàng làm hành trang lên đường đương đầu với Don Bautista.

Phía mặt bị sẹo đang hướng về nàng, nhưng bây giờ cái sẹo ấy không phải là vết biến dạng tàn khốc nàng đang nhìn vào. Tia nhìn của nàng đang dõi theo đường nét điển hình trên khuôn mặt, sống mũi thẳng bị gãy cách đây nhiều năm trong trận chiến giờ hơi lệch, đôi mắt xéch nằm xiên thật lạ lùng mà giờ đây màu mắt trông không còn thiếu hài hoà với đôi mắt. Chính cái kiểu mắt chếch lên đó, cũng như màu mắt với hốc mắt sâu kỳ lạ và cặp mí trĩu nặng đã làm cho khuôn mặt chàng có vẻ nhìn của một con sư tử uể oải, âm hiểm. Và vành miệng thì không còn là đường nét khắc nghiệt bị xé ngay góc môi trên mà nàng từng thấy, nhưng là vẻ đẹp cân đối của thuở xa xưa trước lúc tai nạn thảm khốc xảy ra.

Đầu chàng đã ngưng vật vờ, giờ thì chàng nằm ở đó đầu gối trên mái tóc đỏ rực hầy còn vương đầy bùn đất, gương mặt góc cạnh thật khác thường với những quầng tối xiên xiên trông giống như các hình tượng đục nổi bằng đồng lấp lánh trên các mộ phần. Juana e dè đưa tay miết nhẹ dọc theo gò má cứng cõi, lòng ước muốn được vuốt cho phẳng phiu làn da đang co rúm vì quá đói căng thẳng. Rồi đột nhiên nàng kêu lớn.

“Elisabeta, Elisabeta!”

“Chuyện gì vậy?” Elisabeta ủa vào ngay lập tức, nhanh đến độ chắc bà đang đứng ngay ngoài cửa chờ nàng gọi. Juana chỉ tay vào Tristán, nàng nhìn chăm chăm vào ngón tay mình như không tin nổi việc trước mắt.

“Anh ấy đang ra mồ hôi... tôi nghĩ cơn sốt đã hạ, nhưng tôi không chắc lắm.”

Giọng nàng đứt quãng và gần như lắp bắp, nàng bám chặt vào tường trong lúc Elisabeta vội cúi xuống xem xét Tristán. Khi thấy người phụ nữ lớn tuổi lăm lăm dấu thánh tim nàng như muốn ngừng đập, nhưng Elisabeta quay qua nàng với nụ cười tươi, nước mắt bắt đầu lăn xuống gò má của bà.

“Phải, cô nói đúng đấy. Giờ thì cậu ấy đang ngủ, thực sự ngủ. Nhờ ơn Chúa phù hộ cậu ấy có cơ may hồi phục.”

“Cô sẽ chăm sóc cho anh ấy chứ?” nàng hỏi một cách hồi hã, Elisabeta gật đầu nhưng bối rối không hiểu nàng nói thế có nghĩa là gì.

“Tất nhiên tôi sẽ chăm nom cậu ấy, nhưng cô –”

Có điều gì đẩy hẳn lên nét mặt Juana khiến bà toan nói bỗng ngừng bật. Khuôn mặt cô gái đành lại cương quyết, ánh mắt trống vắng ảm đạm, và dấu vết duy nhất của niềm hân hoan vừa thoáng hiện là nụ cười nhẹ đăm chiêu trên cánh môi. “Vậy thì tôi đến lúc phải đi rồi, đi làm hòa với Don Bautista,” giọng nàng thật nhỏ nhẹ. “Nếu tôi nán lại lâu hơn nữa tôi chỉ đem lại nguy hiểm cho cô chú thôi.”

Elisabeta hé miệng sửng sốt. “Nhưng, Juana, Felipe cần cô mà! Cô không lo tới chuyện gì xảy ra cho cậu ấy hay sao?”

“Vừa đủ để muốn anh ấy sống, anh ấy sẽ không sống nổi nếu tôi lẩn trốn và để họ tiếp tục lục soát,” Juana trả lời đơn giản.

Tay run lên bần bật, nhưng nàng dẫu đi, cổ họng như thắt nhói nhưng vẫn tiếp tục nói, “khi tỉnh lại nếu anh ấy nhớ rằng đã thấy tôi ở đây, hãy nói với anh ấy rằng đây chỉ là trong mơ thôi.”

“Cô muốn cậu ấy nghĩ rằng cô không quan tâm cho cậu ấy sao?”

“Điều đó sẽ không làm anh ấy đau lòng hay thậm chí khiến cho anh ấy ngạc nhiên.” Juana khoác áo choàng lên người trong lúc nói tiếp. “Anh ấy không yêu tôi, chưa từng yêu bao giờ – hôn nhân của chúng tôi chỉ là một – một sự mâu thuẫn. Anh ấy cưới tôi để làm nhụt đi lòng kiêu hãnh của tôi còn tôi thì tạo thái độ xa lánh để tỏ cho Tristán thấy anh ấy đã thất bại.” Nụ cười trong mắt nàng có vẻ châm biếm. “Đến giờ thì tôi đã yêu anh ấy nhưng Tristán vẫn còn khinh khi tôi. Nhưng tôi thà là để anh ấy yêu tôi và tiếc thương khi tôi ra đi, vì cứu anh ấy tôi phải đi ngay bây giờ.”

Nàng quay ra cửa trước khi Elisabeta kịp lên tiếng, nhưng vừa toan cất bước thì nàng chợt dừng ngay lại, thân thể như đông cứng: cả hai người họ đều nghe tiếng cửa phòng bên ngoài vụt mở, và tiếng chân bước nặng nề trong phòng kế bên.

Juana di chuyển nhanh như cắt. Nàng lướt tới phía trước giường đứng chết cứng như con thú bị sập bẫy, hai cánh tay trong lớp áo choàng dang rộng như để che chắn chiếc giường và người nằm trên đó như con gà mẹ đang dang cánh che chở cho con mình. Elisabeta bấu chặt lấy tay nàng, nhưng tia nhìn của nàng về phía cửa vẫn không dao động.

“Lê ra tôi phải đi trước khi họ tới,” nàng thốt lên đau đớn. “Tôi nên đi trước đó!”

Elisabeta không nói năng gì. Bà cũng như Juana đang đếm từng bước chân bên ngoài. Rồi thành linh cánh cửa mở toang và Luis hiện ra, thở hổn hển, ông dựa người vào cửa như không muốn phí thời gian bước qua cửa.

“Đã sắp xếp cả rồi, nhưng cô phải đi cho mau, cả hai vợ chồng cô!” Tâm trí vừa nhẹ nhõm đến độ bàng hoàng nên nàng hầu như không biết ông đang nói gì, và khi nàng nhận ra thì lời nói của ông nghe khó hiểu lắm sao. “Placido đã sai vài người lái bò của ông ta đến giúp tay khên Felipe ra xe, xe bò đang đợi bên ngoài – cô phải ráng hết sức chăm sóc cậu ấy.” Đôi mắt trên gương mặt ảm đạm nhìn thẳng vào mắt Juana thật khẩn thiết, “hiện giờ tôi chỉ có thể giúp hai người bằng cách đó thôi.”

“Placido à!” Elisabeta kêu lên. “Cái lão già quỷ quái đi buôn hàng lậu bằng la sao? Anh đã hứa với em là sẽ không dính dáng gì tới lão ta nữa mà!”

Juana xen vào, “sao chú lại giúp tôi? Từ lúc tôi đến đây tôi chỉ mang lại phiền toái cho cô chú thôi.”

Ông nhìn ngang qua nàng đến Elisabeta, do dự trước khi trả lời, “cô biết vì sao mà. Elisabeta sẽ hiểu chuyện nếu cô cho phép tôi kể lại với bà ấy sau khi cô cậu đi. Hai người xứng đáng hưởng cơ hội sống còn tốt đẹp hơn là số phận mà ngài thị trưởng đang sẵn lòng phù thủy đáng kính ban phát cho cô.”

Tay nàng lần đến bụng ra dáng che chở cho đứa con chưa chào đời, đoạn môi nàng hé nụ cười ngạc nhiên rạng rỡ đến độ khiến ông chớp mắt. “Cám ơn, Luis.” Nàng hôn ông, môi ông ẩm mềm. “Chúng tôi sẽ mãi mãi nhớ đến cô chú.”

“Không còn nhiều thời giờ đâu. Tôi có mang tới một ít quần áo cũ – xin được của Enrique và vợ chú ấy. Yên lặng nào Elisabeta – tôi nói đồ này là cho từ thiện, dạo này em tôi và Nieves đều phát tướng nên không mặc vừa nữa. Juana và Felipe đâu thể nào đi đường ăn mặc kiểu này. Nhưng hãy giữ cái áo dạ hội đó lại, Juana, rồi sẽ có lúc hữu dụng đấy.”

Chưa gì ông đã bỏ đi, vội đến nỗi Juana không kịp hỏi lý do. Thay vì thế nàng gặng hỏi, “Placido là ai thế? Ông ta sẽ đưa chúng tôi đến đâu?”

Luis vẫy tay ra hiệu cho hai người đàn ông lực lưỡng bước tới. “Ông ta là bạn của tôi, xà ích đánh xe la, vào lúc mặt trời lặn đoàn người của ông ta sẽ khởi hành đi Cadíz. Ông ta bằng lòng chở cô và Felipe trong khoang xe hàng và sẽ không hé môi về chuyện này, nhưng ông ta không chịu cho ăn hay sẵn sóc cho Felipe, cái lão già bất nhân.” Juana đọc được trên nét mặt rầu rĩ của ông là cái giá đòi quá cao. “Nếu cô cậu bị

phát hiện ông ta sẽ chối là không biết gì hết, nhưng nếu cô lanh lợi hai người có thể đến ven biển an toàn. Có nghĩa là phải tìm kiếm miếng ăn và giao dịch đổi chác, nhưng cô cần phải làm thế.”

Mắt ông ánh lên tia thán phục khi nhìn Juana, và nàng điềm tĩnh gật đầu. Juana thầm nghĩ, nàng sẽ tìm cách xoay sở thôi, vì hoàn cảnh bắt buộc như thế.

“Nhưng mà từ đây tới Cadíz phải mất cả tuần,” Elisabeta kinh ngạc phản đối. “Tại sao không để họ đi xuống phía nam thay vì hướng tây? Như thế đường đi sẽ ngắn hơn phân nửa, hơn nữa Felipe vẫn còn bệnh _”

“Anh không có lựa chọn nào khả dĩ hơn cả, bọn săn lùng sẽ đi tìm ở những cảng gần nhất,” Luis nói tiếp. “Đi bằng la Placido phải mất tới mười ngày đường, không ai sẽ đoán ra rằng kẻ đi trốn lại chọn cách di chuyển chậm như thế. Ngoài ra –” ông vừa thu xếp đồ đạc vừa nói, và bỏ thêm hũ rượu vào mớ hành trang nhưng vẫn không ngừng đầu lên – “Tình trạng Felipe sẽ đỡ hơn nếu cậu ấy không phải di chuyển quá nhanh.”

“Dù đi bằng tốc độ nào thì cũng cần cả sư đoàn mới dời nổi cái người khổng lồ này.” Một người lái bò càu nhàu, mặt mày khó chịu.

Họ quần chân quanh người Tristán và gồng hết sức để nâng chàng lên, nhưng chỉ khi Luis đến giúp tay thì họ đã nhấc chàng ra khỏi giường. Họ loạng choạng bước ra ngoài, thân hình bệnh nhân trong tay họ chùng xuống như một kiện vải nặng. Elisabeta đi theo phía sau dặn dò nhưng không một ai chú ý đến lời bà nói, và sau một lát Luis quay lại. Juana lặng lẽ nhìn ông, mặt dờ ra trước nghĩa cử thi ân bất cầu báo của vị chủ nhà, trong lúc Luis lại thoăn thoắt hết gấp rồi đến gói đồ đạc cho họ đem đi, bỏ thêm vài món vào gói đồ đã buộc gọn gàng y như trong vai trò một người thương buôn đang hành nghề ông thường làm mọi khi.

“Chuyến đi này có hại cho chân của Felipe, nhưng không còn cách nào khác cả,” ông nói như họ đang trò chuyện thông thường. “Đừng để cậu ấy gắng sức sớm quá, và ráng chăm sóc và cho cậu ấy ăn uống đầy đủ. Đây là ví đựng tiền đi đường,” ông thấp giọng nói thêm. “Chỉ mở ra khi không có ai thấy cô. Placido và người của ông ta không ai giàu có cả. Nếu họ thấy vàng này, không chừng họ sẽ lấy đấy.”

Juana gật đầu, luồn cái ví dưới nếp xếp áo choàng. “Khi chúng tôi tới Cadíz thì sao?”

“Đến lúc đó, nếu Chúa phù hộ, cô có thể hỏi Felipe những gì cần phải làm. Cậu ấy vẫn chưa nói với tôi, nên tôi cũng không biết ý cậu ấy ra sao.” Bất chợt Luis hôn lên hai bên má nàng. “Hãy biên thư cho tụi tôi khi cô đến Cadíz – Placido sẽ chuyển thư lại, và chúng tôi sẽ trả tiền. Đừng để gã ba trợn đó lừa cô. Bây giờ tôi để cô thay áo sống, xong rồi thì vào trong xe ngay. Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn cho cô trong đó rồi. Không cần nán lại chia tay dài dòng đâu. Cầu Chúa che chở cho cô cậu trên đường đi.”

Lệ dâng đầy làm nàng nghẹn ngào trong lúc nàng vội vã cởi chiếc áo dạ hội xanh dương viền vàng ra và xỏ tay vào bộ đồ của Nieves, nhưng không còn thời giờ để khóc. Chỉ đến lúc nàng ào ra bên ngoài, chiếc áo xanh cuộn chặt thành một bó nhét trong áo choàng nước mắt mới ứa ra. Thấy thế, Elisabeta gạt tay của Luis đang đưa ra ngăn bà lại và lao tới chỗ Juana, bà ôm chầm lấy nàng và lại tỏ lòng âu yếm như người mẹ đối với nàng dạo nào.

“Giờ thì cô phải chăm nom cho Felipe nhé?” bà gần giọng yêu cầu. “Cho dù cậu ấy có yêu cô hay không thì lúc này cậu ấy rất cần cô. Adios.”

Juana gật đầu và cố vội thì thầm chào từ biệt. Lời khẳng định đó hầu như phá vỡ ý chí của nàng, bởi lẽ giờ đây nàng đã biết chồng mình nghĩ sai về mình đến thế, lòng nàng chết lịm khi nghĩ tới chuyến hành trình trước mắt. Chắc hẳn chàng cảm hận nàng còn nhiều hơn nàng từng phỏng đoán nên mới quy sự ám hại hèn nhất đó là do nàng chủ mưu, để cho rằng nàng là người cả gan gây ra hành động sát máu đến như vậy.

Nàng lặng lẽ hôn Elisabeta rồi chạy vụt ra khỏi ngôi nhà nhỏ, lập cập leo lên cỗ xe bò trong trời sẫm tối.

18. Chương 18

Về sau Juana không thể nào nhớ lại lần gặp mặt đầu tiên với Placido, nàng chỉ còn nhớ nỗi mỗi họ của ông ta. Tâm trí nàng chỉ có thể gợi lại ấn tượng mờ nhạt về người đàn ông có tạng người thấp, rần rỏi, cứ đứng giám sát nàng từng li từng tí trong lúc nàng sẵn sóc Tristán và cầu nhàu cả tràng dài, mỗi câu chỉ độc một từ. Nàng còn nhớ được cái bóng người đổ ngang người nàng trong lúc nàng làm việc, và hơi thở nặng mùi rượu và tỏi quện lẫn với mùi hôi nồng nặc của la bám trên người và quần áo của ông ta. Nhưng còn hơn thế nữa, nàng biết ông ta chỉ đồng ý đưa họ đến Cadíz. Nàng chấp thuận hết mọi điều kiện và hạn chế khó khăn của người đưa đường, sốt ruột gặt đầu để ông ta đi cho khuất mắt phòng trường hợp Tristán tỉnh lại và cảm thấy trở ngại vì có người lạ mặt ở đây. Thuyền chuyển bằng xe bò thì chậm chạp, dằn xóc không ngừng nhưng dường như không làm chàng phiền hà, và thỉnh thoảng tiếng ồn ào làm chàng cau mày nên nàng nghĩ chàng khó chịu bởi những tiếng chuyện trò.

Nhưng giá mà nàng biết được kiểu cách kiêu kỳ của mình đã làm cho người xa lạ cảm thấy khó hiểu đến chừng nào. Ông ta không ngờ được cô gái xưng là cháu của Luis Amendariz lại hành xử như một công nương cứ như cô ta được sinh ra trong chốn kín cổng cao tường vậy, bởi lẽ thân thể của cô ta, của Luis, và của Placido cũng tương đương thôi. Cô ta trông y như mấy con bé nhà quê thường ngày, bộ y phục thì cũng áo cánh và váy vải nhuộm nâu với áo chèn đen thắt dây nhưng rộng thùng thình – chắc hẳn là mượn của ai rồi. Tuy nhiên gương mặt thanh tú, bàn chân trần thon thả thì lại trái ngược với điều là cô ta chẳng có giày vớ gì cả.

Điều đó khiến nàng phần nào băn khoăn, nhưng nàng tự an ủi mình ít ra trong lúc này nàng không cần lo đến chuyện đi lại. Placido ra hiệu cho nàng trốn dưới sàn xe cho đến lúc xe ra khỏi thị trấn. Sau này khi nàng hết nguy cơ bị phát hiện, lúc ấy mới cần đi đứng và thôi làm phiền đến con vật quý hóa của ông ta. Nhưng cho đến lúc an toàn nàng phải nấp kỹ và giữ chồng mình yên lặng.

Nàng mọp sát người trong lòng xe, suýt ngạt thở vì không khí nóng bức, chịu trận bên dưới những bao lúa mì rỗng Placido ném lên trên để nguy trang, rồi còn phải nâng bao lên lấy khoảng trống cho Tristán thở. Trời đã ngả tối, và mọi tiếng động dường như được khuếch đại bởi âm thanh của vách xe gỗ kéo kẹt trên đường. Tiếng bánh xe nghiêng ầm ầm, tiếng vó bò khua lọc cọc nhấn nạy, tiếng dầm gỗ lắc lư cọt két. Rồi trong một lần âm thanh của những bước chân hối hả và một giọng đàn ông hỏi han hòa lẫn với tiếng tim đập hoảng sợ của nàng nện thình thịch vào thân thể nàng như tiếng gỗ phá thành. Nàng cố bỏ ngoài tai mọi âm thanh ngoại trừ tiếng thở nhỏ rút của Tristán – nghe thật khác lạ với tiếng thở hổn hển gấp rút, sôi sục trước đó – nhưng đôi khi có đến cả nửa phút trôi qua nàng mới nghe được tiếng thở ra nông và điều hoà của chàng, vào lúc ấy vạn vật chung quanh như ngừng lại. Rồi nàng lại nghe thêm một lần nữa, và nhịp sống của nàng lại trở về giai trình bị gián đoạn như cũ. Cuối cùng thì nàng cũng được ngả lưng, nàng nằm nghiêng lưng sát vào vách để bả vai mình chống mấy cái bao khô sụp xuống mặt Tristán chừa cho chàng chút không khí quý báu, và thiếp dần vào giấc ngủ rồi rớt trong lúc cỗ xe ì ạch lăn bánh ra khỏi Villenos.

-o0o-

Gió mát lạnh ùa vào mặt làm nàng tỉnh giấc, nàng giật mình với vẻ có lỗi. Ý nghĩ đầu tiên của nàng khi vừa thức giấc là bầu trời xanh thẫm đến không ngờ, nạm đầy sao lung linh. Đoạn nàng dò dẫm trở về thực tại và nhận ra xe đã ngừng chuyển động. Nàng đưa tay che lại người nằm bên cạnh lúc nàng ngược lên nhìn cái bóng đáng đáng cúi xuống ngó vào trong xe.

“Nếu cô muốn nấu ăn thì có lửa đây. Bọn họ đang dỡ hàng xuống cho la nghỉ ngơi.”

Juana nhận ra cái giọng cộc cằn của Placido và gượng dậy trên đầu gối cứng đờ. Cổ và lưng nàng bị co rút nhức buốt vì nàng phải nằm trong tư thế thật o ép như gấp đôi người tựa vào thành xe. Nhưng nàng hầu như không lưu ý tới vì mọi chú ý của nàng đều dồn vào Tristán. Thâm tâm nàng chỉ cầu cho chàng ngủ say và máu ngừng loang ra trên băng. Nàng xoay người vô tình nhìn lên Placido bằng vẻ uly quyền cố hữu.

“Bây giờ là mấy giờ rồi? Chúng ta đi được bao xa?”

Ông ta cau mày. “Chúng ta đi được khoảng bốn tiếng, và đã ra khỏi thung lũng. Hễ chừng nào cô rảnh rỗi thì đi nấu nướng.”

Giọng điệu ông ta muốn cho nàng biết ông ta còn vô khối chuyện phải làm, không thừa hơi sức để đứng đây trả lời những câu hỏi vớ vẩn của đàn bà con gái. Nếu đúng là phụ nữ thì nên chấp nhận số phận định đoạt, hễ đàn ông nói thế nào thì biết thế nấy. Thắc mắc rầy rà thì chuyển đi cũng không vì thế mà nhanh hơn được bao nhiêu. Ông ta lại càu nhàu, rồi trượt xuống xe không nói năng lời nào.

Juana tăng lời trách móc của ông ta, nàng lục lợi gói đồ của Luis xem chú ấy cho nàng cái gì, và sức nhớ là mình đã quên cám ơn chú. Nhưng khi ấy đâu còn thời gian, và vào lúc âm thanh hỗn loạn vang rền trên đường phố thì xe đã vượt qua đám người lung bắt, và họ vừa thoát hiểm trong gang tấc. Nàng thấy trong gói này có bánh mì, cheese, thịt khô và một túi gạo nhỏ, rồi còn có thêm một túi bột mì. Ất hẳn Luis đã san sẻ hầu hết mọi thứ trong nhà có thể đem đi đường. Mắt nàng ngân ngấn lệ, nhưng nước mắt chưa kịp rơi ra thì đầu nàng ngẩng phắt lên khi có tiếng động bên ngoài làm nàng chú ý. Rốt cuộc nếu như đoàn xe la bị theo dõi – nếu như họ đã đến lúc đối đầu với toán lính tiếp viện của Don Bautista –

Nhưng tiếng ồn ào đó phát ra từ đoàn người đánh xe đang vây quanh đám lửa tít đằng xa, được nhóm lên chính giữa vòng tròn do các toa xe quay lại, và từ đám la đang thổi hơi thở nhai cỏ phía bên trong đây. Juana lắng nghe một lúc lâu rồi lại cúi xuống tiếp tục công việc. Luis đã chu toàn mọi thứ, và nàng chợt nhớ Elisabeta có nói chú ấy từng là binh sỹ, nhưng nàng đâu để tâm đến chi tiết đó khi nghe kể, chỉ quan tâm đến tài năng giải phẫu của chú ấy. Luis thậm chí còn chuẩn bị cho họ hai bầu da căng phình. Đó là món mà Felipe cần hơn cả: nước.

Juana thận trọng không để rơi vãi bất cứ chút nào chất lỏng quý báu đó, nàng nâng đầu Tristán lên và thấm vài giọt vào môi chàng, rồi theo dõi chàng chăm chú. Vẫn không có phản ứng nào, đầu chàng gác nặng trên tay nàng, và trong ánh sao rơi vào nàng thấy làn hơi nước mỏng manh đang thoảng dần trên môi chàng.

Nàng gọi khe khẽ một cách cấp bách, “Felipe! Nào, Felipe! Anh phải thức dậy uống nước. Tỉnh dậy đi!”

Đầu chàng lay động nhẹ nhàng như từ chối, và nàng lại giục chàng. Thật khó xét đoán nét mặt chàng trong ánh sao lốm đốm đang viền quanh hình dáng chàng bằng làn bạc mờ mờ, nhưng nàng vẫn thấy được vầng trán chàng hằn sâu đau đớn.

“Anh cứ nằm yên, không cần động dậy, chỉ việc uống nước thôi rồi anh sẽ khỏe lại.”

Chàng toan nói điều gì bằng thứ ngôn ngữ nàng không tài nào hiểu nổi, rồi dường như ngập ngừng và lại bắt đầu nói. Bằng giọng Tây Ban Nha nặng trĩu run rẩy mà nàng từng nghe chàng nói dạo trước, chàng lơ lơ nói, “họ bắt luôn cha tôi sao?”

“Không đâu.” Nàng sưng người, nhưng vô tình lên tiếng xoa dịu chàng. “Không, ông ấy vẫn an toàn.”

Dường như giọng nói của nàng đã khiến chàng hoàn toàn tỉnh táo, mắt Tristán vụt mở ra. Đôi mắt lấp lánh như ngọc trong bóng tối, trong khoảnh khắc ánh mắt ấy tràn đầy kinh ngạc, hết sức đề phòng y như tia mắt của con mèo thấy mình lâm vào khu vực xa lạ nên dấn dáp thật thẳng thốt, đầy hoài nghi. Rồi mắt chàng tập trung trên mặt nàng và đánh lại, cay đắng lạnh lùng.

“Em chưa đi sao?” Giọng thì thầm khô khan nghe thật châm biếm. “Tôi không biết là mình phải chết để xóa bỏ món nợ đó, lẽ ra em nên tin lời tôi là nợ đó đã kết thúc và đỡ cho em chuyển đi bất tiện này.”

Trong một lúc Juana cảm thấy thân thể như cứng lại vì kinh ngạc, nhưng nàng rũ mắt xuống giấu đi niềm đau và nói như chưa từng nghe lời chàng. “Anh đang sốt do vết thương ở chân gây ra.”

Nàng ngỡ rằng chàng sẽ từ chối, không làm theo lời nàng. Chàng sưng người lại trong cánh tay nàng đang đỡ chàng và nàng cảm giác được bắp thịt chàng cứng lại phản kháng. Nhưng hình như không thể ngăn nổi mình, chàng thở dài và mí mắt lại sụp xuống. “Rốt cuộc thì em cũng học được cách che giấu ý nghĩ của mình. Em nói năng giống như một người vợ đấy,” chàng đáp lại, và để nàng nghiêng bầu nước cho chàng uống.

Chàng chỉ cố nuốt được một ngụm trước khi bắt đầu nôn khan, thấy thể Juana mau chóng hạ bình nước xuống. Chàng nằm im lìm, kiệt sức dù chỉ ráng cử động nhẹ như thế. Khi nàng hạ đầu chàng xuống nàng nhận ra cơn sốt như thiêu đốt đó đã làm chàng yếu đi nhiều. Juana đang thấp thỏm chờ hàng loạt câu hỏi gắt gao về nơi chốn họ sắp tới, tại sao nàng lại ở đây, nhưng nàng thấy chàng hãy còn tỉnh táo và thở phào nhẹ nhõm. Chàng càng hỏi mạnh mẽ thì càng tốt cho chàng, và nàng có cơ hội giải thích cho chàng hiểu.

Chàng đã tin là nàng cố sát hại chàng, và nguyên do cũng vô cùng đơn giản. Thậm chí nàng cũng thấy rõ, có ai biết được sự thật đó chứ. Ngay lần gặp mặt đầu tiên nàng đã chống lại chàng bằng đủ thứ vũ khí, lớn cũng có mà nhỏ cũng có, bởi vì thái độ áp đảo lạnh lùng, điềm tĩnh của chàng đã làm nàng sợ đến độ phải ghê tởm chàng. Và đến lúc nàng biết mình yêu chàng thì nàng lại canh phòng bí mật ấy chặt chẽ hơn bất cứ kẻ sát nhân nào bảo vệ bí mật của mình. Nàng chống chọi không để lộ ra khoái cảm nào mà nàng đã biết tiếp nhận từ cái ve vuốt, từ sự chiếm hữu của chàng. Nàng chặn ngay mọi tia sáng tình yêu miễn cưỡng vừa le lói không cho yêu đương ấy tỏa sáng qua lớp mặt nạ cảm thù cứ như nó là ngọn hải đăng dẫn đường cho kẻ thù vào thành.

Cứ như thế nàng vừa ngẫm nghĩ vừa quan sát gương mặt chàng đang ngủ. Giờ đây chàng đã là kẻ thù của nàng, nhưng không còn giống như chàng dạo trước nữa. Cho dù nàng có phản bội chàng hay không chàng sẽ mãi mãi ghét nàng vì thân thể của nàng, không kém hơn bao nhiêu so với việc nàng đã làm.

Nếu nàng thật sự ích kỷ và tàn nhẫn như chàng từng nghĩ thì lúc này nàng đã bỏ mặc sự sống chết của chàng. Lấy luôn chút của hồi môn còn sót lại và đơn thân độc mã lên đường gây dựng lại cuộc sống mới cho nàng và đứa con – cho dù không phải là ở trong tu viện như nàng huyền thoại với Dona Jerónima. Ý tưởng đó chỉ là phản ứng hạn hẹp cuối cùng phát xuất từ tư tưởng được giáo hóa theo khuôn khổ gò bó. Vì đó là điều nàng nhớ được từ thuở nhỏ và từ lời nhận xét u ám của bác Tia rằng kẻ phạm tội phải lánh xa cuộc sống thế tục. Giờ đây nàng xét đoán sự việc bằng chính bản chất của chúng, và nàng cũng không mấy chắc là có tu viện nào sẽ dang tay đón nhận nàng.

Nhưng nàng cũng không thể nào sống theo khuôn mẫu vạch sẵn. Từ lâu nàng đã đoạn tuyệt với với sự định đoạt tương lai của cha nàng, một dự định thật hoàn hảo, quy củ, và tàn khốc như mạng nhện vẫy bủa chung quanh nàng. Mà cái chết của Bartolomé đã bẻ gãy đầu mỗi chủ chốt của tấm lưới ấy, phóng thích nàng thoát ra khỏi những tơ vương tục lệ và kỳ vọng luôn chờ chực ngăn trở nàng. Thật phải cảm kích người đàn ông đang cầm hận nàng, vì giờ đây nàng đã có tự do để xây dựng khuôn mẫu của riêng mình, chọn đường hướng cho riêng mình. Giờ đây nàng có thể đi tới cùng trời cuối đất...

Đầu chàng ngã ra trông có vẻ không thoải mái lắm, nên nàng lại vực lên. Rồi cố quên đi cơn đói đang dần vật, nàng gói ghém lại mấy bao thực phẩm và bắt đầu đếm số tiền để mua vé tàu cho họ rời khỏi cảng Cadíz.

Số tiền nàng có không nhiều, nhưng nàng đâu có ý niệm nào về giá cả đời sống hàng ngày. Những người chăm lăm tay bần lương như biết bươn chải chỉ với chút vốn liếng ít ỏi, thì bây giờ nàng cũng tập tành xoay sở như vậy. Em sẽ bị người ta lừa. Tristán có lần đã nói với nàng như thế, nhưng nay nàng sẽ học hỏi tiến bộ hơn, học để khỏi bị lừa, để biết cách trả giá từng đồng một. Nàng nhất định phải làm được, cứ mỗi phân tiền nàng dành dụm lại đưa họ đi càng xa, đi khỏi Tây Ban Nha, thoát khỏi chốn hiểm nghèo.

Nàng phân vân tự hỏi không biết mấy con ngựa đã ra sao, con ngựa hồng và Arab mà họ đem theo từ castillo, và hiểu ra chúng đã bị bán đi trước hơn hết. Tất nhiên phải vậy thôi để tiết kiệm chi phí nuôi giữ. Nhưng nàng không cần phải phí thời gian quan tâm đến những cái họ không có – tốt hơn là nên tính toán cẩn thận giá trị cái họ có trong tay, và làm cách nào để tiêu xài thỏa đáng. Cho đến giờ nàng vẫn không hiểu vì sao Luis khuyên nàng mang theo cái áo dạ hội xanh dương vớ vẩn đó. Cái áo đó làm sao mà bán được cho mấy người dốt la cơ chứ...

Lục lọi trong bao lần nữa, tay nàng chạm vào vật gì đấy dẹp dẹp, bề mặt mềm mại bóng loáng. Nàng rờ rẫm một lúc, lướt vòng quanh món đồ, rồi lôi cái gói ra và nhìn chăm chăm vào đấy. Kể từ ngày đó trong nhà Luis nàng chưa hề thấy lại. Đó là cái gói lụa tẩm dầu, các góc đã sờn. Thì ra là vật tùy thân của Felipe.

Trực giác bảo nàng bỏ cái gói vào lại trong bao, nhưng tay nàng cứ bị thôi thúc bởi lòng hiếu kỳ mãnh liệt. Nàng thăm hỏi trong gói đó đựng cái gì mà chàng nâng niu quá đáng như thế, có phải đó là hành động phi lý xuất phát từ đầu óc lý trí lạnh lùng của chàng chăng? Nàng chun mũi ngửi thử xem cái gói có phảng phất mùi nước hoa nồng đậm của Elena không, nhưng tuyệt đối không có. Khi nàng định cất món đồ vẫn chưa mở vào trong bao thì có tiếng lẩm bầm vang lên làm nàng giật mình.

“Đưa cái gói cho tôi.” Răng Tristán bắt đầu va vào nhau lập cập, nhưng đôi mắt mở to thì trong suốt và bí hiểm như tự thuở nào. “Em phải đợi cho đến khi nào trở thành người thi hành di chúc của tôi mới xem được.”

Thoạt tiên nàng liếc chàng sững sờ rồi tránh nhìn thẳng vào Tristán, nhưng vẫn cảm giác được ánh mắt

chàng chiếu trên mặt mình đang ra điều chỉ trích, đốt cháy da thịt nàng như dung dịch hóa thi (vitriol, acid sulfuric). Nàng đành giọng trả lời, “tôi cứ ngỡ là anh đang ngủ”, và đưa cho chàng cái gối, nhưng khi nàng định rút tay về thì những ngón tay dài của chàng đã khép chặt lấy tay nàng. Nàng nhận ra được cảm giác mới mẻ vừa yếu đuối vừa lo âu trong nắm tay ấy.

“Đôi lúc tôi không biết bản thân tôi ra sao nữa,” chàng nói bằng giọng lạ lùng. “Có phải tôi đang thức không?”

“Phải,” Juana kiềm nổi thôi thúc muốn cầm lấy bàn tay đó, mắt nàng nhìn xuống để khỏi phải trông thấy nét mặt chàng khi Tristán nhìn vào đôi tay họ đang áp vào nhau.

“Vậy tại sao em lại ở đây?”

Nàng không lưu ý đến cách đặt câu hỏi kỳ lạ của chàng, vì tâm trí nàng đang lao vun vút như người chạy đua. Chàng biết được sự thật cũng vô dụng thôi, nên nàng phải kể sao cho chàng chấp nhận mà không cần tranh cãi, phòng trường hợp chàng trở nên khịch động rồi lên cơn sốt. Mắt vẫn không nhìn vào chàng, nàng trả lời, “tôi bị buộc tội dùng tà thuật. Cơ hội duy nhất để tôi giữ mạng là đi với anh.”

Chàng thoáng yên lặng, rồi đều giọng nói gần giống như quan tòa phán án, “em lúc nào cũng thành thật khi nói đến chi tiết sau cùng, Juana. Nói cho tôi biết chúng ta đang ở đâu? Và chuyện gì đã xảy ra cho bọn tay sai của em – mấy ông em của Elena đây?”

Giọng chàng nghe có vẻ mệt mỏi, vô tình nàng đưa tay sờ mặt chàng và hoảng hồn thấy da chàng lạnh buốt. Tăng lờ cả hai câu hỏi, nàng thốt lên, “người anh lạnh như là đá vậy! Quần áo anh đang mặc chắc ướt đầm sau khi sốt rồi – lẽ ra tôi nên nghĩ đến chuyện này trước mới phải. Luis có đưa một ít quần áo cũ cho anh thay – anh có thể giúp tôi thay áo cho anh không?”

Chàng yên lặng nhìn nàng một cách trầm ngâm trong một lát trước khi trả lời. “Tôi sẽ ráng hết sức nếu em nói cho tôi biết mình đang ở đâu.”

“Tôi không biết ngoại trừ mình đã rời Villenos khoảng bốn tiếng đi bằng xe bò.”

Cổ tình giữ thái độ bình thường, nàng kéo ra bó quần áo Luis xin của người em. Enrique có tặng người cao lớn dù mập mạp, và to ngang. Y phục của ông ta sẽ vừa vặn hơn là đồ của Luis. Trong thâm tâm nàng đang tự trách cứ mình vì để cho Tristán nhuộm lạnh, vì đã quên rằng quần áo ướt do mồ hôi sẽ khiến chàng lạnh cóng khi hạ sốt và vào lúc mặt trời lặn. Khi quay lại nàng thấy chàng nằm im, mắt chàng nhắm nghiền, hơi thở đều hoà trong lúc nàng tháo dây cài chiếc áo chemis ướt sũng. Làn da bên dưới lạnh và ẩm, nàng biết mình cần phải lau người chàng cho khô ráo trước khi thay áo mới.

“Toa xe này của ai?”

Câu hỏi vang lên yếu ớt nhưng đinh ninh muốn biết. Juana trả lời ngay, cố tập trung vào lời nói của mình, lơ đi cảm giác của làn da trần dưới tay nàng. Juana nâng chàng nằm ngang đùi mình để cởi áo chàng ra dễ dàng hơn. Thân thể chàng đè nặng trên lòng nàng khiến mạch nàng đập dồn dập như mưa trống. Miệng nàng khô rang trong lúc nàng trò chuyện, nhưng nguyên do không phải là khát nước.

“Xe này thuộc về người bạn của Luis gọi là Placido, ông ta đang chờ mình trên đoàn xe la tới Cadiz. Anh từng nói là muốn tìm một chiếc tàu – cái gì vậy?” Giọng nàng sắc lại khi cảm thấy chàng trần người, mọi bắp thịt của chàng như cứng lại. “Anh có đau không?”

“Không.”

Nhưng nàng nhận ra được chàng đã phải ráng sức đến độ nào để trả lời điều hòa rồi lại thả lỏng người. Nàng đã quên khuấy nỗi băn khoăn của chính mình khi cố xoa dịu chàng. Chỉ đến khi tháo tấm áo ra khỏi người chàng và ngồi ôm chàng để đầu chàng tựa vào ngực mình nàng mới hoàn toàn nhận thức được tư thế này đã khiến nàng muốn bốc cháy, và nàng cảm thấy thâm tâm mình bắt đầu run rẩy. Nằm trong lòng nàng, người chàng lạnh như đá, cứng nhắc, như thể chàng không thể chịu đựng nổi khi chạm vào nàng. Bỗng dưng nàng thầm hỏi có bao giờ thái độ chối từ miễn cưỡng của nàng thuở trước từng làm chàng tổn thương cũng giống như thái độ của chàng gây ra cho nàng trong lúc này không.

“Anh đừng nói gì hết cho đến khi tôi làm xong.” Giọng nàng chỉ là lời thì thầm khàn khàn. “Lát nữa tôi sẽ kể cho anh nghe, nhưng trước tiên tôi phải làm cho anh ấm lại.”

“Trong xe có rượu không?”

Câu hỏi đột ngột câu kinh của chàng khiến nàng giật mình phải nói thật. “Có – nhưng anh không nên uống, rượu sẽ làm vết thương của anh tấy lên.”

“Vết thương khôn kiết,” chàng nghiêng rằng nói, “tôi cần rượu.”

“Felipe, không được, anh không uống được đâu.”

Nàng nhận ra dù đang yếu đuối như lúc này, chàng vẫn mạnh hơn nàng nếu chàng dốc hết sức. Và nếu gắng sức như thế thì chuyện gì sẽ xảy ra cho cái hố đâm máu sâu hoắm trên chân chàng, nàng thật tình không dám nghĩ đến. Nàng giữ chặt người chàng một cách tuyệt vọng, cảm giác được bắp thịt chàng căng cứng dưới tay nàng cứ như chàng đang chuẩn bị hất nàng đi nếu nàng tiếp tục bám lấy. Juana cố ép giọng mình trở nên gay gắt tỏ ý không thông cảm. “Vậy thì anh cứ làm theo ý anh đi, tôi sẽ không ngăn cản đâu!” Tay nàng đang nắm chặt bỗng rơi đi. “Nếu anh muốn kết thúc điều mà anh em de Frontenera mở đầu, thì tùy ý anh – tôi không còn đủ lương tâm để cứu anh trái với ý nguyện của anh đâu. Cứ việc uống cho nhiều vào!”

Chàng đột nhiên nín lặng, như thể vừa bị ai đánh trúng, rồi nói thật khẽ, “vậy em không phải là người xui họ giết tôi sao?”

“Không – Eugenio gửi thư tố cáo anh là nhân tình của chị bọn họ.” Nàng không có ý nói ra, nhưng cơn giận đã khiến nàng buột miệng nói một hơi.

“Eugenio? Làm sao hẳn biết được chuyện đó?” Đôi mắt bí ẩn của Tristán đột nhiên giương to một cách cảnh giác.

“Bây giờ thì anh không cần bận tâm! Người anh đang lạnh cóng đây này, tôi phải làm cho anh ấm lại – tôi hứa sẽ kể mọi việc khi –”

“Giờ em cứ giải thích tất cả đi. Vừa làm vừa kể cho tôi nghe.”

“Vậy được.”

Dù chàng bệnh hay không bệnh, đuối sức hay không, nàng không còn cách nào tránh né nữa, đành phải kể cho chàng nghe phần nào sự thật thôi. Nàng từ tốn ngã chàng xuống sàn xe, lòng mong mỗi có ngọn đèn ở đây để giúp nàng dù rằng nàng mừng là trời đã tối khi phải làm việc này. Đến bây giờ nàng không còn ngưỡng ngùng trước hình ảnh khỏa thân của chồng mình, nhưng nàng e rằng chàng sẽ thấy được cảm giác trên mặt nàng. Thật là vất vả và mất một lúc lâu mới cởi được hết quần áo của chàng, chiếc quần rách tơi tả đâm máu một bên ống đã bị cắt bỏ, rồi đến đôi vớ lụa và giày thượng hạng vương đầy rác rưởi nhưng không ai có thời giờ phỉu ra khỏi bên chiếc chân lạnh cho chàng. Khi bắt đầu tháo quần áo ra từng chút một, thâm tâm nàng bị giằng co giữa hai ngã nữa thì sợ làm chàng đau, nửa thì là nỗi khao khát mãnh liệt, vô vọng đến thật bất chợt khiến nàng choáng váng. Người nàng run bần bật cũng không khác gì chàng.

Không đợi cho chàng nhận xét vì sao mình đang run rẩy nàng vội nói, “anh có nhớ được mọi chuyện xảy ra trong – trong đêm anh bị bắn không?”

“Có cái thì nhớ rõ, cái thì không. Từ lúc đó đến giờ bao lâu rồi?”

“Hai ngày.” Giọng nàng cố giữ ở âm điệu bình thường.

“Vậy à? Tôi không nhớ được bất cứ điều gì giữa lúc được đám người say rượu khênh qua phố xá cứ liên tục thả tôi xuống cho đến khi tỉnh dậy gặp em. Phần còn lại thì thật mơ hồ. Nhưng mọi chuyện khác xảy ra thì tôi đều nhớ được. Tôi đã có một khoảng thời gian dài để suy nghĩ về chuyện đó, trong lúc bị ném ra bãi rác của thị trấn.”

Mặt nàng nóng bừng ngay tức thì, nhưng nàng hy vọng chàng sẽ không phát hiện. Tóc nàng buông dài xuống phía trước, che mặt nàng tối hơn lúc nàng cúi xuống người chàng. “Anh có bao giờ tự hỏi làm cách nào tôi đến được bên cạnh anh không?”

“Lúc nào cũng nhớ,” chàng phản bác một cách khô khan. “Tôi chỉ có thể cho rằng em muốn tận mắt chứng kiến kế hoạch của em đã thành công – vì em đã biết Elena không bao giờ để một cái thây ma làm vấy bẩn ngôi nhà lộng lẫy của bà ta, và thế nào tôi cũng bị mang đến nhà Luis cho dù sống hay chết. Em vẫn không tin bất cứ điều gì ngoại trừ phải thấy tận mắt sao?”

Nàng nhói cả người, nhưng gương mặt vẫn không hề tỏ ra tức giận. Thay vì thế nàng nói, “tôi đến nhà Luis vì không biết nơi nào khác để đi. Tối hôm đó –” Nàng ngưng lại để gấp mớ y phục vừa thay ra của chàng, đoạn nói tiếp, “anh có nhớ Don Bautista từng huênh hoang về người khách mà Thống đốc phái đến cho hần, người mà hần nói sẽ đem lại vinh dự cho nhà hần không?”

“Có, hần có nói như vậy. Thế thì sao?”

“Người đó là Eugenio. Hần đã theo dấu chúng ta từ Andalusia đến đây.”

Tristán đột nhiên sững người khiến nàng phải kèm người chàng lại, tay nàng vô tình trở nên âu yếm cho dù nàng phải gồng hết sức để giữ chàng nằm yên. Chàng nói cộc lốc, hơi thở gấp rút, “hần không thể nào đâu, tôi đâu ngu như thế. Tôi đã đuổi hết bọn gia nhân đến Turon để không còn ai đoán được mình đi đâu. Người duy nhất biết tôi có liên hệ với Villenos là Pedrino, thế chú ấy đã –”

– bị theo dõi,” nàng tiếp lời chàng. “Eugenio đã sai một người theo dấu chú ấy, và Pedrino đã vô tình dẫn bọn chúng tới đây. Chắc chú nghĩ mình bị đuổi việc vì Eugenio không cần những người hề nữa, nhưng chú đâu biết mình bị sử dụng như – như người thám thính.”

“Còn gì khác không?” Giọng điệu của chàng bình tĩnh thật đáng sợ, nhưng bàn tay khép chặt lấy tóc nàng khi thấy nàng toan buông chàng ra.

“Tôi – không còn. Không còn gì nữa cả.”

Nàng vô tình lắc đầu. “Chính Eugenio là người nói cho tôi biết. Hần – thuộc hạ của hần đến nhà Dona Jerónima bắt cóc tôi ngay sau khi anh đi.”

“Em nói tiếp đi.”

Giọng chàng ẩn chứa điều gì đấy làm nàng bồn chồn đến độ phải lê người sang chỗ khác, qua vách xe bên kia để nhặt một cái bao trống lên. Nàng cầm cái bao vải thô bằng cả hai tay và bắt đầu chà thật mạnh trên ngực và cánh tay Tristán cho đến khi làn da lạnh buốt đã ấm lại. Nàng thầm nghĩ công việc mình đang làm sao giống như đang chăm sóc một con sư tử thế, chung quanh nàng đều giăng mắc đầy hiểm nguy. Tuy nhiên nàng vẫn thích thú thưởng thức đường nét cứng cỏi của chàng, thích làn da trơn nhẵn bên dưới làn vải thô sần. Nàng đang nghĩ ngợi đến điều này trong lúc nghe chính giọng mình nói, có một chút không tự nhiên khi giải thích chuyện Eugenio bắt bớ nàng nhưng không dă động gì đến đứa con.

“Eugenio ba hoa về việc hần lợi dụng Pedrino. Hần nói rằng – rằng khi Pedrino nhận ra kẻ theo dõi chú ấy, chú phải bị giết để bịt miệng, không báo tin cho anh được.”

Tristán im lặng thật lâu đến độ nàng ngỡ chàng đã mất hứng thú với câu chuyện, thấy thế tay nàng bỗng ngập ngừng. Trong ánh sao đêm gương mặt chàng mang vẻ trầm tĩnh thận trọng như thường ngày, và khi cất tiếng giọng chàng vẫn đều hoà.

“Em kể tiếp đi. Tại sao người Eugenio bắt lại là em mà không phải là tôi? Hần phải biết tôi mới là người hần phải cảm kích về cái chết của Bartolomé chứ.”

“Hần oán trách cả hai chúng ta, nhưng hần nói rằng anh – anh đã bị thanh toán rồi.”

Juana lại bắt đầu miệt mài chà xát, đầu nghiêng nghiêng chăm chú. Chẳng bao lâu sau, nàng đã chà cùng khắp da chàng đã bắt đầu âm ẩm, cả tay nàng bồng bồng lên vì gắng sức quá độ. Nàng lại hì hục lật chàng qua phía bên chân lạnh để xoa tiếp trên lưng chàng, nhưng hình ảnh trước mắt khiến nàng nín thở lặng cả người. Khắp phần lưng trần lấp loáng tàn hương phủ dày đến độ làn da sẫm lại thành màu đồng, hiện rõ trong ánh sáng yếu ớt. Và còn nữa, những vết cào cấu khắp bờ vai rộng là dấu tích ái ân cuồng nhiệt của Elena.

Nàng bấm chặt môi, nói tiếp, “hần nói với tôi rằng hần đã xúi giục mấy tên hăng máu đấu với anh để bảo vệ danh dự của chị họ, thế là anh coi như xong. Còn tôi thì hần định bắt trở về castillo với hần.”

Tristán khê cựa người, nhưng giọng chàng vẫn không biến đổi. “Tại sao? Sau lúc bị ngắt đi hẳn chỉ còn lại nửa cái mạng, cho dù hẳn có hồi phục đi nữa hẳn cũng không thể nào cần đến em.”

Nàng ngập ngừng rồi nổi nóng y như kiêu gây hẳn thuở trước, “tôi chả có cơ hội để tra vấn hẳn, hẳn đã bịt miệng tôi thì làm sao tôi nói được. Nhưng tôi đoán hẳn đâu cần lý do nào hay hơn vì hẳn biết tôi cảm thù chỗ đó đến chừng nào rồi! Anh và hẳn đều giống nhau không sai một mảy may.” Nàng liều lĩnh nói thêm.

Tay nàng mỗi như khi chà xuống lưng rồi đến hông và hai bên sườn xương đã nhô hẳn lên. Nàng mệt muốn tắt thở nhưng không dám ngừng tay. Nàng lại lật chàng nằm ngửa ra và tiếp tục xoa nhưng giờ đã nhẹ tay hơn khi thấy cơ thể chàng không còn lạnh nữa, và cẩn thận tránh lớp băng quần quanh khoảng đùi dài. Thật không thể tưởng tượng được bên dưới làn vải băng đó không phải là thịt săn chắc, da ánh vàng như chân bên kia, nhưng hình ảnh về cái hốc sâu xấu xí, máu me bầy nhầy vẫn thật sống động trong tâm trí nàng. Chỉ đến khi làm đến bàn chân chàng nàng mới thở hào hển vì đuối sức và nhận ra chàng không nói năng gì bấy lâu. Nàng liếc nhanh xuống chàng, gần như đề phòng, và thấy đôi mắt xanh trông giống như băng đá trong khuôn mặt hốc hác.

“Em làm sao thuyết phục được hẳn thả em đi?”

“Tôi không nói gì với hẳn cả – tôi bỏ trốn.” Nàng vẫn tắt thuật lại cái chết của de Castaneda và việc trốn chạy của nàng.

Chàng giương mày nhưng sau cùng chỉ nói, “tại sao em cho rằng tên người Ý đó phải giết hẳn, Juana?”

Nàng nín thở. Chàng đã bắt trúng ngay điểm nàng chỉ muốn nói lướt qua, chính vì nàng có cảm giác bất rút hoài nghi về cử chỉ cao thượng của Martinetti, nhưng nàng không sẽ không tiết lộ điều này. Ngắc đầu kiêu hãnh và hất tóc ra phía sau, nàng trả lời, “anh ta không tán thành ý đồ của Eugenio, tôi nghĩ có lẽ thế. Anh ta nói với tôi trước khi bỏ trốn – sau khi giết Eugenio – là anh ta đã chán nản phục vụ dưới trướng của hẳn dù bất kỳ sự việc xảy ra như thế nào, nhưng chính là tôi –”

“Là em –?” chàng sốt ruột nhắc nàng nói tiếp.

“Là tôi có sở trường làm cho đàn ông phải giết chóc vì tôi.” Nàng quay đi cầm chiếc áo sạch lên rồi giữ ra. “Có đúng không, không phải sao?”

Chàng nói bằng giọng nôn nóng đã cố kiềm chế, “nếu em tính mặc cho tôi cái áo đó thì cứ để đấy. Đêm nay tôi đắp mấy cái bao này được rồi. Tôi không thể –” Chàng ngừng ngang, bất chợt nàng thấy gò má sọc của chàng giật giật.

Nàng hiểu ngay chàng đã gắng sức quá độ, thâm tâm nàng buột nhói khi nghĩ đến chàng đang bị cơn đau dày vò nên lặng lẽ gấp lại mớ quần áo. Chàng yên lặng nhìn nàng một hồi đoạn lên tiếng, “thì ra em bỏ trốn, rồi chạy đến nhà Luis. Nhưng tại Eugenio chết lại khiến em trở thành phù thủy?”

Nàng kể cho chàng nghe chuyện đó rồi thêm vào chi tiết cái chết của Dona Jerónima và mô tả Don Bautista nổi cơn thịnh nộ ra sao. Chàng im lặng lắng nghe trong lúc nàng đắp mấy cái bao tải nặng lên người chàng. Nàng cứ mãi miết làm để khỏi phải nghe chính lời mình nói và hồi tưởng lại cái đêm kinh hoàng đó.

“Đám người mang anh tới đang định rời khỏi nhà Luis thì tôi đến, sau đó tôi không còn gì áy náy với cái chết của Eugenio nữa.”

Nàng chỉ muốn cắn lưỡi ngay khi nói ra. Tristán vụt ngẩng đầu lên, mắt chàng sáng loá như con thú đang săn mồi, thái độ trầm tĩnh đã biến thành tập trung đầy cảnh giác mà nàng từng e sợ. Tim đập thình thịch, nàng loạng choạng đứng lên dằng dặc có đôi chút dè dặt đã bắt đầu làm nàng di chuyển khó khăn, rồi leo ra khỏi toa xe.

“Mình đã nói chuyện khá lâu rồi... tôi phải đi nấu nướng, dù cũng không nhiều nhận gì. Luis nói chuyển đi phải mất tới mười ngày, và tất cả thực phẩm ở đây đều là do chú ấy và Elisabeta cố lo liệu cho mình, mấy người xà ích không cho mình ăn uống nhưng dù có đi nữa mình cũng không thể trả cho họ, vì nếu họ thấy mình có tiền họ sẽ cướp mất.”

Nàng huyền thuyên nói cả trảng, mong rằng sẽ thoát được trước khi chàng cất tiếng, nhưng chàng ngăn lại, “khoan đã!” bằng giọng điệu như sấm nổ.

“Nếu anh không có gì ăn anh lại lên cơn sốt. Tôi sẽ trở lại mau.”

Nàng chụp lấy cái gói rồi chạy về phía đồng lửa, lòng mừng thầm là chàng không thể rượt theo nàng. Chỉ đến khi lấy hết can đảm quay đầu lại, nàng thấy tay chàng bám chặt vào thành xe như bám vào phao. Bỗng đứng nàng có ước muốn điên điên là phải chi toa xe đó có chấn song sắt, giống y như cái chuồng giam cầm thú dữ.

-o0o-

Chuyến hành trình hai ngày đường đã đưa họ đến giữa vùng đồi núi lởm chởm, và Juana bắt đầu cảm thấy cả đời mình cứ quanh đi quẩn lại với đám la, và đời sống đó kéo dài như cả ngàn năm. Trong đoàn xe chắc có tới năm hay sáu chục con, tất cả đều bị chất đầy những kiện và các sọt hàng, ngay sau đêm đầu Placido không buồn đỡ đỡ cho mấy con vật khốn khổ nghỉ ngơi, nên chúng kêu la than vãn suốt cả ngày lẫn đêm. Bụi đất, mùi hôi, và tiếng ồn ào dường như vương lại cả vệt dài nhợt nhạt xuyên qua vùng đất gồ ghề nhưng lại thanh bình êm ả.

Sau lúc suýt tiết lộ bí mật của mình với Tristán, Juana thà là đi bằng đầu gối còn hơn là phải ở chung với chàng cả tiếng đồng hồ. Chẳng bao lâu đường đồi đã khiến chân nàng đau nhói vì đá cắt chân và phồng rộp, nhưng nàng chỉ xé cái áo cánh rộng thùng thình của Nieves thành từng mảnh quấn chân cho mình và ống chân thương tích của Tristán. Trong lúc đoàn xe la di chuyển nàng cố theo cho kịp, đôi lúc lang thang đây đó để tìm cây trái gì ăn được, hoặc liếc về phía sau đồi xem có dấu vết bọn truy đuổi không, nhưng lúc nào cũng giữ khoảng cách khá xa với cỗ xe bò kéo kẹt đằng sau. Đêm đến nàng ngủ dưới gầm xe, để nghe được động tĩnh của Tristán nếu chàng cần gọi nàng hay lại trở nên vật vờ, nằm chỗ đó thì chàng không thấy được nàng. Khi đem thức ăn hoặc thay băng mới giặt một ngày hai lần, nàng canh ngay lúc bọn xà ích nghỉ ngơi hay ăn uống gần đó và không nói năng gì để chàng không có cơ hội chế giễu, hỏi han. Nàng sợ lắm, sợ kinh khủng vì nếu như trả lời chàng nàng sẽ tự tố giác mình, sẽ thú nhận hết không sót một điều nào.

Đám người đánh la đối xử với món hàng sống như họ không hề tồn tại, thậm chí ông già đánh xe của họ cũng có thái độ tương tự. Khi nàng tới bên đám lửa họ chừa chỗ cho nàng, dành cho nàng giờ phút riêng tư mỗi khi nàng ra suối tắm, nếu không thì họ tảng lờ cả nàng lẫn Tristán. Nàng đoán họ cư xử như thế để có thể chối bỏ hết mọi điều về nàng và Tristán nếu có lẽ phải tuyên thệ trước tòa, nhưng nàng đâu bao giờ ngờ rằng Placido đã hăm dọa thật khủng khiếp là hễ bất cứ ai dám hó hé đến người đàn bà trẻ sẽ phải trả giá bằng việc làm của mình.

Khi thức ăn Luis cho bắt đầu vơi dần, hay nàng thấy thứ nàng cần không có sẵn đây – chẳng hạn như sữa là thứ rất cần cho Tristán vì trước hết chàng không thể tiêu hóa nổi thức ăn cứng – cuối cùng thì nàng cũng hiểu vì sao Luis cứ khẳng khẳng bảo nàng đem cái áo dạ hội theo. Nàng cười chế giễu đầu óc ngốc nghếch của mình trước giải pháp quá đơn giản. Trong mắt của một công nương đời sống màn che trưởng rủ thì cái áo đó chỉ đơn thuần là bộ áo mặc trong buổi tiệc tùng, ngoài ra thì hoàn toàn vô dụng. Nhưng đối với cái nhìn mới mẻ thực tế của nàng y phục đó đã trở thành hữu dụng như Luis từng thấy, giờ đây nó chứa cả gia tài tha hồ cho nàng đổi chác. Nào là cổ áo, cổ tay, trâm cài nạm đá quý, rồi còn những dải viền áo bện bằng sợi vàng sợi bạc trước đây chỉ từng là những món trang hoàng thì nay đã trở thành trân bảo cho nàng mặc cả đối lấy đồ dùng cần thiết. Bộ áo lụa giá trị này cùng với những thứ dây nhợ quý giá kia sẽ được đem hối lộ cho lão xà ích cáu kỉnh mở hầu bao ra giúp đỡ nàng.

Đến ngày thứ ba thì Tristán dường như đã nguôi giận, vì mỗi khi cáu giận thì chàng lại khiêu khích dẫn vật nàng, và thế là hiệp định ngầm được mặc nhiên thỏa thuận. Họ chỉ nói vắn tắt gượng gạo với nhau về những vấn đề thiết thực tuyệt đối không đả động gì đến quá khứ, và dần dần thái độ thủ thế của Juana lui dần. Nàng hãy còn cảm giác được vẻ thận trọng lạnh lùng khi chàng quan sát nàng trong lúc nàng trò chuyện, nhưng nàng đã cảm thấy dễ chịu hơn. Tâm tính nàng đã cứng rắn hơn cũng giống như chân tay mỏng manh của nàng, và tính thực tế mới mẻ kiên trì của nàng đã bảo với nàng rằng nếu giờ đây mất can đảm nàng sẽ không giúp ích gì được cho chàng và cho chính bản thân mình – ít ra nàng có thể chăm sóc cho chàng khỏe lại trong chuyến đi này. Nhưng lúc khỏe hơn chàng lại từ chối không để nàng săn sóc vết thương ngày cũng như đêm. Chàng tự lau rửa và thay băng, vẻ mặt lạnh lùng xa vắng như đang săn sóc cho ai khác. Juana thấy chàng gỡ băng đang dính vào vết thương cùng với máu, nhưng không hề kêu rên,

và bắt bẻ lời phản đối của nàng là vải bằng cần được giặt sạch nhưng họ lại không có dư nước. Rốt cuộc chàng chỉ để cho nàng làm mỗi một chuyện – vì chàng không cách nào làm được – là ngồi chỗ bị thương xem có ung thối hay không – trước khi chàng băng lại.

Nàng chưa bao giờ nghe đến tình trạng vết thương bị ung thối cho đến khi chàng nói đến vấn đề đó, chỉ bằng vài lời cộc lốc đề cập đến triệu chứng và hậu quả. Chàng nhìn nàng chăm chú lúc kể cho nàng nghe, thấy mặt nàng không còn chút khí sắc nào cứ như chàng đang thực hành một thí nghiệm khoa học. Mắt chàng lạnh lùng quan sát nỗi lo sợ đang dâng lên trong đôi mắt nâu của nàng. Đột nhiên nàng sức nghĩ là chàng đang cố tình hành hạ nàng, nhưng lại mau chóng xua đi ý nghĩ vô lý đó. Chàng nói như thể là để giải thích rõ tầm quan trọng của bệnh tật, chỉ có thể thôi, và dạy nàng sự cẩn thận của nàng có thể gây ra hậu quả là chàng mất đi cái chân hay thậm chí mất mạng. Nàng cố dằn nỗi sợ và chăm chú lắng nghe, mặt đan lại điềm tĩnh y như nét mặt của chàng, cố không nao núng khi liên tưởng đến viễn ảnh chân chàng bị mục nát, mặc dù thâm tâm lại ghê tởm khi nghĩ đến đấy.

“Em hiểu không?”

Chàng vừa nhích người đi vừa hỏi. Sàn xe trống hoác, đầy gỗ vụn, nhưng lại không có đủ bao vải để lót chỗ. Một kẻ hầu không có lấy một khuyết điểm, một khách du hành xa hoa đến từ Anh quốc giờ đây đã biến thành một kẻ cầu bơ cầu bất mặt mày thiếu não. Mái tóc đỏ của Tristán rối bù và thẫm lại vì bùn đất, thiếu ăn làm cho hốc má trũng sâu, da kéo căng trên các gò xương. Vết sẹo nổi hẳn lên trên làn da xanh xao, cho dù bộ râu màu đồng mọc nhanh tua tủa đã che lại phần nào. Juana băng quơ tự hỏi tại sao trước đây chàng không để râu che đi chỗ da thịt bị hủy hoại, nhưng câu hỏi tự nó đã có câu trả lời. Chàng là người đàn ông như thế đó, là người ngang nhiên phô trương vết sẹo cùng sắc thái của riêng mình giữa chủng tộc mà sắc da ngăm chiếm ưu thế, là người dám chọn màu sắc y phục của mình một cách táo bạo, không màng làm dịu đi diện mạo dữ dội của mình cho bất cứ ai khác nhìn vào hoặc ám chỉ rằng chàng xấu hổ vì điều ấy. Tôi là thế đấy, gương mặt chàng lên tiếng, một là chấp nhận tôi hai là tránh xa tôi. Đạo trước nàng đã tìm đủ mọi cách lánh xa chàng, nhưng chàng đâu muốn thế, và giờ đây vị trí của họ đã đảo ngược – nàng sẽ không rời bỏ chàng trừ phi chàng đuổi nàng đi.

Nàng gạt đầu, tránh đôi mắt xanh lục dường như đang dò xét mặt nàng. “Có, tôi hiểu.”

“Nếu chân tôi bắt đầu có triệu chứng, em hãy dứt lốt cho ông bác sỹ chữa cho la đến đây cắt bỏ cái chân đi.” Chàng dừng dừng nói cứ như sự việc ấy không hề dính dáng tới chàng. “Chưa chân có thể giết chết tôi, nhưng như thế sẽ chết nhanh hơn - trừ phi em oán hận tôi không muốn chi tiền hồi lộ, nhưng nếu em hà tiện số tiền đó tôi bảo đảm em sẽ không có ngày nào yên ổn trong thời gian tôi chờ chết đâu. Dù cho, lẽ tất nhiên thôi em có thể ngắm thưởng xem tôi chết ra sao.”

Nàng đáp lại một cách cứng cỏi, “nếu anh thích chết thì tôi không cần tốn tiền mua vé tàu cho anh – tôi dám nói tôi không còn chút tử tế nào lo cho anh nữa đâu.”

“Cám ơn, madam.” Đầu chàng khể cúi xuống ra điều mỉa mai, cố tình lặp lại kiểu cách giả vờ như thân phận kẻ hầu thuở trước, nhưng gương mặt không hề chứa đựng nét thú vị nào.

Juana hạ tia nhìn xuống và thấy đôi tay mình đan chặt vào nhau, da chỗ khớp xương trắng bệch tố cáo rằng nàng đã phải trả ra cái giá nào để nói năng thô bạo đến thế, nhưng nàng không nghĩ chàng thấy được điều đó. Rồi như cố tình nàng buông tay ra và ngược lên nhìn chàng, nàng thấy chàng nhìn mình đăm đăm bằng ánh mắt đanh cứng khiến tim nàng thót lại.

“Tuy thế tôi cũng có phần trong số tiền bạc của em, phải không? Theo luật thì từ khi em lấy tôi thì em và mọi thứ em có đều thuộc về tôi.”

“Tôi không thêm gạt anh làm gì,” nàng phản pháo và đu người xuống xe. Dù nói thế nhưng nàng nghĩ rằng giấu chàng chuyện đứa bé thì đâu phải là gạt găm, nàng tự trấn an lương tâm mình, không tiết lộ chuyện đó chỉ vì nàng không muốn giao thêm một món vũ khí nữa vào tay chàng thôi.

-o0o-

Đến buổi sáng ngày thứ tám Tristán xem xét thương tích của mình rồi lạnh nhạt nhận xét, “giờ thì tôi nghĩ đã hết nguy cơ bị nhiễm trùng rồi.”

Juana kêu lên khe khẽ tỏ ý cảm tạ ơn trên và quay đầu đi, nhưng chặn ngay khi tiếng kêu vừa thốt ra khỏi miệng. Tia nhìn của chàng chiếu vào gương mặt xoay nghiêng của nàng.

“Vết thương đang lành lại. Vậy em định làm gì nếu tôi không bị trói buộc ở đây nữa? Quanh quẩn với mấy con la để tránh mặt tôi sao?”

Nàng toan đứng dậy, nhưng chàng vội chụp lấy cổ chân nàng giữ lại. “Trả lời tôi đi, Juana.” Nắm tay chàng từ từ siết lại, và nàng phải bám vào xe để giữ thăng bằng.

Bằng giọng thách thức nàng bắt bẻ, “mình sẽ tới Cadíz trong hai ngày nữa trước lúc anh có thể đứng được, đừng nói chi tới chuyện đi – trừ phi anh tìm ra được niềm tin nào đó để cầu cho phép lạ xảy ra. Buông tôi ra!”

Đôi mắt xanh lục đánh lại, nhưng chàng vẫn không buông chân nàng. “Ít ra thì em cũng quăng bỏ cái tính kín đáo đáng ghét chỉ để gây sự với tôi. Nói cho tôi biết đi, mình sẽ đến được Cadíz ngày kia chứ? Tôi vẫn còn đếm được,” chàng nói thêm một cách khô khan khi nàng trông có vẻ sững sốt.

“Sao anh không đi hỏi Placido? Ông ta gần như không nói tiếng nào với tôi cả.” Mặt nàng hầm hầm, nhưng môi thì run rẩy vì chàng vẫn nắm chân nàng.

“Ông ta không muốn bàn việc với thứ đồ rác rưởi như tôi bây giờ đâu.” Môi chàng nhếch lên tự mỉa mai nhưng nàng không thấy nét mặt đó. “Còn lão già đánh xe này thì nghĩ tôi có cặp mắt như quỷ nên thậm chí không thèm liếc đến tôi. Giống như em vậy.”

“Thế thì anh đi mà mời bà condesa đến với anh,” nàng nghẹn ngào đáp lại, nhưng chàng lắc đầu.

“Elena chẳng sử dụng vào việc gì được ngoại trừ những cái đem đến cho bà ta lạc thú, và tôi cũng không chắc là bà ta dám đi chân đất dạo khắp vùng đồi núi này hoặc là giao dịch với nông dân đổi lấy thức ăn chỉ vì sở thích mới lạ đâu. Vậy làm việc đó em có hứng thú gì Juana?”

Nàng trân người định giằng chân ra khỏi tay chàng, nhưng chàng cảm giác được và siết chặt hơn khiến nàng đau điếng. Nàng quay đầu lại, không nén được tiếng thở dốc, rồi phản bác dữ dội, “thì là hứng thú thấy anh bị hành hạ! Chứ còn gì nữa?”

“Khi tôi không còn bị hành hạ nữa để làm em hài lòng thì em sẽ bỏ tôi đi, phải thế không?”

“Tôi không hiểu sao anh lại cần tôi xác nhận chuyện đó.” Nàng ép cho giọng điệu mình ra vẻ khinh thị, buộc nàng phải sử dụng thứ vũ khí cổ hữu chống lại sự yếu đuối đang vây phủ. Nàng không thấy được nét mặt Tristán vì mắt đã nhắm kín, nhưng những câu hỏi dọ dẫm đó đâm nàng đau buốt như dao nhọn. “Tại sao tôi phải quan tâm đến số phận của đồ tôi tống khứ lúc nào cũng gây hấn?”

Chàng giữ nàng một lúc lâu mới buông tay, và khi thấy nàng vô tình thở phào nhẹ nhõm chàng điềm tĩnh nói “tôi hy vọng một ngày nào đó em sẽ nói cho tôi biết,” rồi lui vào nằm dựa vào thành xe, thở gấp gấp như vừa mới chạy đua.

Juana ôm choàng lấy tay mình trong lúc quay đi, không dám nhìn xuống chàng. Tở ra mình yếu đuối càng khiến ý chí của nàng hao mòn còn mau hơn là tỏ ra mạnh mẽ. Lúc này nàng chỉ muốn kéo chàng vào lòng thổ lộ hết tâm chân tình nhỏ nhoi của mình. Nhưng lòng nàng hãy còn quá sẵn sàng sau mọi biến cố trong hai tháng vừa qua, tâm hồn nàng co cụm khi nghĩ đến lời khinh miệt của chàng. Trong lớp vỏ yếu đuối vừa mới dựng lên thậm chí nỗi đau vật cũ hãy còn đang còn gặm nhấm nàng vẫn dễ chịu hơn là nếm mùi đau khổ mới. Điều này nàng biết mình vẫn kham nổi, cho dù là phải bằng giá nào, nhưng thêm một lần nữa –

Tâm trí nàng vội lảng tránh ý nghĩ đó, nàng trườn xuống xe và đi tìm Placido. Tristán tính toán chính xác hơn nàng – sống hết giờ này qua giờ khác trong tâm trạng nàng đang sống, nàng đã quên mất họ không còn cách Cadíz bao xa. Trừ phi họ bị trễ nãi hay lạc đường và không có ai cất công nhắc nhở. Nhưng hiện giờ, nàng phải thỏa thuận với Placido về chi phí chuyên chở, phòng khi ông ta đòi giá cao hơn khả năng nàng vào phút chót hối hả trước khi họ đường ai nấy đi.

Nàng thấy ông ta đang lấy chân hất đất vào đám lửa tàn từ tối qua và huýt sáo khe khẽ nghe lạc điệu làm sao. Nếu là dạo trước nàng đã bắt ông ta phải chú ý đến mình ngay, nhưng giờ đây nàng biết suy xét hơn

nên chỉ lặng lẽ chờ đến khi ông ta hết vờ vĩnh như không thấy nàng và chịu lên tiếng. Cuối cùng ông ta thốt lên câu nhàu đó là dấu hiệu mà nàng coi như là câu hỏi và nhích lại gần ông ta hơn.

“Chúng ta chắc đến Cadiz mau thôi phải không senor?”

Ông ta lại cầu nhàu, dậm chân thành thịch xuống đất. “Hai ngày.”

“Tôi – chúng tôi nợ tiền xe của ông từ Villenos tới Cadíz.”

Ông ta khom vai xuống. “Không. Luis sẽ trả cho tôi sau.”

Juana giữ tư thế kiên định, thân hình mảnh khảnh đứng thẳng băng, điềm tĩnh và kiêu hãnh trong bộ áo quá rộng. Dù diện mạo thiếu tươi tắn, chân quần vải bẩn thỉu nhưng nàng trông vẫn uy nghi như nữ hoàng. “Luis Armendariz không giàu có gì, và chúng tôi đã nương nhờ chú ấy quá nhiều rồi,” nàng hỏi thẳng. “Ông cứ cho biết chúng tôi thiếu bao nhiêu, và đừng làm phiền chú ấy.”

Người đánh la nhìn nghiêng nàng, vừa lau bầu vừa ngẫm nghĩ rồi trả lời, “không nợ gì cả.”

“Nhưng ông –”

“Cô đã trả tiền cước phí và tự lo liệu mọi thứ cô cần rồi, còn khá hơn là tôi nghĩ. Tôi cứ tưởng cô sẽ quấy rầy thuộc hạ của tôi, làm trẻ nãi dám la, để kêu người ta giúp cho cô và ông chồng của cô. Ừm, nhưng cô không làm vậy.”

Ông toan quay đi như muốn kết thúc vấn đề, rồi cúi kính nói thêm khi thấy nàng vẫn nấn ná, “dù gì đi nữa cái xe đó cũng đi cùng với đoàn – bọn tôi sẽ chờ hàng trên chuyến về, lão già Rafael phải đánh toa xe đó – vì vậy cô không thiếu tôi đồng nào cả. Giữ tiền đó mà mua cho cô đôi giày.”

Khi ông nện chân bỏ đi Juana khẽ thở dài nhẹ nhõm nghe như tiếng khóc. Đôi khi lòng tử tế đến quá bất ngờ cũng đáng kinh ngạc như sự tàn nhẫn. Nàng định chạy theo người đàn ông đen đủi để tỏ lòng biết ơn và khóc ra cho nhẹ lòng, nhưng ông ta rất ghét những chuyện rườm rà này, chỉ cần nhìn đôi vai khòm xuống bức bối của ông ta là biết. Thay vì vậy nàng nhún vai vô tình bắt chước cử chỉ của Tristán, rồi đưa mu bàn tay gạt nước mắt và đi tới chỗ đoàn xe đang chuẩn bị nhổ trại.

Nàng vừa đi vừa vu vơ tự hỏi không biết có món quà nào nàng từng nhận có thể so sánh với giá tiền đôi giày mà người đánh la tính tình cáu bẳn này cho nàng hay không. À, có lẽ có một món, món quà duy nhất nàng vẫn mang bên mình đến từ món nợ nàng đem theo từ castillo Benaventes.

-o0o-

Vào xế trưa hôm đó, lúc mà mọi người trong đoàn mệt mỏi nhất – vì đám vật kêu la quá ồn ào không ai ngủ nổi suốt buổi chiều ngoại trừ đám xà ích tai đã chai lì – thì Juana lưu ý thấy một người từ trong đám cưỡi ngựa chạy xuống nói gì đấy với hết người người này đến người khác. Nàng đang đứng cách cỗ xe bò của Rafael cách khá xa nên không trở về kịp thời, nên vội chạy tới chiếc xe gần nhất cảm giác lo sợ trong thâm tâm mỗi lúc một tăng. Không cần tiên tri nàng cũng đoán được, chỉ cần nhìn những người vừa nghe tin đang tăng tốc độ di chuyển là đã báo hiệu có điềm chẳng lành. Nàng vừa chạy vừa nghĩ ngợi, chắc họ không đi xa tới mức này mới bị thuộc hạ của Don Bautista bắt lại ngay lúc này chứ?

“Có chuyện gì thế hả?”

Người cưỡi ngựa đã phi đến bên chiếc xe khi nàng vừa tới, và tiếng la của nàng khiến ông ta liếc xuống một cách ngạc nhiên. “Thồ phỉ,” ông ta trả lời vắn tắt, “đang theo dõi chúng ta xuyên qua mấy dãy đồi đấy. Cho đến giờ chúng nó đã theo dấu mình cả ba tiếng rồi, cũng chả có ai biết là có bao nhiêu đứa khốn nạn trốn trong đám đồi núi đó cả – Placido bảo phải ráng hết sức tấn tới cho đến lúc thấy bóng thành phố mới được – vậy tụi nó mới sợ bỏ đi.”

Người xà ích chiếc xe bò giật dây cương, và mấy con vật bắt đầu ịch ạch vào nước kiệu. Người đưa tin tách ra và phi dọc lên trên tiếp tục thông báo cho những người khác, ông ta ném tia nhìn về phía Juana đang thở hổn hển. “Tốt nhất là leo lên xe đi, cô em, với tốc độ này cô chạy theo không kịp đâu.”

Nàng do dự, nhưng quả thật như vậy, thậm chí trên đường dễ đi nàng cũng không tài nào theo kịp đoàn xe lâu được, huống hồ là đường đồi khó khăn. Cố chạy rút mấy bước cuối để lên ngang hàng với xe rồi nàng

thót lên. Trong thoáng chốc nàng tưởng mình suýt ngã nhưng người đánh xe đưa bàn tay phủ đầy lông ra lôi mạnh nàng lên bên cạnh ông ta. Nàng trườn lên lòng xe, thở gấp gấp, và ngồi thụp xuống trên đám hàng hóa. Vừa ngồi yên vị là nàng hỏi ngay, “chắc không có tên cướp nào dám tấn công mình đâu, phải không chứ? Họ cướp được cái gì đây? Trong đám người mình đâu ai có người nào giàu có.”

“Lấy tuốt luốt, thứ gì cũng lấy.” Ông ta liếc nàng một cách hùng hồn. “Thực phẩm, quần áo, súc vật – còn nói đến chuyện chúng có dám không à, bọn nó có đứa còn cả gan tấn công cả Nhà Vua nếu ngài mạo hiểm đi xa thành phố. Đất nước mình bị thuế má đến thảm – chỉ một năm nữa thôi là tôi cũng lên đòi nhập bọn với lũ cướp đó.”

Juana vội bám vào những thanh gỗ trên xe đang nhấp nhô không ngừng và cố nhìn xuyên qua đám bụi mù mịt xem có những con dốc thoải thoải nào không. “Chú nói chú sẽ trở thành cướp núi – đánh cướp người ta sao?”

“Ấy vậy mà còn khá hơn cuộc sống của đám ăn mày, đó là cái mà thuế khóa của Nhà Vua khiến con dân lương thiện nhất cổ nai lưng ra trả đấy – nhưng bây giờ thì mình phải cố chạy thoát lũ cướp này.” Giờ đây cả đoàn xe đang di chuyển nhanh hơn, và người đánh xe vắt roi ngang qua lưng mấy con bò. “Nếu tụi nó có đủ người, bao nhiêu đồ mình có tụi nó sẽ lấy hết, hàng hóa và tất cả mọi thứ.”

Ông ta không buồn nghe câu trả lời, nàng cũng không muốn nói nhưng chỉ ráng bám chặt vào xe, nghiêng chặt răng dần cơn nôn mửa đang dâng lên trong lúc xe dằn xóc liên tục trên mặt đường gập ghềnh. Trong cảm giác tuyệt vọng nàng nghĩ đến thương tích của Tristán – hai ba giờ bị nhồi lên nhồi xuống dữ dội như vậy sẽ đem lại hậu quả gì cho lớp da thịt vừa mới lành? Nàng đứng bật dậy ngay khi xe chậm lại để đánh vòng qua một tảng đá rớt xuống chắn đường, và nghe người xà ích hét lớn sững sốt khi thấy nàng nhảy xuống.

Nàng loạng choạng đáp xuống trên nền đá cắt thành phiến và gọi với lại, “cứ đi tiếp đi, tôi đợi xe của Rafael!”

Ông ta hồi hã vẫy tay ra hiệu là hiểu ý nàng và một lát sau chiếc xe đã biến mất trong đám bụi mù mịt.

Juana dựa sát vào tảng đá đợi chiếc xe bò cũ mềm tối, tim nàng đập thành thịch. Rốt cuộc thì nó cũng tới, gần đằng đuôi của đoàn xe như mọi khi và chỉ có mỗi một chiếc xe khác theo sau cùng vài con chó lai giống chó hoang đang sủa ăng ẳng. Lũ bò kéo xe già cỗi và rõ ràng là đang bị ép phải kéo nhanh hơn tốc độ thường ngày, cũng không khó khăn gì để phóng lên khi xe lăn bánh ngang qua chỗ nàng đứng. Ông lão Rafael tăng lờ như không thấy, nàng trườn vào lòng xe cố chống chọi với tiếng xe lắc lư âm ỉ trong lúc lũ bò vượt qua tảng đá chướng ngại và dừng lại, rồi lại bị Rafael thúc chạy nhanh hơn để bắt kịp các toa xe khác.

Nàng nghe tiếng Tristán đang khe khẽ rửa sả một cách gay gắt. Chàng nửa ngồi nửa nằm trên sàn xe, cánh tay dài đang vươn ra nắm những cọc gỗ thẳng đứng để làm giảm bớt va chạm. Đó là lần đầu tiên nàng đến gần chàng khi xe đang chạy, Juana thất kinh khi thấy chàng đã phải chịu đựng thế nào hàng ngày. Dáng dấp căng thẳng, đau đớn trông tội luyện hơn, mỗi sợi thịt gồng chặt theo thói quen để chống lại sức ép dằn xóc khi xe đang chạy. Gương mặt chàng tái xanh, răng nhe ra trắng toát qua hàm râu đỏ y như con vật đang cố nén đau. Nàng thụp xuống quỳ bên cạnh chàng, cố dần xuống cơn nhức nhối yếu đuối trong tim.

“Họ đang hồi hã đi gấp vì sợ thổ phỉ.” Nàng phải hét lớn để át tiếng bánh xe ồn ào. “Họ muốn giữ tốc độ này cho đến Cadíz.”

Nàng thấy toàn thân chàng cứng lại khi hiểu được nàng muốn nói gì, rồi chàng gật đầu cọc lốc. “Tôi chịu được.”

“Có lẽ anh chịu được, nhưng tôi thì không.”

Nàng không đợi xem phản ứng của chàng trước tiếng hét lớn của nàng, nhưng lập tức vươn người đứng dậy. Cỗ xe lắc lư rồi lấy thẳng lại khi bánh xe cán qua khối đá hơi nhú lên, nàng đợi cho đến khi con đường phía trước trông rõ hơn và gọi Rafael. Ông lão giật nảy mình, rồi ngồi dựa ra sau để cho Juana kể tai nói.

“Chuyện gì đấy?”

“Tôi nói ông phải xuống và đánh toa xe đằng sau trong lúc tôi lái chiếc này! Giọng Juana vô cùng quyết liệt. “Đi nhanh kiểu này chồng tôi đau lắm. Hãy nhấn với Placido –” nàng ngập ngừng – “nhấn với ông ấy tôi sẽ

mang xe này đến Cadíz sau và gặp ông ấy ở đó.”

Rafael ném cho nàng tia nhìn cảnh cáo. “Còn lũ thổ phỉ,” ông kêu lên oang oang.

“Chúng tôi đành phải liều thôi. Nhớ nói lại với Placido!”

Ông ta ngồi thừ người một lúc lâu không nói năng gì rồi trao dây cương cho nàng và làm dấu thánh sốt sắng. Hết bị thúc bách một cách bất thường đám bò chậm lại ngay lập tức, và ông lão tuột xuống xe. Khi Juana đang gỡ rối dây cương thì chiếc xe cuối cùng do Rafael điều khiển đã đánh một vòng rộng để tránh xe nàng và ầm ầm nổi gót theo đám xe kia, trong lúc lũ bò già nua lại thả nước kiệu trông khí sắc của chúng có vẻ khuấy khỏa lắm. Vô hình trung tiếng huyên náo của đoàn xe la cùng với người trên ấy bắt đầu thoảng dần xa xa phía trước.

Tristán nói với giọng nghe bình tĩnh thật lạ thường, “em có bao giờ đánh xe bò chưa?”

“Chưa!” Giọng nàng nghe nửa cười nửa mỉa. Khi cảm xúc thôi thúc trong thâm tâm đã lắng xuống và với âm thanh náo động đằng trước cũng tắt ngấm nàng mới bị đả động bởi tình cảnh hoang đường hiện giờ. “Nhưng tôi đoán chắc mấy con vật này sẽ tự kéo xe được. Anh có đau không?”

Cuốn roi lại rồi cài vào xe, nàng bỏ mặc lũ bò rề rà tự lo liệu lấy và xoay người ngó vào trong xe. Về mặt rắn đàn của Tristán giờ đã dịu lại khi xe đã thôi chòng chành, nhưng khi chàng nhìn qua vai về phía nàng lúc này đang khom xuống, điệu bộ trông trở trối đó xảy ra chỉ trong tích tắc khiến nàng xúc động. Nàng chưa bao giờ quen nhìn một người to lớn từ trên xuống như thế cả.

“Tôi không nghĩ thế,” chàng đáp lại, rồi cúi đầu xuống trầm ngâm nhìn dọc theo bên chân phải. “Thật là bất lợi cho tôi nếu mình đi lâu với tốc độ này, nhưng miễn là em đừng làm xe lật, thì mọi chuyện đều tốt thôi.”

Nàng vô tình bật cười trước giọng điệu khô khan của chàng. Nàng thầm nghĩ tiếng cười của mình rĩ sét mất rồi vì đã lâu không sử dụng. “Tôi không thể hứa với anh chuyện đó đâu,” nàng phản pháo. “Tôi sẽ dừng lại trong lúc anh nhìn xem mọi thứ có an toàn không.”

“Mọi thứ? Em quá khen tôi, ít ra được một lần.”

Chàng vẫn nói một cách nhẹ nhàng, chậm rãi nhưng nàng cảm giác được giọng nói đó ẩn chứa cay đắng vì tình cảnh bị bó buộc không đi lại được. Nàng quá đau lòng nên cũng không biết phải nói thế nào với chàng, thay vì thế nàng đột ngột vặn hỏi, “vì sao anh không bao giờ cho tôi biết là anh đau như vậy nào trên đường đi?”

Nàng thấy ánh ngọc lục bảo lóe lên trong mắt chàng rồi nhanh chóng biến mất trong lúc chàng ngược lên nhìn nàng rồi lại quay đi. “Em không thể mong tôi hiến dâng cho em lạc thú mà không trả công cho tôi – không có chuyện đó đối với một tên lính đánh thuê nhẩn tâm đâu. Nếu em thích, tôi sẽ bán sự đau đớn giày vò của tôi cho em xem, từng phút từng phút một, vẫn tính theo giá cũ.”

Juana vươn thẳng người như tránh cú đâm phóng tới, và hết sức chú tâm kéo xe dừng lại an toàn. Khi làm xong nàng ngồi yên trong giây lát, thở sâu và giữ hơi thở điều hòa trước lúc chuỗi xuống đất. Nàng cố kiềm chế cảm xúc trước khi lấy hết can đảm nhờ Tristán giúp xem xét xe và lại phụ chàng băng lại chân như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

19. Chương 19

Khi nghe tiếng đá rơi rào rào trên sườn đồi gần đấy, Juana chỉ mơ hồ nghĩ ngợi phải mất bao lâu nữa tiếng rung chuyển của đoàn xe la đang vượt ngang kia mới lắng xuống. Không đầy vài giây sau nàng nhận ra mình đang bị theo dõi trong lúc đang đang vui mặt vào cánh tay dựa trên thành xe. Rồi từ từ nàng linh tính có điều gì đấy bất ổn không sao diễn tả được, khiến nàng ngẩng đầu lên và quay lại.

Có ba tên đàn ông cả thấy. Một gã trong đám độ trên dưới ba mươi, cao, da ngăm đen mặt hốc hác với mái tóc đen dài quá vai được buộc lại bằng một dải băng ngang trán. Miệng dày và rộng, mũi hếch có nét của giống người Moorish, nhưng gã này đi đứng nghênh ngang hoàn toàn khác lạ với những người hầu Moors nàng từng gặp qua. Y phục của gã thì là những mảnh vải vụn màu sắc lờ lợt kết lại với nhau làm nàng liên tưởng đến áo sớng của dân du mục. Gã đang dò xét nàng với nụ cười toe toét trông có vẻ thân thiện, thậm chí quyến rũ nữa là khác, nhưng đó chỉ là tăng thêm phần cuồng nhiệt khích động cho hắn và hai tên đồng bọn mặt mày bặm trợn.

Gã thứ nhì dáng người thấp thỏm, cục mịch, di chuyển nhẹ nhàng nhanh nhẹn. Gã ăn mặc rách rưới trông như nông dân lam lũ. Về mặt quạu cọ, vành mắt trắng dã với tia nhìn man dại lóe sáng bên dưới rèm tóc nâu xoắn tít, tay nắm chặt cái giáo đến độ khớp xương trắng bệch. Ánh mắt gã dán chặt vào Juana nhưng khuôn mặt không hề cười cợt. Tên đàn ông thứ ba chậm rãi bước ra từ sau một tảng đá nhô ra, làm đá cuội lại nối đuôi nhau lăn dài xuống đồi. Tên này trẻ hơn hai gã kia, mũi khoằm nước da tái tái, với cặp mắt sâu hoắm tia nhìn lạnh lẽo. Trong tay hắn là một thanh trường kiếm mạ bạc, nhưng đồ khảm trang trí vài cái đã vỡ hay long mất.

“Ê tụi bay đám đánh la bỏ lại cho mình ít quà cáp đây.” Gã tóc sẫm vẫn nhả răng cười hềnh hếch. “Đồ ăn, củi đốt, lại còn đồ giải trí nữa!”

“Không có thứ ăn gì cả.” Juana gằn giọng nói, và gã phá lên cười.

“Chứ hai con bò là cái gì? Đủ cho bọn này nhét miệng đấy, công nương, còn nhiều hơn bọn này ăn hôm kia và mấy bữa trước. Cô em không miễn cưỡng với bọn này mấy con vật đi chậm như rùa đó chứ? Xét cho cùng cô em đâu đã đi ngay.”

Tâm trí Juana đang lao vun vút. Nàng biết gã đang dọa nàng, nhưng lời lẽ đó chẳng có nghĩa lý gì cả. Nàng đang nghĩ ngợi bọn cướp chưa phát hiện Tristán bị thương nằm trong xe, và nếu như nàng có thể đánh lạc hướng ba gã đàn ông cho chàng có kịp thời giờ ráng lê đến chỗ trốn an toàn. Ba tên này sẽ không đời nào nhỏ nước mắt ân hận vì sát hại một kẻ thương tật đâu.

Nàng bước tránh ra khỏi xe một bước và nói, “ông không thể bắt tôi đi bộ tới Cadíz được.”

“Đó là chỗ cô em muốn tới à? Không xa lắm đâu, tiểu thư, chỉ cần đi một ngày là tới. Nhưng tại sao cô em lại muốn rời bọn này gấp rút vậy?”

Hàm răng hắn lóe lên lấp lánh, những chiếc răng vuông vắn và trắng trên khuôn mặt nước da nâu, và nàng nhận ra thái độ hòa nhã của hắn chỉ là gian trá. Đó là điệu bộ của kẻ đang đi săn, rắn rỏi và dẻo dai, đáng khiếp sợ cao gầy toát lên vẻ thèm khát sao đó, nên dù có vẻ khả ái gã lại trông nguy hiểm hai tên kia.

“Nào cô em, tôi biết cô em không đi đường mà chẳng có xu nào trong túi đâu – cái mặt xinh thế kia thì muốn mua sắm đủ mọi thứ trong phố xá là chắc rồi. Cho tụi này xem cô em muốn tiêu xài gì trong Cadíz.”

Juana chợt nghĩ đến số tiền phải kị cốp chặt vật đang giấu kín bên dưới mấy cái bao lúa mì. Lòng nàng chùng xuống, rồi nàng so vai và liếc xuống chân. “Thế tôi có giống như người có tiền để phung phí không?” Nàng gay gắt hỏi.

Nhưng nàng lưỡng lự quá lâu. Gã tóc quăn tiến một bước tới trước, nhưng tên da nâu ra hiệu ngăn lại. Gã đứng chống nạnh quan sát Juana mắt loé lên nét cười thất thường. “Nếu cô em diện sang trọng hơn không chừng tôi sẽ tin là cô em đã xài hết tiền rồi, phải không tụi bay? Nhưng giờ thì –” gã lắc đầu ra điều trách móc nhạo báng. “Nếu cô em tới đó mà không mua bán cái gì hết, vậy chỉ đi khơi khơi thôi sao? Giữ con bé lại cho ta, Blas.”

Mệnh lệnh của hắn phát ra đột ngột, giọng điệu vẫn vui vẻ, nhưng hiển nhiên là gã tóc quăn chỉ đợi câu nói này là ra tay. Gã bước lại đưa một tay ra chụp lấy cánh tay Juana, tay kia của hắn vẫn nắm chặt cái giáo. Từ đằng sau Juana nghe được tiếng cử động khe khẽ trong lòng xe và thầm cầu mong Tristán lanh trí dừng để bọn chúng phát hiện. Tay của tên Blas giữ nàng thật thô bạo nên nàng nhích người đi một chút như phản đối, rồi tránh xa khỏi cổ xe.

“Tôi đâu có nói là tôi không có thứ gì bán.” Nàng nói chắc giọng.

Mắt gã lấp lánh, gã đưa bàn tay xương xẩu lên cọ cọ vào quai hàm đầy râu, dò xét nàng từ đầu tóc rối bù xuống tới bàn chân trần trước khi liếc sang đồng bọn hết đứa này đến đứa khác. “Đúng đây phải không tụi mày?” Gã hất đầu và gãi tai, tia mắt lấp lánh rực lên. “Có lẽ bọn mình nên chiêu đãi lẫn nhau, tiểu thư. Ba người bọn này sẽ chỉ cho cô em biết cách cư xử ra sao trong nơi huy hoàng như Cadíz – sau khi bọn này bảo đảm là cô em nói thật, lẽ dĩ nhiên rồi. Cô em không phản đối tụi này xét người cô em chứ?”

Nàng nghiêng rằng không cho bọn chúng thấy rằng nàng va vào nhau lập cập, Juana lắc đầu, nhưng vừa khi đó gã tên Blas siết chặt tay nàng. “Con bé đang run kìa.” Giọng địa phương của hắn nặng trĩu. “Nó đang nói láo.”

“Đương nhiên là tôi phải run! Thử hỏi nếu ông bị một đám cướp vây quanh, ông có dang tay ra nòng nhiệt đón chào và tin là bọn nó chỉ đối xử với mình thân tình không tởm hào gì đến mình không?” Mắt lóe sáng, nàng nhìn quanh ba tên đàn ông đang nhích gần lại, gần, nhưng chưa tới gần chiếc xe đến độ chí mạng. “Có lẽ bọn các ông thích thú bị kẻ khác cướp bóc dọa dẫm nhưng tôi thì không!”

Tên cầm đầu chuyển người từ chân này qua chân kia. Mặt gã vẫn tươi cười, nhưng không hiểu sao cử động nhẹ nhàng đó của hắn thật đáng ngại khác thường. “Miệng lưỡi đánh đá không kém! Thật đáng tiếc. Thế mà tôi cứ nghĩ cô em sẽ đón tiếp bọn này – ân cần đấy chứ.” Hắn đảo mắt về phía tên nhỏ nhất bọn, cái tên đang chằm chằm nhìn Juana miệng thì há hốc. “Cắt dây thả mấy con bò ra đi, Ferrando, rồi đốt luôn xe.”

“Không được!” Juana giằng khỏi tay Blas kịch liệt đến nỗi nàng sắp vượt ra được, làm chiếc giáo của hắn rớt xuống đất. Ferrando phóng tới một bước giúp hắn kèm nàng lại, và duy đến lúc đó Juana lưu ý rằng tên đầu sỏ vẫn chưa xê dịch. Điều bộ của gã đã hết nghênh ngang, và gã đang nhìn ngang qua nàng với vẻ mặt vừa sững sốt vừa đang tính toán mau chóng.

“Ba đứa đàn ông tụi bay lại đi hiệp đáp một phụ nữ sao?”

Tiếng nói điềm tĩnh, pha nét chế giễu vang lên sau lưng nàng khiến nàng hé miệng kinh ngạc, nàng vụt quay đầu nhìn qua vai. Thấy cảnh tượng đó nàng đứng chết sững, đầu óc chao đảo vì hoảng sợ và nghi hoặc không tin ở mắt mình.

Tristán đứng thẳng người không cần phải vịn vào thành xe. Mặt trời chiều tỏa sáng phía sau chàng, bao quanh đầu chàng những quầng sáng màu đồng và phủ bóng trên mặt chàng, nhưng nàng vẫn thấy được vành miệng seọ vụn lại một cách khinh thị. Đã khá lâu mới thấy chàng trong tư thế đứng, nên nàng quá ngạc nhiên trước dáng dấp sừng sững vạm vỡ ấy. Gã đàn ông da ngăm dường như co rúm trong mớ quần áo rách tơi tả. Nhìn thấy thanh kiếm lăm lăm trong tay chồng mình nàng rợn người với cảm giác hãi hùng. Chàng đâu thể nào, chàng không thể đấu với bọn chúng được...

-o0o-

“Lại đây.”

Đôi mắt màu lục nhìn chằm chằm vào tên cướp thủ lĩnh, nhưng nàng hiểu chàng đang nói với nàng. Nàng vùng ra khỏi bàn tay đã lơi ra trong tích tắc của tên Blas, chạy đến xe rồi leo vào. Chỉ đến lúc Tristán chạm vào nàng Juana mới hiểu chàng định làm gì, nàng biết nguồn hy vọng duy nhất trong lúc này là nàng không nên ra mặt phản đối. Nhích sát vào chàng như thể tìm nơi che chở, nàng cảm giác được tay Tristán đang choàng qua ôm lấy vai nàng. Juana gồng hết sức một cách kín đáo để đỡ lấy thân hình của chàng.

Nàng cảm thấy tim chàng đập vang dội trên má nàng và đoán được chàng đã phải chịu đau cỡ nào để tạo dáng đứng ngạo mạn, bình tĩnh đến thế, và tay làm ra vẻ chỉ đặt nhẹ trên vai nàng.

“Ê tụi bay, tiểu thư có người chống lưng đó!”

Gã tóc đen đã lấy lại bình tĩnh, nhưng âm điệu giễu cợt nghe có vẻ giả dối. Cặp mắt sẫm của hắn đảo qua đảo lại lia lịa, nhìn xem đồng bọn của gã đang làm gì. Ferrando đứng sững như chôn chân, vũ khí chúc xuống như thể hắn đã quên là mình đang cầm trong tay, trong lúc Blas phóng tia nhìn hau háu vào cái giáo nằm trên đất. Thân hình nhấp nhô của hắn đang trần ra chỉ chực lao xuống chộp lấy vũ khí. Nếu hắn thành công, Juana biết, cơ hội của họ chắc chắn sẽ tiêu tan.

Nàng cảm thấy ngón tay Tristán bấu vào vai nàng thật chặt để nén tiếng kêu đau đớn. Rồi chàng bắt đầu cử động, Tristán chậm rãi hạ người xuống đất và đứng một mình. Chàng không hề kêu lên tiếng nào trong

khi trụ người trên chiếc chân bị thương, nhưng lúc quay đầu lại nàng thấy môi chàng thoáng đánh lại khi đá trượt dưới chân chàng. Trong giây phút ánh mắt xanh lục hơi ngây đi, rồi chân chàng đã đáp được trên nền đất cứng. Chàng đứng thẳng người, một tay đặt trên khung xe đáng dấp trông thanh lịch như có chủ ý, nét mặt không chứa đựng điều gì ngoài vẻ cao ngạo.

“Chúng bay cho rằng tao phải ngoan ngoan đứng ở đây trong lúc chúng bay cướp đi đồ của tao sao?”

“Nếu mày biết khôn thì đứng yên đó. Còn không –” Gã da đen hất đầu ra hiệu cho tên Blas, hấn lao xuống lượm cái giáo. Tristán phản ứng ngay lập tức, người chàng chuyển động thật khoan thai và lưỡi kiếm lóe lên sáng loáng.

“Không khôn hơn bao nhiêu,” chàng cất giọng một cách sắc bén, và gã tóc quăn bỗng khựng lại.

Tia nhìn của Tristán vẫn không rời khỏi mặt tên cầm đầu, nụ cười giận dữ vẫn thoáng hiện trên vành miệng sẹo.

Gã cầm đầu liếc nhanh xuống Blas, hấn đã quỳ một chân xuống hai tay dang ra, rồi thỉnh thoảng lớn tiếng giọng điệu nửa chế nhạo nửa hoang mang, “mày đúng là điên rồi! Tội tao sẽ khử mày ngay bây giờ, ngay chỗ mày đứng!”

Không gian như im ắng lạ thường trong giây lát, Juana nghiêng mạnh vành mũ dưới phân vân không biết nàng có thấy Tristán xoay người hay không. Chàng dường như đang làm cho cả ba tên bị thôi miên, đứa nào đứa nấy đều có chung một nét mặt, thù nghịch tuyệt vọng trộn lẫn với u mê và nghi hoặc.

Gã da đen đột ngột phá lên cười, âm thanh không đượm chút nào thú vị. “Mày lắm rồi – tao có cả chục đứa nữa bên đồi. Nhìn đằng sau mày đi!”

Mắt Tristán vẫn không lay động. “Nhìn thử xem, Juana.”

Nàng nghe theo lòng có phần lo sợ, rồi đảo mắt nhìn sườn đồi. Rồi lướt qua những gộp đá – hốc đá – các bụi cây còi cọc – không có dấu hiệu ai đang di chuyển chỉ có cơn gió mạnh đang thổi cuốn bụi thành những cơn lốc xoáy.

“Không. Không có gì cả.” Giọng nàng vang to.

“Ra thế. Chỉ có ba đứa.”

Tristán cầm mũi kiếm trên đất và chống lên chuôi, ra hiệu không màng chĩa vũ khí vào thứ kẻ địch tép riu. Chỉ có Juana để ý rằng tư thế uyển chuyển đỉnh đạc đó, chân trước chân sau trông thật tao nhã là để dồn sức nặng vào chiếc chân lành bên trái. Blas vươn tay chụp cái giáo cùng lúc lưỡi kiếm kiểng phóng tới, rung rung cắm xuống giữa mấy ngón tay đang duỗi ra của hấn.

“Không.” Tristán chỉ nói có thế, giọng chàng trách cứ nhẹ nhàng.

Gã thủ lĩnh giờ đây thở gấp rút hơn và toàn bộ dấu vết nhã nhặn đã biến mất trong lúc hấn gào lên quát chúa, “đem óc mày ra xài coi, Ferrando, đừng có đứng há miệng ra – bọc ra phía sau nó cho tao.”

“Thử xem,” Tristán đều giọng mời mọc.

Tên đàn ông trẻ cứ há miệng ra rồi ngậm vào đôi ba lần, và đưa cánh tay áo lên lau trán. Hấn ngập ngừng không nói tiếng nào rồi nhử nhử vài đòn nghi binh về phía trái Tristán, rồi lại đổi ý, cứ bồn chồn xê qua dịch lại ngay chỗ hấn đứng. Trong suốt thời gian đó đôi mắt xéch của Tristán vẫn nhìn thẳng vào tên cầm đầu, ánh mắt càng lúc càng tỏ vẻ nhạo báng.

“Mày – !” gã đàn ông thốt lên.

“Nào đến đây,” câu trả lời ra điều châm biếm đầy nghiêng, “tao không muốn đợi ở đây cả ngày trong lúc tội bay chân chờ xem có muốn cướp hay không.”

Gã đàn ông nhe răng gầm gừ. “Ferrando! Blas!”

Trong giây phút kế tiếp Juana vô cùng bối rối. Nàng thấy bọn chúng xô đẩy tới lui, thấy Tristán xoay trên chân trái nhẹ tênh, rồi kể đến là ánh kim khí vung lên sáng lóa và một tiếng rú hãi hùng vang lên. Và phía bên kia của chàng Ferrando cho đến lúc này vẫn chưa có hành động nào dứt khoát, bỗng thoái lui mặt mày

kinh hoàng. Blas toan đứng lên, nhưng vấp chân suýt ngã. Khi tên da đen xông tới giúp đồng bọn, nàng thấy bàn tay chìa ra chụp cái giáo bỗng rút về ôm chầm lấy ngực, máu tứa ra từ vết thương xuyên suốt bàn tay. Sau lúc đó, cả ba tên cướp bỏ chạy thục mạng rồi trườn lên đồi trở về theo lối cũ. Trên mặt đất chỉ còn chổng chơ cái giáo và một hai vệt đỏ ghi dấu chúng đã từng đến đây.

Tristán cúi đầu xuống khi Juana bước tới bên cạnh. Chàng dường như đang mài miết làm sạch vết máu trên kiếm bằng cách xới xới chỗ đất xám ngay chỗ chàng đứng, bấp thịch sẵn lại như sợi thừng bện chặt, hơi thở nén lại đau đớn. Nàng định lại đỡ chàng, nhưng Tristán thì thảo ngăn lại.

“Đừng đụng tôi – kéo chúng nó hãy còn theo dõi.”

Tay nàng buông thông xuống hai bên hông, bàn tay khê nắm lại thất vọng. Nàng phải cắn vào tay để khỏi kêu lên khi thấy chàng bước đi thật chậm trông giống như người vô cùng tự tin, ngang qua lớp đá phiến trơn trượt về hướng cỗ xe. Lúc chàng tới bên cạnh xe, nàng nhắm mắt lại. Và khi nàng mở mắt ra thì chàng đã ngồi sau hai con bò, vùng da chung quanh miệng chàng trắng nhợt, và tay chàng thì bình tĩnh tháo dây cương.

“Tốt hơn mình nên đi tiếp, phòng khi chúng lại quyết định thăm viếng mình lần nữa.” chàng đưa ý kiến một cách ngắn gọn. Khi thấy nàng vẫn đứng yên nhìn lên chàng đăm đăm, nét mặt kinh hoàng miệng không nói nên lời, bàn tay dài đang mở nút dây chợt dừng lại. “Có chuyện gì thế?”

“Tôi không biết là anh có kiếm – và –”

“Tôi thấy kiếm giấu trong xe, cách đây mấy ngày – Elena đã mang lại cho tôi. Tôi tha cho em vì đã không lưu ý tôi mang kiếm trong buổi tiệc của Dona Jerónima. Còn gì nữa không?”

“Tôi không biết là –” nàng nuốt khan – “tôi không biết là anh đi được.”

“Tôi cũng đâu biết hơn gì em,” chàng khô khan đáp lại. “Leo lên đi trong khi tôi điều khiển mấy con vật này chạy tiếp.”

-o0o-

Mặt trời đã lặn thấp trên rặng đồi khi Juana đã thôi nghĩ vẩn vơ, nàng ngược lên thấy xe đang chạy chậm lại. Nàng sững người đảo dác ngó quanh, rồi nhìn lên nét mặt quay nghiêng nghiêm nghị của Tristán với vẻ trách móc.

“Trời đã bắt đầu tối mịt khó mà theo được dấu chân la thêm một tiếng nữa.” Chàng lên tiếng mắt vẫn không rời lối đi trước mặt. “Vị trí này trống cả hai phía nên mình có thể nghe tiếng chân người lạ sớm trước khi bọn nó tập kích mình – còn có nước, có cả bãi cỏ nữa. Còn chỗ nào để qua đêm tốt hơn chỗ này?”

Nàng không trả lời chàng. Những lời lẽ nghe có vẻ bình thường lại đối chọi với dòng ý tưởng của nàng khiến nàng không ngờ được là chàng có thể thốt ra như vậy. Dường như cảm nhận được tâm trạng của nàng, chàng yên lặng gò cương cho mấy con bò chậm lết dừng lại và quay sang đối diện nàng. Trước mặt chàng là gương mặt mỹ miều đang bưng bưng chống đối.

“Suýt chút nữa là anh bị giết rồi.” Từ ngữ của nàng vọt ra không tự chủ được. “Bọn chúng suýt giết anh đấy!”

Đôi mắt màu lục ánh lên nét hiếu kỳ trong một thoáng ngắn trước khi chàng trả lời. “Bọn lùn cướp theo đàn chỉ giết khi chúng bị kích thích thôi,” chàng đều giọng. “Người khôn thì đánh trước cân nhắc sau, nhưng chúng chần chừ nên đã tạo lợi thế cho tôi.”

“Còn anh thì không thể bỏ qua lợi thế nào, phải không, công tử đánh thuê? Anh luôn luôn thích mạo hiểm mà bất kể hậu quả –”

Rằng Juana bắt đầu va lập cập. Nàng hầu như không biết mình đang nói gì, trừ phi phải trút bớt nỗi đau nếu không chắc nàng chết mất.

“Mạng sống của mình không phải là của cái kiếm được để bỏ đi nhẹ nhàng như vậy.”

“Anh không cần phải làm như thế! Tôi có thể nói với bọn chúng – tôi sắp thuyết phục được bọn nó là tôi chỉ có một thân một mình, không có đồng xu nào dính túi cả. Lẽ ra bọn cướp không cần biết anh ở đó! Nhưng anh lại lộ – lộ mặt ra –”

“Trong năm phút nữa thôi là em bị ba tên đó hãm hiếp rồi. Đó có phải là điều em muốn không?”

Nàng hất cằm lên, cử chỉ nửa kinh hãi nửa ngang ngạnh. “Tôi – chúng không làm vậy đâu! Bọn nó chỉ hứng thú nghĩ rằng tôi có tiền thôi, và...” Nàng chợt ấp úng.

“Tôi nghe chúng nói hết rồi,” chàng cắt ngang lời nàng. “Tôi biết bọn cướp đó muốn cái gì. Còn em thì sẵn sàng trao ra cho bọn nó phải không?”

Để cứu chàng nàng sẵn sàng làm bất cứ điều gì, Juana nhớ lại lúc đó, nghĩ đến nỗi lo sợ đã khiến nàng liều lĩnh. Gò má nàng nóng bừng, nhưng quá xấu hổ nên không biết rằng câu hỏi được nhấn mạnh đó của chàng nghe có vẻ nhảm tâm nhưng không hề hàm chứa khinh bỉ.

Khi thấy nàng không lên tiếng, chàng nói, “giúp tôi xuống đi. Lần này tôi không thể tự đứng được.”

Nàng lưỡng lự nhưng lại lặng lẽ tiến đến bên chàng luồn bờ vai mảnh mai bên dưới cánh tay phải của chàng, trong lúc chàng vụng về trườn ra khỏi chỗ của xà ịch và tuột xuống đất. Tristán dừng lại cạnh bờ hồ có hai ba dòng nước nhỏ xíu đổ vào. Hồ này trông có vẻ nông, nước lợ. Có đến cả chục thân cây tàn phủ đầy bụi nhánh chia ra mặt hồ, và cỏ xanh tươi mọc lan ra đến tận mé nước. Juana đỡ chàng ra bờ hồ. Nàng cố dần cơn run rẩy, rồi cuối cùng giúp chàng ngồi xuống cỏ và thở dài nhẹ nhõm.

“Mình không có gì để ăn cả,” nàng buột miệng nói khi chàng ngả lưng xuống. “Tôi đi tìm xem có cây trái gì quanh đây không.”

Nỗi kinh hoàng đến rợn người, cơn giận như thiêu đốt trong nàng giờ đã lắng xuống thay chỗ cho cơn thôi thúc muốn thổ lộ hết yêu đương và sợ hãi đang làm nàng choáng ngợp. Nàng toan đứng dậy để ngăn mình đưa tay vén mái tóc rối qua khỏi gương mặt nghiêm nghị của chàng, nhưng chàng đã chụp lấy cổ tay nàng.

“Giờ thì chuyện đó không quan trọng, trời sẽ ngã tối mau lắm. Đợi đến mai đi.”

Tia mắt kiên định bí ẩn của chàng giữ nàng lặng im. Nàng cảm thấy mình như bị cuốn vào cơn lốc xoáy, hun hút bên dưới mặt hồ tĩnh lặng. Trái với ý nguyện, trái với cảm giác của mình nàng cúi xuống và thấy một nhánh tóc mình buông xuống lơ lửng trên mặt chàng. Rồi chàng đưa tay lên đan lại sau đầu nàng, kéo nàng xuống cho đến khi môi họ chạm vào nhau, và lúc ấy nàng tan ra mất hút.

Sự khắc nghiệt được kiềm nén mà khi nào nàng cũng cảm thấy hiện hữu trong chàng, lúc nào cũng phân ranh họ như một lưỡi kiếm sắc giờ đã không còn. Môi chàng cuốn lấy môi nàng với nỗi khao khát mà trước đây, dù có tàn bạo, tách biệt chầm biếm đến đâu thì giờ đây đã trở thành mãnh liệt như bão giông khiến nàng đã mất hết sức phản kháng. Nàng chỉ chống chọi được trong giây lát, cố thoát ra, nhưng bỗng dưng nàng lại đưa tay sờ mặt chàng, rồi vùi sâu vào mái tóc đỏ.

Sau cùng nàng thở gấp rút khi ngược đầu lên, giọng nàng dồn dập run rẩy. “Felipe, anh phải cẩn thận – lỡ như trong lúc này vết thương lại nứt ra –”

Chàng không màng trả lời nàng. Tristán đã tháo xong dây thắt chiếc áo cánh của nàng, tay chàng tham lam ve vuốt làn da trần trên cổ nàng, lặn vào trong áo khum lấy ngực nàng, thật nhẹ nhàng mà mãi khiến nàng chỉ biết khép mắt hưởng ứng sự âu yếm đó. Thâm tâm nàng rạo rực vì ham muốn, ngọt ngào nhói buốt đến độ không cất tiếng nổi để ngăn chàng trong lúc Tristán đã cởi áo nàng ra và hung hãn kéo nàng xuống áp vào miệng chàng.

Nàng rùng mình. Tâm trí nàng bảo rằng chuyện này thật là điên rồ, rằng họ phải liều tất cả vì điều này, nhưng thể xác nàng tăng lên lý lẽ ấy. Lưng nàng uốn cong, bả vai lõm sâu đẩy dẽ mê đáp lại đôi môi đòi hỏi kia. Rồi không hiểu bằng cách nào Tristán đã xoay thân hình Juana để nửa thân người nàng nằm trên người chàng, chân tay họ khép sát vào nhau. Lòng nàng thôi thúc không gì đè nén được, nàng đưa tay lúng túng dò dẫm những mối dây thắt và khóa cài trên y phục chàng vì quá run rẩy. Cuối cùng nàng lướt tay thật trùi mền dọc xuống thân thể dẽ khắc cứng cáp, ấm áp của chàng. Nàng chợt nghĩ bàn tay nàng mới nhỏ bé, thiếu cân xứng làm sao so với làn da lấm tấm ánh đồng, nhưng tay chàng đã phủ lên tay nàng và giữ chặt lại trên người chàng.

“Juana.”

Nàng biết đây là lời mời gọi, và lẽ ra nàng phải nhận ra được cái tên ấy, nhưng nàng lơ đi mọi vật chung quanh chỉ còn biết mỗi da thịt chàng đang áp sát vào nàng, và da thịt nàng đang áp sát vào chàng. Hất đầu một cách nôn nóng, nàng ấn sát hơn, cơ thể chìm sâu trong nỗi khao khát của riêng mình. Nàng để chàng hướng dẫn nàng quỳ hai hàng trên người chàng, tay chàng lần dưới lớp váy vải nâu bám lấy hông nàng. Thoạt đầu là dịu dàng từ tốn và kế tiếp là tàn bạo đau đớn.

Nàng bay bổng chơi vơi, cảm giác được nguồn sở hữu của chàng nhịp nhàng bên trong nàng: theo bản năng nào đó cơ thể nàng song hành với nhịp điệu ấy mà nàng không sao nhận thức được. Sự hưởng ứng vô tình đó đã mở ra cánh cửa bước vào hân hoan say đắm, và nàng chợt nghĩ vu vơ cảm xúc này như cười trên con tuần mã soãi cánh vút cao trên toàn thể thế giới. Xuyên suốt người nàng lượn sóng ngậy ngất mù lòa đang cuộn cuộn dâng lên khi khoái cảm đang bao phủ lấy hai người họ. Nàng nghe được tiếng rên khe khẽ của mình, lòng tràn ngập cảm giác vừa ngọt ngào vừa đau đớn, lại vừa mới mẻ thâm sâu khiến nàng không cách nào chịu nổi, nhưng cũng chịu không nổi nếu cảm giác ấy ngừng lại. Tận trên cao, khi mở mắt ra nàng thấy được bầu trời xanh thẳm đang thẫm dần thành hợp sắc chói lọi của đồng và nhung lam, và mặt nước – nước trong hồ đã biến thành vàng lỏng, ánh hồi quang cuối cùng của mặt trời vào lúc ngày tàn. Cảm giác được tung bay mới tuyệt diệu làm sao, nàng cũng không lấy làm ngạc nhiên rằng Icarus (nhân vật thần thoại Hy Lạp) bay quá gần mặt trời làm cho đôi cánh sáp của chàng ta tan chảy.

Rồi bất chợt ánh sáng, bóng tối, và cảm giác mê đắm nhạt nhòa quyện vào nhau, và nàng bị cuốn ra khỏi bầu trời lao vào vòng tay mạnh mẽ đang giữ lấy nàng, đông đưa nàng như một đứa bé con. Nàng mở mắt lần nữa, chỉ mơ màng nhận ra mình đang khóc, và thấy đôi mắt xanh lục của Tristán đang dò xét nàng với ánh mắt khắc nghiệt cố hữu.

“Em vừa gọi tôi là Philip,” chàng nói bằng giọng lạ lẫm.

Nàng nhìn chàng đăm đăm, thậm chí không biết mình đã kêu tên chàng. Trong buổi hoàng hôn đang ngả nhanh sang tối, bức tranh kết hợp với ba sắc màu đồng, hoàng kim, và lam vẫn rực rỡ trong mắt nàng. Giếng mắt sâu thẳm sáng lóa chỉ trong chớp nhoáng, rồi không thể nói thêm gì nữa môi chàng lại vươn lên đòi hỏi môi nàng. Và nàng đã quên mất mọi cảnh sắc ảo tưởng, trong đáy mắt ấy chỉ còn lại mỗi hình bóng chàng.

-o0o-

Sau lúc nàng trở dậy để lo cho đôi bò cần cù và chêm lại bánh xe, nàng lại quay về bên chàng. Tristán nằm chống một bên khuỷu tay trên cổ, ánh mắt màu lục vẫn dõi theo nàng. Juana thả chiếc áo choàng trên tay xuống, và kéo hở chiếc áo chemise của chú Enrique quanh người chàng. Chiếc áo chỉ vừa ngang vai, nhưng phần còn lại thì buông thõng xuống, còn hai ống tay áo thì chỉ xuống được nửa cánh tay Tristán.

“Khi mặt trời xuống anh sẽ bị lạnh đấy,” nàng nói một cách thương tình.

“Không đâu trừ phi em định trốn tôi núp dưới gầm xe.”

Nàng nín thở. “Anh biết tôi ở đâu sao?”

“Tôi luôn luôn biết em ở đâu.”

Từ ngữ được nói ra thật điềm tĩnh nên nàng không có duyên cớ để ngờ vực chàng, nhưng nàng không dám hỏi chàng nói thế có nghĩa là gì. Thay vì đáp lời chàng nàng đắp áo choàng lên người chàng và quỳ xuống cổ giữ một khoảng cách nhỏ an toàn giữa họ. Chàng nhìn những cử động của nàng, nhưng mặt không tỏ lộ điều gì. Đôi mắt xanh lục thật chăm chú nhưng không còn xa cách. Juana không dám nhìn chàng, nàng cảm thấy chàng đang đợi nàng trả lời, thái độ kiên nhẫn như sư tử đang rình mồi. Và nàng hiểu mình đang lâm vào tình trạng nguy hiểm phải kể với chàng hết tất cả sự thật.

Tuy nhiên nếu nàng kể với chàng về chuyện đứa bé chàng sẽ cho rằng nàng làm vậy để đảm bảo chàng che chở cho đứa con, chứ không phải là vì nàng yêu chàng. Nàng quá thấu hiểu cái vẻ châm biếm lạnh buốt của chàng. Tôi là người lính đánh thuê, tôi phải tự lực cánh sinh, chàng từng nói như thế và thái độ căm hận nhân loại quá rõ ràng đó cắt ngang cảm xúc nàng tàn khóc như mũi kiếm của chàng xuyên qua bàn tay

gã thô phỉ, thẳng đến nguyên do thực tại mà chàng thấy rõ bên dưới. Vai nàng hơi chùng xuống một cách tuyệt vọng.

“Em đang dự định những kiểu mới để hành hạ tôi sao?”

Câu hỏi của chàng làm nàng vội ngược lên. “Không – giờ đây chẳng còn gì đáng sáng tác nữa. Chuyển đi sắp kết thúc rồi.”

“Ngày mai là mình sẽ tới Cadíz, chặng cuối cùng của Tây Ban Nha.” Chàng đột ngột hẳn học như thể cái chân đang làm chàng đau.

“Anh vẫn còn nhớ đất nước của anh không?” Không nhận ra giọng điệu của chàng, nàng nhích lại giúp chàng, để chàng tựa vào vai nàng khi chàng dời chân sang vị trí thoải mái hơn.

“Tôi hầu như không nhớ được gì, tôi chỉ mới tám tuổi khi cha tôi nhấn mẹ con tôi sang đoàn tỵ với ông bên Pháp.” Chàng nói một cách lơ đãng, khẽ nghiêng rằng khi cơn đau tới. “Một miền quê xanh tươi với những cánh rừng, và ngôi nhà cũ kỹ thuộc về người anh của cha tôi – nhưng hầu như mọi người dân ở đó đều ủ rũ buồn bã như dân ở Tây Ban Nha. Duy có mẹ tôi là không thôi, khi tôi còn nhỏ thì cha tôi đã già rồi.”

Chàng im lặng trong giây lát, và Juana cảm thấy thôi thúc muốn kéo đầu chàng ủ vào ngực mình. “Tôi cứ ngỡ những người Tin Lành Anh quốc là bọn người độc ác vô thần làm đủ mọi chuyện ghê tởm,” nàng nói tiếp. “Tại Zuccaro, linh mục bảo chúng tôi –”

Tristán lắc đầu. “Người Thanh giáo không phải vậy đâu, cách họ hành đạo còn nghiêm khắc hơn bất cứ ai ngoại trừ những người Thiên Chúa giáo cuồng tín thôi, Vua Felipe của em sẽ tán thành lòng nhiệt tâm của họ nếu biết được điều ấy. Nhưng họ chỉ tra tấn và thiêu hủy những người có đức tin khác với họ – họ không hại người của họ.”

“Anh muốn nói gì?” Juana kinh ngạc bởi âm điệu tàn nhẫn trong giọng nói châm biếm nhẹ nhàng.

“Cha mẹ tôi sống bốn năm ở Pháp trước khi đến Tây Ban Nha, và trong hai năm sau đó không ai nghi ngờ gì họ cả.” Tristán mệt mỏi nói như việc kể chuyện làm chàng nhàm chán, nhưng đôi mắt màu lục sắc bén chăm chú lạ thường. “Cha tôi dạy học trò để kiếm sống còn mẹ tôi thì may những đồ hàng sang trọng – rồi có người tố cáo họ với quan Trưởng toà của giáo hội với cái cớ là đức tin của họ đáng ngờ vì có quan hệ mật thiết với những người Pháp theo Thanh giáo và thậm chí còn trò chuyện với dân Do Thái. Giống người nước em còn thù nghịch cả với dân tộc được Chúa chọn, căm hận còn hơn cả người Anh.” Gương mặt nhìn xoay nghiêng của chàng trở nên cay đắng hơn. “Vị linh mục trong làng thương hại tôi nên đã đứng ra bảo đảm, nếu không thì tôi cũng bị bắt luôn. Rất nhiều lần sau đó tôi mong là lúc đó mình bị bắt đi cho xong. Cha mẹ tôi bị giam trong tù của tòa dị giáo khoảng sáu tuần, rồi lời thú nhận của họ bị công bố sau lúc họ mất. Cha tôi đã ngoài năm mươi khi tôi sinh ra, ông ấy sẽ không thay đổi lý tưởng của mình vì những giáo điều mà ông ấy cho là sai trái, còn mẹ tôi thì quá hiền lành.” Chàng ngưng bật, đoạn đều giọng kết thúc câu nói. “Đó là nguyên nhân tôi không có niềm tin nơi Giáo hội, và lại càng không yêu thương gì những người Tây Ban Nha cai quản Giáo hội đó.”

Giọng Juana rời rạc, “tôi hiểu được,” và bàn tay nàng định đưa ra chạm vào chàng lại buông thõng xuống đùi. Ngay trong lúc này tựa vào người nàng, nhưng tâm tưởng của chàng lại quá cách xa. Giờ đây nàng không còn hy vọng để lấp đầy vực sâu ngăn cách họ. Nó còn rộng lớn hơn cả nỗi giống hay thân thể, hơn cả nỗi căm ghét tương tượng của nàng, thậm chí còn hơn mũi nhọn độc hại đã tách ra vực thẳm ấy. Bây giờ thì nàng hiểu được tại sao chàng đã âm thầm tuyên bố chàng là kẻ thù của nàng ngay lần đầu họ gặp mặt. Nàng biết sự việc không còn thay đổi được nữa. Cho đến hôn nhân của họ cũng từng là một thứ vũ khí chống lại nàng, một giao ước không thể phá vỡ, quá thuận tiện thích hợp cho mục đích của Tristán. Chàng sẽ gạt bỏ nó ngay khi nàng không còn ích lợi cho chàng nữa, trong khi nàng thì bị ràng buộc bởi giáo lý của mình và tình yêu của nàng dành cho chàng. Nàng sẽ vĩnh viễn không thoát ra được.

“Tôi chưa kết hôn với người khác đâu,” chàng đột nhiên lên tiếng, và quan sát nàng. “Tôi không còn lòng dạ nào làm chuyện đó.”

Gò má nàng nóng bừng khi nhận ra chàng đã đọc được ý nghĩ của nàng phần nào. “Lẽ ra anh mới là người đáng bị kết tội phù thủy chứ không phải tôi.” Nàng bắt bẻ. Rồi để phá vỡ bùa phép đáng ngại đang ràng

buộc họ trong bóng tối chiều tà, nàng chợt nói nhanh, “khi tới Cadíz chúng ta phải tìm Placido trả lại xe cho ông ta – đúng ra tôi nên hỏi Rafael ông ta ở chỗ nào, nhưng thế nào tôi cũng phải hỏi cho ra.”

Tristán nằm ngang qua đùi nàng, tay cầm một nếp xếp trên váy nàng để nàng khỏi bỏ đi, rồi khô khan hỏi, “đó có phải là việc quan trọng nhất em muốn làm khi đến Cadiz không?”

“Là việc đầu tiên phải làm. Nếu tôi báo đáp ông ta bằng cách cướp đi chiếc xe thì lại càng khăng định ý nghĩ xấu của ông ấy đối với tôi.”

“Báo đáp vì chuyện gì? Ông ta đối với mình như là cùi hủi.”

“Và từ chối không lấy lộ phí của mình. Ông ta bảo tôi đi mua giày thay vì...”

Cơn buồn ngủ dâng lên, nàng chỉ muốn nằm bên cạnh chàng và đắp áo choàng cho cả hai người, nhưng nhận ra mình đã làm rồi. Tristán nằm ngửa không hề lay động trong lúc nàng duỗi dài bên cạnh chàng. Nàng cảm giác được ý nghĩ xa xăm của chàng trong khi cố gượng lại cơn buồn ngủ khiến nàng ngầy ngật, và nàng đoán tâm tưởng của chàng đang trôi ngược về những ký ức đau khổ xa xưa mà nàng không dự phần. Mắt nàng nhắm lại cho dù nàng ráng chống chọi tới đâu, nàng cảm thấy Tristán cầm tay nàng choàng qua hông chàng.

-o0o-

Họ tới Cadíz chỉ trước buổi trưa, và những tiếng động náo nhiệt vang ra làm họ choáng ngợp khiến cho họ nghĩ Villenos dường như là chốn thiên đường êm ả. Khi họ vượt qua vùng đất hẹp lại dẫn vào phố xá, Juana kinh ngạc quá đôi khi thấy biển lần đầu. Nếu đôi bò không tự động đi tiếp, bình tĩnh luồn lách nối đuôi theo các xe khác thì nàng đã làm lật xe. Thì cứ cho là thế, cỗ xe chồm lên và Tristán lăm bắm một cách cộc lốc khi cơn chấn động làm vết thương nhói lên.

“Chuyện gì vậy?” Chàng đang nằm trên mớ bao vải, nghe tiếng động chàng vụt ngẩng đầu lên.

“Tôi thấy biển rồi,” nàng thì thào, sau một lúc sững sờ chàng hỏi.

“Vậy tại sao em –” Chàng ngưng ngang. “Tôi quên mất. Có phải là lần đầu không?”

“Phải. Ba tôi lúc nào cũng thề là tôi đã thấy biển lúc còn nhỏ, nhưng tôi không nhớ được gì cả. Tôi không bao giờ hình dung được là biển lại quá – quá bao la.”

Mặt nàng rạng rỡ khi mê man nhìn mặt nước nhấp nhô liên tục. Trong khoảnh khắc đó nàng trông đẹp đến độ loá mắt khiến người xà ích trong chiếc xe đằng trước toan quay đầu lại trách nàng để cho bò của mình đến quá gần rơm của ông ta phải há hốc miệng, mắt trố ra.

Nàng thấy dù có lạ chỗ nhưng tìm đường trong thành phố đông đúc này cũng đơn giản thôi. Chỉ cần theo sau dòng xe trước mặt là được, bởi vì đôi bò hình như biết rõ chúng phải tới nơi nào. Có một lần nàng cố vòng xuống con đường rộng hơn trông có vẻ hứa hẹn, nhưng chúng lơ nàng đi và trì dây cương lại kéo xe thẳng đến phía trước thật lạ kỳ. Một ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, nàng gọi lớn, “Felipe!”

“Có vấn đề gì thế?” Giọng chàng thoáng căng thẳng.

“Mấy con vật này biết đường rõ hơn tôi. Anh có nghĩ chúng sẽ dẫn mình đến chỗ Placido, nếu để cho tụi nó tự đi lấy không?”

Chàng cười phát sắc lên. “Mình cứ thử xem sao – tôi đoán chúng biết chỗ nào họ hay tới. Cứ giữ cương xem chúng dẫn mình đi đâu.”

Nhiều lần sau đó trong suốt nửa tiếng kế tiếp Juana chợt hối hận về cơn bốc đồng của mình trong lúc cỗ xe kéo kẹt qua những con đường hẹp đông đúc. Nhưng đôi bò dường như biết chắc phải đến đâu và cứ dai dẳng bám theo một lối duy nhất, và trước khi nàng định cho xe ngừng để hỏi đường, thì xe đã từ từ dừng hẳn lại. Đột nhiên âm thanh và sự chuyển động đều ngưng khiến nàng kinh ngạc, Juana chớp mắt nhìn chung quanh. Tất cả nhà cửa đều giống nhau – vách tô hồng và trắng lớp vữa đã long ra với cổng tò vò và cửa sổ thật hẹp – và quanh nàng ai nấy đều hồi hã chăm chú vào công việc của họ. Sợ có xe khác muốn vượt lên mà đường lại hẹp, nàng vội vã chào người phụ nữ đang dắt một con lừa nhỏ xíu ở hướng đối diện.

“Cô có thể cho tôi biết người đánh xe la tên Placido ở đâu không?”

Bà ta hít mũi ra điều chệch. “Xem nào. Ông ta ở trong quán rượu nào gần đây nhất – sau chuyến đi ông ta còn đến đâu được nữa? Đằng kia kia.” Bà ta chỉ vào cái cổng tồi tàn, tấm biển của quán gần phía trên khung cửa, rồi quày quả đi tiếp không đợi nàng nói tiếng cảm ơn.

“Để có lòng tin thì dường như phải trả ra một cái giá.” Âm điệu của Tristán nghe thật khô khan. Juana buộc dây cương rồi trườn xuống đất, đôi chân tê cứng muốn sụm xuống khiến nàng loạng choạng, nhưng về mặt lại cương quyết. Nàng nói với Tristán “Anh cứ ở đây trong lúc tôi đi tìm Placido, biết đâu ông ta biết có tàu bè nào trên cảng, điều đó sẽ giúp được mình.”

Trong suốt thời gian đi đường vắng đi nàng đã bắt đầu trở nên lắc lư như kiệu đi của thủy thủ trong cỗ xe chòng chành, nhưng nàng không lưu ý điều đó cho đến lúc nàng lại thấy mình đứng trong khuôn cửa. Giờ đây căn phòng tù mù với những chiếc bàn đầy vết ố và cái mùi nồng nặc của rượu bị chua đường như quần đảo chung quanh nàng. Juana bám vào lưng ghế thấp, tự hỏi nàng có lấy lại được cảm giác thăng bằng hay không. Ngay lúc đó nàng nhận ra cái đáng khờ khờ, như bị hành hạ của một người khách trong đây.

“Senor Placido.”

“Ồ – ra là cô.” Giọng ông ta nghe có vẻ như câu kính hơn là ngạc nhiên khi trông thấy nàng. “Có phải mấy cái thằng bắt lương đuổi theo cô đã lấy mất xe của tôi không?”

“Không đâu, chồng tôi đã đuổi bọn chúng đi. Xe của ông ở bên ngoài.” Nàng cũng bắt đầu nói năng đơn điệu như ông ta, Juana lưu ý với đôi chút thú vị.

“VẬY sao?” Placido hít mũi một cách hậm hực, Juana nghĩ chắc mình đã bị đuổi cho đến khi ông ta hỏi thêm, “Giờ thì sao?”

“Giờ thì chúng tôi phải đón tàu.”

Khuôn mặt rắn đanh của Placido nhăn lại như nàng vừa làm ông ta bị thương. “Cô nói là tàu? Tàu đi đâu?”

“Miễn là ra khỏi Tây Ban Nha, nhưng phải đi gấp. Tôi – chúng tôi cần đi xa.”

“Tôi không cho rằng ông chồng của cô bị bắn chỉ để vui đùa, và tôi cũng không thường chở người lậu qua phổ xá ngay dưới mũi bọn lính canh – dù thế nào thì cũng không thường đâu.” Ông ta cau mày nhìn nàng, rồi lại quay đi. “VẬY là vận may của cô đến hồi bế tắc rồi. Trừ phi cô muốn đi vòng bờ biển Gibraltar hay là thử thời vận ở bắc Phi – thậm chí tuyến đường đó cũng không bảo đảm – không có tàu nào điên rồ tới độ liều mạng ra ngoài, ba tháng vừa qua cũng vậy. Hạm đội của Bồ Đào Nha đang phong tỏa nguyên cả vịnh, không tàu nào dám léo hánh vô hay ra.”

-o0o-

Hai ngày trời lùng sục vất vả hỏi thăm trong khu vực cảng chỉ được mỗi một việc là xác định lời tuyên bố bí quan của Placido. Rất nhiều thợ thuyền làm những công việc như sửa tàu, làm buồm, và bốc dỡ hàng hóa nếu không đứng vờ vẩn trên đường xá thì là vào trong miền sâu kiếm việc.

“Miền này ảm đạm lắm,” dì Salsa đang cau mặt nói với Juana, “ngay cả những công nhân không có tay nghề ở đó đang phải dẫu dãi kiếm sống. Chỗ đó không có công ăn việc làm cho bọn họ.”

Dì Salsa làm bà chủ quán trọ tồi tàn này, đây là chỗ do Placido chỉ nàng tới kèm theo lời căn dặn câu kính là nhớ đề cập đến tên ông ta cho chủ quán biết. Bà ta đưa mắt nhìn quần áo dơ bẩn xác xơ của hai người khách, lưu ý căn kê thương tích của Tristán. Sau khi tính toán chóng vánh ngay trước mặt họ bà ta nêu ra một con số ngất ngưỡng cho giá cả một phòng trọ. Juana lợi dụng danh tính của Placido để mặc cả giảm giá xuống tối đa, nhưng cái giá này hãy còn cao chẳng mấy chốc họ sẽ cạn túi. Sự việc đã quá rõ là họ phải rời Cadíz cho mau trong lúc họ vẫn còn phương tiện để đi.

Tristán không ngừng quan sát chung quanh, “cũng cần có một người ở lại để canh chừng đồ đạc. Nơi này là ổ trộm cướp đấy.”

Juana gật đầu, nàng biết Placido đã nhấn họ tới nhà trọ mà không ai sẽ hỏi han lời thôi. Liếc quanh những khách trú ngụ nơi đây nàng hiểu hễ ai trả nổi là dì Salsa cho ở, bà ta cũng không buồn để ý xem họ là ai. Chỗ này cấu bẩn, nhớp nhúa, và hơi hám cũng y như bà chủ quán. Bà ta thường xuyên đổ mồ hôi nên

mới có cái biệt hiệu đó (salsa: một loại sauce chua và cay). Trong một hai ngày đầu ở đây, Juana lánh mặt Tristán ra ngoài phố xá với bầu không khí sáng sủa rạng rỡ, lòng nàng cảm thấy nhẹ nhàng thư thái. Chỉ đến khi niềm hy vọng của nàng bắt đầu tàn lụi nàng mới thôi lưu ý đến những khác biệt giữa vẻ tươi mát bên ngoài và không gian ngột ngạt bên trong nhà trọ.

Nàng cũng có lý do riêng để ra ngoài vì cần phải lánh né chàng thật cấp bách. Con nôn mửa hành hạ nàng dữ dội vào buổi sáng giờ đây dường như đã lắng xuống, nên nàng có thể ở chung phòng với Tristán mà không gây nghi ngờ cho chàng, nhưng mỗi ngày nàng đều nhận ra những biến đổi nhỏ nhỏ trong cơ thể. Đầu óc nàng ngầy ngật uể oải bởi những cảm giác dày đặc, nặng nề không sao xác định được. Càng ngày nàng càng lâm vào tình trạng nguy hiểm khó giữ được tinh thần tỉnh táo trong lúc đứa bé trong bụng cứ không ngừng ru ngủ nàng.

Mỗi ngày nàng tự nhắc mình về những nguy cơ đang lăm lăm đe dọa họ, về tình trạng thiếu ăn trầm trọng khiến vết thương của Tristán lâu lành hơn, nhưng điều duy nhất giục giã nàng phải tiếp tục ra ngoài kiếm tiền là sợ Tristán phát hiện nàng mang thai trong lúc họ vẫn lưu lại Cadíz. Vào lúc này việc giấu giếm chàng đã trở thành nỗi ám ảnh, nàng không còn khả năng suy nghĩ một cách lý trí nữa – tất cả lo sợ đã dồn thành sự thuyết phục độc nhất là chàng không thể biết nàng đang mang con chàng. Rồi sau đó – sau đó thì tâm trí nàng trống rỗng. Nàng không biết chàng sẽ nói gì làm gì, và nàng cũng không dám suy đoán.

Dù sao đi nữa trong hiện tại tình trạng của nàng cũng chưa hiện rõ. Nàng chỉ biết lưng vấy đã bắt đầu xiết vào bụng nàng, và mắt cá chân đau buốt trong lúc nàng lê bước trên đường, nhưng nàng không hề nói năng gì. Phải lâm vào hoàn cảnh thiếu hoạt động càng làm Tristán trở nên lặng lẽ, tách biệt, và đáng ngại hơn. Khi họ trò chuyện với nhau thì câu chuyện cũng quanh đi quẩn lại những tin tức họ đã nghe hay tin đồn nàng lượm lặt được, hay bàn về kế hoạch nào có thể thực hiện. Đôi lúc Juana cảm thấy họ cứ tranh cãi mãi không đi đến đâu cho đến khi nàng nhận ra chàng muốn nghe được tiếng của nàng sau hàng giờ bó buộc một mình trong căn phòng như cái lồng thú. Sau khi ấy nàng cố dần nỗi sợ xuống một chút, cái cảm giác mà lúc nào cũng tấn công nàng mỗi khi chàng ngồi đối diện với nàng và chăm chăm nhìn nàng với ánh mắt xanh lục bí hiểm như mắt mèo lai giống hoang, ánh mắt như chỉ chờ công kích hay phóng ra bất cứ lúc nào, hay chỉ đơn thuần là tiếp tục nhìn chăm chú.

Nàng nghe theo lời khuyên của Placido và mua một đôi giày – một đôi guốc mộc thô kệch như người nghèo thường mang – cùng với áo chemise, quần, và áo chèn cho chồng mình, trông vừa vặn hơn bộ đồ của Enrique và sạch sẽ hơn nhiều. Thật là khó mua được đồ rẻ mà vừa với khổ người của Tristán, nhưng nàng may mắn tìm được y phục của một thủy thủ vùng Flemish. Anh ta phải bán đi để thanh toán tiền trọ cho dì Salsa. Anh chàng thủy thủ này cao ngệu, gầy gơ xương. Không hiểu bằng cách nào người phụ nữ già biết được cô gái muốn mua đồ mới cho chồng, nên thấy có người dám bán bà gọi Juana tới mua.

“Bọn người phương bắc, ai nấy đều giống nhau,” bà ta lẩm bẩm. “Quá to con nên đâu có ở vừa nhà cửa hàng hoàng lịch sự được hay là mặc đồ của người bình thường. Ấy thế mà cô lại đi chọn người to con –!” rồi bà đứng dậy bỏ đi, vừa thở khò khè vừa làu bàu.

Khi ra phố ngày thứ ba Juana nghĩ việc tắm táp cũng đơn giản mà không cần phải trả giá cắt cổ cho những người đầu nậu cung cấp nước. Chỉ cần ra biển một chuyến và mượn hai cái xô, và mượn một cái bồn tắm của dì Salsa là họ trút bỏ được bụi bặm đường đời bám đầy trên người. Nước mặn làm Tristán nhói cả người, nhưng chàng quan sát chân mình và hơi gắt gỏng nói với nàng rằng mặc dù muối làm vết thương xót nhưng có công dụng trị liệu. Tối qua họ ân ái thật cuồng nhiệt, khao khát và Juana tự hỏi nàng có trở thành một thứ bùa mê của chàng hay không, hay chàng cần nàng để làm người đi nổi giận mượn bị bó buộc và thỏa mãn lòng thèm muốn của chàng, vì chàng từng kết luận là chưa khi nào để vượt đi hạt giống hận thù.

Nàng nhận ra mình đang thơ thẩn lang thang đến một hướng khác, rồi lại vô tình rẽ vào lối đi dẫn đến bến tàu và dãy nhà kho dựng bằng những thân gỗ cao. Thấy cảnh tượng này tim nàng đập nhanh hơn một chút, vì đây là dấu hiệu chứng tỏ việc giao dịch đang tiến hành không thể nào lầm lẩn được. Có những toán người ra vào các nhà kho và giữa những kiện hàng trên cầu tàu. Nàng không biết họ đang buôn bán loại hàng nào, nhưng ắt hẳn là những thứ không dễ hư hao. Nếu việc thương mại đang được điều hành ở đây, chắc thế nào cũng có người biết một chiếc tàu nào đó đang chạy.

Nàng thận trọng tiến tới trước, bởi lẽ diện mạo tồi tàn của nàng sẽ có thể bị buộc tội có mưu đồ trộm cắp hơn là được niềm nở chào đón mà thuở trước nàng sẽ cho là điều tất nhiên. Mắt nàng xoe tròn hiếu kỳ, thật

kỳ lạ cái nơi này lại trông quen quen. Có điều gì đấy ở những kiện hàng hình vuông to tướng được chằng dây thừng, hay có lẽ là cái mùi ngòn ngọt tràn ngập trong không gian hơi giống mùi cỏ – có phải không nhỉ? – đang khuấy động ký ức nàng...

Bất chợt nàng thấy mình ở bên trong một nhà kho gần nhất. Hầu như là nàng đã quên công việc hàng đầu vì muốn truy ra cái hồi ức đang chấp chờn ám ảnh nàng. Càng dần bước thì nàng càng cảm thấy quen thuộc. Bên trong, các kiện hàng chồng chất lên nhau làm thành những bức tường lớn. Nàng nhớ lại, lúc ấy còn bé nàng cứ nghĩ rằng có thể đứng lên tận đỉnh những thùng hàng và với được mặt trời...

Nàng đưa tay chạm vào kiện len gần nhất trong giây lát, vừa vuốt ve vừa hồi tưởng. Đúng như thế, đó chính là nguyên nhân bầu không khí ở đây dường như quen thuộc lắm, là tại sao đôi chân nàng nhất định phải đưa nàng đến đây. Chắc phải cách đây hơn chục năm rồi ba nàng đã mang nàng tới kho hàng của ông ở Cadíz, trước lúc Ugo chào đời. Khi ấy Miguel vẫn nghĩ rằng cô trưởng nữ sẽ thừa kế tài sản của ông. Đạo đó nàng hãy còn nhỏ lắm, sắp chập chững biết đi, rất được nâng niu chiều chuộng trong vòng tay hạnh diện yêu thương của cha mẹ. Nàng được du ngoạn ra bờ biển rồi trở về nhà nhưng không hề nhận ra là mình đã từng thấy biển. Nhưng nàng chỉ nhớ được mỗi nhà kho này, vì nó từng là của ba nàng.

“Nhân danh Chúa, đầu óc đám quý tộc Tây Ban Nha của em kín bưng như hũ nút vậy!” Giọng của Tristán vọng lại một cách miệt thị trong tâm trí nàng, nhưng trong giây phút này chàng đã sai. Vào lúc bắt đầu, đây không phải là vì thân thể quý phái của nàng nhưng chính là tính khí trẻ con của nàng đã ngăn chặn tâm trí của nàng đến với chàng. Một đứa bé có thể tin rằng hồ là biển, và vẫn không nhớ tới đại dương trải ra khắp chân trời, bởi lẽ sự bao la của biển thật quá tầm hiểu biết của một đứa bé. Cũng giống như nàng từng tin rằng cảm tình mình đối với Jaime de Nueva là yêu đương, và phải mất thật lâu nàng mới thấu hiểu cảm giác của mình dành cho người hầu cận phiền toái của công tước de Valenzuela có tên là gì.

-o0o-

Thoạt đầu nàng cứ ngỡ trí nhớ mình đang trêu chọc mình khi nàng nghe có những tiếng nói vang đến gần, mãi một lúc sau nàng vẫn không cử động vì biết chắc những âm thanh ấy không thể nào là thực tại. Nàng nhận ra cái giọng khàn khàn quen thuộc của ba mình khi ông trả lời người lạ, nhưng vẫn chưa tin đó là thật cho đến lúc nàng nghe được giọng nói nhỏ nhẹ của cô em nàng Teresa nàng mới biết mình không mơ. Đúng, họ thật sự đang ở đây, chỉ cách nàng một khoảng ngắn, và đang đi tuốt xuống phía vách tường chất đầy hàng hóa bên kia.

Chuyện không thể nào xảy ra, nhưng lại có thật. Juana đứng im như tờ, tim nàng đập vang dội đau buốt trong lồng ngực – họ chỉ cách nàng độ hai mươi bước, nàng chỉ việc gọi lớn và chạy tới thế là nàng được an toàn. Không còn nghèo đói, không còn gian nan nữa. Họ sẽ nhận lại nàng vì nàng là người của họ, cùng giọng máu và cùng loại với họ, và bởi lẽ họ yêu thương nàng. Tất cả thật đơn giản...

Nàng không biết động lực nào khiến nàng đứng chôn chân tại chỗ, nhưng lòng nhói đau vì ngạc nhiên, nàng hiểu ra đó chính là nỗi hoang mang sợ hãi khiến nàng ẩn trốn vào bóng tối bên cạnh vách tường. Đầu nàng hạ thấp để mũ áo choàng không che khuất mặt. Với cảm giác nửa hoài nghi nửa hiểu kỳ nàng quan sát người cha đang đi về phía mình. Ba nàng dường như nhỏ người hơn và bớt oai vệ hơn hình ảnh mà nàng từng nhớ, cái dáng dấp không sao thay đổi đã nổi trợn lồi đình với nàng và đuổi nàng đi, hay có lẽ mắt nàng đã quen với chiều cao sừng sững của Tristán. Ông vẫn đẹp trai như thuở nào, với đôi mắt xám tinh anh và bộ râu cắt tỉa gọn gàng cùng với mái tóc quăn và dày lẫn đôi chút sắc nâu. Bộ y phục ông đang mặc là bộ đẹp nhất, hàng vải đắt tiền và màu tối. Và nụ cười bao dung của ông với Teresa vẫn không giấu được những lo âu mới khiến nếp nhăn trên mặt ông hằn sâu hơn.

Trước hình ảnh đó Juana nao lòng, và trong khoảnh khắc ấy nàng đã quên chuyện ông nổi giận với nàng ra sao và chỉ còn nhớ được người cha bản tính, kính yêu chiều chuộng nàng hết mình. Thành linh nàng run lên khao khát được lao vào trong vòng tay ông, nhưng trở lực nào đấy còn mạnh hơn cả sự nhận thức của nàng đã giữ nàng lại. Giống như cơn tê liệt hải hùng nào đó khiến nàng đông cứng và câm lặng trong lúc mạng sống nàng lệ thuộc vào những bước đi này. Tại sao, nàng hoang mang tự hỏi, tại sao chân tay nàng lại không nghe theo nàng lúc này, khi đây là giây phút sống còn của nàng.

Trong cùng giây phút đó nàng biết câu trả lời chín chắn cứng rắn mà mãi về sau nàng mới hiểu. Điều chủ yếu là nàng phải ẩn trốn, để cha và em nàng đi qua cũng không thể nào biết được là nàng ở đây. Bởi lẽ

nàng không thuộc cùng một loại người với họ, và chưa bao giờ như thế cả, dù họ có lẽ yêu thương nàng tha thiết đi nữa. Nàng là loại người của Felipe Tristán, và nếu như bây giờ nàng quay trở lại, lại giả vờ là con cái như ngày xưa – đứa con ngoan ngoãn, phục tùng chưa bao giờ hiện hữu trong nàng ngoại trừ trong ảo tưởng của nàng và trong mắt họ – quay lại là nàng sẽ phản bội chính bản thân nàng và phản bội chàng. Còn gia đình nàng nữa, nàng thăm nghĩ thâm tâm đột nhiên đau đớn buồn bã, vì biết đâu sự quay về của nàng làm họ tổn thương còn hơn cái chết giả tưởng của nàng đã gây ra cho họ: giờ đây ít ra họ có thể tưởng nhớ về nàng như họ mong muốn.

Thật là ích kỷ nếu cứ mãi ao ước được nương dựa vô tư lự như thuở ấu thơ, niềm mong mỏi đó đang thôi thúc trong lòng nàng, cũng giống như tình thương của nàng cho họ. Và bây giờ nàng cảm kích bản năng thăm kín đã giữ nàng đứng yên. Con đường đưa nàng đến vòng tay cha mình đã vòng trở lại, mặt nàng đánh lại nghiêm nghị nhìn về phía trước.

Dù cố kiên quyết đến đâu, cổ nàng nghẹn ngào nhức nhối khi thấy Teresa đang nhón chân thì thầm với ba nàng, sao cử chỉ ấy quá giống như nàng từng làm trước đây, và nàng thấy Miguel cúi đầu lắng nghe. Lần đầu tiên nàng nhìn em mình một cách toàn diện và thăm nghĩ em gái mình trông hạnh phúc quá mà nàng chưa từng thấy nó như thế này bao giờ. Gương mặt trái xoan của Teresa rạng rỡ, đôi mắt màu nâu nhạt rực sáng hơn nàng từng nhớ. Nhưng em nàng lại mặc tang phục – cũng như Miguel, vì quần áo sang trọng nhất của cha nàng toàn là màu đen, nên nàng đã nhầm lẫn ý nghĩa quan trọng trong cách trang phục này. Nàng tự hỏi ai ở Zuccaro đã mất: bác Tia Beatriz không có ở đấy, nàng bất chợt lưu ý và lòng quặn thắt. Tội nghiệp bác Tia, bác đã bị ép phải chia tay với nàng quá tàn nhẫn thật không đáng chút nào...

“Tất nhiên rồi, con gái cưng à,” Miguel vỗ vỗ lên tay Teresa. “Con muốn lâu chừng nào thì tùy con quyết định. Phải đợi cho mãn tang xong mới làm đám cưới được, con biết điều đó mà. Ba không muốn quấy rầy con, nhưng phải nhớ là bà bác đáng thương của con đang nóng lòng đặt Carmelita may áo cưới cho con! Nếu mà ba biết chọn đồ phải lo lắng hết ngần này,” ông khô khan nói thêm, “thì ba tự dặt lấy đồ cho xong – con không quan tâm đến việc mặc hàng len làm đám cưới chứ?”

Teresa bật cười. “Thật vậy sao ba, con vui lắm vì có thể lo cho việc ăn mặc của con. Chỉ là –”

“Được rồi, không nói đến chuyện đó nữa. Chuyện đã ra nông nổi như vậy rồi, suy cho cùng con sẽ không kết hôn được nếu sự việc dẫn đến kết quả khác.”

“Vâng con không nhắc lại nữa thưa ba.” Teresa trông tiu nghỉu, nét tươi cười đã biến mất thay thế cho vẻ mặt ảm đạm, vẻ mặt mà Juana còn nhớ được.

Miguel liếc nhìn người nhân viên coi kho bên cạnh ông và nói điều gì đấy Juana không thể nghe được. Ông ta gật đầu và rút lui để hai cha con đi riêng trong lúc Miguel thì thăm vào tai em nàng, trông rõ ràng là ba nàng đang an ủi Teresa.

Còn một hai bước nữa là họ lên ngang hàng với Juana. Muốn đi ra ngoài họ phải đi ngang chỗ nàng, nàng chỉ cần kéo mũ xuống và bước tới là sẽ mặt đối mặt với cha nàng.

Nàng vội cúi xuống, giả vờ như đang mê mải chọn lựa trong đám những sợi len rồi chưa quay nằm chất đống gần tường, sờ ăm tay và mềm như tơ chắc chẳng bao giờ được quay thành cuộn. Nàng ngồi ở đấy trong lúc đôi giày đế đỏ của cha nàng và những lớp váy bằng hàng dệt của cô em lướt ngang qua nàng không hề do dự một chút nào. Đối với họ nàng chỉ có thể xuất hiện như một hình bóng không tên tuổi lộn lạo trong tầm tối, trong khi đó đối với nàng họ là bóng dáng của quá khứ đã xa, thật thân thương nhưng hư ảo như cơn mơ mà nàng vừa nghĩ đến trong giây phút đầu tiên nàng gặp lại họ.

“Senor.” Nàng chạm vào cánh tay của người nhân viên bước ngang chỗ nàng để chặn ông ta lại, vẻ mặt thoát tục tức giận xuống khi ông ta trông thấy mặt nàng. “Dạo trước tôi từng sống ở Zuccaro – có thật là senorita Teresa sắp kết hôn không?”

“Tôi nghĩ là cô đã nghe đủ rồi!” Người đàn ông hất tay nàng ra điều tự cho là quan trọng, nhưng nàng thấy ông ta để ý việc nàng biết đến tên Teresa nên nói thêm, “cô ấy đang ở trong phố chọn vải áo cưới. Đám cưới định ngày vào sang năm, khi gia đình mãn tang người chị cả đã qua đời.”

“Senorita Juana à? Thì ra cô ấy đã mất?” Giọng nàng run run.

Người đàn ông gật đầu. “Thật là một thảm kịch – cô ấy lẽ ra cưới hỏi trọng thể lắm, tôi nghe senor bảo thế, nhưng cô ấy bị sốt rồi mất một ngày trước đám cưới. Ngay cả chính ngài ấy cũng không thấy mặt con gái mình lúc hấp hối vì cô ấy đi nhanh quá.”

Thế ra đây là cách mà họ muốn tưởng niệm nàng, Juana thầm nghĩ, chết trong danh dự chết không bị khiển trách, và nỗi oán trách của cha nàng đã vùi xuống mộ sâu cùng với nàng. Nếu lúc này nàng quả thật lao vào vòng tay cha nàng thì – nàng chặn ngay ý nghĩ đó lại, và lại nín tay người đàn ông khi ông ta định bước theo cha nàng và Teresa.

“Senor, tôi xin ông nói cho tôi biết – senorita Teresa lấy ai thế?”

Câu trả lời không làm nàng ngạc nhiên chút nào. Nàng thậm chí còn thấy mình gật đầu, như thể cái tên mà ông ta vừa cất kinh nói ra đã xác định sự mong đợi của nàng.

“Senor Jaime de Nueva – con người láng giềng của senor. Cô có biết cậu ấy không? Cô nói cô đã sống ở đó mà.”

“Phải, nhưng tôi không biết cậu ấy nhiều, cậu ta cũng không biết tôi mấy.” Nàng trả lời yếu ớt. “Cảm ơn, senor.”

Ông ta cầu nhàu tỏ ý đã nghe nàng nói rồi vội bỏ đi để bắt kịp Miguel. Juana dựa lưng vào bức tường phía sau, đột ngột cảm thấy mệt mỏi đến không chịu nổi. Bất chợt nàng thấy không thể nào tiếp tục đi hỏi han thêm người nào nữa về tin tức tàu bè. Nỗi kinh hoàng khi nghe chính mình bị tuyên bố là đã chết và biết rằng đối với gia đình mình đã chết thật quá lớn. Và cái chết của nàng, nàng thầm nghĩ khi hiểu ra một cách cay đắng, đã mang lại cho Teresa thêm niềm vui hơn bất cứ điều gì cô em nàng làm trong đời. Chắc nó lúc nào cũng yêu Jaime trong tận đáy sâu tâm hồn tĩnh lặng của nó, và anh ta hay là nó, luôn cả Juana chưa từng hiểu rõ được điều này.

Thâm tâm nàng nhói buốt cảm giác khao khát như một mũi giáo nhọn khi nàng nghĩ đến Tristán. Giờ thì nàng đã biết chàng là tất cả mọi điều nàng muốn có, thân yêu hơn cả danh dự hay an toàn, thiết yếu cho nàng còn hơn ký ức nào hay tình cảm nào. Nàng nhanh chóng liếc quanh và thấy người nhân viên gọi một người công nhân kẻ bên và hát đầu về hướng nàng rồi thì thầm ra chỉ thị. Nàng cũng vừa toan quay ra vì một kẻ cầu bơ cầu bất không thể có vị trí nào trong nhà kho của Arrelanos.

Không đợi người đàn ông đến gần, nàng vội ủa ra cửa và kín đáo lên ra cầu tàu tràn ngập ánh nắng, và quay trở về quán trọ của dì Salsa.

20. Chương 20

Khi Juana bước vào phòng thì Tristán đang ngồi trên cạnh giường, lưng quay ra cửa. Nàng thấy chàng quay đầu thật nhanh hầu như là đề phòng, rồi tay chàng cử động nhanh như cắt khi chụp lấy một vật nào đó. Lúc chàng quay ngoắt lại đối mặt với nàng, tay chàng bóp chặt vật ấy. “Sao rồi? Có tin tức gì không?”

Câu hỏi cộc cằn khiến nàng nín thở. Nàng đóng cửa lại và đứng đối diện chàng, lưng tựa vào cửa y như tội nhân đang bị xét xử dưới ánh mắt buộc tội, kín bưng của chàng.

“Không có gì – cho mình cả, không có tàu, nhưng tôi –” Nàng dùng hết sức bình sinh để cố không nói năng vấp vấp. “Tôi đã gặp ba và em gái tôi. Họ đang ở Cadíz.”

Trong yên lặng nàng thấy một bắp thịt má động trên gò má Tristán, nếu không thì nàng cứ ngỡ mặt chàng được tạc bằng đá. Sau khoảng thời gian tưởng chừng như vô tận chàng đều giọng hỏi, “em gặp họ ở đâu?”

“Ba tôi buôn bán len – ông có một kho hàng dưới cảng, cách đây nửa tiếng đi bộ và họ đến đó để chọn mẫu hàng. Tôi vô tình đến chỗ đó – ba tôi đã đưa tôi đến đây khi tôi còn nhỏ, nhưng tôi đã quên mất – tòa nhà đó trông quen mắt...”

Giọng nàng nhỏ hẳn khi thấy tia nhìn châm biếm như soi thấu thịt da bất chợt lóe lên trong mắt chàng.

“Rồi em đi suốt đoạn đường đó về đây chỉ để chào từ biệt tôi sao? Tôi thật lấy làm hân hạnh.”

Nàng lắc đầu. Dường như không thể tưởng tượng được là chàng không biết vì lẽ nào nàng đã hối hả trở về đây gặp chàng, phải cần nàng giải thích. Hai cánh môi mềm run rẩy, “tôi nói là tôi đã gặp họ, Felipe, nhưng họ không thấy tôi. Tôi định ra nói chuyện với họ, nhưng tôi – thay vì thế tôi lại lánh mặt.”

“Jesus.” Từ ngữ nói ra thật khê nàng hầu như không nghe được, rồi mắt chàng đột nhiên rực lên giận dữ trong lúc chàng nói tiếp, giọng đều đều châm chích, “chuyện tới mức đó à? Có phải em xấu hổ với những việc em đã làm đến độ không dám xin họ tha thứ sao?”

Hai tay nàng nắm chặt trên bụng dưới lớp áo choàng trước khi nàng nhận ra chàng muốn nói về hôn nhân của họ chứ không phải đứa con. Rồi tay nàng rời ra và nàng lắc đầu. “Không đâu – là vì trước khi tôi định nói tôi đã biết rằng tôi không còn gì để nói với họ cả. Tôi không còn thuộc về họ nữa, cố quay trở lại chỉ là điều khờ dại. Tôi đã biết đối với gia đình tôi là người đã chết – họ đã tuyên bố với bên ngoài là tôi đã qua đời, và Jaime sẽ cưới Teresa. Vì thế tôi đã trốn và để họ đi.”

Nàng dần mạnh từng tiếng, chăm chú nhìn về mặt lạnh lùng khắc nghiệt mà chàng thường sử dụng để che giấu ý nghĩ đã dụi đi khi chàng đứng lên giáp mặt với nàng. Chàng không thể đứng thẳng người trong căn phòng này, nàng lơ đãng thấy, phía sau đầu của chàng chạm vào trần nhà trong lúc chàng cúi xuống nhìn nàng.

“Vậy thì sao? Tôi có phải đóng vai quân tử để giải trừ lời thề của em với tôi không, để em có thể ra mặt giành lại người yêu của em từ tay cô dâu của anh ta khỏi phải trở ngại gì cả?”

“Không!” Tiếng thốt tắc nghẹn trong cổ nàng. “Tôi muốn nói với anh rằng tôi đã gặp họ, chỉ có thể thôi – và giải thích là –”

Nàng ngưng bật e rằng nếu tiếp tục nàng sẽ không tự chủ được. Nàng chưa từng thấy chàng có thái độ này bao giờ, quá lạnh lùng, im lặng đến rợn người.

Những khớp xương trên bày tay đang nghiêng chặt món vật căng ra trắng nhợt, nhưng giọng chàng vô cùng dứt khoát. “Nếu bây giờ quay lại em có thể gặp lại họ, đơn giản lắm. Cho dù họ đã rời khỏi kho hàng, thế nào cũng có ai ở đấy biết họ đi đâu – em có thể nói rằng em có tin nhắn cho họ, hay bất cứ điều gì. Thậm chí nếu họ đã từ em, họ sẽ không chối bỏ em nếu họ gặp em mặt đối mặt. Không thể nào đâu.”

Toàn bộ máu như rút sạch khỏi cơ thể nàng khi nàng hiểu ra ẩn ý trong đó, nàng nhìn chàng đăm đăm mắt xoe tròn. “Bây giờ anh muốn tống khứ tôi đi sao?” Nàng vắn hỏi, giọng rời rạc. “Đối với anh trò chơi đã kết thúc rồi à?”

Chàng khê nhún vai. “Tôi đã tha nợ cho em. Nhắc đến nợ nần chỉ là phí thời gian thôi.”

Mắt nàng rũ xuống. Tâm trạng nàng lúc này giống như đang nhìn xuống miệng vực băng giá sâu thẳm khiến nàng không sao chịu được. Nàng đứng trước mặt chàng đây toàn bộ sức lực, ý chí để giấu nỗi lòng nàng tất cả đã bị tước sạch. Nàng cảm thấy lời xua đuổi vô cảm, ngăn ngừi đó vang lên như bản án tử hình.

Lệ dâng đầy trong cổ nàng, chỉ chực trào ra nơi rèm mi dưới khi chàng hỏi một cách thành tình, âm điệu như roi cắt xuống da thịt, “vì sao em trở lại, Juana?”

Nàng đau đớn ngược đầu lên thật chậm chạp tưởng chừng như cả ngàn năm. Nàng đã xuống đến tận đất đen, không còn gì nữa cả, không còn danh dự không còn lẩn tránh được nữa. Nàng sẽ nói ra sự thật vì chẳng còn điều gì khác để nói, nàng thâm nghĩ, và mơ hồ thấy tay chàng siết chặt món đồ đến độ rung lên.

Tiếng nói bên ngoài cửa vang lên dường như đến từ cõi nào khác, nghe khàn khàn cấp bách. Có cả mấy giây sau Juana mới nhận ra giọng ấy là của ai, và phải thêm hàng giây nữa nàng mới hiểu nổi những chữ đó. Nàng vẫn đứng sững, nhìn trừng trừng vào bàn tay Tristán như cố ghi nhớ hình ảnh ấy mãi mãi, rồi ý nghĩa của tiếng động bên ngoài xuyên qua tâm trí nàng như đập nước vỡ tung.

“Ê, người ở trong đó! Bộ điếc rồi sao? Ngày mai có tàu đi Anh – nhưng con nhỏ này phải mau lên mới được nếu muốn lên trên đó!”

Giọng nói đó là của dì Salsa. Juana khẽ nấc lên rồi quay qua lóng ngóng mở chốt, trong khi đó tay Tristán buông thông xuống hai bên hông. Khi cánh cửa đóng sập lại sau lưng nàng, chàng nghe lời qua tiếng lại chồm vánh bên ngoài, rồi tiếng guốc của Juana khua lạch cạch xuống thang. Sau một lát chàng xoay người khập khễnh bằng ngang phòng, và phủi bụi lớp bụi đóng dày đặc trên cánh cửa lá sách ngăn nắn rọi vào để nhìn nàng hối hả lao xuống con phố tấp nập. Bến cảng nằm phía đó cũng như kho hàng của những người buôn bán len.

Chàng chậm chậm duỗi tay ra và nhìn đắm đắm vào món đồ bị vo tròn trong tay suốt quãng thời gian nàng ở trong phòng. Nếu như thấy được vẻ mặt cay đắng của chàng lúc này chắc nàng phải hãi hùng lắm.

-o0o-

Hông Juana nhói đau, nhưng nàng vẫn tiếp tục chạy. Điều cấp bách là nàng phải đến kịp giờ, vì sẽ không bao giờ có cơ hội khác nữa. Dù lời chưa kịp nói vẫn đang cháy bỏng trong cổ y như vừa nuốt một liều thuốc độc, nàng biết mình đã làm đúng vì không lưu lại để nói với chàng. Bất cứ trì hoãn nào, dù ngắn ngủi tới đâu, sẽ khiến nàng phải trả giá đắt cho cơ hội cứu tế duy nhất này.

Dì Salsa có nói là bảng hiệu cửa tiệm là Trăng-khuyết, nằm trên đường Negro. Không hiểu làm sao mà người phụ nữ già này lại nghe được chuyện tàu bè, và biết chủ tàu đang chèn chế vào giờ giấc này, Juana cũng không màng đoán tới đoán lui. Từ lâu nàng đã kết luận là dì Salsa chỉ có thái độ tăng lờ khi nào bà ta muốn, và giờ đây nàng thầm cảm tạ cơn bốc đồng nào đó đã xui khiến bà ta báo cho nàng biết tin tức đó và chỉ đường cho nàng đến đường Negro.

Bảng hiệu Trăng-khuyết đóng đưa trên cửa cổng của một lữ quán rộng lớn, tường sơn trắng trông ra khoảng sân lót đá, với những băng đá đặt dưới bóng mát của những gốc khuynh diệp lá xanh đậm. Ai nấy đều quay đầu lại khi Juana bước qua cửa, nàng cảm thấy lòng bàn tay mình ướt đầm vì ngưỡng ngưỡng – thiên hạ đều hiểu phụ nữ đi riêng lẻ vào nhà trọ thì chỉ có mỗi một mục đích, thế nên nàng thấy nhiều gương mặt đang quay về phía nàng đều hiện lên vẻ suy đoán. Nhưng lúc này nàng không có thời gian để đầu óc mình vướng bận về chuyện e lệ nữa. Nàng đảo mắt tìm người theo như lời mô tả của dì Salsa, thuyền trưởng Diaz.

Bà ta nói là người này còn trẻ, tóc nâu, mắt xanh, “nếu thích kiểu đó thì gọi là đẹp trai cũng được – loại người mới ba mươi tuổi mà chưa gì đã say sưa đến độ gần chết. Nhưng mặt khác hẳn cũng có chỗ hữu dụng vì không người nào ngu ngốc cả gan mạo hiểm tàu mình chống lại quân Bồ Đào Nha! Anh chàng này mặc áo chemise kẻ sọc, thắt khăn đỏ ngang trán và cho rằng mình có sức thu hút với đàn bà – bấy nhiêu đó là đủ giúp cô rồi.”

Juana thấy anh ta ngay lập tức, đang trò chuyện với một người đàn ông xanh xao, trí thức trông có vẻ lạc lõng và hơi bồn chồn. Người thuyền trưởng chống khuỷu tay trên bàn, anh ta đang thao thao bất tuyệt. Khuôn mặt để râu, chưa gợn nếp nhăn của anh ta r ám đỏ kinh niên dấu hiệu của người nghiện rượu. Mày rậm và thẳng, còn mắt thì gần như là xám hơn là xanh trông đờ đẫn vô hồn dù là người ăn nói đông dài. Một đôi lần người đàn ông kia nói vẫn tất gì đấy lần nào cũng cau mày, nhưng hình như lời phản đối nào cũng bị thuyền trưởng xua đi.

“Sáng sớm hôm sau, senor, ông muốn sớm chừng nào cũng được, nhưng trước đó một giây cũng không được. Tôi nói cho ông nghe là tôi biết bọn nó đang làm gì – chỉ có sáu bảy chiếc ngoài đó thôi mà tụi nó cứ làm bộ làm tịch như là nguyên cả hạm đội, nếu chúng ta cho tàu ra sớm chúng ta có thể lướt qua tụi nó trước khi tụi nó có thời gian xoay đầu. Tin tôi đi!” Anh ta phẩy tay khi người kia cố vạch ra chỗ sai trái. “Vậy ông nghĩ tôi làm thế nào mang San Martín vào trong cảng, nếu không xuyên qua vòng vây?”

“Tôi không nghi ngờ lòng thành thật của ông, thuyền trưởng, nhưng –”

“Ông thật rộng lượng, rồi sao nữa?”

“– nhưng tôi đã bị trì hoãn ở đây quá hạn định mà tôi phải đi gần ba tháng rồi. Công việc của tôi ở Anh là khẩn thiết nhất, tôi sẽ không thuê tàu của ông trừ phi ông bảo đảm là tới nơi an toàn và không bị chậm trễ.”

Thuyền trưởng giương to mắt rồi áp tay lên ngực tỏ vẻ hăng hái quá độ. “Tôi xin lấy danh dự ra thề, senor Oliver. Nếu ông quyết định thế thì chúng ta khởi hành vào sáng mai khi trời hừng sáng. Công bình chứ?”

Juana dịch lại gần hơn, nàng thấy vẻ nghi hoặc trong đôi mắt màu nâu đỏ nhạt. Ông ta là người trông có vẻ tử tế, ngăn nắp với mái tóc màu nâu xám và vàng trán quá khổ tương phản với sóng mũi hếch trẻ con khiến khuôn mặt hòa nhã mất đi vẻ chững chạc tự nhiên. Trong lúc này ông ta rõ ràng là đầy hoài nghi. Ông ta nói tiếng Tây Ban Nha tuy chính xác thậm trọng nhưng giọng lại quá tệ. “Xin lỗi thuyền trưởng, nhưng căn cứ vào – à – lượng rượu mà ông tiêu thụ sáng nay thì khó mà tin được ông ra khỏi giường nổi vào rạng sáng ngày mai, đừng nói gì là điều khiển tàu.”

“Ông đang phỉ báng tôi đấy, senor Oliver! Tôi bảo đảm với ông là –”

Giọng anh ta thấp hẳn khi thấy Juana, rồi thả người xuống ghế và dò xét nàng chăm chú hơn.

Lơ đi tia nhìn tán thưởng của thuyền trưởng, Juana hỏi thẳng, “ông có phải là thuyền trưởng Diaz của tàu San Martín không?”

“Chứ còn ai nữa.” Anh ta cúi đầu chào nhưng không buồn đứng dậy. Người ngồi chung với anh ta vẫn ngồi yên sau khi liếc từ người này sang người khác một cách ngờ vực, nhưng điệu bộ càng lúc càng bồn chồn.

“Tôi nghe người ta nói ông sắp cho tàu đi Anh.”

“Họ biết tin nhanh thật. Đúng rồi.” Anh ta đưa chiếc cốc vai trong tay lên miệng làm một ngụm lớn, mắt như dán vào mặt nàng.

“Ông có nhận khách không?”

“Đôi khi có, nếu người ta trả tiền cho tôi, nhưng lần này thì không.” Anh ta dẫn chiếc cốc xuống bàn. “Theo thói thường thì chả có điều gì làm tôi hài lòng hơn là ra tay giúp đỡ phái yếu, nhưng lần này thì tôi không tự mình làm chủ – senor Oliver đây muốn quay về gấp xứ sở lạnh cóng của ông ấy nên đã thuê bao toàn bộ tàu của tôi, luôn cả nhân viên trên tàu và tôi, để đưa ông ấy an toàn ra khỏi tầm tay các vị bằng hữu Bồ Đào Nha của chúng ta.” Anh ta vung tay. “Còn nói đến ông đây – tuy nhiên tôi không chắc ông đây nghe cô năn nỉ nhiệt tình giống như tôi đâu, phải không senor?”

Nét mặt người đàn ông trí thức lạnh nhạt khiến nàng bỗng nhiên lưu ý đến cách trang phục luộm thuộm tồi tàn của mình. Ông ta nhìn nàng nói, “cô gái lương thiện à, tôi e là không có chỗ cho –” nhưng nàng xen vào trước khi ông ta đổi giọng tử tế thành dứt khoát có thể sẽ cắt đứt hết mọi hy vọng của nàng.

“Senor, tôi xin ông nghe tôi nói hăng. Chồng tôi là người Anh, anh ấy muốn đưa tôi về quê hương anh ấy. Chồng tôi đang bị thương – vì bị thổ phỉ tấn công trên đường tới Cadíz – nên anh ấy nhờ tôi đến hỏi nếu chúng tôi có cơ hội lên tàu hay không vì anh ấy không rời khỏi nhà được. Bây giờ chúng tôi có thể trả tiền lộ phí, nhưng tôi e rằng nếu ở lâu hơn nữa chúng tôi sẽ không còn tiền để sống.”

Mũ áo choàng của nàng tuột xuống sau đầu, và cảm xúc làm mặt nàng ửng hồng xua đi khí sắc nhợt nhạt đã bắt đầu nhuộm trên gương mặt trái xoan trong thời kỳ thai nghén, trong lúc đôi mắt nâu dài bừng sáng tỏ vẻ van nài. Thuyền trưởng Diaz đánh giá nàng một cách ngưỡng mộ.

“Vô lý quá. Mười đứa ông chồng cô cũng nuôi nổi nữa là nếu cô –”

Juana tảng lờ anh ta. “Tôi xin ông, senor Oliver –” nàng nói vấp vấp cái tên ấy. Ông ta đang xoa chiếc cằm vuông bằng ngón tay trở dài, nhìn mặt có vẻ lo âu.

“Cô nói người Anh à? Tại sao ông ấy không đến gặp tôi khi tôi đăng tin hỏi thăm tin tức bất cứ người nào từ Anh tới?”

Câu hỏi của ông ta khiến Juana sững sốt, nàng lắp bắp, “c–chúng tôi vừa mới đến thành phố thôi. Chúng tôi đâu có nghe bất cứ điều gì về...”

Người đàn ông hừ một tiếng ra điều mất kiên nhẫn. “Tôi biết tôi không nên dựa vào phương pháp thông tin như thế! Ôi cái lũ công chức ác nghiệt khó chịu kia và cái ngày mai vô hạn kỳ của bọn chúng – lại sử dụng toàn một đám ngu dân, nhưng tôi biết làm cái gì nữa đây?” Ông ta chăm chăm nhìn nàng một cách khó chịu. “Cô à tốt nhất là để tôi gặp chồng của cô trước khi tôi trả lời. Cô dám thề ông ấy là người Anh chứ? Ông ấy có nói tiếng Anh không?”

Juana mỉm cười trước giọng điệu lo âu bất ngờ của ông ta. Nàng nói cho ông ta yên lòng, “anh ấy nói thứ tiếng tôi không hiểu, và bảo tôi đó là tiếng Anh. Âm điệu nghe sắc, và – và chậm, tôi chưa bao giờ nghe ai khác nói tiếng ấy cả, nhưng tiếng Tây Ban Nha của anh ấy thì hoàn hảo. Anh ấy sống ở đây từ lúc nhỏ.”

Mặt của senor Oliver sáng lên. “Người Anh – ! Vậy thì ông ta có lẽ biết –” Ông ta nhੌm dậy làm một quyết định bất ngờ và nhìn xuống thân hình đang nằm ườn ra của thuyền trưởng. “Thuyền trưởng Diaz, tôi theo cô đây về nói chuyện với chồng cô ấy. Rất có thể ông ta nghe được tin về người tôi đang tìm ở Tây Ban Nha – suy cho cùng biết đâu tôi lấy được tin tức của người đó. Trong trường hợp này,” ông ta nói thêm với đôi chút thú vị, “tôi không nhất định đi tối nay. Ngày mai tàu San Martín sẽ ra khơi – vào lúc rạng sáng.”

“Senor.” Diaz giơ chiếc cốc lên chào. “Ông làm quyết định sáng suốt đó. Nếu được thì đem luôn cô em này đi với ông. Adios.”

-o0o-

Trong chuyến đi về lại nhà trọ của dì Salsa – chỉ vừa kết thúc trước lúc cơn bốc đồng hiếm có senor Oliver đã nhường chỗ cho thái độ thận trọng thường lệ – ông ta nói riêng cho nàng biết ông là luật sư từ Anh quốc đến cách đây trên một năm, đại diện cho gia đình của thân chủ ông. Nàng có cảm giác ông ta đang huyền thuyên để khỏi nghĩ tới đủ thứ nghi ngờ khó chịu đang bắt đầu ủa tới khi tiếng nói chung quanh ông ta đang lắng xuống, nhưng nàng nhìn ông ta với nét mặt chăm chú. Thăm tâm nàng đang xoay vần giữa tuyệt vọng và niềm hy vọng hoang đường. Nàng không thể ngờ là mình tìm thuyền trưởng của tàu San Martín, tuy nhiên nàng đã thành công, và người đàn ông Anh quốc lịch sự, có dáng dấp mô phạm này cho đến giờ vẫn chưa ra miệng từ chối nàng. Nhưng vì sao một người thận trọng dường ấy – hơn nữa còn là một vị luật sư – lại phải ưng thuận cho hai người xa lạ lên tàu ông đang thuê, đương nhiên là với cái giá tột đỉnh? Muốn lay chuyển tinh thần chú trọng đến luật pháp từng câu từng chữ của ông ta không chỉ van xin là đủ, ắt hẳn là phải mất nhiều công sức rồi, nếu Felipe chứng tỏ không biết gì về người ông ta đang tìm thì...

“... lẽ ra một năm sau tôi phải trở lại, nhưng không cách gì làm được vì vấn đề phong tỏa này, nhưng tôi e nếu không tìm được ông ta tức hiệu tuần nam tước sẽ mất hiệu lực và di sản sẽ thuộc về trưởng nữ của sir Gabriel. Có lẽ như thế sẽ tốt nhất vì anh chàng trẻ đó khó lòng chăm nom tài sản mà mình chưa từng thấy, hơn nữa chị em họ của anh ta lại quá dỗi yêu mến sản nghiệp ấy. Vô cùng yêu mến. À – có phải ngôi nhà cô đang ở xa hơn nhiều không?”

“Ngay chỗ đó, bên kia đường là tới rồi.” Juana thấy khuôn mặt xanh xao của ông ta nhảnh lại, nàng vội nói thêm, “senor, nếu ông và Felipe – là chồng tôi – đồng ý với nhau, ông có thể cho chúng tôi đi với ông ngày mai không? Chỗ này không thích hợp cho anh ấy.”

Nàng đã vô tình lặp lại lời Tristán từng nói với nàng khi trước, nhưng nàng không màng chú ý đến hồi ức nữa. Thật ngạc nhiên, nàng thấy hàng mày của vị luật sư nhướn lại trên sống mũi không cân xứng với khuôn mặt của ông ta.

“Felipe à?” Giọng nói nhỏ nhẹ của ông gần mạnh. “Chữ đó trong tiếng Anh là Philip, phải thế không?”

Juana hoang mang gật đầu, má nàng nóng bừng và nàng tự hỏi ông luật sư này có bị điên hay không. Ông ta đang lăm bắm với mình điều gì đó, rồi thành linh nhú mày và lắc đầu một cách cương quyết.

“Không đâu, không thể nào là – không thể nào trùng hợp như vậy, không còn gì trùng hợp hơn nữa! Tuy nhiên, nếu...” Ông ta bất chợt dừng lại, lơ đãng nhìn Juana. “Về chuyện đó tôi chưa thể giải quyết cho cô được. Có lẽ sau khi tôi gặp chồng cô, rồi –”

Cảm giác mình đã bại trận, nàng nhỏ nhẹ gật đầu. “Vậy cũng được, senor. Làm ơn đi lỗi này.”

Ông ta lấy chiếc khăn tay vải gai mềm bịt mũi rồi theo nàng bước lên cầu thang hồi hám trước ánh mắt vô cùng thích thú của dì Salsa và cảm đám khách trọ. Juana cảm giác được ông ta trở nên cảnh giác hơn khi trèo lên thang phía sau nàng và thậm mong ông ta không mất hết can đảm trước khi nàng đưa ông ta đến trước cửa. Nàng nghe ông ta nói, “senora, tôi xin –” nhưng khi ông ta còn chưa nói hết thì nàng chạy lên những bậc chót và đặt lên chốt cửa.

“Chúng tôi đang ở đây, senor. Chồng tôi ở bên trong.”

Nàng đẩy cửa với cảm giác như đang đưa đầu vào dòng nước chảy xiết và toan quay đầu nhìn lại để ra hiệu cho vị luật sư đi vào phòng trước, trong khi đó trước mặt nàng là bầu không khí im lặng nặng mùi thuốc súng.

Tristán đang đứng dang tay quay mặt vào tường, đầu chàng dựa trên chỗ vữa bị nứt, tay nắm chặt. Nhưng thay vì đứng thẳng lên khi cửa mở chàng vẫn đứng yên một chỗ, người căng thẳng bất động như thể chàng đang định giật sập vách tường chỉ bằng mỗi đôi tay, ánh mắt chàng trống rỗng nghi hoặc. Dần dà những âm thanh ồn ào huyền ảo trong quán trọ đã xâm nhập căn phòng, lấp đầy khoảng không yên lặng.

Juana cảm thấy người nàng bắt đầu run rẩy, xuất phát từ cơn chấn động không cách nào kiềm hãm đang khởi dần từ trong tâm can rồi lan tỏa khắp châu thân. Nỗi kinh hoàng đã nạm lên khuôn mặt lạ lùng lớp vỏ lạnh lùng vô cảm như là một tấm khiên của Tristán, nhưng trong giây phút đó nàng thấy được bên dưới lớp khắc nghiệt, châm biếm lạnh nhạt thấp thoáng nét gì đấy như là nỗi tuyệt vọng cùng cực.

Nàng nghe vị luật sư lẩm bẩm bằng giọng nghèn nghẹn nên quay lại nhìn ông ta một cách kinh ngạc. Nhưng lúc đó nàng thấy ông ta ngẩng người nhìn chăm chăm vào mặt Tristán, cũng cùng một vẻ mặt khi chàng người lên trông thấy nàng.

“Senor Oliver –” nàng biết đang run giọng như không thể nào kiềm chế – “cho phép tôi được giới thiệu chồng tôi, Felipe.”

Vị luật sư người Anh nhắm mắt rồi nuốt khan một đôi lần, những ngón tay dài của ông bứt chiếc khăn tay một cách lo lắng dường như không biết được mình đang làm gì. “Có phải là –” giọng Tây Ban Nha chưa bao giờ tệ hại như thế – “là tôi đang tiếp chuyện với ông Philip Stanford – con trai của ông Michael Standord ở vùng Bournnton trong quận Devonshire không?”

Tristán rời tia nhìn ra khỏi mặt Juana. Vành miệng sọ phẳng phất nụ cười nhẹ, khi chàng quay đầu một tia nắng xuyên qua mảnh cửa soi lên lọn tóc đang rung rung ngay thái dương khiến nó ánh lên như tia lửa.

“Hân hạnh được tiếp ngài.” Giọng nói chàng nhẹ nhàng và hầu như điềm tĩnh như thể không mấy chú tâm. “Dù cha tôi là cư dân của thị trấn Villenos vào thời gian ông ấy mất, tôi là Philip Tristram Stanford.”

Senor Oliver lao tới trước và bật ra một tràng Anh ngữ làm cho đầu Juana quay mòng mòng. Nàng cứ đứng ngay cửa, người dờ dẩn và run bần bật trong lúc ông ta siết chặt tay Tristán trong đôi tay mình và hỏi một hai câu nhưng chàng chỉ trả lời ngắn gọn. Rồi ông ta lại nói điều gì đó khiến Tristán sững người, mặt chàng khựng lại và hỏi một cách gay gắt. Tiếp đến là một loạt thanh minh giải thích sao đó khiến nàng ngơ ngác, nàng chỉ đành đóng cửa lại chậm chạp và dựa lưng vào đấy, mắt khép kín trong lúc cổ ghì chân tay cho bớt run.

Nàng thầm suy đoán dường như ông luật sư này đã biết Tristán thậm chí trước khi ông ta hỏi tên chàng, tuy nhiên khi ông ta hỏi thì chàng lại trả lời gian dối. Đầu óc nhạy bén của chàng chắc có lẽ thấy được cơ hội trong việc đề cập đến một địa danh nào đấy quen thuộc với chàng ở Anh. Và có thể chàng nhận ra được giọng Anh trong lúc luật sư nói chuyện, nàng nghĩ ngợi một cách lo âu. Trong thoáng giây đó nàng ngỡ mình thấy được trong mắt chàng điều mà nàng từng mơ tưởng, nhưng ánh mắt ấy biến đổi quá nhanh và chàng bắt đầu nói dối thật trơn tru, thái độ đầy sức thuyết phục đến độ nàng cứ ngỡ mình đã hiểu lầm. Giờ thì niềm vui ảo tưởng ấy thoát hiện thì cũng thoát biến, trong lúc nàng cứ thấp thỏm sợ Tristán nói điều gì làm lộ hế lộ chân tướng trước mặt ông luật sư mà trí tuệ sắc bén rành rành. Trong lúc này căn cứ vào số câu hỏi ông ta đưa ra, nàng thấy senor Oliver không hề có ý định tiếp nhận lời kể xa lạ chỉ dựa trên tin cậy suông.

Cuộc phỏng vấn dường như vẫn tiếp diễn hàng giờ, các câu hỏi của luật sư dần dà trở nên ngắn hơn và sôi nổi hơn, còn câu trả lời của Tristán vẫn chắc nịch điềm tĩnh. Juana không tài nào hiểu nổi thái độ kỳ lạ của Tristán, chàng không hề tỏ ra hối hả. Đôi mắt chàng, dù vẫn tinh anh đã hiện lên vẻ kinh ngạc thật hiểu kỳ. Tất cả mọi sự việc này đều khó hiểu đối với nàng, và nàng không thể nắm bắt bất cứ ý nghĩa nào trong đấy khi tâm trạng đang bối rối, thất vọng. Lúc nàng cố xen vào câu chuyện của họ để ra hiệu cho Tristán ngồi xuống nghỉ chân, nhưng chàng chỉ lơ đãng với người đàn ông kia trong giây lát để bóp mạnh vai nàng và kéo nàng ngồi xuống bên cạnh chàng trong lúc họ vẫn tiếp tục trò chuyện.

Nàng ngồi thẳng băng trong tầm tay của chàng, căng thẳng cảm nhận được bàn tay chàng siết chặt trên

vai mình và đầu ngón tay chàng đang xoa nhẹ nhẹ trên xương vai khiến da nàng nhói nhói. Đôi ba lần nàng xoay qua ngẫm nắn nỉ chàng dừng tay, nhưng chỉ thấy chàng ngồi im như ru, khuôn mặt khắc khổ đắm chìm trong câu chuyện, nàng không nhận ra được dấu hiệu đòi hỏi mạnh mẽ nào trong cái ve vuốt của Tristán hiện lên nét mặt chàng.

Người luật sư đang ngồi kè né trên mép giường trỗi dậy, mặt tươi rói. Giờ đây thần thái ông ta trông thật phấn khởi, giọng nói đầy quả quyết khác hẳn trước đó, ông ta phải áo choàng thật tỉ mỉ vô tình xúc phạm đến người đối diện rồi cúi chào Juana.

“Madam –” nàng để ý rằng ngay cả cách ông ta nói với nàng đã thay đổi – “tôi phải cảm ơn bà đưa tôi đến đây. Tôi không nghĩ mình có thể vui nổi vì bị nán lại trong Tây Ban Nha, nhưng tôi thà là về trong chiến thắng còn hơn là về sớm nhưng không đạt được thành quả. Tôi biết, thân chủ của tôi sẽ đồng ý với tôi thôi.”

Nàng nhìn ông ta chăm chăm. Chồng nàng đã nói cho ông ta những điều anh ấy biết về người đàn ông mà luật sư đang tìm sao? Và làm thế nào mà một người lạ lại biết đến cái tên chàng sử dụng ở Villenos như là khách mời của Elena? Nhưng trước khi nàng kịp lên tiếng thì senor đã chuẩn bị ra về.

“Vậy là mọi chuyện kết thúc, tàu San Martín sẽ ra khơi vào ngày sáng sớm mai. Senor – sir Philip – tôi đợi ông ở đó nhé.” Gương mặt trí thức nở nụ cười khả ái thật bất ngờ khi ông bước ra cửa. Rồi nghiêm lại ra điều chất vấn lúc Juana cứ nhìn đắm đắm vào chân mình, lặng thinh trước cái cách lạ lùng ông ta xưng với Tristán.

“Senor – chuyện thỏa thuận xong rồi à? Vậy ông có cho chúng tôi đi với ông không?”

Oliver nháy mắt, “Ồ dĩ nhiên rồi. Phu nhân đã nghe rồi đấy, phải không? Tôi nghĩ rằng phu nhân –”

“Ông nói tiếng Anh nên tôi không hiểu.”

Niềm thanh thản lâng lâng trong mạch máu nàng như vừa nhấp một ngụm rượu khi nàng ngập ngừng chào từ biệt ông ta, nàng quá bàng hoàng nên không thể phản kháng bất cứ điều gì trong lúc nàng nghe chồng mình tiễn người đàn ông già như thể ông ta là kẻ nô bộc đầy thiện chí nhưng tẻ nhạt chán ngắt. Trước khi nàng nhận ra điều đó senor Oliver đã bỏ đi và cánh cửa đã khép kín sau lưng ông ta.

-o0o-

“Anh đã nói gì mà ông ta đồng ý đưa mình đi vậy?” Nàng hỏi nhanh, giọng đầy căng thẳng trước khi Tristán lên tiếng.

Chàng quan sát nàng chăm chú, tia nhìn thấu suốt ấy khiến nàng cảm thấy mình như một cánh bướm bị ghim chặt. Chàng từng nhìn nàng như thế ở castillo Benaventes khi theo dõi nhược điểm của nàng để thừa cơ hội bẫy được nàng, và ký ức sắc nhọn đó làm cho mặt nàng nóng bừng.

“Tôi bảo ông ta tôi là ai,” chàng đều giọng cứ như đang nói chuyện với một đứa bé khờ khạo. “Bác tôi đã qua đời, vì bác ấy không có con trai nên tôi là người thừa kế di sản và tước hiệu của bác.”

“Bác của anh!” Tiếng thở dốc khe khẽ của nàng nghe rờ rạc, lòng vừa đau đớn vừa khinh miệt, và đôi mắt màu lục thoáng đánh lại.

“Đó là người anh của ba tôi, sir Gabriel Stanford. Ở bên Anh cũng giống như Tây Ban Nha, người trưởng nam được thừa kế hầu hết tài sản, những người con khác được rất ít hoặc là không có gì hết. Ba tôi không được thừa hưởng được đồng nào, nhưng giờ đây dường như tôi lại khá giàu.”

“Anh muốn nói anh là... lúc này anh không nói dối? Tôi cứ nghĩ...” Nàng đưa tay lên chạm nhẹ vào lông mày, lòng hoang mang. “Nhưng anh dùng cái tên đó ở Villenos, khi đi với Elena! Đó không phải là tên thật của anh!”

Chàng toan cất tiếng, nhưng ghìm lại. Một bắp thịt má động trên má chàng lúc chàng nói, nhưng chàng nói bằng giọng thật kiềm chế, “em đã đánh giá thấp trí tuệ của tôi nếu em nghĩ tôi cưới em dưới một cái tên giả mạo! Nếu em hy vọng gạt hôn nhân này sang một bên bằng phương pháp đó, thì em không có chứng cứ đâu. Chúng ta là vợ chồng hoàn toàn đích thực, tôi đã chu toàn việc ấy rồi.”

Tâm trí Juana quay ngược về khung cảnh buổi lễ cưới hư ảo trong tu viện gần Valenzuela và hồi tưởng lại buổi lễ ấy cứ như là vở tuồng câm vì nàng chẳng nghe được lời ai nói. Nàng chỉ nhận ra tên Thánh của chàng giữa một rừng từ ngữ Latin mơ hồ, và những ký ức mà cái tên ấy khơi động khiến nàng run rẩy, thậm chí ngay trước mặt linh mục. Nàng sững sờ chỉ thốt ra được vài chữ, “lúc đó tôi đâu có biết.”

“Ngay cả những kẻ làm lính đánh thuê đôi khi cũng biết nói thật” chàng khô khan đáp lại, nhưng tia nhìn vẫn kiên quyết dù chàng nói một cách nhẹ nhàng. “Dường như di chúc của bác tôi chỉ nhắc lại với các luật sư đơn giản rằng ông ấy nghe được tin tôi ở Tây Ban Nha, và cho họ một năm để tìm tôi. Tôi nghĩ ông ấy mong rằng con gái mình sẽ có được gia sản nếu họ có quá ít thời gian, nhưng tôi không trách ông ấy. Thời hạn tìm kiếm đã kết thúc cách đây bốn tháng, nhưng señor Oliver không thể về lại Anh vì vấn đề phong tỏa – ông ta nói ông ta đã kể hết cho em trên đường về đây rồi,” chàng nói thêm với một thoáng châm biếm.

Juana lắc đầu. “Tôi đâu có để ý ông ta nói gì. Luật sư nói ông ta đang tìm một nam tước người Anh, nên tôi đâu có hình dung được người đó là anh! Ông ta muốn gặp anh vì anh nói thứ tiếng ấy, và bởi vì biết đâu anh có thông tin của người –”

“Không phải là nam tước,” chàng chỉnh lại, “mà là tuần nam tước.”

Nàng nóng nảy nhún vai. “Ồ ra thế, nhưng có gì khác biệt sao?”

“Rất ít – nhưng đủ để nói rằng ở Anh tôi liệt vào hàng cao hơn người ăn kẻ ở và có gia sản đủ cho bất cứ người nào sống ngoại trừ nhu cầu của kẻ tham lam, và có được tài sản ấy hơn một năm. Thế nên tôi không cần phải cưới vợ giàu có để gầy dựng gia tài,” chàng dứt lời một cách cổ tình.

Juana nhói cả người tưởng chừng như chàng vừa đánh nàng, nàng quay đi tránh ánh mắt dò xét dường như đang xuyên suốt qua toàn bộ những rào cản mà nàng nhấn nại dựng lên để phòng thủ chàng. Nàng cố nói qua đôi môi run run, “tôi hiểu được. Bây giờ thì anh không cần sử dụng tôi nữa. Vậy thì tôi có thể ở lại đây nếu tôi muốn không?”

Chàng đứng lên, tựa người vào cửa để giảm bớt sức nặng cho bên chân bị thương, hai cánh tay dang ra đặt trên vách gỗ đỡ trợ bên trên vai nàng. Dáng dấp uy quyền của chàng khiến nàng vô cùng choáng ngợp, và bất chợt cơ thể nàng dường như bị tê liệt y như lần đầu tiên nàng gặp chàng, cũng cùng tâm trạng ấy nàng thấy mình nhỏ nhoi, yếu đuối, sợ đến điếng người khi chàng đứng quá gần như thế này. Hơi thở nàng trôi sục, nàng nhìn đắm đắm vào bàn tay sát với mặt nàng. Những ngón tay mạnh mẽ lúc nào cũng tao nhã không thích hợp với người thân phận không cao hơn kẻ hầu là bao, những ngón tay thon nhọn quý phái tương phản trên vách gỗ dơ bẩn, sần sùi. Nàng phát ghen với mong muốn được thét vào mặt chàng, đánh chàng, bất cứ là điều gì để bẻ gãy uy quyền áp đảo mà chàng đang xác định trong lúc đứng bất động, thần nhiên, mắt vẫn nhìn nàng không rời.

“Tôi đã nói rằng ba em sẽ nhận lại em nếu em muốn về với ông ấy, tuy nhiên em lại đi tìm thuyền trưởng tàu San Martín trong khi tôi không đủ khả năng làm chuyện này, và đã thuyết phục luật sư theo em về để nói chuyện với tôi.” Mỗi chữ nói ra thật đều đặn là mỗi ẩn ý dọ dẫm được lồng vào. “Em có thể nói cho tôi biết là vì sao không?”

Nàng lặng lẽ lắc đầu, và vô tình co rúm lại khi thấy chàng cử động. Tuy nhiên chàng không chạm vào nàng, thay vì thế chỉ đứng dang hai tay ra lập lại thế đứng lúc nãy, nhưng lần này nàng bị kẹp giữa đôi bàn tay chàng, thân hình như bị dính chặt ngay cửa mà không cần chàng đưa tay giữ. Nàng nghe chàng thốt lên một tiếng vô cùng giận dữ, rồi chàng gằn giọng hỏi, “Có phải là vì điều này không?”

Trước cơn giận của chàng nàng không hề chuẩn bị tinh thần cho nụ hôn nóng bỏng táo bạo của chàng, cái cảm giác hung hãn truy lùng, dọ dẫm đã nhấn chìm mọi tín hiệu từ trí não của nàng. Juana cảm thấy mình quy hàng trái với ý nguyện, hai cánh môi hé mở đáp lại cơn thèm khát mãnh liệt kia trong lúc chàng ghi thân hình nàng sát hơn nữa, lặng thinh khóa cứng thân thể ấy vào người chàng bằng nỗi ham muốn buột nhói. Trong thoáng giây nàng cố nói gì đấy trên đôi môi kia, nhưng chỉ đúng mỗi một thoáng rồi tay nàng đã khép kín quanh người chàng, móng tay nàng bấm chặt vào lưng chàng như thể chàng là vách đá và cơn giông tố nào đó đang đe dọa sẽ tách rời nàng ra khỏi nơi bám víu kia. Và sự hưởng ứng của chàng đã cuốn sạch hơi thở của nàng. Trước đây nàng từng e sợ nguồn sức mạnh không kiểm tỏa nổi của chàng sẽ nghiền nàng tan nát, nhưng bây giờ nàng không màng quan tâm đến nữa.

Đôi cánh tay chàng vẫn không rời đi khi chàng ngẩng đầu lên, nhưng giọng chàng nghe vừa căng thẳng vừa cuồng nhiệt. Nàng cảm giác được sự căng thẳng kinh khiếp trong từng đường gân só thịt, trong mạch máu chảy cuộn cuộn như thác lũ và nhịp đập của tim chàng: vẫn đều hòa, vẫn tưởng chừng như từ tốn, nhưng dường như nhịp đập ấy đang đập xuyên qua thân thể nàng bằng nguồn sức lực dồn dập choáng váng.

“Anh sẽ giữ em bên anh cùng một lý do khiến em quay trở lại.” Nàng hầu như không nghe được lời chàng nói, dù môi chàng lướt nhẹ trên môi nàng trong lúc chàng cất tiếng. “Xin Chúa gia ân cho chúng ta nếu điều này thật đáng tiếc.”

“Không đâu.” Nàng không thể nói thêm nữa, và trong khoảnh khắc đó cũng chẳng còn điều gì cần thiết phải nói.

Sau đó, mãi đến thiên niên kỷ sau đó khi cơn bão yêu đương nồng nhiệt đã lắng xuống, nàng gồi đầu trên vai chàng còn chàng thì vuốt mái tóc rối ra phía sau cho nàng, Tristán thì thầm nói, giọng có phần ngây ngật, “anh từng nghĩ rằng em sẽ không bao giờ biết cách đối mặt với anh mà không co rút hết hoảng khi anh ân ái với em, hay –” ngón tay chàng lướt nhẹ trên rèm mi khép chờn – “không nhắm mắt.”

Juana mỉm cười mơ màng. “Em nghĩ em đã biết từ lâu rồi, nhưng thoát đầu em quá sợ hãi nên không hiểu thôi. Thậm chí ngay khi anh nói anh muốn có em, anh đã nói rõ ra là anh khinh bỉ em và tất cả mọi thứ em biểu thị.”

“Thật vậy à?” Giọng của chàng nghe có vẻ thắc mắc. “Nhưng em lại khá tinh mắt, khiến em co cụm khi trông thấy gương mặt này của anh. Điều gì làm em nghĩ anh thật khác biệt với tất cả mọi người muốn có em ngay lần đầu gặp em? Bao gồm Bartolomé – và luôn cả Eugenio.”

“Em không nao núng khi nhìn thấy anh vì gương mặt anh. Chính là vì...” Nàng trả lời một cách trầm ngâm, cân nhắc từng lời lẽ chính xác trước khi cất tiếng, “... vì anh làm cho em ngờ vực chính bản thân mình. Em cứ ngỡ là em yêu Jaime khi vừa đặt chân đến castillo. Em bất chấp cả ba mình để bỏ trốn với anh ấy nhưng thất bại, tuy nhiên khi em gặp anh –” nàng so vai, đôi vai mảnh khảnh lay động theo cử chỉ của chàng. “Em sợ những điều anh khiến em cảm nhận được, nên em ghét anh vì lẽ đó, bởi vì cảm giác ấy còn hơn là mức độ em muốn cảm nhận với bất cứ người đàn ông nào, còn hơn em biết em nên cảm nhận với bất cứ ai –”

“Huống hồ là một kẻ hầu cận,” chàng khô khan gợi ý, và nàng gật đầu.

“Phải, chính là thế. Và bởi vì anh dự phần trong âm mưu buộc em phải lấy Bartolomé, em tự nói với mình cảm giác em đối với anh chỉ là căm ghét. Em từng biết lần đầu anh lấy em chỉ vì muốn giữ em lại cho hắn, và – điều mà em cảm giác được làm em kinh hãi.” Đôi mắt nâu của nàng thăm dò khuôn mặt Tristán. Chàng đang quan sát nàng chăm chú đến độ chàng hầu như không nghe được lời nàng nói. “Felipe, tại sao anh lại –?”

“Để giữ em ở lại đây,” chàng trả lời, thái độ có vẻ lơ đãng. “Lúc đầu anh lấy làm thích thú vì có được một nữ công tước làm tình nhân của mình, nhưng sau đó anh nhận ra anh không muốn chia sẻ em với ai thì đã quá muộn, và tên Bartolomé tội nghiệp kia phải trả giá đắt cho lòng tham của anh cũng như của hắn. Anh không muốn biện hộ cho việc mình làm.” Giọng chàng thoáng cay đắng. Juana áp úng hỏi, và nhích lại sát người chàng để làm cho câu hỏi có phần nhẹ nhàng hơn.

“Felipe, có phải anh thật chỉ để Bartolomé chết đuối thôi không? Hay chính anh ra tay nhấn nước hắn?”

Đôi mí nặng khép kín che phủ mắt chàng, nhưng giọng chàng vẫn không dao động. “Anh thề rằng hắn ngã vào thùng rượu và anh để cho hắn chết chìm – nhân danh Chúa, giá mà anh không biết việc hắn làm với cô hầu của em lúc hắn chiếm đoạt cô ta, và nếu anh biết được căn bệnh của hắn sẽ giết thẳng bé thảm thương đó chậm hơn và đau khổ hơn là rượu, thì may ra anh sẽ cứu hắn ngay lúc ấy. Em tin không?”

“Có.” Nàng thở dài. “Nhưng khi anh nói với em anh không còn đức tin, em nghĩ rằng cho dù anh có viện vào ai để thề chẳng nữa, lời thề đó không trói buộc được anh bởi lẽ anh không còn tin tưởng vào năng lực của bất cứ thề nguyện nào.”

Chàng đan tay vào tóc nàng, giật nhẹ nhẹ để nàng nghiêng mặt về phía chàng. “Anh cũng còn chút danh dự,” chàng cố tình đáp lại, “đủ để giữ lời thề vì đức tin của người khác, đó là điều anh dựa vào để tuyên thệ – lời thề hôn nhân của em còn khinh suất hơn cả anh khi em hủy bỏ lời ước hẹn của em và rời bỏ anh.”

Nàng rùng mình hồi tưởng lại niềm đau đã qua. “Em có nguyên nhân,” nàng dịu dàng nói.

Chàng siết chặt nàng ngay tức thì rồi ấn đầu nàng vào chỗ trống của vai chàng, giọng chàng vừa kiên quyết vừa ép buộc. “Nói cho anh biết tại sao em bỏ đi, Juana.”

“Vì em quá tổn thương bởi những lời anh nói với em lúc đó nên không muốn ở lại đây phòng khi anh đoán ra. Em biết rõ đạo trước anh cưới em chỉ vì muốn làm nhụt lòng tự tôn của em vì em đã sỉ nhục anh. Anh chưa bao giờ bày tỏ bất cứ cảm giác nào với em ngoại trừ khinh miệt.”

“Chưa bao giờ?” Chàng đưa tay miết vòng theo đồi ngực nàng khiến nàng bất động run rẩy dưới cử chỉ âu yếm ấy.

“Anh đã nói đến tài năng của anh đối với phụ nữ khi anh đến với em lần đầu.” Thật quá khó để tìm lời lẽ nàng muốn nói trong lúc chàng vẫn mơn man ngực nàng, nhưng nàng cố lên tiếng mặc dù vấp vấp. “Khi em biết được anh có thể – làm cho em hài lòng – dù em có nghĩ về anh thế nào đi nữa, em nghĩ điều đó là lẽ đương nhiên vì anh biết cách thỏa mãn bất cứ phụ nữ nào, ngay cả người anh ghét. Trước đây anh từng nói như thế, vào cái đêm em đính hôn –” hơi thở nàng tắc nghẹn trong cổ – “rồi còn nói trước mặt người khác, trước mặt Torres và Eugenio, và chuyện đó càng làm em tự ghét mình vì... vì khao khát dật lặc phóng túng. Felipe, làm ơn đi mà, –” giọng nàng trở nên đứt quãng – “em không suy nghĩ được khi anh cứ...”

“Hình như anh có nói như thế, nhưng anh không biết là em chú tâm đến lời anh nói.” Vành miệng sọc uốn lên châm biếm. “Nào, nhẹ nhàng đi em... đây là điều lúc nào anh cũng muốn mỗi khi em mắng nhiếc anh, nên anh phải tặng quà cho em lấy danh nghĩa của Bartolomé để em đừng ném trả vào mặt anh.”

“Em không nhận ra được.” Nàng rùng mình khi những lượn sóng mê đang lững lờ lan ra khắp cơ thể. “Anh tử tế hơn đối với Dona Luisa, và luôn cả Michaela đáng thương, hơn là đối với em – Felipe!”

“Mình đang nói đến tử tế sao em?” Đôi mắt màu lục ánh lên nhạo báng. “Đâu có khó khăn gì để tỏ ra tử tế với những người có thể dễ dàng toại nguyện với thái độ ấy – như em cũng từng tử tế với Pedrino, và mấy đứa con của Luis đầy thôi. Lòng tử tế là điều cho đi mà mình không cảm thấy đau đớn, và dễ dàng trao ra, là vật để an ủi dẫu dành cho những người em không cần. Tình bạn hay lòng nhân hậu đâu có liên quan gì đến chuyện này.” Trong thoáng chốc tia nhìn trong mắt chàng rực sáng như mắt đại bàng trên gương mặt khắc nghiệt bí hiểm khiến nàng hoảng hốt. “Anh không tử tế với bầu không khí anh thở – không tử tế với cái anh ăn – lại càng không tử tế với em.”

Vòng tay chàng chặt cứng đau nhói, nhưng nàng quay sát vào đôi tay ấy hơn nữa và bật lên cười khe khẽ nghe như tiếng thốn thức, không ngần ngại khua trước đòi hỏi dai dẳng mê đắm của Tristán. Chàng thì thảo trên thái dương nàng, “anh nghe được giọng nói của em bảo anh rằng, tôi ghét anh, và tôi mãi mãi ghét anh. Điều đó vẫn đúng chứ?”

Nàng rướn người lên ôm lấy mặt chàng, tay nàng thật âu yếm và đôi mắt nâu ngập nắng long lanh. “Chưa bao giờ đúng cả, dù em có nghĩ thế khi em nói với anh. Em yêu anh, mãi mãi yêu anh. Đây nhé – giờ thì đó là điều anh cần nghe.”

Lúc chàng dừng lại để chiếm hữu môi nàng, Juana cảm thấy bất lực ngấm ngấm rằng gương mặt như lớp mặt nạ bị rách nát vẫn bí ẩn ngay trong lúc này. Đường nét tàn nhẫn rõ rệt được đã ăn sâu trong khung xương lạ lùng khắc nghiệt, trong cặp mắt xanh lục với mí mắt nặng nề, ánh nhìn như săn mồi. Nhưng chính mái tóc màu đồng đỏ đã hé lộ chân thật hơn, sắc màu rực rỡ ấy không phải là ngọn lửa hồng nhen nhóm trên băng sơn lạnh giá như nàng từng hình dung, nhưng là khe nứt độc nhất phơi bày ngọn núi lửa hừng hực bên trong.

“Nhưng em đã đuổi anh đi.” Giọng chàng vẫn không nhượng bộ, nhưng âm điệu dịu dàng hơn và mờ mịt hơn khi nàng nghe những lời ấy bằng giác quan cứ đọng đưa chấp chờn. “Có phải để dày vò anh không?”

Nàng lắc đầu, nhưng ngay lúc ấy thân thể nàng đột nhiên rùng mình ớn lạnh. Từ ngữ đó sao châm biếm quá, như thể cái ý niệm nàng đã cho rằng mình có thể gây đau khổ cho chàng thật đáng mỉa mai. Trong giây phút đó nàng nhận ra chàng chưa hề nói bất cứ điều gì có ý nghĩa. Lúc nàng ngây thơ thổ lộ yêu đương chàng vẫn chăm chăm cất kín bí mật của mình và không nói gì hơn ngoài việc dẫn dụ nàng phơi trải lòng mình trong khi chàng chỉ thú nhận là ham muốn nàng.

Nàng cay đắng nghĩ thầm đó không phải là điều nàng từng biết quá rõ hay sao. Trong vòng tay chàng đâu thể nào nàng không hiểu được nỗi khao khát không thể nào thỏa mãn mà chàng kiềm toả chặt chẽ và giấu kỹ phía sau tấm mặt nạ nhân sư. Toàn bộ những điều nàng biết hiện giờ là những điều nàng từng biết trước đây, ngoại trừ điều duy nhất là chàng bắt đầu muốn có nàng từ lúc nào.

Ít ra tôi chưa tiết lộ với chàng về đứa con, lòng nàng bùng lên đắc thắng với ý nghĩ đó nhưng bên cạnh đấy vẫn thấp thoáng đau thương. Rồi khi môi chàng tìm đến môi nàng, nàng bị cuốn vào thế giới khác vượt xa cả tâm tưởng.

-o0o-

“Bọn chúng đang tuột lại đằng sau.” Gương mặt tái mét của vị luật sư Anh quốc bừng sáng hơn hở khi ông hạ ống nhòm xuống và qua phía hông tàu. “Tôi tin là cuối cùng chúng ta đã bỏ rơi bọn chúng.”

Ra khỏi Cadíz đêm thứ hai tàu San Martín đã chạm trán với vòng vây Bồ Đào Nha. Thuyền trưởng Diaz, tảng lờ sự phản đối của senor Oliver, cứ khẳng khẳng cho tàu chạy không thấp đèn dóm khi đêm xuống và chỉ dựa vào đèn của tàu phong tỏa, vào những đôi tai thính của các nhân viên canh gác để cảnh giác bất cứ tàu bè nào gây trở ngại. Phương pháp hầu như là hữu hiệu. Tàu San Martín đã lên qua được dàn tàu địch đang bỏ neo và tiến ra đến mặt nước Đại Tây Dương dậy sóng lớn hơn thường lệ trước khi quân Bồ Đào Nha kịp báo động.

Hai chiến thuyền mũi cao đã quật lại truy đuổi nhưng nhờ thuận gió tàu San Martín nhỏ con hơn đã vượt đằng trước chúng hàng giờ liên tục trong đêm tối. Thật màu nhiệm, họ không bị đụng độ với tàu nào khác trên đường trốn chạy, và bây giờ khi bình minh đã thấp sáng những cuộn sóng xám thành sắc phỉ thúy, đội tàu truy lùng đã tiu nghỉu quay lại tiếp tục sứ mạng canh gác bị gián đoạn.

“Đường như vậy.” Tristán đưa tay lên mặt che nắng chăm chú nhìn những hình thể xám xám đang biến đổi dần thành cảnh rạng đông tranh tối tranh sáng nơi chân trời. “Tôi không hiểu sao chúng không nã pháo vào tàu mình? Khi chúng ta ra khỏi đoàn tàu phong tỏa, bọn chúng có thể đắm chìm tàu mình trong tầm bắn đó.”

“Chớ có nghĩ đến chuyện đó!” Senor Oliver sốt sắng làm dấu thánh. “Có lẽ bọn chúng không có súng.”

“Tôi thấy mũi súng trong các lỗ châu mai lúc ông cho tôi mượn ống nhòm. Nếu bọn chúng có –”

Một thủy thủ vừa đi ngang hơn hở khạc nhổ trên mạn tàu. “Bọn chó Bồ Đào Nha đó đâu có tiền mua thuốc súng để bắn nữa, senor. Tôi nói cho ông hay, Tây Ban Nha sẽ thắng cuộc chiến này!”

“Có lẽ thế.” Nụ cười nhẹ của Tristán khá châm biếm trong lúc người đàn ông đi tiếp. Chàng bắt gặp ánh mắt của luật sư và nhún vai, rồi khéo léo xoay người để giữ thăng bằng trên mạn tàu chòng chành. “Vậy thì mình nên chúc mừng diệu kế của thuyền trưởng và xuống xem vợ tôi ra sao? Tôi nghĩ đã đến lúc cả ba người chúng ta nên nói chuyện với nhau.”

-o0o-

Juana đã vào giường kể từ lúc Tristán đưa nàng vào phòng rồi quay ra ngoài, dặn dò nàng phải ngủ. Nhưng nàng vẫn chưa chợp mắt. Dù nàng không phải chống chọi với cơn nôn nao trong dạ mỗi khi tàu tròng trành, tâm can nàng quá bất rút không thể nào thả lỏng tâm trạng. Thay vì tưởng tượng đến mọi hiểm nghèo vây quanh tàu San Martín, nàng định thần nhớ lại những mẫu hình ảnh vụn vặt kỳ lạ còn lưu lại trong tâm trí nàng từ hai mươi bốn giờ qua. Tristán yêu đương nàng thật cuồng nhiệt, hầu như đắc thắng ngạo nghễ sau lời thú nhận thiếu suy xét của nàng. Rồi ánh mắt dò dẫm lạ lùng chàng dành cho nàng lúc chàng thức giấc thấy nàng đang khóc. Nàng nhớ được mình đã lấp bấp điều gì đó về nỗi buồn phải rời xa Tây Ban Nha, và thật kinh ngạc khi chàng ôm nàng vào lòng và xoa dịu những giọt nước mắt thật dịu dàng như thể nàng là đứa bé con, trong lúc nàng khóc nức nở trong cảm giác lẫn lộn vừa tuyệt vọng vừa áy náy. Rồi giờ phút hồi hã khi họ chuẩn bị rời quán trọ của dì Salsa, nàng chỉ còn nhớ được những hình ảnh vội vã âm thầm lúc Tristán nói rằng chàng đã lo liệu để nhắn với Plácido chuyển tin tức đến cho Luis và Elisabeta. Kể đến họ đi qua những con đường tối mịt mừng dẫn đến cảng, lúc ấy nàng đã tháo bỏ đôi guốc mộc để tiếng guốc ồn ào khỏi làm náo động cả phố xá. Chuyện này mau chóng nhắc nàng nhớ đến nỗi xấu hổ khi Tristán tháo giày vớ nàng dạo trước. Chương ngại ấy đã gây đổ hoàn toàn nên giờ đây nàng chỉ mỉm cười khi hồi tưởng lại, bây giờ nàng đi chân trần cũng thường xuyên như đi giày. Chỉ là những kẻ giàu có và những người chả

làm được việc gì hữu ích hơn là đi sáng chế ra những phép tắc như thế mới có thể kham nổi những khuôn phép lạ đời đường ấy.

Thế rồi nàng đã trải qua cả triệu năm đơn độc trong khi mọi người đều ở trên boong. Thỉnh thoảng âm thanh truy nã vang đến tai nàng khiến nàng suy tởm chút nữa là bỏ cabin đi tìm Tristán trước khi họ bị tấn công. Suốt thời gian còn lại nàng nằm chờ người, mắt giương to trong lúc nàng cố phân giải hoàn cảnh tuyệt vọng của riêng mình và phân biệt âm thanh của những tàu bè đang đến gần từ những tiếng phản đối cột kẹt rên rỉ của những vách gỗ tàu San Martín.

Lòng ham muốn của chàng đủ năng lực giữ nàng bên chàng. Nàng vẫn chưa phát hiện dấu chỉ nào suốt trong chuyến khởi hành vội vã rằng chàng có ý định để nàng ở lại. Không thể nào là vì từ tâm, chẳng phải chàng đã nói chàng không muốn tử tế với nàng đấy sao. Chuyện gì sẽ xảy ra, nàng tự hỏi mình đến lần thứ một trăm rồi, khi chàng biết về đứa bé, khi nàng trở nên xấu xí bầu bí nặng nề và chẳng còn đòi hỏi được bất cứ điều gì ngoại trừ dựa vào lòng tử tế và lời thề miễn cưỡng của chàng? Giờ đây mọi từ ngữ nàng từng nói với chàng dường như đang chế giễu nàng, khi nàng thấy những lời lẽ ấy qua đôi mắt chàm biếm của chàng như những lời dối trá để bảo vệ cho đứa con mà sự hiện hữu của nó nàng vẫn chưa thú nhận. Làm thế nào đây, làm thế nào nàng có thể quên được rằng chàng sẽ nghĩ như thế?

Khi cửa mở, mắt nàng tóe lửa hờn dỗi rồi vùng dậy, không quá nhanh vì sợ ảnh hưởng đến cơ thể, người nàng căng thẳng như một con vật toan trốn chạy. Nàng cũng không biết là mình chờ xem chuyện gì. Tâm trí nàng từ từ dẫn nàng vào cơn ác mộng giữa ban ngày, và những cảnh tượng bị khinh rẻ, bị chồng mình bỏ rơi, và cả thảm họa quân xâm lăng Bồ Đào Nha đến bắt tàu cứ rượt đuổi lẫn nhau trong đầu óc quá rã rượi của nàng. Giờ đây nàng sợ hãi tương lai mịt mù xa lạ cùng tâm trạng khi lần đầu tiên nàng bước chân ra khỏi những con đường ba nàng đã vạch sẵn cho cô con gái ngoan. Nếu Felipe lại bị thương, nếu như có đánh nhau thì...

“Mọi việc đều yên ổn cả, Juana.” Giọng Tristán bình tĩnh và mạnh mẽ cứ như chàng vừa mới đi khỏi chỉ trong chốc lát trước đó, nhưng mắt chàng nheo lại khi đọc được nét mặt nàng. “Bọn Bồ Đào Nha quay đầu chạy mất rồi, bây giờ thì mình an toàn – và đang trên đường đi Anh.”

“Mọi việc đều yên ổn sao?” Cơn giận đột ngột bốc lên vì hoài nghi đã lấn áp nỗi lo sợ của nàng. “Khi em một mình ở đây hàng mấy ngày qua cứ nghĩ là anh có thể chết?” Nước mắt trào ra trên má nàng và nàng cúi đầu giấu đi, nhưng lúc chàng ôm nàng vào lòng nàng đưa tay nắm chặt áo chàng rồi cào cào như điên lên để chắc chắn là chàng đang hiện hữu.

Tristán nói trên đầu nàng, giọng chàng bức bối, “em thức suốt đêm sao?”

“Vậy anh mong cho em ngủ à?”

“Có lẽ không,” chàng đồng ý một cách chàm biếm, nhưng bàn tay chàng đặt trên gáy nàng thì dịu dàng không ngờ lúc chàng kéo mạnh nàng vào người chàng trong thoáng chốc, rồi liếc qua vai. “Mời vào, señor Oliver. Vợ tôi lo cho chúng ta.”

“Tôi xin lỗi.” Luật sư dè dặt bước đến ngạch cửa, nét mặt ông ta nửa nghi ngại nửa bối rối. “Có lẽ lát nữa nhé, sir Philip – ngay lúc này tôi e hơi đường đột.”

“Không sao. Cứ vào và khép cửa lại.” Cũng vẻ uy quyền lạnh lùng, gần như là cao ngạo, không phù hợp với thân phận kẻ hầu của chàng chút nào. Tristán cũng không màng nhìn người mình đang tiếp chuyện, nhưng quan sát Juana bằng thái độ vừa chiều chuộng chế giễu vừa thoáng chăm chú. “Ông làm ơn giúp tôi, señor, cho vợ tôi biết lúc mới gặp ông làm thế nào biết được tôi? Tôi biết vợ tôi hãy còn hoài nghi vài điều, nhưng đúng là – chưa có thời gian để giải thích cho cô ấy. Làm ơn nói với vợ tôi làm sao ông biết được ngay tôi là người ông đang tìm.”

Juana sưng người trong tay chàng vì Tristán lại đọc được ý nghĩ của nàng lần nữa, dù chàng hiểu lầm nguyên nhân khiến nàng sợ hãi. Cầm kích vì đã có cố tránh tia nhìn soi mói của chàng, nàng quay sang nhìn gương mặt rạng rỡ của señor Oliver.

“Cũng không khó mấy để xác định chắc chắn, madam, tôi bảo đảm với bà! Chỉ cần nhìn vào – à – chồng bà là đoán được thân thế của ông nhà. Trong khách sảnh của gia đình Stanford có trưng một bức chân dung của bác ông ấy, sir Gabriel Stanford, ngoại trừ đôi chút khác biệt –” ánh mắt của ông ta tình cờ hướng đến

vết sẹo sâu trên má Tristán – “còn thì tương tự như sir Philip đây. Lúc ấy vừa thấy là tôi nhận ra chiếc nhẫn của dòng họ Stanford ngay. Sir Gabriel đã trao cho em ngài ấy để giữ cho – người thừa kế – của sir Gabriel, khi vấn đề tôn giáo đã buộc gia đình phải ly tán. Ngài ấy đã đề cập trong di chúc là đã làm như thế.” Ông háng giọng, bối rối quay qua Tristán và nói điều gì đấy bằng Anh ngữ khiến chàng sững người.

Juana cảm thấy thân hình vạm vỡ của chồng mình cứng đờ, nàng ngước lên thấy vẻ mặt lạnh lẽo ngạo mạn mà nàng từng sợ. Nàng hiểu chàng đang giận, nàng cảm thấy bắp thịt chàng tức khắc đánh lại trước khi chàng lấy lại thái độ tự chủ không hề sai lạc của mình.

“Felipe, chuyện gì thế? Có vấn đề gì à?”

Đôi mắt màu lục nhìn đắm đắm vào đôi mắt nâu nhạt của luật sư ngang qua đầu nàng. “Senor Oliver tốt bụng dường như đang có vài nghi điểm. Ông ấy chắc chắn về danh tính của anh nhưng lại ngờ vực hôn nhân của mình có hợp thức hay không, cho dù lễ cưới đã tiến hành. Tôi bảo đảm ông senor –” giọng nói đều đều nghe như roi quất – “danh giá của tôi không phải là nguyên do khiến tiểu thư đây ràng buộc với tôi: đúng hơn, cô ấy đã rời gia đình để lấy người mà thân thể và dòng dõi cô ấy đều không biết. Cô ấy phải kết hôn với vị công tước người mà tôi phục vụ như là một tùy tùng khi tôi gặp cô ấy lần đầu tiên, và vấn đề có được cô ấy sau khi chủ của tôi qua đời thật không dễ dàng gì. Còn nói tới đám cưới của chúng tôi, văn thư đều ở đây, trong túi yên của tôi – tôi đã trộm giấy tờ đó cũng như cô dâu của ngài ấy.”

Từ ngữ nói ra vẫn đều đặn, âm điệu vẫn không thay đổi và không hề chứa chút nào tự mãn như Juana thăm tưởng. Chàng cứ như đang thuật lại những sự kiện tẻ nhạt chẳng có gì quan trọng nhưng cần phải nói ra để đạt được mục đích của chàng.

Senor Oliver trông thật kinh ngạc, ông chuyển qua nói tiếng Tây Ban Nha nghe còn tệ hại hơn bao giờ. “Sir, tôi bảo đảm ngài – tôi không hề có ý định đó – nhưng vấn đề này tế nhị, và tôi lưu ý thấy phu nhân Stanford không đeo nhẫn cưới – tôi nghĩ rằng để chắc chắn thì tôi nên hỏi.”

“Tôi không giàu sang đến độ có tiền mua nhẫn cho vợ tôi nhưng chiếc này là của bác tôi, khi cô ấy ra ngoài phố lo công việc cho tôi, tôi đã lấy lại để bảo đảm an toàn.” Với tia mắt châm biếm Tristán chụp lấy bàn tay Juana và luồn chiếc nhẫn mang dấu ấn sư tử vào ngón tay giữa của nàng. “Trước đó lẽ ra anh nên đưa lại cho em: anh phải xin em thứ lỗi.”

Nàng âm thầm gật đầu, và hạ mắt xuống trước mặt chàng khi chàng đưa tay nàng lên môi hôn.

Senor Oliver ho một cách tế nhị, đoạn nói, “tôi cũng cần phải xin phu nhân thứ lỗi, lady Stanford, nhưng xin bà hiểu cho rằng tôi đề cập đến chuyện này là vì tương lai – vấn đề sẽ xảy trở thành đáng tiếc nếu sự việc giữa hai vị không theo đúng quy củ, nên để cho chắc chắn là vì quyền lợi của đứa bé. Chúng ta hãy cầu mong rằng chuyển hành trình trước mắt không có gì nguy hiểm để khỏi gây thiệt hại đến niềm hy vọng về người nối dõi của sir Philip.”

Juana cảm thấy toàn thân nàng đông cứng, bầu không khí trầm lặng dường như đang gõ dồn dập trong tai nàng trong lúc nàng đứng bất động. Thân hình của Tristán cũng cứng nhắc như nàng. Mãi lâu sau, nàng gượng cười.

“Ông thật tinh mắt, senor.”

Ông ta tươi cười. “Vợ tôi đã hạ sinh một bé gái đúng một tuần trước khi tôi sang Tây Ban Nha, nên tôi quen thuộc với nét mặt của quý bà – hừm! – sắp sinh sản. Vào lúc này thì con gái nhỏ của tôi vẫn còn chưa biết mặt cha nó,” ông nói thêm có vẻ đắm chiêu, “và rồi nó sẽ biết đi... vững.” Ông liếc sang Tristán và nụ cười đột nhiên tắt ngấm. Sau một thoáng yên lặng, ông nói “à” và cúi đầu chào nhanh. “Xin phép ngài, tôi nghĩ bây giờ tôi nên đi. Cabin của tôi...”

Nhận ra lời nói của mình không có ai chú ý, ông nhỏ tiếng và vội bước ra ngoài. Tiếng sập cửa và tiếng chân của ông ta nghe vang lộng lạ thường.

“Một người nối dõi?” Giọng Tristán có vẻ lơ đãng nhưng khẳng khái ép buộc.

“Phải, đúng như thế. Dona Jerónima đã bảo em trong ngày em thấy anh tại Plaza Mayor với Pedrino. Trước lúc đó em – em không biết những dấu hiệu đó có nghĩa là gì.”

“Rồi em sợ nói với anh. Đó có phải là vì sao trong đêm đó em làm mọi cách để tống khứ anh vĩnh viễn luôn không?”

Nàng gật đầu, chàng bắt chợt phùng lên châm biếm làm nàng nhói người, “vì cái gì chứ, vì sợ anh không muốn em nữa, hay là sợ anh muốn?”

Nàng run rẩy dưới tay chàng, một lúc sau, chàng nhấc tay ra khỏi vai nàng với cử chỉ mỉa mai. “Sợ như thế là em đã nghĩ sai về anh, anh sẽ không gây tổn thương cho em. Nhất là trong lúc này –” chàng uốn môi – “khi mà đứa bé sẽ hữu dụng với anh – một người nối dõi cho cơ ngơi Stanford và năm ngàn mẫu đất ở vùng Devonshire. Hoặc đó chính là điều em sợ khi em giữ kín chuyện này? Có phải em mong rằng nếu anh không biết em sẽ trốn dễ dàng hơn khi chúng ta thoát khỏi nguy hiểm?”

Nàng lắc đầu mệt mỏi. “Em biết anh không bỏ phần thưởng của anh dễ dàng đâu, nhưng đứa bé –”

“Phần thưởng?” Giọng điệu của chàng như một lưỡi kiếm phay ngang mắt nàng, sắc bén không thể tưởng, và đau đớn đến tối tăm mặt mũi. “Vậy em nghĩ đối với anh em là thế sao? Nhưng anh đã quên –” âm điệu ấy đã biến đổi thành miệt thị châm chích – “em cho rằng em mang con của một tên lính đánh thuê cầu bơ cầu bắt, không nhà không cửa không chức tước, người sẽ bỏ rơi em khi vừa nếm mùi trách nhiệm lần đầu tiên và sẽ đối xử với vợ hắn ta như một ả gái điếm chuyên tống tiền đàn ông nếu hắn biết ả ta sẽ trói buộc hắn bằng đứa con.”

Juana lặng thinh, kinh hoàng lắng nghe những lời lẽ bóp méo nhạo báng của chàng trước những giọt nước mắt của nàng, khi thấy nàng không trả lời chàng tiếp tục. “Em có nghĩ rằng anh không muốn em khi anh sẵn sàng giết người để có được em không?”

Cầm nàng vụt ngừng lên sững sốt trước giọng điệu của chàng, và mắt nàng xoè tròn khi nhìn thấy mặt chàng. Khuôn mặt đanh cứng vì giận đến tóe lửa, vết sẹo kéo căng làn da và làm vùng da chung quanh tái nhợt, nhưng thái độ khinh bỉ đau khổ trong đó là vì chàng, không phải vì nàng.

“Cho đến đêm trước khi mình rời Cadíz, em chưa bao giờ chắc chắn rằng anh muốn có em, ngoại trừ như một giải thưởng anh đoạt được từ tay Bartolomé.” Nàng nói một cách đơn giản, cố dần tâm trạng để lời lẽ không nghe như dốp chất. “Trước đây anh đã gọi em là miếng thề bài có giá trị đem đi giao dịch lúc nào cũng được – em chỉ biết em đã mất hết tất cả giá trị đối với Dona Jerónima khi mục ta phát hiện ra, và –”

“Và đức tin của anh thì không cao hơn bao nhiêu so với thủ đoạn tính toán của mục tú bà,”

Juana cứng cả người, may thay cơn giận bùng lên sưởi ấm cõi lòng lạnh giá của nàng.

“Anh từng nói trước với em là anh đã mất lòng tin! Elisabeta kể cho em nghe về condesa Elena, nên em biết sau đó anh khó có lại cảm giác yêu đương với phụ nữ Tây Ban Nha, và một người vợ đang mang thai sẽ không thể làm anh hài lòng được lâu.”

“Em suy đoán về anh thật hay ho,” chàng cắt ngang. “Anh lấy làm hân hạnh.”

Nàng thở hổn hển chăm chăm nhìn chàng, lòng sục sôi. Tâm trạng nàng bây giờ như tự lao mình vào vách tường đá hoa cương, nàng thầm nghĩ một cách rã rời, chống lại chàng chỉ làm nàng thêm đau. Nhưng nếu nàng nhượng bộ trước ngọn trào lòng vô lý trong lúc này và lao vào vòng tay chàng khóc lóc tỏ ý ăn năn, vĩnh viễn nàng sẽ không đến sát được thành trì trong tâm hồn chàng, bức thành chàng không để ai tới gần mà không đả thương.

Bất chấp tia nhìn vừa cay đắng, vừa như thiêu đốt trong mắt chàng nàng cất tiếng, “em có một ít chứng cứ đủ để em dựa vào suy đoán, cái đó thì em xin anh nói cho em biết! Tất cả mọi điều em biết về anh rằng anh là ai, và những gì xảy ra giữa chúng mình, rằng anh là chồng của em, là cha của con em, và anh từng nói anh muốn có em. Em có thể nào dựa trên những điều ấy để xét đoán rằng anh quan tâm cho em nhiều hơn là người vợ anh đoạt trong tay của một vị công tước – phần thưởng trong trò chơi của anh không?”

Trong giây lát căn phòng chìm vào tịch mịch ngoại trừ tiếng gõ cọt kẹt và thân tàu đang lắc lư rẽ sóng. Rồi Tristán hỏi một câu không liên quan gì đến câu chuyện họ đang nói, “em có nhớ lá thư anh đem đến cho em dưới danh nghĩa của Bartolomé, trong lâu đài đấy? Cái mà anh ép em phải đọc trong lúc anh quan sát em không?”

Nàng gật đầu thẳng thốt, gò má ửng hồng khi hồi tưởng lại, và môi chàng uốn lên châm biếm.

“Đây là một bài thơ ca tụng sắc đẹp nhưng thật khốn khổ vì không được đoái hoài. Anh toát mồ hôi gần cả đêm để viết cho em, nhưng rồi lại không có can đảm nói ra và cứ để em nghĩ là do công trình của người khác.”

“Vậy có khó bằng nói thẳng ra là anh yêu em không?”

Chàng nín thở trước khi trả lời, và nàng thấy chàng cắn môi dưới. Chàng đứng lặng như tờ, mái đầu đỏ cúi xuống dưới trần cabin thấp, bờ vai vạm vỡ choán chật khoảng không gian tù túng. Chàng trông giống như bị sập bẫy, vẻ mặt đanh cứng không tỏ bất cứ biểu hiệu nào của người đang cố chịu đựng điều không thể nói ra, nàng nhớ lại trông y như lúc Luis thăm dò vết thương của chàng.

Đến cuối cùng chàng nói bằng giọng cộc lốc, dồn dập, “Trước đây anh từng mở lòng mình ra như một tên khờ, vì đó anh đã nhận vết sẹo này. Anh sống qua được lần đó, nhưng anh không thể chịu đựng một lần nữa – anh không thể nào –” Chàng ngừng bật, và yên lặng một hồi trước khi nói giật giọng, “không thể nào anh chịu một lần như thế nữa do em gây ra.” Và chàng lại yên lặng, thở mạnh như vừa mới chạy xong.

Juana nuốt lệ. “Vậy thì anh đừng phản đối tại sao em giữ bí mật khi anh cũng đáng trách như em,” nàng quả quyết đối đáp. “Ít ra em dám nói công khai trước mặt anh là em yêu anh, không cần phải trốn tránh đằng sau mực và giấy và tên của người khác.”

Nàng không nhận ra rằng chàng đã di chuyển, nhưng chỉ một sai chân đã đưa chàng tới gần nàng đến độ nàng vô tình thở dốc trước khi chàng ôm chầm lấy nàng, những ngón tay dài của chàng bám sâu vào người nàng tàn khốc đến không ngờ. Nàng có cảm giác lơ mơ thấy được vẻ táo bạo, khiêu khích trong đôi mắt tinh anh của chàng, và chàng ôm nàng chặt cứng để nàng đừng cử động.

“Anh yêu em, Juana.”

Những từ ngữ ấy kéo dài như một thách thức, rồi chàng đứng lặng im, cánh tay và cơ thể mạnh mẽ của chàng khiến nàng đau nhói. Và cứ thế chàng chờ đợi.

Trong thoáng chốc nàng cũng đứng bất động như chàng, không chắc chắn mình đã nghe đúng. Rồi, khẽ kêu lên một tiếng nghẹn ngào “Philip”, nàng nhón lên với đầu chàng xuống gần mặt nàng, bám chặt lấy chàng như muốn xua đuổi bất cứ khoảng không nào xen vào giữa họ.

-o0o-

Vàng dương đã lên cao lúc Juana uể oải cựa quậy để đuổi người trên chiếc giường hẹp. Trong vài khoảnh khắc đầu tiên nàng chỉ nhận biết được cảm giác rứt rờ tròn vẹn và mãn nguyện. Rồi nàng mới nhận ra cử động của nàng là phản ứng vô tình theo đường lười mơn man rạo rực của Tristán trên làn da mở ngổ của nàng, giống như sư tử đực đang liếm lông cho sư tử cái sau cơn dài ân ái.

“Philip, anh...”

“Em sắp trở thành một phu nhân Anh quốc hiền lành rồi, lady Stanford,” chàng cắt ngang lời nàng, đôi mắt xanh lục ánh lên trên choker, “em phải tập cho quen để gọi anh là ‘Philip’ vào những lúc khác, chứ không chỉ vào lúc chúng mình yêu đương đâu em.”

Nàng khẽ nhích người dưới đôi môi dò dẫm của chàng. “Thế thì anh phải dạy em thêm những từ Anh ngữ khác,” nàng đồng ý một cách tinh quái. “Nói cho em biết những chữ ngạo mạn, trăng tráo, và phóng túng phải đọc như thế nào –” Giọng nàng nhỏ dần.

“Ý em là lúc nào cũng nói về em sao?” chàng phản bác, rồi trỗi dậy.

Nàng đưa tay ngăn chàng nhưng chàng bắt lấy, rồi gập những ngón tay nàng lại và ấn mạnh nắm tay nàng trong tay chàng đủ để nàng cảm thấy sức mạnh của tay chàng.

“Philip, anh đang làm gì thế?”

Câu hỏi của Juana có phần lo lắng trong lúc nàng nhìn chàng, không khí trên da nàng cảm thấy lạnh như thể chạm vào vết thương mới. Nhưng lúc chàng vươn qua người nàng để nhặt lên một món đồ trong mớ quần áo thay ra, tay kia vẫn cầm tay nàng, và khi chàng quay lại nhìn nàng chàng mỉm cười.

“Đây.” Chàng đưa tay ra, và nàng nhìn thấy chàng cầm cái gói mà đã hai lần chàng giặt lại không cho nàng xem. “Giữa chúng ta đã không còn bí mật gì nữa, em phải xem cái này, đây là kỷ vật anh từng có được từ người phụ nữ anh yêu. Mở ra đi em,” chàng giục nàng khi thấy nàng do dự, “còn không anh lại đổi ý đấy – em có biết anh phải giữ món đồ này kỹ như thế nào cho đến bây giờ.”

Nàng gật đầu, và cúi xuống để mái tóc buông dài che mặt nàng lại trong lúc nàng tháo gói lụa tẩm dầu, nhưng chàng đã đưa tay vén tóc nàng sang một bên. Ngón tay nàng run run khi chàng chạm vào má nàng, và lúc miếng lụa sờn mở ra thấy vật đựng trong đó nàng sững người. Ngón tay nàng đưa ra vuốt ve thật triu mến, vẫn không tin ở mắt mình. Và ánh rạng rỡ trong mắt nàng khiến chàng gần như lóa mắt lúc nàng ngẩng lên.

“Em cứ ngỡ anh giữ món gì đấy của Elena. Anh giữ cứ như thể anh yêu bà ta lắm dù anh có nói gì đi nữa, và lúc đó khi anh trở thành nhân tình của bà ta –”

Chàng chạm vào nàng giữ nàng yên lặng, vành miệng se ra vẻ châm biếm tự miệt thị. “Anh đâu có ngu như thế. Anh có thể trân quý cái mà đàn bà ném vào mặt mình, nhưng có điều gì đấy ở một ả điểm khiến cho người ta bị rạch mặt và xem đấy như là trò đùa thì chuyện đó giết mất lòng ham muốn của anh rồi.”

Juana nhìn xuống đôi bao tay bằng da mềm màu xanh lần nữa. “Nhưng anh quay về với bà ta, ngay khi em rời nhà Luis.”

“Anh không hề quay lại – anh gặp bà ta chỉ là tình cờ, trong lúc anh đang theo dõi biệt thự de Herreros để mong tìm cơ hội nói với em. Lúc đó, dường như bà ta thích hợp cho mục đích của anh mà không hề hay biết gì. Anh dùng bà ta để đến gần em, nhưng khi em đuổi anh đi anh cảm thấy mình đã đánh một canh bạc và mất sạch.” Lời nói ra chỉ là thường tình, nhưng đôi mắt xéch lại cay đắng. “Anh nghĩ rằng khi anh báo cho em ý đồ của la viuda, em sẽ thích anh như là một ác quỷ ít xấu xa hơn. Nhưng anh nhận ra là em không hề cảm thấy như vậy –!”

Chàng đột ngột dừng lại, rồi đều giọng nói tiếp, “anh cảm thấy sợ. Anh muốn trốn, rồi bước vào cái bẫy của anh em de Frontenera không màng tới chúng có giết anh hay không. Chỉ đến khi hắn nói một điều làm anh cứ tưởng em xúi hắn thách đấu với anh thì anh mới có quyết tâm để sống còn –” chàng đưa tay ngăn khi nàng toan phản đối – “bởi vì điều đó cho anh đủ nguyên do để gặp lại em, nếu anh còn sống.”

“Em không hề biết chúng có âm mưu gì. Chính là Eugenio –”

“Phải.” chàng hôn lướt lên môi nàng, nét mặt vừa thú vị vừa ủ rũ. “Khi anh nghĩ được sáng suốt hơn, anh nhớ lại là khi em ghét ai em luôn luôn tỏ thái độ thái quá – em có thể để anh chết cả chục lần trên đường tới Cadíz, nhưng em không làm thế nên anh biết anh có thể tin lời em nói.”

“Em ráng báo cho anh biết trước, nhưng em đến quá trễ.” Ánh mắt nàng thật tha thiết khi nhìn chàng. “Nếu em dừng quá nhút nhát để thú thật với anh rằng em mang thai, em sẽ không bao giờ đuổi anh đi tới hôm đó. Em sẽ không bao giờ bỏ anh đi nếu anh không –” nàng ngập ngừng rồi nói nhỏ rút – “nếu anh không làm em đau lòng đến thế.”

Tristán im lặng trong giây lát, nàng thấy quai hàm chàng đánh lại đoạn trả lời nàng. Chàng nói ngắn gọn, “anh cố gắng – vào tối hôm đó ở nhà Luis – để chấm dứt giao dịch giữa chúng mình, để kết thúc hết mọi thương lượng về nợ nần và trả nợ. Anh nhận thấy anh không biết cách hưởng dụng món đồ anh mua, nên anh muốn thiện chí ở em, cho dù anh biết mình không thể có được nữa. Nhưng khi anh hôn em và thấy em nhìn anh với ánh mắt chỉ toàn là ghê tởm, anh nghĩ anh đã mất mọi cái mà anh giành được. Vì thế anh đến nhà thổ để lấy em ra khỏi tâm trí anh, để chứng minh rằng người ta mua một người đàn bà cũng giống như mua bất cứ thứ gì khác, nhưng anh đã thất bại.” Mắt chàng vừa dò xét khuôn mặt nàng vừa nói và nàng tiếp nhận ánh mắt ấy không nao núng, đôi mắt nàng thắm lại nữa cảm thông nửa đau đớn với niềm đau cũ. “Anh trở về nhà chiều hôm ấy sẵn sàng quỳ xuống van xin một vé mặt ân cần, nhưng Luis đã đưa cho anh lá thư của em.”

Nàng lấp bắp kêu lên khe khẽ và đưa tay lên âu yếm vùng da cổ ẩm áp của chàng, đôi bao tay màu xanh tuột xuống lúc nào không ai hay, những ngón tay trắng của nàng cong cong như những cánh hoa rũ xuống.

“Đến cuối cùng điều em nói dạo ấy đã trở thành sự thật – nợ nần đã xóa hết rồi,” nàng dịu dàng nói và với đầu chàng xuống với nàng.

Và em yêu hỡi,

... ..

Bởi anh cũng là một gã nam nhi,

Sao thoát khỏi nhượng lòng trước tình em dịu ngọt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-flesh-and-the-devil>